

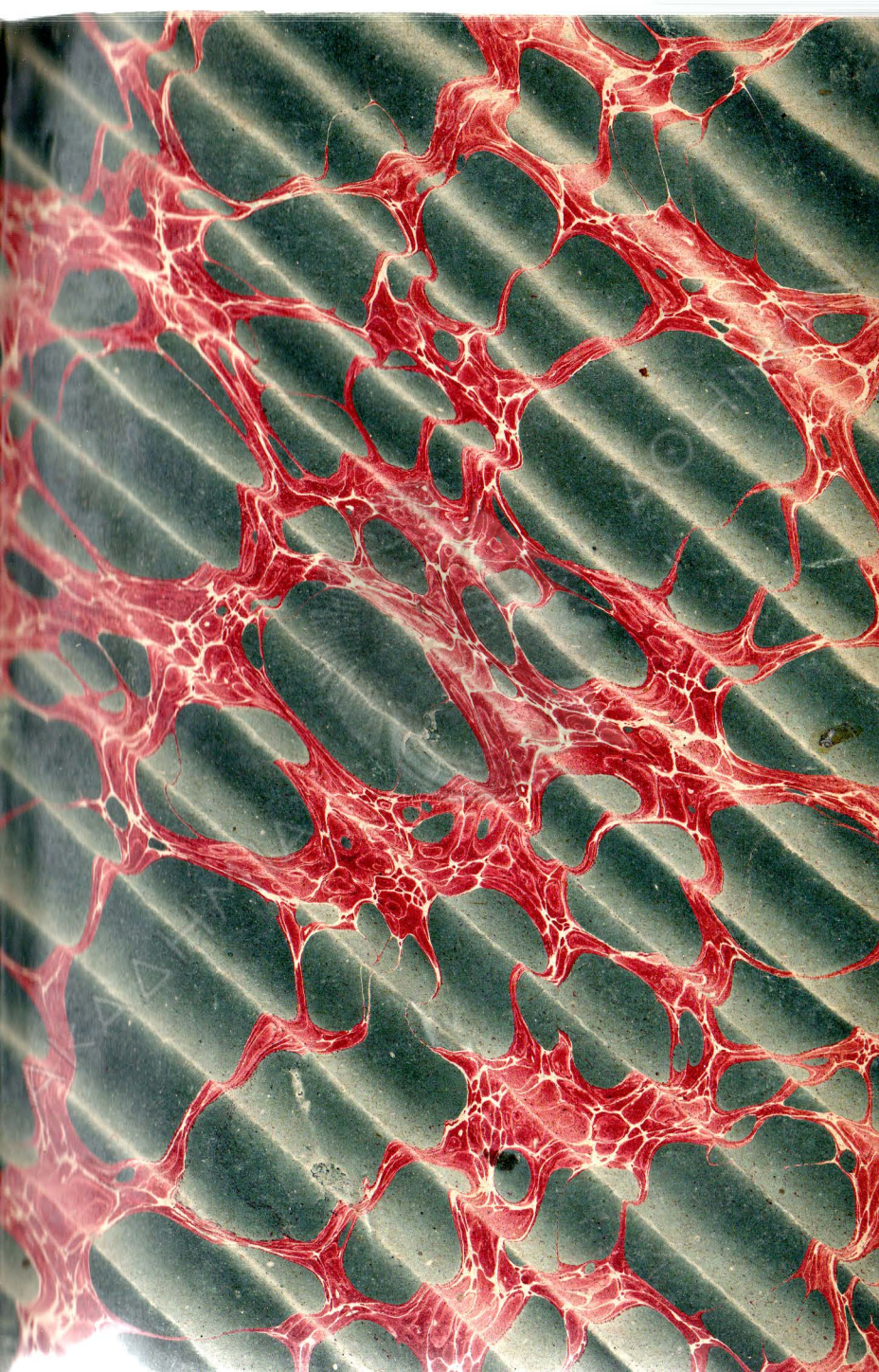
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΚ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΣΤΑΜΟΥΛΗ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

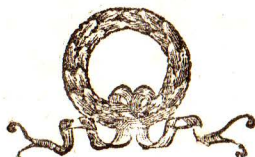
Η
ΜΝΗΣΥΗ
ΤΟΥ
ΛΑΜΕΡΜΟΥΡ

ΥΠΟ
ΟΥΛΤΕΡ ΣΚΩΤΤ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ

ὑπὸ

ΒΙΩΝΟΣ.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. Δ. ΒΙΛΛΑΡΑ
(Κατὰ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς.)

==
1865.

II

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΤΟΥ

ΛΑΜΠΡΟΥ

ΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

1881

ΚΟΛΟΝ

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. Α. ΒΙΛΛΑΡΑ

(Κατά την 656ν Ηλ. Γραμμήν.)

=

1881

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΛΑΜΕΡΜΟΥΡ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

ΟΛΙΓΟΙ άνθρωποι ἔμαθον τὸ μυστικόν μου ἐν ᾧ ἠρانيζόμεν τὰς διηγήσεις ταύτας, διὸ καὶ δὲν εἶναι πιθανόν νὰ ἐκδοθῶσι ζῶντος τοῦ συγγραφέως. Ἀλλὰ καὶ ἂν συνέβαινε τοῦτο δὲν ποθῶ τὴν ἔντιμον διάκρισιν νὰ δακτυλοδεικτώμαι, *monstrari digito*. Ὁμολογῶ ὅτι ἐν ἡδυνάμην νὰ διαβουκοληθῶ ἀσφαλῶς ὑπὸ τοῦ ὄνειρου τούτου, ἤθελον προτιμήσει νὰ μείνω ἀφανὴς ὕψισθεν τοῦ παραπετάσματος, ὡς ὁ εὐφυὴς τοῦ Πολυχινέλλου καὶ τῆς γυναικὸς του Ἰωάννης κύριος, διὰ νὰ ἴδω τὴν ἐκπληξιν καὶ τὰς εἰκασίας τῶν ἀκροατῶν μου. Θὰ ἔβλεπον ἴσως τότε τὰ ἔργα τοῦ ἀφανοῦς Πέτρου Ἡάττιζον, ἐπαινούμενα ὑπὸ τῶν φρονίμων κεφαλῶν, θαυμαζόμενα ὑπὸ τῶν εὐαισθητῶν ψυχῶν, καταθέλλοντα τὴν νεολαίαν καὶ γοητεύοντα καὶ αὐτοὺς τοὺς γέροντας· καὶ ὁ μὲν κριτικὸς θ' ἀποδίδῃ τὴν δόξαν αὐτῶν εἰς φιλολογικόν τι μέγα ὄνομα, εἰς πολλοὺς δὲ κοινωνικοὺς κύκλους καὶ πολλὰς *sympotias* θὰ γίνωνται συζητήσεις περὶ τοῦ συγγραφέως τῶν διηγημάτων τούτων καὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν συνετάχθησαν· δὲν θὰ ἴδω ὅμως ὅλα ταῦτα ἐν ὄσφ ζῶ. Ἀλλὰ εἶμι βέβαιος ὅτι ἡ ματαιότης δὲν ἤθελε μὲ παρακινήσει νὰ ἐπιθυμήσω τι περισσότερον.

Εἶμι ὑπὲρ τὸ δέον προσηλωμένος εἰς τὰς ἕξεις μου, πολλὰ ὀλίγον εὐγενὴς εἰς τοὺς τρόπους μου ὥστε νὰ ἐπιθυμήσω τὰς ἐπιθυμίας

χρόνων μου συγγραφῶν τιμᾶς. Δὲν θὰ γίνω πλέον ὑπερήφανος διὰ τὴν μικρὰν μου ἀξίαν, ἀφ' οὗ κριθῶ ἄξιος νὰ παραστήσω ἐπὶ ὀλόκληρον χειμῶνα πρόσωπον λέοντος ἢ ἄλλου ὁποιουδήποτε περιέργου ζώου ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ πρωτευούσῃ. Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἐγείρωμαι, νὰ στρέφωμαι, νὰ δεικνύωμαι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἀπὸ τῆς χιτίης μέχρι τῆς οὐρᾶς μου, νὰ βρυχώμαι ὡς ἀηδῶν καὶ ἔπειτα νὰ κατακλίνωμαι ὡς τιθασσευμένον θηρίον, καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τὴν εὐτελεῆ μερίδα ἐνὸς κυαθίσκου καρφῆ καὶ ἐνὸς τεμαχίου ἄρτου ἠλειμμένου διὰ βουτύρου καὶ λεπτοῦ ὡς ὄστια. Πολὺ κακὰ θὰ ἐχώνευον τὴν ἄνοστον θωπείαν τὴν ὁποίαν ἤθελε μ' ἐπιδαφιλεύσει ἢ κυρία ἢ δεικνύουσα με εἰς τὴν συναναστροφὴν της, ὅπως δίδει ζαχαρωτὰ εἰς τοὺς ψιτταχοὺς της διὰ νὰ ὀμιλήσωσιν ἐνώπιον τῶν ξένων. Αἱ τιμητικαὶ αὐταὶ διακρίσεις δὲν δύνανται νὰ μὲ γοητεύσωσι, καὶ ὡς ὁ Σαμφὼν δεσμώτης θὰ ἐπρωτίμων, ἂν τοιοῦτο ἦτο. τὸ δῖλημμα, νὰ δικτελέσω ὅλον μου τὸν βίον στρέφον τὸν χειρόμυλον διὰ νὰ κερδήσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν, παρὰ νὰ χρησιμεύω ὡς παιγνίδιον εἰς τὰς κυρίας καὶ τοὺς κυρίους Φιλισταίους. Τὸ αἶσθημα τοῦτο ἀπ' οὐδεμιᾶς προέρχεται ἀληθοῦς ἢ πλαστῆς ἀντιπαθείας πρὸς τὴν ἀριστοκρατίαν τῶν Τριῶν Βασιλείων· ἀλλ' ἢ μὲν ἀριστοκρατία εἶναι εἰς τὴν θέσιν της, ἐγὼ δὲ φυλάττω τὴν εἰδικὴν μου ὡς τὸ σιδηροῦν καὶ τὸ πῆλινον ἀγγεῖον τοῦ μύθου, μόνον πρὸς βλάβην μου θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἔλθωμεν εἰς συνάφειαν. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω ὡς πρὸς τὰ βιβλία τὰ ὀπίσθια γράφω· ἕκαστος δύναται κατὰ βούλησιν νὰ τὰ ἀνοίξῃ καὶ νὰ τὰ παραρρίψῃ· ἐὰν οἱ μεγάλοι διασκεδάσωσι δι' αὐτῶν οὐδεμίαν θὰ διεγείρωσιν ἀπατηλὴν ἐλπίδα· ἐὰν παραμελήσωσιν ἢ ἐπικρίνωσιν αὐτὰ οὐδένα θὰ λυπήσωσι· καὶ πόσον σπάνιον εἶναι νὰ ἔλθωσιν εἰς συνάφειαν μετὰ τῶν ἐργασθέντων πρὸς εὐχαρίστησίν των, χωρὶς νὰ γίνῃ τὸ ἕτερον τῶν δύο τούτων πραγμάτων!

Ἐἰς φρόνιμος ἄνθρωπος ἀναφέρω ἓνα στίχον τοῦ Ὀβιδίου τὸν ὀποῖον αὐτὸς ἀναιρεῖ εἰς τὸν ἀμέσως ἐπόμενον καὶ δύναμαι νὰ εἶπω εἰς ἕκαστον βιβλίον μου·

Parve, nec invideo, sine me, liber, ibis in Urbem.

Δὲν λυποῦμαι, ὡς ὁ ἔνδοξος ἐξόριστος συλλογιζόμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸς τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον στέλλει εἰς τὴν ἀγο-

ράν τῆς φιλολογίας, τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀσελγείας. Ἐάν δὲν ὑπῆρχον ἑκατὸν ἄλλα παραδείγματα, ἡ μοῖρα τοῦ ταλαιπώρου φίλου καὶ συμμαθητοῦ μου Δίκ Τίντου ἤρκει νὰ μὲ προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ζητῶ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν δόξαν τὴν προσαπτομένην εἰς τὸν καλλιεργούμενον ἐπιτυχῶς τὰς καλὰς τέχνας.

Ὁ Δίκ Τίντος, ὅτε ἔλεγεν ὅτι εἶναι καλλιτέχνης, δὲν ἐλησμόνει καὶ νὰ προσθήσῃ ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὴν περίφημον οἰκογένειαν τῶν Τίντων, ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Λανάρκ' καὶ πολλάκις ὑπαινίττετο ὅτι ἐταπεινοῦτο μεταχειριζόμενος γραφίδα ὡς κύριον πόρον ζωῆς. Ἀλλ' ἂν ἡ γενεαλογία τοῦ Δίκ ἦτο ἀκριβῆς, τινὲς τῶν προγόνων του θὰ εἶχον βέβαια παρακμὴν ἔτι λυπηροτέραν, ἀφ' οὗ ὁ πατήρ του ἦτο ῥάπτης εἰς τὸ χωρίον Λάγγδιρδον, μετερχόμενος ἔργον ἀναγκαῖον μὲν καὶ ἔντιμον, τὸ πιστεύω χωρὶς δυσκολίας, ἀλλ' οὐδόλως διακεκριμένον. Ὁ Ριχάρδος ἐγεννήθη ὑπὸ τὴν ταπεινὴν στέγην του καὶ προωρίσθη εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς του παρὰ τὴν κλίσιν του. Ἀλλ' ὁ γέρον Κ. Τίντος δὲν ἔπραξε φρονίμως ἀποτρέψας τὴν νεανικὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ υἱοῦ ἀπὸ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ροπῆς. Ἐπραξεν ὅπως ὁ μαθητὴς τοῦ σχολείου, ὁ προσπαθῶν νὰ ἐμποδίσῃ μὲ τὸν δάκτυλόν του τὴν πηγὴν κρήνης τινός· τὸ ὕδωρ ὀργίζομενον πρὸς τὸ ἀσθενὲς ἐμπόδιον διαρρέει εἰς ἀπείρους ἀπροόπτους διευθύνσεις καὶ τὸν καταθρέχει διὰ τὸν κόπον του. Οὕτω Τίντος ὁ πατήρ εἶδε τὸν μαθητευόμενόν του ὄχι μόνον ἐξοδεύοντα ὅλην αὐτοῦ τὴν κιμωλίαν εἰς ἰχνογραφήματα ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ἐμπορικοῦ του, ἀλλὰ καὶ ζωγραφοῦντα ἐπ' αὐτοῦ τὰς γελοιογραφίας τῶν καλλιτέρων τῆς οἰκίας πελατῶν, οἵτινες ἤρχισαν νὰ παραπονῶνται λέγοντες, ὅτι ἦτο παραπολὺ σκληρὸν νὰ ἀσχημίζωνται ἐνταυτῷ ὑπὸ τῶν ἐνδυμάτων τοῦ πατρὸς καὶ νὰ περιπαίζονται ὑπὸ τῆς γραφίδος τοῦ υἱοῦ. Ὁ γέρον λοιπὸν ῥάπτης βλέπων ἐλαττωμένην τὴν πελατείαν του καθ' ἑκάστην, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν μοῖραν καὶ τὰς παρακλήσεις τοῦ υἱοῦ του, λαβόντος τέλος τὴν ἄδειαν νὰ διώξῃ τὴν τύχην δι' ἐπαγγέλματος πλέον ἀρεστοῦ εἰς τὰς δρέξεις του. Ἰπῆρχε τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰς τὸ χωρίον τοῦ Λέγγδιρδον περιπατητικὸς τις ἀδελφὸς τῆς γραφίδος, ὅστις ἐξιστῶν τὸ ἐπιτήδευμά του *sub frigido jove*, (1) ἐθαυμάζετο ὑπὸ ὄλων τῶν παιδίων τοῦ τόπου καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ νέου Δίκ.

(1) Εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν εἶχον εἰσέτι παραδεχθῆ μεταξὺ ἄλλων ἀνοήτων οἰκονομιῶν, τὴν ὀλίγον ἐλευθέριον συνήθειαν νὰ ἀντικπιθιστῶσι διὰ χαρακτῆρων τοῦ ἀλφαβήτου τὰ σύμβολα τῶν ἐργαστηρίων. Ἡ ἀντικατάστασις αὕτη στερεῖ τοὺς μαθητὰς τῶν καλῶν τεχνῶν εὐκόλου τρόπου ἀσκήσεως καὶ κέρδους. Δὲν ἐπετρέπετο νὰ γράψῃ τις ὑπεράνω θύρας τινὸς ἢ ἐπὶ πλῆκτὸς κρεμαμμένης ἔμπροσθεν τοῦ ξενοδοχείου, Εἰς τὴν Γραϊαν Κίσσαν ἢ Εἰς τὴν Κεφαλήν τοῦ Μαύρου, ξηρὰν ἐπιγραφὴν ἀντικπιθιστῶσαν συχνάκις σήμερον τὴν γραφικὴν εἰκόνα τοῦ λάλου πτηνοῦ ἢ τοῦ καθουκίου τοῦ φοβεροῦ Σαρκακνοῦ. Ὁ αἰὼν ἐκεῖνος, ἀπλούστερος τοῦ ἡμετέρου, ἐσκέπτετο ἐπίσης περὶ τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου ἐπιτηδεύματος, καὶ ἤθελεν ὥστε τὰ σύμβολα τῶν οἰνοπωλείων καὶ τῶν ξενοδοχείων νὰ ἐννοῶνται ὑπὸ ὕλων· διότι ὅστις δὲν γνωρίζει νὰ ἀναγνώσῃ δύναται κάλλιστα ν' ἀγαπᾷ ἐν ἀγγεῖον καλοῦ ζύθου ὕσον καὶ ὁ καλλίτερον ἀνατεθραμμένος γείτων ἢ καὶ αὐτὸς ὁ ἐφημέριός του. Κατὰ τὴν ἐλευθέριον ταύτην ἀρχὴν οἱ πανδοχεῖς εἶχον ἐμβλήματα ἐζωγραφημένα ἀντὶ ἐπιγραφῶν, καὶ ἐὰν οἱ πασσαλείπται ζωγράφοι εὐωχοῦντο σπανίως, τοῦλάχιστον δὲν ἀπέθνησκον τῆς πείνης.

Ἰπὸ τοιοῦτον λοιπὸν καλλιτέχνην τοῦ παρακμάζοντος τούτου ἐπαγγέλματος ἐμαθήτευεν ὁ Τίντος· καὶ ὡς δὲν εἶναι σπάνιον εἰς τὰς μεγάλας φύσεις κατὰ τὸν κλάδον τοῦτον τῶν καλῶν τεχνῶν, ἤρξατο ζωγραφῶν πρὶν ἢ ἀποκτήσῃ τὰς πρώτας τῆς ἰχνογραφίας γνώσεις.

Ἡ φυσικὴ αὐτοῦ εὐφυΐα πρὸς παρατήρησιν τῆς φύσεως τὸν ἐδίδαξε μετ' οὐ πολλὸν νὰ διορθῶνῃ τὰ λάθη τοῦ διδασκάλου του καὶ νὰ μὴ ἔχη ἀνάγκην τῶν μαθημάτων του. Ἰπερεῖχε πρὸ πάντων εἰς τὴν ζωγραφίαν τῶν ἵππων, οἵτινες εἶναι ἀγαπητὸν τῶν χωρίων τῆς Σκωτίας σύμβολον· εἶναι δὲ περιέργον νὰ παρατηρήσῃ ὁ μελετῶν τὰς προόδους αὐτοῦ, πῶς κατῴρθωσεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ βραχύνῃ τὰ ὀπίσθια καὶ νὰ μηκύνῃ τὰς κνήμας τῶν εὐγενῶν τούτων τετραπόδων, ἕως οὗ ὁμοιάζον σχεδὸν πρὸς κροκοδείλους. Καὶ ναὶ μὲν ἢ ἀείποτε τὴν ἀξίαν, ὅσον ταχέως καὶ ἂν προχωρῇ, παρακολουθοῦσα συκοφαντία διέδωκεν ὅτι ὁ Διὸς ἐζωγράφησέ ποτε ἵππον μὲ πέντε πόδας ἀντὶ τεσσάρων· ἀλλ' εἰ καὶ διὰ νὰ δικαιολογήσω αὐτὸν δύναμαι ν' ἀρκεσθῶ εἰς τὴν ἄδειαν, ἥτις ἐπιτρέπει εἰς τοὺς καλλιτέχνας παντὸς εἶδους παραδόξους συναρμολογίας, καὶ δέχεται πολὺ περισ-

σοτέρως προσθήκας ἢ τὴν προσθήκην ἑνὸς ὑπεραρίθμου μέλους εἰς ἀντικείμενον ἀγαπητόν, ἢ ὑπεράσπισις ὅμως φίλου ἀποθανόντος εἶναι ἰερὰ καὶ δὲν καταδέχομαι νὰ ἀναλάβω αὐτὴν ἐπιπολαιῶς. Εἶδον τὸ περι οὗ ὁ λόγος σύμβολον κρεμάμενον ἔτι ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Λάγγιθιδον, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ καταθέσω ἐνδραχῶς ὅτι τὸ ἐκληφθὲν ἢ διαβληθὲν ὡς πέμπτη κνήμη, ἀληθῶς εἶναι ἢ οὐρὰ τοῦ τετραπόδου ἥτις, ἂν παρατηρήσῃ τις τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἐζωγραφημένον, εἶναι κατεσκευασμένη τολμηρότατα καὶ μετὰ σπανίας ἐπιτυχίας. Τοῦ ἵππου ἔχοντος ἀνυψωμένους εἰς τὸν ἀέρα τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας, ἢ οὐρὰ, ἥτις φθάνει εἰς τὴν γῆν, φαίνεται χρησιμεύουσα εἰς στήριγμα καὶ παρέχει εἰς τὴν ζωγραφίαν τὴν στερέωτητά τῶν τριπόδων. Ἄνευ τούτου δύσκολον θὰ ἦτο νὰ ἐννοήσῃ τις πῶς ὁ ἵππος ἠδύνατο νὰ σταθῇ χωρὶς νὰ πέσῃ ἀνάσκελα. Ὁ τολμηρὸς οὗτος συνδυασμὸς κεῖται εὐτυχῶς εἰς τὰς χεῖρας ἀνθρώπου ἐκτιμῶντος αὐτὸν ἐπαξίως· διότι ὅτε ὁ Δικ, γενόμενος ἐμπειρότερος καὶ διαστάσας περὶ τῆς εὐπρεπείας ταύτης τῆς ἀπὸ τῶν κανόνων ἀπομακρύνσεως, πρότεινε νὰ ζωγραφῆσῃ αὐτοῦ τοῦ πανδοχέως τὴν εἰκόνα εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ προϊόντος ἐκείνου τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἢ ὑποχρεωτικὴ αὐτῇ προσφορὰ ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ φρονίμου πανδοχέως, ὅστις εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἐὰν ὁ ζῦθος τοῦ δὲν ἐνέβαλεν εἰς εὐθυμίαν τοὺς ξένους του, ἢ ὄψις ὅμως τοῦ συμβόλου ἐκίνει αὐτοὺς βεβαιοτάτα εἰς γέλωτα.

Εἶναι ἐκτὸς τοῦ προκειμένου σκοποῦ ν' ἀκολουθήσω βῆμα πρὸς βῆμα τὸν Δικ Τίντον, ἀποκτῶντα ἐπιτηδειοτέραν χεῖρα καὶ διορθώνοντα διὰ τῶν κανόνων τῆς τέχνης τὴν πολυτέλειαν τῆς φαντασίας του.

Τότε μόνον ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅτε εἶδε τὰς ἰχνογραφίας συγχρόνου τινὸς, τοῦ δικαίως κληθέντος Τενιέρου τῆς Σκωτίας Οὐίλκιου. Ἀφῆκε λοιπὸν τὴν γραφίδα καὶ ἀναλαβὼν τὰ μολυβδοκόνδυλα ἐξηκολούθησε τὰς μελέτας τοῦ ἔργου του, ἐλιγωρῶν καὶ δίψης καὶ ἀβεβαιότητος, ὑπὸ αἰσιωτέρους οἰωνοὺς τῶν τοῦ παλαιοῦ διδασκάλου του. Τὰ πρῶτα ὅμως προϊόντα τῆς φαντασίας του (ὡς οἱ στίχοι τοὺς ὁποίους ὁ Πῶπ παιδίον ἔτι ἐψέλλιζεν, ἐὰν ἦτο δυνατὸν ν' ἀνευρεθῶσι) θὰ ἦναι πάντοτε προσφιλῆ εἰς τοὺς κατὰ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν συντρόφους. Σῶζονται ἐν **Gandercleugh** ἀγγεῖον καὶ ἐσχάρα ἐζωγραφημένα ὑπὸ τοῦ Δικ Τίντου . . . Ἀλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι εἶ-

ναί ἀνάγκη ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον ἤθελε μὲ παρασύρει πολὺ.

Ἀνάγκας δὲ ἔχων καὶ ἀγωνιζόμενος νὰ προαχθῆ ὁ Δικ Τίντος, ἐπραξεν ὡς οἱ συνάδελφοί του, ἐφορολόγησε τὴν ματαιότητα τῶν ἀνθρώπων, φόρον τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσπράξῃ παρὰ τῆς φιλοκαλίας καὶ τῆς γενναιοδωρίας των· ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐζωγράφησε πρόσωπα. Κατ' ἐκείνην λοιπὸν τὴν ἐποχὴν ὁ Δικ, πρὸ πολλοῦ ἀποχωρισθεὶς τῆς πρώτης ἐνασχολήσεώς του, μὴ καταδεχόμενος κἀν νὰ τὴν ἐνθυμηθῆ καὶ ἀπὼν πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐπανῆλθεν εἰς Gandercleugh ὅπου μὲ εὔρεν εἰρηνοδίκην, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐζωγράφει πρὸς μίαν γυνεάν τὴν κεφαλὴν, ἀντιγραφὰς τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, ἢν ὁ Θεὸς ἐποίησε κατ' ἰδίαν εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν. Ἦτο ἰσχνὴ ἀντιμισθία, ἀλλ' ἤρκει τὸ κατ' ἀρχὰς εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ Δικ καὶ ἔτι πλέον· ὥστε εἶχεν οἴκημα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Οὐάλλας, ἔλεγεν ἀτιμωρητὶ χαριεντισμοὺς καὶ σκώμματα καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ οἰκοδεσπότη μου, καὶ διῆγε θαυμαζόμενος ὑπὸ τῆς ὑπηρετίδος, τοῦ ὑπηρέτου καὶ τοῦ ἵπποκόμου.

Ἄλλ' αἱ εὐτυχεῖς του ἡμέραι ἦσαν παραπολὺ γαλήναι ὥστε δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαρκέσωσιν. Ἀφ' οὗ ἡ Αὐτοῦ Ἐντιμότης ὁ κύριος (laird) τοῦ Gandercleugh, ἡ σύζυγος καὶ αἱ τρεῖς θυγατέρες του, ὁ ἐφημέριος, ὁ τελωνικὸς γραφεὺς, ὁ ἀξιότιμός μου οἰκοδεσπότης Κύριος Ἰεδεδίας Κλεισβόθαμ καὶ δωδεκὰς περίπου πακτωτῶν ἔλαβον ἐγγύησιν ἀθανασίας, χάρις εἰς τὴν γραφίδα τοῦ Δικ, οἱ πελάται ὠλιγόστευσαν καὶ ἔγινεν ἀδύνατον νὰ ἀποσπάσῃ τις περισσότερον μιᾶς ἢ ἡμισείας κορώνας ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν χωρικῶν, οἵτινες ὑπὸ φιλοδοξίας κινούμενοι ἤρχοντο εἰς τὸ ἐργαστάσιον τοῦ φίλου μου.

Ἄν καὶ ὁ δριζὼν ἐσκυθρῶπασε δὲν ἔγινεν ὅμως ἐπὶ τινὰ καιρὸν κἀμμία θύελλα. Ὁ οἰκοδεσπότης ἐφέρετο ὡς ἐλεῆμων χριστιανὸς πρὸς τὸν ἐνοικιαστὴν, ὅστις ἐπλήρως καλὰ ὅσον εἶχε τὸν τρόπον. Εἰκῶν ἐν ἧ αὐτὸς ὁ ξενοδόχος μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν θυγατέρων του συνεκρότουν σύμπλεγμα κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ρούβενς, ἐφάνη αἵφνης εἰς τὴν καλλιτέραν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου ἀπόδειξις τρανῆ ὅτι ὁ Δικ ἐζήτει πάντοτε πόρους διὰ νὰ ζήσῃ.

Ἄλλ' οὐδὲν ἐπισφαλέστερον τῶν τοιούτου εἶδους πόρων. Παρατηρήθη ὅτι ὁ Δικ ἐγένετο αὐτὸς τὸ ἀντικείμενον τῶν σαρκασμῶν τοῦ

οικοδεσπότη μου, χωρίς να τολμήσῃ νὰ ὑπερασπισθῆ ἢ ν' ἀπαντήσῃ. Τὸ ἐργαστάσιόν του μετηνέχθη εἰς τρύπαν τινὰ ὅπου μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῆ ὀρθῶς, καὶ δὲν ἤρχετο πλέον εἰς τὴν ἐβδομαδιαίαν συναναστροφὴν τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἄλλοτε ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ. Ἐν συντόμῳ οἱ φίλοι τοῦ Δικ Τίντου ἐφοβήθησαν μήπως ἔπαθεν ὅ, τι τὸ ζῶν τὸ καλούμενον βραδύπους, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ φάγγι καὶ τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ δένδρου ὅπου ἐγκατεστάθη, πίπτει τέλος ἀπὸ τῆς κορυφῆς κατὰ γῆς καὶ ἀποθνήσκει ἀπὸ ἀσιτίαν. Ὡμίλησα ὀλίγας λέξεις περὶ τούτου τὸν Δικ, συμβουλεύσας νὰ μετακομίσῃ τὴν ἀνεκτίμητόν του τέχνην εἰς ἄλλον κύκλον καὶ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν χώραν τῆς ὁποίας ἐξήντησε τὰς δυνάμεις.

— Ὑπάρχει ἐμπόδιον εἰς τὸ ν' ἀλλάξω τόπον διαμονῆς, ἀπεκρίθη ὁ φίλος μου σφίγγων ἐπισήμως πῶς τὴν χεῖρά μου.

— Χρεωστεῖς εἰς τὸν οἰκοδεσπότην μου; ὑπέλαβον εἰλικρινῶς ἐνδιαφερόμενος ἐμπορῶ νὰ σὲ προσφέρω τοὺς μικροὺς μου πόρους;

— Ὄχι, μὰ τὴν ψυχὴν τοῦ σὺρ Ἰωσή Ρευνόλδου, ἀπεκρίθη ὁ γενναῖος νεανίας, ποτὲ δὲν θὰ παρασύρω εἰς τὴν κακὴν μου μοῖραν κάνενα φίλον μου ὑπάρχει τρόπος ν' ἀνακτήσω τὴν ἐλευθερίαν μου, καὶ προτιμότερον νὰ σωθῆ τις διὰ ὄχθευτοῦ παρά νὰ μείνῃ εἰς τὴν φυλακὴν.

Δὲν ἐνόησα τί ἤθελε νὰ εἶπῃ ὁ φίλος μου. Ἡ μουσα τῆς ζωγραφικῆς ἐφαίνετο ἐγκαταλείψασα αὐτόν· ποίαν ἄλλην θεὰν ἠδύνατο νὰ ἐπικαλεσθῆ ἐν τῇ δυστυχίᾳ του; Ἦτο πρὸς ἐμὲ μυστήριον. Ἀπεχωρίσθημεν ἄνευ περαιτέρω ἐξηγήσεως καὶ μόνον τρεῖς ἡμέρας ἔπειτα ἐπανεῖδον αὐτόν, ὅτε μὲ προσεκάλεσεν εἰς τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον τῷ προσέφερον ὁ οἰκοδεσπότης μου πρὸ τῆς εἰς Ἐδιμβούργον ἀναχωρήσεώς του.

Εὖρον τὸν Δικ εὐθυμον· ἐσύριζεν ἐμπορῶν τὸν σάκκον τὸν περιέχοντα τὰ χρήματα, τὰς γραφίδας, τὴν πυξίδα καὶ τὸ λευκὸν τοῦ ὑποκάμισον. Ἀνεχώρει βεβαίως σύμφωνος μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότη μου, ὡς τὸ ἀπεδείκνυε τεμάχιον κρύου βωδινοῦ κρέατος, φρουρούμενον ὑπὸ δύο ἀγγείων καλλίστου ζύθου τὰ ὁποῖα εἶδον εἰς τὸ κάτω δωμάτιον. Ὁμολογῶ ὅτι ἤμην περίεργος νὰ μάθω τί εἶχε μεταβάλει οὕτω κατ' εὐχὴν τὴν τύχην τοῦ φίλου μου· οὐδόλως ὑπώπτευον ὅτι ὁ Δικ εἶχε συνεννοήσεις μετὰ τοῦ διαβόλου· ἔκαμνον λοιπὸν μυριάς ὑποθέσεις.

Εκείνος δ' ἐννοήσας τὴν περιέργειάν μου ἔλαβε τὴν χεῖρά μου καὶ εἶπε:

— Φίλε μου, ἐπεθύμουν νὰ κρύψω καὶ ἀπὸ σοῦ τὴν ταπεινώσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἠναγκάσθην νὰ καταντήσω διὰ νὰ κάμω ἔντιμον ὑποχώρησιν ἀπὸ ἐδῶ. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ προσπαθῶ νὰ κρύψω πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θέλει προδοθῆ μόνον του ὡς ἐκ τῆς λαμπρότητός του; Ὅλον τὸ χωρίον, ὅλη ἡ ἐνορία, ὅλος ὁ κόσμος θὰ μάθῃ εἰς τί ἔσπρωξεν ἡ δυστυχία τὸν Ριχάρδον Τίντον.

Αἰφνιδία μοι ἐπῆλθεν ιδέα: εἶχον παρατηρήσει ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης μου ἐφόρει τὴν ἀξιωματικόν του ἐκείνην ἡμέραν, ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ του βραχίου, νέον ἐκ κιτρίνου ἐριούχου ὑφάσματος.

— Πῶς! ἀνεκράξῃ, ἀποσύρων τὴν δεξιάν, πλησιάζων τὸν ἀντίχειρα πρὸς τὸν λιχανὸν καὶ κινῶν τὴν χεῖρα ἀπὸ τοῦ ἰσχίου εἰς τὸν ἀριστερὸν ὤμον· πῶς! κατεδέχθης νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὸ πατρικὸν ἐπάγγελμα! ἤγγισες πάλιν τὴν βελόνην! Ἄ! Δίκ!

Ἄλλ' ἐκείνος ἀπέκρουσε τὴν ὑβριστικὴν ταύτην ὑπόθεσιν διὰ σχήματος καὶ ὕφους ἀγανακτήσεως· ὠδηγήσας δέ με εἰς ἕτερον δωμάτιον μοι ἔδειξε, παρὰ τὸν τοῖχον, τὴν μεγαλοπρεπῆ κεφαλὴν τοῦ σιρ Οὐέλλιαμ Οὐάλλας, ἐπίσης τρομερὰν ὡς ὅτε ἀπεχωρίσθη τοῦ κορμοῦ ὑπὸ τοῦ προδότου Ἐδουάρδου.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἦτο γεγραμμένη ἐπὶ παχείας σανίδος, ἧς ἡ κορυφὴ ἐκοσμεῖτο ὑπὸ σιδήρου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ν' ἀναρτηθῆ τὸ ἔντιμον τοῦτο ὁμοίωμα ὡς σύμβολον ἐμπορικοῦ καταστήματος.

— Ἴδου, φίλε μου, μοι εἶπεν ὁ Τίντος, ἰδου ἡ δόξα τῆς Σκωτίας καὶ ἡ ἰδική μου ἀτιμία, ἢ μάλλον ἡ ἀτιμία ἐκείνων οὔτινες, ἀντὶ νὰ ἐνθαρρύνωσι τὰς τέχνας, τὰς ἀναγκάζουσι νὰ καταφεύγωσιν εἰς τοιαῦτα ἀνάξια μέσα.

Προσεπάθησα νὰ πρᾶνῶ τὴν ἔξαψιν τοῦ φίλου μου· ἐνεθύμισα αὐτῷ ὅτι δὲν ἔπρεπεν, ὡς ἡ ἔλαφος τοῦ μύθου, νὰ περιφρονῆ ὅ,τι ἔσωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς στενοχωρίας· ἐπήνεσα δὲ μάλιστα τὴν ιδέαν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰκόνας, εἰπὼν ὅτι ἔπρεπε νὰ χαίρῃ διότι, ἀντὶ ν' ἀτιμασθῆ ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀριστοουργήματος τούτου, ἠθελεν ἔτι μάλλον δοξασθῆ.

— Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου, ἔχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ δυστυχὴς Δίκ, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔλαμπον ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ· διὰ

τί ν' ἀποφύγω τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ . . . τοῦ . . . (ἐσιώπησεν ἀναζητῶν συνώνυμον) καλλιτέχνου ἐμπορικῶν συμβόλων; ὁ Hogarth (1) παρέστησεν ἑαυτὸν ὑπὸ τοιοῦτον ἔνδυμα εἰς τινὰ τῶν καλλιτέρων συνθέσεών του. Ὁ Δομένικος (2) καὶ ἄλλοι, καὶ ὁ Moreland, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἐξήσκησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν τέχνην των. Καὶ διὰ τί τάχα μόνοι οἱ πλούσιοι νὰ καρπῶνται τὰς ἡδονὰς τέχνης, ἥτις πρέπει νὰ ἡδύνη ὅλας τὰς τάξεις; Τὰ ἀγάλματα εὐρίσκονται εἰς τὸ ὑπαιθρον' διὰ τί λοιπὸν ἡ ζωγραφικὴ ἤθελε φοβηθῆν νὰ ἐκθέτῃ τὰ ἀριστουργήματά της ὅπως ἡ ἀδελφὴ της ἡ γλυπτικὴ; Ἐν τούτοις, φίλε μου, ἄς χωρισθῶμεν' πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ κρεμασθῇ τὸ ἔμβλημα, καὶ ὁμολογῶ ὅτι, μ' ὅλην μου τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὰς παρηγορίας σου, ἤθελον νὰ ἦμαι μακρὰν πρὶν ἀρχίσῃ αὐτὴ ἡ ἐργασία.

Μετὰ τὸ πρὸς ἀποχαιρετισμὸν γεῦμα τὸ προσεσχεθὲν ὑπὸ τοῦ οἰκιδεσπότου μου, συνῴδευσα τὸν Δικ μέχρις ἐνὸς μιλλίου ἐκτὸς τοῦ χωρίου' ὅτε δὲ ἐχωρίσθημεν ἀντήχουν μακρόθεν αἱ κραυγαὶ τῶν παιδιῶν, ἀγγέλλουσαι τὰ ἐγκαινία τῆς κεφαλῆς τοῦ Οὐάλλας. Ὁ Δικ Τίντος ἐτάχυνε τὸ βῆμα ὅπως φύγῃ τὸν ἦγον, τοσοῦτον ἀπέιχε φιλοσοφίας ἀρκούσης ὅπως συνδιαλλάξῃ ἑαυτὸν μετὰ τοῦ ἐπαγγέλματος ζωγράφου συμβόλων.

Εἰς ἔδμβουρῳ τὰ προτερήματα τοῦ Δικ ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἐξετιμῆθησαν' προσηνέχθησαν αὐτῷ γεύματα καὶ συμβουλαὶ παρὰ πολλῶν εἰδημόνων κριτῶν τῶν ὡραίων τεχνῶν' ἀλλ' οἱ κύριοι οὗτοι ἐδαψίλευον μᾶλλον ἐπικρίσεις ἢ χρήματα, ὁ δὲ Δικ ἐφρόνει ὅτι εἶχε χρημάτων μᾶλλον ἀνάγκην ἢ ἐπικρίσεως' ἀπῆλθε λοιπὸν εἰς Λονδίνον, τὸ παγκόσμιον κέντρον ὅλων τῶν ἱκανοτήτων, ἀλλ' ἔνθα, ὡς εἰς ὅλα τὰ ἐμπορεῖα, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐμπορευμάτων ὑπερβαίνει τοὺς ἀγοραστάς.

Ὁ Δικ, πεποηθῶς σπουδᾶως εἰς τὴν ἀξίαν αὐτοῦ, ὁ Δικ ὑπὲρ τὸ δέον ζηλωτῆς καὶ μάταιος, μὴ ἀμφιβάλλων δ' ὡς ἐκ τούτου περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ, ἀνεμίχθη εἰς τὸν ὄχλον τὸν συνωθούμενον καὶ ἀ-

(1) Ζωγράφος καὶ χαρακτῆς ἄγγλος, γεννηθεὶς ἐν Λονδίνῳ τὸ 1697, ἀποθανῶν τὸ 1764. (Σ. Μ.)

(2) Domenico Zampieri, ζωγράφος, γεννηθεὶς ἐν Βολονίᾳ τὸ 1581, ἀποθανῶν ἐν Νεαπόλει τὸ 1644. (Σ. Μ.)

γωνιζόμενον ὑπὲρ δόξης καὶ τύχης· παρηγωνίωσε καὶ παρηγωνίσθη. Τέλος δὲ, μετὰ πολλὴν ἀγῶνα, κατώρθωσε νὰ γίνῃ γνωστός. Διηγωνίσθη διὰ τὰ ἐνιαύσια βραβεῖα καὶ ἐπεμψεν εἰκόνας εἰς τὴν ἔκθεσιν· ἀλλ' ὁ ἀτυχὴς Δικ ἔμελλε ν' ἀποτύχη τοῦ σκοποῦ πρὸς τὸν τοσοῦτον ἐμόχθησεν. Εἰς τὰς ὠραίας τέχνας δὲν ὑπάρχει μέσος ὅρος μεταξύ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἐντελοῦς ἀποτυχίας· ὅθεν, ἐπειδὴ αἱ προσπάθειαι καὶ ἡ δεξιότης τοῦ Δικ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παράσχωσιν αὐτῷ τὴν ἐπιζητούμενην τιμὴν, ὑπέστη τὰς δυστυχίας τοῦ ἄλλου ἄκρου. Ἐπὶ τινα καιρὸν ἐπροστατεύθη ὑφ' ἑνὸς ἢ δύο σοβαρῶν προσώπων, ἐκ τῶν νομιζόντων ὅτι χρεωστοῦσι νὰ διακρίνωνται ἀντιτάσσοντα πεισματωδῶς τὰς, ὡς πρὸς τὴν φιλοκαλίαν, γνώμας αὐτῶν εἰς τὰς τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὰ βαρυνθέντα τὸν δυστυχῆ Δικ, ἐγκατέλιπον αὐτὸν ὡς βαρὺ φορτίον, καὶ ὡς χαϊδευμένος παῖς ἀπορρίπτει τὰ παίγνια αὐτοῦ. Ἡ δυστυχία παρηκολούθησεν αὐτὸν μέχρι τοῦ τάφου, εἰς τὸν κατῆλθε προῶως, ἀφ' οὗ ἐβασανίσθη ἐντὸς ῥυπαροῦ δωματίου ὑπὸ τῆς ξενοδόχου αὐτοῦ καὶ περιστοιχίσθη, ὡσάκις ἐξήρχετο, ὑπὸ δικαστικῶν κλητήρων. Ὁ Πρωῖνός Ταχυδρόμος (Morning-Post) ἀφιέρωσεν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἓν τέταρτον στήλης, ὅπως εἶπη ὅτι ὁ τρόπος τοῦ ἐδείκνυεν ἕξοχον φαντασίαν, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἦτο κατὰ τι ἀτελής, καὶ ὅπως προσέθεσεν ὅτι ὁ Κ. Βάρνης, περίφημος ἔμπορος εἰκόνων, εἶχεν εἰσέτι ἰχνογραφήματά τινα τοῦ Ριχάρδου Τίντου, καὶ προσεκάλει τοὺς θιασώτας τῆς ζωγραφικῆς ὅπως προσέλθωσι καὶ ἴδωσιν αὐτὰ ἄνευ ἀναβολῆς.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ Δικ Τίντου· λυπηρὰ ἀπόδειξις τῆς μεγάλης ταύτης ἀληθείας, ὅτι εἰς τὰς ὠραίας τέχνας ἡ μετρούτης ἀποκλείεται, καὶ ὅτι ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀναβῆ ἄχρι τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος πράττει φρονίμως μὴ θέτων κἄν τὸν πόδα ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ μνήμη τοῦ Τίντου μοὶ εἶναι προσφιλῆς, καθ' ὅσον μ' ἐνθυμίζει πολλὰς μεταξύ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ ὁμιλίας περὶ τοῦ παρόντος μου ἔργου.

Ἠγάπα τὰ διηγήματά μου καὶ συχνάκις ἐσκέπτετο νὰ κάμῃ πολυτελῆ ἔκδοσιν αὐτῶν μετ' εἰκόνων καὶ ἄλλων κοσμημάτων, προσφέρων μοι ἐπὶ τούτῳ τὴν πατριωτικὴν αὐτοῦ γραφίδα. Εἶχεν ἤδη μεταχειρισθῆ ὡς ὑπόδειγμα γέροντα ἀπόμαχον λοχίαν ὅπως παρα-

στήση τὸν **Bothwell**, τὸν σωματόφύλακα Καρόλου τοῦ Β', καὶ τὸν κωδονοκρούστην τοῦ **Gandercleugh** ὅπως ζωγραφίσῃ τὸν **Davie Deans**· ἀλλὰ, καὶ τοι προτείνων νὰ ἐνώσῃ τὰ προτερήματα αὐτοῦ εἰς τὰ ἐμὰ, ἀνεμίγνυε σωτηριώδεις ἐπικρίσεις εἰς τοὺς ἐπαίνους δι' ὧν μ' ἐτίμα ἐνίοτε.

— Τὰ πρόσωπά σου, φίλε μου Πάττιζον, ἔλεγε, φλυαροῦν πολύ. ἔχεις ὀλοκλήρους σελίδας ὀμιλιῶν καὶ διαλόγων.

— Ἀρχαίος τις φιλόσοφος συνείθιζε νὰ λέγῃ· ἄνθρωπος χαρακτήρ ἐκ λόγου γινώριζεται· πῶς λοιπὸν καλλίτερον δύναται συγγραφεὺς τις νὰ καταστήσῃ εὐληπτα τὰ πρόσωπα αὐτοῦ ἢ διὰ διαλόγων, κατὰ τοὺς ὁποίους ἕκαστον αὐτῶν ἀποκαλύπτει τὸν χαρακτήρα του;

— Ψευδὴς συλλογισμὸς! εἶπεν ὁ Τίντος· τὸν ἐκτιμῶ ὅσον καὶ κενὴν φιάλην. Συμφωνῶ ὅτι ὁ λόγος ἔχει τινὰ ἀξίαν εἰς τὸν ροῦν τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, καὶ δὲν ἐπιμένω κἄν εἰς τὴν γνώμην τοῦ πυθαγορικοῦ ἐκείνου πότου, ὅστις διετείνετο ὅτι, ἐνώπιον φιάλης, οἱ λόγοι βλάπτουσι τὴν ὀμιλίαν· ἀλλὰ καὶ δὲν παραδέχομαι ὅτι καθηγητὴς τῶν ωραίων τεχνῶν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐκφράσῃ, μεταχειριζόμενος διαλόγους, τὴν ἰδέαν τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, ὅπως προξενήσῃ ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἀναγνώστην καὶ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὸν τὴν πραγματικότητα. Ἐξ ἐναντίας, ἂν ποτε τὰ διηγήματα αὐτὰ δημοσιευθῶσιν, ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν κρίσιν τῶν περισσοτέρων ἀναγνώστῶν. Θὰ συμφωνήσωσι μετ' ἐμοῦ ὅτι πολλάκις μᾶς ἐξέθεσες, εἰς μίαν σελίδα διαλόγου, ὅ,τι δύο γραμμαὶ ἤθελον μᾶς διδάξει, ἐν ᾧ, ἂν ἡ στάσις, ὁ χαρακτήρ τῶν προσώπων καὶ τὰ ἐπεισόδια ἦσαν ἀκριβῶς ἐζωγραφημένα καὶ ἐπιτηδείως χρωματισμένα, ἤθελες διατηρήσει ὅ,τι λόγου ἀξίον, χωρὶς νὰ καταφεύγῃς εἰς τὰ αἰώνια εἶπεν αὐτὸς, εἶπεν ἐκείνη, τὰ ὁποῖα κατακλύζουσιν ὅ,τι γράφεις.

— Συγγέεις, ἀπήντησα, τὰ ἔργα τοῦ καλάμου πρὸς τὰ τῆς γραφίδος. Ἡ ζωγραφικὴ, ἡ σιωπηλὴ αὕτη τέχνη, ὡς ὠνόμασεν αὐτὴν εἰς τῶν ἡμετέρων ποιητῶν, ὀμιλεῖ κατ' ἀνάγκην πρὸς τὴν ὄρασιν, στερουμένη ὀργάνων δι' ὧν ν' ἀποταθῇ πρὸς τὴν ἀκοήν. Ἡ ποίησις, ἐξ ἐναντίας, καὶ τὸ εἶδος τῶν συγγραφῶν μου πλησιάζει πρὸς αὐτὴν, χρεωστέϊ νὰ φροντίζῃ μόνον πῶς νὰ ἀρέσκῃ εἰς τὴν ἀκοήν, μὴ ἔχουσα τὰ μέσα νὰ προσβάλλῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Ὁ Τίντος δὲν ἐπέισθη ὑπὸ τοῦ ἐπιχειρήματος τούτου.

— Ἡ περιγραφή, εἶπεν, ὡς πρὸς τὸν συγγραφέα εἶναι ὅτι ἡ ἰχνογραφία καὶ ὁ χρωματισμὸς πρὸς τὸν ζωγράφον. Αἱ ἐκφράσεις εἶναι τὰ χρώματά του· ἂν δὲ γνωρίζῃ νὰ μεταχειρίζεται αὐτὰς ἀρμοδίως, ἀφεύκτως κατορθώνει νὰ παραστήσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νοδὸς τὴν σκηνὴν τὴν ὁποῖαν θέλει νὰ ζωγραφίσῃ, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας μεθ' ἧς καὶ ἡ εἰκὼν παρίστησιν αὐτὴν πρὸ τῶν τοῦ σώματος. Οἱ αὐτοὶ λοιπὸν κανόνες ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰς δύο τέχνας, συχνοὶ δὲ διάλογοι ἐν τινι μυθιστορίᾳ, μεταβάλλουσιν αὐτὴν εἰς δρᾶμα, εἶδος συγγραφῆς διαφόρου, οὗ τινος ὁ διάλογος εἶναι τὸ κύριον στοιχείον. Ὅθεν οὐδὲν ἀνοητότερον μακρᾶς διηγήσεως εἰς τὴν ὁποῖαν ἐδόθη σχῆμα δραματικόν· τὰ δὲ μέρη τῶν διηγήσεών σου, εἰς τὰ ὁποῖα εἰσήγαγες ἀτελευτήτους διηγήτους, καταντῶσι ψυχρὰ καὶ βεβιασμένα· δὲν κατορθώνεις δι' αὐτῶν νὰ ἐπισύρῃς τὴν προσοχὴν καὶ νὰ θέλῃς τὴν φαντασίαν τῶν ἀναγνωστῶν, πράγματα τὰ ὁποῖα ἐπέτυχες εἰς ἄλλα μέρη.

Ἐχαίρετίσα διὰ τῆς κεφαλῆς ὅπως εὐχαριστήσω αὐτὸν διὰ τὸν ἔπαινον, τὸν ὁποῖον πιθανῶς μοὶ ἀπένευμε λόγῳ παραμυθίας, καὶ ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀκολουθήσω ἀκριβέστερον ὑπὸς συνθέσεως, κατὰ τὸ ὁποῖον τὰ πρόσωπά μου ἤθελον πράττει περισσότερον καὶ ὁμιλεῖ καλλίτερα ἢ εἰς τὰ πρῶτά μου δοκίμια. Ὁ Δικὸς ἔλαμε σχῆμα προστατευτικόν καὶ προσέθηκε μετ' ἠθους ἐγκρίσεως, ὅτι, ἀφ' οὗ μὲ εὗρισκε τοσοῦτον πειθήνιον, ἤθελε κοινοποιήσῃ εἰς τὴν μουσάν μου ἀντικείμενον τὸ ἄποιον εἶχε σπουδάσει ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς τέχνης αὐτοῦ.

— Ἡ παράδοσις, μοὶ εἶπεν, ἐγγυᾶται τὴν ἀλήθειαν τῆς ἱστορίας· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πράγματα συνέβησαν πρὸ ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, δύναται τις ν' ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς ἀκριβείας ὅλων τῶν λεπτομερειῶν. Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἐξήγαγε τοῦ χερτοφυλκίου αὐτοῦ τὰ σχέδια, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐσκόπει νὰ ζωγραφίσῃ εἰκὼνα δέκα τεσσάρων ποδῶν μῆκος καὶ εἴκοσι ποδῶν πλάτος, ἔχουσιν. Τὸ σχέδιον, ἐπιτηδείως γεγραμμένον, παρίστα τὸ ἐσωτερικὸν ἀρχαίου πύργου κατὰ τὸν καλούμενον σήμερον ρυθμὸν τοῦ αἰῶνος τῆς Ἐλισσάβετ. Ἡ ἡμέρα εἰσδύουσα δι' ὑψηλοῦ παραθύρου, ἐφώτιζε γυναῖκα κάλλους σπανίου, ἥτις, εἰς θέσιν ἐντρόμου σιωπῆς, ἐφαίνετο περιμένουσα τὴν ἐκβασιν φιλονεικίας μετὰ τὸν δύο ἄλλων προσώπων. Τὸ πρῶτον αὐτῶν ἦτο

νέος φέρων τὸ ἔνδυμα τῆς ἐποχῆς Καρόλου τοῦ Α΄, τὸ ὕφος δ' ἔχων ὑπερήφανον καὶ πλήρες ἀγανακτήσεως, ὡς ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἀνύψου τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, ἐφαίνετο ἀπαιτῶν μᾶλλον δικαίωμα ἢ ἐπαιτῶν χάριν παρὰ κυρίας, ἢν ἡ ἡλικία καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ ἐδείκνυον ὡς μητέρα τῆς νεάνιδος καὶ ἥτις ἐφαίνετο ἀκούουσα αὐτὸν μετὰ δυσχερεσσίας καὶ ἀνυπομονησίας.

Ὁ Τίντος ἐπέδειξε τὸ σχέδιον τοῦτο μετ' ἤθους μυστηριώδους Ὠριάμβου, προσήλου δ' ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ πατρὸς τοῦ βλέποντος φίλον τέκνον, παρὰ τοῦ ὁποίου προσδοκᾷ ὅτι θέλει τιμήσει αὐτὸν ἡμέραν τινὰ ἐν τῷ κόσμῳ. Τὸ ἐκράτει, ὅτε μὲν πλησιάζων ὅτε δὲ μακρύνων αὐτὸ ἀπ' ἐμοῦ διὰ συστολῆς τοῦ βραχίονος. Ἐθῆκεν ἔπειτα αὐτὸ ἐπὶ τραπέζης, ἔκλεισε τὸ κάτω μέρος τῶν παραθυροφύλλων, ὅπως τὸ φῶς φωτίζῃ αὐτὸ ἄνωθεν, ἐστάθη εἰς ἀπόστασιν καὶ θέσιν πρόσφορον, ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ μετώπου ὀρίζονταίως τὴν χεῖρα, ὅπως τὸ ἀντικείμενον τοῦτο μόνον προσβλέπῃ, εἶτα δὲ περιετύλιξε φύλλον χάρτου ἐν εἶδει σωλήνος καὶ μοι ἔδωκεν αὐτὸ ὅπως δυνηθῶ νὰ θαυμάσω μετὰ πλείονος προσοχῆς.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ ἐνθουσιασμός μου δὲν ἐξεφράσθη μεθ' ὅσης ζήσεως ὁ Τίντος ἐπεθύμει.

— Ἐνόμιζα ὅτι εἶχες ὀφθαλμοὺς, κύριε Πάττιζον, μοι εἶπεν· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναί τις τυφλὸς διὰ νὰ μὴ ἐννοήσῃ ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ἀντικείμενον τούτου τοῦ σχεδίου. Δὲν θέλω νὰ ἐπαινέσω τὸ ἔργον μου· ἀφίνα εἰς ἄλλους τὸ στρατήγημα τοῦτο· γνωρίζω τὰ ἐλαττώματά μου· αἰσθάνομαι ὅτι ὁ τρόπος τῆς σχεδιογραφίας μου καὶ τοῦ χρωματισμοῦ ἔχει ἀνάγκην νὰ τελειοποιηθῇ μετὰ τὸν καιρὸν τὸν ὁποῖον θὰ ἀφιερῶ εἰς τὴν τέχνην· ἀλλ' ἡ ἰδέα, ἡ ἔκφρασις, αἱ θέσεις, ὅλ' αὐτὰ διηγοῦνται τὴν ἱστορίαν εἰς ὃν τινὰ ρίψῃ τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ σχεδίου τούτου. Ἄν δυνηθῶ νὰ τελειώσω τὴν εἰκόνα χωρὶς δι' ὅλου νὰ παραμορφώσω τὴν πρώτην ἰδέαν, τὸ ὄνομα τοῦ Τίντου δὲν θὰ σκοτίζεται πλέον ἀπὸ τὰ σύννεφα τοῦ φθόνου καὶ τῆς ραδιουργίας. Ἀπῆντησα ὅτι ἐθαύμαζον τὸ ἔργον του, ἀλλ' ὅτι μοι ἐφαίνετο ἀναγκαῖον, ὅπως ἐννοήσω ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀξίαν, νὰ μάθω τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ.

— Ἴδου ἴσια ἴσια διὰ τί παραπονοῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ Τίντος. Συνεῖθισες τόσον μὲ τὰς παιδαριώδεις λεπτομερείας σου, ὥστε κατὴν-

τησες ἀνεπίδεκτος τῆς ἀστράπῃς ἐκείνης τῆς αἰφνιδίας συναισθήσεως, ἣτις προσβάλλει τὸ πνεῦμα τοῦ βλέποντος τοὺς ἐπιτυχεῖς καὶ ἐκφραστικούς συνδυασμούς μιᾶς καὶ μόνης σκηνῆς· καὶ ἔχει μόνον διδάσκει αὐτὸν τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος τῶν παριστανομένων προσώπων καὶ τὸ εἶδος τῆς αἰτίας ἣτις συνενοῖ αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ, ἀνασύρουσα τὸν πέπλον τοῦ μέλλοντος, ὑποδεικνύει ὅ,τι θέλει συμβῆ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑπέλαβον, ἡ ζωγραφικὴ ὑπερβαίνει τὸν πίθηκον τοῦ περιφήμου Γινῆς Δεπασσαμόν, ὅστις μόνον εἰς τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελθὸν ἀνεμιγνύετο· ὑπερβαίνει δὲ καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν ἣτις τῇ παρέχει τὰ ἀντικείμενα· διότι σὲ βεβαιῶνω, φίλε μου Δικ, ὅτι ἂν ἠδυνάμην νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τοῦ αἰῶνος τῆς Ἐλισσάβητ καὶ νὰ ἀκούσω ὁμιλοῦντα τὰ σχεδιογραφηθέντα πρόσωπα, δὲν ἤθελον μαντεύσει περισσότερον ἢ τὸρα τὴν ἱστορίαν αὐτῶν. Ὅ,τι δύναμαι νὰ ἐννοήσω ἀπὸ τὸ λιγωμένον ἦθος τῆς νέας, καὶ ἀπὸ τὴν ὠραίαν κνήμην μὲ τὴν ὁποίαν ἐπροίκισες τὸν νέον ἱππότην, εἶναι ὅτι ὑπάρχει ἐρωτικὴ τις πλεκτάνη μεταξύ αὐτῶν.

— Τολμᾶς νὰ σχηματίσης γνώμην τοσοῦτον τολμηράν; ἀνέκραξεν ὁ Τίντος. — Καὶ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἀνθρώπου, — καὶ τὸ καταβεβλημένον καὶ ἀπηλπτισμένον ἦθος τῆς νέας, — καὶ τὸ ἄκαμπτον ἦθος τῆς ἄλλης, τῆς πλέον ἠλικιωμένης, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἐκφράζει ὅτι, ἂν καὶ αἰσθάνεται τὸ ἄδίκον, εἶναι ἀποφασισμένη νὰ ἐπιμείνῃ!

— Ἀλλ' ἂν τὸ πρόσωπόν της ἐκφράζει ὅλ' αὐτὰ, φίλε μου Τίντο, ὑπέλαβον, ἡ γραφίς σου ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν τέχνην τοῦ Κ. Πούφ, ὁ ὁποῖος, εἰς τὸν Κριτικὸν (1), μαντεύει ὀλόκληρον περιπεπλεγμένην φράσιν ἀπὸ ἐκφραστικὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς τοῦ λόρδου Burleigh.

— Φίλε μου Πέτρε, ἀπήντησεν ὁ Τίντος, βλέπω ὅτι εἶσαι ἀδιόρθωτος· ἐν τούτοις οἰκτεῖρω τὴν βραδύτητα τοῦ νόος σου καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ στερήσω τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ ἐννοήσης τὴν εἰκόνα μου καὶ ἀπαντήσης συγχρόνως ἀντικείμενόν τι διὰ τὸν κάλαμόν σου. Μάθε λοιπὸν ὅτι τὸ παρελθὸν θέρος, ἐν ᾧ ἀντέγραφα τοποθεσίας τοῦ Λοθιάν καὶ Berwickshire, ὑπῆγα μέχρι τῶν ὄρεων τοῦ Λαμερμούρ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ ἴδω λείψανά τινα ἀρχαιοτήτων. Ἐθαύ-

(1) The Critic, κωμωδία τοῦ Σέριδαν.

μάδα πρὸ πάντων τὰ ἐρείπια ἀρχαίου πύργου ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο τὸ δωμάτιον αὐτὸ τὸ Ἑλισσαβέτειον, ὡς τὸ ὀνομάζεις. Ἐμεινα δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας εἰς γειτονικὴν ἔπαυλιν παρά τινι γραίᾳ, ἥτις ἐγνώριζε κάλλιστα τὴν ἱστορίαν τοῦ πύργου καὶ τῶν συμβάντων ἐν αὐτῷ. Ἐν τῶν συμβάντων τούτων μοι ἐφάνη τοσοῦτον περιέργον καὶ ἐνδιαφέρον, ὥστε ἐδίστασα μετὰξὺ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ζωγραφίσω τὰ ἀρχαῖα ἐρείπια καὶ νὰ ἐξεικονίσω ἐπὶ ἱστορικοῦ πίνακος τὴν διήγησιν τῆς γραίας. Ἰδοὺ αἱ σημειώσεις μου περὶ αὐτῆς τῆς διηγήσεως, — προσέθηκέν ὁ ἀτυχῆς Δικ ἐγγχειρίζων μοι δέμα χαρτίων, *μουτζουρωμένων* τῶν μὲν διὰ τῆς γραφίδος, τῶν δὲ διὰ τοῦ καλάμου, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὰ σχέδια γελοιογραφιῶν, γοθτικῶν ἐπάλλξων, μύλων καὶ ἀρχαίων περιστερώνων ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν ἰδιοχείρων αὐτοῦ σημειώσεων.

Καὶ ὅμως ἀνέγνων ὅπως ἠδυνήθην τὸ χειρόγραφον τοῦτο, ἐξήγαγον δ' ἐξ αὐτοῦ τὴν ἀκόλουθον ἱστορίαν. Ἠκολούθησα ἐν μέρει, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε, τὴν γνώμην τοῦ φίλου μου Τίντου, προσπαθήσας νὰ καταστήσω τὴν διήγησίν μου περιγραφικὴν μᾶλλον ἢ δραματικὴν. Καὶ ὅμως πολλάκις μὲ παρέσυρεν ἡ φυσικὴ μου κλίσις· τὰ δὲ πρόσωπά μου, ὡς καὶ τόσα ἄλλα εἰς τὸν φλύαρον τοῦτον κόσμον, ὁμιλοῦσι μᾶλλον ἢ πράττουσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Μετὰξὺ τῶν στενῶν τῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐφόρων κοιλάδων τοῦ ἀνατολικοῦ Λοθιᾶν (**East-Lothian**) ἀνυψουμένων ὄρεων, ἠγχείρετο ἄλλοτε σημαντικὸς πύργος, οὗ τινος τὰ ἐρείπια μόνα φαίνονται σήμερον. Οἱ ἀρχαῖοι αὐτοῦ κτήτορες ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ φιλοπόλεμοι βαρόνοι, Ρεΐβενσγούδ (**Ravenswood**) καλούμενοι, τὸ δ' ὄνομα αὐτῶν ἐδίδετο καὶ εἰς τὸν πύργον. Τὸ γένος αὐτῶν ἦν ἀρχαιότατον, ἀγγλιστεῦον ἐξ ἐπιγαμίας πρὸς τοὺς Δούγλας, τοὺς Οὐμς, τοὺς Σουίντονς, τοὺς Χάϋς καὶ τὰς εὐγενεστάτας οἰκογενεῖας τῆς χώρας· ἡ δ' ἱστορία αὐτῶν συνεταυτίζετο πολλάκις πρὸς τὴν τῆς Σκωτίας, ἥς τὰ χρονικὰ μαρτυροῦσι τὰς ἀνδραγαθίας αὐτῶν. Ὁ πύργος τοῦ Ρεΐβενσ-

γοῦδ ἔκειτο καὶ ἐδέσποζε κατὰ τι τὸ στενὸν τὸ χωρίζον τὸ Λοθιάν ἀπὸ τῆς κομητείας Βερβίικ (Berwick) ἢ Μέρς (Merse), ὡς ὠνόμαζον τότε τὴν ἀνατολικομεσημβρινὴν ἐπαρχίαν τῆς Σκωτίας· ἦτο ὀχύρωμα ἄξιον λόγου ἐν καιρῷ ἐξωτερικῶν ἢ ἐμφυλίων πολέμων. Πολλάκις ἐπολιορκήθη ἐπιμόνως καὶ ὑπερησπίσθη πεισματωδῶς, τοῦθ' ὅπερ ἠσφάλισε τοῖς κατόχοις αὐτοῦ περιφανῆ θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Ἄλλ' ὅπως πάντα ὑπόκεινται εἰς ἀναστατώσεις ἐπὶ τῆς ὑψηλίου, οὕτω καὶ ἡ οἰκογένεια αὕτη ὑπέστη τοιαύτας. Περί τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος ἐξέπεσε πολὺ τῆς λαμπρότητός της, ὅτε δ' ἐξ-ερράγη ἡ στερήσασα Ἰάκωβον τὸν Β' τοῦ Θρόνου τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἐπανάστασις, ὁ τελευταῖος κτήτωρ τοῦ πύργου τοῦ Ρεϊβενσγοῦδ ἠναγκάσθη ν' ἀπαλλοτριώσῃ τὸ ἀρχαῖον τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ οἶκημα καὶ νὰ κατοικήσῃ πύργον μονήρη, οὗτινος οἱ τοῖχοι ἐπλήττοντο ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ ὅστις, ἐπὶ τῶν ξηρῶν ἀκτῶν τῶν μεταξὺ τοῦ Saint-Abb's-Head καὶ τοῦ χωρίου Eyemouth ἐγειρόμενος, ὑπερέκειτο τοῦ τρικυμιώδους καὶ ἐρήμου γερμανικοῦ ὠκεανοῦ· αἱ δὲ περὶ τὴν νέαν ταύτην κατοικίαν βοσκαί, μετρίας ποιότητος, ἦσαν τὰ μόνα λείψανα τῶν κτημάτων αὐτοῦ.

Ὁ λόρδος Ρεϊβενσγοῦδ, γόνος τῆς κατεστραμμένης ταύτης οἰκογενείας, δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ κάμψῃ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἰς τὴν νέαν ταύτην κατάστασιν. Κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τοῦ 1689 ἐνηγκαλίσθη τὸ μέρος τοῦ ἀσθενεστέρου· καὶ ναὶ μὲν δὲν κατεδικάσθη εἰς θάνατον, οὔτε ἡ οὐσία αὐτοῦ ἐδημεύθη, ἀλλὰ καθρέθη τῆς εὐγενείας, ἐστερήθη τοῦ τίτλου αὐτοῦ, καὶ χάριν φιλοφροσύνης μόνον ἐκάλουεν αὐτὸν ἔτι λόρδον Ρεϊβενσγοῦδ.

Ἄν δὲν εἶχε κληρονομήσει τὸν πλοῦτον τῶν προγόνων αὐτοῦ, εἶχεν ὅμως διατηρήσει τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸ φιλοτάραχον αὐτῶν· ἐπειδὴ δ' ἀπέδιδεν ἰδίως εἰς ἓνα ἄνδρα τὴν πτώσιν τοῦ ἰδίου οἴκου, ἐτίμα αὐτὸν δι' ἀσπόνδου μίσους. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν τότε κύριος τοῦ πύργου Ρεϊβενσγοῦδ καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένων γαιῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς οἰκογενείας εἶχεν ἀναγκασθῆ νὰ ἐγκαταλίπῃ ἢ καταγωγῇ αὐτοῦ ἦτο πολὺ νεώτερα τῆς τοῦ λόρδου Ρεϊβενσγοῦδ, ὧφειλε δ' εἰς τοὺς τελευταίους ἐμφυλίους πολέμους τὴν τύχην καὶ τὴν πολιτικὴν σημασίαν αὐτοῦ. Ἀνατραφεὶς ἐκ νεότητος ὅπως γίγη δικηγόρος, εἶχεν ἀνυψωθῆ εἰς τὰ περιφανέστατα δικα-

στικά αξιώματα, ἐφημίζετο δ' ὡς ἐπιτηδειότατος νὰ ὠφελῆται ἐκ τῆς συγχύσεως ἐν χώρᾳ διχονοοῦση καὶ ὑπὸ ἐντολοδόχων κυβερνωμένη· καὶ ὄντως εἶχε κατορθώσει νὰ συσσωρεύσῃ σημαντικὰ πλοῦτη εἰς τόπον σχεδὸν κατεστραμμένον, ἠΰξανε δὲ καθ' ἑκάστην, δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων, περιουσίαν ἧς ἐγίνωσκε τὴν ἀξίαν, μεταχειριζόμενος ἐπιδεξίως αὐτὴν πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐπιβροῆς καὶ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.

Ἄνῃ τοιαῦτα ἔχων προτερήματα καὶ τοιαῦτα μέσα ἦτο ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος ὡς πρὸς τὸν θερμὸν καὶ ἄφρονα Ρεϊβενσγούδ. Εἶχεν ἄρᾳ γε παράσχει δικαίας αἰτίας εἰς τὸ μίσος αὐτοῦ; τὸ ζήτημα ἠμφισβητεῖτο· οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι τὸ μίσος τοῦτο μόνην εἶχεν αἰτίαν τὸ φιλέχθικον καὶ φθονερὸν τοῦ λόρδου Ρεϊβενσγούδ, μὴ ὑπομένοντος νὰ βλέπῃ εἰς χεῖρας ἄλλου τὰ κτήματα τῶν προγόνων αὐτοῦ, καὶ τοὶ διὰ νομίμου καὶ δικαίας πωλήσεως ἀπαλλοτριωθέντα· ἀλλ' οἱ πλειστοί, οἵτινες κλίνουσι συνήθως εἰς τὸ νὰ κατηγοροῦσι τὸν πλοῦσιον ἀπόντα νὰ κολακεύωσι δ' αὐτὸν παρόντα, εἶχον γνώμην ἥττον εὐνοῦν· ἔλεγον ὅτι ὁ λόρδος σφραγιδοφύλαξ (1) (διότι ὁ σὶρ Οὐέλλιαμ Λστον εἶχε φθάσει εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦτο αξίωμα), πρὶν ἢ ἀποκτήσῃ ὀριστικῶς τὰ κτήματα τοῦ Ρεϊβενσγούδ, εἶχε μετὰ τοῦ κυρίου τοῦ ἀρχαίου πύργου ἐκτεταμένας χρηματικὰς συναλλαγὰς· προσέθετον δὲ, ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὡς πιθανὸν μᾶλλον ἢ ἀποδεδειγμένον, ὅτι ἦτο φυσικὸν νὰ ἐρωτήσῃ τις ποῖος εἶχε κερδήσει, κατὰ τὰς περιπεπλεγμένας ταύτας χρηματικὰς ὑποθέσεις, ὁ ἐπιδεξίος πολιτικὸς, ὁ ψυχρὸς καὶ ἀτάραχος δικανικὸς, ἢ ὁ ἀκάθεκτος καὶ ἄφρων ἀνὴρ ὁ δυνάμενος νὰ ἐμπέσῃ τυφλοῖς ὄμμασιν εἰς ὅλας τὰς παγίδας τῆς πονηρίας.

Ἡ κατάστασις τῶν κοινῶν καθίστα τὰς ὑποψίας ταύτας πιθανωτέρας. — Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ οὐκ ἦν βασιλεὺς τῷ Ἰσραήλ. — Ἀφ' ἧς Ἰάκωβος ὁ σ'. ἀπῆλθεν ὅπως καταλάβῃ τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας, πλουσιώτερον καὶ ἰσχυρότερον, οἱ πρῶτοι εὐγενεῖς τῆς Σκωτίας εἶχον διαιρεθῆ εἰς δύο κόμματα, ἅτινα ἐξήσκουν ἀλληλοδιαδόχως τὴν κυριαρχίαν, ὡσάκις ἕκαστον αὐτῶν κατώρθου διὰ τῶν βραδουργιῶν αὐτοῦ παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ Saint-James νὰ ἀναλάβῃ αὐτήν. Τὰ ἐκ τοῦ κυβερνητικοῦ τούτου συστήματος πηγάζοντα κακὰ ὁμοιάζον

(1) Lord Keeper.

πρὸς τὰ βαρύνοντα τοὺς ἐν Ἰρλανδίᾳ γεωργοὺς κτημάτων ὧν ὁ ἰδιοκτῆτης, κατοικῶν μακρὰν, ἐπιτρέπει τὴν ἐπιμέλειαν εἰς κερδοσκοπὸν ἐπιστάτην. Δὲν ὑπῆρχεν ἀνωτέρα ἀρχή, ἔχουσα ὀνόματι καὶ πράγματι συμφέροντα ταυτιζόμενα πρὸς τὰ τοῦ λαοῦ, παρὰ τῆ ὁποία ὁ πιεζόμενος παρ' ὑποδεστέρων τυράννων νὰ καταφεύγῃ ὅπως τυγχάνῃ χάριτος ἢ δικαιοσύνης. Ὅσον ναυθρῶς, ὅσον ἐγωϊστῆς, ὅσον ἐπιβρεπῆς πρὸς αὐθαίρετα μέτρα καὶ ἂν ἦν αἱ τις μονάρχης, τὰ συμφέροντα αὐτοῦ, ἐν χώρᾳ ἐλευθέρᾳ, εἰσὶ τοσοῦτον προφανῶς συνδεδεμένα πρὸς τὰ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ, αἱ δυσάρεστοι συνέπειαι τῆς καταχρήσεως τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ τοσοῦτον εἰσὶ καταφανεῖς καὶ βέβαιοι, ὥστε καὶ ἡ ἀπλουστάτη πολιτικὴ φρόνησις ἀποδείκνυσιν αὐτῷ ὅτι ἴση διανομὴ τῆς δικαιοσύνης εἶναι ἡ στερεωτέρα κρητὶς τοῦ θρόνου. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς οἱ προσενηχθέντες ὡς τύραννοι καὶ οἰκειωθέντες ὅλα τὰ δικαιώματα, ἐδείχθησαν ἐν γένει αὐστηροὶ περὶ τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης ὡς αἰετὰ τὰ προσωπικὰ αὐτῶν πάθη καὶ ἡ δύναμις αὐτῶν δὲν διεφέρετο.

Ἄλλως ὅμως συμβαίνει ὡς αἰετὰ ἡ κυριαρχικὴ δύναμις εἶναι ἐμπεπιστευμένη εἰς ἀρχηγὸν ἀριστοκρατικῆς φατρίας, ὅστις θεωρεῖ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἐναντίου κόμματος ὡς ἀντίπαλον, δυνάμενον νὰ ὑποσκελίσῃ αὐτὸν εἰς τὸ στάδιον τῆς φιλοδοξίας. Μεταχειρίζεται τὴν διάρκειαν τῆς βραχείας καὶ ἐπισφαλοῦς αὐτοῦ ἀρχῆς εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν ὀπαδῶν, εἰς ἐπέκτασιν τῆς ἐπιβροῆς, εἰς πίεσιν καὶ καταστροφὴν τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Αὐτὸς ὁ Ἄβου Χασσάν (1), ὁ ἀνεραϊότατος τῶν ἀντιβασιλέων, δὲν ἠμέλησε, κατὰ τὸ ἐφήμερον καλιφάτον του, νὰ πέμψῃ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ χιλίους χρυσοῦς· οἱ δὲ κυβερνῶντες τότε τὴν Σκωτίαν, ὀφείλοντες τὴν ἰσχὴν αὐτῶν εἰς τὴν δύναμιν τῆς οἰκείας φατρίας, δὲν ἠμέλησαν νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ αὐτὰ μέσσω ὅπως ἀνταμείψωσι τοὺς φίλους αὐτῶν.

Ἡ διανομὴ μάλιστα τῆς δικαιοσύνης ἦν ἔρμαιον ἀπεχθεστάτης μεροληψίας· σπανίως, ἐν σπουδαίᾳ κατὰ τι ὑποθέσει οἱ δικασταὶ δὲν ἐπηρεάζοντο ὑπὸ προσωπικῶν λόγων· ἐπὶ τοσοῦτον δ' ἡδυνάτου ν' ἀντιστῶσιν εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ ὠφελῶνται ἐκ τῆς θέσεώς των, ὥστε ὑπῆρχε τότε συνήθης ἡ σκανδαλώδης αὕτη παροιμία· — Εἶπέ

(1) Ἴδε τὸν μῦθον τοῦ Ἄβου Χασσάν ἐν τῇ Χ αλιφ. (1) Lord Keppel's

με τὸν ἄνθρωπον καὶ σὲ λέγω τὸν νόμον. — Ἡ δὲ διχφορὰ αὕτη συνεπῆγε καὶ ἄλλην ἔτι μισητοτέραν. Ὁ δικαστῆς, ὁ ἐν τινι περιπτώσει, καταχρώμενος τῆς θέσεως αὐτοῦ ὅπως ὠφελήσῃ φίλον ἢ βλάβῃ ἐχθρὸν, καὶ οὔτινος αἱ ἀποφάσεις μόνην βάσιν εἶχον τὰς πολιτικὰς αὐτοῦ ἀρχὰς ἢ τὰς συγγενικὰς καὶ φιλικὰς αὐτοῦ σχέσεις, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ νομίζηται ἀναίσθητος πρὸς τοὺς λόγους τοῦ προσωπικοῦ συμφέροντος· ἐπιστεύετο λοιπὸν ὅτι ἐπὶ τῆς δικαστικῆς πλάστιγγος ἔπιπτε πολλακίς τὸ βαλάντιον τοῦ πλουσίου, ὅστις ὑπερίσχυεν οὕτω τοῦ πτωχοῦ μὴ ἔχοντος ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ τὴν δικαιοσύνην. Οἱ θεράποντες τῆς Θεμίδος ἐδωροδοκοῦντο ἐν τῷ φανερῷ. Σάκκοι χρυσοῦ, ἀργυρὰ σκευὴ ἐστέλλοντο τοῖς δικασταῖς τοῦ βασιλέως ὅπως ἐκδοθῶσι παρ' αὐτῶν συμφέρουσαι ἀποφάσεις, καὶ δὲν εἶχον κἀν τὴν αἰδῶ, λέγει σύγχρονος συγγραφεὺς, νὰ πράττωσι ταῦτα κρυφίως.

Ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ, δὲν ἦτο καθαυτὸ κακία τὸ νὰ ὑποθέτῃ τις ὅτι πολιτικὸς ἀνὴρ, ἀνατραφεὶς ἐν τῷ δικαστικῷ κλάδῳ, ἰσχυρὸν μέλος ἰσχυροῦσης φατρίας, εἶχεν ἐπινοήσει καὶ μεταχειρισθῆ μέσα τινὰ ὅπως νικήσῃ ἀντίπαλον ἦττον μὲν ἐπιτήδειον ἦττον δ' εὐνοούμενον. Ἄλλως τε καὶ ἂν ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ συνείδησις τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ἤθελεν ἀποδειλιάσει πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν, δυσκόλως ὅμως ἠδύνατο ν' ἀρνηθῆ ὅτι ἡ φιλοδοξία αὐτοῦ καὶ ὁ πόθος τοῦ ν' αὐξήσῃ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δυνάμιν του εὑρισκὸν ἰσχυρὰν ὄθησιν, τὰς παροτρύνσεις τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ὡς ἄλλοτε ὁ Μακβέθ εἶχεν εὑρεῖ παρὰ τῇ ἰδίᾳ συζύγῳ σύμβουλον τῆς δολοφονίας.

Ἡ Λαίδη Ἄστον κατήγετο ἐξ οἰκογενείας ἀνωτέρας τῆς τοῦ συζύγου αὐτῆς, οὐδέποτε δ' ἠμέλει νὰ ὑπενθυμιζῆ τοῦτο ὅπως αὐξάνῃ τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ συζύγου. Εἶχεν ὑπάρξει ὠραία, οἱ δὲ τρόποι αὐτῆς ἦσαν εἰσέτι πλήρεις μεγαλείου καὶ ἀξιοπροσπεύας. Πεπροικισμένη ὑπὸ τῆς φύσεως διὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος καὶ βιαιῶν παθῶν, εἶχε μάθει ἐκ πείρας νὰ μεταχειρίζηται ἐκείνην καὶ νὰ κρύπτῃ ἂν οὐχὶ νὰ μετριάξῃ ταῦτα. Ἐτήρει αὐστηρῶς τοὺς ἐξωτερικοὺς τοῦλάχιστον τύπους τῆς θρησκείας· ὑπεδέχετο μετὰ λαμπρᾶς φιλοξενίας μάλιστα δὲ καὶ ἐπιδείξεως· ἡ φωνὴ καὶ οἱ τρόποι αὐτῆς, κατὰ τὰ τότε ἐν Σκωτίᾳ εἰθισμένα, ἦσαν σοφροὶ, μεγαλοπροσπεύς καὶ σύμφωνοι πρὸς τοὺς αὐστηροτέρους κανόνας τῆς ἐθιμοταξίας· ἡ τιμὴ αὐτῆς οὐδέποτε εἶχε προσβληθῆ ὑπὰ

τοῦ ἀκαθάρτου πνεύματος τῆς κακολογίας· καὶ ἐν τούτοις, ἂν καὶ εἶχε τοσαῦτα προτερήματα ἰκανὰ ὅπως ἐμποιήσῃσι σέβας, σπανίως ὠμίλουν περὶ αὐτῆς μετ' ἀγάπης. Τὸ συμφέρον, εἴτε αὐτῆς εἴτε τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, ἦτο προφανῶς ὁ μοχλὸς ὄλων τῆς τῶν πράξεων· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, τὸ πονηρὸν κοινὸν κρίνει συνήθως μετὰ πολλῆς ὀρθότητος καὶ δυσκόλως ἐξαπατᾶται ὑπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἐφ' ὄλους αὐτῆς τοὺς περιποιητικούς καὶ χαριέντας τρόπους ἐδηλοῦτο ὅτι οὐδ' ὀλως ἐλησμένει τὸν προκείμενον σκοπὸν, ὡς οὔτε ὁ ἱεραεὶς λησμονεῖ τὸ θῦμα αὐτοῦ ὁσάκις περιγράφῃ περὶ αὐτὸ κύκλους εἰς τὸν ἀέρα. Ὡς ἐκ τούτου οἱ ἴσοι αὐτῇ ἐδέχοντο τὰς περιποιήσεις τῆς μετ' αἰσθήματος ἀμφιβολίας καὶ ὑποψίας, οἱ δ' ὑποδεέστεροι ἠσθάνοντο καὶ τινα φόβον· συμφέροντα μὲν κατὰ τι εἰς τοὺς σκοποὺς αὐτῆς, διότι προὔκαλει δουλικὴν ὑποταγὴν εἰς τὰς ἐπιθυμίας καὶ ἄφρευκτον ὑπακοὴν εἰς τὰς θελήσεις αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβῆ ὡς μὴ δυνάμενον νὰ συνυπάρξῃ τῇ φιλίᾳ καὶ τῇ ὑπολήψει.

Λέγεται ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ σύζυγός τῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ προτερήματα καὶ ἡ ἐπιτηδειότης αὐτῆς τοσαύτην εἶχον ἐπιρροήν, ἐθεώρει αὐτὴν μετ' εὐσεβάστου συστολῆς μᾶλλον ἢ τρυφερᾶς ἀγάπης· ἐφημίζετο δ' ὅτι ἐνίοτε ἐφρόνει ὅτι εἶχει πληρώσει ἀκριβὰ τὴν τιμὴν τῆς τοιαύτης ἐπιγαμίας διὰ τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ. Ταῦτα ὁμοίως πάντα ἦσαν ἀπλᾶ ὑποψίαι, δυσκόλως δυνάμεναι νὰ μεταβληθῶσιν εἰς βεβαιότητα· διότι ἡ Λαίδη Ἄστον ἐκῆδετο τῆς τιμῆς τοῦ συζύγου ὅσον καὶ τῆς ἑαυτῆς, καὶ ἐνόει πόσον οὗτος ἤθελε ταπεινωθῆ ἑνώπιον τοῦ κοινοῦ ἂν τοῦτο ἐνόει ὅτι ἦτο δοῦλος τῆς γυναικὸς του. Ἐφ' ὄλων τῶν ζητημάτων ἀνέφερε τὴν γνώμην τοῦ σίρ Οὐέλ-λιαμ ὡς ἀλάνθαστον· ἐπεκαλεῖτο τὴν κρίσιν αὐτοῦ καὶ ἤκουεν αὐτὸν μετὰ τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον γυνὴ εὐπειθῆς ἐφάνετο ὀφείλουσα εἰς σύζυγον τῆς περιωπῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ λόρδου σφραγιδοφύλακος. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἔπραττε κατ' ἐπιφάνειαν, ὅσοι δ' ἐξήταζον τὸ ζεῦγος τοῦτο ἐκ τοῦ πλησίον μετὰ προσοχῆς, ἴσως δὲ καὶ πονηρίας, ἐπίθοντο ὅτι ἡ Λαίδη Ἄστον, ἀλαζών, ὑπερήφανος διὰ τὸ γένος καὶ ὑπὸ ἀκορέστου δίψης μεγαλείου κατατρυχομένη, ἐθεώρει μετὰ τινος περιφρονήσεως τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἐν ᾧ οὗτος ἔτρεφε πρὸς αὐτὴν φόβον μᾶλλον καὶ σέβας ἢ ἀγάπην καὶ θαυμασμόν.

Καὶ ὅμως ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ καὶ ἡ Λαίδη Ἄστον εἶχον τοὺς αὐτοὺς πόθους, ἐνήργουν δ' ἐκ συμφώνου, καίτοι ἄνευ συμπαθείας, ἐπιδεικνύντες ἀλλήλοις, κατ' ἐπιφάνειαν, αἰσθήματα τὰ ὅποια ἐνόμιζον ἀναγκαῖα ὅπως ἐλκύσωσι τὸ κοινὸν σέβας.

Εἶχον ἀποκτήσει πολλά τέκνα, ἀλλὰ τρία μόνον αὐτῶν ἐπέζων.

— Ὁ πρωτότοκος εὐρίσκετο τότε ἐπὶ τῆς ἠπείρου· μετ' αὐτὸν ἤρχετο θυγάτηρ ἄγουσα τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος, τέλος δ' ἕτερος υἱός, τρία ἔτη νεώτερος τῆς θυγατρὸς, κατοικῶν μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ εἰς Ἐδιμβούργην μὲν, διχοκοῦντος τοῦ σκωτικοῦ κοινοβουλίου καὶ τοῦ ἰδιαιτέρου Συμβουλίου, τὸ δ' ὑπόλοιπον τοῦ χρόνου ἐν τῷ γοθικῷ πύργῳ τοῦ Ρεῖβενσγούδ, εἰς τὸν ὅποιον ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ εἶχε προσθέσει νέας οἰκοδομὰς κατὰ τὸν ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμὸν τοῦ δεκάτου ἑβδομοῦ αἰῶνος.

Ὁ λόρδος Ἀλλὰν Ρεῖβενσγούδ, ὁ πρότερον κύριος τοῦ ἀρχαίου τούτου κτιρίου καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένων πολυαριθμῶν γαιῶν, ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ πολεμῶν ἀνωφελῶς τὸν διάδοχον αὐτοῦ· ἐνήγαγεν αὐτῶν διαδοχικῶς ἐνώπιον ὄλων τῶν σκωτικῶν δικαστηρίων ὅπως ἐπιτύχη τὴν λύσιν τῶν ποικίλων διαφορῶν τὰς ὁποίας αἰ μεταξὺ αὐτῶν μακρὰ καὶ περιπεπλεγμέναι χρηματικαὶ σχέσεις εἶχον γεννήσει καὶ αἵτινες ἀπεφασίσθησαν, κατὰ τὴν συνθήειαν, ὑπὲρ τοῦ πλουσιωτέρου καὶ ἰσχυροτέρου τῶν διαδίκων. Ὁ θάνατος μόνος ἔθηκε τέλος εἰς τὰς δίκας, ἀναγκάσας τὸν λόρδον Ρεῖβενσγούδ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ὑψίστου δικαστηρίου. Τὸ νῆμα πολυταράχου βίου ἐκόπη αἴφνης, ἕνεκα σφοδρᾶς μὲν ἀλλ' ἀνισχύρου μανίας, καταλαβούσης αὐτὸν μαθόντα τὴν ἀπώλειαν δίκης, εἰς τὴν δικαιοσύνην μᾶλλον ἢ τὸ γράμμα τοῦ νόμου στηριζομένης, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ τελευταία τῶν ὄσων ἐκίνησε κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοῦ ἀντιπάλου. Ὁ μονογενὴς αὐτοῦ υἱὸς ἐδέχθη τοὺς τελευταίους αὐτοῦ στεναγμούς καὶ ἤκουσε τὰς κατὰ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ κατάρας, κληροδοτούσας, οὕτως εἰπεῖν, ἐλδίκησιν, ἧς ἡ δίψα, ἐλάττωμα ἤδη σφοδρὸν τοῦ σκωτικοῦ χαρακτῆρος, ἠζήτησεν ἔτι ἕνεκεν ἄλλων περιστάσεων.

Ἦτο πρωτὰ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ ὠκεανοῦ βράχοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πυκνῆς ομίχλης, ὅτε αἱ πύλαι τοῦ ἀρχαίου καὶ καταρρέοντος πύργου, ἔνθα ὁ λόρδος Ρεῖβενσγούδ εἶχε διαγάγει τὰ τελευταία ἔτη τῆς ζωῆς του, ἠνεώχθησαν ὅπως διέλθῃ αὐτὰς τὸ νε-

κρὸν αὐτοῦ σῶμα εἰς πενθιμωτέραν καὶ σκοτεινότεραν κατοικίαν φερόμενον· ἡ δὲ πομπή, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ θεονεὸς εἶχε διατελέσει ξένος ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, ἐνεφανίσθη πρὸς στιγμὴν ὕπως συνοδεύσῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς λήθης.

Πολυάριθμοι σημάχαι, φέρουσαι γεγραμμένα τὰ οἰκόσημα καὶ ἐμβλήματα τοῦ ἀρχαίου τούτου οἴκου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συνδεομένων, προηγοῦντο ἀναπεπταμένοι τῆς νεκρικῆς ἐκφορᾶς καὶ διήλθον ὑπὸ τὴν θολωτὴν πύλην τοῦ πύργου. Πάντες οἱ εὐγενεῖς τῆς χώρας, ἀπ' αἰῶνων μετὰ τῶν Ρεΐθβενσγούδ συνδεδεμένοι, εἶχον συνέλθει ὅπως ἀποδώσωσι τῷ θανάτῳ τὰς τελευταίας τιμὰς· φέροντες ἐνδύματα πένθους, ἀπετέλουν μακρὰν σειρὰν ἰππέων, βραδέως βαδιζόντων, ὡς εἴθισται ἐν τελετῇ τασαῦτον ἐπισήμῳ. Σάλπιγγες, διὰ μέλανος ὑφάσματος κεκαλυμμένοι, ἀνέδιδον τοὺς βραδεῖς καὶ πενθίμους αὐτῶν ἤχους ὅπως κανονίζωσι τὸ βῆμα τῆς συνοδίας. Ἄπειρον δὲ πλῆθος κατοίκων τῶν περιχώρων, παντὸς γένους καὶ πάσης ἡλικίας, ἐσχημάτιζε τὴν ὀπισθοφυλακὴν, καὶ οἱ τελευταῖοι ἐξήρχοντο μόλις τοῦ πύργου ὅτε οἱ ἐπὶ κεφαλῆς εἰσῆρχοντο εἰς τὸ παρεκκλησίον, τὸν ὠρισμένον τόπον τῆς ταφῆς.

Ἐκεῖ, παρὰ τὴν συνήθειαν, μάλιστα δὲ καὶ παρὰ τὴν θετικὴν ρήτριν τοῦ νόμου, ὑπεδέξατο αὐτοὺς ἱερεὺς τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Σκωτικοῦ δόγματος, φέρων τὰ ἄμφω καὶ ἕτοιμος ὅπως τελέσῃ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν κατὰ τὸ δόγμα τοῦτο. Ὁ λόρδος Ρεΐθβενσγούδ εἶχεν ἐκφράσει τοιαύτην ἐπιθυμίαν κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς, τὸ δὲ κόμμα τῶν τορῆδων (tories) ἢ ἰππέων (cavaliers), ὅπως ἀπεκάλουν αὐτοὶ ἐχυτοὺς, κόμμα περιλαμβάνον τοὺς πλείστους τῶν φίλων καὶ συγγενῶν τῆς οἰκογενείας, εἶχε συμμορφωθῆ πρὸς αὐτὴν εὐχαρίστως ἀψηφούσιν τὴν ἐναντίαν φατρίαν. Ἄλλ' ὁ πρεσβυτεριανὸς κληρὸς, μαθὼν ὅτι ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν τοιαύτη τελετῇ καὶ θεωρῶν αὐτὴν ὡς ὕβριν πρὸς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, προσέφυγεν εἰς τὸν λόρδον σφραγιδοφύλακα ζητῶν τὴν ἀπαγόρευσιν αὐτῆς· ἐν ᾧ λοιπὸν ὁ ἱερεὺς ἤνοιξε τὸ βιβλίον τῆς λειτουργίας, δικαστικὸς ὑπάλληλος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινῶν ἐνόπλιων ἀνδρῶν, προσέταξεν αὐτῷ νὰ σιωπήσῃ.

Ἡ ὕβρις αὕτη διήγειρε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν παρεστώτων, μάλιστα δὲ τοῦ υἱοῦ τοῦ θανόντος Ἐδγάρ, γέου εἴκοσι περιόπου ἐτῶν, τὸν

ὁποῖον ἐκάλουον κοινῶς ὁ Κύριος (Master) τοῦ Ρεΐβενσγούδ. Οὗτος ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους καὶ, εἰπὼν τῷ ἱερεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ, προσεχάλεσε τὸν δικαστικὸν ὑπάλληλον νὰ μὴ τολμήσῃ νὰ διακόψῃ καὶ δεύτερον τὴν τελετὴν. Αὐτὸς ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς του, ἀλλ' ἑκατὸν σπάθαι, λάμψασαι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ περιορισθῇ εἰς διαμαρτύρησιν κατὰ τῆς ἐμποδιζούσης αὐτὸν νὰ ἐνεργήσῃ τὸ χρέος του βίας· ἔμεινε λοιπὸν θεατῆς τῆς νεκρωσίου τελετῆς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἔλθει νὰ διακόψῃ, μορμουρίζων, ὡς ἂν ἔλεγε· — Ὅα βλασφημήσετε τὴν ἡμέραν ὅπου με μετεχειρίσθητε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἦτο ἀξία τῆς γραφίδος καλλιτέχνου. Ἰπὸ τοὺς θόλους τοῦ νεκρικοῦ μεγάρου, ὁ ἱερεὺς, περίφοβος διὰ τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν θέαμα καὶ τρέμων διὰ τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν, ἀνεγίνωσκε τροχάδην καὶ ἀκουσίως τὰς ἐπισήμους εὐχὰς τῆς ἐκκλησίας. Περὶ αὐτὸν οἱ συγγενεῖς τοῦ τεθνεῶτος, σιωπηλοὶ, ἐδείκνυον ὀργὴν μᾶλλον ἢ λύπην, τὰ δὲ γυνὰ αὐτῶν ξίφη παρίστανον βαθεῖαν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ πένθημα αὐτῶν ἐνδύματα. Ἐπὶ μόνων τοῦ νέου τῶν χαρακτῆρων, ἡ ἐκδικησις ἐφαίνετο πρὸς ὥραν ἐνδίδουσα εἰς τὴν βραρεῖαν Ὀλίβιν μεθ' ἧς ἔβλεπε τὸν πατέρα, σχεδὸν δὲ καὶ μόνον φίλον αὐτοῦ, καταβαίνοντα εἰς τὸν τάφον τῶν προγόνων.

Εἰς τῶν συγγενῶν εἶδεν αὐτὸν ὠχριῶντα, ὅτε μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας, προέβη ὅπως καταβιβάσῃ εἰς τὸν τάφον, ἔνθα τὰ σεσηπότα φέρετρα ἐδείκνυον τὰ πεπαλαιωμένα καὶ σκωριῶντα αὐτῶν κοσμήματα, τὸν νεκρὸν, νέον σύντροφον εἰς τοὺς ἤδη κειμένους συγγενεῖς, πλησιάσας δὲ προέτεινε νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν εἰς τὸ λυπηρὸν τοῦτο καθήκον· ἀλλ' ὁ Ἐδγάρ Ρεΐβενσγούδ ἠυχάριστησεν αὐτὸν διὰ νεύματος σιωπηλοῦ, καὶ ἐξετέλεσε μετὰ γενναιότητος τὸ τελευταῖον χρέος τὸ ὑπὸ τοῦ οἴκου σέβας ἐπιβαλλόμενον. Πέτρα ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τάφου, ἡ θύρα τοῦ ὑπογείου ἐκλείσθη, ἡ δὲ βραρεῖα κλεῖς παρεδόθη τῷ νέῳ.

Ὅτε δ' ἐξήρχοντο τοῦ παρεκκλησίου, οὗτος ἐστάθη ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς φίλους αὐτοῦ·

— Κύριοι, εἶπεν, ἀπεδώκατε εἰς τὸν θανόντα τὰς τελευταίας τιμὰς ἐν μέσῳ περιστάσεων ἀσυνήθων. Αἱ νεκρώσιμοι τιμαὶ, αἵτινες, εἰς ἄλλας χώρας, ἀποδίδονται καὶ εἰς τοὺς ἀσημοτάτους πολίτας, ἠθελὸν λείψει σήμερον εἰς τὸν συγγενῆ ὑμῶν, ὅστις δὲν κατ' ἄγετο

βεβαίως ἐκ τῶν τελευταίων οἰκογενειῶν τῆς Σκωτίας, ἂν ἡ ἀνδρία ὑμῶν δὲν ἐξησφάλιζεν αὐτάς. Ἄλλοι θάπτουσι τοὺς νεκροὺς αὐτῶν ἐν θακρούοις, ἐν λύπη, ἐν κατανοκτικῇ σιωπῇ· ἡμεῖς ἴδομεν τὰς νεκρωσίμους ἡμῶν εὐχὰς ὑπὸ τῆς ἐπεμβάσεως δικαστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἐνόπλου δυνάμεως διακοπτομένας. Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν ὠφείλομεν εἰς τὴν μνήμην προσφιλοῦς ἀνδρὸς ὑπεχώρησεν εἰς αἰσθηματικαίς ἀγανακτήσεως. Ἀλλὰ γνωρίζω ἐκ ποίας φαρέτρας προέρχεται τὸ βέλος τὸ πληγῶσαν ἡμᾶς. Ἐκεῖνος οὔτινος ἡ χεὶρ ἔπκαψε τὸν τάφον, ἐκεῖνος μόνος ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν διατάραξιν τῆς κηδείας· εἴθε δὲ νὰ μὲ τιμωρήτῃ ὁ οὐρανὸς ἂν δὲν ἐκδικήσω ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ τοῦ οἴκου του ὅλας τὰς δυστυχίας καὶ τὰς καταδρομάς τὰς ὁποίας ἐπήνεγκε κατὰ τοῦ ἡμετέρου!

Οἱ πλείστοι τῶν ἀκροατῶν ἐπεδοκίμασαν τοὺς λόγους τούτους ὡς ζωηρῶς ἐκφράζοντας δικαίαν ἀγανάκτησιν· ἀλλ' οἱ ἔχοντες ψυχρότερον καὶ φρονιμώτερον χαρακτῆρα ἐλυπήθησαν ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ Ρεΐβενσγούδ ὠμίλησεν οὕτως. Ἀσθενέστατος, δὲν ἠδύνατο ν' ἀψηφήσῃ ἀναφανδὸν τὸν σὶρ Οὐίλλιαμ· ἐφοβοῦντο δὲ μήπως οἱ ἄφρονες οὔτοι λόγοι μεταβάλωσι τὸ κρύφιον μίσος τούτου εἰς φανεράν ἔχθραν. Καὶ ὅμως τὰ συμβάντα δὲν ἐδικαίωσαν τοὺς φύβους αὐτῶν, τοῦλάχιστον κατὰ τὰς ἀμέσους αὐτῶν συνεπεΐας.

Ἡ συνοδία ὑπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον ὅπως συμποσιάσῃ εἰς τιμὴν τοῦ τεθνεῶτος, κατ' ἔθος ἐσχάτως μόλις καταργηθὲν ἐν Σκωτίᾳ. Ὁ οἶκος τῆς λύπης μετεβλήθη εἰς θέατρον εὐθύμου συμποσίου καὶ ἀντήχησεν ἐκ τῶν θορυβωδῶν κραυγῶν τῆς μέθης· ὁ δὲ διάδοχος ἐκεῖνου, οὔτινος ἐτελεῖτο ἡ κηδεία κατὰ τὸν ἀλλόκοτον τοῦτον τρόπον, ἐξώδευσεν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δύο περίπου ἔτη τοῦ μετρίου αὐτοῦ εἰσοδήματος. Ἀλλὰ τοιαύτη ἦν ἡ συνθήκη, μὴ τηρῶν δέ τις αὐτὴν ἐδείκνυεν ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τὸν θανόντα καὶ φιλοφροσύνης πρὸς τοὺς ἐπιζῶντας φίλους.

Ὁ οἶνος ἔρρεε κρουνηδὸν περὶ τὴν τράπεζαν τὴν ἐστημένην ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ πύργου διὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τοῦ ἀποθανόντος· οἱ ἐνοικιασταὶ τῶν ἀγρῶν ἔπινον ἐν τῷ μαγειρείῳ καὶ ὁ ὄχλος ἐν τῇ αὐλῇ. Αἱ κεφαλαὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ θερμανθῶσι, μόνος δὲ ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ, ὡς ὠνόμαζον πάντοτε αὐτὸν καὶ μετὰ τὴν ἐπὶ προδοσίᾳ καταδίκην τοῦ πατρὸς του, διετῆρει ψυχρὸν

αἰρ.κ. Διαβιβάζων κύκλω τὸ ποτήριον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἤγγιζε μόνον τὰ χεῖλη αὐτοῦ καὶ τὸ ὁποῖον ἐκενοῦτο ἀλληλοδιαδόχως, ἤκουσε μυρίας ὕβρεις κατὰ τοῦ λόρδου σφραγιδοφύλακος καὶ μυρίας διαθεβαιώσεις ἀφοσιώσεως πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ. ἤκουσε σιωπῶν, τὸ δ' ἦθος ἔχων βαρὺ καὶ τριεπτικόν, τὰς παραφορὰς ταύτας τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἐρθῶς ἀναλογιζόμενος ὅτι ἔμελλον νὰ διαλυθῶσιν ὡς αἱ ἐλαφραὶ πομφόλυγες αἱ περὶ τὰ χεῖλη τοῦ ποτηρίου ἐν ᾧ χύνεται οἶνος σχηματιζόμεναι, ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἔμελλον νὰ διαρκέσωσι πλειότερον τῶν κάπνῶν τῶν παραχθέντων ὑπὸ τοῦ πάτου ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τῶν συνδαιτυμόνων.

Ὅτε δ' ἐκενώθη καὶ ἡ τελευταία φιάλη, οὔτοι ἀπεχειρέτισαν τὸν νέον κύριον τοῦ πύργου μετὰ ζωρῶν διαθεβαιώσεων φιλίας, αἵτινες ἔμελλον νὰ λησμονηθῶσι τὴν ἐπαύριον, ἐκτὸς ἂν οἱ δαψιλεύσαντες αὐτὰς δὲν ἐνόμιζον ἀναγκαῖον πρὸς τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν καὶ ν' ἀνακαλέσωσιν αὐτὰς μετὰ πλείονος ἐπιτημότητος.

Δεχθεὶς τοὺς ἀποχειρετισμοὺς τούτους μετ' ἤθους περιφρονήσεως τὸ ὁποῖον μόλις ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ, ὁ Ρεϊβενσγούδ εἶδε τέλος τὸν γηρκίον αὐτοῦ πύργον ἐλεύθερον τοῦ πλήθους τῶν ξένων, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐλκύσει ἢ ἐλπίς κηλοῦ γεύματος μᾶλλον ἢ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀποδείξωσι τὸ πρὸς τὸν ἀπαθιχόντα σέβας, ὅτε δ' ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου, αὕτη ἐφάνη αὐτῷ διττῶς ἔρημος ὡς ἐκ τῆς διαδεξαμένης τὸν θόρυβον σιωπῆς. Καὶ ὅμως ἐπληρώθη ἐντὸς ὀλίγου φαντασμάτων ὑπὸ τῆς φαντασίας αὐτοῦ προκαλουμένων. Ἡ τιμὴ τοῦ οἴκου αὐτοῦ ὑπὸ τῆς μνημονευθείσης ἤδη καταδικῆς ἀμαυρωθεῖσα, ἡ τύχη αὐτοῦ ἄλλοτε μὲν λαμπρὰ νῦν δὲ κατεστραμμένη, αἱ ψευθεῖσαι ἐλπίδες, ὁ θρίαμβος τέλος οἰκογενείας καταστρεψάσης τὴν ἑαυτοῦ, πάντα ταῦτα παρεῖχον εὐρὺ στάδιον συλλογισμῶν εἰς πνεῦμα φύσει σοβαρὸν καὶ σκεπτικόν, ὁ δὲ νέος Ρεϊβενσγούδ παρεδόθη εἰς αὐτοὺς τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν ἤθελον διακοπῆ.

Ὁ χωρικὸς ὁ δεικνύων τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου τὰ στέφοντα τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου καθ' οὗ τὰ κύματα ἀνίσχυρον ποιοῦσι πόλεμον καὶ οὗ τις ὁ φαλακροκόραξ καὶ ὁ γλάρος εἰσὶν οἱ μόνοι κάτοικοι, διατείνονται εἰσέτι ὅτι κατὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην νύκτα, ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ἐκ τῶν ἐπιφωνήσεων τῆς ἀπελπισίας, εἴλκυσε κα-

κοποιόν τι πνεῦμα οὐ τινος ἢ κινδυνώδης ἐπιβρόχῃ ἐνήργησεν ἐπὶ τῶν συμβάντων τοῦ βίου αὐτοῦ. Ἀλλὰ, φεῦ! ποῖον τὸ πνεῦμα τὸ ἐπιφοβώτερον τῶν ἰδίων ἡμῶν παθῶν, ὅταν τυφλῶς ὑπακούωμεν εἰς αὐτά;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Τὴν πρώτῃν τῆς μετὰ τὴν κηδεῖαν ἡμέρας, ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος, οὐ τινος ἢ ἰσχὺς εἶχεν ἀδυνατήσῃ ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν τέλει αὐτῆς, ἔσπευτεν ἵνα πληροφορήσῃ τὸν λόρδον σφραγιδοφύλακα περὶ τῶν κωλυσάντων τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ αἰτίων.

Ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐκάθητο ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἐστιατορίῳ τοῦ πύργου τοῦ Ρέιβενσγούδ εἰς βιβλιοθήκην μεταβεβλημένην. Ἐφαίνοντο εἰσέτι τὰ οἰκόσημα τῆς ἀρχαίας ταύτης οἰκογενείας γεγλυμμένα ἐπὶ τῆς ἐκ ξύλου ἰσπανικῆς καστανάς στέγης, ἢ ἐξωγραφημένα ἐπὶ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἥλιος ἐτόξενε τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ ἐπὶ μακρῶν σειρῶν νομικῶν συγγραμμάτων, καὶ τινων ἱστορικῶν ὑπὸ μοναχῶν συντεταγμένων, ἃ τινὰ ἐσχημάτιζον τότε τὸ μεγαλειότερον καὶ σημαντικώτερον μέρος τῆς βιβλιοθήκης Σκώτου πατρικίου. Ἐπὶ μεγάλης δρυΐνης τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἔκειντο φύρδην μίγδην γράμματα, ἀναφοραὶ καὶ ἄλλα ἔγγραφα, ὧν ἡ ἐξέτασις ἦν τὸ θέλητρον καὶ τὸ βάσανον τοῦ βίου τοῦ σὲ Οὐίλλιαμ Ἄστον.

Εἶχεν οὗτος τὸ ἦθος σπουδαῖον μάλιστα δὲ καὶ εὐγενές. Ὁ τρόπος αὐτοῦ ἤρμοζεν εἰς ἀνδρα κατέχοντα σημαντικὴν θέσιν ἐν τῷ κράτει· μόλις δὲ μετὰ μακρὰν καὶ οἰκείαν συνδιάλεξιν ἐπὶ ἀντικειμένων σπουδαίων καὶ προσωπικῶν ξένος τις ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ, ὅτι ἦτο ἀβέβαιος καὶ ἀσταθὴς εἰς τὰς ἰδέας του· ἢ ἀβεβαιότης αὕτη προήρχετο τὸ μὲν ἐκ φόβου μὴ δείξῃ ἔλλειψιν φρονήσεως καὶ προφυλάξεων, τὸ δ' ἐξ ὑποκρισίας ἀλαζόνος ἅμα καὶ ἐπιτετηδευμένης, διότι, γνωρίζων πόσον ἐπηρεάζετο ὑπὸ λόγων οἵτινες δὲν πρέπει νὰ ἐπενεργῶσιν ἐπὶ δημοσίου λειτουργοῦ, ἐπεθύμει ὅπως οἱ ἄλλοι μὴ ἐννοήσωσιν αὐτό.

Ἦκουσε μετὰ φαινομένης ἀταραξίας τὴν ὑπερβολικὴν διήγησιν

τοῦ κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ λόρδου Ρείθενσγούδ συμβάντος θορύβου, καὶ τῆς πρὸς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ τε, τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ κράτους δειχθείσης περιφρονησεως· δὲν ἐφάνη ἂν συγκινηθεῖς ἐκ τῆς ἀρκούντως πιστῆς ἐκθέσεως τῶν περὶ αὐτοῦ ὑβριστικῶν καὶ ἀπειλητικῶν ἐκφράσεων τοῦ νέου Ἐδγάρ καὶ τινων τῶν φίλων αὐτοῦ· τέλος ἤκουσε μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαθείας ὅ,τι ὁ ὑπάλληλος αὐτοῦ ἠδυνήθη νὰ μάθῃ περὶ τῶν κατὰ τὸ μετὰ τὴν κηδεῖαν συμπόσιον γενομένων προπόσεων καὶ τῶν μετὰ τὸ τέλος αὐτοῦ ἀπειλῶν. Ἐσημείωσεν ὅμως ἐπιμελῶς πάντα ταῦτα ὡς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν δυναμένων νὰ προσκληθῶσιν ὡς μάρτυρες, ἂν ἔκρινεν εὐλογον νὰ κινήσῃ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Εἶτα δ' ἀπέπεμψε τὸν καταδότην, βέβαιος ὅτι ἦτο ἤδη κύριος τῆς ὑπολοιπού περιουσίας τοῦ νέου Ρείθενσγούδ ἔτι δὲ καὶ τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας.

Ἀπελθόντος δὲ τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου ὁ λόρδος σφραγιστοφυλάξ ἔμεινε στιγμὰς τινὰς βεβουθισμένος εἰς σκέψεις. Ἐγειρόμενος δ' αἶφνης, ἤρξατο νὰ περιπατῆ μεγάλως βήμασιν ὡς ἄνθρωπος μέλλων νὰ λάβῃ σημαντικὴν ἀπόφασιν.

— Ὁ νέος Ρείθενσγούδ μὲ ἀνήκει, εἶπε τέλος, μὲ ἀνήκει. Εἶναι ὑποχειρίος μου, θὰ κάμψῃ ἢ θὰ συντριβῇ. Δὲν ἐλησμόνησα τὸ διηνεκὲς πείσμα μὲ τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ του μὲ διεφιλονείκησε τὸ ἔδαφος βῆμα πρὸς βῆμα ἐνώπιον ὅλων τῶν Σκωτικῶν δικαστηρίων, τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἀπέρριψε πάντοτε πᾶσαν πρότασιν συμβιβασμοῦ καὶ τὰς προσπαθείας τὰς ὁποίας κατέβαλε διὰ νὰ βλάψῃ τὴν ὑπόληψίν μου, ἀφ' οὐ εἶδεν ὅτι τὰ δίκαιά μου ἦσαν ἀπρόσβλητα. Αὐτὸ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἀφήκεν, αὐτὸς ὁ Ἐδγάρ, ὁ τρελλὸς, ὁ ἀμύελος, ἐναυάγησε πρὶν ἐξέλθῃ τοῦ λιμένος. Πρέπει νὰ προλάβω μήπως ὠφεληθῇ ἀπὸ καμμίαν πλημμύραν. Ἄν αὐτὸ τὸ συμβάν τεθῇ πρεπόντως ὑπ' ὄψιν τοῦ Ἰδιαιτέρου Συμβουλίου ἀδύνατον νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς στάσις κατὰ τῶν πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν· δύναται νὰ καταδικασθῇ εἰς βαρὺ πρόστιμον, νὰ διαταχθῇ ἢ φυλακίσῃ αὐτοῦ εἰς τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Ἐδιμβούργου ἢ τὸ φρούριον Βλάκνες. Ἡδύνατο μάλιστα τις νὰ εὕρῃ εἰς τὰς ἐκφράσεις αὐτοῦ ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας... Ἀλλὰ Θεὸς φυλάξοι! δὲν θέλω νὰ σπρώξω τὸ πρᾶγμα ἕως ἐκεῖ!... Ὅχι, δὲν θὰ τὸ κάμω· δὲν ἐπιθυμῶ τὸν θάνατόν του... Καὶ ὅμως ἂν ζήσῃ καὶ ἀλλάξωσιν αἱ περιστάσεις

τί δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμβῆ; Δὲν θὰ ἐκτεθῶ εἰς μίαν ἀπόδοσιν ἴσως δὲ καὶ εἰς τὴν ἐκδίκησιν αὐτοῦ; Ἠξέυρω ὅτι ὁ γέρον Ρεΐβενσγούδ εἶχε λάβει ὑπόσχεσιν προστασίας παρὰ τοῦ μαρκεσιῦ Ἀθόλ (Athol) καὶ ἰδοὺ ὁ υἱός του, μόνος καὶ μὲ τὴν μικράν του ἐπιτρόχην, ζητεῖ νὰ σχηματίσῃ κόμμα ἐναντίον μου! Θὰ ἴναι ἔτοιμον ὄργανον εἰς τὰς χεῖρας τῶν ζητούντων τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀρχῆς ἡμῶν!

Ἐν ᾧ δ' αἱ σκέψεις αὐτῆι ἐτάραττον τὸ πνεῦμα τοῦ πανούργου πολιτικοῦ, καὶ ἐν ᾧ προσεπάθει νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι τὸ ἴδιον συμφέρον, ἡ ἀσφάλεια αὐτοῦ τε καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ ἀπῆτει ὅπως ὠφεληθῆ, διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸν νέον Ρεΐβενσγούδ, τῆς ἀφορμῆς ἦν αὐτὸς οὗτος εἶχε δώσει, ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου αὐτοῦ καὶ ἤρξατο συντάττων διὰ τὸ ἰδιαιτερον Συμβούλιον ἔκθεσιν λεπτομερῆ τῶν κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ λόρδου Ρεΐβενσγούδ συμβασῶν ἀταξιῶν. Ἐγίνωσκεν ὅτι τὸ πρᾶγμα καθ' ἑαυτὸ ἤθελεν ἐμπληθεῖ ἀγανακτήσεως τοὺς συναδέλφους αὐτοῦ, καὶ ὅτι τὰ ἐνόματα τῶν ἐνόχων ἦσαν μισητὰ αὐταῖς ἤλπίζε λοιπὸν ὅτι ἤθελον ἀποφασίσει νὰ τιμωρήσῃ τὸν νέον Ρεΐβενσγούδ τοῦλάχιστον πρὸς παραδειγματισμὸν.

Ἐπρεπεν ἐν τούτοις νὰ ἐκλέξῃ ἐπιτηδεῖως τὰς ἐκφράσεις ὅπως καταδείξῃ τοὺς κατηγορουμένους προδήλως ἐνόχους, χωρὶς νὰ φαίνηται ὅτι ἐκφέρει ῥητὴν κατηγορίαν κατ' αὐτῶν, τοῦθ' ὕπερ ἠδύνατο νὰ φανῆ ὑποπτον καὶ ἀπεχθὲς ἐκ μέρους τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, ἀρχαίου ἀνταγωνιστοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ Ἐδγάρ. Ἐν ᾧ εὕρισκετο εἰς τὴν ζέσιν τῆς συντάξεως, ἀναζητῶν ἐπιμελῶς τίνι τρόπῳ νὰ ἐκθέσῃ τὴν ὑπόθεσιν ὑπὸ ἔποψιν ἐπιβλαβῆ διὰ τὸν Ἐδγάρ, χωρὶς νὰ φαίνηται ὅτι καταγγέλλει ῥητῶς αὐτὸν, ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ, σκεπτόμενος περὶ τινος φράσεως, ἔρριψε κατὰ τύχην τὸ βλέμμα ἐπὶ τινος τῶν οἰκοσήμεων τῆς οἰκογενείας, κατὰ τοῦ γόνου τῆς ὁποίας ἠκόνιζε τὴν κοπίδα τοῦ νόμου, οἰκοσήμεων γεγλυμμένων, ὡς εἶπομεν, πολλαχοῦ τῆς αἰθούσης. Συνέκειντο δὲ ταῦτα ἐκ κεφαλῆς μέλανος ταύρου καὶ τοῦ ἐμβλήματος. *Περιμένω τὴν στιγμήν (I bide my time)*. Ἡ αἰτία δι' ἣν οἱ Ρεΐβενσγούδ ἐξελέξαντο τὸ οἰκόσημον τοῦτο εἶναι ἀρκοῦντως περίεργος ὥστε νὰ μνημονευθῆ, καθ' ὅσον μάλιστα εἶχεν ἀμεσὸν σχέσιν πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῶν σκέψεων τοῦ λόρδου σφραγιδοφύλακος.

Γενικῶς πιστευομένη παράδοσις ἀνέφερον ὅτι Μαλισιὸς τις Ρεΐβεν-

σγοῦδ, κατὰ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα, ἰδὼν τὸν πύργον καὶ τὰ κτήματα αὐτοῦ ὑπ' ἰσχυροῦ ἄρπαγος καταληφθέντα, εἶχεν ἀναγκασθῆν' ἀφήσῃ αὐτὸν ἤσυχον ἐπὶ τινὰ καιρὸν. Τέλος, ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν λαμπρὰ ἑορτὴ ἐτελεῖτο ἐν τῷ πύργῳ, ὁ Φείβενσγούδ κατώρθωσε, μετὰ τινων φίλων ἀνδρείων καὶ π.στών, νὰ εἰσδύσῃ ὠφελούμενος ἐκ τῆς ἐπικρατοῦσης συγχύσεως. Ἐπειδὴ δ' ἐβράδυνεν ἡ παράθεσις τοῦ δείπνου, ὁ κύριος τοῦ πύργου ἐπέπληξε τοὺς ὑπηρέτας, εἰπὼν νὰ παραθέσωσιν αὐτὸν ἀμέσως. — Περιμένω τὴν στιγμήν! — ἀνέκραξεν ὁ μεταξὺ αὐτῶν ἀναμιχθεὶς μετ' ἡμισυμένου Φείβενσγούδ, ἔρριψε δ' ἅμα ἐπὶ τῆς τραπέζης κεφαλὴν ταύρου, σύμβολον τότε οὔσαν ἐν Σκωτίᾳ τοῦ θανάτου. Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν τὸ σύνθημα· οἱ φίλοι τοῦ Φείβενσγούδ, γυμνώσαντες τὰ ξίφη, ἔσφαξαν τὸν ἄρπαγα καὶ τοὺς θελήσαντας νὰ ὑπερασπίσωσιν αὐτὸν, ἀποκατέστησαν δὲ τὸν ἄρχαιον κύριον εἰς τὰς κτήσεις αὐτοῦ.

Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο, γνωστότατον τότε καὶ συχνάκις ἀναφερόμενον, εἶχε πιθανῶς τι τὸ ἐπηρεάζον τὸ πνεῦμα τοῦ σίρ Οὐίλλιαμ' τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οὗτος ἠγέρθη αἰφνης, ἔθηκεν ἐντὸς χαρτοφυλακίου τὰ γραφέντα καὶ τὰς ληφθείσας σημειώσεις καὶ ἐξήθε τῆς βιβλιοθήκης ὅπως περιπατήσῃ, ὡς εἰ ἤθελε νὰ συναρμόσῃ τὰς ιδέας αὐτοῦ καὶ νὰ σκεφθῆ ἐκ νέου περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς μελετωμένης πράξεως, πρὶν ἢ καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν ἀνατολὴν αὐτῶν.

Διερχόμενος μέγαν γοτθικὸν ἀντιθάλαμον, ὁ σίρ Οὐίλλιαμ' ἄστον ἤκουσε τὸν ἦχον τῆς κιθάρας τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. Ἡ μουσικὴ προξενεῖ ἡμῖν διπλὴν εὐχαρίστησιν, ἡδονὴν ἔχουσαν τι τῆς ἐκπλήξεως, ὅταν ὁ μουσουργὸς δὲν εἶναι δρατὸς εἰς ἡμᾶς. Ἀνεθυμίζει ἡμῖν τότε τὸ ἄσμα πτηνῶν ἐν τοῖς φύλλοις ἄλσους κεκρυμμένων. Ἡ καρδίκα τοῦ σφραγιδοφύλακος δὲν ἦτο συνήθως προσιτὴ εἰς τοσοῦτον φυσικὰς συγκινήσεις· ἀλλ' ἦτο ἄνθρωπος, ἦτο πατὴρ, ἐστάθη λοιπὸν καὶ ἠκούσε τὴν θυγατέρα ἄδουσαν τὰ ἐξῆς ἐπὶ ἀρχαίου ἤχου ὃν συνᾶδεις διὰ τῆς κιθάρας:

Εἰς τὰ θέληγτρα μὴ δίδε προσοχὴν τὰ γυναικεῖα,

Οἴκοι μένε ὅταν λαῦροι ἐξοπλῶνται Βασιλεῖς,

Εἰς τὰ χεῖλη σου μὴ φέρε τὸν ζωμὸν τῆς σταφυλῆς,

Καὶ μὴ λάλει ὅταν πάντες τείνουσι πέριξ τὰ ὦτια.

Κωφός ἔσο εἰς τοῦ ψάλτου τὴν φθῆν τὴν ψυχοπλάνον,
 Καὶ τὴν χεῖρά σου μὴ τείνε πρὸς τὸν λάμποντα χρυσόν,
 Μ' ἐλευθέραν τὴν καρδίαν, οὐδὲν ἔχων περισσόν,
 Ζῆσ' εὐδαίμων καὶ τὸ τέλος ἴδ' ἡσύχως καταφθάνον.

Μόλις ἔπαυσεν ὁ ἦχος καὶ ὁ Σφραγιδοφύλαξ εἰσηλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Αἱ λέξεις τὰς ὁποίας αὐτὴ εἶχεν ἐκλέξει ἐφαίνοντο ὡς ἂν ἐγράφησαν ἐπίτηδες δι' αὐτὴν· διότι, τὸ ἐξαισιον ἂν καὶ ὀπωσοῦν παιδικὸν κάλλος τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς Λουκίας Ἄστον, ἡρμήνευε γαλήνην νοδὸς, ἡρεμίαν καὶ ἀδιαφορίαν πρὸς τὰς ματαίαις ἡδονὰς τοῦ κόσμου. Ἡ στυλπνὴ καὶ χρυσοῦ αὐτῆς κόμη, ἦτο κεχωρισμένη ἐπὶ μετώπου σπανίας λευκότητος, ὡς ὠχρὰ ἡλίου ἀκτίς ἐπὶ ὄρους χιόνος· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῆς ἐξέφραζεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν εὐγένειαν, γλυκύτητα καὶ αἰδῶ, καὶ ἐφαίνετο ὅτι οὐ μόνον δὲν ἐζήτει τὸν θαυμασμὸν τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὅτι ἀπέφευγε καὶ τὰ ἀθωότατα βλέμματα. Ὁμοίωζεν ὀλίγον Παναγία, ἕως ἔνεκα τῆς φιλασθένου υἰείας αὐτῆς καὶ τῆς διαμονῆς μετὰ οὐλογενείας, τῶν μελῶν τῆς ὁποίας οἱ χαρακτῆρες ἦσαν δεσποτικώτεροι καὶ ἐνεργητικώτεροι τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς.

Ἀλλ' ἡ ἡσυχος αὐτῆς διάθεσις δὲν προήρχετο βεβαίως ἐξ ἀδιαφόρου ἢ ἀναισθητοῦ ψυχῆς. Ἀφθεῖσα εἰς τὴν ῥοπήν τῶν ἰδίων διαθέσεων καὶ αἰσθημάτων εἶχεν ἀποκτήσει ῥομαντικὴν τινα τάσιν ἠγάπα ἐνδομύχως τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀρχαίων μυθικῶν παραδόσεων θερμῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἀναλλοιώτου ἀγάπης, αἵτινες ἦσαν συνθήως μίγματα παραδόξων, φρικωδῶν καὶ ὑπερφυσικῶν περιπετειῶν· αὐταὶ ἦσαν τὸ προσφιλὲς ὄνειρον αὐτῆς καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀνήγειρε τὰς φαντασιώδεις οἰκοδομάς τῆς. Ἀλλὰ κρυφίως μόνον εἰργάζετο εἰς τὴν ἀπατηλὴν πλὴν εὐχάριστον ταύτην ἀρχιτεκτονικὴν. Ἐντὸς τοῦ μεμονωμένου δωματίου αὐτῆς ἢ τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ δάσους, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξει ὀνομάσασα διὰ τοῦ ἰδίου ὀνόματος, ἀπένειμε, κατὰ φαντασίαν, τὰ βραβεῖα τῶν ἵπποτικῶν ἀγῶνων ἢ ἐνεψύχου διὰ τῶν βλεμμάτων τοὺς γενναίους ἀθλητάς· ἄλλοτε δὲ περιεπλανᾶτο εἰς τὰς ἐρήμους μετὰ τοῦ Οὔνα (Una) ἔχουσα φύλακα τὸν γενναῖον λέοντα, ἢ παρωμοίωζεν ἑαυτὴν πρὸς τὴν ἀπλὴν καὶ εὐγενῆ Μιράνδαν τῆς νήσου τῶν θαυμασιῶν καὶ τῆς μαγείας.

Ὡς πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς αὐτῆς σχέσεις μετὰ τοῦ κόσμου, ἐδέχετο

εὐκόλως τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας ἐδίδον αὐτῇ οἱ περὶ αὐτὴν, μηδέποτε ἐναντιουμένη ἀλλὰ καὶ δικαιολογοῦσα τὰς πράξεις τῆς διὰ τῆς γνώμης τῶν ἄλλων. Ὁ ἀναγνώστης ἐγνώρισε βεβαίως ἄνθρωπον ἠπίου καὶ μαλακοῦ χαρακτήρος, ὅστις, ζῶν μετὰ δυνατωτέρων καὶ ἐνεργητικωτέρων ψυχῶν, διοικεῖται ὑπὸ τῆς θελήσεως τῶν ἄλλων, μὴ ἀνθιστάμενος πλέον τοῦ ἄνθους τοῦ εἰς ῥυάκιον ῥιπτομένου. Συχνάκις συμβαίνει ὁ εὐκόλος καὶ συμβιβαστικὸς οὗτος χαρακτήρ, ὁ ὑποτασσόμενος ἀγογγύστως εἰς τὴν ὁδηγίαν τῶν ἄλλων, νὰ γίνηται τὸ εἶδωλον ἐκείνων εἰς τὰς διαθέσεις τῶν ὁποίων θυσιάζει εὐχαρίστως τὰς ἑαυτοῦ. Τοῦτο συνέβαινε καὶ εἰς τὴν Λουκίαν Ἄστον.

Ὁ πολιτικὸς, περιεσκεμμένος καὶ κοσμικὸς πατὴρ αὐτῆς ἠσθάνετο πρὸς αὐτὴν στοργὴν, ἡ δύναμις τῆς ὁποίας προὔξενει αὐτῷ ἐνίοτε ἀσυνήθη συγκίνησιν. Ὁ πρωτότοκος αὐτῆς ἀδελφός, καὶ τοι φιλοδοξότερος τοῦ πατρὸς, εἶχε ψυχὴν πλέον εὐαίσθητον. Ἄν καὶ στρατιώτης καὶ ζῶν εἰς ἐποχὴν διαφορᾶς, προὔτιμα τὴν Λουκίαν καὶ τῶν διασκεδάσεων, καὶ τῶν στρατιωτικῶν τιμῶν καὶ διακρίσεων ὁ δὲ νεώτερος ἀδελφὸς αὐτῆς, ἡλικίαν ἔχων καθ' ἣν μηδαμινὰ πράγματ' ἀπησχόλουν τὸν νοῦν αὐτοῦ, ἐνεπιστεύετο εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ μυστικὰ τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν φιλονεικιῶν αὐτοῦ μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ καὶ τῶν ἄλλων διδασκάλων. Τὰς λεπτομερείας αὐτὰς, καὶ τοὶ ἀσημάντους, ἤκουεν ἡ Λουκία μεθ' ὑπομονῆς, διότι ἐνδιέφερον καὶ συνείκουν τὸν Ἑρρίκον· τοῦτο δὲ ἤρκει ὅπως ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῆς.

Μόνη ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν ἠσθάνετο τὴν ἰδιαιτέραν στοργὴν τὴν ὁποίαν τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας ἔτρεπον πρὸς τὴν Λουκίαν. Ἐθεώρει τὴν ἀδράνειαν, ὡς ἔλεγε, τῆς θυγατρὸς, ὡς βεβαίαν ἐνδειξίν ὅτι τὸ χυδαῖον αἷμα τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἐπεκράτει εἰς τὰς φλέβας τῆς Λουκίας, καὶ συνέθιζε ν' ἀποκαλῆ αὐτὴν χλευστικῶς Βοσκοπού, ἕκαστον τοῦ Λαμερμούρ. Καὶ ἀδύνατον μὲν ἦτο νὰ ἀποστρέφῃται τις τόσον ἡμερον καὶ εὐγενὲς πλάσμα· ἀλλ' ἡ Λαίδη Ἄστον προετίμα τὸν πρωτότοκον υἱόν, ὅστις εἶχε κληρονομήσει μεγάλην ποσότητα τοῦ δουλομανοῦς καὶ ἀδαμάστου αὐτῆς χαρακτήρος, θυγατρὸς ἧς ἡ γλυκύτης ἐφαίνετο ὅτι προήρχετο ἐξ ἀδυναμίας νοός.

Προσέτι δ' ὁ πρωτότοκος υἱὸς ἠγαπάτο μεροληπτικῶς ὑπ' αὐτῆς καὶ διότι, παρὰ τὰ εἰθισμένα ἐν τοῖς εὐγενέσι σκωτικοῖς οἴκοις, ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου αὐτοῦ.

— Ὁ Σόλτος μου (Sholto), ἔλεγε, θὰ διατηρήσῃ ἀκλιδίωτον τὴν τιμὴν τῆς μητρικῆς οἰκογενείας καὶ θὰ ἀνυψώσῃ καὶ ἀναδείξῃ τὴν πατρικὴν του. Ἡ ταλαίπωρος Λουκία εἶναι ἀναξία αὐλῶν καὶ πολυανθρώπων αἰθουσῶν. Πρέπει νὰ νυμφευθῇ εὐγενῆ τινα τῆς ἐξοχῆς ἀρκετὰ πλούσιον, διὰ νὰ παρέχῃ εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ἀναπαύσεις χωρὶς αὐτὴ νὰ κοπιᾷζῃ διόλου, ὥστε νὰ μὴ λάβῃ ποτὲ ἀφορμὴν νὰ σακρῶσῃ, ἐκτὸς μόνον ἂν φοβηθῇ μήπως κινδυνεύσῃ ὁ σύζυγός της κυνηγῶν ἀλώπεκας. Δὲν ἀνυψώθη οὕτω πως ἡ οἰκία μας οὔτε θὰ ἐνισχυθῇ καὶ αὐξηθῇ τοιοῦτοτρόπως. Τὸ ἀξίωμα τοῦ σφραγιδοφύλακος εἶναι ἀκόμη νέον· πρέπει νὰ τὸ κρατήσωμεν ὡς ἂν ἡμεῖς συνηθισμένοι εἰς αὐτὸ τὸ βᾶρος καὶ ἄξιοι νὰ τὸ λάβωμεν καὶ νὰ τὸ διατηρήσωμεν. Οἱ ἄνθρωποι σέβονται τὰς παλαιὰς ἀρχὰς κατὰ συνήθειαν καὶ διαδοχικὴν τρόπον τινα εὐλάβειαν· ἐνώπιόν μας ὅμως θὰ ὑποτάσσονται φοβούμενοι μήπως τοὺς ἀναγκάσωμεν νὰ γονυπετήσωσιν ἔμπροσθέν μας. Κόρη ἀξία ποιμνῆς ἢ μοναστηρίου δὲν δύναται νὰ ἀπαιτήσῃ σέβας τὸ ὅποιον δίδεται μετ' ἀποστροφῆς· καὶ ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωκε τρίτον υἱόν, ἡ Λουκία ἔπρεπε νὰ ἔχῃ χαρακτῆρα ἄξιον νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ. Εὐτυχῆς θὰ ἦναι ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ νυμφευθῇ ἄνθρωπον ἐνεργητικώτερον αὐτῆς, ἢ ἔχοντα τόσον ταπεινὴν φιλοδοξίαν ὅσον αὐτή.

Οὕτως ἐσπέπτετο μήτηρ ἦτις, πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὸ κοσμικὸν μεγαλεῖον, ἐθεώρει μὴδὲν τὰ ψυχικὰ προτερήματα τῶν ἰδίων τέκνων καὶ τὴν οἰκιακὴν αὐτῶν εὐτυχίαν. Πλὴν, ὡς πολλοὶ γονεῖς θερμοῦ καὶ ἀνυπομόνου χαρακτῆρος, ἠπατάτο καὶ αὐτὴ ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα τῆς θυγατρὸς της, ἦτις ὑπὸ τὸ κάλυμμα μεγάλης ἀδιαφορίας, ἔκρυπτε τὸν σπῆρον τῶν παθῶν ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀναφαίνονται αἰφνης, ὡς ἡ κολοκύνθη τοῦ προφήτου ἐντὸς μιᾶς νυκτὸς, καὶ ἐκπλήττουσι τὸν παρατηρητὴν διὰ τῆς ἀπροσδοκίτου αὐτῶν ἀναφλέξεως. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Λουκία ἐφαίνετο ψυχρά, ἀλλὰ τοῦτο συνέβαινε, διότι οὐδὲν εἶχεν ἔτι διεγείρει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν εὐαισθησίαν αὐτῆς.

Τὸ ρέυμα τοῦ βίου αὐτῆς ἔρρεε πάντοτε γλυκὺ καὶ ἡρεμὸν· εὐτυχῆς δὲ ἂν δὲν ὁμοιάζε τὸ τοῦ ρύακος, τὸ ὅποιον καταπίπτει αἰφνης εἰς βάραθρον!

— Λοιπὸν, Λουκία, εἶπεν ὁ πατὴρ αὐτῆς εἰσελθὼν ἅμα ὡς ἔτε-

λείωσε τὸ ἄσμα, ὁ μουσικὸς φιλόσοφός σου σὲ διδάσκει νὰ καταφρο-
νῆς τὸν κόσμον πρὶν τὸν γνῶρισης; ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ὅπως οὖν πρό-
ωρον. Ἢ μήπως ὠμίλεις ὡς ὅλαι αἱ ὠραῖαι νέαι, αἱ ὅποια καταφρο-
νοῦν τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου, ἕως οὗ κατορθώσῃ εὐγενῆς τις ἰππότης
νὰ τὰς γευθῶσι μετ' αὐτοῦ;

Ἡ Λουκία ἠρυθρίασεν, εἶπεν ὅτι εἶχεν ἐκλέξει ἀσκόπως τὸ ἄσμα
ἐκεῖνο καὶ ἀφῆκε τὸ ὄργανον αὐτῆς ἅμα ὡς εἶπεν ὁ πατὴρ νὰ συνο-
δεύσῃ αὐτὸν εἰς τὸν περίπατον.

Μέγα καὶ πυκνὸν δάσος ἐξετείνετο ἐπὶ τοῦ βουνοῦ, ὀπισθεν τοῦ
πύργου, ὅστις κείμενος, ὡς εἴπομεν, ἐπὶ στενοῦ, ἐφαίνετο ὅτι ἐκτί-
σθη διὰ νὰ υπερασπίξῃ αὐτό. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ κατηθύνθη-
σαν πρὸς τὸ ποιητικὸν τοῦτο μέρος δι' ὠραίας δένδροστοιχίας σκια-
ζομένης ὑπὸ πυκνῶν πτελεῶν, κάτω τῶν ὁποίων σωροὶ δορκάδων
ἐφαίνοντο μακρόθεν τρέχοντες. Ἐνῶ δὲ περιεπάτουν βραδέως θαυ-
μαζόντες τὰς διαφόρους τοποθεσίας, τῶν ὁποίων τὸ κάλλος ὁ Σιρ
Οὐίλλιαμ. Ἄστον, ἂν καὶ εἶχεν ἄλλου εἴδους ἀσχολίας, ἠσθάνετο καὶ
ἐξετίμα, ἔφθασεν ὁ δασοφύλαξ, ὅστις, φέρων ὄπλον ἐπὶ τοῦ ὤμου
καὶ κρατῶν κίχνα δεδεμένον, ἐπορεύετο ἄγρυπνος εἰς τὰ ἐνδότερά
τοῦ δάσους.

— Βεβαίως, Νορμάν, πηγαίνεις εἰς τὸ κυνήγιον, εἶπεν ὁ κύριος
ἀντιχαιρετίσας τὸν δασοφύλακα.

— Μάλιστα, κύριε, αὐτὸ θὰ κάμω. Θέλετε νὰ μεῖ ἰδῆτε νὰ κυνηγῶ;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ, παρατηρήσας ὅτι ἡ θυγάτηρ
του ὠχρίασεν ἀναλογισθεῖσα μόνον ὅτι ἡδύνατο νὰ ἴδῃ φονευμένην
ἐλαφον· καὶ ὅμως ἂν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐξέφραζεν ἐπιθυμίαν νὰ συνοδεύ-
σῃσι τὸν Νορμάν, πιθανὸν ἦτο ὅτι δὲν ἤθελεν ἀποδείξει ἀποστροφὴν.

Ὁ δὲ δασοφύλαξ ὑψώσας τοὺς ὤμους·

— Εἶναι ἀπελπιστικὸν, εἶπεν, ὅταν κανεὶς ἀπὸ τοὺς κυρίους δὲν
θέλει νὰ ἰδῇ τὸ κυνήγιον. Ἐλπίζω ὅτι ὁ λοχαγὸς Σόλτος θὰ ἐπιστρέ-
ψῃ ἐντὸς ὀλίγου διὰ νὰ ἔχω συντροφίαν. Ὁ Κύριος Ἐρρίκος εἶναι τό-
σον ἐνασχολημένος μετὰ τὰς λατινικὰς ἀνοησίας, ὥστε ἂν καὶ θέλῃ
νὰ ἴναι εἰς τὸ δάσος ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ δὲν τὸν ἀφίνουν·
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον χάνεται ἕνας καλὸς νέος καὶ δὲν θὰ γίνῃ
ποτὲ ἄνδρας. Αὐτὰ δὲν ἐγένοντο εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Λόρδου Ρεϊβενσ-
γούτ' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φονευθῇ κινὸν ἐλάφι, ἄνδρες καὶ παιδιὰ ἔ-

τρεχαν νά ἴδουν καί ὅταν ἡ ἔλαφος ἐπιπτεν, τοῦ ἔδιδαν τό μαχαίρα καί αὐτός ποτὲ δὲν ἔδιδεν ὀλιγώτερον ἀπὸ ἓν τάλληρον. Ἀκόμη καί τόρα ὅταν ὁ Ἐδγάρ Ρεϊβενσγούδ πηγαίνει εἰς τὸ δάσος, δὲν ὑπάρχει, μὰ τὴν πίστιν μου, ἄλλος ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Τριστάν, ὅστις νὰ σκοτόνη καλλίτερα τὰ ἐλάφια. Πλὴν ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ βουνοῦ δὲν ἔχουν πλέον ιδέαν τοῦ κυνηγίου.

Τὸ πλεῖστον τῆς ἀγορεύσεως ταύτης δὲν ἦτο λίαν εὐάρεστον διὰ τὸν Λόρδον Σραγιδοφύλακα· περητήρησεν ὅτι ὁ ἄνθρωπός του τὸν κατεφρόνει διότι δὲν εἶχε κλίσιν πρὸς τὰ κυνηγετικά, τὰ ὁποῖα κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, ἐθεωροῦντο ὡς φυσικὰ καὶ ἀναπόφευκτα προσόντα ἀληθοῦς εὐγενεοῦς. Πλὴν ἐπειδὴ ὁ ἀρχιδασοφύλαξ εἶναι εἰς πάσας τὰς ἐξοχὰς ὑποκείμενον σημαντικὸν καὶ συνειθισμένον νὰ ἐκφράζεται μετὰ μεγίστης παρρησίας, ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ ἐμειδίασε μόνον καί ἀπήντησεν ὅτι εἶχεν ἀναγκαιοτέραν ὑπόθεσιν ἐκείνην τὴν ἡμέραν παρὰ νὰ φονεύσῃ ἔλαφον· καί λαβὼν τάλληρον ἐκ τοῦ βαλαντίου αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτὸ πρὸς ἐμφύχωσιν εἰς τὸν δασοφύλακα. Οὗτος δὲ ἐδέχθη αὐτὸ, ὡς δέχεται πρὸ ἐπαρχιώτου ὁ ὑπρέτης μεγάλου ξενοδοχείου ἀμοιβὴν διπλὴν τῆς συνήθους, δηλαδή μετὰ μειδιάματος δηλοῦντος εὐχαρίστησιν διὰ τὸ δῶρον καὶ καταφρόνησιν διὰ τὴν ἄγνοιαν τοῦ δωρήσαντος.

— Ἡ ἐξοχότης σας εἶναι κακὸς πληρωτής, διότι πληρώνει πρὶν ἰδῆ τὸ ἀποτέλεσμα. Τί θὰ ἐκάμνετε ἂν δὲν ἐφόνευα τὴν ἔλαφον ἀφ' οὗ μὲ ἐδώσατε τὴν ἀμοιβὴν μου;

— Ἰποθέτω, ἀπεκρίθη ὁ Σφραγιδοφύλαξ, ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐνόεις ἂν σὲ ὠμίλουν περὶ **Condictio indebiti** (αἰτήσεως ἀχρεωστήτου).

— Ὄχι, βεβαίως, μὰ τὴν ψυχὴν μου! Μαντεύω ὅτι εἶναι νομικὴ φράσις· ἀπὸ τὸν πτωχὸν ὅμως... ἡ ἐξοχότης σας γνωρίζει τὴν παροίμιαν. Ἀλλὰ θὰ φανῶ δίκαιος, καί ἂν ἐπιτύχω θὰ ἔχετε κυνήγι μὲ δύο δάκτυλα πάχος εἰς τὰ πλευρά.

Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ, ὁ κύριός του ἀνεκάλεσεν αὐτὸν καὶ ἠρώτησεν, ὡς κατὰ τύχην, ἂν ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ ἦτο τῶν ὄντι τόσο ἀνδρείος καὶ τόσο καλὸς κυνηγὸς ὅσον ἐφημίζετο.

— Ἄν ἦναι ἀνδρείος! ἀπήντησεν ὁ Νορμάν, ἐγὼ ἐγγυῶμαι. Ἡμουν εἰς τὸ δάσος τοῦ Τίνιγγαμ ὅταν ὁ γέρον Λόρδος Ρεϊβενσγούδ ὑπῆγεν εἰς τὸ κυνήγιον μὲ τοὺς εὐγενεῖς· ἐνῶ ἐκυνηγοῦσεν ἕνα

ζορκάδι αὐτὸ ἐγύρισεν ἔξαφνα, ὤρμησε κατ' ἐπάνω του, καὶ θὰ τὸν ἐξεκοίλιαζεν ἂν ὁ Ἑδγάρ, ὁ ὁποῖος ἦτον τότε μόλις δεκαεὺς χρόνων, δὲν ἐπρόφθανε νὰ κόψη μὲ τὸ μαχαίρι του τὸ πόδι τοῦ ζώου.

— Καὶ τραβᾷ ὅσον καλὰ παίζει καὶ τὸ μαχαίρι; ἠρώτησεν ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ.

— Ἡμπορεῖ νὰ ἐπιτύχη τὸ τάλληρον τοῦτο μέσα εἰς τὰ δάκτυλά μου, εἰς ἀπόστασιν ὀγδοήντα βημάτων. Δέχομαι νὰ τὸ κρατήσω ἂν μὲ δώσουν ἓνα φλωρί· τί περισσότερον ἠμποροῦμεν νὰ ἀπαιτήσωμεν ἀπὸ τὰ μάτια, τὰ χέρια, τὸ παροῦτι καὶ τὸ μολύβι;

— Βέβαια τίποτε περισσότερον, εἶπεν ὁ λόρδος Σφραγ.δοφύλαξ, ἀλλὰ βλέπω ὅτι σὲ ἐμποδίζομεν ἀπὸ τὸ κυνήγιόν σου. Ἔχε ὑγείαν, Νορμάν.

Ὁ δασοφύλαξ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τραγωδῶν ἀγροτικῶν ἄσματος· ὅσφ δ' ἀπεμακρύνετο, ὁ ἦχος τῆς τραχείας φωνῆς του ἠκούετο ἀμυδρότερος.

— Μήπως ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶπεν ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ, ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ δασοφύλακος δὲν ἠκούετο πλέον, ὑπηρέτησε τὴν οἰκογένειαν τῶν Ρεΐβενσγούδ καὶ διὰ τοῦτο ἐνδιαφέρεται τόσον ὑπὲρ αὐτῶν; Ἰποθέτω ὅτι γνωρίζεις, Λουκία, διότι νομίζεις ὅτι ἡ συνειδήσις σου ἀπαιτεῖ νὰ μανθάνης τὴν ἱστορίαν ὅλων τῶν χωρικῶν τῶν περιχώρων.

— Δὲν εἶμαι τόσον πιστὸς χρονογράφος, ἀγαπητέ μου πάτερ, πλὴν νομίζω ὅτι ὁ Νορμάν ὑπηρέτησεν ἄλλοτε ἐδῶ, ὅταν ἦτον ἀκόμη παιδίον καὶ πρὶν ὑπάγη εἰς Λέδιγκτον ἀφ' ὅπου τὸν ἐπῆρες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου. Ἄν ὅμως θέλης νὰ μάθης τίποτε περὶ τῶν Ρεΐβενσγούδ δὲν δύνασαι νὰ ἀποταθῆς εἰς καλλιτέραν πηγὴν ἀπὸ τὴν γραῖαν Ἀλῆς.

— Καὶ τί ἔχω νὰ κάμω μὲ αὐτούς, σὲ ἐρωτῶ, Λουκία; εἶπεν ὁ πατὴρ τῆς, ἢ τί μὲ ἐνδιαφέρει ἡ ἱστορία τῶν προτερημάτων των;

— Δὲν ἤξερω, πάτερ μου. Σὲ τὸ εἶπα μόνον διότι ἠρώτησες τὸν Νορμάν περὶ τοῦ νέου Ρεΐβενσγούδ.

— Διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, παιδί μου! ἀπήντησεν ὁ πατὴρ αὐτῆς. Ἐβθὺς δὲ προσέθηκε· — καὶ ποία εἶναι ἡ γραῖα Ἀλῆς; Νομίζω ὅτι γνωρίζεις ὅλας τὰς γραῖας τοῦ χωρίου.

— Βέβαια τὰς γνωρίζω· πῶς θὰ ἠμποροῦσα νὰ τὰς βοηθῶ ὅταν εὐρίσκωνται εἰς ἀνάγκην; Ἡ Ἀλῆς, εἶναι ἡ αὐτοκρατορίσσα τῶν

γραιῶν καὶ ἡ βασιλίσα τῆς φλυκρίας. Εἶναι τυφλὴ ἢ ταλαίπωρος; ἀλλ' ὅταν σὲ δμιλῇ νομίζεις ὅτι βλέπει εἰς τὴν καρδίαν σου. Σὺ χνά, σὲ βεβαιῶ, ὅταν τὴν δμιλῶ κρύπτω τὸ πρόσωπόν μου ἢ τὸ ἀποστρέφω, διότι φαντάζομαι ὅτι βλέπει καὶ τὴν παραμικροτέραν ἀλλαγὴν τῆς ὄψεώς μου ἂν καὶ εἶναι τυφλὴ πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν. Ἀξίζει νὰ τὴν ἐπισκεφθῆς μόνον διὰ νὰ εἰπῆς ὅτι εἶδες τυφλὴν καὶ παραλυτικὴν γυναῖκα, ἢ ὅποια ἔχει τόσην δξυδέρκειαν καὶ ἀξιοπρέπειαν. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἀπὸ τὴν δμιλίαν καὶ τὸν τρόπον τῆς τὴν ἐκλαμβάνεις κόμησσαν. Ἐλα, πρέπει νὰ ἰδῆς τὴν Ἄλις· δὲν εἶναι οὔτε ἐν τέταρτον μιλίου ἕως τὴν καλύβην τῆς.

— Μ' ὄλα αὐτὰ, ἀγαπητὴ Λουκία, δὲν ἀπαντᾷς εἰς τὴν ἐρώτησίν μου. Ποία εἶναι ἡ γραία αὕτη καὶ ποία ἡ σχέσις τῆς μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ πρώην ἰδιοκτῆτου; ἠρώτησεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ.

— Ὡ! νομίζω ὅτι ἦτο τροφὸς εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἔμεινεν ἐδῶ, διότι οἱ δύο ἔγγονοί τῆς εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐναντίον τῆς θελήσεώς τῆς, μὲ φαίνεται· διότι ἡ δυστυχὴς γραία ἀδιακόπως κλαίει διὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν καὶ τοὺς ἀρχαίους κυρίους τῆς.

— Τὴν εἶμαι πολλὰ εὐγνώμων, εἶπεν ὁ Λόρδος· καὶ αὕτη καὶ τὰ παιδία τῆς τρώγουν τὸ ψωμί μου καὶ πίνουν τὸ κρασί μου, καὶ ἐντοσούτω ἀκόμη παραπονοῦνται, διότι δὲν εἶναι ὑπὸ τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην ἥτις ποτὲ δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ καλὸν οὔτε εἰς αὐτοὺς, οὔτε εἰς ἄλλους.

— Ἀδικεῖς τὴν καυμένην τὴν Ἄλις, ἀπήντησεν ἡ Λουκία. Δὲν εἶναι καθόλου φιλοχρήματος, καὶ προτιμᾷ ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν παρά νὰ δεχθῆ ἐν λεπτὸν δι' ἐλεημοσύνην. Εἶναι μόνον δμιλητικὴ ὡς ὅλαι αἱ γραίαι ὅταν τὰς ἐνθυμίσεις τὰς ἱστορίας τῆς νεότητός των· ἂν δμιλῇ διὰ τοὺς φρεῖβενσγούδ εἶναι διότι ἔζησε τόσα ἔτη ὑπ' αὐτούς. Εἶμαι ὅμως βεβαία ὅτι σὲ εὐγνωμονεῖ, διὰ τὴν καλοσύνην σου, καὶ θὰ προτιμήσῃ νὰ δμιλήσῃ μὲ σὲ παρά μὲ κάθε ἄλλον εἰς τὸν κόσμον. Ἐλα, πάτερ μου, ἔλα νὰ τὴν ἰδῆς.

Καὶ μὲ τὴν ἐλευθερίαν χαυδευμένης θυγατρὸς ἔσυρε τὸν Σιρ Οὐίλλιαμ πρὸς τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον ἐπεθύμει νὰ ὀδηγήσῃ αὐτόν.

γραϊα. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλοσύνην σας, βεβαίως εἶναι ἀπὸ καλὸν σκοπὸν, πλὴν ἔχω ὅ,τι μὲ χρειάζεται καὶ δὲν θὰ δεχθῶ τίποτε περισσότερον ἀπὸ τὰς χεῖράς σας.

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ, τοῦλάχιστον ἄφες με νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι σὲ θεωρῶ γυναῖκα μὲ κρίσιν καὶ ἀνατροφήν περισσοτέραν ἀφ' ὅσον φαίνεσαι, καὶ ὅτι ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνης μέχρι τέλους τῆς ζωῆς σου εἰς τὸ κτῆμα αὐτὸ χωρὶς νὰ πληρόνης ἐνοίκιον.

— Τὸ ἐλπίζω καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἀταράχως ἡ γραϊα πιστεύω ὅτι αὐτὸ ἦτο μία ἀπὸ τὰς συμφωνίας τῆς πωλήσεως τοῦ Ρεῖθβενσγούδ, ἂν καὶ ἴσως τόσον ἀσήμαντος περίστασις ἐλησημονήθη ἀπὸ τὴν εὐγενεῖάν σας.

— Ἐνθυμούμαι . . . δὲν ἐλησημόνηται . . . εἶπεν ὁ λόρδος συσταλεις ὀλίγον. Βλέπω ὅτι τόσον πολὺ ἀγαπᾶς τοὺς παλαιούς φίλους σου, ὥστε δὲν θέλεις νὰ δεχθῆς τίποτε ἀπὸ τοὺς διαδόχους των.

— Ὅχι, μιλόρδε, ἀπ' ἐναντίας εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὰς προτάσεις τὰς ὁποίας ἀρνοῦμαι καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἐδυνάμην νὰ σὰς τὸ ἀποδείξω μὲ ἄλλο τί παρὰ μὲ ὅτι θὰ σὰς εἰπῶ τώρα.

Ὁ Σφραγιδοφύλαξ προσεῖδεν αὐτὴν μετ' ἀπορίας ἀλλὰ δὲν τὴν διέκυψε.

— Μιλόρδε, εἶπε μὲ ὕψος ἐπίσημον, προσέξτετε καλὰ, εὐρίσκεσθε εἰς τὸ χεῖλος βραθύρου.

— Ἀληθινά; ἀνεφώνησεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ ἀναλογισθεὶς τὰς πολιτικὰς περιστάσεις τοῦ τόπου. Μήπως ξμαθες τίποτε, κάμμίαν συνωμοσίαν;

— Ὅχι, Μιλόρδε, ὅσοι σχεδιάζουν τοιαύτας πράξεις δὲν προσκαλοῦν εἰς τὰ συμβουλίαι των τοὺς γέροντας, τοὺς τυφλοὺς καὶ τοὺς ἀσθενεῖς. Ἄλλο θέλω νὰ εἰπῶ. Κατετρέξετε παρὰ πολὺ τὸν οἶκον τοῦ Ρεῖθβενσγούδ. Πιστεύσατέ με, Μιλόρδε, εἶναι οἰκογένεια ἐπίφοβος, καὶ εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ ἔχετε νὰ κάμετε μὲ ἀνθρώπους ἀπηλπισμένους.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ, ὅ,τι ἔγινε μεταξύ μας τὸ ἔκαμεν ὁ νόμος καὶ ὅχι ἐγὼ εἰς τὴν δικαιοσύνην πρέπει νὰ προστρέξουν ἂν ἔχουν παράπονα ἐναντίον μου.

— Ναί, ἀλλ' ἂν αὐτοὶ σκεφθοῦν ἄλλως πως καὶ λάβουν δικαιοσύνην μόνου των, ἀφ' οὗ δὲν τὴν δίδουν τὰ δικαστήρια . . .

— Τί έννοεῖς; άνέκραζεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ. Νομίζεις ὅτι ὁ νέος Ρεΐθενσγούδ θά μὲ κκκοποιήσῃ;

— Ὁ Θεὸς φυλάξει! δὲν λέγω αὐτό! Ὁ νέος εἶναι τίμιος, εἰλικρινής, γενναῖος καὶ εὐγενής. Πλὴν, εἶναι πάντοτε Ρεΐθενσγούδ καὶ δύναται νὰ περιμέγῃ τὴν σιγμῆν. Ἐνθυμήθητε τὴν τύχην τοῦ Σίρ Γεωργίου Λόκχαρτ (1).

Ὁ Σφραγιδοφύλαξ άνετριχίασεν ένθυμηθεὶς τὸ πρόσφατον καὶ τραγικὸν τοῦτο συμβάν· ἡ δὲ γραφα εἰς κολούθησεν.

— Ὁ Κιεζλύ, ὅστις ἔκαμε τὴν βιαίαν ταύτην πράξιν ἦτο συγγενὴς τοῦ λόρδου Ρεΐθενσγούδ. Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ρεΐθενσγούδ, ἐνώπιόν μου καὶ ἐνώπιον ἄλλων, ἐφανέρωσε δημοσίως τὴν ἀπάρασιν νὰ πράξῃ τὴν ἐκδίκησιν τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἔπραξε. Δὲν ἐδυνήθη νὰ σιωπήσῃ, ἀν καὶ δὲν ἤρμοζεν εἰς ἐμὲ νὰ ὀμιλήσω· «Σκέπτεσθε ἀποτρόπαιον ἔγλημα, τῷ εἶπα, περὶ τοῦ ὁποίου θά δώσετε λόγον τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.» Ποτὲ δὲν θά λησμονήσω τὸ βλέμμα του ὅταν ἀπεκρίθη. «Τότε θά δώσω λόγον περὶ πολλῶν καὶ περὶ αὐτοῦ.» Δὲν ἔχω λοιπὸν ἄδικον νὰ σᾶς λέγω, προσέχετε νὰ μὴν ἐπιβαρύνετε διὰ τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἐξουσίας ἄνθρωπον ἀπελπισθέντα. Ρέει αἷμα τοῦ Κιεζλύ εἰς τὰς φλέβας τοῦ Ρεΐθενσγούδ καὶ μία βάνις αὐτοῦ ἀρκεῖ νὰ τὸν φλογίσῃ εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται· σᾶς λέγω καὶ πάλιν προσέχετε.

Ἡ τυφλὴ, εἴτε ἐκ σκοποῦ εἴτε ἀσκόπως, διήγειρε τοὺς φόβους τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος. Τὸ μανιῶδες καὶ ἀποτρόπαιον καταφύγιον τῆς δολοφονίας, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχον ἄλλοτε ἐξοικειωθῆ οἱ Σκῶτοι βαρόνοι, ἦτο δυστυχῶς σύνηθες ἔτι καὶ τὸν αἰῶνα τοῦτον, ὁσάκις τὸ πνεῦμα τῆς ἐκδικήσεως ἐξήπτετο ὥστε νὰ βλέπῃ τὸ ἔγλημα ἄνευ φρίκης. Ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον δὲν ἠγνόει τοῦτο, ὡς δὲν ἠγνόει καὶ ὅτι ὁ νέος Ρεΐθενσγούδ εἶχεν ἀδικηθῆ ἀρκούντως, ὥστε νὰ καταφύγῃ εἰς τοιοῦτον εἶδος ἐκδικήσεως, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ συνήθης καὶ τρομερὰ συνέπεια τῆς μεροληπτικῆς διανομῆς τῆς δικαιοσύνης.

Καὶ προσεπάθησε μὲν νὰ κρύψῃ ἀπὸ τῆς Ἀλῆς τοὺς φόβους οἵτι-

(1) Sir George Lockhart, πρόεδρος δικαστηρίου φονευθεὶς ἐν Ἐδιμβούργῃ τῷ 1689, ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Κιεζλύ Δάρλυ (Chiesley de Darly) ἀπελπισθέντος καὶ πεπεισμένου ὅτι ὁ πρόεδρος εἶχεν ἀδικήσει αὐτόν.

νες συνετάραττον αὐτόν, ἀλλὰ τοσοῦτον κακῶς ὥστε καὶ ἄνθρωπος ἦτο ὀξυδερκῆς τῆς τυφλῆς, ἤθελεν ἐννοήσαι ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο εἶχεν ἐγγίσει τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἦτο ἠλλοιωμένη ὅτε ἀπήντησεν εἰς αὐτὴν λέγων ὅτι Κύριος τοῦ Πείθενογοῦδ ἦτο τίμιος ἄνθρωπος καὶ ὅτι ἄλλως τε ἡ τύχη τοῦ Κιεζλὺ Δάρλυ ἦτο ἰσχυρὸν παράδειγμα πρὸς πάντα ὅστις ἤθελε συλλάβει τὴν ἰδέαν νὰ ἐκδικηθῆ τὰς φαντασιώδεις ἀδικίας του. Ἀρ' οὐ δ' εἶπε τὰς λέξεις ταύτας ἠγέρθη καὶ ἀνεχώρησε, μὴ προσμείνας ἀπάντησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ὁ Σφραγιδοφύλαξ περιεπάτησε περίπου ἕν τέταρτον μιλίου χωρὶς νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν Ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, φύσει δειλὴ, καὶ ἀνατράφρεται μὲ τὰς ἰδέας τοῦ ὑικοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀπολύτου ὑποταγῆς, τὰς ὁποίας ἐνέπνεον εἰς τὰς νέας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν ἐτόλμησε νὰ διακόψῃ τὰς σκέψεις αὐτοῦ.

— Διατί εἶσαι τόσον ὠχρὰ, Λουκία; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ στραφεὶς αἴφνης πρὸς αὐτὴν καὶ διακόψας τὴν σιωπὴν.

Κατὰ τὰς ἰδέας τοῦ καιροῦ ἐκείνου, αἵτινες δὲν συνεχώρουν εἰς νέαν κόρην νὰ ἐκφράσῃ τὰ αἰσθήματα αὐτῆς ἐπὶ οὐδενὸς σημαντικοῦ ἀντικειμένου, ἐκτὸς μόνον ἂν ἀπῆτουν τοῦτο παρ' αὐτῆς, ἡ Λουκία ἔπρεπε νὰ φανῆ ὅτι ἠγνώνει τὴν σημασίαν τῶν λεχθέντων μεταξὺ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ τῆς τυφλῆς· ἀπέδωκε λοιπὸν τὴν συγκίνησιν τῆς εἰς τὸν φόβον τὸν ὁποῖον προὔξενουν αὐτῇ οἱ ἄγριοι ταῦροι, οἵτινες ἔβοσκον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἐκτεταμένου δάσους ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιεπάτου. Οἱ εὐγενεῖς Σκῶτοι ἠμιλλῶντο ἄλλοτε νὰ ἔχωσιν εἰς τὰ κτήματα αὐτῶν τινὰ ἐκ τῶν ζώων τούτων, ἀπογόνων τῶν ἀγρίων ἐκείνων ἀγγελῶν, αἵτινες κατὰ τὴν ἀρχαιότητα περιέτρεχον ἐλευθέρως τὰ δάση τῆς Καληθονίας. Πολλοὶ μάλιστα ἐνθυμοῦνται ὅτι εἶδόν τινὰ ἐξ αὐτῶν εἰς τοὺς τρεῖς περιφημοτέρους πύργους τῆς Σκωτίας, τοὺς τοῦ Χάμιλτον, Δραμλανρὶκ καὶ Κάμπερλανδ.

Φαίνεται ὁμῶς ὅτι εἶχον ἐκπέσει τοῦ ἀρχαίου γένους ὡς πρὸς τὸ

μέγεθος και τὴν δύναμιν, ἂν μάλιστα κρίνη τις ἐκ τῶν διηγήσεων τῶν ἀρχαίων χρονικῶν, καὶ ἐκ τῶν γιγαντιαίων λειψάνων τὰ ὁποῖα ἀνακαλύπτονται ἐνίοτε ὅταν σκάπτεται ἡ γῆ ἢ ὅταν ἀποξηραίνονται ἔλη. Ὁ ταῦρος ἀπώλεσε τὴν δόξαν τῆς δασείας χαίτης· ἦτο δὲ μικρὸς καὶ ταχὺς, χρώματος λευκοῦ ἀκαθάρτου, ἢ μᾶλλον ὠχροῦ κίτρινου, κέρατα ἔχων καὶ ὄπλᾶς μελαίνας.

Καὶ ὅμως τὰ ζῶα ταῦτα διετήρουν ἔτι ἐν μέρει τὴν ἀγριότητα τῶν προγόνων αὐτῶν· δὲν ἦτο δὲ δυνατὸν νὰ ἐξημερωθῶσιν ἕνεκα τῆς ἀντιπαθείας αὐτῶν πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ ἦσαν πολλάκις ἐπικίνδυνα ἂν ἐπλησίαζέ τις ἀπροσέκτως ἢ ἐπείραζεν αὐτά. Ἡ τελευταία αὕτη αἰτία ἐπήνεγκε πιθανῶς τὴν καταστροφὴν αὐτῶν εἰς τὰ μέρη τὰ ὁποῖα ἀνεφέραμεν· διότι ἄλλως ἤθελον διατηρηθῆ ἴσως ὡς κατάλληλοι κάτοικοι τῶν Σκωτικῶν ὄρεων καὶ τῶν Βαρονικῶν κτημάτων. Τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἂν δὲν λανθάνωμαι, εὐρίσκονται εἰς εἴ τι εἰς τὸν πύργον τοῦ Κίλιγγαμ, εἰς Νορθόμβενλανδ, ἀνήκοντα εἰς τὸν κόμητα Ταγκερβίλλ.

Εἰς τὴν γειννίασιν λοιπὸν τριῶν ἢ τεσσάρων ἐκ τῶν ζῶων ἐκείνων ἐνόμισε πρέπον ν' ἀποδώσῃ ἡ Λουκία τὰ σημεῖα τοῦ τρόμου, τὸν ὁποῖον εἶχε προξενήσει ὄλως διάφορος αἰτία, διότι εἶχεν ἐξοικειωθῆ πρὸς τὴν θῆαν τῆς ἀγρίας ἀγέλης κατὰ τοὺς περιπάτους αὐτῆς εἰς τὸ δάσος, καὶ τότε δὲν ἦτο, ὡς σήμερον, ἀναγκαῖον εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀνατροφῆς νέας τὸ νὰ πάσχη καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν ἀπὸ νευρικᾶς συγκινήσεως. Κατὰ τὴν παροῦσαν ὅμως περίστασιν ἀνεγνώρισεν εὐθὺς ὅτι ὑπῆρχεν ἰκανὴ αἰτία τρόμου.

Μόλις ἀπήντησεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καὶ ἐν ᾧ οὗτος ἤρχετο περιγελῶν αὐτὴν διὰ τὸν ὑποθετικὸν αὐτῆς φόβον, ταῦρος τις, εἴτε ἐρεθισθεὶς ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τοῦ ἐπανωφορίου τῆς Λουκίας, εἴτε καὶ καταληφθεὶς ὑπ' ἀγρίας παραφορᾶς ἀπεχωρίσθη τῶν συντρόφων αὐτοῦ, μακρὰν βοσκόντων εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς πεδιάδος, καὶ ἐπλησίασε τοὺς παρεισδύσαντας εἰς τὴν γῆν τῆς βοσκῆς του, βραδέως κατ' ἀρχάς, κτυπῶν τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν καὶ ἐκριζῶν τὰ χόρτα διὰ τῶν κεράτων, ὡς ἂν ἐζήτει νὰ ἐξαγριωθῆ καὶ νὰ θυμωθῆ.

Ὁ Σφραγιδοφύλαξ παρατηρήσας τὰς κινήσεις τοῦ ταύρου καὶ ἐννόησας ὅτι ἤθελε κταντήσῃ ἐπικίνδυνος ἐσφιγξε τὸν βραχίονα τῆς

θυγατρός ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ, καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου ἐλπίζων οὕτω ν' ἀποφύγῃ τὸν ταῦρον. Τοῦτα ὁμως ἦτο τὸ χειρότερον μέτρον ὅσων εἶδύνατο νὰ λάβῃ διότι, ἐνίσχυθεις ἀπὸ τὴν φυγὴν, ὁ ταῦρος ἤρχισε νὰ τρέχῃ κατόπιν αὐτῶν. Κίνδυνος τοσοῦτον προφανῆς ἤθελε καταβάλλει βεβαίως καὶ γενναϊότητα μεγαλύτεραν τῆς τοῦ Σὶρ Οὐίλλιαμ· ἀλλ' ἡ πατρικὴ στοργή, ἰσχυροτέρη καὶ αὐτοῦ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου, ὑπεστήριξεν αὐτόν. Ἐξηκολούθησε σύρων καὶ στηρίζων, τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἕως ὅτου αὐτὴ, ἀπολέσασα ἐκ τοῦ φόβου πᾶσαν δύναμιν, ἔπεσε κατὰ γῆς, πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς οὗτος δὲ, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν ὅπως σωθῇ, ἐτέθη γενναίως μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ μαινομένου ζώου οὐτινος ἡ μανία ἤξανα ἐνόσω ἔτρεχε καὶ τὸ ὅποτον εἶχεν ἤδη πλησιάζει αὐτούς. Ὁ Σφραγιδοφύλαξ ἦτο ἄοπλος· ἡ ἡλικία αὐτοῦ καὶ τὸ σοβαρὸν τῆς θέσεως ἀπήλλατεν αὐτόν τοῦ νὰ φέρῃ τὴν συνήθη τῷ καιρῷ ἐκείνῳ σπάθην, ἣτις ἴσως καὶ ἤθελεν εἰσθαι ἀνωφελῆς εἰς τὴν περίστασιν ταύτην.

Ἐφαίνετο ἀδύνατον νὰ μὴ πέσῃ θῦμα ἢ ὁ πατήρ ἢ ἡ θυγατὴρ ἢ καὶ ἀμφότεροι, ὅτε βολῆ, ἐκ τοῦ γειτνιαζόντος θάμνου ἐλθοῦσα, ἐσταμάτησε τὴν πρόοδον τοῦ ζώου, πληγωθέντος τοσοῦτον καιρίως μεταξὺ τῆς βράχειος καὶ τοῦ κρανίου, ὥστε ἡ πληγὴ ἣτις εἰς πᾶν ἄλλο μέρος τοῦ σώματος δὲν ἤθελεν ἀναστείλει τὴν μανίαν αὐτοῦ, ἐγένετο εὐθὺς θανατηφόρος. Μετὰ δὲ φρικώδη μυκηθμὸν, προχωρήσας ὀλίγον ἀκόμη, ὁ πληγωθεὶς ταῦρος ἔπεσε κατὰ γῆς, τρία βήματα μακρὰν τοῦ ἀποροῦντος Σφραγιδοφύλακος· τὰ δὲ μέλη αὐτοῦ ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ μαύρου ἰδρώτος τοῦ θανάτου καὶ ἐσπαράσσοντο ὑπὸ τῆς τελευταίας ἀγωνίας.

Ἡ Λουκία ἔμεινε ἀκίνητος κατὰ γῆς, ἀναίσθητοῦσα πρὸς τὴν ὡς ἐκ θαύματος σωτηρίαν αὐτῆς. Ὁ δὲ πατήρ αὐτῆς ἦτο σχεδὸν ἐπίσης ἀναίσθητος, τόσον ταχεῖα καὶ ἀπροσδόκητος ἦτο ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἐπικειμένου τρομεροῦ θανάτου εἰς τὴν ἐντελῆ ἀσφάλειαν. Ἐνόμιζε τὸ ζῶον ἐπιφοβὸν καὶ μετὰ θάνατον καὶ ἔβλεπεν αὐτὸ μετὰ σιωπηλῆς καὶ συγκεχυμένης ἐκπλήξεως ἣτις δὲν ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ ἐνοήσῃ καλῶς τί εἶχεν συμβῆ. Ἦθελε δὲ πιστεύσει ὅτι κεραινοὺς εἶχε σταματήσει τὸν ταῦρον, ἂν δὲν παρετήρει ὀπισθεν τῶν θάμνων σῶμα ἀνθρώπινον ἔχον ἀνά χειρας πυρβόλον.

Ἡ θεὰ αὕτη ἐπανεφέρεν αὐτὸν εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς θέσεώς τοῦ
καὶ βίφας βλέμμα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἀνελογίσθη ὅτι ἔπρεπε νὰ
βοηθήσῃ αὐτήν. Καλέσας δὲ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκλάβει
ὡς ἕνα τῶν δασοφυλάκων αὐτοῦ, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ἐπαγρυ-
πνήσῃ ἐπὶ τῆς Μις Ἄστον ἕως ὅτου ὑπάγῃ αὐτὸς νὰ ζητήσῃ βοή-
θειαν. Ὁ κυνηγὸς ἐπλησίασεν εὐθὺς, καὶ ὁ Σφραγιδοφύλαξ εἶδε μὲν
ὅτι ἦτο ξένος ἀλλ' ἢ συγκίνησις δὲν ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ κάμῃ ἄλλην
παρατήρησιν. Παρακαλέσας αὐτὸν ἐν ὀλίγοις νὰ μεταφέρῃ, ὡς δυ-
νατώτερος καὶ ἐνεργητικώτερος, τὴν νέαν εἰς γειτνιαζούσαν κρήνην,
ἀπῆλθεν εἰς τὴν καλύβην τῆς Ἀλῆς διὰ νὰ ζητήσῃ καὶ ἄλλην βοήθειαν.

Ὁ ξένος, ὅστις τοσοῦτον ἐγκαίρως ἀνέμιχθη καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐ-
χρεώστων τὸ πᾶν, δὲν ἐφαίνετο ἐπιθυμῶν ν' ἀφήσῃ τὸ ἔργον αὐτοῦ
ἡμιτελές. Ἀνεγείρας τὴν Λουκίαν καὶ φέρων αὐτήν ἐπὶ τῶν βραχιό-
νων μεταξὺ τοῦ δάσους καὶ διὰ μονοπατίων τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο
γνωρίζων καλῶς, ἀπέθεσεν αὐτήν ἀσφαλῶς πλησίον διαφανοῦς πη-
γῆς, ἄλλοτε μὲν ὑπὸ ὠραίου κτιρίου τοῦ γοτθικοῦ ῥυθμοῦ κεκα-
λυμμένης νῦν δὲ εἰς σωρὸν ἐρειπίων μεταβεβλημένης, διότι ὁ καλύ-
πτων αὐτήν θόλος εἶχε καταπέσει τὸ δ' ὕδωρ διέβρεε διὰ τῶν παρα-
κειμένων λίθων καὶ ἐρειπίων.

Ἡ παράδοσις ἣτις οὐδέποτε ἀμελεῖ, τοῦλάχιστον ἐν Σκωτίᾳ, κο-
σμοῦσα διὰ μύθων τὰς καὶ καθ' ἑαυτὰς γραφικὰς θέσεις, ἀπέδιδεν
ἰδιαιτέραν αἰτίαν εἰς τὴν πρὸς τὴν πηγὴν ταύτην γενικὴν εὐλά-
θειαν. Ἐλέγετο ὅτι ὠραῖά νέα εἶχεν ἀπαντήσῃ πάλαι ποτὲ ἕνα τῶν
λόρδων Ρέιβενσγούδ ἐνῷ ἐκυνήγει πλησίον τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ
ὡς ἄλλη Ἐγερία, εἶχεν ὑποδουλώσει τὴν καρδίαν τοῦ τιμαριώτου
τούτου Νουμᾶ. Ἐκτοτὲ συνηντᾶτο πάντοτε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ
μέρος, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· τὰ δὲ θέληγητρα τοῦ πνεύματος
τῆς νύμφης ἀπετελείωσαν τὴν κατάκτησιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσει
τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὸ μυστηριώδες τῶν σχέσεων αὐτῶν προσε-
τίθει νέας ἡδονὰς εἰς αὐτάς. Ἡ κόρη ἐφαίνετο καὶ ἐγίνετο ἀφανὴς
πάντοτε πλησίον τῆς κρήνης ὅθεν καὶ ὁ ἐραστὴς ἐφρόνει ὅτι εἶχεν
ἀνεξήγητόν τινα σχέσιν μετ' αὐτῆς. Εἶχε πρὸς τούτοις θέσει καὶ μυ-
στηριώδεις τινὰς ὄρους εἰς τὰς συνεντεύξεις αὐτῶν· συνηντῶντο ἅπαξ
μόνον τῆς ἐβδομάδος, τὴν παρασκευὴν, ὁ δὲ λόρδος Ρέιβενσγούδ ὡ-
φειλε νὰ ἀποχωρῇ ἄμα ὡς ἠκούετο ὁ κώδων ἐκκλησίας, κεκλιμένης

εις τὸ γειτνιαζόν ἔρημον δάσος καὶ ἤ; οὔτε κἀν τὰ ἐρείπια σώζονται νῦν, ἀγγέλλων τὸν ἔσπερινόν.

Ὁ Βαρώνος Ρείβενσγούδ ἐξομολογούμενος πρὸς τὸν Πατέρα Ζαχαρίαν, ἐνεπιστεύθη αὐτῷ τὸ μυστικὸν τοῦ προαδόξου αὐτοῦ ἔρωτος, ὁ δ' ἐρημίτης ἀπεφάνθη ὅτι ὁ λόρδος ἐπέπεσεν εἰς τὰ δίκτυα τοῦ Σατανᾶ καὶ ὅτι ἔτρεχε μέγιστον κίνδυνον ἢ σωτηρία τῆς τε ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ· παρέστηκε δὲ τοὺς κινδύνους τούτους εἰς τὸν νέον μεθ' ὅλης τῆς μοναστικῆς ῥητορικῆς σφοδρότητος καὶ περιέγραψε, διὰ τρομερωτάτων χρωμάτων, τὸν ἀληθῆ χαρακτῆρα τῆς κατ' ἐπιφάνειαν ὠραίας Ναϊάδος, ἣν ἐθεώρει ἀδιστακτικῶς ὡς κάτοικον τοῦ βασιλείου τοῦ σκότους. Ὁ ἔραστής ἤκουσεν αὐτὸν μετ' ἐπιμόνου ἀπιστίας, βαρυνθεὶς δὲ τέλος τὰς συμβουλὰς τοῦ ἀναχωρητοῦ, ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ ὑπὸ δοκιμασίαν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν φύσιν τῆς ὠραίας αὐτοῦ ἐρωμένης, καὶ συγκατένευσεν εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Ζαχαρίου, ὅπως, κατὰ τὴν προσεχῆ συνέντευξιν, κρουσθῆ ὁ κώδων τοῦ ἔσπερινοῦ ἡμίσειαν ὥραν βραδύτερον τῆς συνήθους. Ὁ ἐρημίτης, στηρίζων καὶ ὑπερασπίζων τὴν γνώμην αὐτοῦ διὰ χωρίων τῶν *Malleus Malificarum*, *Sprengerus*, *Remigius* καὶ ἄλλων πεπαιδευμένων δαιμονολόγων, διετείνετο ὅτι ἡ Πονηρὰ αὕτη, ἀναγκασθεῖσα νὰ μείνῃ πέραν τῆς ὠρισμένης ὥρας, ἤθελεν ἀναλάβει τὴν ἀληθῆ αὐτῆς μορφήν, καὶ, ἐπιφανεῖσα εἰς τὸν ἔραστήν ὡς δαίμων τῆς κολάσεως, ἤθελεν ἐξαφανισθῆ ἐν μέσῳ φλογὸς καὶ θειώδους καπνοῦ. Ὁ Ραιμόνδος Ρείβενσγούδ συγκατένευσεν εἰς τὴν δοκιμὴν ταύτην, οὐχὶ ἄνευ ἀνησυχίας τινὸς περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, καίτοι πεπεισμένος ὅτι τοῦτο ἤθελε ψεύσει τὰς προῤῥήσεις τοῦ ἐρημίτου.

Τὴν ὠρισμένην ὥραν οἱ ἔρασταὶ συνητητήθησαν, ἡ δὲ συνέντευξις αὐτῶν διήρκασε πλέον τοῦ συνήθους, βραδύναντος τοῦ ἱερέως τὴν κρούσιν τοῦ κώδωνος. Καὶ οὐδεμία μὲν μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὴν ἐξωωτερικὴν τῆς νύμφης μορφήν, ἀλλὰ, ἅμα ὡς τὸ αὐξάνον σκότος τῆς νυκτὸς ἐδήλωσεν εἰς αὐτὴν ὅτι εἶχε παρέλθει ἡ ὥρα τοῦ ἔσπερινοῦ, ἀπεσπᾶσθη τῶν ἀγκαλιῶν τοῦ ἔραστοῦ, ἀφείσα φωνὴν ἀπελπισίας, ἀπεχαιρέτισεν αὐτὸν διὰ παντός καὶ, ῥιφθεῖσα ἐντὸς τῆς κρήνης, ἐγένετο ἀφανής. Τὸ ὑπ' αὐτῆς ταραχθὲν ὕδωρ ἐγένετο κατακόκκινον ἐξ αἵματος, καὶ ὁ δυστυχῆς βαρόνος ὑπέθεσεν ὅτι ἡ ἀδιάκριτος αὐτοῦ περιέργεια προῤῥένησε τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς καὶ μυστηριώ-

δους εκείνου ὄντος. Ἡ τύψις ἦν ἡσθάνετο καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν θελή-
γητρῶν αὐτῆς ὑπῆρξαν τὸ βάσανον τοῦ βίου αὐτοῦ, οὗτινος ἐστερηθῆ
ὀλίγους μετὰ ταῦτα μῆνας εἰς τὴν μάχην τοῦ Φλόδδεν· πρὸ τούτου
ὅμως, εἰς ἀνάμνησιν τῆς Ναϊάδος αὐτοῦ, εἶχε κοσμήσει τὴν κρήνην
ἐν ἣ ἐνόμιζεν αὐτὴν κατοικοῦσαν, ἐκάλυψε δὲ, ὅπως μὴ βεβηλῶνται,
τὰ ὕδατα αὐτῆς διὰ τοῦ μικροῦ θολωτοῦ κτιρίου οὗ τινος ἔχνη ἐσώ-
ζοντο ἔτι διεσπαρμένα περὶ αὐτήν. Λέγεται δ' ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς
ἐκείνης ἤρξατο ἡ παρχμὴ τῆς οἰκογενείας Ρεϊβενσγούδ.

Τοιαύτη ἦτο ἡ γενικὴ παράδοσις, τὴν ὁποίαν ὅμως τινές, θέλον-
τες νὰ φαίνωνται σοφώτεροι τῶν πολλῶν, ἐξήγουν ὡς ἐνοοῦσαν ἀο-
ρίστως τὴν τύχην νέας καὶ ὠραίας χωρικῆς, ἣν εἶχε φονεύσει ὁ Ραι-
μόνδος ἐν στιγμῇ ζηλοτυπίας καὶ ἣς τὸ αἷμα εἶχεν ἀναμιχθῆ πρὸς
τὸ ὕδωρ τῆς κλειδαμένης πηγῆς, ὡς ἐκκλειτο αὕτη κοινῶς. Ἄλλοι
ἐνόμιζον ὅτι ἡ παράδοσις αὕτη ἀνέβαινε μέχρι τῶν ἀρχαίων μυθολο-
γικῶν χρόνων. Ἄπαντες ὅμως συμφέρουν ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο
ὀλέθριον διὰ τὴν οἰκογένειαν τῶν Ρεϊβενσγούδ, καὶ ὅτι ἦτο ἐπίσης
κακὸς οἰωνὸς δι' ἀπόγονον τῆς οἰκογενείας ταύτης τὸ νὰ πῆ ὕδωρ
ἐκ τῆς πηγῆς ἢ καὶ νὰ πλησιάσῃ κἀν αὐτήν, ὅσον δι' ἓνα Γράχαμ νὰ
φορῆ πράσινα, δι' ἓνα Βροῦς νὰ φονεύσῃ ἀράχνην, καὶ δι' ἓνα Σαιν-
Κλαίρ νὰ διέλθῃ τὸν Ord Δευτέρην.

Εἰς τὴν ἀπαισίαν ταύτην θέσιν ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις ἡ Λουκία
Ἄστον, μετὰ τὴν μακρὰν καὶ σχεδὸν θανάσιμον λειποθυμίαν αὐτῆς.
Ἐκάθητο ὠραία καὶ ὠχρά, ὡς ἡ μυθώδης Ναϊάς κατὰ τὸν τελευταῖον
χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ ἐραστοῦ, στηριζομένη ἐπὶ ἐρειπίου τοῦ τεί-
χους, ἐνῶ τὸ ἐπανωφόριον αὐτῆς, βεβρεγμένον ὑπὸ τοῦ ἀφθόνου ὕ-
δατος διὰ τοῦ ὁποίου τὴν εἶχε ῥαντίσει ὁ προστάτης αὐτῆς ὅπως ἀ-
ναζωπυρήσῃ αὐτήν, ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ λεπτοφυοῦς καὶ κομψοῦ ἀνα-
στήματός της.

Ἄμα ἐπανελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν ἐνεθυμήθη τὸν προξενήσαντα τὴν λει-
ποθυμίαν αὐτῆς κίνδυνον καὶ τὸν πατέρα, τὸν ὁποῖον μάτην ἀνεξή-
τει περὶ ἑαυτήν.

— Ὁ πατὴρ μου! ὁ πατὴρ μου! μόλις ἐδυνήθη νὰ προσφέρῃ.

— Ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ εἶναι ἀσφαλῆς, ἀπεκρίθη φωνὴ ξένου, ἀσφα-
λέστατος, καὶ θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἐντὸς ὀλίγου.

— Εἰσθε βέβηκος; ἀνέκραξεν ἡ Λουκία, ὁ παῦρος ἦτο πλησίον

μας, μὴ μ' ἐμποδίζετε! πρέπει νὰ τρέξω νὰ εὔρω τὸν πατέρα μου!

Καὶ ἐγερθεῖσα ἠτοιμάσθη νὰ δράμῃ· πλὴν τοσοῦτον εἶχεν ἀδυνατήσῃ ὥστε ἤθελε πέσει ἐπὶ τῶν λίθων καὶ βεβιάσῃ· ἤθελε πληγωθῆ ἂν ὁ ξένος, ὅστις ἴστατο πλησίον, δὲν ἐδέχετο αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως ἔκαμε μετὰ τινος ἀποστροφῆς, λίαν ἀσυνήθους εἰς νέον προσερχόμενον ὅπως σῶσῃ ἀπὸ κινδύνου ὡραίαν γυναῖκα. Ἐφαίνετο ὅτι τὸ ἐλαφρὸν αὐτῆς σῶμα ἦτο μέγα φορτίον διὰ τὸν νέον καὶ ἀθλητικὸν εὐεργέτην, διότι, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ τὸν ἐλάχιστον πειρασμὸν ὅπως κρατήσῃ αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ οὐδὲ λεπτόν, ἐναπέθηκεν αὐτὴν πάλιν ἐπὶ τοῦ λίθου ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐγερθῆ καὶ ὀπισθοχωρήσας βήματά τινα ἐπανέλαβε ταχέως.

— Ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον εἶναι ἀσφαλῆς καὶ θὰ ἔλθῃ ἐδῶ μετ' ὀλίγον. Μὴ ἀνησυχῆτε, ἡ Τύχη τὸν ἔσωσε... τὸν ἔσωσε μὲ τρόπον πολλὰ περιέργον. Πλὴν σεῖς, κυρία, εἶσθε πολὺ ἀδύνατος καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐγερθῆτε ἀπ' ἐδῶ πρὶν ἔλθῃ νὰ σᾶς βοηθήσῃ ἄλλος κατακλιπτότερος ἐμοῦ.

Ἡ Λουκία, ἣτις εἶχεν ἀνεύρει τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματος, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸν ξένον. Τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ οὐδὲν εἶχε τὸ δυνάμενον νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν τοῦ νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονα εἰς νέαν ἔχουσαν ἀνάγκην στηρίγματος, ἢ νὰ βιάσῃ αὐτὴν νὰ ἀρνηθῆ τὴν βοήθειάν του· καὶ ὅμως ἡ Λουκία παρετήρησεν ὅτι ἐφαίνετο ψυχρὸς καὶ συνεσταλμένος. Κυνηγετικὸν ἔνδυμα, ἐκ βαθύχρους ὑφάσματος κατεσκευασμένον, ἐδείκνυεν ὅτι ἀνήκεν εἰς καλὴν τάξιν, ἂν καὶ ἦτο σχεδὸν ὅλος κεκαλυμμένος ὑπὸ μανδύου μεγάλου καὶ μέλανος. Πῖλος φέρων μαῦρον πτερόν ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἔκρυπτεν ἐν μέρει τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ, τὰ ὅποια, καθ' ὅσον ἐφαίνοντο, ἦσαν μελαγχολικὰ, κανονικὰ καὶ πλήρη μεγαλείου, ἂν καὶ κατ' ἑαυτὰς εἰς ἐσκίαζε τὴν ἔκφρασιν αὐτῶν. Κρυφία τις λύπη, ἢ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα πάθους σφοδροῦ καὶ ἀπατυχόντος εἶχε σβέσει τὴν εὐκρίνειαν καὶ τὴν πνευματώδη ζωηρότητα τῆς νεότητος ἀπὸ φυσιογνωμίας ἣτις ἐφαίνετο ὅτι ἐπλάσθη διὰ νὰ ἐκφράξῃ ἀμφοτέρως· ἦτο δὲ σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις αὐτὸν χωρὶς νὰ αἰστανθῆ ἐνδύμωχον ἐντύπωσιν συμπαθείας καὶ σεβασμοῦ ἅμα δὲ καὶ περιεργείας.

Τὸν ἐντύπωσιν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἐξ ἀνάγκης περιεγράψαμεν διὰ

πολλῶν, ἡ Λουκία ἠσθάνθη ἐν μιᾷ στιγμῇ, μόλις δὲ συναντήσασα τοὺς ζωηροὺς καὶ μέλανας ὀφθαλμοὺς τοῦ ξένου, ἔστρεψε τοὺς ἑαυτῆς πρὸς τὸ ἔδαφος μετ' αἰδοῦς καὶ ἀμηχανίας. Καὶ ὅμως ἦτο ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσῃ, τοῦλάχιστον αὐτὴ ἐνόμιζε τοῦτο χρέος αὐτῆς, ὥστε μετὰ φωνῆς τρεμούσης ἤρχισε νὰ ἀναφέρῃ τὴν θαυμασίαν σωτηρίαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ πατρὸς, εἰποῦσα ὅτι, μετὰ τὸν Θεὸν, ὤφειλεν αὐτὴν πρὸς τὸν ξένον.

Οὗτος ἐφαίνετο ὅτι ἀπέφυγε τὰς ἐκφράσεις ταύτας τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἀπήντησεν αἰφνης μετὰ φωνῆς μελωδικῆς ἄμα καὶ σοβαρᾶς.

— Σὰς ἀφίνω, κυρία, σὰς ἀφίνω ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐκείνων τῶν ὁποίων εἶναι πιθανώτατον ὅτι ὑπῆρξατε σήμερον ἄγγελος προστατίας.

Ἡ Λουκία, ἀπορήσασα διὰ τοὺς μυστηριώδεις τούτους λόγους καὶ φοβουμένη μήπως ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἀκόμη δὲν ἐπέτρεψεν αὐτῇ νὰ ἐκφράσῃ εὐπρεπῶς τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς μὴ θέλουσα δὲ νὰ ἀφήσῃ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς ταύτην εἰς τὸν ἄγνωστον, εἶπεν·

— Ἰπῆρξα βεβαίως ἀτυχῆς προσπαθῆσασα νὰ σὰς ἐκφράσω τὰς εὐχαριστήσεις μου, ἂν καὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι τί σὰς εἶπον, τόσον ἤμην ταραγμένη. Πλὴν, σὰς παρακαλῶ, περιμείνατε ἕως ὅτου ὁ Λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἔλθῃ διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ καὶ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ σωτῆρός μας.

— Τὸ ὄνομά μου εἶναι περιττὸν νὰ εἶπω, ἀπήντησεν ὁ ξένος· ὁ πατήρ σας, . . . ὁ Σίρ Οὐέλλικμ Ἄστον θὰ τὸ μάθῃ ἀρκετὰ ἐνωρὶς πάντοτε, ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ τὸν προξενήσῃ.

— Ἀπατάσθε, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Λουκία, θὰ σὰς ἦναι εὐγνώμων καὶ δι' ἑαυτὸν καὶ δι' ἐμέ. Δὲν γνωρίζετε τὸν πατέρα μου ἢ μὲ ἀπατάτε λέγων ὅτι ἐσώθη ἐνῶ ἴσως ἔγινε θῦμα τοῦ ταύρου.

Ἄμα δ' ὡς συνέλαβεν ἐκ νέου τὴν ἰδέαν ταύτην, ἀνηγέρθη καὶ προσεπάθησε νὰ δράμῃ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχε συμβῆ τὸ δυστύχημα· ὁ δὲ ξένος, ὅστις ἐφαίνετο ταλαντευόμενος μεταξύ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ βοηθήσῃ καὶ τῆς θελήσεως τοῦ νὰ ἐγκαταλίπῃ αὐτὴν, ἠναγκάσθη τέλος, φιλάνθρωπιᾷ κινούμενος, νὰ παροτρύνῃ αὐτὴν νὰ περιμείνῃ ἐκεῖ τὸν πατέρα.

— Σας δίδω λόγον εὐγενοῦς, κυρία, ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν· ὁ πατήρ σας ἐσώθη, ἐκτίθεσθε δὲ εἰς νέον κίνδυνον ἐπανερχομένη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο πλησίον τοῦ ὁποίου εἶναι ἀκόμη βεβαίως τινὰ τῶν ἀγρίων αὐτῶν ζώων. — Ἄν ἐπιμένετε νὰ ὑπάγετε, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος παρτηρήσας ὅτι ἡ Λουκία, συλλαβοῦσα τὴν ιδέαν ὅτι ὁ πατήρ αὐτῆς ἀκόμη ἐκινδύνευεν, ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ, ἂν θέλετε νὰ ὑπάγετε, δεχθῆτε τοῦλάχιστον τὴν ὑποστήριξιν τοῦ βραχίονός μου, ἂν και δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀρμόδιος νὰ σας τὴν προσφέρω.

Ἡ Λουκία ἐδέχθη τὴν πρότασιν, μὴ προσέξασα εἰς τοὺς τελευταίους τοῦ λόγους.

— Ὡ, εἶπεν, ἂν εἴσθε εὐγενῆς, ἂν εἴσθε ἄνθρωπος τίμιος, βοηθήσατέ με νὰ εὕρω τὸν πατέρα μου ! Δὲν θὰ μὲ ἀφήσετε—πρέπει νὰ ἔλθετε μαζί μου· τίς ἤξεύρει, ἴσως ἀποθνήσκει τώρα καὶ ἐγὼ κάθημαι ἐδῶ καὶ ὀμιλῶ !

Μὴ περιμείνασα δὲ ἀπάντησιν καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ξένου, ἂν και δὲν ἠσθάνετο ἄλλο τι εἰμὴ ὅτι ἄνευ αὐτοῦ δὲν ἐδύνατο νὰ βαδίσῃ καὶ ἐνδόμυχόν τινα εὐχαρίστησιν ὅτι δὲν εἶχεν ἀφήσει αὐτὸν νὰ φύγῃ πρὶν ἔλθῃ ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ, ἔτρεχεν ἀκολουθουμένη μετὰ τινος δυσαρρεσκείας ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου, ὅτε εἶδεν ἐρχόμενον τὸν Σὶρ Ἄστον, μετὰ τῆς ὑπηρετίδος τῆς τυφλῆς καὶ δύο ξυλοκόπων τοὺς ὁποίους, ἰδὼν ἐργαζομένους, εἶχε καλέσει εἰς βοήθειαν. Ἡ χαρὰ αὐτοῦ ἰδόντος τὴν θυγατέρα σώαν ὑπῆρξε τοσαύτη, ὥστε δὲν ἠπόρησεν, ὡς ἤθελεν ἀπορήσει ἄλλοτε, βλέπων αὐτὴν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχίονος ξένου μετὰ τῆς αὐτῆς οἰκειότητος μεθ' ἧς καὶ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ.

— Λουκία, ἀγαπητὴ μου Λουκία, εἶσαι καλὰ ; ἐσώθης ; ὑπῆρξαν αἱ μόναι λέξεις τὰς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ ἀσπαζόμενος αὐτὴν περιπαθῶς.

— Εἶμαι καλὰ, πάτερ μου, χάρις τῷ Θεῷ ! καὶ πολὺ καλλίτερα ἀφ' οὗτου σὲ εἶδα. Πλὴν ὁ κύριος οὗτος, εἶπεν, ἀφήσασα τὸν βραχίονα τοῦ ἀγνώστου καὶ ἀπομακρυνθεῖσα, τί ιδέαν θὰ ἔχῃ δι' ἐμέ ! καὶ αἱ παρειαι αὐτῆς ἐγίναν ἐρυθραὶ, δηλοῦσαι οὕτω πόσον συνεστέλλετο διὰ τὴν ἐπιμονὴν μεθ' ἧς εἶχε ζητήσει τὴν βοήθειαν αὐτοῦ.

— Πιστεῖω, ἀπήνησεν ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ, ὅτι ὁ Κύριος δὲν θὰ μετανοήσῃ διὰ τὴν ἀνησυχίαν τὴν ὁποίαν τὸν ἐπροξενήσαμεν, ὅταν

τὸν βεβαιώσῃ περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ὀλόρδοι Σφραγιδοφύλαξ τῆς Σκωτίας διὰ τὴν μεγαλητέραν ἐκδούλευσιν τὴν ὁποίαν ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ κάμῃ εἰς ἄλλον ὅταν τὸν εὐχαριστήσω διὰ τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου μου καὶ τὴν ἰδικὴν μου, τὰς ὁποίας ἔσωσεν ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἀγχινοιά του. Βεβαίως δὲ θὰ μὲ συγχωρήσῃ νὰ ἐρωτήσω . . .

— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε τίποτε, μιλόρδε, εἶπεν ὁ ἄγνωστος μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ ἀποφασιστικῆς· εἶμαι ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ.

Μακρὰ καὶ δυσάρεστος σιωπὴ ἀπορίας ἠκολούθησε τὰς λέξεις ταύτας· ὁ δὲ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ, περιτυλιχθεὶς τὸν μανδύαν αὐτοῦ, ἐχαίρετισεν ὑπερηφάνως τὴν Λουκιάν, εἰπὼν καὶ λέξεις τινὰς εὐγενείας, τὰς ὁποίας αὐτὴ μόλις ἤκουσε, τοσοῦτον ἀκουσίως εἶπεν αὐτὰς· εἶτα δὲ ἀνεχώρησε καὶ ἐγένετο εὐθὺς ἀφκνῆς μεταξὺ τῶν δένδρων.

— Ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ! ἀνέκραξεν ὁ Λόρδος Σφραγιδοφύλαξ συνελθὼν ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ συγκινήσεως. Τρέξατε, σταματήσατέ τον, παρακαλέσατέ τον νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ὁμιλήσῃ μίαν μόνον στιγμὴν.

Οἱ δύο δασοφύλακες ἔδραμον εὐθὺς ὅπως προφθάσῃσι τὸν ξένον· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπανελθόντες εἶπον μετ' ἤθους συνεσταλμένου ὅτι αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ὑποστρέψῃ. Ὁ Σφραγιδοφύλαξ ἔλαβε κατὰ μέρος ἓνα τῶν ὑπομισθίων αὐτοῦ καὶ τὸν ἠρώτησε καὶ πάλιν τί εἶπεν ὁ νέος.

— Τοῦτο μόνον εἶπεν ὅτι δὲν θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ, ἀπεκρίθη ὁ δασοφύλαξ, δεικνύων φρόνησιν Σκώτου ὅστις δὲν ἐπιθυμεῖ ποτὲ νὰ φέρῃ κακὴν εἶδησιν.

— Εἶπεν ἄλλο τι, ὑπέλαβεν ὁ Λόρδος, καὶ ἐπιμένω νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς.

— Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ἀπαιτεῖτε, μιλόρδε, ἀπήντησεν οὗτος, βλέπων κατὰ γῆς, εἶπεν . . . ἀλλὰ σὰς βεβαιώ ὅτι δὲν θὰ εὐχαριστηθῆτε νὰ τὸ ἀκούσετε ἂν καὶ ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ δὲν εἶχε κακὸν σκοπὸν . . .

— Δι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλει, ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ἐπαναλάβῃς τὰς λέξεις του.

— Καλὰ λοιπὸν μὲ εἶπεν· « Εἰπέ εἰς τὸν Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ τόσον πολὺ τὴν στιγμὴν τῆς συναντήσεώς μας. »

— Πολύ καλά! ἀπεκρίθη ὁ Σφοραγιδοφίλαξ, ὑποθέτω ὅτι μὲ τοῦτο ἐννοεῖ τὸ στοίχημα τὸ ὁποῖον ἔχομεν διὰ τὰ Ἰσρακιά μας . . . Ἀνὲν εἶναι τίποτε . . . εἶναι ἀσήμικτον πρᾶγμα.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἣτις εἶχεν ἀναλάβει ἀρκούσας δυνάμεις ὅπως ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποῖαν εἶχον προξενήσει αἱ διάφοροι ἀναμνήσεις τῆς τρομερᾶς ἐκείνης σκηνῆς ἐπὶ πνεύματος εἰς ἄκρον εὐαισθήτου, διήρκεσε περισσώτερον τῆς νευρικῆς συγκινήσεως τὴν ὁποῖαν εἶχε πάθει. Ἡμέραν καὶ νύκτα ἔβλεπεν ἔμπροσθεν αὐτῆς τὸ ἐξηγηριωμένον ζῶον καὶ ἤκουε τὸν τρομερὸν μυκηθμὸν αὐτοῦ, ἀδιακόπως δ' ἐνεφανίζετο πρὸ αὐτῆς ἡ εὐγενῆς καὶ ὠραία φυσιογνωμία τοῦ Ἐδγάρ Ρεΐβενσγούδ καὶ ἐτίθετο μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ βεβαίου θανάτου. Εἶναι ἴσως πάντοτε ἐπικίνδυνον εἰς νέαν νὰ συγχωρῇ εἰς τὴν φαντασίαν αὐτῆς νὰ ἐνθυμῆται ἐπὶ πολὺ καὶ μετ' εὐχαριστήσεως τὸν αὐτὸν ἄνδρα· ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν τῆς Λουκίας τοῦτο ἦτο ἀναπόφευκτον. Οὐδέποτε πρότερον εἶχεν ἰδῆ νέον ἔχοντα χαρακτηριστικὰ τοσοῦτον ποιητικὰ καὶ συμπεριφορὰν τοσοῦτον εὐγενῆ ὅσον ὁ νέος Ρεΐβενσγούδ· ἀλλὰ, καὶ ἕκαστὸν ὁμοίους ἢ καὶ ἀνωτέρους αὐτοῦ ὡς πρὸς ταῦτα ἂν εἶχεν ἀπαντήσει, οὐδεὶς ἤθελε συνδέσθαι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς μετὰ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ κινδύνου καὶ τῆς σωτηρίας, μετὰ τοῦ αἰσθήματος τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς ἀπορίας καὶ τῆς περιεργείας· λέγω δὲ περιεργείας διότι εἶναι πιθανὸν ὅτι ὁ συνεσταλμένος καὶ ἀνάρμοστος τρόπος τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεΐβενσγούδ, ὅστις τοσοῦτον διέφερε τῆς φυσικῆς ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ καὶ τῆς χάριτος τοῦ ἤθους, κεντῶν τὴν περιέργειαν τῆς Λουκίας διὰ τῆς τοιαύτης ἀντιθέσεως, συνετέλει εἰς τὸ νὰ ἐντυπώσῃ ἔτι πλέον εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς τὸν νέον ἐκεῖνον. Ὀλίγον ἐγνώριζε τὰ τοῦ Ρεΐβενσγούδ καὶ τὰς μεταξὺ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ Ἐδγάρ ἔριδας, ἴσως δὲ ἦτο καὶ ἀδύνατον ὅπως ὁ εὐγενῆς καὶ γλυκὺς νοῦς αὐτῆς ἐνόησεν τὰ ἄγρια καὶ πικρὰ πάθη, τὰ ὁποῖα εἶχον γεννηθῆ ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ δὲν ἠγνόει ὅτι κατήγετο ἐξ εὐγενῶν, ὅτι ἂν καὶ ἀνῆκεν εἰς ἀριστοκρατικὸν καὶ πλούσιον οἶκον ἦτο τότε πτωχός· ἠσθάνετο δὲ συμπάθειαν διὰ τὰ ὑπερήφανα αἰσθήματα τὰ κωλύσαντα αὐτὸν τοῦ νὰ δεχθῇ τὴν προσφερομένην εὐγνωμοσύνην τοῦ νέου ἰδιοκτῆτου τῆς οἰκίας καὶ τῶν κτημάτων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

— Καὶ ὅμως, ἐσκέπτετο, δὲν θὰ ἠρνεῖτο ἴσως τὰς εὐχαριστήσεις

μας, δὲν θὰ ἀνεχώρει τόσον βιαίως, ἂν ὁ πατήρ μου τὸν ὠμίλει μὲ περισσοτέραν γλυκύτητα, μὲ ὀλιγωτέραν ὑπερηφάνειαν, ἂν μετεχειρίζετο διὰ τὴν ἐκφράση τὴν εὐγνωμοσύνην μας τὸν χαρίζοντα ἐκεῖνον τρόπον τὸν ὁποῖον αἱ γυναῖκες γνωρίζουν τόσον καλῶς τὴν μεταχειρίζονται ὅταν θέλουν τὴν μετριάσουν τὰ ὀρμητικὰ πάθη τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ σκέψις αὕτη ἦτο ἐπικίνδυνος διὰ τὴν καρδίαν αὐτῆς, καὶ ὡς ἐκ τῆς ιδέας καὶ ὡς ἐκ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς.

Ἐνὶ λόγῳ ἡ Λουκία Ἄστον περιπλανᾶτο εἰς τὸν λαβύρινθον τῆς φαντασίας, ἐπικινδυνωδέστατον εἰς τοὺς εὐαισθητοὺς νέους. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ καιρὸς, ἡ ἀπουσία, ἡ ἀλλαγὴ ἀέρος καὶ νέα πρόσωπα ἤθελον ἴσως καταστρέψει τὰς ἐντυπώσεις ταύτας, ὡς συχνάκις συμβαίνει· ἀλλ' ἡ ἐρημία εἰς τὴν ὁποίαν ἔζη καὶ ἡ ἔλλειψις πάσης διασκεδάσεως συνετέλουν εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρωσι πάντοτε εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς τὰς αὐτὰς ιδέας, τὰς αὐτὰς εὐχαρίστους ὀπτασίας. Ἡ ἐρημία αὕτη προήρχετο πρὸ πάντων ἐκ τῆς ἀπουσίας τῆς Λαίδης Ἄστον, ἣτις ἦτο τότε εἰς Ἐδιμβούργην χάριν πολιτικῆς τινος ῥαδιοῦργίας· ὁ δὲ Σφραγιδοφύλαξ ἐδέχετο κόσμον μόνον πρὸς πολιτικὸν σκοπὸν ἢ πρὸς ἐπίδειξιν, καὶ ἦτο φύσει μᾶλλον συνεσταλμένος καὶ ἀκοινωνήτος· ὥστε οὐδεὶς ἱππότης ἐφάνη ὅπως ἀναδειχθῆ ἄξιος ἀντίπαλος τοῦ Λόρδου Ρεϊβενσγούδ ἢ καὶ ἀμυρώση τὴν ἰδανικὴν εἰκόνα τῆς ἱπποτικῆς εὐγενείας, τὴν ὁποίαν ἡ Λουκία Ἄστον εἶχε πλάσει ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτῆς. Ἐνῶ δὲ ὠνειρεύετο ταῦτα ἐπεσκέπτετο συχνάκις τὴν γραῖαν Ἄλις ἐλπίζουσα ὅτι εὐκόλως ἤθελε κατορθώσει αὐτὴν νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τοῦ ἀντικειμένου ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἀπερισκέπτως εἶχεν ἀφήσει νὰ καταλάβῃ τὸν νοῦν αὐτῆς. Ἀλλ' ἠπατήθη· διότι ἡ Ἄλις ὠμίλει εὐχαρίστως καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ περὶ τῆς οἰκογενείας ἐν γένει τῶν Ρεϊβενσγούδ, ἀλλ' ἐφαίνετο σιωπῶσα ἐκ σκοποῦ ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ νέου Ἐδγάρ. Πλὴν καὶ τὰ ὀλίγα ὅσα ἔλεγε περὶ αὐτοῦ δὲν ἦσαν τοσοῦτον εὐχάριστα ὅσον ἠλπίζεν ἡ Λουκία. Διότι παρίστα αὐτὸν ὡς ἔχοντα χαρακτῆρα ὑπερήφανον καὶ οὐδέποτε συγχωροῦντα προσβολὴν, ἀλλὰ λίαν φιλέδικον· ἡ δὲ Λουκία ἔντρομος συνέδεεν ὅσα ἤκουε περὶ τῶν ἐπικινδύνων τούτων προτερημάτων πρὸς τὴν συμβουλὴν τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει ἡ Ἄλις πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς, εἰπούσα μετ' ἐμφάσεως, «Προσεῖξατε τὸν Ρεϊβενσγούδ!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ἡ Λουκία ᾠδήγει τὸν πατέρα αὐτῆς, ὅστις, ἕνεκα τῶν πολυαριθμῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀσχολιῶν, δὲν ἐγνώριζε καλῶς τὰ ἐκτεταμένα του κτήματα· ἄλλως τε δὲ κατώκει συνήθως τὴν Ἐδιμβούργην, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἡ Λουκία ἔμενε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς ὅλον τὸ θέρος εἰς τὸ Ρεϊβενσγούδ, καὶ, τὸ μὲν ἐκ κλίσεως τὸ δ' ἐξ ἐλλείψεως ἄλλης διακεδάσεως, εἶχε διατρέξει καὶ τοὺς ἐλαχίστους δρομίσκους, καὶ ὅλας τὰς δενδροστοιχίας, καὶ τοὺς λόφους, καὶ τὰς κοιλάδας.

Εἴπομεν ἤδη ὅτι ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ δὲν ἦτο ἀναίσθητος πρὸς τὰ κάλλη τῆς φύσεως· εἶναι δὲ δίκαιον νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἐθαύμαζεν αὐτὰ ἔτι πλέον ὅτε εἶχεν ὀδηγὸν τὴν Ὠραϊάν, ἀπλήν καὶ θελατικὴν αὐτοῦ θυγατέρα, ἣτις, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ μετ' ἀγάπης ὕψης, ποτὲ μὲν ἔλεγεν αὐτῷ νὰ θαυμάσῃ τὸ μέγεθος ἀρχαίας δρυὸς, ποτὲ δὲ νὰ ἴδῃ ἀπροσδόκητον ἄνοιγμα, διὰ τοῦ ὁποίου, μεταξὺ εἶδους λαβυρίνθου σχηματιζομένου ὑπὸ πλήθους συσκίων δρομίσκων, ἔβλεπεν ἐκθαμβὸς ὁ ὀφθαλμὸς Ὠραϊᾶς παιδιάδας, χλοερωτάτους λόφους, ἥσυχα καὶ πυκνὰ ἄλση.

Ὅταν ἐσταμάτησαν εἰς μίαν τῶν ἐκτεταμένων καὶ λαμπρῶν τούτων τοποθεσιῶν, ἡ Λουκία εἶπε πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς ὅτι ἦσαν πλησίον τῆς καλύβης τῆς γραίας προστατευομένης αὐτῆς· στρέψαντες δὲ λοφίσκον, διὰ μονοπατίου τὸ ὁποῖον διήρχετο καθ' ἡμέραν ἡ τάλαινα γυνή, εἶδον καλύβην μεταξὺ κοιλάδος σκοτεινῆς καὶ βαθείας, ἣτις ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πλασθῆ ὕπως ἀποτελεῖ ἁρμονίαν πρὸς τὴν θλιβεράν κατάστασιν τῆς κατοικίου αὐτῆς.

Ἡ καλύβη ἔκειτο ὑπὸ τραχὺν βράχον, ὅστις ἐν μέρει ἐκάλυπτεν αὐτήν, ὡς ἂν ἠπέιλει νὰ ρίψῃ μέρος τι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ σκθρὸν οἴκημα τὸ ὑπ' αὐτὸν εὐρισκόμενον. Ἡ καλύβη ἦτο ἐκτισμένη μὲ λάσπην καὶ πέτρας, καὶ ἀγροίκως ἐστεγασμένη δι' ἀχύρων, ὧν μέγα μέρος εἶχεν ἀφανισθῆ. Ἀραιὸς κυανοῦς καπνὸς ἐξερχόμενος αὐτῆς καὶ ἀνελισσόμενος παρὰ τὸν λευκὸν βράχον ἔδιδεν εἰς τὴν σκηνὴν χρώμα ἐξαισίας γλυκύτητος. Ἐντὸς μικροῦ καὶ ἀκαλλισργήτου κήπου, περικυκλωμένου ἀτάκτως ὑπὸ κουφοξυλεῶν αἵτινες ἐσχημάτιζον εἶδος φραγμοῦ, ἡ

γραία πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ Λουκία ᾤδήγει τὸν πατέρα, ἐφαίνετο κα-
θημένη παρὰ τὰς κυφέλας ἐκ τῶν προϊόντων τῶν ὁποίων ἔζη.

Ὅσα δυστυχήματα καὶ ἂν εἶχεν ὑποφέρει, ὅσον ἐλεεινὴ καὶ ἂν
ἦτο ἡ κατοικία αὐτῆς, εὐκόλως ἐνόει τις ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι, οὔτε
τὰ ἔτη, οὔτε ἡ πτωχεία, οὔτε αὐτὰ τὰ πάθη εἶχον καταβάλλει τὴν
νοημοσύνην αὐτῆς.

Ἐκάθητο ἐπὶ χλόης, ὑπὸ ἀρχαίαν καὶ μεγάλην ἰτέαν, τὸ ἦθος ἔ-
χουσα ἀξιοπρεπὲς καὶ μελαγχολικόν. Τὸ ὑψηλὸν καὶ ἡγεμονικὸν αὐ-
τῆς ἀνάστημα μόλις εἶχε κυρτωθῆ ὑπὸ τῆς ἡλικίας· τὸ δὲ χωρικὸν ἔν-
δυμα αὐτῆς, ἦτο καθαρώτατον καὶ κομψότητος σπανίως ἀπαντωμέ-
νης εἰς τὴν τάξιν ταύτην τῆς κοινωνίας. Ἀλλ' ἡ ἔκφρασις πρὸ πάν-
των τῆς φυσιογνωμίας αὐτῆς ἦτο ἀξιοπαρατήρητος, καὶ ἠνάγκαζε
πάντας νὰ ἀποτεινῶσιν αὐτῇ τὸν λόγον μετὰ σεβασμοῦ τὸν ὁποῖον
δὲν ἤθελεν ἐμπνεύσει ἡ πενιχρὰ αὐτῆς κατοικία, καὶ τὸν ὁποῖον
ἐδέχετο ἡσύχως ὡς εἰ ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἀξία αὐτοῦ. Εἶχεν ὑπάρ-
ξει ποτὲ ὠραία, ἀλλὰ τὸ κάλλος αὐτῆς ἦτο ἀρβένωπόν, υπερήφα-
νον, καὶ ὁποῖον δὲν ἐπιζῆ εἰς τὴν δροσερότητα τῆς νεότητος· ἡ
δὲ φυσιογνωμία αὐτῆς ἠρμήνευε πάντοτε ἰσχυρὸν νοῦν, βαθεῖαν
σχέψιν καὶ χαρακτῆρα γενναῖον, ὅστις, ὡς καὶ τὰ ἐνδύματα αὐτῆς,
εἰδείκνυεν ὅτι ἐθεώρει ἐαυτὴν ἀνωτέραν τῆς εἰς ἣν ἀνῆκε τάξεως.
Ἐφαίνετο σχεδὸν ἀδύνατον, πῶς πρόσωπον ἐστερημένον τοῦ φω-
τὸς ἠδύνατο νὰ ἐκφράζη τοσοῦτον εὐκρινῶς τὸν χαρακτῆρα, καὶ
πῶς ἡ ἔλλειψις ὀφθαλμῶν δὲν ἠλλοίτου τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῆς.
Ἐνόμιζες ὅτι ἐκάθητο ἀκεπτομένη, ἢ ὅτι, τερπομένη ὑπὸ τοῦ βόμβου
τῆς περὶ αὐτὴν ἐργατικῆς φυλῆς, ἦτο ἀλλόφρων ἂν ὄχι κοιμωμένη.

Ἡ Λουκία ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ μικροῦ κήπου καὶ εἴλκυσε τὴν
προσοχὴν τῆς γραίας εἰποῦσα·

— Ὁ πατήρ μου ἦλθε νὰ σὲ ἰδῆ, Ἄλις.

— Καλῶς ἦλθε, Κυρία Ἄστον, καλῶς ἦλθετε, εἶπεν ἡ γραία στρα-
φεῖσα καὶ χαιρετίσασα τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτήν.

— Εἶναι ὠραία ἡμέρα διὰ τὰς μελίτσας σου, μάνα, εἶπεν ὁ
Σφραγιδοφύλαξ, ὅστις ἀπορῶν διὰ τὸ ἐξωτερικὸν τῆς τυφλῆς ἐπεθύ-
μει νὰ ἰδῆ ἂν καὶ ἡ ὁμιλία αὐτῆς ἦτο ἀνάλογος.

— Καὶ ἐγὼ νομίζω, μιλόρδε, ἀπεκρίθη· αἰσθάνομαι ἀπό τινων
ἡμερῶν ὅτι ὁ ἀήρ εἶναι γλυκύτερος.

— Φροντίζεις μόνη, ἐπανελάβεν ἐκεῖνος, τὰς μελίσσας αὐτάς, μάνα ; Πῶς τὰ διοικεῖς ;

— Μὲ ὑπουργοῦς, ὅπως οἱ βασιλεῖς διοικοῦν τοὺς λαοὺς των, ἀπήντησεν ἡ Ἄλις, καὶ ἐπέτυχα καλὸν πρωθυπουργόν. Ἐδῶ Μαρία !

Εἶπε καὶ ἐσύριξε διὰ μικρὰς ἀργυρᾶς συρίστρας κρεμαμῆνης ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ αὐτῆς, ὅπως συνειθίζον τότε νὰ καλῶσι τοὺς ὑπηρετάς, καὶ ἀμέσως ἡ Μαρία, κόρη δεκαπενταετῆς, ἐξῆλθε τῆς καλύβης, ὅχι ἴσως τόσον καθαρῶς ἐνδεδυμένη ὅσον θὰ ἦτον ἂν ἔβλεπεν ἡ Ἄλις, ἀλλὰ μὲ περισσοτέραν καθαριότητα ἢ ὅσην προσεδόκα τις.

— Μαρία, εἶπεν ἡ κυρία αὐτῆς, πρόσφερε μέλι καὶ ψωμί εἰς τὸν Λόρδον καὶ τὴν Κυρίαν Ἄστον· θὰ συγχωρήσουν τὴν ἀνεπιτηδεύοιτά σου ἂν τοὺς ὑπηρετήσης μὲ ταχύτητα καὶ καθαριότητα.

Ἡ Μαρία ἐξετέλεσε τὴν προσταγὴν μεθ' ὅσης ἠδυνήθη χάριτος, ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτῆς ἀδιακόπως ἐστρέφετο μετὰ περιεργείας πρὸς τὸν κύριον, περὶ τοῦ ὁποίου συχὰ ἐγίνετο λόγος μεταξὺ τῶν ὑπομισθίων αὐτοῦ, ἀλλ' ὅστις σπανίως ἐφαίνετο ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Ὁ ἄρτος καὶ τὸ μέλι προσπνέθησαν ἐπὶ φύλλου δένδρου, οἱ δὲ δύο ξένοι δὲν κατεφρόνησαν αὐτὰ ἀλλ' ἐγεύσαντο μετ' εὐγενείας. Ὁ Σφραγιδοφύλαξ καθήμενος πάντοτε εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν εἶχε κκατάλαβε ἅμα ἐλλῶν, δηλαδὴ ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, ἐφαίνετο ὅτι ἐπεθύμει νὰ παρατεῖνῃ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτι δὲν εὔρισκε κατάλληλον ἀντικείμενον ὁμιλίας.

— Εἶναι βεβαίως πολὺς καιρὸς ἀφ' οὔτου κατοικεῖς ἐδῶ ; ἠρώτησε μετὰ μικρὰν σιωπὴν.

— Εἶναι σχεδὸν ἐξῆντα χρόνια ἀφ' οὗ ἐγνώρισα διὰ πρώτην φοράν τὸ Ρεῖθενσγούδ, ἀπήντησεν ἡ γραῖα, τῆς ὁποίας ἡ ὁμιλία, καί ποι εὐγενῆς καὶ εὐσεβαστος, ἐφαίνετο ὅτι περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ διδῇ τὰς ἀναγκαίας καὶ ἀναποφεύκτους μόνον ἀπαντήσεις εἰς τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ.

— Ἄν κρίνω ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν σου, ἐξηκολούθησεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, δὲν ἐγεννήθης ἐδῶ.

— Ὄχι, Μιλόρδε, ἐγεννήθην εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Καὶ ὅμως φαίνεσαι ὅτι ἀγαπᾶς αὐτὸν τὸν τόπον ὡς ἂν ἦτο πατρίς σου.

— Ἐδῶ, ἀπεκρίθη ἡ τυφλὴ, ἐδῶ ἔπια τὸ ποτήριον τῆς χαρᾶς καὶ τὸ

ποτήριον τῆς λύπης, τὰ ὅποια μὲ ἔστειλεν ὁ Θεός. Ἐδῶ ἔζησα εἴκοσι χρόνους μὲ τὸν καλὸν καὶ ἀγαπητόν μου ἄνδρα· ἐδῶ ἔγινα μήτηρ ἕξ τέκνων τὰ ὅποια ἐλάτρευα· ἐδῶ ὁ Θεὸς μὲ ἐστέρησεν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ· ἐδῶ ἀπέθαναν, καὶ ἐκεῖ κάτω, εἰς τὰ ἐρείπια ἐκείνης τῆς ἐκκλησίας εἶναι ὅλοι θαμμένοι· εἶχα πατρίδα τὴν ἰδικήν των ὅταν ἔζων, δὲν θὰ ἔχω ἄλλην ἀφ' οὗ ἀπέθαναν.

— Ἄλλ' ἡ κατοικία σου εἶναι εἰς ἐλεσινὴν κατάστασιν, εἶπεν ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ παρατηρῶν τὴν καλύβην.

— Πάτερ μου, ὑπέλαβεν ἡ Λουκία, μετὰ συστολῆς ἅμα καὶ ζήσεως, πρόσταξε νὰ τὴν διορθώσουν, ἂν νομίζης ὅτι εἶναι πρέπον.

— Θὰ διαρκέσῃ ἐνόσω ζῶ, ἀγαπητή μου Κυρία Λουκία, εἶπεν ἡ τυφλὴ, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πειραχθῇ ὁ Μιλόρδος.

— Πλὴν, εἶπεν ἡ Λουκία, ἄλλοτε εἶχες καλλιτέραν οἰκίαν, ἦσο πλουσία, καὶ τόρα, εἰς τὴν ἡλικίαν σου νὰ ζῆς εἰς αὐτὴν τὴν καλύβην!

— Εἶναι ὅσον καλὴ μὲ χρειάζεται, Κυρία Λουκία· ἀφ' οὗ ἡ καρδιά μου κατάρθωσε νὰ ἀνθέξῃ εἰς ὅσα ὑπέφερα, εἰς ὅσα εἶδα τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν, θὰ εἶπῃ ὅτι εἶναι ἀρκετὰ δυνατὴ, καὶ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώματος τούτου δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ φανοῦν πλέον ἀδύνατα.

— Βεβαίως θὰ εἶδες πολλὰς ἀλλαγὰς εἰς τὸν κόσμον, εἶπεν ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, ἀλλ' ἡ πειρὰ σου θὰ σὲ ἐδίδαξε νὰ τὰς περιμένῃς.

— Μ' ἐδίδαξε νὰ τὰς ὑπομένω, Κύριέ μου, ἀπήντησεν ἡ γραία.

— Καὶ ὅμως ἐγνώριζες ὅτι οἱ χρόνοι φέρουν μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἀλλαγὰς.

— Βέβαια, ὅπως ἐγνώριζα ὅτι ὁ κορμὸς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ πλησίον τοῦ ὁποίου κάθησθε τόρα, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτον ἄλλοτε μέγα καὶ ζωηρὸν δένδρον, θὰ ἐπιπτε μίαν ἡμέραν ἀπὸ παρακμὴν ἢ ὑπὸ τὴν ἀξίνην· καὶ ὅμως ἠλπίζα ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν θὰ ἔβλεπαν τὴν πτώσιν τοῦ δένδρου τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε τὴν οἰκίαν μου.

— Μὴ νομίσῃς, εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, ὅτι θὰ χάσῃς τὴν ὑπόληψίν μου, διότι λυπεῖσαι τὰς ἡμέρας εἰς τὰς ὁποίας ἄλλη οἰκογένεια κατεῖχεν αὐτὸ τὸ κτῆμα. Εἶχες βεβαίως αἰτίας διὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷς· τιμῶ τὴν εὐγνωμοσύνην σου. Θὰ προστάξω νὰ διορθώσουν τὴν κατοικίαν σου καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνωμεν φίλοι ἀφ' οὗ γνωρισθῶμεν καλλίτερα.

Εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν κάμνει κανεὶς νέους φίλους, ἀπεκρίθη ἡ

Ἄλλ' αὐτὸς ὁ Ρεΐβενσγούδ, περὶ τοῦ ὁποίου εἶχον συλλάβει ὑποψίας τοσοῦτον ἀδίκουσ, μὴ δὲν εἶχε δικαφύσει αὐτὰς σώσας καὶ τὴν τοῦ πατρὸς καὶ αὐτῆς τὴν ζωὴν; Ἄν ἔτρεφε τὴν ἀπεχθὴν ἰδέαν τῆς ἐκδικήσεως, ὡς ἔλεγεν ἡ Ἄλις, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ πράξῃ ἐγκλημα διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ τρομερὸν αὐτοῦ πάθος. Ἠδύνατο νὰ μὴ δώσῃ τὴν ἀναγκάϊαν καὶ ἐπιτυχῆ αὐτοῦ βοήθειαν, καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους αὐτοῦ κατεστρέφετο, ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀμέσου προσβολῆς, διὰ θανάτου τρομεροῦ καὶ βεβαίου. Ὄθεν ἡ Λουκία συνέλαβε τὴν ἰδέαν ὅτι μυστικὴ τις προκατάληψις ἢ αἰ φυσικαὶ εἰς τοὺς γέροντας καὶ δυστυχεῖς ὑπόνοιαι εἶχον κάμει τὴν Ἄλις νὰ ἐκφέρῃ κρίσεις προσβλητικὰς εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ ἀσυμβιβαστοὺς πρὸς τὴν γενναίαν διαγωγὴν καὶ τὸ εὐγενὲς ἦθος τοῦ λόρδου Ρεΐβενσγούδ. Εἰς τὴν πεποίθησιν ταύτην ἐστήριζεν ἡ Λουκία πάσας τὰς ἐλπίδας αὐτῆς, ἐξηκολούθει δ' ὑφαίνουσα τὸν γόητα ἰσθὸν, ἐπίσης λαμπρὸν ἀλλὰ καὶ πρόσκαιρον ὡς ἡ πρωϊνὴ δρόσος ἢ καλύπτουσα τὴν αὐγὴν τὸν χνοῦν τῶν ἀνθέων.

Καὶ ὁ πατὴρ δ' αὐτῆς, ὡς καὶ ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ, ἀνελογίζοντο συχνάκις, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλαφρότητος, τὸ παράδοξον ἐκεῖνο συμβεβηκός. Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ Λόρδου Σφραγιδοφύλακος, ἅμα ἐπανελθόντος εἰς τὴν οἰκίαν, ἦτο νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἰατρὸν μήπως ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἐβλάβη ὡς ἐκ τῆς ἐπικινδύνου καὶ τρομερᾶς θέσεως εἰς ἣν εὗρέθη. Ἠσυχάσας δὲ ὡς πρὸς τοῦτο ἤρξατο ἐξετάζων τὴν ἔκθεσιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποβάλει ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος ὁ ἀποσταλεὶς ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν κηδείαν τοῦ ἀποθανόντος Λόρδου Ρεΐβενσγούδ. Καλῶς κατέχων τὴν συνήθη ἐπιτηδειότητα τῶν δικηγόρων, εὐκόλως ἐμετρίασε τὸν χαρακτῆρα τῆς στάσεως, τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς ἐπεθύμει νὰ παραστήσῃ σπουδαίαν. Συνεβούλευτε δὲ εἰς τοὺς συναδέλφους τοῦ τοῦ Ἰδιαιτέρου Συμβουλίου νὰ λάβωσι συμβιβαστικὰ μέτρα πρὸς νέους τῶν ὁποίων τὸ αἶμα καὶ ὁ χαρακτῆρ ἦσαν ζωηρὰ καὶ ἡ πείρα τοῦ βίου περιωρισμένη. Πρὸς τούτοις δὲν ἐδίσταξε νὰ κατακρίνη καὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ ὑπαλλήλου, ὡς ἐρεθιστικὴν ἄνευ ἀνάγκης.

Τοιαῦτα ἦσαν τὰ περιεχόμενα τῶν ἐπισήμων αὐτοῦ ἐγγράφων αἱ δὲ ἐπιστολαὶ, τὰς ὁποίας ἔγραψε πρὸς τοὺς ἰδιαιτέρους φίλους εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων πιθανὸν ἦτο νὰ περιέλθῃ ἢ ὑπόθεσις, ἦσαν

ἔτι εὐμενέστεραι· κατεδείκνυσεν ἐν αὐταῖς ὅτι ἡ ἠπιότης εἰς ταύτην τὴν περίστασιν ἤθελεν εἶσθαι καὶ ἐπιτηδεῖα καὶ δημοτικὴ, διότι, ὡς ἐκ τοῦ σεβασμοῦ τὸν ὁποῖον ἔτρεφον οἱ Σκῶτοι πρὸς πᾶσαν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, γενικὴ ἤθελε διεγερθῆ διςυχρέσκεια ἂν ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἐτιμωρεῖτο ὡς ἐμποδίσας τὴν διατάραξιν τῆς κηδεΐας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους δὲ, λαμβάνων ὕφος γενναίου καὶ εὐγενοῦς ἀνδρὸς, ἐζήτηε ὡς ἰδιαιτέραν χάριν νὰ μὴ θεωρηθῆ σπουδαία ἡ ὑπόθεσις αὐτῆ· μετὰ μεγίστης λεπτότητος ὑπεδείκνυε τὴν θέσιν εἰς ἣν εὐρίσκετο ὡς πρὸς τὸν νέον Ρεΐβενσγούδ μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ ὁποῖου εἶχε τοσαύτας δίκας ἐπενεγκούσας τὴν καταστροφὴν τοῦ εὐγενοῦς τούτου οἴκου· προσέθετε δὲ ὅτι ἤθελεν εἶσθαι σύμφωνον πρὸς τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ ἂν εὕρισκε τρόπον νὰ ἀντισταθμίση οὕτως εἰπεῖν τὰς δυσαρσεκείας τὰς ὁποίας εἶχε προξενήσει εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην, ἂν καὶ εἶχε μείνει πάντοτε ἐντὸς τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου. Ἐζητεῖτο λοιπὸν, ὡς ἰδιαιτέραν καὶ προσωπικὴν χάριν, τὸ νὰ μὴ λάβῃ συνεπειὰς ἡ ὑπόθεσις καὶ ὑπεδείκνυε, τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι αὐτὸς εἶχε κατορθώσει τούτο διὰ τῆς εὐμενοῦς αὐτοῦ ἐκθέσεως καὶ ἀναμίξεως. Εἶναι δὲ ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι, παρὰ τὴν συνήθειαν, δὲν ἀνέφερον ἰδιαιτέρως εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ τὴν ὑπόθεσιν τῆς στάσεως, καὶ ὅτι, ἂν καὶ διηγήθη τὸν ὑπὸ ταύρου τινὸς προξενηθέντα εἰς τὴν Λουκιαν φόβον, οὐδεμίαν προσέθηκε λεπτομέρειαν περὶ τοῦ φοβεροῦ καὶ συγκινητικοῦ τούτου συμβεβηκότος.

Μεγάλως ἠπόρησαν οἱ πολιτικοὶ φίλοι καὶ οἱ συνάδελφοι τοῦ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ὅτε ἔλαβον ἐπιστολὰς τοσοῦτον ἀπροσδοκῆτου μετριότητος. Παραβάλλοντες δὲ ταύτας πρὸς τὰς πρὸ αὐτῶν, ὁ μὲν ἐμειδία, ἄλλος δὲ ἀνύψου τὰς ὄφρυς, ἄλλος, νεύων, ἐδήλου ὅτι συμμετεῖχε τῆς γενικῆς ἀπορίας καὶ ἄλλος ἠρώτησεν ἂν αὐταὶ ἦσαν ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Λόρδου Σφραγιδοφύλακος αἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου γραφεῖσαι.

— Εἶμαι βέβαιος, εἶπεν, ὅτι καμμία ἐξ αὐτῶν δὲν περιέχει τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς ὑποθέσεως.

« Πλὴν δὲν ἐλήφθησαν μυστικὰ γράμματα ἐναντίας φύσεως ἂν καὶ τὸ ζήτημα ἠδύνατο νὰ δώσῃ ὑπονοίας ὅτι ὑπῆρχον τοιαῦτα.

« — Καλὰ λοιπὸν! εἶπε γέρον πολιτικὸς, ὅστις, διὰ τὸ ταπεινὸν

καὶ εὐμετάβλητον τοῦ χαρακτῆρος, εἶχε κατορθώσει νὰ διατηρήσῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ παρὰ τὸ πηδάλιον κατὰ τὰς διαφόρους μεταβολὰς τῆς διευθύνσεως τοῦ πλοίου κατὰ τὰ τριάκοντα τελευταῖα ἔτη. Ἦμην πάντοτε τῆς γνώμης ὅτι ὁ Σὶρ Οὐέλλιαμ. θὰ ἐβεβαίονα τὴν Σκωτικὴν παροιμίαν· «τὸ δέρμα τοῦ ἀρνίου πωλεῖται εἰς τὴν ἀγορὰν ὅσον καὶ τὸ τοῦ γέροντος κριοῦ.»

— Πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἂν καὶ ἦναι ἀπροσδόκητος, εἶπεν ἄλλος τις.

— Ἡ θέλησις τοῦ ἰσχυρογνώμονος πρέπει νὰ γίνη, ἀπεκρίθη ὁ γέρον σύμβουλος.

— Ὁ Σφραγιδοφύλαξ θὰ τὸ μετανοήσῃ πρὶν παρέλθῃ ἕνας χρόνος καὶ μίᾳ ἡμέρᾳ, εἶπε τρίτος τις· ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ εἶναι ἄνθρωπος ἄξιος νὰ τὸν παίξῃ καλὴν δουλειάν.

— Τί θέλετε, κύριοι, νὰ κάμετε εἰς τὸν πτωχὸν τοῦτον νέον; εἶπεν εὐγενής τις μαρκέσιος· ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἔχει ὅλα του τὰ κτήματα, ἐνῶ αὐτὸς δὲν ἔχει οὔτε ἕνα σταυρὸν διὰ νὰ τὸν φυλάττῃ.

Εἰς ταῦτα ὁ ἀρχαῖος λόρδος Τουρντιπέτ ἀπήντησεν·

— *Ἄν ἦν' ἄδειο τὸ σακκί του*

ἄς πληρώσῃ τὸ πετσί του.

Αὐτὸ ἐγένετο πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως. **Luitur cum persona, qui luare non potest cum crumena** (*) Αἱ! Κύριοι, αὐτὸς εἶναι κατὰ τὸν λατινικὸν νόμον.

— Δὲν βλέπω, Μιλόρδοι, ἀπήντησεν ὁ Μαρκέσιος, δὲν βλέπω τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ συζητήσωμεν τὴν ὑπόθεσιν περισσότερον. Ἄς ἀφήσωμεν τὸν Λόρδον Σφραγιδοφύλακα νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως νομίζει πρέπον.

— Σύμφωνοι, σύμφωνοι· ἄς ἀφήσωμεν τὸν Λόρδον Σφραγιδοφύλακα νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ὑποθέσεως· ἄς τὸν δώσωμεν δὲ καὶ ἕνα εἶξ ἡμῶν χάριν τοῦ τύπου, τὸν Λόρδον Χιρπλεχόλυ ὅστις εἶναι κληήρης. Ἐλθετε, Κύριε Γραμματεῦ, γράψετε εἰς τὰ πρακτικὰ τὴν ἀπόφασίν μας. Καὶ τώρα, μιλόρδοι, ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ

(*) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ διὰ χρημάτων πληροῦναι διὰ τοῦ προσώπου αὐτοῦ.

παραλυμένου νέου Βακλώ, διὰ τὰ ἀποφασίσωμεν περὶ τοῦ προστίμου αὐτοῦ· ὑποθέτω ὅτι θὰ πληρωθῆ εἰς τὸν λόρδον θησαυροφύλακα.

— Πῶς ! πῶς ! ἀνέκραξεν ὁ λόρδος Τουρντιπέτ, ἤλπιζα ὅτι τὸ κομμάτι αὐτὸ θὰ ἐπιπτεν εἰς τὸ στόμα μου καὶ τὸ ἦνοιγα ἤδη διὰ τὰ δεχθῶ.

— Διὰ τὰ μεταχειρισθῶ μίαν τῶν ἀγαπημένων ἐκφράσεών σας, Μιλόρδε, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος, εἴθετε ὡς ὁ σκύλος τοῦ μυλωνᾶ, ὅστις γλύφει τὰ χεῖλη του πρὶν λυθῆ ὁ σάκκος· τὸ πρόστιμον δὲν ἐπεβλήθη ἀκόμη εἰς τὸν ἄνθρωπον.

— Τοῦτο γίνεται διὰ δύο κονδυλιῶν, ἀπήντησεν ὁ λόρδος Τουρντιπέτ καὶ βεβαίως δὲν ὑπάρχει ἐδῶ εὐγενὴς λόρδος φανταζόμενος ὅτι, ἀφ' οὗ ἔδειξα ὅλην τὴν δυνατὴν κλοσύνην, ἀφ' οὗ ὠρκίσθη ὅλων τῶν εἰδῶν τοὺς ὄρκους τοὺς ὁποίους μὲ ἐζήτησαν, ἀφ' οὗ ἐγκατέλειψα ὅλα τὰ πεσόντα κόμματα, ἀφ' οὗ ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ὑπηρέτησα τὸ κράτος στρατὰ καὶ ἀνάποδα, δὲν θὰ ἤμπορῶ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ ῥοφῶ κατὰ τι διὰ τὰ δροσίξω τὸ στόμα μου καὶ τὸν λαιμόν μου.

— Βεβαίως αὐτὸ θὰ ἦτον ἄδικο, Μιλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Μαρκέσιος, ἂν ἐβλέπαμεν ποτὲ ὅτι ἐκάθησέ τι εἰς τὸν λαιμόν σας ἢ ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ καταπραυνθῆ ἡ δίψα σας.

Ἀλλὰ καλὸν εἶναι νὰ καταβιβάσωμεν τὴν αὐλαίαν πρὸ τοῦ ἰδιαιτέρου Συμβουλίου τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν καθ' ἣν ὁ Σφραγιδοφύλαξ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ εἶχον σωθῆ ἀπὸ τοῦ ἀπειλήσαντος αὐτοὺς κινδύνου, δύο ξένοι ἐκάθηον εἰς τὸ πλέον μεμονωμένον δωμάτιον μικροῦ καὶ ἀγνώστου ξενοδοχείου, ἢ μάλλον ζυθοπωλείου, ὀνομαζομένου Φωλεὰ τῆς Ἀλώπεκος, κειμένου δὲ μετὰξὺ τοῦ Πύργου τοῦ Ρεϊβενσγούδ καὶ τοῦ ἔρειπιωμένου πύργου τοῦ Γουλφκράγ, καὶ περὶ τὰ τέσσαρα ἢ πέντε μίλια ἀφ' ἑκατέρου τούτων ἀπέχοντος.

Ὁ εἷς τῶν ξένων, τεσσαρακοντούτης περίπου, ἦτο ὑψηλὸς, λεπτὸς εἶχε δὲ ῥίνα γριπὴν, ὄξεις μέλανας ὀφθαλμοὺς καὶ φυσιογνωμίαν ποτηρὰν καὶ ἀπαισίαν. Ὁ ἕτερος ἦτο ἴσως δεκαπέντε ἔτη νεώτερος αὐτοῦ, μικρόσωμος, ῥωμαλέος, εὐρωστος, ἐρυθρότριξ· εἷς δὲ τὸ βλέμμα αὐτοῦ, καθαρὸν, ἀποφασιστικὸν καὶ εὐθυμον, ἢ ἀμέριμνος ἐλευθερία καὶ ἐσωτερικὴ τόλμη ἐδίδον λάμψιν καὶ ἔκφρασιν ἀσυνήθη. Ἀγγείον περιέχον οἶνον (διότι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παρετίθετο ὁ οἶνος ἐν τὸς ἀγγείων ἐκ κασσιτέρου) ἔκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἕκαστος τῶν ξένων εἶχε πρὸ αὐτοῦ ποτήριον. Πλὴν ὀλίγη ἐφαίνετο ζωηρότης μεταξὺ αὐτῶν· τοὺς βραχίονας ἔχοντες ἐσταυρωμένους καὶ τὰ βλέμματα ἐκφράζοντα ἀνυπόμονον ἀνησυχίαν, ἐθεώρουν ἀλλήλους σιωπῶντες, ἀμφοτέροι δὲ βεβουθισμένοι εἰς σκέψεις.

Ἐπὶ τέλους ὁ νεώτερος διέκοψε τὴν σιωπὴν ἀναφωνήσας·

— Τί διάβολον λείπει τόσην ὥραν; θά ἀπέτυχε βεβουθίως. Διὰ τί δὲν μὲ ἄφησες νὰ ὑπάγω μαζὶ τοῦ;

— Ἐνας ἄνθρωπος εἶναι ἀρκετὸς νὰ ἐκανοποιήσῃ τὴν τιμὴν τοῦ, εἶπεν ὁ ὑψηλότερος καὶ πρεσβύτερος· ἀρκετὰ κινδυνεύομεν τὴν ζωὴν μας δι' αὐτὸν περιμένοντες ἐδῶ.

— Εἶσαι δειλὸς καθὼς βλέπω, Κρεϊγεγγέλτ (Craigengelt), ἀπήνησεν ὁ νεώτερος, καὶ αὐτὸ τὸ ἐνόησαν πολλοὶ πρὸ καιροῦ.

— Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε κανεὶς νὰ μὲ τὸ εἶπῃ, εἶπεν ὁ Κρεϊγεγγέλτ θεὸς τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους αὐτοῦ, καὶ ἂν δὲν ἐγνώριζα ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τοὺς λόγους ἐνὸς ἀπροσέκτου περισσότερον παρὰ εἰς τοὺς λόγους ἐνὸς τρελλοῦ, θά... καὶ ἐσταμάτησε περιμένων τὴν ἀπάντησιν τοῦ συντρόφου αὐτοῦ.

— Τί θά ἔκαμνες; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος ἀταράχως, καὶ διατί λοιπὸν δὲν τὸ κάμνεις τόρα;

Ὁ Κρεϊγεγγέλτ ἔσυρε τὸ ξίφος αὐτοῦ δύο ἢ τρία δάκτυλα, ἀλλ' ἐθῆς ἀπόθησεν αὐτὸ μεθ' ὀρμῆς εἰς τὴν θήκην εἰπὼν·

— Διατί; διότι τὸ ξίφος μου ἔχει καλλιτέραν ἐργασίαν παρὰ νὰ κόψῃ τὰ κεφάλια εἴκοσι πετεινομαύλων ὡς σύ.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ νέος, διότι πρέπει νὰ ἦναι τις τρελλὸς καὶ ἀνόητος ὡς ἐγὼ διὰ νὰ πιστεύσῃ τὰς ὑποσχέσεις σου ὅτι θά μὲ εὕρῃς θέσιν εἰς τὸν Ἰρλανδικὸν λόχον. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω; δὲν ἔχω πλέον τίποτε, οὔτε διὰ νὰ πληρώσω τὸ πρόστιμον

τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ μὲ ἐπιβάλη ἐκεῖνος ὁ παληόγερος ὁ Τουρντιπὲτ, βέβαια διὰ νὰ τὸ λάβῃ ἐκεῖνος, καὶ ἴσως τὸρὰ τὸ ἐπέβαλε πλέον. Καὶ τί ἔχω νὰ κάμω ἐγὼ μὲ τὸν Ἰρλανδικὸν λόχον; εἶμαι ἐλεύθερος Σκώτος, ὡς ἦτον ὁ πατήρ μου, καὶ ἡ θεία μου, ἡ Λαίδη Γίρνιγκτον (Girnington), δὲν θὰ ζήσῃ αἰωνίως.

— Ναι, Βακλῶ (Bucklaw), παρετήρησεν ὁ Κρεϊγεγγέλτ, ἀλλ' εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ πολλάς ἡμέρας ἀκόμη. Ὅσον διὰ τὸν πατέρα σου, εἶχε καὶ γῆν καὶ κτήματα· δὲν ἐγνώριζε οὔτε τοὺς Ἑβραίους οὔτε τοὺς τοκογλύφους, ἐπλήθυνεν ὅλους καὶ ἐζῆ μὲ τὰ ἰδικά του.

— Καὶ τίνος τὸ σφάλμα ἂν δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ τοιοῦτος; εἶπεν ὁ Βακλῶ, τίνος ἂν ὄχι τοῦ διαβόλου, σοῦ, καὶ τῶν ὁμοίων σου; σεῖς μὲ ἐκάμετε καὶ κατέστρεψα τὴν ὠραίαν μου κατάστασιν. Καὶ τὸρὰ ὑποθέτω ὅτι θ' ἀναγκασθῶ νὰ δουλεύωμαι ὡς σύ· νὰ ζῶ τὴν μίαν ἐβδομάδα μὲ μυστικὴν τινα καὶ ὑποθετικὴν εἶδησιν ἀπὸ τὴν αὐτὴν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, τὴν ἄλλην μὲ τὴν εἶδησιν στάσεώς τινος εἰς τὰς Ἄνω Χώρας (Highlands), νὰ ζητῶ τὸ πρόγευμά μου ἀπὸ τὰς γοαίας ἰακωβιτιδῶν, προσφέρων εἰς αὐτὰς κομμάτια τῆς φενάκης μου ὡς τεμάχια τῆς κίρκης τοῦ ἵππου· νὰ χρησιμεύω ὡς μάρτυς τοῦ φίλου μου εἰς τὰς φιλονεικίας του ἕως ὅτου ἔλθῃ εἰς τὸν τόπον τῆς μονομαχίας, νὰ τὸν ἐμποδίζω δὲ τότε τοῦ νὰ κτυπηθῇ λέγων ὅτι δὲν πρέπει νὰ χαθῇ τόσον ἐπίσημος πολιτικὸς ὑπάλληλος. Ὅλα αὐτὰ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τὰ κάμω διὰ νὰ κερδήσω τὸ ψωμί μου καὶ διὰ νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μὲ φωνάζουν λοχαγόν.

— Φαντάζεσαι ὅτι ἔκαμες ὠραῖον λόγον, εἶπεν ὁ Κρεϊγεγγέλτ, καὶ ἔτι ἔδειξες πολὺ πνεῦμα περιγελάσας με. Πλὴν νομίζεις ὅτι εἶναι καλλίτερον νὰ ἀποθνήσκῃς τῆς πείνας ἢ νὰ σὲ κρεμάσουν παρὰ νὰ ζῆς ὡς ἐγὼ ἀνυχάζομαι νὰ ζῶ, διότι ἡ παρούσα κατάστασις τοῦ βασιλέως μας δὲν τῷ ἐπιτρέπει νὰ μισθοδοτῇ εὐπρεπῶς τοὺς ἀπεσταλμένους του;

— Νὰ ἀποθάνῃ τις ἀπὸ τὴν πείναν εἶναι ἐντιμότερον, Κρεϊγεγγέλτ, καὶ τὸ κρέμασμα θέτει τέλος εἰς ὅλα. Πλὴν ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ καὶ εἰπέ με τί σκοποὺς ἔχεις ὡς πρὸς τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν Ρεϊθβενσοῦδ· δὲν ἐννοῶ· αὐτὸς δὲν ἔχει οὔτε λεπτόν περισσότερον ἀπὸ ἐμὲ· τὰ κτήματά του εἶναι ὑποθηκωμένα, τὸ εἰσόδημά των δὲν

φθάνει οὔτε διὰ τοὺς τόκους· λοιπὸν τί ἐλπίζεις νὰ κερδήσῃς ἀνακατονόμενος εἰς τὰς ὑποθέσεις του ;

— Ἠσύχασε, Βακλῶ, γνωρίζω τὴν δουλειάν μου, ἀπεκρίθη ὁ Κρεϊγεγγέλτ. Καὶ πρῶτον τὸ ὄνομά του καὶ αἱ ἐκδουλεύσεις τοῦ πατρὸς του τὸ 1689 εἶναι γνωσταὶ καὶ εὐάραστοι εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Βερσαλλίας καὶ τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ· ἔπειτα πρέπει νὰ σε εἰδοποιήσω ὅτι ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ εἶναι διαφορετικὸς νέος ἀπὸ σέ· ἔχει προτερήματα, ἐπιτηδειότητα, χάριν καὶ ἀνδρίαν, καὶ θὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Γαλλίαν ὡς ἄνθρωπος ἔχων καὶ κεφαλὴν καὶ καρδίαν, ὁ ὁποῖος γνωρίζει κάτι περισσότερον ἀπὸ τὴν ταχύτητα ἑνὸς ἵππου ἢ τὸ πέταγμα ἰέρακος. Ἐχασα σχεδὸν τὴν ὑπόληψίν μου τελευταῖον διότι στέλλω νέους οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν μόνον νὰ κυνηγοῦν ἐλάφια ἢ ν' ἀποστέλλουν καὶ νὰ ἀνακαλοῦν ἱεράκια. Ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ ἔχει ἀνκτροφήν, ὀρθὸν νοῦν καὶ ὀξυδέρκειαν.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶχεν ἀρκετὴν φρόνησιν διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν πανουργίαν ἑνὸς ἀνδραποδιστοῦ, Κρεϊγεγγέλτ ! ἀπεκρίθη ὁ νέος. Πλὴν μὴ θυμῶνῃς ἠξέυρεις ὅτι δὲν θὰ μονομαχήσῃς, ὥστε ἄφησε ἡσυχον τὸ ξίφος σου καὶ εἶπέ με σιβαρῶς πῶς κατώρθωσε νὰ ἀποκτήσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεϊβενσγούδ ;

— Κολακεύων τὴν δίψαν τῆς ἐκδικήσεως τὴν ὁποίαν ἔχει, Βακλῶ, ἀπεκρίθη ὁ Κρεϊγεγγέλτ. Πάντοτε με ὑπώπτειεν, ἀλλ' ἐγὼ ἐπερίμενα τὴν ὥραν μου καὶ τὸν ἐκέντησα ὅταν ἦτον ἀναμμένος ἀπὸ τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀδικίας. Λέγει, καὶ σκέπτεται ἴσως, ὅτι πηγαίνει τώρα νὰ ἐξηγηθῇ μετὸν Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον· ἐγὼ δὲ λέγω ὅτι, ἂν συναντηθοῦν τώρα καὶ ἂν ὁ δικηγόρος τὸν προκαλέσῃ, ὁ Ρεϊβενσγούδ θὰ τὸν σκοτώσῃ· διότι εἶχεν εἰς τὸ βλέμμα τὴν λάμψιν ἐκείνην ἣ ὁποία ποτὲ δὲν σὲ ἀπατᾷ ὅταν θέλῃς νὰ ἐνοήσῃς τὸν σκοπὸν ἑνὸς ἀνθρώπου. Ὅπως δὴποτε, θὰ τὸν ἀπειλήσῃ καλὰ ὥστε θὰ θεωρηθῇ ὅτι προσέβαλε τὸ πρόσωπον τοῦ ἰδιαιτέρου συμβούλου καὶ θὰ τὰ χαλάσῃ ἐντελῶς μετὸν κυβέρνησιν. Τότε ἡ Σκωτία δὲν θὰ τὸν στέργῃ πλέον, ἡ Γαλλία θὰ τὸν κερδήσῃ καὶ θὰ ἀναχωρήσωμεν ὅλοι ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ βρικήου ἢ Ἐλπίς, τὸ ὁποῖον μᾶς περιμένει εἰς τὸ Ἄιμουθ. (Eyemouth).

— Εἶμι εὐχαριστημένος, εἶπεν ὁ Βακλῶ· ἡ Σκωτία ἔχει πλέον ὀλίγα θέληγτρα δι' ἐμέ· καὶ ἂν, ἔχοντες μαζί μὲς τὸν Κύριον τοῦ

Ρεΐθενσγούδ, θά λάβωμεν καλλιτέραν ὑποδοχὴν εἰς τὴν Γαλλίαν, μὰ τὸν Θεόν, ἃς ἔλθῃ. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι τὰ ἰδικά μας προσόντα δὲν θά μᾶς χρησιμεύσουν πολὺ διὰ νὰ προουδύσωμεν, καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ Ἐδγάρ, πρὶν ἐπιστρέψῃ τόρα, θά ρίψῃ κανένα βόλι εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Σφραγιδοφύλακος. Ἐπρεπε νὰ τουφεικίζου κατ' ἔτος ἓνα ἢ δύο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀχρεῖους πολιτικούς μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἡξυρουν νὰ φέρωνται οἱ ἄλλοι.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Κρεΐγεγγέλτ, καὶ μὲ ἐνθυμίζει ὅτι πρέπει νὰ ἰδῶ ἂν τὰ ἄλογά μας ἔφαγαν καὶ ἂν εἶναι ἔτοιμα· διότι ἂν συμβῇ τοιοῦτόν τι πρέπει νὰ πετάξουν διὰ νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ. Προχωρήσας δὲ μέχρι τῆς θύρας ἐσταμάτησε καὶ στραφεὶς μετὰ σπουδαιότητος εἶπεν εἰς τὸν Βακλώ.

— Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, εἶμαι βέβχιος ὅτι θά μὲ ἀποδώσῃς τὴν δικαιοσύνην νὰ ἐνθυμηθῆς ὅτι δὲν εἶπα τίποτε εἰς τὸν Λόρδον Ρεΐθενσγούδ, τὸ ὅποῖον νὰ κάμῃ νὰ ὑποθέσουν ὅτι ἔλαβον μέρος εἰς ὅποιανδήποτε πράξιν.

— Ὅχι, ὄχι, οὐδὲ λέξιν περὶ συννοχῆς, ἀπήντησεν ὁ Βακλώ, γνωρίζεις ἀρκετὰ καλὰ τὰς δύο τρομερὰς ταύτας λέξεις *συναίτιος* καὶ *συνεργός*.

Εἶτα δὲ, ὡς καθ' ἑαυτὸν ὁμιλῶν, ἀπήγγειλε τοὺς στίχους τούτους:

— Αὐτὸς δὲν ἐσυμβούλευσε τὸν τερατώδη φόρον·

Εἰς τὸ νὰ δείξῃ τὴν καρδιὰν περιωρισθῆ μόνον.

— Τί λέγεις μέσα σου; ἠρώτησεν ὁ Κρεΐγεγγέλτ στραφεὶς μετ' ἀνησυχίας.

— Τίποτε· κατὶ στίχους τοὺς ὁποίους ἤκουσθ εἰς τὸ θέατρον, ἀπήντησεν ὁ σύντροφος αὐτοῦ.

— Βακλώ, εἶπεν ὁ Κρεΐγεγγέλτ, συχνὰ μὲ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν ὅτι ἐγεννήθης διὰ νὰ γίνῃς κωμωδός. Παίρνεις ὄλα εἰς τὸ γελοῖον καὶ δὲν σκέπτεσαι ποτέ.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐσκέφθην, εἶπεν ὁ Βακλώ, καὶ πιστεύω ὅτι θά ἔκαμνα καλλίτερα παρὰ νὰ παίζω μαζῆ σου τὴν *Ἀπαισίαν Συνομοσίαν*. — Πλὴν πήγαινε, κάμε τὸ χρέος σου καὶ σύ, πήγαινε νὰ ἰδῆς τὰ ἄλογα ὡς καλὸς ἵπποκόμος. Κωμωδός, Κωμωδός! ἐπανέλαβε καθ' ἑαυτὸν, αὐτὸ ἀξίζει μίαν σπαθίαν, ἀλλ' ὁ Κρεΐγεγγέλτ εἶναι

δειλός . . . Καὶ ὅμως θὰ μὲ ἤρεζεν ἀρκετὰ τὸ στάδιον αὐτό. —
Στάσου . . . νὰ ἰδῶ . . . θὰ ἤρχιζα ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον (*).

Ἐνῶ δ' ὁ Βακλῶ μετὰ φωνῆς βροντώδους καὶ τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ
τοῦ ξίφους, ἐτελείετο τὴν ἀπκγγελίαν στίχων τινῶν τοῦ ταλαιπώ-
ρου Λῆ, εἰσῆλθεν ὁ Κρεῖτεγγέλτ τὸ ὕφος ἔχων τεταραγμένον.

— Ἐχάθημεν, Βακλῶ! Τὸ ἄλογον τοῦ Ρεῖβενσγούδ ἐμπροδεδύθη
μὲ τοὺς χαλινοὺς καὶ τώρα δὲν ἤμπορεῖ νὰ κινήσῃ τὸ ποδάρι τοῦ
ἐκείνου· τὸ ὅποιον ἀναβαίνει τώρα θὰ ἦναι ψόφιον ἀπὸ τὸν κόπον· δὲν
ἔχει ἄλλο καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἤμπορέσῃ νὰ φύγῃ ἀπόψε.

— Βέβαια δὲν θὰ τρέχῃ ὡς ἀστραπή! εἶπε ξηρῶς ὁ Βακλῶ, πλην
ἤμπορεῖς νὰ δανείσῃς τὸ ἰδικόν σου.

— Τί! καὶ νὰ μείνω διὰ νὰ συλλάβουν ἐμέ; Σὰς εὐχαριστῶ διὰ
τὴν πρότασιν, ἀπήντησεν ὁ Κρεῖτεγγέλτ.

— Διαιτί; εἶπεν ὁ Βακλῶ· ἂν ὁ Σφραγιδοφύλαξ ἔπαθα καμμίαν
δυστυχίαν, τὸ ὅποιον δὲν πιστεύω, διότι ὁ Ρεῖβενσγούδ δὲν εἶναι
ἀπ' ἐκείνους οἱ ὅποιοι φρονεῦσιν γέροντας καὶ ἀόπλους, ἂν λέγω συν-
έβη σύγκρουσις εἰς τὴν Πύργον, δὲν εἶσαι συνέταρος τὸ γνωρίζεις,
καὶ δὲν ἔχεις νὰ φοβῆθῃς τίποτε.

— Ἀληθές, ἀληθέστατον, ἀπεκρίθη ὁ σύντροφός του μετ' ἀμη-
χανίας· ἀλλὰ λησμονεῖς τὴν ὑπόθεσίν μου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

— Ὑπόθεσιν τὴν ὅποιαν πολλοὶ νομίζουν ὅτι σὺ ἐπλασες, εὐγε-
νέστατε λοχαγέ. Καὶ ἂν σὺ δὲν θέλῃς νὰ τὸν δώσῃς τὸ ἄλογόν σου,
ἐγὼ, μὰ τὸν διάβολον, θὰ τὸν δώσω τὸ ἰδικόν μου.

— Τὸ ἰδικόν σου; ἠρώτησεν ὁ Κρεῖτεγγέλτ.

— Ναι τὸ ἰδικόν μου, ἐπανέλαθεν ὁ Βακλῶ. Ποτὲ δὲν θέλω νὰ
εἰποῦν ὅτι ὑπεσχέθην εἰς τὸν γείτονά μου νὰ τὸν συνδράμω εἰς ὑ-
πόθεσιν τιμῆς, καὶ ὅτι δὲν τὸν ἐβοήθησα ν' ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον.

— Θὰ τὸν δώσῃς τὸ ἄλογόν σου; Καὶ ἐσκέφθῃς τί θὰ χάσῃς;

— Τί θὰ χάσω! εἶναι ἀληθές ὅτι ἠγόρασα τὸ ἄλογόν μου εἰκοσιν
ιακώβεια, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰδικόν του ἀξίζει· τὸ διπλοῦν ὅταν δὲν χω-
λαίνῃ καὶ ἐγὼ ἤξεύρω πῶς νὰ τὸ ἰατρεύσω. Λάβε ἓνα σκυλάκι, ξέγ-
δαρέ το, ξεκοίλιασέ το, πικραγέμισε τὸ σῶμα μὲ μκύρους καὶ στα-
κτεροὺς σαλιάγκους, ἔπειτα ψῆσέ το ὅσον πρέπει, φάντισέ το μὲ λάδι,

(*) Τραγωδία τοῦ Ναθαναή, Λῆ καὶ Δράιδης.

μὲ κρόκκον, μὲ κανέλλαν, μὲ μέλι, ἄλειψε τὸ πόδι τοῦ ἀσθενοῦς ἀλόγου μὲ τὸ πάχος τὸ ὅποιον θὰ στάζῃ ἀπ' αὐτὸ καὶ θὰ ἰδῆς. . .

— Ναι, Βακλῶ, θὰ ἰδῶ! ἀλλὰ πρὶν τὸ πόδι τοῦ ἀλόγου ἰατροεὐθῆ, ὄχι, πρὶν τὸ σκυλάκι ψηθῆ θὰ σὲ συλλάβουν καὶ θὰ σὲ κρεμάσουν. Πίστευσέ με θὰ κυνηγήσουν μὲ ὅλα τὰ δυνατὰ τὸν Ρεῖβενσγούδ. Πόσον λυποῦμαι διότι δὲν προσδιωρίσαμεν τὴν θέσιν τῆς συνεντεύξεώς μας πλησιέστερα εἰς τὴν θάλασσαν.

— Τότε, μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Βακλῶ, καλὰ θὰ κάμω νὰ φύγω τὴν περὶ σου καὶ ν' ἀφήσω τὸ ἄλογόν μου εἰς αὐτόν. — Στάσου, στάσου, ἔρχεται. . . ἀκούω βήματα ἀλόγου.

— Ναι, εἶπεν ὁ Κρεῖγεγγέλτ, ἀλλ' εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶναι ἐνὸς ἀλόγου μόνον; φοβοῦμαι ὅτι τὸν κυνηγοῦν, νομίζω ὅτι ἀκούω τὰ βήματα τριῶν ἢ τεσσάρων τὰ ὅποια τρέχουν μαζῆ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀκούω περισσότερα ἀπὸ ἓν ἄλογον.

— Τί ἀνοησία! ἀκούεις τὰ βήματα τῆς ὑπηρετρίας ἢ ὅποια πηγαίνει νὰ ἀνασῶρῃ νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι. Μὰ τὴν πίστιν μου, λοχαγέ, καλὰ θὰ κάμῃς ν' ἀφήσῃς καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ καὶ τὴν μυστικὴν ὑπηρεσίαν σου ἀφ' οὗ τρομάζεις τόσον εὐκολα. Πλὴν ἰδοῦ, ἔρχεται ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ μόνος καὶ φαίνεται σκυθρωπὸς ὡς νύκτα Νοεμβρίου.

Ὁ Ἐδγάρ εἰσῆλθε πάραυτα, περιτετυλιγμένος τὸν μανδύαν αὐτοῦ, τοὺς βραχίονας ἔχων ἐσταυρωμένους, τὸ βλέμμα σκυθρωπὸν καὶ σχεδὸν καταβεβλημένον. Ἀποβαλὼν δὲ τὸν μανδύαν, ἐκάθησεν ἐπὶ θρανίου καὶ ἐφαίνετο παραδεδομένος εἰς βαθείας σκέψεις.

— Τί συνέβη; Τί ἔκαμες; ἠρώτησαν ἐν ταύτῳ ὁ Κρεῖγεγγέλτ καὶ ὁ Βακλῶ.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ μετ' ἀθυμίας.

— Τίποτε! ἐν ᾧ μᾶς ἄφησες ἀποφασιστέμους νὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν πανοῦργον γέροντα λόγον δι' ὅλας τὰς προσβολὰς τὰς ὅποιας ἔκαμεν εἰς σέ, εἰς ἡμᾶς, εἰς τὸν τόπον! Δὲν τὸν εἶδες;

— Τὸν εἶδα, ἀπήντησεν ὁ Ρεῖβενσγούδ.

— Τὸν εἶδες; εἶπεν ὁ Βακλῶ, τὸν εἶδες καὶ ἐπανάρχεσαι χωρὶς νὰ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ τακτοποιήσῃ τὸν λογαριασμὸν τὸν ὅποιον ἔχει μαζῆ σου πρὸ τόσου καιροῦ; Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευα αὐτὸ ἐκ μέρους τοῦ κυρίου τοῦ Ρεῖβενσγούδ.

— Αδιάφορον τί θά ἐπίστευες, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ· δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ δώσω εἰς σέ, κύριε, λόγον τῶν πράξεών μου.

— Ἰπομονή, Βακλώ, εἶπεν ὁ Κρεϊγεγγέλτ διακόψας τὸν σύντροφον αὐτοῦ, ὅστις ἠτοιμάζετο ν' ἀποκριθῆ ὠργισμένος. Ὁ Κύριος Ρεϊβενσγοῦδ θά ἐμποδίσθη ἀπὸ τὸν σκοπὸν τοῦ ἀπὸ ἀπροσδόκητον ἡμῶν· ἀλλὰ πρέπει νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀνήσυχον περιέργειαν φίλων ἀφωσιωμένων εἰς τὰ συμφέροντά του ὡς σὺ καὶ ἐγώ.

— Φίλων, λοχαγὲ Κρεϊγεγγέλτ! ἀνεφώνησεν ὑπερφάνως ὁ Ρεϊβενσγοῦδ· ἀγνοῶ τί σέ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρισθῆς τὴν ἔκφρασιν ταύτην. Νομίζω ὅτι ἡ φιλία μας συνίσταται εἰς τοῦτο μόνον, ὅτι ἀπεφασίσαμεν νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ τὴν Σκωτίαν μαζῆ, ἀφ' οὗ ἐπισκεφθῶ τὴν ἀρχαίαν οἰκίαν τῶν προγόνων μου καὶ ἀφ' οὗ συναντήσω τὸν σημερινὸν κάτοχον αὐτῆς, διὰ νὰ μὴ εἶπω ἰδιοκτῆτην.

— Εἶναι ἀληθές, Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ· καὶ ἐπειδὴ ὑπεθέταμεν ὅτι εἴχετε σκοπὸν νὰ κάμετέ τε, τὸ ὅποιον θά σᾶς ἔθετεν εἰς κίνδυνον, θά σᾶς ἔφερεν εἰς τὴν ἀγχόνην, ὁ Κρεϊγεγγέλτ καὶ ἐγὼ συνεφωνήσαμεν, πολὺ εὐγενῶς, νὰ σᾶς περιμεινῶμεν ἐδῶ, ἂν καὶ ἡμεῖς κινδυνεύαμεν οὕτω πως. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν Κρεϊγεγγέλτ δὲν σημαίνει τίποτε, διότι ἡ κρεμάλα ἦτο γραμμμένη εἰς τὸ μέτωπόν του ὅταν ἐγεννήθη· ἀλλ' ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ τοιοῦτον τέλος διὰ τὴν ὑπόθεσιν ἄλλου, τέλος τὸ ὅποιον δὲν τιμᾷ τὴν οἰκογένειάν μου.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγοῦδ, λυποῦμαι διότι σᾶς ἐπροξένησα τόσῃν δυσαρέσκειαν· ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ ἀφήσετε τὸ δικαίωμα νὰ κρίνω τί εἶναι καλλίτερον διὰ τὰς ὑποθέσεις μου χωρὶς νὰ δώσω ἐξηγήσεις εἰς κἀνένα. Ἡλλαξά γνώμην, καὶ δὲν σκοπεύω νὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ τὴν Σκωτίαν ἀκόμη.

— Δὲν θ' ἀναχωρήσετε, Κύριε! ἀνέκραξεν ὁ Κρεϊγεγγέλτ. Δὲν θ' ἀναχωρήσης, ὕστερα ἀπὸ ὄλους τοὺς κόπους καὶ τὰ ἔξοδα τὰ ὅποια ἔκαμα, ὕστερα ἀπὸ ὄλον τὸν κίνδυνον τὸν ὅποιον ἔτρεξα περιμεινῶν ἐδῶ, καὶ ὅλα τὰ ὅποια ἐξώδευσα διὰ νὰ ναυλώσω πλοῖον!

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ἐδγάρ, ὅταν εἶχα σκοπὸν νὰ ἀναχωρήσω ταχέως ἀπ' ἐδῶ, ἐδέχθην τὴν εὐγενῆ προσφορὰν σας τοῦ νὰ μὲ εὑρετε μέσα μεταφορᾶς· ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι ὅτι σᾶς ὑπεσχέθην νὰ ἀναχωρήσω ἂν ἤλλαξα γνώμην. Λυποῦμαι διὰ τοὺς κόπους σας ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ εὐχαριστῶ ὅσον διὰ τὰ ἔξοδα, προσέθηκε θεῖς τὴν

χειρα εἰς τὸ θυλάκιον, θά σᾶς δώσω ἀμοιβὴν πλεον θετικὴν. Ὀλίγον γνωρίζω τὰ τοῦ νκυλώματος, λοχαγέ, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ βαλάντιόν μου· πληρώθητι κατὰ τὴν συνείδησίν σου. — Καὶ εὐθὺς ἐνεχείρισε τὸ περιέχον χρυσίον βαλάντιον εἰς τὸν αὐτόκλητον λοχαγόν, ὅστις ἐπροχώρησε διὰ νὰ λάβῃ αὐτό.

Ἄλλ' ὁ Βακλὼ ἀντέστη εἰς τοῦτο εἰπών·

— Κρείγεγγέλτ, βλέπω ὅτι τὰ δάκτυλά σου σὲ τρώγουν διὰ νὰ πιάσῃς τὸ πράσινον αὐτὸ ἐργόχειρον, ἀλλ' ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ἂν τὸ ἐγγίσουν θὰ τὰ κόψω εὐθὺς μετὰ τὸ ξίφος μου. Ἀφ' οὗ ὁ Κύριος Ρεϊβενσγούδ ἠλλάξε γνώμην ὑποθέτω ὅτι δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν πλέον ἐδῶ· ἀλλὰ πρῶτον ἄς με ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν εἰπῶ...

— Εἰπέ τον ὅ,τι θέλεις, εἶπεν ὁ Κρείγεγγέλτ, ἀφ' οὗ μὲ ἀφήσῃς νὰ τὸν ἐκθέσω τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον κάμνει ἀφῆνων τὴν συντροφίαν μας, ἀφ' οὗ τὸν ἀνεθυμίσω πόσα ἐμπόδια ὑπάρχουν εἰς τὸ νὰ μείνῃ ἐδῶ, καὶ πόσας δυσκολίας θὰ ἀπαντήσῃ διὰ νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ ἀρχίου Γερμανοῦ καὶ τῆς Βερσαλλίας, χωρὶς τὴν ὑποστήριξιν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἤδη κεκτημένας ὠφελίμους σχέσεις.

— Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι ἀποβάλλει τὴν φιλίαν ἐνὸς τοῦλάχιστον ἀνθρώπου τιμίου καὶ ἔχοντος χαρακτῆρα, εἶπεν ὁ Βακλὼ.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, ἐπιτρέψατέ με νὰ σᾶς βεβαιώσω καὶ πάλιν ὅτι προσάπτετε περισσοτέραν σημασίαν εἰς τὴν πρόσκαιρον σχέσιν μας ἀφ' ὅσῃ ἐγὼ ἐνόησα νὰ δώσω εἰς αὐτήν. Ὅταν θὰ ὑπάγω εἰς ξένας αὐλὰς, δὲν θὰ λάβω ἀνάγκην τῆς συστάσεως ἐνὸς ῥαδιοῦργου τυχοδιώκτου, οὔτε ἔχω ἀνάγκην νὰ λυπηθῶ διὰ τὴν φιλίαν ἐνὸς ἐξημμένου ταραξίου.

Καὶ μὴ περιμείνας ἀπάντησιν ἐξῆλθεν, ἵππευσε καὶ ἀνεχώρησε.

— Μὰ τὸν διάβολον! ἀνέκραξεν ὁ Κρείγεγγέλτ, ἔχασα τὸν νεοσύλλεκτόν μου.

— Ναι, λοχαγέ, τὸ φάρι ἐγλίστρισε μετὰ τὰ ἀρχίστρια καὶ μετὰ ὅλα. Ἀλλὰ θὰ τὸν ἀκολουθήσω, διότι μετὰ ἐφέρομαι μετὰ περισσοτέραν αὐθάδειαν ἀφ' ὅσῃν ἔμπορῶ νὰ χωνεύσω.

Ὁ Κρείγεγγέλτ προσεφέρθη νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ἀλλ' ὁ Βακλὼ ἀπάντησεν·

— Όχι, λοχαγέ, όχι. Κάθησε πλησίον τῆς φωτιᾶς θέως ἕτου ἐπιστρέψω. Εἶναι καλὸν νὰ μὴ κινδυνεύσης τὸ πετζί σου. Καὶ ψάλλων ἀσματίον τι ἐξῆλθε.

ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσοῦδ, ἰδὼν τὸ δυσάρεστον συμβάν τοῦ ἵππου αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν ἀναβαίνων ἐκείνον μετὸν ὅποιον εἶχεν ἔλθει, καὶ, διὰ νὰ μὴ καταπονήσῃ αὐτὸν ὑπὲρ τὸ δέον, ἔβαινεν ἡσυχῶς πρὸς τὸν ἀρχαῖον αὐτοῦ πύργον τοῦ Γουλφκράγ, ὅτε αἰφνης ἤκουσεν ὀπισθεν αὐτοῦ ταχέα βήματα ἵππου καὶ, στραφείς, εἶδεν ὅτι ἠκολουθεῖτο ὑπὸ τοῦ νέου Βακλώ, ὅστις προσεπάθει νὰ τὸν προφθάσῃ, διότι εἶχεν ἀργοπορήσει ὀλίγον δίδων ὁδηγίαν εἰς τὸν ξενόδοχον τῆς Φωλιᾶς τῆς Ἀλώπεκος, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ περιποιηθῇ τὸν χωλαίνοντα ἵππον. Τέλος τρέχων εφθασε τὸν Ἐδγάρ εἰς μέρος ὅπου ὁ δρόμος διέσχιζεν ἔρημον βάλτον.

— Σταματήσατε, κύριε, ἀνεφώνησεν ὁ Βακλώ· δὲν εἶμαι πολιτικὸς ὑπάλληλος, οὐδὲ ὁ λοχαγὸς Κρεϊγγεγγέλτ, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ εἶναι τόσον πολύτιμος, ὥστε δὲν θέλει νὰ τὴν διακινδυνεύσῃ ὑπερασπιζόμενος τὴν τιμὴν του. Εἶμαι ὁ Φράγκ Ἐϋστον Βακλώ καὶ κἀνεις δὲν με ὑβρίζει με λέξιν, πράξιν, σημεῖον ἢ βλέμμα χωρὶς νὰ με δώσῃ λόγον δι' αὐτό.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ, Κύριε Ἐϋστον Βακλώ, ἀπεκρίθη ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσοῦδ, μετ' ἤθους ἡσύχου καὶ ἀδιαφόρου· ἀλλ' ἐγὼ οὔτε ἔχω καμμίαν ἔριδα μαζὶ ἡ σας, οὔτε ἐπιθυμῶ νὰ ἀποκτήσω. Καθὼς οἱ δρόμοι τῶν οἴκων ἡμῶν, οὕτω καὶ οἱ τῆς ζωῆς μας ἔχουν διαφορετικὰς διευθύνσεις· δὲν ὑπάρχει λοιπὸν αἰτία ν' ἀπαντηθῶμεν.

— Δὲν ὑπάρχει; ἀνεφώνησε βικίως ὁ Βακλώ· μὰ τὸν Θεόν! ἐγὼ λέγω ὅτι ὑπάρχει αἰτία· μὰς ὠνόμασες ραδιούργους, τυχοδιωκτὰς.

— Ἡ μνήμη σας ἀπατᾷ, κύριε Ἐϋστον· διὰ τὸν σύντροφόν σας μόνον μετεχειρίσθη τὸ ἐπίθετον αὐτό, καὶ γνωρίζετε καλὰ ὅτι τὸν ἀρμύζει.

— Καὶ τί σημαίνει, Κύριε; Ἦτο σύντροφός μου πρὸς καιρὸν,

καὶ ποτὲ ἄνθρωπος δὲν θὰ ὑβρίσῃ τὸν σύντροφόν μου, δικαίως ἢ ἀδίκως, ἐνῶ εἶναι μαζίη μου.

— Τότε, Κύριε Ἐύστατον, ἀπήντησεν ὁ Ἐδγάρ με τὴν αὐτὴν ἀταραξίαν, ἔπρεπε νὰ διαλέγετε τοὺς συντρόφους σας καλλίτερα, διότι οὕτω πῶς κινδυνεύετε νὰ ἔχετε πολλὴν ἐργασίαν ὡς ὑπερσπιστής των. Ἰπάγετε εἰς τὸν οἶκόν σας, κοιμηθῆτε ἅς εὐχομαι νὰ ὀργίξεσθε ἄλλοτε πλέον εὐλόγως.

— Ὄχι, ὄχι, Κύριε, δὲν με γνωρίζεις τὸ ὑπερήφανον ὕψος σου καὶ αἰσοφαὶ φράσεις σου δὲν θὰ σὲ γλυτώσουν ἀπ' ἐμέ. Ἄλλως τε με ὠνόμασε, ταραξίαν, καὶ θὰ ἀνακαλέσῃ τὸν λόγον σου πρὶν χωρισθῶμεν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, πῶς νὰ τὸν ἀνακαλέσω, εἶπεν ὁ Ρεῖβενσγουδ, ἂν δὲν με δώσης καλλιτέραν ἀπόδειξιν ὅτι ἐλανθανάμην, ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὁποίαν βλέπω τώρα;

— Τότε, Κύριε, εἶπεν ὁ Βακλώ, ἂν καὶ λυποῦμαι νὰ τὸ εἶπω εἰς ἄνθρωπον τῆς τάξεώς σου, ἂν δὲν δικαιολογήσῃς τὴν βαρβαρότητά σου, ἢ δὲν τὴν ἀνακαλέσῃς, ἢ κἂν δὲν προσδιορίσῃς ἄλλην θέσιν διὰ τὴν μονομαχίαν, θὰ λάβῃς ἐδῶ τὴν τιμωρίαν τὴν ὁποίαν ἐπροκάλεσεν ἡ αὐθάδειά σου.

— Αὐτὰ εἶναι περιττὰ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, εἶμαι εὐχαριστημένος δι' ὅσα ἔκκαμα διὰ νὰ ἀποφύγω πᾶσαν ἔριδα μαζίη σου. Ἄν ὀμιλῇς σταυδαίως, αὐτὴ ἡ θέσις εἶναι ὅσον καλὴ καὶ πᾶσα ἄλλη διὰ νὰ τελεώσωμεν τὴν φιλονεικίαν μας.

— Κατάβη λοιπὸν καὶ γύμνωσε τὸ ξίφος σου, εἶπεν ὁ Βακλώ δίδων αὐτὸς τὸ παράδειγμα· πάντοτε ἐπίστευα καὶ ἔλεγα ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος τίμιος, καὶ θὰ ἐλυπούμην ἂν ἔπρεπε ν' ἀλλάξω γνώμην.

— Δὲν θὰ σὲ δώσω ἀφορμὴν, κύριε, εἶπεν ὁ Ρεῖβενσγουδ, ἀφιπτεύσας καὶ λαθῶν θέσιν ἀμυντικὴν.

Τὰ ξίφη αὐτῶν ἐσταυρώθησαν καὶ ἡ μάχη ἤρχισε ζωηρῶς ἐκ μέρους τοῦ Βακλώ, ὅστις, καλῶς ὦν συνειθισμένος εἰς τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις, εἶχε μεγίστην τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ ξίφους. Κατὰ τὴν παρούσαν ὅμως περίστασιν δὲν μετεχειρίσθη τὴν ἐπιτηδειότητα αὐτοῦ πρὸς ὠφελειάν του, διότι, θυμωθεὶς διὰ τὸν ἀτάραχον καὶ περιφρονητικὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἐδγάρ πρῶτον μὲν ἠρνήθη, ἐπὶ τέλους δὲ συγκατένευσεν εἰς μονομαχίαν, καὶ σπεύδων ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας, ἤρξατο προσβάλλων μετὰ

ζέσεως υπερμέτρου. Ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιδειξιότητος καὶ πολλῶ πλείονος ἀταραξίας, υπερήσπιζε πρὸ πάντων ἑαυτὸν, καὶ μάλιστα ἀπέφυγε νὰ ὠφελθῆ ἀπὸ δύο ἢ τριῶν πλεονεκτημάτων τὰ ὁποῖα ἔδωκεν αὐτῷ ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀντιπάλου. Ἐπὶ τέλους ὁ Βακλῶ, θέλων νὰ ἐπενέγκῃ σφοδρὸν καὶ ἀποφασιστικὸν κτύπημα, ὠλίσθησε καὶ ἔπεσεν ἐκτάδην ἐπὶ τῆς χλόης.

— Λάβε τὴν ζωὴν σου, κύριε, εἶπεν ὁ Ρεΐβενσγούδ, καὶ προσπάθησε νὰ βελτιώσῃς αὐτὴν, εἰ δυνατόν.

— Φοβοῦμαι ὅτι τοῦτο εἶναι δύσκαλον, ἀπεκρίθη ὁ Βακλῶ ἐγειρόμενος βραδέως καὶ ἀναλαμβάνων τὸ ξίφος αὐτοῦ μετὰ πλείονος ἡσυχίας, ἢ ὅσῃν θὰ προσεδόκα τις παρ' ἀνθρώπου τασαῦτον ὁρμητικοῦ τὸν χαρακτήρα.

— Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ζωὴν μου, Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Βακλῶ, ἰδοὺ τὸ χέρι μου· δὲν σὲ μέμφομαι οὔτε διὰ τὴν κακὴν μου τύχην, οὔτε διότι εἶσαι καλλίτερός μου ξιφομάχος.

Ὁ Ἐδγάρ ἠτένισεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτὶ ἐπὶ τινὰς στιγμάς, καὶ μετὰ ταῦτα, τείνας τὴν δεξιάν, εἶπε·

— Βακλῶ, εἶσαι γενναῖος καὶ σὲ ἠδίκησα. Ἐγκαρδίως σὲ ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἐκφρασιν ἡ ὁποία σὲ προσέβαλε· τὴν ἐπρόφερα χωρὶς νὰ σκεφθῶ καὶ εἰς στιγμὴν ἐξάψεως· εἶμαι δὲ πεπεισμένος διὰ τὴν μετεχειρίσθησιν ἀπρεπῶς.

— Εἶσαι ἀληθῶς μετνοημένος, κύριε; εἶπεν ὁ Βακλῶ ἀναλαβὼν τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν τόλμην αἵτινες ἐχαρακτήριζον αὐτόν· δὲν τὸ ἐπερίμενα ἀπὸ σέ, διότι, Κύριε Ρεΐβενσγούδ, ὁ κόσμος λέγει ὅτι δὲν ἀνακαλεῖς εὐκόλως τὰς ιδέας καὶ τοὺς λόγους σου.

— Ὅχι, δὲν τὰς ἀνακαλῶ ὅταν τὰς σκεφθῶ πρὶν καλὰ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ.

— Τότε εἶσαι ὀλίγον φρονιμώτερος ἀπὸ ἐμὲ, διότι πάντοτε δίδα ἱκανοποίησιν πρῶτον εἰς τὸν φίλον μου καὶ μετὰ ταῦτα ἐξήγησιν. Ἐάν δὲ εἰς ἐξ ἡμῶν φονευθῆ, ὁ λογαριασμός μας τελειώνει· ἂν ὅμως δὲν φονευθῆ κανεὶς, ποτὲ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι τόσο ἐυδιάθετοι δι' εἰρήνην ὅσον μετὰ τὸν πόλεμον. Πλὴν τί θέλει αὐτὸ τὸ παιδί καὶ φωνάζει; εἶπεν ὁ Βακλῶ. Μακάρι νὰ ἤρχετο ὀλίγας στιγμάς προητέρω, ἂν καὶ ἦναι καλλίτερα ὅτι ἡ ὑπόθεσις μας ἐτελείωσεν οὕτω ἄφ' οὗ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ ὅπως δήποτε.

Ἐνῶς δὲ ὠμίλει ἀκόμη, ἔφθασε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος παιδίον καθήμενον ἐπὶ ὄνου, κεντοῦν αὐτὸν ὕπως τρέχη καὶ πέμπον πρὸ αὐτοῦ τὴν φωνὴν του δις ὁ ἦρωσ τοῦ Ὀσιάν.

— Κύριοι, κύριοι, ἐφώναζε, φύγετε ! διότι ἡ γυναῖκα τοῦ ξενόδοχου μὲ παρήγγειλε νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ὑπῆγαν εἰς τὸ σπῆτί της ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι συνέλαβαν τὸν λοχαγὸν Κρεῖτεγγέλτ καὶ ζήτουσν τώρα τὸν Βακλώ. Καλὰ θὰ κάμετε νὰ φύγετε μίαν ὥραν προτίτερα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἔχεις δίκαιον, παιδί μου, εἶπεν ὁ Βακλώ, λάβε αὐτὸ τὸ ἥμισυ σελίνιον διὰ τὸν κόπον σου, καὶ θὰ ἐδίδα τὸ διπλοῦν εἰς ὅποιον θὰ μὲ ἔλεγε ποῖον δρόμον πρέπει νὰ ἀκολουθήσω.

— Αὐτὸ θὰ σὲ τὸ εἶπῶ ἐγὼ, Βακλώ, εἶπεν ὁ Ρεῖβενσγούδ. Ἐλα μαζῆ μου εἰς τὸ Γουλφκράγ. Ἰπάρχουν μέρη εἰς τὸν ἀρχαῖον πύργον μου εἰς τὰ ὁποῖα δύνασαι νὰ κρυφθῆς καὶ χίλιοι ἄνθρωποι ἂν σὲ σκαλίζουν.

— Πλὴν τοῦτο θὰ ἀνησυχῆσῃ καὶ σὲ, Κύριε· καὶ ἂν δὲν σ' ἐπίασαν ἕως τώρα τὰ δίκτυα τῶν Ἰακωβιτῶν, εἶναι ὅλως περιττὸν νὰ σὲ παρασύρω εἰς αὐτὰ ἐγὼ.

— Μὴν ἀνησυχῆς· δὲν φοβοῦμαι τίποτε.

— Τότε λοιπὸν ἔρχομαι μαζῆ σου προθύμως, διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν γνωρίζω τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε σκοπὸν νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ὁ Κρεῖτεγγέλτ αὐτὴν τὴν νύκτα· καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν τὸν συνέλαβαν, θὰ εἶπῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν δι' ἐμὲ καὶ ἑκατὸν ψεύματα διὰ σὲ, διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὸ ζῦλον.

Ἰππεύσαντες δὲ ἀμφοτέρω, ἀπεμακρύνθησαν καταλιπόντες τὸν συνήθη δρόμον καὶ διερχόμενοι δι' ἀγρίων καὶ ἐρήμων μονοπατίων, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ μὲν ἐγνωρίζαν, διότι ἐκυνήγουν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἀλλ' εἰς τὰ ὁποῖα δυσκόλως θ' ἀνευρίσκετο ξένος. Ἐπὶ τινα χρόνον ἐπορεύοντο σιωπῶντες καὶ τρέχοντες ὅσον ἦτο δυνατόν εἰς τοὺς κροκοπιακότητας ἵππους τοῦ Ρεῖβενσγούδ, ἕως ὅτου, ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ἤρξαντο βραδύνοντες τὸ βῆμα, διότι δυσκόλως ἀνεύρισκον τὸ μονοπάτιον, καὶ διότι ἤλπιζον ὅτι δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ φθάσωσιν αὐτοὺς οἱ καταδιώκοντες.

— Καὶ τώρα ὅτε δὲν τρέχομεν πλέον τόσον, εἶπεν ὁ Βακλώ, ἐπιθυμῶ νὰ σὲ κάμω μίαν ἐρώτησιν, Κύριε.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ Φρεϊβενσγούδ· πλήν θὰ μὲ συγχωρήσῃς νὰ μὴ σὲ ἀπαντήσω εἰ μὴ ἂν τὸ θεωρήσω πρέπον.

— Καλὰ εἶναι ἀπλουστάτη, ἐπανέλαβεν ὁ πρὸ μικροῦ ἀνταγωνιστῆς τοῦ Ἐδγάρ. Τί, μὰ τὸν διάβολον, ἔκαμε σὲ τὸν ἔχοντα τοιαύτην ὑπόληψιν, νὰ σκεφθῆς, ἔστω καὶ πρὸς ὀλίγον, νὰ σχετισθῆς μὲ ἄνθρωπον τόσον πανοῦργον ὡς ὁ Κρεϊγεγγέλτ καὶ μὲ ἓνα παραλυμένον, ὅπως ὁ κόσμος ὀνομάζει τὸν Βακλώ;

— Εἶναι ἀπλούστατον· διότι ἤμην ἀπηλπισμένοι καὶ ἐζήτουν ἀπηλπισμένους συντρόφους.

— Καὶ διατί μᾶς ἐγκατέλειψες τόσον ἀπροσδοκῆτως; ἤρώτησε πάλιν ὁ Βακλώ.

— Διότι ἤλλαξα γνώμην, ἀπήντησεν ὁ Ἐδγάρ, καὶ ἐγκατέλειψα τὴν ἐπιχείρησίν μου, τοῦλάχιστον πρὸς τὸ παρόν. Καὶ τώρα, ἀφ' οὗ ἀπεκρίθην εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου εὐχαρίστως καὶ εἰλικρινῶς, εἶπέ με καὶ σὺ διατί ἐσυντρόφευες μὲ τὸν Κρεϊγεγγέλτ, ὅστις εἶναι τόσον κατώτερός σου καὶ ὡς πρὸς τὸ γένος καὶ ὡς πρὸς τὸν νοῦν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ, διότι εἰμι τρελλὸς καὶ ἔχασα εἰς τὰ χαρτιά ὅλα μου τὰ κτήματα. Ἡ θεία μου, ἡ Λαίδη Γίρνιγκτον, ἤρχισε νέαν περίοδον ζωῆς, νομίζω, καὶ ἤλπιζα νὰ ἀπολύσω τι μόνον ἂν ἐγίνετο ἀλλαγὴ τῆς κυβερνήσεως. Ὁ Κρεϊγεγγέλτ ἦτο γνωριμία τῶν χαρτιῶν, εἶδε τὴν κατάστασίν μου καὶ, ἐπειδὴ ὁ διάβολος εὐρίσκεται πάντοτε σιμὰ μας, μὲ εἶπεν ἕκαστὸν ψεύματα περὶ τῶν ἐμπιστευτηρίων τοῦ ἀπὸ τὰς Βερσαλλίας καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ εἰς τὸν Ἅγιον Γερμικόν· μὲ ὑπεσχέθη βαθμὸν λοχαγοῦ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ ἐγὼ ὡς καλὸς γαίδαρος τὸν ἐπίστευσα. Εἶμι βέβαιος, ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν θὰ διηγῆθῃ πλῆθος ὠραίων ἱστοριῶν περὶ ἐμοῦ εἰς τὴν κυβέρνησιν. Αὐτὸ εἶναι τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον ἀπῆλαυσα ἀπὸ τὸ κρασί, τὰς γυναῖκας, τοὺς κύβους, τοὺς σκύλους καὶ τὰ ἄλογα.

— Ναί, Βακλώ, εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Φρεϊβενσγούδ, ἔτρεφες εἰς τὸ στήθος σου τοὺς ὄφεις οἱ ὁποῖοι σὲ πληγόνουν τώρα.

— Αὐτὸ εἶναι σωστὸν καὶ ἀληθές, Κύριε, ἀπήντησεν ὁ σύντροφος αὐτοῦ· πλήν, μὲ τὴν ἄδειάν σου, νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι καὶ σὺ τρέφεις εἰς τὸ στήθος σου ἓνα μέγαν ὄφιν, ὅστις κατέπιεν ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ εἶναι τόσον βέβαιον ὅτι θὰ καταβροχθίσῃ καὶ σὲ, ὅσον

είναι βέβαιον ὅτι οἱ ἐξ ἰδιῶν μου θά συμποσιάσουν μὲ ὅ,τι ἔμεινεν εἰς τὸν Βακλῶ, δηλαδὴ μὲ ὅ,τι εὐρίσκεται μεταξὺ τοῦ πύλου καὶ τῶν ὑποδημάτων του.

— Δὲν πρέπει, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, νὰ κατηγορήσω τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου τῆς ὁποίας ἔδωκα ἐγὼ τὸ παράδειγμα. Εἰπέ με λοιπὸν, ὄχι μεταφορικῶς, τί ἔνοοις μὲ τὸ θηριῶδες αὐτὸ πάθος τὰ ὁποῖον λέγεις ὅτι τρέφω;

— Τὴν ἐκδίκησιν, καλέ μου κύριε, τὴν ἐκδίκησιν, ἣτις ἂν ἦναι εὐγενὲς ἐλάττωμα ὡς τὸ κρασί, ἢ κραιπάλη καὶ τὰ παρεπόμενα, αὐτῶν, εἶναι ἐπίσης ἀντιχριστιανικὴ καὶ ὄχι τόσο ἀνάγκη. Εἶναι προτιμότερον νὰ σπάσῃς τὸν φραγμὸν ἑνὸς κήπου διὰ νὰ παραμονεύσῃς ἕλαφρον ἢ νέαν, πρᾶ νὰ φονεύσῃς γέραντα ἄνθρωπον.

— Ἀρνοῦμαι ὅτι εἶχα αὐτὴν τὴν ιδέαν, εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Ρέιβενσγούδ· μὰ τὴν ψυχὴν μου σὲ λέγω ὅτι δὲν εἶχα τοιοῦτον σκοπὸν. Ἦθελα μόνον νὰ συναντήσω τὸν τύραννον πρὶν ἀναχωρήσω ἀπὸ τὴν γενεθλίαν μου γῆν καὶ νὰ τὸν ὑβρίσω διὰ τὴν τυραννίαν του καὶ τὰς συνεπείας τῆς. Θὰ τὸν ἀπεδείκνυκα τὰς ἀδικίας του οὕτως, ὥστε θά συνεκίνουν τὴν ψυχὴν του.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Βακλῶ, καὶ θά σὲ ἐπιανεν ἀπὸ τὸν λαίμῳ, καὶ θά ἐζήτει βοήθειαν, καὶ τότε θά τὸν ἐβγάδεις τὴν ψυχὴν του, ὑποθέτω. Μόνον τὸ βλέμμα καὶ ὁ τρόπος σου θά ἔκλυαν τὸν γέροντα ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον του.

— Φαντάσου τὴν πρόκλησιν, ἀπεκρίθη ὁ Ρέιβενσγούδ, φαντάσου τὸν ὄλεθρον καὶ τὸν θάνατον οἱ ὅποιοι προῆλθαν ἀπὸ τὴν σκληρότητά του· φαντάσου ὅτι κατέστρεψεν ἀρχαῖον οἶκον, ὅτι ἐδολοφόνησε φίλτατον πατέρα! Εἰς τοὺς ἀρχαίους Σκωτικοὺς χρόνους, ἐκεῖνος ὅστις ἔμενεν ἡσυχος μετὰ τοιαύτας ἀδικίας, δὲν ἐθεωρεῖτο ἄξιος νὰ ὑπερασπίσῃ φίλον, οὔτε νὰ ἀτενίσῃ ἐχθρόν.

— Καλὰ, κύριε, χαίρω βλέπων ὅτι ὁ διάβολος μεταχειρίζεται τὴν αὐτὴν δολιότητα πρὸς τοὺς ἄλλους, τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ πρὸς ἐμέ· διότι πάντοτε, ὅταν πρόκειται νὰ κάμω κάμμίαν τρέλλαν, μὲ πείθει ὅτι εἶναι ἀναγκαιοτάτη, εὐγενεστάτη καὶ ἱπποτικωτάτη, καὶ εὐρίσκομαι αἴφνης εἰς τὴν λάσπην ἕως τὸν λαίμῳ πρὶν ἰδῶ ὅτι ἡ γῆ εἶναι ὑγρά. Καὶ σὺ, Κ. Ρέιβενσγούδ, πρὸ ὀλίγον νὰ γίνῃς δολοφ.

ἀνθρωποκτόνος, μόνον καὶ μόνον διότι ἔχεις ἀγνὸν σέβας πρὸς τὴν μνήμην τοῦ πατρός σου.

— Οἱ λόγοι σου ἔχουν περισσοτέραν φρόνησιν ἀφ' ὅσων περιμένει τις ἀπὸ τὰς πράξεις σου, Βακλῶ. Ἔχεις δίκαιον τὰ ἐλαττώματά μας μᾶς παρουσιάζονται μὲ σχῆμα ἐξωτερικὸν ἐπίσης ὡραίων ὡς ἐκείνο μὲ τὸ ὁποῖον οἱ προληπτικοί, ὅταν θέλουν νὰ βάλουν εἰς πειρασμὸν τοὺς ἀνθρώπους, παριστάνουν τοὺς δαίμονας, τῶν ὁποίων δὲν ἀνακαλύπτομεν τὴν φυσικὴν ἀσχημίαν, εἰμὴ ἀφ' οὗ τοὺς ἐναγκαλισθῶμεν.

— Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀπομακρύνωμεν, εἶπεν ὁ Βακλῶ, καὶ αὐτὸ ἔχω κατὰ νοῦν νὰ κάμω μίχην ἡμέρην, δηλαδὴ ὅταν ἡ γραῖα Λαίδη Γίρινγκτον ἀποθάνῃ.

— Βακλῶ, ἤκουσες ποτὲ τὸ ἀγγλικὸν ῥητόν; εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, «Ἡ κόλασις εἶναι στρωμένη μὲ καλοὺς σκοπούς.» Αὐτὸ θὰ εἰπῇ ὅτι συχνότερα τοὺς ἀποφασίζει τις ἀφ' ὅ,τι τοὺς ἐνεργεῖ.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Βακλῶ, ἐγὼ ὅμως θ' ἀρχίσω ἀπὸ ἀπόψε, καὶ ἀπεράσιστα νὰ πῶ μόνον ἓν ἑκατοστάριον κρασίου, ἐκτὸς ἂν τὸ κρασί σου εἶναι ἐξαιρετικῆς ποιότητος.

— Ὀλίγα πράγματα θὰ σὲ δελεάσουν εἰς τὸν πύργον μου, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχω νὰ σὲ προσφέρω ἄλλο τι ἀπὸ τὴν προστασίαν τῆς στέγης μου ὅλον τὸ κρασί μας καὶ ὄλαι αἱ προμήθειαι μας ἐτελείωσαν εἰς τὸ τελευταῖον λυπηρὸν γεγονός.

— Εὐχομα: νὰ παρέλθουν χρόνοι καὶ νὰ μὴ χρειασθῆς προμηθείας διὰ τοιοῦτον συμβάν, ἀπεκρίθη ὁ Βακλῶ ἄλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ πῖτετε καὶ τὴν τελευταίαν φιάλην τοῦ κρασίου σας εἰς τὴν καθείαν, διότι τοῦτο φέρει δυστυχίαν.

— Ἡ δυστυχία, νομίζω, ὑπάρχει εἰς ὅ,τι μὲ ἀνήκει, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ. Πλὴν ἰδοὺ τὸ Γουλφκράγ καὶ ὅ,τι ἐμπεριέχει ἀκόμη εἶναι εἰς τὰς διαταγὰς σου.

Ὁ φλοίσβος τῆς θαλάσσης πρὸ καιροῦ εἶχαν ἀναγγεῖλει ὅτι ἐπλησίασαν εἰς τοὺς βράχους, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων ὁ θεμελιωτῆς τοῦ μικροῦ φρουρίου εἶχε κρεμάσει τὴν φωλεάν του, ὡς τὴν φωλεάν ἀετοῦ θαλασσίου. Ἡ ὠχρὰ σελήνη, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἀντηγωνίζετο πρὸς τὰ τρέχοντα σύννεφα, ἔλαμπε καὶ ἐδείκνυεν εἰς τοὺς δύο νέους τὸν μεμονωμένον καὶ γυμνὸν πύργον, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντ

τος βράχου τοῦ βρεχομένου ὑπὸ τοῦ Γερμανικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐκ τῶν τριῶν μερῶν ὁ βράχος ἦτο κρημνώδης· ἐκ τοῦ τετάρτου, τοῦ πρὸς τὴν γῆν, εἶχεν ἄλλοτε περιφραχθῆ διὰ τεχνικῆς τάφρου καὶ κρεμαστῆς γεφύρας· ἀλλ' ἡ μὲν γέφυρα εἶχε συντριβῆ καὶ κατέπιπτεν, ἡ δὲ τάφος εἶχε χωσθῆ οὕτως, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ διαβῆ ἔφιππος αὐτὴν καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν στενὴν αὐλὴν, ἥτις ἦτο περιζωσμένη ἐκατέρωθεν ὑπὸ μαγειρείων καὶ σταύλων, ἐν μέρει κατεστραμμένων, καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς γῆς περιτεταχισμένη ὑπὸ τείχους μετ' ἐπάλλξεων· εἰς τὴν τετάρτην γωνίαν ἠγείρετο ὁ ὑψηλός, στενός καὶ διὰ λίθων φαιῶν κατεσκευασμένος πύργος, ὅστις ἐφαινετο μεταξὺ τοῦ φωτός τῆς σελήνης ὡς τὸ φάσμα πελωρίου γίγαντος. Ἀγριωτέραν καὶ μελαγχολικωτέραν κατοικίαν εἶναι ἴσως δύσκολον νὰ φαντασθῆ τις. Ὁ λυπηρὸς καὶ ζοφώδης ἤχος τῶν κυμάτων τῶν συντριβομένων ἀλλεπαλλήλως ἐπὶ τῆς κρημνώδους ἀκτῆς, ἦτο πρὸς τὴν ἀκοὴν ὅ,τι τὸ ἀκρωτήριο πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ σύμβολον δηλαδὴ ἀμεταβλήτου καὶ μονοτόνου μελαγχολίας μεμιγμένης μετὰ φρίκης.

Ἄν καὶ ἡ νύξ δὲν ἦτο πολλὰ προκεχωρημένη, οὐδὲν ὑπῆρχε σημεῖον ζῶντος κατοικοῦ εἰς τὸ ἔρημον τοῦτο οἶκημα· ἐπὶ ἐνὸς μόνου τῶν στενῶν παραθύρων, τὰ ὁποῖα ἐφαινοντο εἰς ὕψη καὶ ἀποστάσεις ἀνίσους ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ κτιρίου, ἔλαμπε μικρὸν φῶς.

— Ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγοῦδ, κατοικεῖ ὁ μόνος ὑπὸν ἡμέρας ὁ ποῖος μένει εἰς τὸν οἶκον τῶν Ρεϊβενσγοῦδ· καὶ καλὰ κάμνει νὰ μένῃ ἐκεῖ, διότι ἄνευ αὐτοῦ δὲν θὰ εἶχαμεν τὴν ἐλπίδα νὰ εὐρωμεν φῶσιν καὶ φῶς. Πλὴν ἀκολούθητέ με με προσοχὴν· ὁ δρόμος εἶναι στενός καὶ μόνον ἓνα ἄλογον δύναται νὰ περάσῃ.

Καὶ ἀληθῶς, τὸ μονοπάτιον ἔφερεν εἰς εἶδος ἰσθμοῦ, ἐπὶ τῆς χερσονησιακῆς ἄκρας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ πύργος. Τὰ πάντα εἶχον θυσιασθῆ ὕψος κατασταθῆ οὗτος ἰσχυρὸς καὶ ἀπόρρητος· διότι οἱ Σκῶτοι βαρῆνοι συνείθιζον, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξωσι θέσιν ἢ εἶδος ἀρχιτεκτονικῆς διὰ τοὺς πύργους αὐτῶν, νὰ προσέχωσι μόνον πῶς νὰ καταστήσωσιν αὐτοὺς ὀχυρωτέρους. Οἱ ὀδοιπόροι βαδίζοντες μετὰ προσοχῆς, ὡς εἶχε συμβουλεύσει ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγρίου τούτου μέρους, εἰσῆλθον σῶοι εἰς τὴν αὐλὴν. Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ Ρεϊβενσγοῦδ κατέβηκε πολὺν κόπον κρούων τὴν χαμηλὴν θύραν καὶ κράζων τὸν

ὑπὲρ τὴν αὐτοῦ, μόλις μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου ἔλαβεν ἀπάντησιν παρὰ τοῦ Καλέβ (Caleb).

— Βεβαίως ὁ γέρον μου θά ἀνεχώρησεν, ἔλεγεν ὁ Ἐδγάρ, ἢ θά ἔπαθε τίποτε· διότι ὁ κρότος τὸν ὁποῖον κάμνω θά ἐξύπνα· καὶ τοὺς ἑπτὰ Κοιμωμένους.

Ἐπὶ τέλους, σύνσταλμένη καὶ διστάζουσα φωνὴ ἀπήντησε·

— Κύριε, Κύριε τοῦ Ρεϊβενσγούδ, σεῖς εἶσθε;

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, Καλέβ, ἀνοίξε τὴν θύραν ἐγγρήγορα.

— Πλὴν εἶσθε σεῖς ὁ ἴδιος ζωντανός;· Διότι προτιμῶ νὰ ἀντικρύσω πενήντα διαβόλους παρὰ τὸ φάντασμα τοῦ κυρίου μου ἢ τὸ πνεῦμά του· λοιπὸν, μακρὰ ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀνέισαι ὁ κύριός μου, ἐκτὸς μόνον ἂν εἶσαι ὁ κύριός μου μὲ σῶμα, πόδια καὶ χέρια.

— Ἐγὼ εἶμαι, τρελλόγερε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ, μὲ ἀνθρωπίνην μορφήν καὶ ζωντανός, ἐκτὸς ὅτι εἶμαι μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο εἰς τὸ ἄνω παράθυρον ἐχάθη καὶ, φαινόμενον ἀπὸ πολεμίστρας εἰς πολεμίστραν, ἐδείκνυεν ὅτι ὁ φέρον αὐτὸ κατέβαινε, μετὰ μεγίστης περισκέψεως, τὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα ἑνὸς τῶν πυργίσκων τῶν στολιζόντων τὰς γωνίας τοῦ ἀρχαίου πύργου. Διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς καταβάσεως τοῦ Καλέβ ὁ μὲν Ἐδγάρ προέφερε λέξεις τινὰς ἀνυπομονησίας, ὁ δὲ ἤττον μὲν ὑπομονητικὸς πλέον δὲ ζωηρὸς σύντροφος αὐτοῦ εἶπε σειράν ὕβρεων. Ἀλλ' ὁ Καλέβ πάλιν ἐσταμάτησε πρὶν ἀνοίξῃ τὴν θύραν καὶ ἠρώτησεν ἐκ νέου ἂν ἦσαν ἄνθρωποι μὲ μορφήν, οἵτινες ἐζήτουν νὰ εἰσέλθωσι τὴν ὥραν ταύτην τῆς νυκτός.

— Ἄν ἤμην πλησίον σου, ξαναμωραμένε, εἶπεν ὁ Βακλώ, θά σέ ἔδιδα ἀρετὰ δείγματα τῆς σωματικῆς μου δυνάμεως.

— Ἀνοίξε τὴν θύραν, Καλέβ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ μὲ γλυκύτερον τόνον φωνῆς, τὸ μὲν διότι ἐσέθετο τὸν παλαιὸν καὶ πιστὸν ἐπιστάτην αὐτοῦ, τὸ δὲ διότι ἐθεώρει ὅτι αἱ ὀργίλαι λέξεις ἦσαν μάταιαι ἐν ὧσφ ὁ Καλέβ εἶχε μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἐξωθεν ὀμιλούντων τὴν παχεῖαν καὶ διὰ μοχλῶν κεκλεισμένην δρυῖνην θύραν.

Τέλος πάντων ὁ Καλέβ, διὰ τρεμούσης χειρὸς ἀπέσυρε τοὺς μοχλοὺς, ἤνοιξε τὴν βαρεῖαν θύραν καὶ ἐφάνη ἐνώπιον τῶν νέων δεικνύων τὴν ἀραιὰν καὶ λευκὴν κόμην, τὸ γυμνὸν μέτωπον, καὶ τοὺς εὐφυεῖς καὶ ζωηροὺς χαρακτῆρας αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ πάντα ἐφώτιζεν ἡ

τρέμουσα λυχνία τὴν ὁποίαν ἐκράτει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης προσεπάθει νὰ σκιάσῃ καὶ προφυλάξῃ τὸ φῶς. Τὸ δειλὸν καὶ ἐνταυτῷ φιλόφρον βλέμμα τὸ ὁποῖον ἐβρίσκει περὶ ἑαυτὸν, τὸ φῶς τὸ ὁποῖον προέπεμπεν ἡ λυχνία ἐπὶ τῆς λευκῆς κόμης καὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, παρίστων ὠραίαν εἰκόνα· πλὴν οἱ δύο ὁδοιπόροι ἦσαν τοσοῦτον ἀνυπόμονοι νὰ εὔρωσιν ἄσυλον κατὰ τῆς ἐγειρομένης Ουέλλης, ὥστε δὲν εἶχον καιρὸν νὰ σπουδάσωσι τὸ γραφικὸν τῆς θέσεως.

— Σεῖς εἴσθε, φίλτατέ μου Κύρις; σεῖς εἴσθε ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ὁ γέρον ὑπερήτης· λυποῦμαι διότι σὰς ἄφησα καὶ ἐπεριμείνατε εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου σας· ἀλλὰ ποῖος τὸ ἐπίστευεν ὅτι θὰ ἐπιστρέψετε τόσον γρήγορα καὶ μὲ ἓνα ξένον μαζὴ σας, μὲ ἓνα . . .

Ἐδῶ δὲ, διακόψας τὴν ὁμιλίαν καὶ στραφείς πρὸς τὰ ἔσω, ἤρχισε νὰ δίδῃ εἰς τινὰ κάτοικον τοῦ πύργου, ὅστις δὲν ἐφαίνετο, ὀδηγίας, ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὡς αὐτὸς ἐνόμιζε, διὰ νὰ μὴ ἀκούηται ὑπὸ τῶν δύο φίλων εἰτινες ἴσταντο εἰσέτι εἰς τὴν αὐλήν.

— Μυσία, Μυσία (Mysie), γυναῖκα! κινήσου, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! καὶ διόρθωσε τὴν φωτιάν. Πάρε τὸ παλαιὸν σαμνὶ μὲ τὰ τρία πόδια ἢ ὅ,τι ἄλλο εὔρης, διὰ νὰ κάμῃς ὀλίγην φλόγα.

Μετὰ ταῦτα δὲ στραφείς πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ·

— Φοβοῦμαι, εἶπεν, ὅτι δὲν ἔχομεν ἀρκετὰς προμηθείας, διότι σὰς ἐπεριμείναμεν μετ' ὀλίγους μῆνας, καὶ τότε βεβαίως θὰ ἐφροντίζαμεν νὰ ἐτοιμάσωμεν ὅλα διὰ νὰ σὰς ὑποδεχθῶμεν ὅπως ἀρμύζει εἰς τὴν θέσιν καὶ τὴν οἰκογένειάν σας. Μ' ὄλον τοῦτο . . .

— Μ' ὄλον τοῦτο, Καλέβ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, πρέπει νὰ δεχθῆς ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα καὶ τὰ ἄλογά μας καὶ ἡμᾶς. Ἐλπίζω ὅτι δὲν λυπεῖσαι διότι ἤλθα ἐνωρίτερα ἀφ' ὅτι μ' ἐπερίμενες.

— Νὰ λυπηθῶ, μιλῶρδε! . . . (διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι εἴσθε πάντοτε λόρδος διὰ ὅλους τοὺς τιμίους ἀνθρώπους, ὅπως ἦσαν λόρδοι τριακοσίους χρόνους οἱ εὐγενεῖς πρόγονοί σας, χωρὶς νὰ ζητήσουν δι' αὐτὸ τὴν ἀδειαν ἐνὸς Οὐίγ) . . . Νὰ λυπηθῶ, διότι βλέπω τὸν λόρδον Ρείβενσγούδ ἐπιστρέφοντα εἰς ἓνα τῶν πύργων του!

Καὶ ἀποτεινόμενος πάλιν πρὸς τὴν ἀόρατον σύντροφον αὐτοῦ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Μυσία, σφάζε τὴν κλωσσαν χωρὶς νὰ τὸ σκερθῆς δύο φορές, καὶ βάλε τὴν εἰς τὴν σούβλαν.

Στραφείς δὲ πάλιν πρὸς τὸν Βακλῶ προσέθηκε·

— Δὲν λέγω ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ καλλιτέρα μας κατοικία· ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ καλὴ πρὸς τὸ παρὸν διὰ τὸν λόρδον Ρεϊθενσγούδ διὰ νὰ ἀναπαύεται αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῶν ταρχῶν, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι δυσάρεστον δι' αὐτὸν νὰ κατοικῆ ἕνα τῶν καλλιτέρων κτημάτων του. Πλὴν καὶ αὐτὸς ὁ πύργος τοῦ Γουλφκράγ εἶναι γνωστὸς διὰ τὴν ἀρχαιότητά του καὶ ἔτσι οἱ ξένοι οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπισκέφθησαν θεωροῦν τὸ ἐξωτερικόν του ὡς ἄξιον θαυμασμοῦ.

— Καὶ βλέπω ὅτι εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ μᾶς κάμης νὰ τὸ θαυμάσωμεν καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Ρεϊθενσγούδ μειδιάσας διὰ τὰς πανουργίας τὰς ὁποίας ὁ γέρον μετεχειρίζετο ὅπως κρατήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν θύραν, μέχρις οὗ ἡ σύντροφος αὐτοῦ Μυσία ἐτοιμάσῃ ἐντὸς τὰ ἀναγκαιούντα πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν.

— Ὡ! δὲν μᾶς μέλει διὰ τὸ ἐξωτερικόν τοῦ πύργου, καλέ μου φίλε, εἶπεν ὁ Βακλῶ, δεῖξέ μας τὸ ἐσωτερικόν καὶ κάμε μας τὴν χάριν νὰ δεῖξῃς τοὺς σταύλους εἰς τὰ ἄλογά μας· αὐτὸ ζητοῦμεν.

— Ὡ! ναι, κύριε, ναι, ἔχετε δίκαιον, κύριε. Ὁ Μιλόρδος καὶ κάθε ἔντιμος φίλος του . . .

— Πλὴν τὰ ἄλογά μας, τὰ ἄλογά μας, φίλε μου! Ὁ ἀποθάνου ἀπὸ τὸ ψυχὸς μετὰ τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον ἔκαμην, καὶ τὸ ἰδικόν μου εἶναι πάρα πολὺ καλὸν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ζήσῃ. Λοιπὸν σὲ ἐπαυαλέγω, τὰ ἄλογά μας! ἀνέκραξεν ὁ Βακλῶ.

— Εἶναι ἀληθές, ναι τὰ ἄλογά σας, ναι, θὰ φωνάξω τοὺς ὑπηρέτας· καὶ με φωνὴν βροντώδη ἤτις ἀντήχει εἰς ὅλον τὸν πύργον ἐφώναζεν ὁ Καλέδ· Ἰωάννη! Οὐίλλιαμ! Σάουνδερς! Οἱ τρελλοὶ ἐβγήκαν, ἡ κοιμοῦνται, ὑπέλαβεν εἰς μάτην περιμείνας ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν καλῶς ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λάβῃ. Ὅλα πηγαίνουν ἀνάποδα ὅταν ὁ Κύριος δὲν εἶναι ἐδῶ· πλὴν θὰ περιποιηθῶ τὰ ἄλογά σας ἐγώ.

— Καλὰ θὰ κάμης, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, ἄλλως δὲν βλέπω ποῖος θὰ τὰ ὑπηρετήσῃ.

— Σιωπῆ, μιλόρδε, σιωπῆ, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ὁ Καλέδ, με φωνὴν ἰκετευτικὴν καὶ κρυφίως, εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ· ἀνδὲν δὲν σκέπτεσθε τὴν ἰδικὴν σας ἀξιοπρέπειαν, σκαφθῆτε τὴν ἰδικὴν

μου ἄριστον κόπον θὰ ἔχω διὰ νὰ γίνουν ὀπωσούν ἀνθρωπινὰ τὰ πράγματα, ἀν καὶ λέγω τόσα ψεύματα.

— Καλὰ, μὴν ἀντρυχῆς, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, πῆγαινε εἰς τοὺς σταύλους. Ἐλπίζω ὅτι ἔχει κριθάρι καὶ γρασίδι.

— Βέβαια, ἔχει ἄπειρον κριθάρι καὶ γρασίδι. — Καὶ ταῦτα μὲν εἶπε δυνατὰ καὶ μετὰ βεβαιότητος, ἀλλὰ προσέθηκεν εὐθὺς ταπεινοτέρῃ φωνῇ. — Πύρα ὀλίγον ἄχυρον καὶ ὀλίγον κριθάρι μετὰ τὴν κηδείαν εἰς μίαν γωνίαν τῶν σταύλων.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ λαμβάνων τὴν σπυγίαν ἀπὸ τὰς χειρᾶς τοῦ ὑπρέτου, ὅστις μετὰ δυσαρτελείας παρέδωκεν αὐτήν, θὰ ὀδηγήσω τὸν κύριον μόνος μου ἐπάνω.

— Πῶς, μιλόρδε, σεις! ἀδύνατον! Ἄν θέλετε νὰ ἔχετε ὑπομονὴν μόνον πέντε ἢ δέκα λεπτά, ἢ, τὸ πολὺ, ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ νὰ ἰδῆτε μετὰ τὸ φεγγάρι τὴν ὠραίαν αὐτὴν θέαν, ἕως ὅτου τακτοποιήσω τὰ ἄλογα, θὰ ἐπανέλθω εὐθὺς νὰ σᾶς ὀδηγήσω ἐπάνω, ὡς πρέπει νὰ ὀδηγῆ τις τὴν εὐγενεῖάν σας καὶ τὸν ἐντιμὸν σύντροφόν σας. Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκλείδωσα τοὺς ἀσημένιους λύχνους καὶ αὐτὸς ὁ λύχνος δὲν εἶναι καλός.

— Εἶναι καλὸς πρὸς τὸ παρόν, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ καὶ σὺ νομίζω ὅτι δὲν ἔχεις ἀνάγκην φωτὸς εἰς τοὺς σταύλους, διότι, ἀν ἐνθυμούμαι καλὰ, τὸ ἥμισυ τῆς σκεπῆς εἶναι πεσμένον.

— Ἐχετε δίκαιον, μιλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ πιστὸς ὑπρέτης καὶ μετὰ μεγίστης ἐτοιμότητος πνεύματος προσέθηκεν εὐθὺς αὐτοὶ οἱ κτίσται καὶ οἱ ζουλοργοὶ εἶναι ἄθλιοι ἄνθρωποι· φαντασθῆτε, μιλόρδε, ὅτι ἀκόμη δὲν ἤλθαν νὰ τὴν διορθώσουν.

— Ἄν εἶχα διάθεσιν νὰ γελάσω μετὰ τὰ δυστυχήματα τοῦ οἴκου μου, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ ὀδηγῶν τὸν Βακλῶ ἐντὸς τοῦ πύργου, ὁ ταλαίπωρος Καλέβ θὰ με ἔδιδεν ἀρκετὴν ὕλην. Ἐχει τὴν μανίαν νὰ παριστάνῃ τὰ διάφορα πράγματα τοῦ ἀθλίου οἰκοκυριοῦ μας, ἔχει ὅπως εἶναι, ἀλλ' ὅπως, κατ' αὐτὸν, ἔπρεπε νὰ ᾔνοι. Καὶ, νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, συχνὰ διασκεδάζω μετὰ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα εφευρίσκει διὰ νὰ πρᾶμθηθεύῃ ὅτι αὐτὸς νομίζει ὡς ἀπαραίτητον διὰ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας, καὶ μετὰ τὰς ἐπιπλέον γενναίας ἀπολογίας τοῦ ὅταν λείπῃ τι τὸ ὁποῖον ἢ εὐφύια του δὲν ἠδυνήθη νὰ εὐρῆ πῶς νὰ

ἀντικαταστήσῃ. Πλὴν ἂν καὶ ὁ πύργος δὲν εἶναι μεγάλος, βλέπω ὅτι δυσκόλως θὰ εὔρω τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει φωτιά.

Ἐνῶ δὲ ὠμίλει ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

— Ἐδῶ, τοῦλάχιστον, εἶπε, δὲν ὑπάρχει οὔτε κἀν ἐστία.

Καὶ τῷ ὄντι τὸ θέμα ἦτο λυπηρόν· τὸ μέγα θολωτὸν δωμάτιον ἔμενε σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, εἰς ἣν εἶχον ἀφήσει αὐτὸ μετὰ τὸ συμπόσιον τῆς κηδείας τοῦ λόρδου Ἀλλὰν Ρεϊβενσγούδ. Ἀνεστραμμένοι ὕδριαι, ἀγγεῖα πῆλινα ἢ ἐκ κασιτέρου ἔκειντο ἔτι ἐπὶ τῆς δρυϊνῆς τραπέζης· ἐπὶ δὲ τοῦ πετρίνου ἐδάφους ἦσαν διεσπαρμένα λείψανα ποτηρίων, ἅτινα ὡς εὐθραυστότερα τῶν ἄλλων εἶχον κατὰ μέγα μέρος θυσιασθῆ ὑπὸ τῶν συνδαιτυμόνων ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τῶν προσφιλῶν αὐτοῖς προπόσεων. Ὡς πρὸς δὲ τὰ ἀργυρᾶ σκεύη, τὰ ὁποῖα εἶχον δανείσει διὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς, εἶχον ληρθῆ μέτρα ὅπως ἀποδοθῶσιν ἅμα ὡς ἐτελείωσεν ἡ πομπὴ τῆς ἐπίδειξις τρυφῆς ἀκαίρου τε καὶ περιττῆς. Ἐν ὀλίγοις, οὐδὲν εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην ἐδείκνυε πλοῦτον· ἔβλεπε μόνον σημεῖα προσφάτου κραιπάλης καὶ παρούσης ἐρημίας. Τὰ μέλανα παραπετάσματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς νεκρικῆς τελετῆς εἶχον διαδεχθῆ τὰ πρὶν πεπαλαιωμένα, εἶχον καταβιβασθῆ καὶ ἐκρέμαντο ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνωμάλως, ἀποκαλύπτοντα τοὺς μεγάλους λίθους τοῦ κτιρίου, οἵτινες οὔτε διὰ γύψου οὔτε διὰ τῆς σμίλης ἦσαν ἐστολισμένοι. Τὰ κατὰ γῆς ἐξέριμμένα καθίσματα ἐμαρτύρουν περὶ τῆς ἀταξίας καὶ τοῦ θορύβου τοῦ νεκρικοῦ συμποσίου.

— Τὸ δωμάτιον τοῦτο, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ ἀνυψώσας τὸν λόγον, τὸ δωμάτιον τοῦτο, κύριε Ἐϋστον, ἐχρησίμωσεν εἰς τὴν ἀκολασίαν ἀντὶ νὰ ὑποδεχθῆ τὴν λύπην· εἶναι δίκαιον λοιπὸν νὰ ἦναι σήμερον μελαγχολικὸν ἀντὶ εὐθυμον διὰ νὰ σὲ ὑποδεχθῆ.

Καὶ ἐγκαταλιπόντες τὴν αἴθουσαν ταύτην ἀνέβησαν εἰς ἄλλο πάτωμα, ὅπου ὁ Ἐδγάρ ἀνοίξας ἐπὶ ματαίῳ μίαν ἢ δύο θύρας, ὠδήγησεν ἐπὶ τέλος τὸν Βακλῶ εἰς μικρὸν ἀμφιθάλαμον ἐστρωμένον διὰ ψιάθου, ὅπου, πρὸς μεγάλην αὐτῶν χαρὰν, εὔρον ἀρκούντως καλὸν πῦρ, τὸ ὁποῖον ἡ Μυσία, ἀκολουθήσασα βεβαίως τὸ ἐν τῶν ὑπὸ τοῦ Καλέσ συμβουλευθέντων μέτρων, εἶχεν ἀνάψει διὰ μεγάλου ποσού φρυγάνων. Ὁ Βακλῶ πλήρης χαρᾶς, διότι εὔρε περισσότεραν ἀνάπαυσιν ἀφ' ὅσων μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐφαινετο ὅτι ἤθελε

πκράσχει αὐτῷ ὁ πύργος, ἔτριβε τὰς χεῖρας ἔμπροσθεν τῆς ἐστίαις, καὶ ἤκουε μετὰ περισσοτέρας εὐαρεσκείας ἢ πρότερον τὰς ἀπολογίας τοῦ λόρδου Ρεΐθενσογούδ.

— Ἀνάπαυσιν δὲν θά εὔρης ἐδῶ, ἔλεγεν ὁ Ἐδγάρ, διότι οὐδ' ἐγὼ τὴν ἔχω πρὸ καιροῦ· οἱ τοῖχοι οὗτοι τὴν ἀγνοοῦσιν, ἂν ποτὲ τὴν ἐγνώρισαν ὑπεράσπισιν ἡμῶς καὶ ἀσφάλειαν, νομίζω, ὅτι δύναμαι νὰ σὲ ὑποσχεθῶ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸν, Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ, καὶ μὲ ὀλίγην τροφήν καὶ ὀλίγον κρασὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι θά εἶμαι ὑπερευχαριστημένος ἀπόψε.

— Φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, ὅτι τὸ δεῖπνόν σου θά ἦναι πτωχόν, διότι ἀκούω τὸν Καλέσ καὶ τὴν Μυσίαν φιλονεικοῦντας. Ὁ ταλαίπωρος ὁ Βάλδερστον (Balderston) εἶναι ὀλίγον κωφὸς πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὥστε πολλὰ ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θέλει νὰ φυλάξῃ μυστικά ἀκούονται ἀπὸ ὅλους, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει μερίστην ἐπιθυμίαν νὰ κρύψῃ τὰ ἰδιαιτέρα στρατηγήματά του. Ἄκουσε!

Καὶ προσέξαντες ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος ὑπηρέτου λέγοντος πρὸς τὴν Μυσίαν τὰ ἑξῆς καὶ φιλονεικοῦντος·

— Κάμε ὅπως καλλίτερα ἠμπορεῖς, γυναῖκα, προσπάθησε. Εἶναι εὐκόλον νὰ δώσῃ τις καλὴν μορφήν εἰς τὰ πράγματα.

— Μὰ ἡ κλώσσα; . . . θά ἦναι σκληρὰ ὡσάν πετσὶ ἢ λωρί.

— Εἰπέ, Μυσία, εἰπέ ὅτι ἔκαμες σφάλμα, ὅτι ἔλανθάσθης, ἀπήντησεν ὁ πιστὸς ἐπιστάτης μὲ φωνὴν ἱερευτικὴν καὶ χαμηλὴν ἔπαρε ὅλην τὴν εὐθύνην ἐπάνω σου· πρέπει νὰ σώσωμεν τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας.

— Πλὴν, ἀπεκρίθη ἡ Μυσία, ἤξεύρεις ὅτι ἡ κλώσσα κάθεται κοντὰ εἰς τὸν φούρνον, καὶ φοβοῦμαι νὰ ὑπάγω ἐκεῖ χωρὶς φῶς, μήπως ἰδῶ κανένα φάντασμα· ἀλλὰ καὶ φάντασμα ἂν δὲν ἰδῶ, δὲν θά ἰδῶ τὴν κλώσσαν, διότι εἶναι κατασκοπτεῖνα καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλο φῶς εἰς ὅλο τὸ σπήτι ἀπ' ἐκεῖνο τὸ εὐλογημένον τὸ λυχνάρι τὸ ὁποῖον κρατεῖ ὁ Κύριός μας. Καὶ ἂν πιάσω τὴν κλώσσαν, δὲν πρέπει νὰ τὴν μαδῆσω, νὰ τὴν καθαρίσω καὶ νὰ τὴν ψήσω; πῶς θά τὰ κάμω ὅλ' αὐτὰ ἐνῶ ἐκεῖνοι κάθονται εἰς τὴν μόνην φωτιάν τὴν ὁποῖαν ἔχομεν εἰς τὸν πύργον;

— Έλα, έλα, Μυσία, εἶπεν ὁ γέρον ὑπηρέτης, ἄφυσέ με καὶ ἴσως τὰ κατορθώσω καὶ τοὺς πάρω τὸ φῶς δι' ὀλίγας στιγμὰς.

Πάραυτα δὲ ὁ Καλέβ Βάλδεραστον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκάθηντο οἱ νέοι, μὴ ὑποπτεύων κἄν ὅτι εἶχον ἀκούσει τοσοῦτον μέρος τοῦ διαλόγου.

— Λοιπὸν, Καλέβ, καλέ μου φίλε, δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ δειπνήσωμεν; ἠρώτησεν ὁ Ἐδγάρ.

— Ἐλπίς δειπνοῦ, μιλόρδε! ἐπανελάβεν ὁ Καλέβ μετ' ἤθους μεγίστης περιφρονήσεως διὰ τὴν ἀμφιβολίαν τὴν ὁποίαν ἐτόλμησε νὰ ἐκφράσῃ ὁ κύριος αὐτοῦ. Πῶς ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ὅταν εἴσθε εἰς τὸν πύργον τῆς εὐγενείας σας; Ἐλπίς δειπνοῦ! ἀληθινά! — Ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὸ κρέας τῶν κρεωπωλῶν δὲν σᾶς ἀρέσκει· ἔχομεν ὅμως ἀρκετὰς ὄρνιθας καὶ ἄλλα πουλιὰ ἔτοιμα διὰ νὰ τὰ βάλωμεν εἰς τὴν σούβλαν. — Μυσία, φῆσε τὸ παχὺ καπὸν! προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ὑπηρέτιδα μετὰ βροντώδους φωνῆς, ὡς ἂν ἦτο βέβαιος ὅτι τοιοῦτό τι ὑπῆρχεν.

— Εἶναι ὅλως διόλου περιττὸν, εἶπεν ὁ Βακλῶ, ἐπιθυμῶν ἐξ εὐγενείας νὰ ἀπκλάξῃ τὸν ταλαίπωρον ἐπιστάτην ἀπὸ τινος τῶν ἀνησυχιῶν αὐτοῦ· ἂν ἔχῃς μόνον ὀλίγον κρέας κρῦον καὶ ἓνα κομμάτι ψομί . . .

— Ἐγὼ τὰ ὠραιότερα ψομάκια ἀπὸ κριθάρι! ἀνέκραξεν ὁ Καλέβ ἀνακουφισθεὶς ὀλίγον ὕσον διὰ κρῦον κρέας ἔχομεν ἀρκετὰ κρῦα, ἂν καὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι μετὰ τὴν κηδείαν τὰ κρέατα καὶ τὰ γλυκίσματα ἐδόθησαν ὅλα εἰς τοὺς πτωχοὺς· μόνον τοῦτο . . .

— Έλα, Καλέβ, εἶπεν ὁ Ρεῖβενσγούδ, πρέπει νὰ παύσῃσι πλέον αὐτά. Αὐτὸς εἶναι ὁ νέος λόρδος Βακλῶ, ἐπιθυμεῖ νὰ κρυφθῇ καὶ γνωρίζεις . . .

— Τότε εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν εἶναι εἰς καλλιτέραν κατάστασιν ἀπὸ τὴν εὐγενεῖάν σας, ἀπεκρίθη χαίρων καὶ νεύων ὁ Καλέβ· λυποῦμι διότι ὁ κύριος κατατρέχεται, ἀλλὰ χαίρομαι διότι δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ κατηγορήσῃ τὴν οἰκοκυριό μας· φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶναι εἰς καλλίτερα νερὰ ἀπὸ τὰ ἰδικά μας . . . Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι εἴμεθα εἰς κακὰ νερὰ, ὅχι, χάρις τῷ Θεῷ, προσέθηκεν ἀνακαλῶν τὴν ὁμολογίαν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς χαρᾶς αὐτοῦ· ἀλλ' εἴμεθα μακρὰν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἤμεθα ἄλλοτε, ἢ ἐκεῖνο τὸ

ὅποιον ἔπρεπε νὰ εἴμεθα τόρα. Ὅσον δὲ διὰ τὸ φαγητόν . . . διατί νὰ εἰπῶ ψεύματα ; Ἐχῶ μόνον τ' ἀπομεινάρια μιᾶς πλάτης ἀρνίου, ἢ ὅποια παρουσιάσθη εἰς τὸ τραπέζι, τρεῖς μόνον φοράς· καὶ ὅσον πλησιάζει τις εἰς τὸ κόκκαλον τόσον τὸ κρέας εἶναι τρυφερότερον, ὡς γνωρίζετε καλὰ, Μιλόρδοι· ἔπειτα ἔχω ἓνα κομμάτι τυροὶ τὸ ὅποιον ἔχει λαμπρὰν ὄψιν καὶ βούτυρον τὸ ὅποιον δὲν εὐρίσκεis παντοῦ, καὶ . . . Πλὴν νομίζω ὅτι αὐτὰ εἶναι ὅλα πρὸς τὸ παρόν.

Καὶ μετὰ μεγίστης φαιδρότητος ἔφερε τὰς ὀλίγας προμηθείας αὐτοῦ, καὶ ἔθεσεν αὐτὰς μετὰ πολλῆς ἐθιμοταξίας ἐπὶ μικρὰς στοργῆς τραπέζης μετὰ τῶν δύο νέων, οἵτινες δὲν κατεφρόνησαν τὸ ἀπλῶν καὶ λιτὸν δεῖπνον. Ὁ δὲ Καλῆς ὑπηρετεῖ μετὰ σοβαρᾶς ἐπισημότητος, ὡς ἂν ἐπεθύμει νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰς ἑλλείψεις τοῦ γεύματος διὰ τῆς εὐλαβοῦς αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

Πλὴν, φεῦ ! δυσκόλως ἀναπληροῖ ἡ ἐπισημότης τὴν ἑλλειψίν ὑλικῆς τροφῆς ! Ὁ Βακλῶ, ὅστις εἶχε γευθῆ μετ' ὀρέξεως τὸ τρεῖς προσφερθὲν ἀρνίον, ἤρχησε νὰ ζητῆ ζῦθον.

— Δὲν τολμῶ νὰ σὰς συστήσω τὴν μπύραν μας, εἶπεν ὁ Καλῆς, διότι τὸ κριθάρι ἦτον κακῆς ποιότητος καὶ ἐξύμισεν· ἀλλὰ δὲν πιστεύω ποτὲ, κύριε, νὰ ἐπίστετε νερὸν τόσον ὠραῖον ὅσον τοῦ Πύργου μας.

— Ἄν ἡ μπύρα σας ἐχάλασεν ἢ μπορεῖς νὰ μὲ φέρῃς ὀλίγον κρασί, εἶπεν ὁ Βακλῶ, μορφάσας ὅτε ἤκουσε τὸν Καλῆς νὰ προτείνῃ μετὰ τοσαύτης ζέσεως τὸ καθαρὸν ποτόν.

— Κρασί ! ἀνέκραξεν ὁ Καλῆς ἐντόνως· εὐτυχῶς ἔχομεν ἀρκετόν. Πρὸ δύο ἡμερῶν . . . ποτὲ νὰ μὴν ἐπανέλθῃ τοιαύτη ἡμέρα . . . ἔπικαν τόσον κρασί εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι, ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ πλεύσῃ ἓνα πλοιάριον. Ποτὲ δὲν ἔλειψε τὸ κρασί εἰς τὸ Γουλφκράγ.

— Τότε, φέρε μας ὀλίγον, εἶπεν ὁ κύριος αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ μᾶς τὸ ἐκθειάζῃς.

Καὶ ὁ Καλῆς ἐξῆλθε θαρραλέως.

Ὅλοι οἱ ἐν ταῖς ἀποθήκαις πίθου ἐκινήθησαν καὶ ἀνετράπησαν ὑπ' αὐτοῦ ἀλληλοδιαδόχως ὅπως ἀνεῦρθη ἀρκετὸν καταπάτιον, καὶ γεμίση μέγα ἀγγεῖον τὸ ὅποιον ἐκράτει· πλὴν φεῦ ! εἶχον κενωθῆ μετ' ὑπερβαλλούσης ἐπιμελείας· καὶ μετ' ὅλας τὰς ἐρεῦνας καὶ τὰς προσπαθείας, ἃς ἡ πεῖρα αὐτοῦ ὡς οἰνοχόου ἐνέπνευσε αὐτῷ, μόλις ἠδυνήθη νὰ εὔρῃ ὀλίγον οἶνον ὀπωσοῦν πόσιμον.

Πλὴν ὁ Καλέβ ἦτο καλὸς στρατηγὸς καὶ δὲν ἀπεφάσιζεν' ἀποχωρήσῃ τοῦ πεδίου ἄνευ στρατηγήματος, ἱκανοῦ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν υποχώρησιν ταύτην· διὸ ἔτε ἔφθασεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δωματίου προσεποικίθη ὅτι παρεπάτησε, καὶ βίψας κατὰ γῆς κενὸν ἀγγεῖον ἐφώνησε τὴν Μυσίαν νὰ ἔλθῃ νὰ σφογγίσῃ τὸν οἶνον, ὅστις δὲν εἶχε ποτὲ χυθῆ· ἰθέσας δ' ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἕτερον ἀγγεῖον εἶπεν ὅτι ἤλιπζεν ὅτι ἔμεινεν ἀρκετὸς ἀκόμη οἶνος διὰ νὰ πῖωσιν οἱ μιλόροδοι. Καὶ ἦτον ἀληθῶς ἀρκετός· διότι καὶ αὐτὸς ὁ Βακλῶ, ὅστις ἦτο μέγιστος φίλος τῆς σταφυλῆς, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀνανεώσῃ τὸ πρῶτον ποτήριον τοῦ Γουλφκράγ, ἀλλ' ἠρκέσθη ἂν καὶ μετ' ἀποστροφῆς, εἰς φιάλην καθαρῶ ὕδατος. Ὁ δὲ Καλέβ ἠναγκάσθη νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πρὸς διανυκτέρευσιν· καὶ ἐπειδὴ ὁ Βακλῶ ἔμελλε νὰ κοιμηθῆ εἰς τὴν κρύπτῃν τοῦ πύργου, ὁ γέρον ὑπηρέτης ἦτο περιχαρῆς, διότι τοῦτο ἐδικαιολογεῖ ὅλας τὰς ἐλλείψεις ἐπίπλων, κλίνης κτλ.

— Διότι, ἔλεγε, ποῖος ἤθελε ποτὲ φαντασθῆ ὅτι θὰ ἐχρειάζετο αὐτὸ τὸ δωμάτιον; δὲν τὸ μετεχειρίσθησαν ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς συνωμοσίας τοῦ Γάουρι (Gowrie)· καὶ ποτὲ δὲν ἐτόλμησεν νὰ ἀφήσω γυναῖκα νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ, διότι, ὡς γνωρίζεις ἡ ἐξοχότης σης, δὲν θὰ ἦτο πλέον μυστικὸν δωμάτιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΘΟΝ.

Τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀσώτου διαδόχου τοῦ Λίνν (Linne) ὅτε, καταστρέψας ἅπασαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, εὔρεθη μόνος κάτοικος τοῦ ἐρήμου οἴκου του (1), εἶχον βεβαίως ὁμοιότητά τινα πρὸς τὰ τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἐν τῷ μεμονωμένῳ πύργῳ τοῦ Γουλφκράγ. Ὁ Ἐδγάρ ὅμως εἶχε τοῦτο τὸ πλεονέκτημα ὑπὲρ τὸν ἄσωτον τοῦ ἄσματος, ὅτι ἂν καὶ ἔπασχε τὸ αὐτὸ δυστύχημα, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδώσῃ τοῦτο εἰς τὴν ἀπερικοψίαν αὐτοῦ· ἡ πτωχεία αὐτοῦ ἦτο κληρονομία, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀφήσει ὁ πατὴρ μετὰ τῆς εὐγενείας καὶ μετὰ τίτλου, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν εὐγενεῖς ἔδιδον, οἱ δὲ ἀγενεῖς ἠρνοῦντο αὐτῷ· ἰδοὺ ἅπασα ἡ πατρικὴ αὐτοῦ κληρονομία.

(α) Ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρεται εἰς δημῶδες ἄσμα. Σ. Μ.

Πιθανόν ὅτι ἡ μελαγχολικὴ, ἐνταυτῷ δὲ καὶ παρήγορος αὐτῆς ἰδέα συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ παραμυθῆσθαι ὀλίγον τὸν δυστυχῆ νέον λόρδον. Ἡ πρωτὰ, ἣτις εἶναι εὖνους εἰς τε τὴν ἡσυχον σκέψιν καὶ τὰς Μούσας, διασκορπίζουσα τὰς σκιάς τῆς νυκτός, κατεπράυνεν ἐνταυτῷ καὶ τὰ θυελλώδη πάθη τὰ ὅποια ἐσπάραττον τὴν προτεραίαν τὸν Κύριον τοῦ Ρεϊβενσγούδ. Ἠσθάνετο νῦν ἑαυτὸν ἱκανὸν νὰ ἀναλύσῃ τὰ διάφορα αἰσθημάτῃ ὑφ' ἧν συνεκινεῖτο, καὶ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ πολεμήσῃ καὶ καταβάλλῃ αὐτά. Ἡ ἡρεμος καὶ λαμπρὰ πρωτὰ καθίστα ὠραίους καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐρήμους βάλτους, οἵτινες ἐφαίνοντο ἐκ τοῦ πύργου πρὸς τὸ μέρος τῆς ζηράς· ὁ δ' ὑπερήφανος ὠκεανὸς, καλυπτόμενος ὑπὸ ἀλλεπαλλήλων ἀργυρῶν κυμάτων, ἐξετείνετο ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους φοβερὸς μὲν ἀλλὰ μεγαλοπρεπὴς μέχρι τῶν ἄκρων τοῦ ὀρίζοντος. Εἰς τὴν ἀνθρώπινον καρδίαν, καὶ κατὰ τὰς κραισιμωτέρας στιγμὰς, μεγάλως ἐπενεργεῖ τὸ ἡσυχον μεγαλεῖον τῆς φύσεως, καὶ πράξεις τιμῆς καὶ ἀρετῆς ἐμπνέονται ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς ταύτης ἐπιβροῆς.

Ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ἅμα τελειώσας τὴν αὐστηρὰν ἔρευναν τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν κρύπτῃν τοῦ Βακλώ.

— Λοιπὸν, Βακλώ, πῶς εἶσαι σήμερον; πῶς σ' ἐφάνη τὸ κρεββάτι ἐπὶ τοῦ ὀποίου ὁ ἐξόριστος Κόμης Ἄγγος (Angus) ἐκοιμήθη ἀσφαλῶς, ὅτε τὸν ἐκυνήγει πεισματωδῶς ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλέως;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ ἐξυπνήσας, δὲν ἀρμόζει εἰς ἐμὲ νὰ παραπονεθῶ, ἀφ' οὗ τόσον μέγας ἀνὴρ ἐκοιμήθη ἐδῶ πρὸ ἐμοῦ μόνον τὰ στρώματῃ ἦσαν ὀλίγον σκληρὰ, οἱ τοῖχοι ὀλίγον ὑγροὶ, καὶ οἱ ποντικοὶ περισσότερον στασιαστικοὶ ἀφ' ὅ,τι ὑπέθετον μετὰ τὴν κατάστασιν τοῦ κελλαρίου τοῦ Καλέβ· καὶ νομίζω ὅτι ἂν εἶχες φύλλα εἰς τὰ σιδηρὰ αὐτὰ παράθυρα καὶ παραπετάσματα εἰς τὸ κρεββάτι, τὸ δωμάτιον θὰ ἦτο πολὺ πλέον εὐχάριστον.

— Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶναι ἀρκετὰ γυμνόν, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ παρατηρήσας περὶ ἑαυτὸν· πλὴν ἂν θέλῃς νὰ σηκωθῆς καὶ νὰ τ' ἀφήσῃς, ὁ Καλέβ θὰ προσπαθῆσθαι νὰ σὲ εὔρῃ πρόγευμα καλλίτερον ἀπὸ τὸ χθεσινόν σου δεῖπνον.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἦναι καλλίτερον, εἶπεν ὁ Βακλώ ἐγειρόμενος καὶ προσπαθῶν νὰ ἐνδυθῆ εἰς τὸ μικρὸν καὶ σκοτεινὸν ἐκεῖνο δωμάτιον· σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν ἦναι καλλήτερον, ἂν θέλῃς νὰ

ἐπιμείνω εἰς τὴν χθρσεινὴν ἀπόφασίν μου· ἢ ἐνθύμησις μόνον τοῦ πο-
τοῦ τοῦ Καλεῖβ εἶχε περισσοτέρων ἐπιβροχὴν εἰς τὸ νὰ μὲ κάμη νὰ ἐγ-
καταλείψω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ πῶ ὀλίγον ῥακί ἀπὸ τὸ πρωί, ἀφ'
ἕσσην δὲν θὰ εἶχαν εἴκοσι λόγοι ἱεροκηρύκων. Καὶ σὺ, Κύριε Ρεῖθεν-
σγοῦδ, ἐκτύπησες δυνατὰ καὶ μὲ ἀνδρίαν τὸν ὄφιν ὁ ὁποῖος σὲ κατα-
τρώγει; Βλέπεις ὅτι ἐγὼ ἤρχισα νὰ πνίγω τὰς ἐχίδνας μου τὴν μίαν
κατόπιν τῆς ἄλλης.

— Καὶ ἐγὼ ἤρχισα τοῦλάχιστον τὴν πάλην, Βακλῶ, καὶ εἶδα ὡ-
ραϊκὴν ὀπτασίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἄγγελος κατέβηκε πρὸς βοήθειάν
μου, ἀπήντησεν ὁ Ἐδγάρ.

— Ταλαίπωρος ἐγὼ! ἀπεκρίθη ὁ Βακλῶ, δὲν ἠμπορῶ νὰ περι-
μείνω κάμμιν ὀπτασίαν, ἐκτὸς μόνον τῆς θείας μου τῆς Λαίδης Γίρ-
νιγκτον, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ καταβῇ εἰς τὸν τάφον· καὶ τότε θὰ ἦναι
μᾶλλον ἡ κληρονομία ἢ ἡ ἐμφάνισις τοῦ φαντάσματός της, ἢ ὁ-
ποία θὰ μὲ κατορθώσῃ νὰ ἐπιμείνω εἰς τὰς καλάς μου ἀποφάσεις.
Πλὴν ἂς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ πρόγευμα. Εἶπέ με μήπως, ὡς λέγει
τὸ τραγοῦδι, ἢ ἔλαφος τὴν ὁποίαν θὰ μαγειρεύσωμεν τρέχει ἀκόμη
εἰς τὸ δάσος;

— Τώρα πηγαίνω νὰ ἐξετάσω τί τρέχει, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ. Καὶ
ἐξελθὼν κατώρθωσε μετὰ μεγάλης δυσκολίας νὰ εὑρῇ τὸν Καλεῖβ, εὐ-
ρισκόμενον ἐντὸς εἰδούς σκοτεινῆς εἰρηκτῆς, ἥτις ἦτο ἄλλοτε τὸ κελ-
λάριον τοῦ πύργου. Ἐκεῖ ὁ γέρον ἐπιστάτης μετὰ κόπου προσεπάθει
νὰ στίλψῃ ἄγγειον ἐκ κασσιτέρου ὅπως δώσῃ εἰς αὐτὸ χρῶμα καὶ
μορφὴν ἀργύρου.

— Νομίζω ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ ἦναι πολὺ κακόν. . . .
θὰ περάσῃ. . . . φθάνει μόνον νὰ μὴ τὸ πλησιάσουν πολὺ εἰς τὸ φῶς
τοῦ παραθύρου! ἔλεγεν ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ὁ Καλεῖβ ταπει-
νῇ τῇ φωνῇ, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἐνθαρρύνῃ ἑαυτόν. Ἀλλ' ὁ Ἐδγάρ ὑπο-
λαβὼν εἶπε·

— Λάβε αὐτὸ καὶ πήγαίνε ν' ἀγοράσῃς ὅ,τι χρειάζεταιται. Καὶ λέ-
γων ταῦτα ἔδωκεν εἰς τὸν ἐπιστάτην τὸ βαλάντιον, τὸ ὁποῖον εἶχε
κινδυνεύσει νὰ μείνῃ εἰς τὰ δίκτυα τοῦ Κρεῖνεγγέλτ.

Ὁ γέρον σείσας τὴν ἀργυρόχρουν καὶ ἀραιὰν αὐτοῦ κόμην, ἠτένι-
σε μετ' ἤθους ἐγκαρδίου θλίψεως τὸν κύριον αὐτοῦ, καὶ σταθμίζων
διὰ τῆς χειρὸς τὸν ἐλαφρὸν θησαυρὸν εἶπε μετὰ φωνῆς τεθλιμμένης·

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα μένουν !

— Ὅλα ὅσα μένουν πρὸς τὸ παρὸν, ἀπεκρίθη ὁ Ρέιβενσγούδ, προσποιούμενος πλείονα εὐθυμίαν ἀφ' ὅσῃ ἴσως ἀληθῶς ἠσθάνετο ἄς ἐλπίσωμεν, Καλῆβ, ὅτι θὰ ἔλθουν καλλίτεροι ἡμέραι.

— Πρὶν ἔλθουν αὐταὶ αἱ ἡμέραι ἀμφισβάλλω ἂν θὰ ὑπάρχη πλέον ὁ γέρον ὑπηρετίας σας. Πλὴν δὲν ἀρμόζει εἰς ἐμὲ νὰ ὁμιλῶ τοιοῦτο-τρόπως εἰς τὴν εὐγενεῖαν σας, πρὸ πάντων ὅταν σᾶς βλέπω τόσον ὠχρὸν. Λάβετε ὀπίσω τὸ βαλάντιόν σας, κρατήσετέ τα διὰ νὰ κάμετε ἐπίδειξιν ἔμπροσθεν τοῦ κόσμου· διότι, ἂν ἐτόλμων νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλήν, θὰ σᾶς ἔλεγα ὅτι καλὰ θὰ κάμετε νὰ τὰ κτυπάτε κάμμιαν φορὰν ἔμπροσθεν τοῦ κόσμου, διότι τότε κανεὶς δὲν θ' ἀρνηθῆ νὰ μᾶς δανείσῃ καὶ θ' ἀποκτήσωμεν πίστιν.

— Πλὴν, Καλῆβ, εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Ρέιβενσγούδ, ἔχω πάντοτε σκοπὸν νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ προσεχῶς, καὶ ἐπιθυμῶ ὅταν ἀναχωρήσω ν' ἀφήσω κατόπιν μου ὄνομα ἀνθρώπου τιμίου, καὶ ὄχι χρέη, τοῦλάχιστον χρέη τὰ ὅποια ἐγὼ ἔκαμα.

— Καὶ ἔχετε πολὺ δίκαιον νὰ θέλετε ν' ἀφήσετε καλὸν ὄνομα, καὶ θὰ τὸ ἀφήσετε· διότι ὁ γέρον Καλῆβ ἠμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ εἰς λογαριασμὸν τοῦ ὅ,τι ἀναγκαῖοι διὰ τὸ σπῆτι, νὰ γίνῃ ὑπόχρεως δι' ὅλα, καὶ ἂν χρειασθῆ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν φυλακὴν, τί σημαίνει; φθάνει μόνον νὰ σωθῆ ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας.

Εἰς μάτην προσεπάθησεν ὁ Ἐδγάρ νὰ πείσῃ τὸν Καλῆβ ὅτι ἂν εἶχε δυσκολίαν νὰ χρεωθῆ, ἔτι ὀλιγώτερον συγκατετίθετο εἰς τὸ νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην τοῦ χρέους ὁ ἐπιστάτης αὐτοῦ· πλὴν ὁμίλει πρὸς ἄνθρωπον τοσοῦτον ἐπηρεασμένον πρὸς ἐφεύρεσιν μέσων καὶ τρόπων τοῦ ζῆν, ὥστε οὐδὲ ἂν νὰ σκεφθῆ ἤθελε διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς ἐπιχειρήματα προσβάλλοντα τὴν ὀρθότητα ἢ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν πράξεων αὐτοῦ.

— Καὶ πρῶτον εἶναι ἡ Ἐππι Σμάτρως ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἐμπιστευθῆ ν' ἀγοράσωμεν μπύραν, εἶπεν ὁ Καλῆβ καθ' ἑαυτὸν· ἔζησεν ὅλην τῆς τὴν ζωὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς οἰκογενείας· ἴσως τὴν τραβήξω καὶ ὀλίγον ρακί, δὲν πιστεύω ὅμως καὶ κρασί. Εἶναι μόνη γυναῖκα καὶ ἀγοράζει τὸ κρασί βαρέλι βαρέλι· πλὴν θὰ προσπαθῆσω, θὰ μεταχειρισθῶ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα διὰ νὰ τὴν ἐπάρω ὀλίγον. Ὅσον διὰ τὰ πουλερὰ πρέπει νὰ μᾶς τὰ δώσουν οἱ ἐνοικιασταὶ μας, ἂν

καὶ ἡ Λουκία Κιρυσάϊδ λέγει ὅτι ἐπλήρωσε δις τὸ χρῆμα της . . . Ἐὰν τὰ διορθώσωμεν, Μιλόρδε, θὰ τὰ κατορθώσωμεν μὴ χαλνᾶτε τὴν καρδίαν σας, διότι ἐνόσω ζῆ ὁ γέρον Καλέβ ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας ποτὲ δὲν θὰ ὑποφέρῃ.

Τὰ φαγητὰ τὰ ὁποῖα ὁ γέρον ὑπηρέτης μετὰ τοσαύτας προσπαθειάς κατόρθωσε νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς δύο νέους ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας δὲν ἦσαν βεβιαίως λαμπρά, πλὴν οἱ συνδαιτυμόνες δὲν εἶχον διάθεσιν νὰ ἐπικρίνωσιν αὐτὰ· ἡ ἀμυχανία μάλιστα καὶ αἱ ἀπολογίαι, αἱ ὑπεκφυγαὶ καὶ τὰ τεχνάσματα τοῦ ταλαιπώρου Καλέβ διεσκέδαζον αὐτοὺς καὶ καθίστων εὐαρεστότερον τὸ ἔλλειπὲς καὶ ἄτακτον γεῦμα. Τοιαύτη ἦτον ἡ μονοτονία τοῦ βίου των, ὥστε ἔχαιρον πρὸς πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ διασκεδάσῃ αὐτοὺς ὀλίγον καὶ νὰ κάμῃ νὰ παρέλθῃ ὁ καιρὸς.

Ὁ Βακλὼ ἀναγκασθεὶς, ὅπως κρυβῆ, νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ κυνήγιον καὶ τὴν ἵππασίαν, ἦτο σύντροφος μελαγχολικὸς καὶ ὀλίγον διασκεδαστικὸς. Ὅτε ὁ Κύριος τοῦ Ρείβενσγουὺδ δὲν ἤθελε πλέον νὰ ξιφομαχῆ καὶ νὰ παίξῃ μετ' αὐτοῦ, ὅτε ὁ ἴδιος ἐκαθάριζε τὸν ἵππον, ἐκτένιζε τὴν χαίτην καὶ ἔστιλβε τὰς ἡνίας αὐτοῦ, ὅτε ἔβλεπεν αὐτὸν τρώγοντα καὶ ἠτύχως ἐξαπλούμενον ἐντὸς τοῦ ἵπποστασίου, ἐζήλευε τὴν ὑπομονὴν μετ' ἧς τὸ ζῶον διῆγε ζῶν τσοῦτον μονότονον.

— Τὸ ἀνόητον τὸ ζῶον ἔλεγε, δὲν σκέπτεται οὔτε τοὺς ἀγρῶς, οὔτε τὰ κυνήγια, οὔτε τὴν πρασίνην μάνδραν τὴν ὁποίαν ἄφησεν εἰς τὸ Βακλώ· ἀναπαύεται ἐδῶ μέσα, εἰς αὐτὸν τὸν ἔρημον σταῦλον, μετὰ τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν ὡς ἂν εἶχε γεννηθῆ ἐδῶ. Καὶ ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔχω τὴν ἐλευθερίαν νὰ περιφέρωμαι εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ ἐλεεινοῦ ἀρχαίου τούτου πύργου, μόλις κατορθώνω νὰ περάσῃ ἡ ὥρα συρίζων καὶ κοιμώμενος ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ στιγμή τοῦ γεύματος.

Καὶ μετὰ τὴν ἀπελπιστικὴν ταύτην σκέψιν ἐπορεύετο εἰς τὰς ἐπάλλξεις τοῦ πύργου καὶ παρετήρει ἂν ἐφαίνετό τι μακρὰν εἰς τὴν πεδιάδα, ἢ ἔρριπτε χάλικας καὶ τεμάχια ἀσβέστου κατὰ τῶν λάτρων καὶ τῶν φαλακροκοράκων, ὅσοι εἶχον τὴν ἀπερισκεψίαν νὰ καθήσωσι πλησίον τοῦ ἀέργου νέου.

Ὁ δὲ Ρείβενσγουὺδ, ἔχων νουν πολὺ βελύτερον καὶ σπουδαιότερον τοῦ συντρόφου αὐτοῦ, εἶχε καὶ αὐτὸς λυπηρὰς σκέψεις, αἵτινες καθίστων αὐτὸν ἐπίσης δυστυχῆ, ὅσον ἡ στενοχωρία καὶ ἡ ἔλλειψις

ἐργαίας τὸν Βακλώ. Ἡ πρώτη ὄψις τῆς Λουκίας Ἄστον ἔκαμεν ὀλιγωτέραν ἐντύπωσιν εἰς αὐτὸν, ἀφ' ὅσῃν τῷ ἀφῆκεν ἡ ἀνάμνησις τῶν περιστάσεων αἰτινες συνώδευσαν τὴν συνάντησιν ἐκείνην. Καθ' ὅσον δὲ ἡ ὄρμη καὶ ἡ δίψα τοῦ ἐκδικητικοῦ πάθους, τὸ ὅποσον ὑπεκίνει αὐτὸν νὰ ζητήσῃ συνάντησιν μετὰ τοῦ πατρὸς, ἤρχιζε νὰ καταπραῦνηται βαθμηδὸν, ἀνεπλόει τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ σφραγιδοφύλακος καὶ ὠμολόγει ὅτι ὑπῆρξε σκληρὰ καὶ μικροπρεπῆς πρὸς νέαν εὐγενῆ καὶ ὠραίαν. Τὰ εὐγνώμονα βλέμματα, αἱ εὐγενεῖς εὐχαριστήσεις αὐτῆς εἶχεν ἀπορρίψει μεθ' ὑπερηφανείας ἴσης σχεδὸν πρὸς περιφρόνησιν· καὶ ἂν ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγοῦδ εἶχεν ἀδικηθῆ ὑπὸ τοῦ Σιρ Οὐίλιαμ Ἄστον, ἡ συνειδήσις αὐτοῦ τῷ ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἄτοπον νὰ δυσανασχετῆ ἕνεκα τούτου ἐναντίον τῆς θυγατρὸς. Ἐν ᾧ δὲ αἱ σκέψεις αὐτοῦ ἐτρέποντο πρὸς τὴν κατάκρισιν τῆς διαγωγῆς του ταύτης, ἡ ἀνάμνησις τῶν ὠραίων χαρακτῆρων τῆς Λουκίας, καθωραϊζομένη ὑπὸ τῶν περιστάσεων τῆς συναντήσεως αὐτῶν, ἐνετυποῦτο εἰς τὸ πνεῦμά του μεθ' ἡδονῆς καὶ θλίψεως ἐν ταύτῳ. Ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς καὶ ἡ λεπτότης τῶν ἐκφράσεων αὐτῆς, ἡ ζωηρὰ φλόξ τῆς οὐκῆς στοργῆς της, φέρουσαι πρὸ τῆς φαντασίας του τὴν θελκτικωτάτην εικόνα της, καθίστων ἔτι πικροτέραν τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ.

Εἶναι δὲ ἀληθές ὅτι ἡ δύναμις τῶν ἠθικῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ νέου Ρεϊβενσγοῦδ ἠύξανον τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ περιβάλῃ τὰς ἀναμνήσεις ταύτας καὶ νὰ κλίνη πρὸς αὐτάς. Σταθερῶς ἀποφασισμένος νὰ μεταβάλῃ, εἰ δυνατόν, τὸ ὑπερέχον ἐλάττωμα τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, εὐχαρίστως παρεδέχετο, ἢ μᾶλλον ἀνεκάλει εἰς τὴν φαντασίαν αὐτοῦ, τὰς ἰδέας τὰς δυναμένας νὰ ἀντενεργήσωσιν εἰς αὐτό· τοῦτο δὲ ποιῶν καὶ αἰσθανόμενος τὴν σκληρὰν διαγωγὴν του πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ ἐχθροῦ του, φυσικὸν ἦτο νὰ περιβάλῃ αὐτήν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τὴν ἐξιλεώσῃ, μετὰ χάριτας καὶ θέληγτρα πλείονα ἴσως τῶν ὅσα εἶχεν.

Ἄν ἔλεγε τις τότε εἰς τὸν Κύριον τοῦ Ρεϊβενσγοῦδ ὅτι πρὸ ἐλίγων μόνον ἡμερῶν εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ ἐκδικηθῆ καθ' ὅλης τῆς γενεᾶς ἐκείνου τὸν ὅποσον ἐθεώρει, οὐχὶ ἀδίκως, ὡς τὸν αἴτιον τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, εἶναι πιθανὸν ὅτι κατ' ἀρχὰς ἤθελεν ἀρνηθῆ τὴν κατηγορίαν ὡς συκοφαντίαν· καὶ ὁμῶς με-

τὰ σοβαρὰν ἐξέτασιν ἠναγκάζετο νὰ παραδεχθῆ ὅτι, ἄλλοτε, ὑπῆρξε τι τοιοῦτον, ἂν καὶ κατὰ τὴν παρούσαν κατάστασιν τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, ἦτο δύσκολον νὰ πιστεῦσῃ ἂν εἶχεν ἀληθῶς ἐμόσει τοιοῦτον ὄρον.

Ἰπῆρχον ἤδη ἐντὸς αὐτοῦ δύο ἀντίθετα πάθη· ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐκδικηθῆ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, καὶ ὁ μέγας θαυμασμὸς διὰ τὴν θυματέρα τοῦ ἐχθροῦ.

Καὶ κατὰ μὲν τοῦ πρώτου αἰσθήματος εἶχε παλαίσει, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤρχισεν ἤδη τοῦτο νὰ ἐκπίπτῃ· ἀλλὰ κατὰ τοῦ δευτέρου δὲν μετεχειρίσθη μέσα ἀντιστάσεως, διότι δὲν ὑπώπτευσεν τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ· καὶ τοῦτο ἀπέδειξεν ἀπορραϊστικὰ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Σκωτίαν. Πλὴν, ἂν καὶ τοιοῦτος ἦτο ὁ σκοπὸς αὐτοῦ, ἀνέβαλλεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸ ταξείδιον. Εἶναι ὅμως ἀληθές ὅτι εἶχε γράψας εἰς ἓνα ἢ δύο συγγενεῖς κατοικοῦντας μακρὰν εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸν Μαρκέσιον A . . . κοινοποιῶν εἰς αὐτοὺς τὰ σχέδιά του· ὥστε ὅτε ὁ Βακλῶ ἐβίαζεν αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ, ἐπροφασίζετο πάντοτε ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ περιμεῖνῃ τὰς ἀπαντήσεις, καὶ πρὸ πάντων τὴν τοῦ Μαρκεσίου, πρὶν ἢ προχωρήσῃ εἰς βῆμα τοσοῦτον ἀπορραϊστικόν.

Ὁ Μαρκέσιος ἦτο πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς· εἰ δὲ καὶ ὑπώπτευσεν αὐτὸν ὅτι ἔτρεφεν αἰσθήματα δυσμενῆ πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῆς Ἐπαναστάσεως· εἶχεν ὅμως ἀρκετὴν ἐπιτηδειότητα νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς κόμμματος, ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Σκωτικῷ Συμβουλίῳ, τὸ ὁποῖον σχέσεις ἔχον πρὸς τὸ μέγα ἐκκλησιαστικὸν κόμμα τῆς Ἀγγλίας, ἦτον ἀρκούντως ἰσχυρὸν, ὥστε ν' ἀπειλῇ τοὺς ὁμόφρονας τοῦ Λόρδου Σφραγιδοφύλακος καὶ νὰ ἐλπίζῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

Ἡ ἀνάγκη τῆς συμβουλῆς προσώπου τοσοῦτον ἐχόντος ἐπιβροῦν, ἦτο δικαιολόγησις πειστικὴ, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο ὁ Ρεϊβενσγούδ πρὸς τὸν Βακλῶ, ἴσως δὲ καὶ πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως παρατείνῃ τὴν διατριβὴν αὐτοῦ εἰς τὸ Γουλφκράγ· ἐγένετο δὲ ἔτι πειστικωτέρα ὅτε διεδόθη γενικὴ φήμη ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ γίνῃ ἀλλαγὴ ὑπουργῶν καὶ μέτρων εἰς τὴν σκωτικὴν διοίκησιν. Αἱ εἰδήσεις αὗται ἐπιβεβαιούμεναι ὑπὸ τῶν μὲν καὶ διαψευδόμεναι ὑπὸ τῶν δὲ, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰ συμφέροντα ἐκάστου, ἔφθασαν μέχρι τοῦ ἐρειπωμένου πύργου τοῦ ἐπιστάτου Καλέβ, ὅστις, μετὰ τῶν ἄλλων προτερημάτων

των αὐτοῦ ἦτο ἐνθερμος πολιτικός, καὶ σπανίως ἐπορεύετο ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου πύργου εἰς τὸ γειτνιαζόν χωρίον τοῦ Γουλφχόπ (Wolf's-hope), χωρὶς νὰ φέρῃ ἐπιστρέφων τὰ διατρέχοντα νέα τῆς γειτονίας.

Ἄλλ' ἂν ὁ Βακλῶ δὲν ἠγναντιοῦτο εἰς τοὺς λόγους τῆς ἀναβολῆς τοῦ ταξιδίου τοῦ Ἐδγάρ, δὲν ὑπέφερεν ὅμως μὲ περισσοτέραν ὑπομονὴν τὴν ἀπραξίαν, εἰς ἣν ἦτο καταδικασμένος· μόνον δὲ ἡ ἐπιρροὴ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκτήσει ὁ Ἐδγάρ ἐπ' αὐτοῦ, κατώρθωσεν αὐτὸν νὰ ὑπομείνῃ βίον τοσοῦτον διάφορον τῶν συνηθειῶν καὶ τῶν διαθέσεών του.

— Πάντοτε ἤκουσα ὅτι εἶσαι νέος πλήρης δραστηριότητος, Κύριε, ἔλεγε συχνάκις εἰς τὸν Ἐδγάρ· καὶ ὅμως ἐδῶ φαίνεσαι ἀποφασισμένος νὰ ζῆς αἰώνιως ὡς ὁ ποντικός εἰς τὴν τρύπαν του, μὲ τὴν μικρὰν μόνον ταύτην διχοφωρίαν ὅτι τὸ φρονιμώτερόν σου αὐτὸ ζωῦφιον ἐκλέγει τὴν κατοικίαν του εἰς μέρος ὅπου ἤμπορεῖ τοῦλάχιστον νὰ εὔρῃ τρόφιμα· διότι ὅσον δι' ἡμᾶς, αἱ ἀπολογίαι τοῦ Καλεῦ γίνονται μικρότεροι ἡμέρα τῆ ἡμέρα, καὶ τὰ τρόφιμά του ὀλίγα σχετικῶς· ὥστε φοβοῦμαι μήπως κάμμιάν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀληθεύσῃ ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν λέγουν περὶ τοῦ βραδύποδος· ἐφάγαμεν σχεδὸν τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ φυτοῦ, καὶ δὲν μᾶς μένει πλέον παρὰ νὰ πέσωμεν ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ νὰ σπάσωμεν τοὺς λαίμους μας.

— Μὴ τὸ φοβῆσαι, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, ἡ τύχη ἀγγυπνεῖ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς ἔχομεν συμφέρον εἰς τὴν ἐπανάστασιν ἢ ὁποία ἐπίκειται καὶ ἀνητυχεῖ τόσας καρδίαις.

— Τί τύχη; — τί ἐπανάστασις; εἶπεν ὁ σύντροφος αὐτοῦ. Νομίζω ὅτι εἶδαμεν μίαν ἐπανάστασιν περισσοτέραν ἀφ' ὅ,τι μᾶς ἐχρειάζετο.— Ὁ δὲ Ρεϊβενσγούδ ὑπολαβὼν ἔδωκεν αὐτῷ ἐπιστολήν.

— Ὦ! ἀπεκρίθη ὁ Βακλῶ, τόρα ἐξήγη ὃ ὄνειρόν μου· ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα σήμερον τὸ πρῶτὸν τὸν Καλεῦ προσφέροντα εἰς ἕνα ταλαίπωρον ἄνθρωπον ἕνα ποτῆρι νερόν, καὶ βεβαιοῦντα ὅτι ἐπειδὴ ὁ στόμαχός του ἦτον ἄδειος ἀκόμη, τὸ νερόν ἦτο καλλίτερον ἀπὸ τὸν ζῦθον ἢ τὸ ρακί.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτον ὁ ταχυδρόμος τοῦ Μαρχεσίου Α. . . , εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, καταδικασθεὶς νὰ δοκιμάσῃ τὴν πομπώδη φιλοξενίαν τοῦ Καλεῦ, ἢ ὁποία πιστεύω ὅτι θὰ ἐτελείωσεν μὲ ζυθὴν μπύραν καὶ ἀρίγγας. Ἀνάγνωσε καὶ θὰ ἰδῆς τί εἰδήσεις μὲ ἔφερε.

— Θὰ τὸ διαβάσω ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, εἶπεν ὁ Βακλῶ· ἀλλὰ δὲν εἶμαι λογιώτατος, καὶ πρὸς τούτοις βλέπω ὅτι ὁ μιλῶν δὲν εἶναι πολλὰ περίφημος καλλιγράφος.

Ὁ ἀναγνώστης θὰ διατρέξῃ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν τὰς γραμμάς τὰς ὁποίας ὁ Βακλῶ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἑδγάρ, μόλις ἐντὸς ἡμισείας ὥρας κατώρθωσε νὰ διαβάσῃ. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ μαρκεσίου εἶχεν οὕτως·

« Ἐντιμότητε ἐξάδελφε,

« Σὰς ἀσπαζόμεθα ἐκ καρδίας καὶ σὰς βεβαιούμεν διὰ τῆς παρούσης μας περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντός μας εἰς τὴν εὐτυχίαν σας καὶ εἰς ὅ,τι δύναται νὰ τὴν αὐξήσῃ. Ἐὰν δὲν εἰδείξαμεν μέχρι τοῦδε διὰ ἔργων τὴν καλὴν μας διάθεσιν πρὸς ὑμᾶς, ὡς ἤρμοζεν εἰς ἐξάδελφον καὶ συγγενῆ ἐξ αἵματος, σὰς παρακαλοῦμεν νὰ ἀποδώσετε τοῦτο εἰς τὴν ἔλλειψιν μόνον εὐκαιρίας διὰ νὰ σὰς δεῖξωμεν τὴν συμπάθειάν μας καὶ ὅχι εἰς ἀδιαφορίαν ἢ ψυχρότητα. Ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασίν σας νὰ ταξειδεύσετε εἰς ξένας χώρας, τὴν θεωροῦμεν πρὸς τὸ παρὸν οὐχὶ πολλὰ φρόνιμον, διότι οἱ ἐχθροὶ σας δύνανται, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, νὰ ἀποδώσωσιν εἰς τὸ ταξιδεῖδιόν σας αἰτίας αἰτίνας, ἂν καὶ γνωρίζομεν καὶ πιστεύομεν ὅτι εἶναι τόσον μακρὰν τοῦ πνεύματός σας ὅσον καὶ τοῦ ἰδικοῦ μας, δύνανται ὁμως νὰ εὗρωσι προθύμους ἀκροατὰς εἰς μέρη ὅπου, ἂν τὰς πιστεύσωσι, θὰ σὰς βλάψωσι· τοῦτο δὲ θὰ μᾶς προξενήσῃ μεγίστην λύπην καὶ δυσαρέσκειαν, καθόσον μάλιστα δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ διορθώσωμεν τὸ πρᾶγμα.

» Εἰπόντες εἰς ὑμᾶς, ὅπως ἀρμόζει μεταξὺ συγγενῶν, τὴν ταπεινὴν ἰδέαν μας περὶ τοῦ ταξιδιῶν σας ἐκτὸς τῆς Σκωτίας, προθύμως ἠθέλομεν προσθέσει λόγους σπουδαίους, δυναμένους νὰ ὠφελήσωσιν ὑλικῶς ὑμᾶς καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρός σας, διὰ νὰ σὰς καταπείσωμεν νὰ περιμείνητε εἰς τὸν πύργον τοῦ Γουλφκράγ ἕως ὅτου παρέλθῃ ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους. Πλὴν, τί λέγει ἡ παροιμία; — *Verbum sapienti*· μία λέξις εἶναι περισσότερον διὰ τὸν φρόνιμον παρά μία διδαχὴ δι' ἓνα τρελλόν. Καὶ, ἂν καὶ ἐγράψαμεν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἰδιοχείρως, καὶ εἶμεθα βέβαιοι περὶ τῆς πίστεως τοῦ γραμματοκομιστοῦ, ὅστις μᾶς εἶναι πιστὸς διὰ πολλοὺς λόγους, τὰ πράγματα ὁμως ἔχουσιν οὕτω πως ὥστε, ἐπειδὴ εἰς τοὺς ὀλισθηροὺς δρό-

μους πρέπει νὰ περιπατή τις περιεσκεμμένοι, δὲν ἀποφασίζομεν νὰ διακινδυνεύσωμεν ἐπὶ τοῦ χάριτος ὅτι εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἐκοινοποιούμεν διὰ ζώσης. Εἶχομεν τὸν σκοπὸν νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν ἐγκαρδίως νὰ ἔλθετε εἰς τὴν ξηρὰν ἐξοχὴν μας διὰ νὰ φονεύσετε ἐλάφους καὶ νὰ συνδιαλεχθῶμεν περὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα μετὰ λύπης σιωπῶμεν σήμερον. Πλὴν ὁ καιρὸς δὲν εἶναι ἀρμόδιος πρὸς τὸ παρὸν διὰ τὴν συνάντησιν ταύτην, ἥτις πρέπει νὰ ἀναβληθῆ ἕως ὅτου δυνηθῶμεν νὰ ὁμιλήσωμεν ἐλευθέρως περὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ὁποῖον ἀποσιωπῶμεν ἐν τῇ παρουσίᾳ. Ἐν τοσούτῳ, σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ πιστεύσητε ὅτι εἴμεθα, καὶ θὰ εἴμεθα πάντοτε, ὁ καλὸς ἐξάδελφος, καὶ καλοθελητὴς σας, ὅστις περιμένει τὴν εὐκαιρίαν (τῆς ὁποίας βλέπομεν ἤδη τὴν ἀνατολήν,) διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀγάπην αὐτοῦ. Μὲ τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐκ καρδίας μένομεν,

« Ἐντιμότατε, ὁ προσφιλὴς ἐξάδελφός σας,

« Α . . .

« Ἐκ τοῦ οἴκου μας τοῦ Β . . . κτλ. »

Ἐπὶ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς τὰ ἑξῆς:

« Πρὸς τὸν εὐγενέστατον καὶ ἐντιμότατον ἐξάδελφόν μας Κύριον τοῦ Ρεϊβενσοῦδ, διὰ νὰ τῷ δοθῆ ταχέως, τάχιστα, ταχυδρομικῶς. Μὴ σταματήσης πρὶν ἐγχειρισθῆ εἰς αὐτὸν ἢ ἐπιστολή. »

— Πῶς σὲ φαίνεται αὐτὸ τὸ γράμμα, Βακλῶ; ἠρώτησεν ὁ Ρεϊβενσοῦδ ἀφ' οὗ μετὰ δυσκολίας ἀνέγνωσεν αὐτὸ ὁ σύντροφός του.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, νομίζω ὅτι ὁ μικρὸς εἶναι δυσκατάληπτος ὅσον καὶ δυσανάγνωστος. ἔχει μεγίστην ἀνάγκην τοῦ *Διερμηνέως τοῦ Πνεύματος*, καὶ τοῦ *Ἐπιστολογράφου* καὶ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου θὰ τὸν ἔστειλα διὰ τοῦ κοιμιστοῦ του ἐν ἀντίτυπον. Σὲ γράφει μὲ πολλὴν καλοσύνην νὰ χάνης τὸν καιρὸν σου καὶ τὰ χρήματά σου εἰς τὸν ἄθλιον, ἀνόητον, καὶ τυραννόμενον τοῦτον τόπον, χωρὶς κἂν νὰ σὲ προσφέρῃ τὴν υπεράσπισιν καὶ τὴν στέγην τοῦ οἴκου του. Ἡ γνώμη μου εἶναι, ὅτι ἔχει κατὰ νοῦν σχέδιόν τι εἰς τὸ ὁποῖον νομίζει ὅτι θὰ ἦσσι χρήσιμος· καὶ θέλει νὰ σὲ ἔχῃ πρᾶξιρον διὰ νὰ σὲ μεταχειρισθῆ ὅταν θὰ ὠριμάσῃ, ἐπιφυλαττόμενος νὰ σὲ ἀφήσῃ εἰς τὰς κρῖνας τοῦ λουτροῦ ἂν ἡ συνωμοσία του δὲν ἐπιτύχῃ.

— Ἡ συνωμοσία του; . . . τότε λοιπὸν νομίζεις ὅτι πρόκειται περὶ προδοτικῆς ὑποθέσεως; ἠρώτησεν ὁ Ρεϊβενσοῦδ.

— Καὶ περὶ τίνος ἄλλου θὰ πρόκειται ; ἀπήντησεν ὁ Βακλώ. Πρὸ καιροῦ ὑπάρχουν ὑποψίαι ὅτι ὁ Μαρκέσιος ἔχει τὰ μάτια γυρισμένα πρὸς τὸν ἅγιον Γερμανόν.

— Δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ με ἀναμίξῃ ἀπερισκέπτως εἰς τοιαύτην ἐπιχείρησιν, εἶπεν ὁ Φρέιβενσγούδ· ὅταν ἐνθυμοῦμαι τὸν καιρὸν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου Καρόλου καὶ τοῦ τελευταίου Ἰακώβου, ἀληθῶς δὲν βλέπω διὰ ποίαν αἰτίαν, ὡς ἄνθρωπος ἢ ὡς πατριώτης, πρέπει νὰ ὑπερασπισθῶ τοὺς ἀπογόνους των.

— Οὐφ ! ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ, μήπως ἔχῃ σκοπὸν νὰ κλυῖται δι' αὐτοὺς τοὺς σκύλους, τοὺς ὁποίους ὁ γενναῖος Κλεβερχάουζ (Claver house) μετεχειρίσθη ὅπως ἔπρεπε ;

— Τοὺς ἔδωκαν πρώτον κακὴν ὀνομασίαν καὶ μετὰ ταῦτα τοὺς ἐκρέμασαν, ἀπεκρίθη ὁ Φρέιβενσγούδ. Ἐλπίζω νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ὅτε Οὐγγοὶ καὶ Τόριδες θὰ ἦναι ἴσοι ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ ὅτε αὐτὰ τὰ ἐπίθετα θὰ ἦναι ἐν χρήσει μόνον μεταξὺ τῶν πολιτικῶν τῶν κακφρονούντων, ὅπως τὰ τῶν αἰσχυρῶν καταγωγῶν εἶναι ἐν χρήσει μετὰ τῶν κακῶν γυναικῶν.

— Αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ εἰς τὰς ἡμέρας μας, Κύριε, τὸ σίδηρον εἰσεχώρησε πικρατὸν εἰς τὸ στήθος μας.

— Θὰ συμβῇ ὅμως μίαν ἡμέραν, ἀπεκρίθη ὁ Φρέιβενσγούδ· οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἐξαφνίζονται πάντοτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐπίθετα ὡς ἀπὸ τὸν ἦχον σάλπιγγος. Ὅταν ἡ κοινωνικὴ ζωὴ προστατεύεται καλλιτέρα, θὰ ἐκτιμῶνται περισσότερον καὶ αἱ ἀναπαύσεις αὐτῆς, καὶ δὲν θὰ τὰς ριψοκινδυνεύῃ τις χάριν θεωρητικῆς πολιτικῆς μόνου.

— Αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ἄξια, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ, πλὴν ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος πάντοτε μετὰ τὸ ἀρχαῖον τραγοῦδι, κατὰ τὸ ὅποιον πρέπει νὰ κρεμάσουν ὅλο σ τοὺς Οὐγγους.

— Ἡμπορεῖς νὰ τραγοῦδῇς ὅσον δυνατὰ θέλεις, *Cantabit vacuus*, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ· ἀλλ' ἐγὼ πιστεύω ὅτι ὁ Μαρκέσιος εἶναι ἀρκετὰ φρόνιμος ἢ μᾶλλον ἀρκετὰ συνετὸς, διὰ νὰ μὴ σὲ συντροφεύσῃ εἰς τὸ τραγοῦδί σου. Ἰποθέτω ὅτι τὸ γράμμα του ἐννοεῖ μεταβολὴν τοῦ ἰδιαίτερου Σκωτικοῦ Συμβουλίου μᾶλλον ἢ ἐπανάστασιν εἰς τὸ Βρετανικὸν βασίλειον.

— Ω ! νὰ χαθοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ παλαιοπολιτικοί, ἀνέκραξεν ὁ Βακλώ, καὶ τὰ ψυχρὰ καὶ ὑπολογισμένα τεχνάσματα τὰ ὁποῖα με-

ταχειρίζονται, ὡς ἂν ἐπικίζαν σκάκους, γέροντες φοροῦντες νυκτικούς σκούφους καὶ γούνας, καὶ μεταθέτοντες θυσαυροφύλακας καὶ ὑπουργοὺς ὅπως μεταθέτουν τὸν πύργον καὶ τὴν βασιλίσσαν. Τὸ κτ' ἐμὲ ἡ σφαῖρα εἶναι τὸ παιγνίδι μου, καὶ ἡ μάχη ἡ διασκέδασίς μου! Αὐτὰ μὲ διασκεδάζουν καὶ μὲ δίδουν ψωμί! Καὶ σὺ, Κύριε, ὅσον καὶ ἂν φαίνεσαι ἀγγίλους καὶ σῶφρων, ἔχεις εἰς τὰς φλέβας σου κάτι τι τὸ ὁποῖον κάμνει τὸ αἷμά σου νὰ βράζῃ ταχύτερον ἀφ' ὅ,τι ἀρμόζει εἰς τὴν παρούσῃν διάθεσίν σου τοῦ νὰ κάμνη ἠθικὰς ὁμιλίαις περὶ πολιτικῶν. Εἶσαι ἐξ ἐκείνων τῶν φρονίμων ἀνθρώπων, οἵτινες βλέπουν τὰ πάντα ἡσύχως ἕως ὅτου ἀναβῇ τὸ αἷμα εἰς τὸ κεφάλι των καὶ τότε . . . ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον τολμήσῃ νὰ τοὺς ἀνευθυμίῃ τὰ φρόνιμα ἀξιώματά των!

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, νὰ ἀναγινώσκῃς καλλίτερα εἰς τὴν καρδίαν μου ἀπὸ ἐμέ. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι, ὅταν σκέπτεται τις ὀρθῶς εἶναι ἤδη εἰς τὸν δρόμον τὸν φέροντα εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὰ ὀρθά. Πλὴν, στάσου! Ἀκούω τὸν κῶδωνα τοῦ γεύματος τὸν ὁποῖον κρούει ὁ Καλέβ.

— Καὶ τὸν κρούει πάντοτε μὲ τόσον περισσότερον κρότον καὶ χάριν, ὅσον λιτότερον εἶναι τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον μᾶς ἔχει ἐτοιμάσει, εἶπεν ὁ Βακλώ· ὡς ἂν αὐτὸς ὁ καταχθόνιος κρότος, ὁ ὁποῖος θὰ ρίψῃ καμμίαν ἡμέραν τὸ κωδωνοστάσιον κατὰ γῆς, ἤμπορῇ νὰ μεταμορφώσῃ τσιριασμένην ὄρνιθα εἰς παχὺ καπόνι, καὶ τὴν πλάτην ἐνὸς ἀρνίου εἰς κυνήγιον.

— Ἐπεθύμουν νὰ εὐρωμεν ἔστω καὶ τὸ φαγητὸν τὸ ὁποῖον προλέγεις, Βακλώ, διότι ἡ μεγάλη ἐπισημότης μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Καλέβ βέβαιε εἰς τὸ τραπέζιον τὸ μοναδικὸν καὶ σκεπασμένον τοῦτο πινάκιον, δὲν μὲ καθησυχάζει.

— Ἄνοιξέ το, Καλέβ! Ἔσσεπάσέ το διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ὁ Βακλώ· δεῖξέ μας, χωρὶς προλόγους, τί ἤμπορεῖς νὰ μᾶς δώσῃς. Ἐλα λοιπόν! τὸ ἐτοποθέτησες καλὰ, ἐξηκολούθησεν ὁ Βακλώ, ἀποτεινόμενος ἀνυπομόνως πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐπιστάτην, ὅστις, οὐδόλως ἀπαντῶν, ἐκράτει τὸ πινάκιον καὶ μετετόπιζεν αὐτὸ ἕως ὅτου τέλος πάντων τὸ ἔθισσε μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας εἰς τὸ μέσον τῆς τραπέζης.

— Τί ἔχομεν ἐδῶ, Καλέβ; ἠρώτησεν ὁ Ἐδγάρ·

— Βεβαίως, κύριε, ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζετε ἀπὸ πρὶν· πλὴν ὁ ἔντιμος κύριος Βακλῶ εἶναι τόσον ἀνυπόμονος, . . . ἀπεκρίθη ὁ Καλέβ κρατῶν ἔτι τὸ πινάκιον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἐκράτει τὸ σκέπασμα αὐτοῦ, ὡς ἂν ἠσθάνετο ἀποστροφὴν ν' ἀποκαλύψῃ τὸ περιεχόμενον.

— Μὰ τί εἶναι λοιπόν; διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἐλπίζω ὅτι δὲν εἶναι ζευγὸς χρυσῶν πτεριστήρων κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῶν προγόνων μας τῶν Μεθοριῶν.

— Χά! Χά! ἐγέλασεν ὁ Καλέβ, ἡ εὐγενεία σας ἔχει διάθεσιν νὰ χωρατεύῃ. Ἐν τούτοις θὰ λάβω τὴν τόλμην νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι τοῦτο ἦτο ἄλλοτε τοῦ συρμοῦ, καὶ συνειθίζετο, ὡς ἤκουσα, εἰς τὰς καλὰς καὶ ἐντίμους οἰκογενεῖας. Πλὴν ὅσον ἀφορᾷ τὸ παρόν σας γεῦμα, ἔκρινα ὅτι, ἐπειδὴ εἶναι ἡ παραμονὴ τῆς ἁγίας Μαγδαληνῆς, ἡ ὁποία ἦτο ὅταν ἔζη ἄξια βασίλισσα τῆς Σκωτίας, καὶ ἡ εὐγενεία σας ἴσως θὰ τὸ νομίζετε καλὸν, ἂν ὄχι νὰ νηστεύσετε ἐντελῶς, νὰ φάγητε ὅμως ἐλαφρὰ, δηλαδὴ καμμὶν ρέγκαν ἀλμυρὴν ἢ ἄλλο τι αὐτοῦ τοῦ εἶδους.

Καὶ ἀπεκάλυψε τὸ πινάκιον περιέχον τέσσαρας ἐκ τῶν νοστήμων αὐτῶν ἰχθύων· προσέθηκε δὲ μετὰ φωνῆς ταπεινῆς ὅτι δὲν ἦσαν κοιναὶ ρέγκαι· διότι εἶχεν ἐκλέξει αὐτὰς καὶ ἀλατίζει μετὰ προσοχῆς ἢ ὑπηρετίς (ἡ ταλαίπωρος Μυσία) ὅπως γευθῶσιν οἱ ἔντιμοι λόρδοι.

— Ἄφησε παρακκλῶ τὰς ἀπολογίας σου! εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊθενσοῦδ, ἄφησέ μας νὰ φάγωμεν τὰς ρέγκας, ἀφ' οὗ δὲν ἔχομεν τίποτε ἄλλο. Ἀλλὰ ἀρχίζω νὰ ἤμαι τῆς ιδέας σου, Βακλῶ, νομίζω ὅτι τρώγομεν τὸ τελευταῖον πράσινον φύλλον καὶ ὅτι, μὲ ὅλας τὰς πολιτικὰς ραδιουργίας τοῦ Μαρκεσίου, πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἀλλάξωμεν στρατόπεδον, δι' ἔλλειψιν τροφῶν, καὶ νὰ μὴ περιμείνωμεν τὰ ἀποτελέσματα τῆς πολιτικῆς μεταβολῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Ἐλαφρὰ τροφή φέρει καὶ ἐλαφρὸν ὕπνον· ὥστε δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον ἂν, μετὰ τὸν δειπνὸν τὸν ὁποῖον ἡ συνειδήσις τοῦ Καλέβ, ἢ μᾶλλον ἡ ἀνάγκη ἥτις συχνὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο κρύπτεται, εἶχε

προσφέρει εις τοὺς κατοίκους τοῦ Γουλφκράγ, ὁ ὕπνος αὐτῶν ὑπῆρξε βραχύς.

Τὴν πρωΐαν εἰσήλθεν ὁ Βακλῶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ξενίζοντος αὐτὸν κράζων τοσοῦτον, ὥστε καὶ νεκρὸν ἤθελεν ἐξυπνίσει.

— Σήκω ! Σήκω ! διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Εἶναι κυνηγοὶ εἰς τὴν πεδιάδα τὸ μόνον κυνήγιον τὸ ὁποῖον εἶδα αὐτὸν τὸν μῆνα' καὶ σύ, κύριε, ἀναπαύεσαι εἰς τὸ κρεβάτι σου, τοῦ ὁποίου τὸ μόνον θέλητρον εἶναι ὅτι εἶναι ὀλιγώτερον σκληρὸν ἀπὸ τὴν πέτραν τοῦ μνήματος τῶν προγόνων σου.

— Θὰ ἤμην πολλὰ εὐχαριστημένος, Βακλῶ, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγουὺδ ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν μετὰ δυσαρесκείας, ἀν ἀνέβαλλες δι' ἄλλην ὥραν τὴν ἀστεϊότητά σου· διότι καθόλου δὲν με εὐχαριστεῖ νὰ χάσω τὴν μικρὰν ἀνάπαυσιν τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου μόνον ἤρχισα νὰ ἀπολαμβάνω, μετὰ νύκτα σκέψεων περὶ τῆς τύχης μου, σκληροτέρων καὶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου.

— Ἐλα, ἔλα ! ἀπεκρίθη ὁ Βακλῶ, πρέπει νὰ σηκωθῆς, οἱ κυνηγοὶ εἶναι ἔξω ἐσέλλωσθ μόνος μου τὰ ἄλογα, διότι ὁ γέρον Καλῆβ ἐφώναζεν ὑπηρετάς καὶ ἵπποκόμους, καὶ δὲν θὰ τὰ ἐσέλλοιεν εἰμὴ μετὰ δύο ὥρων ἀπολογίαν διὰ τὴν ἔλλειψιν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπῆρξαν ποτέ. Ἐλα, Κύριε, σήκω· σὲ λέγω ὅτι τὸ κυνήγι ἤρχισεν ἔλα, τὸ κυνήγι ἤρχισεν !

Καὶ ὁ Βακλῶ ἐξῆλθεν ὡς ἀστραπή.

— Καὶ ἐγὼ σὲ λέγω, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ ἐγειρόμενος βραδέως, ὅτι τίποτε δὲν με ἐνδιαφέρει ὀλιγώτερον ἀπὸ αὐτό. Ποῖος ἦλθε νὰ κυνηγήσῃ τόσον πλησίον μας ;

— Ὁ ἔντιμος λόρδος Βίτλθραϊνς (Bittlebrains), ἀπεκρίθη ὁ Καλῆβ, ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν ἀνυπόμονον Βακλῶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου αὐτοῦ, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν ἤξεύρω μὲ ποῖον δικαίωμα ἔρχονται νὰ κυνηγήσουν ἐντὸς τῶν κτημάτων τῆς εὐγενείας σας.

— Οὐτ' ἐγὼ τὸ ἤξεύρω, Καλῆβ, ἀπήντησεν ὁ Ἐδγάρ, ἐκτὸς μόνον ὅτι ἠγόρασαν καὶ τὰς γαῖας καὶ τὰ δάση, καὶ ὅτι εἶναι πιθανὸν νὰ νομίζουν ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διασκεδάζουν καὶ νὰ κυνηγοῦν εἰς τὰ κτήματα τὰ ὁποῖα ἐπλήρωσαν μὲ τὰ χρήματά των.

— Ἐχετε δίκαιον, Μιλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ Καλῆβ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἄξιον εὐγενοῦς νὰ ἔρχεται ἐδῶ καὶ νὰ ἐξασκῆ τὰ δικαίωμάτά του ὅταν

ἡ εὐγενεία σας κατοικῆτε εἰς τὸν πύργον τοῦ Γουλφκράγ. Ὁ λόρδος Βίτλβρινς θὰ κάμῃ καλὰ νὰ ἐνθυμηθῆ ποιοὶ ἦσαν οἱ πρόγονοὶ του.

— Καὶ ἡμεῖς, τί εἴμεθα τόρξ, εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ μετὰ πικρίας τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ καταπνίξῃ. Πλὴν δός με τὸν μανδύαν μου, Καλέβ· πρέπει νὰ εὐχαριστήσω τὸν Βακλὼ καὶ νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὸ κυνήγιον μαζὴ του. Εἶναι παραπολὺς ἐγωϊσμός· νὰ θυσιάσω τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ φίλου μου εἰς τὴν ἰδικήν μου.

— Νὰ θυσιάσετε! ἐπανελάβεν ὁ Καλέβ· μετὰ φωνῆς δηλούσης πόσον ἐθεώρει ἄτοπον πᾶσαν συγκατάβασιν τοῦ κυρίου αὐτοῦ χάριν οὐτινος δῆποτε. Νὰ θυσιασθῆτε, σεῖς, ἀλήθεια! πλὴν σᾶς ζητῶ συγνώμην, ἐντιμότατε, καὶ παρακαλῶ νὰ μὲ εἰπῆτε ποῖον φόρεμα ἐπιθυμεῖτε νὰ φορέσετε.

— Ὅποιον θέλεις, Καλέβ· τὰ ἐνδύματά μου, ὑποθέτω, δὲν εἶναι πολυάριθμα.

— Δὲν εἶναι πολυάριθμα! ἐπανελάβεν ὁ γέρον ἐπιστάτης· καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ χρυσοῦν καὶ μαῦρον τὸ ὁποῖον ἐδόσατε εἰς τὸν Χιλδεβράν τὸν ἀρχιποκόμον σας; καὶ ἐκεῖνο τὸ βελουδένιον τὸ γαλλικὸν τοῦ μακαρίτου πατρός σας; καὶ ὅλα τὰ φορέματα τοῦ πατρός σας τὰ ὁποῖα ἐμοιράσαμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς φίλους τῆς οἰκογενείας; καὶ τὸ τσόχινον...

— Τὸ ὁποῖον σὲ ἔδοσα, Καλέβ, καὶ νομίζω ὅτι αὐτὸ μόνον ἤμπορεῖς νὰ μὲ προτείνης ἐκτὸς ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐφόρουσ χθές. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν δός με αὐτὸ καὶ μὴν ὀμιλῆς πλέον περὶ αὐτῶν.

— Ἀφ' οὗ τὸ θέλει ὁ Μιλόρδος...., εἶπεν ὁ Καλέβ, τὸ χρῶμα εἶναι πένθιμον καὶ εἴσθε εἰς πένθος.... ὅμως.... σᾶς βεβαιῶ ὅτι ποτὲ δὲν ἐφόρεσα τὸ τσόχινον, διότι ἐγνώριζα ὅτι δὲν μὲ ἤρμοζε... καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχετε ἄλλην ἀλλαξιάν πρὸς τὸ παρὸν,.... καὶ εἶναι καλὰ καθαρισμένον, καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἐκεῖ καὶ κυρίαί....

— Κυρίαί! ἠρώτησεν ὁ Ἐδγάρ, καὶ ποῖαι κυρίαί, σὲ παρακαλῶ;

— Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω, Μιλόρδε, εἶδα μόνον ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ πύργου μερικὰς ἀπ' αὐτὰς ἐπίππους, αἱ ὁποῖαι ἔτρεχαν καὶ εἶχαν μεγάλα πτερὰ εἰς τὰ σκιαδιά των.

— Καλὰ, καλὰ, Καλέβ. ἀπήντησεν ὁ Ἐδγάρ· βοήθησέ με τόρξ.

νά βάλω τὸ ἐπανωφόριόν μου καὶ δός με τὸ ζωνάρι μου... Τὴ κρότος εἶναι αὐτὸς εἰς τὴν αὐλήν;

— Ὁ κύριος Βακλῶ ὀδηγεῖ ἐξω τὰ ἄλογά σας, εἶπεν ὁ ὑπηρετῆς ἰδὼν διὰ τοῦ παραθύρου, ὡς νὰ μὴν εἶχαμεν ἄρκετους ἀνθρώπους εἰς τὸν πύργον, ἢ ὡς νὰ μὴν ἠμποροῦσα ἐγὼ νὰ ἀναπληρώσω τὴν ἔλλειψιν ὄλων ὅσοι ἔφυγαν χωρὶς τὴν ἄδειάν μου.

— Ἀλλοίμονον! Καλέβ, τίποτε δὲν θὰ μᾶς ἔλειπεν ἂν αἱ δυνάμεις σου ἦσαν ἴσαι μὲ τὴν θέλησίν σου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος αὐτοῦ.

— Καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν εἴσθε δυσαρεστημένοι ἀπὸ ἐμὲ, Μιλόρδε, εἶπεν ὁ Καλέβ, διότι ἂν τὰ ἐξετάσωμεν ὅλα καλὰ, νομίζω ὅτι διατηροῦμεν τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς οἰκογενείας ὅσον μᾶς τὸ ἐπιτρέπουν αἱ περιστάσεις. Μόνον ὁ κύριος Βακλῶ εἶναι τόσο εὐλαβὴς καὶ τόσο ἀνυπόμονος! Καὶ ἰδέτε, ἔφερε τὸ ἄλογόν σας χωρὶς νὰ στολίση τὴν σέλλαν μὲ τὸ κεντημένον κόκκινον σκέπασμα, καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἐκαθάριζα ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ μόνον.

— Δὲν πειράζει, Καλέβ, καλὰ εἶναι οὕτω πως, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, διαφεύγων αὐτὸν καὶ καταβαίνων τὴν στενὴν καὶ δυσανάβατον κλίμακα ἣτις ἔφερε πρὸς τὴν αὐλήν.

— Ἦμπορεῖ νὰ ἦναι ὅλα καλὰ, ἐφώναξεν ὁ Καλέβ μετὰ τινος δυσαρεσκείας· ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ περιμείνετε ὀλίγον, Μιλόρδε, θὰ σᾶς εἰπῶ κατὶ τὸ ὅποῖον δὲν εἶναι πολὺ καλόν.

— Καὶ τί εἶναι αὐτό; εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγαυδ ἀνυπομονῶν καὶ σταματήσας.

— Τοῦτο μόνον, ὅτι καλὰ θὰ κάμετε νὰ μὴ φέρετε κἀνένα κύριον εἰς τὸ γεῦμα, διότι δὲν ἠμπορῶ σήμερον νὰ προφασισθῶ τὴν Βασίλισσιν Μαργαρίταν διὰ νὰ σᾶς νηστεύσω. Καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, καλὸν θὰ ἦτο ἂν ἠθέλετε νὰ ὑπάγετε καὶ σεῖς, Μιλόρδε, νὰ γευθῆτε εἰς τοῦ λόρδου Βίτλβραϊνς· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ κατορθώσω καὶ ἐγὼ νὰ εὔρω τίποτε διὰ τὸ πρόγευμά σας αὔριον τὸ πρῶτ' ἢ ἂν δὲν σᾶς ἀρέσῃ αὐτὸ καὶ θέλετε νὰ ὑπάγετε νὰ γευθῆτε μὲ αὐτοὺς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἠμπορεῖτε νὰ εὔρετε κἀνένα τρόπον διὰ νὰ ἀποφύγετε νὰ πληρώσετε· ἠμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε ὅτι ἐλησημονήσετε τὸ πουργί σας, ἢ ὅτι ὁ ξενοδόχος σᾶς χρεωστῆι τὸ ἐνοίκιον καὶ ὅτι θὰ τὸ λογαριάσετε ὅταν σᾶς φέρῃ τὸν λογαριασμόν του.

— Ἦ ὅ,τι ἄλλο ψεῦμα μὲ ἔλθη εἰς τὸν νοῦν, ὑποθέτω, εἶπεν ὁ

κύριος αὐτοῦ. Ὑγίαινε, Καλέβ, θαυμάζω πόσον φροντίζεις διὰ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας. Καὶ ἰππεύσας, ἠκολούθησε τὸν Βακλῶ, ὅστις, ἀφηρῶν τὸν προφανῆ κίνδυνον τοῦ νὰ κρημνισθῆ, ἤρξατο τρέχων δρομαίως ἐπὶ τοῦ στενοῦ μονοπατίου τοῦ φέροντος ἔξω τοῦ πύργου, ἅμα ὡς εἶδεν ὅτι ὁ Ρεΐβενσγούδ εἶχε θέσει τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως.

Ὁ Καλέβ Βάλδερστον ἐθεώρει αὐτοὺς ἀνησύχως καὶ ἔσειε τὴν λευκὴν αὐτοῦ κόμην.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τοὺς συμβῆ κανὲν δυστύχημα... ἔφθασαν εἰς τὴν πεδιάδα καὶ κάνεις δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἰπῆ ὅτι τὰ ἔλογά των δὲν εἶναι εὐρωστα καὶ ζωηρά.

Ὁ νέος Βακλῶ, παροτρυνόμενος ὑπὸ τῆς φυσικῆς ζωηρότητος καὶ βίας τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἔτρεχε μὲ τὴν ἀδιάφορον ταχύτητα λαίλαπος. Ὁ δὲ Ρεΐβενσγούδ δὲν ἠκολούθει αὐτὸν μετ' ὀλιγωτέρας ζέσεως, διότι, ἂν καὶ εἶχεν ἐγερθῆ ἀκουσίως, εἶχε τοιοῦτον χαρακτῆρα, ὥστε, ἅμα ὡς ἐτίθετο εἰς κίνησιν, ἀπέκτα διάθεσιν βιασίαν καὶ ὀρμητικὴν.

Ὁ ζῆλος ὅμως αὐτοῦ δὲν ἦτο πάντοτε ἀνάλογος πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς ὠθήσεως, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ παρομοιάσῃ τις αὐτὸν πρὸς τὴν ταχύτητα λίθου, ὅστις πίπτει μετὰ τῆς αὐτῆς ὀρμῆς ἐξ ὄρους, εἴτε ῥίπτει αὐτὸν χεὶρ γίγαντος ἢ παιδίου. Παρεδίδοτο λοιπὸν μετὰ ζέσεως εἰς τὴν θηρευτικὴν δισχέδασιν, τοσοῦτον κοινὴν εἰς τοὺς νέους πασσῶν τῶν τάξεων, ὥστε φαίνεται μᾶλλον ἔμφυτον ἀνθρώπινον πάθος ἐξελειφόν ὅλας τὰς διαφορὰς τῶν τάξεων καὶ τῆς ἀνατροφῆς, ἢ ἐπικτητος συνήθεια καὶ ἄσκησις. Οἱ ἐπανειλημμένοι ἤχοι τῆς γαλλικῆς σάλπιγγος, τὴν ὁποίαν τότε μετεχειρίζοντο πίντοτε πρὸς ἐνθάρρυνσιν καὶ διεύθυνσιν τῶν θηρευτικῶν κυνῶν, αἱ μεμακρυσμένοι ὕλακαὶ τούτων, αἱ κραυγαὶ τῶν κυνηγῶν αἵτινες ἠκούοντο εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους, αἱ ἠμιφανεῖς μορφαὶ αἵτινες ὅτε μὲν ἐφάνοντο ἐν τῷ μέσῳ τῶν κοιλάδων, ὅτε δ' ἐκρύπτοντο ὀπισθεν τῶν θάμνων καὶ ἐπὶ ἄνω τὰ ἔλα τὰ ὁποῖα ἔφρακτον τὸν δρόμον, πρὸ πάντων δὲ ἡ αἴσθησις τῆς ταχείας κινήσεως, ἐζωογόουν τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ, καὶ ἀπεμάκρυνον τῆς φαντασίας αὐτοῦ, πρὸς στιγμὴν τοῦλάχιστον, τὰς λυπηρὰς ἀναμνήσεις αἵτινες ἠκολούθουν αὐτὸν πάντοτε. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπανήγαγεν αὐτὸν εἰς τὰς δυσ-

αρέστους εκείνας ιδέας, ὑπῆρξεν ὁ ἵππος αὐτοῦ, ὅστις, ἂν καὶ εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ διοικῆται ὑπὸ ἀναβάτου γνωρίζοντος κάλλιστα τὸν τόπον, ἠδυνάτει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ κυνήγιον.

Ἐνῶ δὲ, ἀναχαιτίσας τὸν ἵππον, ἀνελογίζετο μετὰ πικρίας ὅτι ἡ πτωχεία ἀπέκλειεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς προσφιλοῦς διασκεδάσεως τῶν προπατόρων, οἵτινες, ὁσάκις δὲν εἶχον στρατιωτικὴν τινα ἐργασίαν, εἰς τὸ κυνήγιον μόνον κατεγίνοντο, ἐπλησίασεν αὐτὸν ξένος ἱππεύς, ὅστις, ἀπαρκήρητος ἠκολούθει αὐτὸν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς.

— Τὸ ἄλογόν σας εἶναι καταλαχανιασμένον, εἶπεν ὁ ξένος μετ' εὐγενείας ἢν σπανίως ἀπαντᾷ τις μεταξὺ τῶν κυνηγῶν. Ἢμπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω τὸ ἰδικόν μου;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ρεῖβενσγούδ, ἀπορήσας μᾶλλον ἢ εὐχαριστηθεὶς διὰ τὴν πρότασιν ταύτην, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἀγνοῶ διὰ ποῖον λόγον ἠξιώθην τόσης εὐνοίας ἐκ μέρους ξένου.

— Μὴν ἐξετάζεις ποτὲ τοῦτο, Κύριε, εἶπεν ὁ Βακλῶ ὅστις μετὰ μεγάλης δυσαρρακειᾶς εἶχε βραδύνει τὸ βάδισμα τοῦ ζωηροῦ ἵππου αὐτοῦ ὅπως μὴ ἀπομακρυνθῇ τοῦ φιλοξενουῦντος αὐτόν. Λάβε τὰ καλὰ τὰ ὁποῖα σὲ στέλλουν οἱ θεοὶ, ὅπως λέγει ὁ μέγας Ἰωάννης Δραΐδεν, ἢ μᾶλλον, στάσου ἐδῶ, φίλε μου, δάνεισέ με ἐκεῖνο τὸ ἄλογον· βλέπω ὅτι μὲ δυσκολίαν τὸ διοικεῖς· ἐγὼ σὲ ὑπόσχομαι νὰ τὸ βάλω εἰς τάξιν. Καὶ σὺ, Ρεῖβενσγούδ, λάβε τὸ ἰδικόν μου τὸ ὁποῖον θὰ σὲ φέρῃ ὡς ἀετός. Καὶ ρίψας τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἵππου αὐτοῦ εἰς τὸν Ἑδγάρ, ἀνέβη τὸν προσενεχθέντα ὑπὸ τοῦ ξένου καὶ ἀπῆλθε δρομαίως.

— Τί τρελλός! εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ· καὶ σὺ, φίλε μου, πῶς τὸν ἐνεπιστεύθης τὸ ἄλογόν σου;

— Τὸ ἄλογον, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος, ἀνήκει εἰς ἄνθρωπον ὅστις θεωρεῖ τιμὴν του νὰ τὸ δανείσῃ εἰς σᾶς καὶ εἰς πάντα ἔντιμον φίλον σας.

— Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἶναι; . . . ἠρώτησεν ὁ Ρεῖβενσγούδ.

— Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν δὲν σᾶς τὸ λέγω, Μιλόρδε. Θὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὸν ἴδιον. Ἄν θέλετε νὰ ἀναβῆτε τὸ ἄλογον τοῦ φίλου σας καὶ νὰ μὲ ἀφήσετε τὸ ἰδικόν σας, θὰ σᾶς συναντήσω ἀφ' οὗ

φρονεύσουν τὴν ἔλαφον, διότι ἔγνω ἄπὸ τὴν σάλπιγγα ὅτι τὴν ἐπερικύκλωσαν ἤδη.

— Νομίζω ὅτι τοιοῦτοτρόπως θὰ ἀνεύρης καὶ τὸν ἵππον σου, ἀπεκρίθη ὁ Ρέιβενσγούδ. Καὶ ἀναβὰς τὸν τοῦ Βακλῶ ἔδραμεν ὅσον ἠδύνακτο ταχύτερον πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος ἀνήγγελλεν ὅτι ἡ ἔλαφος ἐπλησίαζε νὰ καταβληθῇ.

Οἱ εὐθυμοὶ οὗτοι ἦχοι ἀνεμιγνύοντο πρὸς τὰς φωνὰς τῶν κυνηγῶν. « Ἐμπρὸς Ταλβῶ! Ἐμπρὸς Τέβιορ! (1) ἔλατε, παιδιά! » Εἰς τὰς τοιαύτας δὲ ζωηρὰς κραυγὰς προσετίθεντο καὶ αἱ ἀνυπόμονοι ὕλακκι τῶν κυνῶν, οἵτινες εἶχον ἤδη πλησιάσει τὸ ἀντικείμενον τῆς καταδιώξεως αὐτῶν. Οἱ περιπλανώμενοι ἵππεῖς ἤρχισαν νὰ συνέρχωνται ὅλοι εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ἐρχόμενοι ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ δάσους εἰς τὸ κοινὸν κέντρον.

Ὁ Βακλῶ ἀναχωρήσας πρὸ τῶν ἄλλων ἔφθασε πρῶτος εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ ἔλαφος, ἀδυνατοῦσα νὰ φύγῃ πλέον, εἶχε στραφῆ πρὸς τοὺς κύνας· καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς κεφαλὴν ἔχουσα κύπτουσαν, τὰ πλευρὰ κατὰλευκα ὑπὸ ἀφροῦ, τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας καὶ ἐξηγριωμένους ὑπὸ τῆς μανίας καὶ τοῦ τρόμου, ἐγένετο ἀντικείμενον φόβου πρὸς τοὺς καταδιώκοντας αὐτήν. Οἱ κυνηγοὶ ἤρχοντο ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ παρεμόνευον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτῆς μετὰ τινος ἐπιτυχίας· τοῦτο δὲ ἀπαιτεῖ μεγίστην προσοχὴν εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις. Οἱ κύνες ἰστάμενοι μακρόθεν καὶ ὕλακτοῦντες ἔτι περισσότερον, ἐδείκνυον ἐνταύτῳ ζῆλον νὰ ἐπιπέσωσι κατ' αὐτῆς καὶ φόβον, ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν κυνηγῶν ἐφάνετο διατεθειμένος ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν σύντροφον αὐτοῦ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ἐφορμήσῃ καὶ καταβάλλῃ πρῶτος τὸ ζῶον.

Ἡ πεδιάς ὀμαλωτάτη εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος δὲν ἐπέτρεπε νὰ πλησιάσῃ τις τὸ ζῶον ἀπαρατήρητος· ὥστε γενικὴ φωνὴ θριάμβου ἠκούσθη ὅτε ὁ Βακλῶ, μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα διακεκριμένου ἵππύτου τοῦ κληροῦ ἐκεῖνου, ἀφίππευσεν, ὠρμησεν αἰφνιδίως καὶ ταχέως ἐπὶ τὴν ἔλαφον, καὶ ἔρριψεν αὐτήν κατὰ γῆς, κόψας τὰ σκέλη αὐτῆς διὰ τῆς κυνηγετικῆς μαχαίρας. Οἱ κύνες δραμόντες τότε ἐπὶ τοῦ ἐξασθενισθέντος ἔχθρου, ἀπετελείωσαν ἐντὸς ὀλίγου τὸν ὕδουνηρὸν ἀγῶνα καὶ ἐ-

(1) Ταλβῶ καὶ Τέβιορ εἶναι ὀνόματα κυνῶν.

πανηγύρισαν τὴν πτώσιν διὰ τῶν ὑλακῶν, ἐν ᾧ οἱ κυνηγοὶ διὰ τῶν σαλπύγων καὶ τῶν φωνῶν αὐτῶν, ἔψαλλον καὶ διεσάλπιζον ὕμνον κυνήγετικόν, ἀντηχοῦντα μακρὰν ἐπὶ τῶν κυμάτων τοῦ παρακειμένου ὠκεανοῦ.

Τότε ὁ ἀρχικυνηγός, ἀνακαλέσας τοὺς κύνας ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ζώου καὶ γονυπετήσας, προσήνεγκε τὴν μάχαιραν αὐτοῦ εἰς ὠραίαν γυναῖκα ἐπὶ λευκοῦ ἵππου καθημένην, τὴν ὁποίαν ὁ φόβος ἢ ἴσως ἡ συμπάθεια εἶχον κρατήσει μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς εἰς ἀπόστασίν τινα. Ἡ κυρία αὕτη ἐφόρει μέλαιναν μεταξωτὴν προσωπίδα συνήθη τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, τὸ μὲν χάριν προφυλάξεως τοῦ προσώπου ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς, τὸ δὲ ἕνεκα τῆς κοσμιότητος, ἥτις δὲν ἐπέτρεπε νὰ παρουσιάζεται κυρία, τὸ πρόσωπον ἔχουσα γυμνόν, ἐν τῷ μέσῳ εὐθύμων κυνηγῶν καὶ μικτῆς συνοδίης. Ἀλλὰ τὸ πλοῦσιον τοῦ ἐνδύματος αὐτῆς, ἡ ζωηρότης καὶ ὠραιότης τοῦ ἵππου καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγροτικὴ φιλοφρόνησις τοῦ ἀρχικυνηγοῦ, ἔπεισαν τὸν Βακλῶ ὅτι αὕτη ἦτο ἡ βασίλισσα τοῦ κυνηγίου.

Μετ' αἰσθήματος δὲ αἴκτου, πλησιάζοντος τὴν καταφρόνησιν, ὁ ἐνθουσιώδης οὗτος κυνηγὸς εἶδεν αὐτὴν ἀρνούμενην τὴν μάχαιραν τὴν προσενεχθεῖσαν ὅπως χραῖξῃ τὴν πρώτην τομὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἐλάφου καὶ ἐξέτασῃ τὴν ποιότητα τοῦ κυνηγίου. Ἐπεθύμει μὲν ὁ Βακλῶ νὰ προσφέρῃ αὐτῇ τὰς ἰδίας προσηρσεις, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ συνήθης αὐτοῦ βίος δὲν εἶχεν οἰκειώσει αὐτὸν πρὸς τὴν ἀνωτέραν καὶ καλλιτέραν τάξιν τῆς κοινωνίας· ὥστε, μὲ ὄλον τὸ φυσικὸν αὐτοῦ θάρρος, ἤσθάνετο δειλίαν καὶ εἰδός τι ἐντροπῆς ὁσάκις ἠναγκάζεται νὰ ἀποταθῇ πρὸς διακεκριμένην κυρίαν.

Ἀναλαβὼν ἐπὶ τέλους ὄλον τὸ θάρρος, ἀπεφάσισε νὰ χαιρετίσῃ τὴν ὠραίαν κυνηγὸν καὶ ἐκφράσῃ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ διασκέδασις ἀπέβη ἀξία τῶν προσδοκιῶν αὐτῆς. Ἡ ἀπάντησις τῆς κυρίας ὑπῆρξεν εὐγενῆς καὶ σεμνοτάτη, ἐμαρτύρει δὲ εὐγνωμοσύνην τινὰ πρὸς τὸν εὐγενῆ ἵππότην, ὅστις τοσοῦτον ἐπιτηδεῖως ἐτελείωσε τὸ κυνήγιον, ἐν ᾧ οἱ κύνες καὶ οἱ κυνηγοὶ ἐφάνιντο ὀλίγον πεφοβισμένοι.

— Νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κυρία, εἶπεν ὁ Βακλῶ, τὸν ὁποῖον ἡ παρατήρησις αὕτη ἔφερεν εἰς τὸ στοιχεῖον αὐτοῦ, δὲν ἔκαμα μεγάλον κατόρθωμα, διότι τίποτε δὲν εἶναι εὐκολώτερον, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ φοβῆταί τις μὴ χωθῇ κἀνὲν κέρατον τῆς ἐλάφου εἰς τὰ

ἐντόσθιά του. Ἐκυνήγησα τὴν ἔλαφον πεντακοσίας τοῦλάχιστον φορὰς, κυρία, καὶ ποτὲ μου δὲν εἶδα ἔλαφον ἀμυνομένην χωρὶς νὰ ριφθῶ τολμηρῶς κατ' αὐτῆς. Ὅλα αὐτὰ εἶναι συνήθεια καὶ θέλησις, κυρία μου· πρέπει ὅμως νὰ ἔχη τις καὶ προσοχὴν καὶ φρόνησιν. Καὶ καλὰ θὰ κάμετε, κυρία, νὰ ἔχετε τὴν κυνηγετικὴν σας μάχαιραν καλῶς ἀκονισμένην καὶ δίστομον, ὥστε νὰ ἠμπορῆτε νὰ κτυπάτε καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν, ὅπως σὰς φανῆ καλλίτερον· διότι πληγὴ γινομένη ἀπὸ κέρατον εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ φαρμακερὰ ἐνίοτε.

— Φοβοῦμαι, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ νέα κυρία, καὶ ἡ προσωπίς δὲν ἔκρυπεν ἐντελῶς τὸ μειδίαμα αὐτῆς, φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ μεταχειρισθῶ ποτὲ τὰ προφυλακτικὰ αὐτὰ μέτρα.

— Ὁ κύριος ἔχει δίκαιον, μιλαίδη, εἶπε γέρον τις κυνηγός, ὅστις ἤκουε μετ' εὐλαβείας τοὺς λόγους τοῦ Βακλῶ· καὶ ἐγὼ ἤκουσα τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος ἦτο δασοφύλαξ, νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι εὐκολώτερον νὰ ἰατρευθῆ τις ὅταν πληγωθῆ ἀπὸ τὰ δόντια ἀγριοχοίρου παρὰ ἀπὸ τὰ κέρατα ἐλάφου.

— Καὶ θὰ ἐσυμβούλευα ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν ὁ Βακλῶ, ὅστις, εὐρισκόμενος εἰς τὸ στοιχεῖόν του, ἐπεθύμει νὰ διευθύνῃ ὅλην τὴν ἐργασίαν, ἐπειδὴ οἱ σκύλοι εἶναι κουρασμένοι καὶ πεινασμένοι νὰ τοὺς δώσωμεν εἰς ἀνταμοιβὴν τὸ κεφάλι τῆς ἐλάφου· καὶ ἂν μὲ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ τὸ εἰπῶ, ὁ κυνηγός ὁ ὁποῖος θὰ κόψῃ τὴν ἔλαφον πρέπει νὰ πῆ εἰς τὴν ὑγείαν σας, μιλαίδη, ἐν καλὸν ἀγγεῖον ζύθου ἢ ἐν ποτῆρι ῥακί, διότι ἂν τὴν κόψῃ χωρὶς νὰ πῆ, τὸ κυνήγι δὲν θὰ διατηρηθῆ.

Ἡ εὐχάριστος αὕτη συμβουλή, ὡς εὐκόλως ἐννοεῖ τις, ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ ἀρχικυνηγοῦ, ὅστις, εἰς ἀνταμοιβὴν, προσήνεγκεν εἰς τὸν Βακλῶ τὴν μάχαιραν τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀρνηθῆ ἡ νέα· αὕτη δὲ παρεκάλεσε τὸν Βακλῶ νὰ δεχθῆ τὴν εὐγενῆ ταύτην προσφοράν.

— Πιστεύω, κύριε, εἶπεν ἀποσυρομένη τοῦ κύκλου, ὅστις εἶχε περιστοιχίσει αὐτὴν, ὅτι ὁ πατήρ μου, πρὸς διασκέδασιν τοῦ ὁποίου ὁ λόρδος Βίτλβραϊνς κάμνει τὸ κυνήγιον τοῦτο, εὐχαρίστως θὰ παραδώσῃ τὴν φροντίδα ὅλων αὐτῶν εἰς ἄνθρωπον ὅστις ἔχει τύσῃ πείραν ὡς ὑμεῖς.

Χαιρέτισα δ' αὐτὸν χριέντως καὶ ἀκολουθουμένη ὑπ' ἐνὸς ἢ δύο ὑπηρετῶν, οἵτινες ἐφάνοντο ὅτι ἦσαν ἀπακλειστικῶς αὐτῆς, ἀπεχώ-

ρησε τοῦ πεδίου τῆς μάχης· εἰς τοῦτο ὅμως ὀλίγον προσέσχεν ὁ Βακλῶ, τοσοῦτον περιχαρῆς ἦτο ὅτι ἐδίδετο εἰς αὐτὸν εὐκαιρία νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἐπιτηδειότητα αὐτοῦ. Εἶχεν ἤδη ἀποδοθῆ τὸν μανδύαν, ἀνασύρας δὲ τὰς χειρίδας, ἔχωσε τοὺς γυμνοὺς· αὐτοῦ βραχίονας ἐντὸς τοῦ αἵματος καὶ τοῦ λίπους μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, κόπτων, κερματίζων, χωρίζων καὶ σχίζων μετὰ πλείστης ἐπιτηδειότητος, ἐν ᾧ συνεζήτει πρὸς πάντας τοὺς περὶ αὐτὸν περὶ τῶν τεχνικῶν θηρευτικῶν ὀνομασιῶν.

Ὁ δὲ Ρεῖβενσγούδ, ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσει ἐκ τοῦ πλησίον τὸν φίλον αὐτοῦ, μετὰ τὴν πτώσιν τῆς ἐλάφου ἠσθάνθη τὸν στιγμασιον αὐτοῦ κυνηγετικὸν ζῆλον κατευναζόμενον· ἀθυμία δὲ κατέλαθεν αὐτὸν ἀπαντῶντα ἐν τῇ παρουσίᾳ δυστυχία τὰ βλέμματα τῶν ἴσων ἢ καὶ τῶν κατωτέρων αὐτοῦ. Ὁδηγήσας τὸν ἵππον αὐτοῦ ἐπίτινος ὑψώματος, ἐθεώρει τὴν ὑπ' αὐτὸν ζοηρὰν καὶ ἐνεργητικὴν σκηνὴν καὶ ἤκουε τὰς κραυγὰς τῶν κυνηγῶν χαρμωδῶς ἀναμιγνυομένας πρὸς τὰς ὑλακὰς τῶν κυνῶν, τοὺς χρεμετισμοὺς καὶ τὰ βήματα τῶν ἵππων. Πλὴν οἱ εὐθυμοὶ οὗτοι ἤχοι θλιβερῶς ἀντήχουν εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ καταστραφέντος εὐγενοῦς. Ἡ θήρα, μεθ' ὅλων τῶν ἀκολουθουσῶν αὐτὴν διασκεδάσεων, ἐθεωρεῖτο, ἀπὸ τῆς τιμαριωτικῆς ἐποχῆς, ὡς τὸ ἀποκλειστικὸν σχεδὸν προνόμιον τῆς ἀριστοκρατίας καὶ ἦτο ἡ σπουδαιοτέρα ἀσχολία αὐτῆς ἐν καιρῷ εἰρήνης.

Ἡ ἰδέα ὅτι τὰ δυστυχήματα αὐτοῦ ἐμπόδιζον αὐτὸν τοῦ νὰ μετάρχη τῆς ἀγροτικῆς ταύτης διασκεδάσεως, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς προνόμιον τῆς γεννήσεως καὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ, καὶ ἡ συναίσθησις ὅτι νέοι ἄνθρωποι ἐκυνήγουν ἐπὶ τῶν κτημάτων, τὰ ὁποῖα οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἀποκλειστικῶς ἐφύλαττον διὰ τὴν διασκέδασιν αὐτῶν, ἐν ᾧ αὐτὸς, ὁ κληρονόμος τῶν γαιῶν, ἠναγκάζετο νὰ ἴσταται μακρὰν τῆς συνοδίας, διήγειρον σκέψεις καταθλιβοῦσας ψυχὴν φύσει σκεπτικὴν καὶ μελαγχολικὴν ὡς τὴν τοῦ Ρεῖβενσγούδ· ἡ ὑπερηφάνεια ὅμως αὐτοῦ κατέβηκεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν ἀθυμίαν ταύτην, καὶ ἤρξατο ν' ἀνυπομονῆ βλέπων ὅτι ὁ ἐλαφρὸς φίλος αὐτοῦ Βακλῶ ἤργοπορει νὰ ἐπανεέλθῃ μετὰ τοῦ δανεισθέντος εἰς αὐτὸν ἵππου, τὸν ὁποῖον ὁ Ρεῖβενσγούδ ἐπεθύμει νὰ ἀποδώσῃ, πρὶν ἀναχωρήσῃ τοῦ δάσου, εἰς τὸν φιλόφρονα κύριον αὐτοῦ. Ἐνῶ δ' ἠτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ πρὸς τοὺς συνηγμένους κυνηγούς, ἐπλησίασεν αὐτὸν ἵππεύς τις ὅστις καὶ αὐτὸς ἴστατο μακρὰν καὶ ἐθεώρει τὴν πτώσιν τῆς ἐλάφου.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐφαίνετο προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν, ἐφόρει ἐρυθροῦν ἐπανωφόριον κομβωμένον μέχρι τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ πῖλον καταβιβασμένον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, ἴσως ὅπως προφυλαχθῆ ἀπὸ τῆς κακοκαιρίας. Ὁ ἵππος αὐτοῦ, δυνατὸς καὶ ἥσυχος, ἐφαίνετο ἀνήκων εἰς ἵππεα σκοπὸν ἔχοντα νὰ ἴδῃ μᾶλλον τὸ κυνήγιον ἢ νὰ μετᾶσχη ἐνεργητικῶς αὐτοῦ· ὑπρέτης ἠκολούθει αὐτὸν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, καὶ πάντα ἐδείκνυον ὅτι ὁ ἄγνωστος ἦτο γέρον καὶ διακεκριμένος εὐγενῆς. Πλησιάζας δὲ τὸν Ρεῖβενσγούδ μετ' εὐγενείας καὶ μετὰ τινος ἀμηχανίας, εἶπε·

— Φαίνεσθε γενναῖος, κύριε, καὶ ὅμως θεωρεῖτε ἀδιαφόρως τὴν εὐγενῆ ταύτην διασκεδάσιν ὡς ἂν εἴχετε τὸ βᾶρος τῆς ἡλικίας μου.

— Ἄλλοτε ἐκυνήγουν μὲ περισσότερον ἐνθουσιασμὸν, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ· τόρα ὅμως, πρόσφατα οἰκογενειακὰ συμβάντα εἶναι ἡ μόνη μου ἀπολογία διὰ . . . Ἄλλως τε, προσέθηκε, δὲν εἶχα ἀρκετὰ καλὸν ἵππον εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κυνηγίου.

— Νομίζω, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, ὅτι εἰς τῶν ὑπηρετῶν μου εἶχε τὴν καλὴν ἰδέαν νὰ δώσῃ εἰς τὸν φίλον σας ἓν καλὸν ἄλογον.

— Εἶμαι πολλὰ ὑπόχρεως καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς ὑμᾶς διὰ τὴν εὐγενεῖαν ταύτην, ἀπεκρίθη ὁ Ρεῖβενσγούδ. Ὁ φίλος μου εἶναι ὁ κύριος Ἐϋστον Βακλῶ, εἰς τῶν πλέον διακεκριμένων καὶ γενναίων κυνηγῶν. Θὰ ἐπανέλθῃ ἐντὸς ὀλίγου, ὑποθέτω, διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ἄλογον τοῦ ὑπρέτου σας καὶ λάβῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἰδικόν μου. Εἶμαι δὲ βέβαιος, προσέθηκεν ἐτοιμαζόμενος ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτι θὰ ἐνώσῃ καὶ αὐτὸς τὰς εὐχαριστίας του εἰς τὰς ἰδικὰς μου διὰ τὴν φιλοφροσύνην σας.

Εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ ἀπεχώρησε καὶ ἐπορεύετο μὲ τρόπον δεικνύοντα ὅτι εἶχεν ἀποχαιρετίσει ὀριστικῶς τὸν σύντροφον αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ ἄγνωστος δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς διαθέσεως. Στρέψας καὶ οὗτος τὸν ἵππον, διευθύνθη πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ τοσοῦτ' ἀποφύγῃ νὰ συμβαδίσῃ μετ' αὐτοῦ, ἐκτὸς μόνον ἂν προεπορεύετο, τὸ ὅποιον οἱ κανόνες τῆς εὐγενείας τοῦ καιροῦ ἐκείνου καὶ τὸ ὀφειλόμενον πρὸς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀγνώστου σέβας δὲν ἐπέτρεπον. Ὁ γέρον δὲν ἐσιώπησεν ἐπὶ πολὺ.

— Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ ἀρχαῖος πύργος τοῦ Γουλφκράγ, τὸν ὅποιον

τόσον συχνά ἀναφέρουν τὰ Σκωτικὰ χρονικά; εἶπε θεωρῶν τὸν ἀρχαῖον πύργον σκιαζόμενον ὑπὸ μέλανος νέφους· διότι, εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς σχεδὸν μιλίου, ἡ ἔλαφος εἶχε σχηματίσει τρέχουσα κύκλον, καὶ εἶχε φέρει τοὺς κυνηγοὺς εἰς τὸ αὐτὸ σχεδὸν μέρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶχον ἀναχωρήσει ὁ Βακλὼ καὶ ὁ Ἐδγάρ ὅπως ἐνωθῶσι μετ' αὐτῶν.

Ὁ Ρεῖβενσγούδ ἀπήντησεν εἰς τὴν παρατήρησιν ταύτην νεύσας ψυχρῶς καὶ ὑπεροπτικῶς.

— Ἦτον, ὡς ἤκουσα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος, ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων κτημάτων τῆς ἐντίμου οἰκογενείας τῶν Ρεῖβενσγούδ.

— Τὸ ἀρχαιότερον κτῆμά των, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ, καὶ πιθανῶς τὸ τελευταῖον.

— Ἐλπίζω . . . ἐλπίζω ὄχι, κύριε, ἀπεκρίθη βήξας πολλάκις καὶ προσπαθήσας νὰ καταβάλλῃ εἰδὸς τι δισταγμοῦ. Ἡ Σκωτία γνωρίζει τί ὀφείλει εἰς τὴν ἀρχαίαν ταύτην οἰκογένειαν, καὶ ἐνθυμεῖται τὰς πολλὰς καὶ ἐντίμους ἀνδραγαθίας της. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι, ἀν παρίστων εὐπρεπῶς εἰς τὴν Μεγαλειότητά του πῶς τόσον ἀρχαία καὶ εὐγενὴς οἰκογένεια κατάντησεν εἰς πενίαν . . . δηλαδή, θέλω νὰ εἶπω ὅτι πάσχει ἀπὸ στενοχωρίαν . . . θὰ εὐρίσκετο τρόπος ad *reaedificandam antiquam domum* . . .

— Θὰ σὰς ἀπαλλάξω τοῦ κόπου, κύριε, νὰ συζητῆτε περιπλέον τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ Ἐδγάρ· εἶμαι ὁ κληρονόμος τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης οἰκογενείας, εἶμαι ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ. Καὶ σεῖς, κύριε, ὅστις φαίνεσθε εὐγενὴς καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένος, βεβαίως αἰσθάνεσθε ὅτι ὑπάρχει τι θλιβερότερον καὶ αὐτῆς τῆς δυστυχίας, ὁ οἶκτος, ἐννοῶ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιζητεῖ τις.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ἰππότης, δὲν ἐγνώριζα . . . αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναφέρω . . . ποτὲ δὲν ὑπέθετα ὅτι . . .

— Πᾶσα ἀπολογία εἶναι περιττὴ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ρεῖβενσγούδ, διότι, νομίζω, ὅτι ἐδῶ χωρίζουν οἱ δρόμοι μας, καὶ σὰς βεβαίῳ ὅτι θὰ σὰς ἀποχωρισθῶ ἄνευ τῆς παραμικροτέρας πικρίας ἐκ μέρους μου.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἔστρεψε τὸν ἵππον αὐτοῦ πρὸς τὸ μονοπάτιον τὸ φέρον εἰς τὸν πύργον τοῦ Γουλφκράγ. Ἀλλὰ πρὶν ἀπαλλαχθῆ τοῦ γέροντος συντρόφου αὐτοῦ, ἡ κυρία, περὶ τῆς ὁποίας ὠμιλήσαμεν ἤδη, ἐπλησίασε τὸν ἄγνωστον συνοδευομένη ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆς.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ γέρον ἐπὶ τὴν προσωπίδοφόρον νέαν, ἰδοὺ ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ.

Φυσικὸν ἦτο νὰ εἶπῃ εἰς ἀπάντησιν ὁ Ἐδγάρ κατὰ τὴν σύστασιν ταύτην λέξεις τινάς· ἀλλ' ἡ χαρίεσσα καὶ μετριόφρων νέα εἶχέ τι τὸ ὁποῖον οὐ μόνον ἐμπόδισεν αὐτὸν νὰ ἐρωτήσῃ εἰς ποίαν καὶ ἀπὸ ποῖον ἐγένετο ἡ σύστασις, ἀλλὰ καὶ κατέστησεν ἐντελῶς ἄλαλον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ νέφος, τὸ ὁποῖον πρὸ καιροῦ ἐφαίνετο καταβαίνον πρὸς τὸ ὕψωμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ Γουλφκράγ, ἤρξατο νὰ ἐκτείνηται ἐφ' ὅλης τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης, κρύπτον μὲν τὰ ἀπομεμακρυσμένα ἀντικείμενα, ἐπισκιάζον δὲ τὰ πλησιέστερα, καὶ δίδον εἰς μὲν τὴν θάλασσαν χρῶμα μολύβδου, εἰς δὲ τὴν γῆν χρῶμα μέλαν. Μία ἢ δύο βρονταὶ ἀνήγγειλον τοὺς κεραυνοὺς τοὺς ὁποίους περιεῖχεν· ἐν ταύτῳ δὲ δύο ἀστραπαὶ, ταχέως διαδεχθεῖσαι ἀλλήλας, ἔδειξαν μακρὰν τοὺς φαιούς πύργους τοῦ Γουλφκράγ, καὶ πλησιέστερον τὰ κυλιόμενα κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, στεφθέντα αἴφνης δι' ἐρυθροῦ καὶ λάμποντος φωτός.

Ὁ ἵππος τῆς ὠραίας κυνηγοῦ ἔδειξε συμπτώματα ἀνυπομονησίας καὶ ἀνησυχίας, ὥστε ἦτο ἀδύνατον ὁ Ρεῖβενσγούδ, ἀνθρωπίνως καὶ εὐγενῶς φερόμενος, νὰ ἐγκαταλίπῃ αὐτὴν βιαίως εἰς τὴν φροντίδα τοῦ γέροντος πατρὸς ἢ καὶ τῶν ὑπηρετῶν. Ἐθεώρησε λοιπὸν ἑαυτὸν ἠναγκασμένον νὰ λάβῃ τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου αὐτῆς καὶ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ διοικήσῃ τὸ ἀχαλίνωτον ζῶον. Ἐνῶ δ' ἐνησχολεῖτο εἰς τοῦτο, ὁ γέρον παρητήρησεν ὅτι ἡ θύελλα ἐφαίνετο πλησιάζουσα καὶ αὐξάνουσα, ὅτι ἦσαν μακρὰν τοῦ οἴκου τοῦ λόρδου Βίτλβραϊνς ὅπου κατόικουν πρὸς τὸ παρὸν, καὶ ὅτι θὰ ἦτο πολλὰ ὑπόχρεως εἰς τὸν Κύριον τοῦ Ρεῖβενσγούδ ἂν αὐτὸς τῷ ἐδείκνυε τὸ πλησιέστερον ἄσυλον κατὰ τῆς βροχῆς. Ταυτοχρόνως δ' ἔρριψε βλέμμα δειλὸν καὶ ἀμήχανον πρὸς τὸν Πύργον τοῦ Γουλφκράγ, ὥστε ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον ν' ἀρνηθῇ ὁ ἰδιοκτῆτης τὴν προσφορὰν αὐτοῦ εἰς τὸν γέροντα καὶ τὴν νέαν. Εἶναι ἀληθές ὅτι καὶ ἡ κατάστασις τῆς νέας κυνηγοῦ ἀπῆτει τὴν εὐγένειαν ταύτην, διότι ὁ Ἐδγάρ παρετήρησεν, ἐνῶ ἐβοήθει αὐτὴν ὅπως κρατήσῃ τὸν ἵππον, ὅτι ἔτρεμεν ὅλη καὶ ἦτο λίαν συγκεκλιμένη, βεβαίως ἕνεκα τοῦ διὰ τὴν ἐπαπειλοῦσαν θύελλαν φόβου.

Ληνοῦ ἂν ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ μετεῖχε τοῦ φόβου αὐτῆς,

ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐντελῶς ἐλεύθερος παρομοίας τινὸς νευρικῆς συγκινη-
σεως ὅτε εἶπεν·

— Ὁ πύργος τοῦ Γουλφκράγ δὲν ἔχει νὰ προσφέρῃ ἄλλο τι εἰμὴ
μόνον τὴν προστασίαν τῆς στέγης του· πλὴν ἂν τοῦτο εἶναι εὐχά-
ριστόν ταύτην τὴν στιγμήν

Καὶ ἐσταμάτησεν, ὡς ἂν τὸ ἐπίλοιπον τῆς προσκλήσεως δὲν ἠδύ-
νατο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στόματος αὐτοῦ. Πλὴν ὁ γέρων, ὁ ἐπιβληθεὶς
οὕτως εἶπεῖν, δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ ἀποφύγῃ τὴν πρόσκλησιν,
τὴν ὁποίαν ἔκαμε μᾶλλον ἀκουσίως.

Ἡ καταιγίς, εἶπεν, ἦτο ἀρκετὴ ἀπολογία διὰ νὰ μὴ παρατηρήσῃ τις
τὰ εἰθισμένα. . . ἡ ὑγεία τῆς κόρης του ἦτο ἀδύνατος . . . εἶχεν
ὑποφέρει πολὺ ἐσχάτως ἀπὸ φόβον· ἤλπιζεν ὅτι δὲν ἦτον ἀσυγχώ-
ρητον νὰ δεχθῇ τὴν φιλοξενίαν τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεΐβενσγούδ εἰς
τοιαύτην περίστασιν· ἡ ζωὴ τῆς θυγατρὸς του τῷ ἦτο προσφιλεστέ-
ρα τῆς ἐθιμοταξίας.

Δὲν ὑπῆρχε πλέον τρόπος ὑπεφυγῆς. Ὁ κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ
ὠδήγησεν αὐτοὺς κρατῶν πάντοτε τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου τῆς
νέας διὰ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν τοῦ νὰ ἀναπηδήσῃ ἂν ἠκούετο αἴφνης
βροντή. Δὲν ἦτο δὲ τοσοῦτον βυθισμένος εἰς σκέψεις, ὥστε νὰ μὴ
παρατηρήσῃ, ὅτι τὴν μεγάλην ὠχρότητα τὴν ὁποίαν εἶχεν ἰδεῖ ἐπὶ
τοῦ λαιμοῦ, τοῦ μετώπου καὶ τοῦ μέρους τοῦ προσώπου τὸ ὁ-
ποῖον δὲν ἐκάλυπτεν ἡ προσωπίς, εἶχε διαδεχθῇ ζωηρὸν ἐρυθροῦν
χρῶμα· ἠσθάνθη δὲ μετ' ἀμηχανίας ὅτι, ὑπὸ κρυφίας συμπα-
θείας κινούμεναι καὶ αἱ παρειαὶ αὐτοῦ ἠρυθρίασαν. Ὁ ἄγνωστος,
ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἀνησύχει διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς θυγατρὸς
αὐτοῦ, ἐξηκολούθει παρατηρῶν τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ
Ἐδγάρ ἐνόσφ' ἀνέβαινον ἀπὸ τοῦ ὄρους εἰς τὸ Γουλφκράγ. Ὅτε δὲ
ἔφθασαν ἐνώπιον τοῦ ἀρχαίου φρουρίου, ὁ Ρεΐβενσγούδ ἠσθάνθη
συγκινησεις τὰς ὁποίας δυσκόλως ἤθελε δυνηθῆ νὰ περιγράψῃ τις·
καὶ ὅτε ὠδήγησε τοὺς ξένους εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἔκραξε τὸν Καλέβ
νὰ ἔλθῃ ὅπως βοηθήτῃ αὐτούς, ἡ φωνὴ αὐτοῦ εἶχε τι τραχὺ, σχε-
δὸν ἄγριον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀνάρμοστον εἰς ἄνθρωπον δεχόμενον
διακεκριμένους ξένους.

Ὁ Καλέβ ἦλθεν· ἀλλ' οὐδ' ἡ ὠχρότης τῆς ὠραίας νέας ὅτε ἤρχι-
σαν αἱ βρονταί, οὐδ' ἡ ὠχρότης οἰουδήποτε ἄλλου ἀνθρώπου εἰς οἱ-

ανδρήποτε περίστασιν, ἠδύνατο νὰ παραβληθῆ πρὸς τὴν διαχυθείσαν ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν παρειῶν τοῦ ἀπαρηγορήτου ἐπιστάτου, ὅτε εἶδε τὴν εἰσβολὴν τῶν ξένων αὐτῶν εἰς τὸν πύργον, καὶ ἐσκέφθη, ὅτι ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἐπλησίαζε.

— Μήπως ἔτρελλάθη; ἐψιθύμιζε, μήπως τὰ ἔχασεν ἐντελῶς καὶ φέρει κυρίου καὶ κυρίας καὶ μίαν οὐρὰν ὑπηρέτας ἀπ' ὀπίσω ἐν ᾧ τὸ μεσημέρι πλησιάζει!

Πλησιάσας δὲ τὸν Ἐδγάρ, ἐζήτησε συγχώρησιν διότι ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς ἄλλους ὑπηρέτας νὰ ὑπάγῃσι νὰ ἴδωσι τὸ κυνήγιον, λέγων ὅτι ποτὲ δὲν ὑπέθετεν ὅτι ὁ μιλόρδος θὰ ἐπέστρεφε τόσον ἐνωρίς, καὶ διὰ τοῦτο ἐφοβεῖτο ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ δὲν θὰ ἐπκνήροντο πρὸ τῆς νυκτός.

— Σιωπῆ, Βάλδερστον! εἶπεν αὐστηρῶς ὁ Ἐδγάρ, αἱ τρέλλαι σου εἶναι παράκκαιροι. Κύριε καὶ κυρία μου, προσέθηκε στραφεὶς πρὸς τοὺς ξένους, ὁ γέρων οὗτος καὶ μία ἄλλη ὑπηρέτρια πολὺ πλέον ἠλικιωμένη καὶ ξαναμωραμένη ἀπ' αὐτὸν εἶναι οἱ μόνοι μου ὑπηρέται. Αἱ ἀναπαύσεις τὰς ὁποίας δυνάμεθα νὰ σᾶς προσφέρωμεν εἶναι πολὺ ὀλιγώτεραι ἀφ' ὅ,τι φαντάζεσθε ἀφ' οὗ εἶδετε τὴν λυπηρὰν κατάστασιν τῆς κατοικίας ταύτης· πλὴν, ὁποῖα καὶ ἂν ᾖναι αὐταί, τὰς θέτω εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ὁ γέρων ἄγνωστος, ἐκπλαγείς διὰ τὴν ἐρειπωμένην καὶ σχεδὸν ἀγρίαν μορφήν τοῦ πύργου, καθισταμένην ἔτι μελαγχολικωτέραν ὑπὸ τοῦ νεφελώδους καὶ μέλανος οὐρανοῦ, πιθανὸν δὲ καὶ συγκινηθεὶς οὐκ ἔλίγον ὑπὸ τῆς αὐστηρᾶς καὶ ἐντόνου φωνῆς μεθ' ἧς ὠμίλησεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἐδγάρ, ἐθεώρησεν ἀνησύχως περὶ ἑαυτὸν, ὡς ἂν εἶχε μετανοήσει διὰ τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς εἶχε δεχθῆ τὴν προσενοχθείσαν φιλοξενίαν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴν θέσιν εἰς ἣν αὐτὸς εἶχε βάλει ἑαυτὸν.

Ὁ δὲ Καλῆθ, τοσοῦτον κατεπλήχθη ἀκούσας τὸν κύριον αὐτοῦ ἀνακηρύττοντα ἐνώπιον πάντων τὴν γυμνότητα τοῦ ἰδίου οἴκου, ὥστε ἐπὶ δύο λεπτά τοῦτο μόνον ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ ὑπὸ τὴν ἐβδομαδιαίαν γενειάδα, ἧτις ἐπὶ ἑξ ἡμέρας δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ ζυράφιον.

— Ἐτρελλάθη . . . εἶναι ἐντελῶς τρελλός . . . τρελλός διὰ δέσιμον. Ἀλλ' ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὸν Καλῆθ Βάλδερστον, προσέθηκε

συναζων τὰς ἐφευρετικὰς καὶ ἐπινοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, ἂν ἡ οἰκογένεια χάσῃ τὴν τιμὴν τῆς, καὶ ἅς ἦναι αὐτὸς ὅσον τρελλὸς καὶ οἱ ἐπτὰ σοφοί !

Προχωρήσας δὲ τολμηρῶς καὶ ἐναντίον τῶν αὐστηρῶν καὶ ἀνοπομόνων βλεμμάτων τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἠρώτησε μετὰ σοβαρότητος ἂν ἡ δύνατο νὰ προσφέρῃ δροσιτικόν τι εἰς τὴν νέαν μιλαΐδην, ποτήριον ἰσπανικοῦ οἴνου ἢ τοκαΐ κτλ.

— Σὲ ἐπαναλέγω, παῦσε τὰς ἀκαίρους τρέλλας σου, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ αὐστηρῶς, βάλε τὰ ἄλογα, εἰς τοὺς σταύλους καὶ μὴ μᾶς ζαλιζῆς πλέον μὲ τὰς ἀνοησίας σου.

— Πρέπει νὰ ὑπακούῃ τις πάντοτε τὰς διαθέσεις σας, μιλόρδε, εἶπεν ὁ Καλέβ· ὅμως, ὅσον διὰ τὸ ἀρχαῖον κρασί τῆς Ἰσπανίας τὸ ὁποῖον οἱ εὐγενεῖς φίλοι σας δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθοῦν . . .

Ἄλλ' αἰφνης ἡ φωνὴ τοῦ Βακλῶ, ἀκουομένη καὶ μεταξὺ τοῦ θορύβου τῶν ἵππων καὶ τῶν σαλπίγγων, ἀνηγγεῖλεν ὅτι ἤρχετο εἰς τὸν πύργον ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μεγαλητέρου μέρους τῶν γενναίων κυνηγῶν.

— Ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ, εἶπεν ὁ Καλέβ ἀναλαμβάνων θάρρος καὶ εἰς τὴν νέαν ταύτην εἰσβολὴν τῶν Φιλισταίων, ἂν κατορθώσουν νὰ μὲ κάμουν νὰ τὰ χάσω. Αὐτὸς ὁ τρελλὸς ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσῃ τίποτε ! νὰ μὲ φέρῃ ἐδῶ τόσον κόσμον, ὁ ὁποῖος θὰ προσμῆνῃ νὰ εὔρῃ τόσον βρακί ὅσον νερὸν ἔχει τὸ πηγάδι, ἐνῷ ἠξέυρει καλὰ εἰς ποῖαν κατάστασιν εὐρισκόμεθα ! Πλὴν πιστεύω ὅτι κἄτι θὰ γίνῃ πάλιν, ἂν κατορθώσω νὰ ξεφορτωθῶ αὐτοὺς τοὺς ὑπηρέτας οἱ ὁποῖοι ἦλθαν εἰς τὴν αὐλὴν ὀπίσω ἀπὸ τοὺς κυρίους των.

Τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν τολμηρὰν ταύτην ἀπόφασιν θέλει μάθει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ προσεχὲς κεφάλαιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Ὁ ἔϋστον Βακλῶ ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀπερισκέπτων ἀνθρώπων, οἵτινες οὐδέποτε διαστάζουσι μεταξὺ φίλου καὶ ἀστειότητος. Ὅτε ἀνηγγέλη ὅτι οἱ πλείστοι τῶν κυνηγῶν ἐπορεύοντο πρὸς τὸν πύργον Γουλφκράγ, οἱ λοιποὶ, ἐξ εὐγενεῖας φερόμενοί, προέτειναν νὰ

μεταβιβάσῃ τὴν ἔλαφον εἰς τὸν πύργον· τὴν πρότασιν ταύτην μετ' εὐχαριστήσεως ἐδέχθη ὁ Βακλῶ, ἀναλογισθεὶς μὲν πολὺ τὴν ἀπορίαν τοῦ Καλέβ Βάλδεροτον ὅτε θὰ ἔφθανον ὅλοι ἐν σώματι, οὐδόλως ὅμως φροντίζων καὶ περὶ τῆς δυσκόλου θέσεως εἰς ἣν ἔθετε τὸν φίλον αὐτοῦ τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ, φέρων εἰς αὐτὸν συνοδίαν τοσοῦτον πολυάριθμον. Ἄλλ' ὁ γέρων Καλέβ ἦτο ἀνταγωνιστὴς πανοῦργος καὶ ἄγρυπνος, ἐτοίμως εὕρισκων εἰς πᾶσαν περίστασιν ἀπολογίας καὶ ὑπεκφυγὰς ἀναγκαίας, ὡς ἐνόμιζεν, εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς οἰκογενείας.

— Δόξαν ἄς ἔχη ὁ Θεός! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Καλέβ, ἐν φύλλον τῆς θύρας εἶναι κλεισμένον ἀπὸ τὸν χθεσινὸν ἄνεμον, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ κλείσω καὶ τὸ ἄλλο.

Ἄλλ' ἐπεθύμει, ὡς πᾶς σώφρων στρατηγός, νὰ ἀπαλλαχθῆ, εἰ δυνατόν, ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν ἐχθρὸν (ὡς ἐθεώρει πάντα πίνοντα καὶ τρώγοντα), πρὶν λάβῃ μέτρα ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν εἴσοδον ἐκείνων τῶν ὁποίων αἱ ζῶνται κραυγαί ἀνήγγελλον τὴν προσέγγισιν. Ἵστε μετ' ἀνυπομονησίας περιέμενε νὰ εἰσέλθῃ ὁ κύριος αὐτοῦ μετὰ τῶν ξένων ἐντὸς τοῦ πύργου διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ.

— Νομίζω, εἶπεν εἰς τοὺς ξένους ὑπηρέτας, ὅτι ἐπειδὴ φέρουν μὲ ὕλας τὰς τιμὰς τὸ κεφάλι τῆς ἐλάφου εἰς τὸν πύργον μας, ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι εἴμεθα ἐντὸς τῆς αὐλῆς, πρέπει νὰ τοὺς ὑποδεχθῶμεν εἰς τὴν θύραν.

Μόλις δὲ οἱ ἀπερίσκεπτοι ὑπηρέται, κατὰ τὴν ἐπίβουλον συμβουλὴν τοῦ Καλέβ, ἐξῆλθον τῆς αὐλῆς, καὶ οὗτος, τοῦ ἐνὸς φύλλου τῆς θύρας κεκλεισμένου ὄντος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὡς ἤδη εἶπομεν, ταχέως ἔκλεισε τὸ ἕτερον μετὰ κρότου ἀντηχήσαντος ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀκρας τοῦ κτιρίου μέχρι τῆς ἄλλης. Ἀσφκλίσας οὕτω τὴν δίοδον, συγκατετέθη νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῶν ἀποκλεισθέντων κυνηγῶν, διὰ μικροῦ παραθύρου, διὰ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε οἱ φρουροὶ ἀνεγνώριζον τοὺς προσερχομένους πρὸ τῆς πύλης τοῦ πύργου. Προσεπάθησε δὲ νὰ ἐξηγήσῃ εἰς αὐτοὺς, διὰ μικροῦ καὶ ἐνεργητικοῦ λόγου, ὅτι ποτὲ, δι' ὁποιαδήποτε αἰτίαν, δὲν ἦτο ἐπιτετραμμένον ν' ἀνοίγηται ἡ πύλη τοῦ πύργου κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ὅτι ὁ ἐντιμότερος Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ καὶ τινες ἄλλοι εὐγενεῖς μόλις εἶχον καθῆσει εἰς τὸ γεῦμα, ὅτι ὑπῆρχε κάλλιστον ῥακὶ κάτω, εἰς τῆς

γυναικὸς τοῦ ξενοδόχου τοῦ Γούλφχοπ, καὶ ὑπέδειξε, διὰ σκοτεινῶν λόγων, ὅτι τὰ ἔξοδα θὰ ἦσαν εἰς βάρος τοῦ κυρίου του· τὸ τελευταῖον ὅμως τοῦτο μέρος τοῦ λόγου αὐτοῦ ἦτο ἀμφίβολον καὶ σκοτεινόν, διότι, ὡς ὁ Λουδοβίκος ὁ ΙΔ΄, ὁ Καλὲς Βάλδερστον δὲν ἤθελε νὰ φέρῃ τὴν λεπτότητα αὐτοῦ μέχρι τοῦ ψεύδους καὶ νύχαρι-στρεῖτο νὰ ἀπατᾷ, εἰ δυνατόν, χωρὶς νὰ λέγῃ καθαρὰ ψεῦδη.

Τὴν ἀγγελίαν ταύτην οἱ μὲν ἐδέχθησαν μετ' ἀπορίας, οἱ δὲ μετὰ γέλωτος, καὶ οἱ ἀποβλήθέντες ὑπηρεταὶ μετὰ φόβου προσεπάθουν ν' ἀποδείξωσιν ὅτι εἶχον δικαίωμα νὰ εἰσέλθωσι, διότι ἦτο ἀναμφισβήτητον ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπηρετήσωσι τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ Καλὲς δὲν εἶχε διαθέσει νὰ ἐννοήσῃ ἢ παραδεχθῇ τὴν παραμικροτέραν διάκρισιν. Ἐπέμενεν εἰς τὴν πρώτην πρότασιν αὐτοῦ μετὰ τὴν εὐπρεπῆ μὲν ἀλλὰ καὶ πεισματώδη ἰσχυρογνωμοσύνην, ἣτις ἀνθίσταται εἰς πᾶσιν ἀπόδειξιν καὶ οὐδένα ἀκούει συλλογισμὸν. Ὁ Βακλὼ φθάσας τότε μετὰ τῶν τελευταίων κυνηγῶν ἐζήτησε διὰ φωνῆς ὠργισμένης νὰ ἀνοιχθῇ ἡ πύλη· ἀλλ' ἡ ἀπόφασις τοῦ Καλὲς ἦτο ἀμετάθετος.

— Καὶ ὁ βασιλεὺς ἂν ἦτον ἔμπροσθεν τῆς θύρας, εἶπεν, αὐτὰ τὰ δέκα δάκτυλα ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἤνοιγαν ἐναντίον τῶν συνθηθειῶν καὶ τῶν κανόνων τῆς οἰκογενείας τοῦ Ρεϊβενσγούδ καὶ ἐναντίον τοῦ χρέους τοῦ ἀρχιεπιστάτου αὐτῆς.

Ὁ Βακλὼ καταθυμωθείς, καὶ μεθ' ὕβρεων καὶ ἀναθεματισμῶν, τοὺς ὁποίους δὲν τολμῶμεν νὰ ἐπαναλάβωμεν, εἶπεν ὅτι ὁ Καλὲς μετεχειρίσθη αὐτὸν ἀπρεπῶς, καὶ ἐζήτηε πεισματωδῶς νὰ διμλήσῃ κατ' εὐθείαν τὸν Ἐδγάρ· ἀλλὰ οὐδ' εἰς τοῦτο ὁ Καλὲς ἐνέδωκεν.

— Ὁ κύριος Βακλὼ ἤμπορεῖ νὰ φωνάζῃ ὅσον θέλει, εἶπεν ὁ γέρον ὑπηρετής, ἀλλὰ εὐκολώτερα θὰ ἰδῇ τὸν διάβολον παρὰ τὸ πρόσ-ωπον τοῦ κυρίου μου σήμερον. Αὔριον θὰ με καταλάβῃ καλλιτέρα. Καλὰ τὴν ἔπαθε· θὰ μάθῃ ἄλλην φορὰν νὰ με φέρῃ ἕνα σωρὸν διψασμένους κυνηγοὺς, ὅταν γνωρίζῃ ὅτι μόλις ἔχομεν νὰ δώσωμεν εἰς αὐτὸν νὰ πῆ.

Καὶ ἀποχωρήσας τοῦ παραθύρου ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ παρηγορηθῶσιν ὅπως ἠδύναντο διὰ τὴν ἀποπομπὴν αὐτῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλος τις, τὸν ὁποῖον ὁ Καλὲς, ἐν τῇ ζωηρότητι τῆς συζητήσεως, δὲν εἶχε παρατηρήσει, ἤκουεν ἐν σιωπῇ τὰ διατρέ-

χόντα. Οὗτος δὲ ἦτο ὁ πρῶτος ὑπρέτης τοῦ ἀγνώστου, ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ, ὁ αὐτός, ὅστις ἐν τῷ κυνηγίῳ εἶχε προσφέρει εἰς τὸν Βακλῶ τὸν ἵππον.

Εὗρισκατο εἰς τοὺς σταλούς ὅτε ὁ Καλέβ ἐπεχείρησε τὴν ἀποπομπὴν τῶν συναδέλφων αὐτοῦ, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπέφυγε νὰ συμμετάσχη τῆς αὐτῆς τύχης, τῆς ὁποίας ἄλλως τε ἢ προσωπικῆ αὐτοῦ σημαντικότης βεβαίως δὲν ἤθελε τὸν σώσει.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, παρατηρήσας τὸ τέχνασμα τοῦ Καλέβ, εὐκόλως ἐνόησε τὴν αἰτίαν τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ καὶ, γνωρίζων τὰς διαθέσεις τοῦ κυρίου του πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ἀπεφάσισεν εὐθὺς ποῖον δρόμον ἔπρεπε νὰ λάβῃ. Λαβὼν τὴν θέσιν τοῦ Καλέβ (χωρὶς οὗτος νὰ ἴδῃ αὐτὸν) ἐπὶ τοῦ μικροῦ παραθύρου, ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς συνηθροισμένους ὑπρέτας ὅτι ὁ κύριος αὐτοῦ ἐπεθύμει νὰ ὑπάγωσιν οἱ ὑπρέται του καὶ οἱ τοῦ Λόρδου Βίτλθραϊνς εἰς τὸ πλησιέστερον ξενοδοχεῖον καὶ νὰ ζητήσωσιν ὅ,τι ἐπεθύμουν εἰς λογαριασμὸν αὐτοῦ.

Ἡ εὐθυμος συνοδία τῶν κυνηγῶν κατέλιπε λοιπὸν τὴν ἀφιλόξενον πύλην τοῦ Γουλφκράγ βλασφημοῦσα, ἐν ὅσῳ κατέβαινε τὸ στενὸν μονοπάτιον, τὴν φιλαργυρίαν καὶ μικροπρέπειαν τοῦ ἰδιοκτήτου, καὶ κατακρίνουσα ἀγροίκως καὶ τὸν πύργον καὶ τοὺς κατοίκους αὐτοῦ.

Ὁ Βακλῶ, ὅστις εἶχε προτερήματα τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν ἄνθρωπον ἄξιον καὶ χρήσιμον εἰς καλλιτέρας περιστάσεις, εἶχεν ἀνατροφὴν τοσοῦτον παρημελημένην, ὥστε προθύμως ἐσκέπτετο πάντοτε καὶ ἠσθάνετο κατὰ τὰς ἰδέας τῶν συντρόφων τῶν διασκεδάσεων αὐτοῦ.

Συμπαρέβαλε τοὺς ἐπαίνοις, τοὺς ὁποίους πρὸ μικροῦ εἶχον ἀπονεύμει εἰς αὐτὸν, πρὸς τὰς γενικὰς κατηγορίας τὰς ὁποίας νῦν ἤκουεν ἐναντίον τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ἀνεπόλησε τὰς μελαγχολικὰς καὶ μονοτόνους ἡμέρας ἃς εἶχε διέλθει εἰς τὸν πύργον τοῦ Γουλφκράγ, παρέβαλεν αὐτὰς πρὸς τὴν συνήθη εὐθυμον ζωὴν αὐτοῦ, ἀνελογίσθη, μετὰ μεγίστης ὀργῆς, τὴν ἀποπομπὴν αὐτοῦ ἐκ τοῦ πύργου, ἐθεώρησεν αὐτὴν ὡς μεγίστην προσβολὴν καὶ, ὡς ἐκ τῶν σκέψεων τούτων ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ τὰς μετὰ τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεϊβενσγούδ σχέσεις αὐτοῦ.

Φθάσας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Γούλφχοπ, ἀπῆντησεν ἀπροσδοκῆ-

τως ἀρχαῖον γνώριμον ἀφιππεύοντα ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἦτο δὲ οὗτος ὁ ἀξιολύβαστος λοχαγὸς Κρεῖγεγγέλτ, ὅστις ἐπλησίασεν αὐτὸν ἀμέσως καὶ, φαινόμενος ὅτι εἶχε λησμονήσει τὴν ἀδιαφορίαν μεθ' ἧς εἶχον ἀποχωρισθῆ, ἔσφιγξε τὴν χεῖρα αὐτοῦ διὰ εἰλικρινεστάτου τρόπου. Ὁ Βακλώ οὐδέποτε ἠρνεῖτο ν' ἀποδώσῃ τοιαύτην εὐγένειαν, ὥστε μόνις ὁ Κρεῖγεγγέλτ ἠσθάνθη τὴν θλίψιν τῶν δακτύλων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς χειρὸς του καὶ ἐνόησε τίνι τρόπῳ ἔπρεπε νὰ φερθῆ πρὸς αὐτόν.

— Χρόνια πολλὰ νὰ ἔχῃς, Βακλώ! ἀνέκραξε, βλέπω ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη θέσις εἰς αὐτὸν τὸν ἄθλιον κόσμον καὶ διὰ τοὺς τιμίους ἀνθρώπους.

Οἱ Ἰακωβίται τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀγνοῶ ἂν κυριολεκτικῶς, μετεχειρίζοντο τὴν ἐπωνυμίαν *τίμιος ἄνθρωπος* ὡς ἰδίως ἀρμόζουσαν εἰς τὸ κόμμα αὐτῶν.

— Ναι, καὶ δι' ἄλλους ἀκόμη, φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ· ἄλλως πῶς θὰ ἐτόλμας νὰ ἔλθῃς ἐδῶ, εὐγενέστατε λοχαγέ;

— Ποῖος; ἐγώ; εἶμαι ἐλεύθερος ὡς ὁ ἀήρ ὁ ὁποῖος δὲν πληρώνει οὔτε φόρους οὔτε δέκατα. Ὅλα τὰ ἐξήγησα, ὅλα τὰ διώρθωσα με τοὺς τιμίους γεροτρελλοὺς τοῦ Ὄλδ-Ρίκου (*). Δὲν ἐτόλμησαν νὰ με κρατήσουν εἰς τὴν φυλακὴν μίαν ἐβδομάδα. Κάποιος ἄνθρωπος ἔχει περισσοτέρους φίλους ἀφ' ὅσους νομίζεις, Βακλώ, καὶ αὐτοὶ τὸν βοηθοῦν ὅταν λάβῃ τὴν ἀνάγκην.

— Ἐλα, ἔλα! ἀπεκρίθη ὁ Ἐϋστον, ὅστις ἐγνώριζε καλῶς καὶ κατεφρόνει τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἄφησε τὰς ἀνοησίας σου καὶ εἶπέ με ἀληθῶς, εἶσαι ἐλεύθερος καὶ ἀσφαλής;

— Τόσον ἐλεύθερος καὶ ἀσφαλής ὅσον δικαστῆς εἰς τοὺς δρόμους τῆς κωμοπόλεώς του, ἢ ὑποκριτῆς πρεσβυτεριανὸς ἱερεὺς ἐπὶ τοῦ ἄμβωνός του· καὶ ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κρύπτεσαι πλέον.

— Τότε ὑποθέτω, ὅτι θεωρεῖς σὲ αὐτὸν φίλον μου, εἶπεν ὁ Βακλώ.

— Ἄν εἶμαι φίλος σου! ἀπεκρίθη ὁ λοχαγός, εἶμαι ὁ πιστός σου Ἀχάτης, ὅπως ἤκουσα τοὺς σοφοὺς νὰ λέγουν, εἶμαι ὡς χεῖρ καὶ χειρόκτιον, ὡς φλοιὸς καὶ δένδρον, σὲ ἀνήκω εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον!

— Θὰ τὸ ἰδῶ αὐτὸ ἐντὸς ὀλίγου, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ. Ποτὲ δὲν

(*) Auld-Reekie ἢ Ἐδιμβούργη.

εἶσαι χωρίς χρήματα ἂν και ἀγνοῶ ποῦ τὰ εὐρίσκεις. Δάνεισέ με δύο φλωρία διὰ νὰ ξεπλύνω τὴν σκόνιν ἀπὸ τοὺς λάρυγγας αὐτῶν τῶν καλῶν ἀνθρώπων, και τότε . . .

— Δύο φλωρία; εἴκοσιν εἶναι εἰς τὰς διαταγὰς σου, παιδί μου, και ἄλλα εἴκοσι μετὰ ταῦτα ἂν τὰ θέλῃς.

— Ἀληθινὰ, ὀμιλεῖς σπουδαίως; ἠρώτησεν ὁ Βακλῶ σταματήσας, διότι ἡ φυσικὴ ὀξυδέρκεια αὐτοῦ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποπτεῖσθαι ἕκτακτόν τινα αἰτίαν κρυπτομένην ὑπὸ τοιαύτην ὑπερβολὴν γενναιοδωρίας. Κρεῖτεγγέλτ, ἢ εἶσαι ἀληθῶς τίμιος και καλὸς ἄνθρωπος, τὸ ὅποῖον δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω, ἢ εἶσαι πανουργότερος ἀφ' ὅ,τι σὲ ἐνόμιζα, και τοῦτο δυσκολεύομαι ἐπίσης νὰ πιστεύσω.

— Τὸ ἐν δὲν ἐμποδίζει τὸ ἄλλο, εἶπεν ὁ Κρεῖτεγγέλτ, λάβε και δοκίμασε. Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ καλλίτερος χρυσός. Και ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Βακλῶ ποσὸν χρυσῶν φλωρίων, τὰ ὅποια αὐτὸς, μὴ μετρήσας, μὴδὲ κἂν ἰδὼν, ἔβριψεν εἰς τὸ βαλάντιόν του εἰπὼν μόνον, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε θὰ ἐδανείζετο και ἀπ' αὐτὸν τὸν διάβολον ἂν ἦτο ἀνάγκη· μετὰ ταῦτα δὲ, στραφεὶς πρὸς τοὺς κυνηγοὺς, ἀνέκραξεν·

— Ἐλάτε, παιδιὰ μου, ἐλάτε ἐγὼ κερνῶ.

— Ζήτω ὁ Βακλῶ! ἀνέκραξαν οἱ κυνηγοί.

— Και ἐντροπὴ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος λαμβάνει μέρος εἰς τὸ κυνήγιον και ἀφίνει τοὺς κυνηγοὺς ξηροὺς ὡς τὸ πετσεὶ ἐνὸς τυμπάνου, προσέθηκεν ἄλλος ἐν εἶδει συμπεράσματος.

— Ἡ οἰκογένεια τῶν Ρεῖβενσγούδ ἦτον ἄλλοτε ἢ καλλιτέρα και ἢ ἐντιμοτέρα οἰκογένεια τοῦ τόπου, εἶπε γέρων τις· ἀλλ' ἔχασε σήμερον τὴν ἀξιοπρέπειάν της, και ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι λαίμαργος και μωρός.

Τὸ συμπέρασμα τοῦτο παρεδέχθησαν ἅπαντες ὁμοφώνως και ἔδραμον θορυβωδῶς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου διεσκέδασαν μέχρι τῆς νυκτός. Ὁ ζωηρὸς χαρακτήρ τοῦ Βακλῶ σπανίως ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ ἦναι πολὺ προσεκτικὸς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν συντρόφων αὐτοῦ· κατὰ τὴν παροῦσαν δὲ περίστασιν, μετὰ σωφροσύνην και ἐγκράτειαν ἀσυνήθη εἰς αὐτὸν, ὁ ζήλος αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀσωτείαν ἠῤῥησεν ἔτι πλέον, και ἦτο εὐτυχέστατος, διότι ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τοιαύτης διασκεδάσεως, ὡς ἂν οἱ σύντροφοι αὐτοῦ ἦσαν υἱοὶ ἡγεμόνων. Ὁ Κρεῖ-

γεγγέλτ εἶχε λόγους ὅπως ἐγκαρδιώσῃ τὰς διαθέσεις αὐτοῦ· ἐπειδὴ δὲ εἶχεν εὐθυμίαν τινά, μεγάλην ἀναισχυντίαν, ἐγνώριζε νὰ ψάλλῃ εὐχαρίστως ἄσματα καὶ ἐνόει, πρὸς τοὺς ἄλλοις, καθάρωτατα τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνακτηθέντος συντρόφου αὐτοῦ, εὐκόλως κατώρθωσε νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν γενικὴν εὐθυμίαν καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Βακλώ.

Σκηνὴ ὅλως διάφορος συνέβαινεν ἐν τούτοις εἰς τὸν πύργον τοῦ Γουλφκράγ. Ἀφ' οὗ ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγοῦδ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν αὐλὴν, τοσοῦτον ἐνησχολημένος ἕνεκα τῶν ἰδιαίτερων αὐτοῦ σκέψεων ὥστε δὲν παρετήρησε τὰ τεχνάσματα τοῦ Καλέθ, ὠδήγησε τοὺς ξένους εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου.

Ὁ ἀκούραστος Βάλδερστον, ὅστις, ἐξ ἰδίας εὐχαριστήσεως ἢ ἐκ συνηθείας, εἰργάζετο ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας, εἶχε βαθμηδὸν καθαρίσει τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἀπὸ τὰ λείψανα τοῦ πενθίμου δαίπνου καὶ τακτοποιήσει αὐτὸ ὁπωσοῦν.

Πλὴν εἰς μάτην εἶχε μεταχειρισθῆ τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν τέχνην αὐτοῦ περὶ τὴν τοποθέτησιν τῶν μεινάντων σκευῶν, ὅπως ἐξάλειψῃ τὴν πενιχρὰν καὶ μελαγχολικὴν μορφήν τῶν ἀρχαίων καὶ γυμνῶν τοίχων. Τὰ στενὰ παράθυρα ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον κατασκευασθῆ μᾶλλον ὅπως ἀποδιώκωσιν ἢ ὅπως εἰσάγωσιν τὸ φῶς, ἐνῶ ὁ νεφελώδης οὐρανὸς καθίστα ἔτι σκοτεινότεραν τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Ρεϊβενσγοῦδ, μεθ' ὅλης τῆς χάριτος ἐγγενεοῦς νέου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ τινὸς ψυχρότητος καὶ ἀμηχανίας εἰς τοὺς τρόπους αὐτοῦ, ὠδήγησε διὰ τῆς χειρὸς τὴν νέαν εἰς τὸ πέραν μέρος τῆς αἰθούσης· ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς ἐσταμάτησε πλησίον τῆς θύρας, ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἀπαλλαχθῆ τοῦ πύλου καὶ τοῦ μανδύου αὐτοῦ. Τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ὁ θόρυβος τῆς πύλης ἠκούσθη· ὁ δὲ ξένος ἀνεπήδησεν, ἔδραμε ταχέως πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ ἔρριψε βλέμμα περίφοβον ἐπὶ τοῦ Ἐδγάρ, ὅτε εἶδεν ὅτι ἡ πύλη τῆς αὐλῆς εἶχε κλεισθῆ καὶ οἱ ὑπηρέται αὐτοῦ ἀποκλεισθῆ.

— Μὴ φοβῆσθε, κύριε, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ρεϊβενσγοῦδ ἀγνοῶν τὰ ἐν τῇ αὐλῇ διατρέξαντα, ἂν καὶ ὁ πύργος εἶναι τόσον πτωχὸς δύναται ὅμως νὰ ὑπερασπισθῆ τοὺς ξενιζομένους εἰς αὐτόν. Νομίζω, προσέθηκεν, ὅτι εἶναι καιρὸς πλέον νὰ μάθω ποῖοι εἶναι οἱ τιμήσαντες τόσον τὴν ἐρειπωμένην κατοικίαν μου;

Ἡ νέα κόρη ἔμεινε σιωπῶσα καὶ ἀκίνητος, ἐνῶ ὁ πατήρ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπηθυβήθη μᾶλλον ἢ ἐρώτησις, ὠμοίαζε κωμωδῶν προσπαθοῦντα νὰ ἀναλάβῃ μέρος τὸ ὁποῖον ἀδυνατεῖ νὰ παραστήσῃ, καὶ διακοπτόμενον τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἅπαντες περιμένουσιν ὅτι θὰ ὁμιλήσῃ. Φανερόν δὲ ἦτο ὅτι προσεπάθει νὰ καλύψῃ τὴν ἀμηχανίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ εὐγενοῦς τρόπου· διότι, ἐνῶ ἔκυπτε διὰ νὰ χαιρετίσῃ, εἰς ποῦς ἔβαινε πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ὡς ἂν ἤθελε νὰ πλησιάσῃ τὸν Ἐδγάρ, ὁ δ' ἄλλος ὠπισθοχώρει, ὡς ἂν ἐπεθύμει νὰ φύγῃ· καὶ ὅτε ἠθέλησε νὰ ἐκβάλῃ τὸν μανδύαν καὶ τὸν πῖλον αὐτοῦ, τὰ δάκτυλά του ἦσαν τοσοῦτον ἀδέξια, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ μὲν ἐπανωφόριον ἦτο δεδεμένον διὰ σιδήρων, ὁ δὲ πῖλος ἐβάρυνεν ὡς ἂν ἦτο ἐκ λίθου. Τὸ σκότος τοῦ οὐρανοῦ ἐφαίνετο αὐξάνον καὶ ἀντικαθιστῶν τὰ καλύμματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁ ξένος εἶχεν ἀποβάλλει ἀκουσίως. Ἡ δὲ ἀνυπομονησία τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἐκορυפוῦτο καθ' ὅσον ὁ ἄγνωστος ἠργοπόρει, καὶ ἐφαίνετο παλαίαν πρὸς συγκίνησιν πιθανὸν ὅλως διαφορετικὴν αἰτίαν ἔχουσαν. Προσεπάθει νὰ κρατήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὁ γέρον, κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν εὗρισκε λόγους ἕπως ἐκφράσῃ ὅ,τι ἠσθάνετο ἀναγκαῖον νὰ εἴπῃ. Ἐπὶ τέλους ὁ Ρεΐβενσγούδ ἀναγνωρίσας αὐτὸν εἶπε μετ' ἀνυπομονησίας·

— Βλέπω, ὅτι ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὸν πύργον τοῦ Γουλφραγ!

— Ἢλπιζα ὅτι τοῦτο δὲν θὰ ἦτο ἀναγκαῖον, ἀπεκρίθη ὁ Σφραγιδοφύλαξ λύσας τὴν σιωπὴν ὡς φάντασμα πρὸς τὸ ὁποῖον ἀποτείνεται φωνὴ ἐξορκιστοῦ. Καί σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, Κύριε τοῦ Ρεΐβενσγούδ, διότι με ἐπραλάβετε. Περιστάσεις, λυπηραὶ περιστάσεις, ἐπιτρέπατέ με νὰ εἴπω, καθίστων τὴν παρουσίαισίν μου δύσκολον.

— Δὲν πρέπει λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ σοβαρῶς, νὰ θεωρήσω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεως ταύτης ὡς τυχαίαν;

— Ἄς ἐνοσηθῶμεν, εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ λαμβάνων ἦθος ἡσυχίας, τὴν ὁποίαν πιθανὸν δὲν ἠσθάνετο εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας αὐτοῦ· αὕτη εἶναι τιμὴ τὴν ὁποίαν πρὸ καιροῦ ἐπεθύμουν ἐγκαρδῶς ν' ἀποκτήσω, ἀλλὰ τῆς ὁποίας δὲν ἤθελον ποτὲ ἀξιωθῆ ἂν δὲν συνέβαιεν αὕτη ἡ θύελλα. Ἡ κόρη μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα πολλὰ εὐτυχεῖς, διότι οὕτω πως δυνάμεθα νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν ἀν-

δρείον ἄνδρα εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐκείνη καὶ ἐγὼ χρεωστοῦμεν τὴν ζώην μας.

Τὸ μῖσος τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τὰς μεγάλας οἰκογενεῖας κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τιμαριωτισμοῦ δὲν εἶχεν ἀπολέσει τὴν πικρίαν αὐτοῦ, ἂν καὶ δὲν ἐξεφράζετο πλέον διὰ πράξεων βιαιῶν. Οὔτε τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀρχίσει νὰ τρέφῃ ὁ Ρεΐβενσγούδ πρὸς τὴν Λουκίαν Ἄστον, οὔτε ἡ φιλοξενία ἦν ἐθεώρει ὡς ἱερὰν, ἠδυνήθησαν νὰ καταβάλλωσιν ἐντελῶς (ἂν καὶ ἐπάλαιε θερμῶς κατ' αὐτῶν) τὰ πάθη τὰ ὁποῖα ἐξηγέρθησαν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ὅτε εἶδε τὸν ἐχθρὸν τοῦ πατρὸς του ἰστάμενον ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, ἧς εἶχε κατὰ μέγα μέρος ἐπιταχύνει τὴν καταστροφὴν. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐστρέφοντο ἀπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς τὴν θυγατέρα ἐκφράζοντες ἀβεβαιότητα, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον δὲν ἐθεώρησε πρέπον νὰ περιμείνῃ. Εἶχεν ἤδη ἀποβάλει τὸν μανδύαν αὐτοῦ καὶ, πλησιάσας τὴν θυγατέρα, ἔβλεπε τὴν προσωπίδα αὐτῆς.

— Λουκία, ἀγαπητὴ μου κόρη, εἶπεν ἀνεγείρας καὶ ὀδηγήσας αὐτὴν πρὸς τὸν Ρεΐβενσγούδ, ἄφησε τὴν προσωπίδα σου καὶ ἔλα νὰ ἐκφράσωμεν καθαρῶς καὶ μὲ ἀσκεπτὴ πρόσωπα τὴν εὐγνωμοσύνην μας εἰς τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ.

— Φθάνει μόνον νὰ συγκαταβῇ νὰ δεχθῇ αὐτὴν, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία μετὰ τοσαύτης γλυκύτητος, ἐκφραζούσης ἐνταυτῷ συναίσθησιν καὶ συγχώρησιν διὰ τὴν ψυχρὰν ὑποδοχὴν ἧς ἔτυχον, ὥστε ὁ Ρεΐβενσγούδ συνεκινήθη ὅλος καὶ μετενόησε διὰ τὴν τραχύτητα αὐτοῦ πρὸς πλάσμα τοσοῦτον ἀθῶον καὶ ὠραῖον· ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς ἀπορίας καὶ συγχύσεως, ἐτελείωσε δὲ τὴν δικαιολογίαν αὐτοῦ εἰπὼν εὐλαβῶς καὶ μετὰ ζήλου ὅτι ἦτο εὐτυχὴς διότι ἐδυνήθη νὰ προσφέρῃ τὴν προστασίαν τῆς στέγης αὐτοῦ, καὶ ἐχαιρέτισε διὰ τοῦ τρόπου τοῦ εἰθισμένου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἧτοι ἠσπάσθη αὐτὴν.

Ὁ Ρεΐβενσγούδ δὲν εἶχεν ἀφήσει τὴν χεῖρα τὴν ὁποῖαν ἐξ εὐγενείας εἶχε λάβει, ἐρύθημα δὲ, τὸ ὁποῖον ἐδίδε περισσοτέραν σημασίαν εἰς πράξιν τοσοῦτον συνήθη τότε, ἐφαίνετο ἔτι ἐπὶ τῶν ὠραίων παρεῖων τῆς Λουκίας Ἄστον, ὅτε αἴφνης ἐφωτίσθη ἡ αἴθουσα ὑπὸ ἀστραπῆς. Τὰ πάντα ἐφάνησαν πρὸς στιγμὴν καθαρῶτατα, καὶ τὸ λεπτὸν καὶ κομψὸν σῶμα τῆς Λουκίας Ἄστον, καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς

καὶ σύμμετρον ἀνάστημα τοῦ Ρεΐβενσγούδ, καὶ οἱ μελαγχολικοὶ χαρακτῆρες αὐτοῦ καὶ ἡ ὀρμητικὴ καὶ τοι ἀναποφάσιτος ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ τὰ ἀρχαῖα ὄπλα καὶ οἰκόσημα τὰ ὁποῖα ἐκρέμαντο ἐπὶ τῶν τοίχων· ὁ Σφραγιδοφύλαξ εἶδε τὰ πάντα ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν καὶ λαμπρὰν ἀστραπὴν. Πάραυτα δὲ ἠκολούθησε κεραυνὸς, διότι τὸ νέφος ἦτο πλησιέστατα τοῦ πύργου, καὶ ἡ βροντὴ ὑπῆρξε τοσοῦτον δυνατὴ καὶ αἰφνιδία, ὥστε ὁ ἀρχαῖος πύργος ἐσεισθη ἐκ θεμελίων, καὶ ἅπαντες οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἐνόμισαν ὅτι κατέρρεεν ἐπ' αὐτῶν. Ἡ αἰθάλη, ἣτις ἐπὶ αἰῶνας δὲν εἶχε ταραχθῆ, κατέπιπτε μετ' ὀρμῆς ἀπὸ τῶν μεγάλων καπνοδόχων τῶν ἐστιῶν, ἄσβεστος δὲ καὶ κονιορτὸς ἔβρεον ἐκ τῶν τοίχων· καὶ, εἴτε διότι ὁ κεραυνὸς εἶχε καταπέσει ἐπὶ τοῦ πύργου, εἴτε ἕνεκα τοῦ βιαίου κλονισμοῦ τοῦ ἀνέμου, πολλοὶ βαρεῖς λίθοι ἔπεσαν ἐκ τοῦ σεσθρωμένου κτιρίου εἰς τὴν ὑπ' αὐτὸ μωκωμένην θάλασσαν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ ἀρχαῖος θεμελιωτὴς τοῦ πύργου ἠρέθιζε τὸν κεραυνὸν, καὶ ἀνήγγελλεν οὕτω τὴν δυσσρέσκειάν του διὰ τὴν συμφιλίωσιν τοῦ ἀπογόνου αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐχθροῦ τῆς οἰκογενείας.

Ὁ φόβος ὑπῆρξε γεννικὸς, ἐδέησε δὲ νὰ μεταχειρισθῶσιν ἀπάσας τὰς προσπαθείας αὐτῶν ὅτε Σφραγιδοφύλαξ καὶ ὁ Ἔδγάρ, ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν Λουκίαν τοῦ νὰ λειποθυμήσῃ. Τοιουτοτρόπως ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ εὐρέθη ἐκ δευτέρου εἰς τὴν λεπτοτάτην καὶ κινδυνωδεστάτην θέσιν, τοῦ νὰ προσφέρῃ τὴν ὑποστήριξιν καὶ βοήθειαν αὐτοῦ εἰς νέαν ὥραιαν καὶ πάσχουσαν, τὴν ὁποίαν πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἕνεκα παρομοίας τινὸς περιστάσεως, μετ' εὐχαριστήσεως ἔβλεπεν ἤδη συνεχῶς ἡ φαντασία αὐτοῦ καὶ κοιμωμένου καὶ ἐξύπνου. Ἄν ἀληθῶς ὁ Δαίμων τῆς οἰκογενείας κατεδίκαζε τὸν μεταξὺ τοῦ Ἐδγάρ καὶ τῆς ὥραιας κόρης δεσμὸν, τὰ μέσα διὰ τῶν ὁποίων ἐξέφρασε τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ ὑπῆρξαν τοσοῦτον ἀνεπιτυχοῦς ἐκλογῆς ὅσον καὶ τὰ τοῦ ἀπλουστάτου θνητοῦ. Αἱ μικραὶ φιλοφροσύναι, αἱ ἀπολύτως ἀναγκαῖαι ὅπως καθησυχάσωσι τὸν νοῦν τῆς νέας καὶ βοηθήσωσιν αὐτὴν νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς ἑαυτὴν, ἔφεραν ἀναποφεύκτως τὸν Ἐδγάρ εἰς σχέσεις μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, αἵτινες, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον, κατέστρεψαν τὸν φραγμὸν τοῦ τιμαριωτικοῦ μίσους τὸν διαχωρίζοντα αὐτούς. Νὰ ὀμιλήσῃ βαρβάρως, ἢ καὶ ψυχρῶς πρὸς γέροντα, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ (καὶ τοιαύτη θυγάτηρ) ἔκειτο ἐνώ-

πιον αὐτῶν καταβεβλημένη ὑπὸ φυσικοῦ φόβου, καὶ ὑπὸ τὴν στέγην αὐτοῦ, ἦτο πρᾶγμα ἀδύνατον. Ὅστε, ὅτε ἡ Λουκία ἔτεινε μίαν χεῖρα πρὸς ἕκαστον ὅπως εὐχαριστήτη αὐτοὺς διὰ τὴν καλοσύνην των, ὁ Ρέιβενσγουὺδ ἠσθάνθη ὅτι τὰ ἐχθρικά αἰσθήματα πρὸς τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα δὲν ἦσαν τὰ ὑπερέχοντα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

Ὁ καιρὸς, ἡ κατάστασις τῆς υἱείας, ἡ ἀπουσία τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆς, πάντα ἐμπόδισαν τὴν Λουκίαν ἄστων νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ λόρδου Βίτλθραϊνς, ὅστις ἀπέειχε πέντε μίλια· ὅθεν ὁ Ἐδγάρ ἠναγκάσθη πάλιν, ἐκ κοινῆς εὐγενείας κινούμενος, νὰ προσφέρῃ τὴν προστασίην τοῦ πύργου αὐτοῦ διὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ διὰ τὴν νύκτα. Πλὴν ἔκφρασις πολὺ ὀλιγώτερον γλυκεῖα, βλέμμα πολὺ πλεον σύνηδες εἰς τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ, ἐπεκράτησαν εἰς τὸ πρόσωπόν του ὅτε ἀνέφερε πόνον πενιχρῶς ἐφωδιασμένος ἦτο ὅπως δεχθῆ ἄξιως τοὺς ξενιζομένους.

— Μὴ σκέπτεσθε κἀμμίαν ἔλλειψιν, εἶπεν ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἐπιθυμῶν νὰ διακόψῃ αὐτὸν καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐξάκολούθησιν ὀμιλίαν ἐχούσης ἀντικείμενον τοσοῦτον ἐπικίνδυνον. Γνωρίζομεν ὅτι ἐτοιμάζεσθε διὰ ταξείδιον εἰς τὴν Στερᾶν, ὥστε εἶναι φυσικὸν νὰ ἦναι πρὸς τὸ παρὸν ἄνευ ἐπίπλων ἢ οἰκίας σας. Ταῦτα ὅλα τὰ ἐννοοῦμεν κάλλιστα· ἀλλ' ἐὰν ἐξάκολουθῆτε νὰ μᾶς ἀναφέρετε περὶ ἐλλείψεων θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ὑπάγωμεν νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὸ μικρὸν χωρίον.

Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Κύριος τοῦ Ρέιβενσγουὺδ, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Καλῆβ Βάλδερστον.

ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Ὁ κεραυνὸς, ὅστις εἶχε καταταράξῃ πάντας τοὺς ἀκούσαντας αὐτὸν, συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ τὸ τολμηρὸν καὶ ἐφευρετικὸν πνεῦμα τοῦ ἀνθους τῶν ἐπιστατῶν. Σχεδὸν πρὶν παύσῃ ὁ τρομερὸς κρότος καὶ ἐνῶ δὲν ἦτο ἔτι βέβαιον ἂν ὁ πύργος ἴστατο ἢ ἐπιπτεν, ὁ Καλῆβ ἀνέκραξεν·

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! αὐτὸ μᾶς ἦλθεν ὡς ἂν τὸ εἶχαμεν παραγγεῖλει.

Ἰδὼν δὲ τὸν ὑπηρετὴν τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος ἐπανερχόμενον καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὸ μαγειρεῖον ἔκλεισε τὴν θύραν μετὰ σπουδῆς καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν·

— Πῶς, διάβολε! κατώρθωσε καὶ ἐμβῆκε! πλὴν τί μὲ μέλει; Μυσία, ποῦ εἶσαι; τί κάμνεις καὶ τρέμεις καὶ ζαρώνεις ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν γωνίαν; Ἐλα ἐδῶ ἢ μᾶλλον κάθησε ἐκεῖ ὅπου εἶσαι καὶ φώναζε ὅσον δυνατώτερα ἠμπορεῖς; αὐτὸ μόνον ἠμπυρεῖς νὰ κάμης. Δὲν ἀκούεις γρη῏; Φώναζε, φώναζε, δυνατώτερα, δυνατώτερα, γυναῖκα! Πρέπει νὰ σὲ ἀκούσουν οἱ κύριοι εἰς τὴν αἴθουσαν· σὲ ἤκουσα νὰ φωνάζης ἄλλοτε πολὺ πλέον δυνατὰ καὶ διὰ αἰτίαν πολὺ ὀλιγώτερον σημαντικὴν. Στάσου, νὰ καταιβῶσά αὐτὰ τὰ ἀγγεῖα . . .

Καὶ ἀρπάσας διάφορα ἀγγεῖα κασσιτέρινα καὶ πήλινα ἔρριπτεν αὐτὰ κατὰ γῆς. Ἦψονε δὲ τὴν φωνὴν αὐτοῦ μεταξὺ τοῦ κρότου, κρᾶζων καὶ βρυχώμενος τοσοῦτον, ὥστε ὁ ἐκ τοῦ κεραυνοῦ ὕστερον τρόμος τῆς Μυσίας μετεβλήθη εἰς φόβον ὅτι ὁ γέρων συνάδελφος αὐτῆς παρεφρόνησε.

— Τί κάμνει! ἔρριψε κάτω ὅλα τὰ κομμάτια τοῦ χοίρου . . . καὶ τὸ γάλα τὸ ὁποῖον εἶχαμεν διὰ σοῦπαν τὸ ἔχυσε . . . καὶ τί μένει τόρα πλέον διὰ τὸ γεῦμα τοῦ Κυρίου! Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ὁ γέρως τὰ ἔχασεν ὀλότελα ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ κεραυνοῦ.

— Σιώπα, τρελλόγρηκα! εἶπεν ὁ Καλὸς Ὁριαμβεύων διὰ τὴν ἐπίνοιαν αὐτοῦ. Ὅλα εἶναι ἔτοιμα τόρα· τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμον, ὁ κεραυνὸς τὰ κατώρθωσεν ὅλα εἰς ἓν λεπτόν.

— Ὁ καῦμένος ὁ γέρως! τὰ ἔχασε, εἶπεν ἡ Μυσία ἀτενίζουσα αὐτὸν μετ' οἴκτου καὶ φόβου. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ ποτὲ πλέον εἰς τὰ σωστά του!

— Ἐλα ἐδῶ, γρη῏ ζαναμωραμένη, καὶ ἄκουσε καλὰ, εἶπεν ὁ Καλὸς, πηδῶν ἐκ χαρᾶς ὅτι ἐσώθη ἐκ διλήμματος τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἄλυτον. Πρόσεξε μὴν ἔλθῃ ὁ ξένος ὑπηρετῆς εἰς τὸ μαγειρεῖον· καὶ ὕστερον ὀρκίσου ὅτι ὁ κεραυνὸς κατέστρεψε τὸ καλλίτερον γεῦμα τὸ ὁποῖον ἔκαμες εἰς τὴν ζωὴν σου. Βοδεῖμόν, ἐρίφια, κορδαλοὺς, λαγοὺς, ἄγρια πουλιά, κυνηγι, καὶ ὅτι ἄλλο θέλεις. Κάμε το μεγαλοπρεπὲς καὶ μὴ φοβηθῆς τὰ ἔξοδα. Ἐγὼ θὰ ὑπάγω ἐπάνω εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ σὺ κάμε ὅσον περισσότερο κρότον ἠμπορεῖς καὶ πρόσεξε μὴν ἔλθῃ μέσα ὁ ξένος ὑπηρετῆς!

Μετὰ τὰς διαταγὰς ταύτας πρὸς τὴν σύμμαχον αὐτοῦ ὁ Καλέβ ἔδραμεν εἰς τὴν αἴθουσαν· ἀλλὰ πρὶν εἰσέλθῃ ἐσταμάτησε καὶ παρέ-
τήρησε δι' ὀπῆς τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος εἶχε κάμει εἰς τὴν θύραν πρὸς
εὐκολίαν τῶν περιέργων ὑπηρετῶν. Ἰδὼν δὲ τὴν κατάστασιν εἰς
ἣν εὐρίσκετο ἡ Μίς Ἄστον, εἶχεν ἀρκετὴν φρόνησιν νὰ περιμείνῃ ὀλί-
γον, καὶ διὰ νὰ μὴ φοβίσῃ αὐτὴν περισσότερον, καὶ διὰ νὰ ἐλύσει
τὴν προσοχὴν ὄλων εἰς τὴν διήγησιν τὴν ὁποίαν ἐσκόπευε νὰ κάμῃ
περὶ τῶν λυπηρῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ κεραυνοῦ.

Ὅτε ὁμως εἶδε τὴν νέαν ἀναλαμβάνουσαν καὶ ἤκουσε τὴν ὁμιλίαν
στρεφομένην πρὸς τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὰς ἐλλείψεις τοῦ πύργου, ἐ-
θεώρησεν ὅτι ἦτο κατάλληλος καιρὸς νὰ δράμῃ εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ
τοῦ τρόπου τὸν ὁποῖον ἀναγγείλαμεν εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον.

— Τί δυστυχία! τί δυστυχία! ἔκραζε, τοιαύτη δυστυχία νὰ
συμβῆ εἰς τὸν πύργον τῶν Ρεϊβενσγούδ καὶ νὰ ζήσω ἐγὼ διὰ νὰ τὴν
ἰδῶ!

— Τί τρέχει, Καλέβ; ἠρώτησεν ὁ κύριος αὐτοῦ φοβηθεὶς καὶ οὐ-
τος ὀλίγον· μήπως ἐκρημίσθη κἀνὲν μέρος τοῦ πύργου;

— Ὁ πύργος νὰ κρημισθῆ! ὄχι· ἀλλὰ ὁ κεραυνὸς ἔπεσεν ἀπὸ
τὴν γωνίαν τοῦ μαγειρείου, ἔρριψεν ὅλα τὰ πράγματα κατὰ γῆς, καὶ
ἀφάνισε τὰ φαγητὰ, ἐνῶ μάλιστα ἔχομεν τόσον εὐγενεῖς καὶ ἐντί-
μους ξένους νὰ φιλοξενήσωμεν, προσέθηκεν ὁ γέρον χαριετίσας τὸν
Σίρ Οὐίλλιαμ καὶ τὴν Λουκίαν· καὶ τὴν ἄρτι δὲν ἔμεινε τίποτε εἰς τὸ
σπῆτι διὰ τὸ γεῦμα, ἢ τοῦλάχιστον διὰ τὸ δεῖπνον, ὅπως ἀγαπᾶτε!

— Δὲν δυσκολεύομαι νὰ σὲ πιστεῦσω, Καλέβ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ αὐ-
στηρῶς.

Ὁ Βάλδερστον στραφείς τότε πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ καὶ ρίψας
πρὸς αὐτὸν βλέμμα ἡμισπιπληκτικὸν καὶ ἐνταῦτ' ἰκετευτικὸν, ἐ-
πανέλαβε·

— Δὲν εἶχα μεγάλην προετοιμασίαν· ἐπροσθέσαμεν μόνον μικρὰ
πράγματα εἰς τὸ καθημερινόν σας γεῦμα, εἰς τὸ petit couvert σας,
ὅπως λέγουν εἰς τὸ Λουδρον, τρία φαγητὰ μόνον καὶ ὀπωρικόν.

— Φύλαξε διὰ λογαριασμόν σου τὰς ἀνυποφόρους ἀνοησίας σου,
τρελλέ! εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ μείνας ἔκθαμβος διὰ τὴν πρόνοιάν του,
ἀλλὰ καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἐναντιωθῆ εἰς τὰ λεγόμενα, διὰ τὸν φόβον
μὴ δώσει αἰτίαν εἰς νέας γελοιοτέρας σκηνάς.

Ὁ Καλέβ εἶδε τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπισθοδρομήσῃ· ἀλλὰ, παρατηρήσας ὅτι ὁ ὑπηρέτης τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ συνωμίλει ἰδιαιτέρως μετὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἔδραξε τὴν εὐκαιρίαν ταύτην διὰ νὰ ψιθυρίσῃ λέξεις τινὰς εἰς τὸν Ἐδγάρ.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κύριε, κρατήσετε τὴν γλῶσσάν σας· ἂν ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι νὰ ριψοκινδυνεύσω τὴν ψυχὴν μου λέγων ψεύματα διὰ τὴν τιμὴν τῆς οικογενείας, τί σας μέλει; Καὶ ἂν μὲ ἀφήσετε νὰ ἐξακολουθήσω ἤσυχα, θὰ εἶμαι μέτριος εἰς τὸ γεῦμά μου· ἀλλ' ἂν μὲ ἀντειπήτε, ὁ διάβολος ἠξέυρει τί πριγκηπικὸν γεῦμα θὰ σὰς ἐτοιμάσω.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Ρεῖβενσγούδ εἶδεν ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ ἀφήσῃ τὸν περιποιητικὸν ἐπιστάτην νὰ ἐξακολουθήσῃ ν' ἀριθμῆ ἐπὶ τῶν δακτύλων αὐτοῦ τὰ φαγητά.

— Δὲν εἶχα μεγάλην προετοιμασίαν, εἶχα ὅμως ἀρκετὰ διὰ νὰ εὐχαριστήσω τέσσαρας ἐντίμους ἀνθρώπους· καὶ πρῶτον εἶχα δύο καπόνια μὲ ψωμί ἄσπρον, ψητὸν ἐρίφι, καὶ χοιρομέρι μὲ συμπάθειον· δεύτερον εἶχα ψητὸν λαγόν, πουλιά εἰς τὴν σουβλαν, καὶ ἀστακόν· τρίτον, φασιανὸν ὁ ὁποῖος ἔγεινε τόρα κατὰμυρος ἀπὸ ταῖς ῥαχιαῖς· πλακούντια μὲ κορόμηλα, καὶ ἄλλα διάφορα γλυκύσματα,... καὶ αὐτὸ ἦτον ὅλο, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἰδὼν τὴν ἀνυπομονήσιν τοῦ κυρίου αὐτοῦ· αὐτὸ ἦτον ὅλο ἐκτὸς τῶν μῆλων καὶ τῶν ἀπιδιδῶν.

Ἡ Μις Ἄστον, ἥτις εἶχε συνέλθει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἤκουε μετὰ προσοχῆς τὴν διήγησιν τοῦ Καλέβ. Παρατηρήσασα δὲ τὸν συνεσταλμένον τρόπον τοῦ Ρεῖβενσγούδ καὶ συγκρίναςα αὐτὸν πρὸς τὸν ἀποφασιστικὸν τρόπον μεθ' οὗ ἐπιμένων περιέγραφεν ὁ Καλέβ τὸ φαντασιώδες γεῦμα, εὔρε τὰ πάντα τοσοῦτον ἀστεία, ὥστε μάτην ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα αὐτῆς· διὸ ἤρχισε νὰ γελά σπασμωδῶς. Ὁ πατήρ της ἐμιμήθη αὐτήν, μὲ περισσοτέραν ὅμως μετριότητα, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ, ἂν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἐγέλα δι' ἑαυτὸν, ἔλαθε μέρος εἰς τὴν γενικὴν εὐθυμίαν. Ὁ γέλως αὐτῶν ἀντήχει εἰς ἅπασαν τὴν αἴθουσαν, διότι πολλαῖς σκηνὴ τὴν ὁποῖαν ἀναγινώσκωμεν μετὰ μικρᾶς συγκινήσεως, φαίνεται πολὺ ἀστεία εἰς τοὺς θεατάς. Ὅτε ὁ εἰς ἔπαυεν, ὁ ἄλλος ἤρχιζεν, ὥστε ἀδιακόπως ἀνενεούτο ὁ γέλως, ἐνῶ ὁ Καλέβ ἴστατο καὶ ἠτένιζεν αὐ-

τούς μετὰ σοβαράς, θυμοειδούς και καταφρονητικῆς ἀξιοπρεπείας, ἧ-
τις ἠύξανε τὸ γελοῖον τῆς σκηνῆς και τὴν φαιδρότητα τῶν ἀκροατῶν.

Ἐπὶ τέλους, ὅτε αἱ φωναὶ και σχεδὸν αἱ δυνάμεις τῶν γελόντων
ἐξέλιπον, ὁ γέρων ἐπιστάτης ἀνέκραξε μετ' ὀλιγίστης φιλοφροσύνης:

— Δὲν ἐννοῶ τί τρέχει! Φκίναται ὅτι οἱ εὐγενεῖς προγεύονται
τόσον καλά, ὥστε και ὅταν χάσουν τὸ λαμπρότερον γεῦμα τὸ ὀ-
ποῖον προετοιμάσθη ποτὲ, γελοῦν ὡς ἂν τοὺς ἔλεγαν τὸ ἀστεϊότε-
ρον πράγμα· ἀλλ' ἂν ἡ εὐγενεία σας εἴχετε τὸν στόμαχον τόσον εὐ-
καιρον ὅσον εἶναι ὁ τοῦ Καλέβ, δὲν θὰ ἐγελᾶτε τόσον πολὺ διὰ
συμβάν τόσῳ σπουδαῖον.

Ἢ ἀπροσδόκητος αὕτη ἔκφρασις τῆς ὀργῆς τοῦ Καλέβ ἀνενέωσε
τὴν εὐθυμίαν τῶν κυρίων· τοῦτο δ' ἐθεώρησεν ὁ ταλαίπωρος ἐπι-
στάτης ὄχι μόνον ὡς προσβολὴν τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς οἰκογενείας,
ἀλλὰ και ὡς καταφρόνησιν τῆς εὐγλωττίας, μεθ' ἧς εἶχεν ἀπαριθμή-
σει τὴν πληθὺν τῶν ὑποτιθεμένων φαγητῶν.

— Νὰ κάμω περιγραφὴν γεύματος, εἶπε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν
Μυσίαν, ἡ ὁποῖα θὰ ἦνοιγε τὴν ὄρεξιν και τῶν νεκρῶν, και αὐτοὶ νὰ
κάθωνται νὰ γελοῦν!

— Πλὴν, εἶπεν ἡ Μῆς Ἄστον, με ὅσον σοβαρὸν ἦθος ἠδυνήθη νὰ
λάβῃ, ὅλ' αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα κατεστράφησαν τόσον πολὺ,
ὥστε δὲν ἠμπορεῖς νὰ διαλέξῃς τίποτε διὰ νὰ μᾶς δώσης;

— Νὰ διαλέξω, μιλαίδη! τί νὰ διαλέξω, ἀπὸ τὸν καπνὸν και
τὴν στάχτην; Ἢμπορεῖτε νὰ καταβῆτε ἡ ἰδία και νὰ ἰδῆτε τὸ μα-
γειρεῖον ἢ μαγειρίσσω τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ τὸν φόβον της· ὅλα τὰ
φαγητὰ χυμένα κάτω, κρέατα, κηπόνια, ψωμιὰ, γλυκίσματα, χοι-
ρομέρια με συμπάθειον κτλ. θὰ τὰ ἰδῆτε ὅλα, κυρία μου, . . . δηλαδή,
προσέθηκε διορθῶσας ἑαυτὸν, δὲν θὰ ἰδῆτε τίποτε τώρα, διότι ἡ
μαγειρίσσω τὰ ἐσήκωσεν ὅλα και ἐκαθάρισεν ὅπως ἦτον τὸ χρέος της.
ἀλλ' ἠμπορεῖτε ἀκόμη νὰ ἰδῆτε τὸ ἄσπρο ζωμὶ ἐκεῖ ποῦ ἐχύθη· βου-
τῶ τὸ δάκτυλόν μου και ἔχει γεῦσιν ξυνοῦ γάλατος· ὑποθέτω ὅτι
εἶναι ἐξ αἰτίας τοῦ κεραινοῦ, ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται. Βέβαια ὁ κύριος
οὗτος θὰ ἤκουσε τὸν κρότον τῶν πινακίων, τῶν ἀσημικῶν και τῶν
κινεζικῶν ἀγγείων ὅταν ἔπεσαν κάτω.

Ὁ ὑπηρετῆς τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος, ἂν και ἀκόλουθος πο-
λιτικοῦ ἀνδρὸς, και ἐπομένως συνειθισμένος νὰ συμβιβάζῃ τὴν φυ-

σιογνωμίαν αὐτοῦ πρὸς τὰς περιστάσεις, ἐταράχθη ὀπωσοῦν ἀκούσας τὴν πρόκλησιν ταύτην, καὶ ἀπήντησε μόνον κλίνας τὴν κεφαλὴν.

— Νομίζω, κύριε ἐπιστάτα, εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, ὅστις ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ μήπως ἡ παράτασις τῆς σκηνῆς ταύτης δυσαρσεστήση ἐπὶ τέλους τὸν Ρεϊθενσγοῦδ, νομίζω ὅτι, ἂν ὑπάγετε ἔξω μὲ τὸν ὑπηρέτην μου Λόκαρτ, ὅστις ἐταξείδευσε πολὺ καὶ εἶναι συνειθισμένος εἰς τοιαῦτα συμβεβηκότα δυσάρεστα, θὰ κατορθώσετε καὶ οἱ δύο νὰ εὔρετε κἀνένα τρόπον διὰ νὰ διορθώσετε τὸ κκχόν.

— Ὁ Ἐντιμότατος γνωρίζει, ἀπεκρίθη ὁ Καλῆβ, ὅστις, ὅσον ἀπληπισμένος καὶ ἂν ἦτο νὰ κατορθώσῃ ὅ,τι ἐπεθύμει, ἐπροτίμα ν' ἀποθάνῃ προσπαθῶν ἢ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν συναδέλφου, ὁ Ἐντιμότατος γνωρίζει καλὰ ὅτι δὲν ἔχω τὴν παραμικροτέραν ἀνάγκην συμβούλου ὅταν πρόκηται περὶ τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας.

— Θὰ ἤμην ἄδικος ἂν τὸ ἠρνούμην, Καλῆβ, εἶπεν ὁ Κύριος αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ τέχνη σου συνίσταται πρὸ πάντων εἰς τὸ νὰ κάμνης ἀπολογίας, μὲ τὰς ὁποίας δὲν ἠμποροῦμεν νὰ χορτάσωμεν περισσότερον ἢ μὲ τὸν κατάλογον τῶν κερκυνοβουληθέντων φαγητῶν σου. Τώρα λοιπὸν εἶναι πιθανὸν ὅτι, ἂν συμβουλευθῆς καὶ τὸν Κ. Λόκαρτ, θὰ σὲ δείξῃ κἀνένα τρόπον νὰ ἀντικαταστήσῃς ὅ,τι δὲν ὑπάρχει πλέον καὶ ὅ,τι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν.

— Ὁ Μιλόρδος ἔχει πάντοτε τὰς ἀστειότητάς του, εἶπεν ὁ Καλῆβ. Εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι ἂν ὑπάγω ἕως εἰς τὸ Γουλφχόπ θὰ εὔρω τροφὰς διὰ σαράντα ἀνθρώπους. Ἄν καὶ δὲν ἀξίζουσι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ προμηθευώμεθα ἀπ' αὐτούς. Ἐφέρθησαν ἄθλια εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν αὐγῶν καὶ τοῦ βουτύρου, καὶ ἐγὼ δὲν τὸ ἔλησμονήσα.

— Πηγαίνετε καὶ σκεφθῆτε, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ. Τρέξε εἰς τὸ χωρίον καὶ κάμε ὅ,τι νομίζεις καλλίτερον. Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν νηστικούς τοὺς ξένους μας, διὰ νὰ σώσωμεν τὴν τιμὴν κατεστραμμένης οἰκογενείας. Καὶ ἰδοὺ, Καλῆβ, λάβε τὸ πουγγί μου· αὐτὸ νομίζω θὰ ἦναι ὁ καλλίτερος σύμμαχός σου.

— Τὸ πουγγί σας! τὸ πουγγί σας! ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ὁ Καλῆβ ὀργίλως ἐξερχόμενος τοῦ δωματίου. Τί με χρησιμεύει τὸ πουγγί σας, ἀφ' οὗ εἶμαι εἰς τὰ κτήματά σας; Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ πληρώσωμεν ὅ,τι εἶναι ἰδικόν μας.

Οἱ ὑπηρέται ἀπεχώρησαν· μόλις δὲ ἐκλείσθη ἡ θύρα καὶ ὁ λόρδος

Σφραγιδοφύλαξ ἤρχισε νὰ ζητῆ συγχώρησιν διὰ τὸν τρόπον μεθ' οὗ εἶχε γελάσει, ἐνῶ ἡ Λουκία ἔλεγεν ὅτι ἤλπιζεν ὅτι δὲν ἐλύπησεν οὔτε προσέβαλε τὸν καλὸν καὶ πιστὸν ὑπηρέτην.

— Ὁ Καλὸς καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ μάθωμεν, κυρία, νὰ ὑποφέρωμεν μὲ ὑπομονήν, ἂν ὄχι μὲ εὐχαρίστησιν, τὸ γελοῖον τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ πάντοτε τὴν πτωχείαν, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ.

— Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, κύριε Ρείβενσγούδ, ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας, ἀπεκρίθη ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ. Πιστεύω ὅτι γνωρίζω περισσύτερον τὰς ὑποθέσεις σας ἀφ' ὅτι τὰς γνωρίζετε σεῖς, καὶ ἐλπίζω νὰ σᾶς ἀποδείξω πόσον ἐνδιαφέρομαι εἰς αὐτάς, καὶ ὅτι . . . ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔχετε ἐνώπιόν σας μέλλον καλλίτερον ἀφ' ὅ,τι ὑποθέτετε. Πρὸς τοῦτοις ὁμολογῶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ τίποτε σεβαστότερον τοῦ χαρακτηῖρος, ὁ ὁποῖος καταφρονεῖ τὴν δυστυχίαν καὶ προτιμᾷ τὴν ἐντιμὸν ἔνδειαν ἀπὸ τὰ χρέη καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀνεξαρτησίας αὐτοῦ.

Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, φοβούμενος μήπως ἡ προσκρούση εἰς τὴν φιλοτιμίαν τοῦ Ἐδγάρ, ἢ διεγείρη τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτοῦ, ὠμίλησε μὲ τρόπον συνεσταλμένον· δὲν ἤθελε νὰ προχωρήσῃ ὑπὲρ τὸ δέον, εἰ καὶ ἔλαβεν ἀφορμὴν ὑπ' αὐτοῦ ὁ Ἐδγάρ. Ἐν ὀλίγοις, ἐφαίνετο μὲν ἔχων ἐπιθυμίαν νὰ δειχθῆ φίλος αὐτοῦ, ἐμποδιζέτο δὲ ὑπὸ τοῦ φόβου τῆς ἀδιακρισίας. Δὲν ἦτο δὲ παράδοξον ἂν ὁ Κύριος τοῦ Ρείβενσγούδ, ὅστις ἦτο ὄλως ἄπειρος τῶν ἀνθρώπων, ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἐντελῆ αὐτὸν αὐλικὸν περισσοτέραν εἰλικρίνειαν, ἀφ' ὅσῃν ἴσως ἀπαντᾷ τις εἰς εἴκοσιν ἀνθρώπους τῆς τάξεως ταύτης. Καὶ ὅμως ἀπήντησε ψυχρῶς ὅτι ἦτο εὐγνώμων εἰς ὅλους οἵτινες εἶχον καλὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ, καὶ, ζητήσας τὴν ἄδειαν τῶν ξένων, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης ὅπως δώσῃ τὰς πρεπούσας διαταγὰς.

Μετὰ μικρὰν δὲ σκέψιν μετὰ τῆς Μουσίας, αἱ προετοιμασίαι τῆς νυκτὸς ἐτελείωσαν εὐκόλως, διότι δὲν ὑπῆρχεν ἡ δυσκολία τῆς ἐκλογῆς. Ὁ Ἐδγάρ παρεχώρησε τὸ δωμάτιον αὐτοῦ εἰς τὴν Κυρίαν Ἄστον καὶ ἡ Μυσία, (ἣτις ἦτο ἄλλοτε πρόσωπον ἐπίσημον) ἐνδεδυμένη μέλαν μεταξωτὸν φόρεμα τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὴν μάμμην τοῦ Ρείβενσγούδ καὶ εἶχε παρευρεθῆ εἰς τοὺς χοροὺς τῆς βασιλείσης Ἐνριέτας Μαρίας, ὑπῆγε νὰ ὑπηρετήσῃ αὐτὴν ὡς θαλαμηπόλος. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἐδγάρ ἠρώτησε περὶ τοῦ Βακλῶ, καὶ μαθὼν ὅτι ἦ-

το εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μετὰ τῶν ἄλλων κυνηγῶν, ἔστειλε τὸν Καλέβ
 ἵνα ἐξηγήσῃ εἰς αὐτὸν τί συνέβαινε εἰς τὸν πύργον καὶ τὸν παρα-
 καλέσῃ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ χωρίον, διότι ἠναγκάζεται νὰ δώσῃ εἰς
 τὸν γέροντα σφραγιδοφύλακα τὴν κρύπτην, ἣτις ἦτο τὸ μόνον δω-
 μάτιον τοῦ πύργου εἰς κατάστασιν νὰ τὸν δεχθῇ. Ὁ δὲ Κύριος τοῦ
 Ρεῖβενσγουὺδ εὐχαρίστως ἀπεφάσισε νὰ διανυκτερεύσῃ πλησίον τῆς
 ἐστίας τῆς αἰθούσης, περιτετυλιγμένος τὸν μανδύαν αὐτοῦ.

Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ, ὁ Λόκαρτ εἶχε λάβει τὰς διαταγὰς τοῦ κυ-
 ρίου αὐτοῦ, νὰ φέρῃ τεμάχια τινὰ κυνηγίου ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον· ὁ
 δὲ Καλέβ εἶχε πεποίθησιν εἰς τὸν ἐφευρετικὸν νοῦν του διὰ νὰ σώ-
 σῃ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Ἐδγάρ καὶ ἐκ δευ-
 τέρου προσήνεγκε τὸ βαλάντιον αὐτοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο παρὼν ὁ ξέ-
 νος ὑπηρέτης, ὁ ἐπιστάτης ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἠναγκασμένον νὰ ἀρ-
 νηθῇ ὅ,τι τὰ δάκτυλα αὐτοῦ εἶχον μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ λάβωσι.

— Δὲν ἤμποροῦσε τάχα νὰ μὲ τὸ δώσῃ κρυφὰ εἰς τὸ χέρι;
 ἀνελογίζετο ὁ Καλέβ· ἀλλ' ὁ μιλόρδος ποτὲ δὲν θὰ μάθῃ πῶς πρέ-
 πει νὰ φέρεται εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Ἡ Μυσία τότε, κατὰ τὴν παραδεδεγμένην συνήθειαν τῶν μεμα-
 κρυσμένων τόπων τῆς Σκωτίας, προσήνεγκεν εἰς τοὺς ξένους τὰ προΐ-
 οντα τοῦ γαλακτοκομείου αὐτῆς « ἕως ὅτου ἐτοιμασθῇ τὸ γεῦμα ». Καὶ κατ'
 ἄλλην συνήθειαν, μὴ ἐξαλειφθεῖσαν εἰσέτι ἐντελῶς, ἅμα ὡς
 ἤρχισε νὰ παρέρχηται ἡ θύελλα, ὁ Ἐδγάρ ὠδήγησε τὸν Σφραγιδο-
 φύλακα εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πύργου αὐτοῦ, « διὰ νὰ θυ-
 μάσῃ τὴν ἀπέραντον καὶ ἔρημον θέαν καὶ νὰ παρέλθῃ ἡ ὥρα μέχρι
 τοῦ γεύματος »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Καλέβ ἀνεχώρησε μετὰ κρυφίας ἀνησυχίας περὶ τῆς ἐπιτυχίας
 τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ. Καὶ ἀληθῶς εὐρίσκετο εἰς τριπλῆν δυσκο-
 λίαν· δὲν ἐτόλμα νὰ εἶπῃ εἰς τὸν κύριον αὐτοῦ τὴν προσβολὴν τὴν ὁ-
 ποίαν εἶχε κάμει τὴν πρῶτην εἰς τὸν Βακλῶ (ἂν καὶ ὑπὲρ τῆς τιμῆς
 τῆς οἰκογενείας)· δεῦτερον, δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχεν ἄ-
 δικον μὴ δεχθεὶς τὸ βαλάντιον μὲ τὰ χρήματα· καὶ τρίτον, ἐφοβεῖτο

ὅπως οὖν νὰ ἀπαντήσῃ τὸν ἔϋστον Βακλῶ ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν προσβολῆς, πιθανὸν δὲ, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν οὐχὲ εὐκαταφρονήτου ποσότητος βρακίου.

Διὰ νὰ φανῶμεν δίκαιοι πρέπει νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ Καλῆβ ἦτο γενναῖος ὡς λέων δσάκις προέκειτο περὶ τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας τοῦ Ρεῖβενσγούδ· ἀλλ' ἡ γενναιότης αὐτοῦ ἦτο σώφρων καὶ δὲν ἠγάπα τοὺς περιττοὺς κινδύνους. Οὗτοι ὅμως ἦσαν δευτέρου ἰσχύος λόγοι· τὸ κύριον ζήτημα συνίστατο εἰς τὸ νὰ καλύψῃ τὴν πτωχείαν τοῦ πύργου, καὶ νὰ κατορθώσῃ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἠδύνατο νὰ δώσῃ καλὸν γεῦμα ἄνευ τῆς βοήθειας τοῦ Λόκαρτ καὶ τοῦ βαλαντιῦ τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Τοῦτο ἦτο ἀγὼν τιμῆς πρὸς αὐτὸν, ὡς συνέβη καὶ εἰς τὸν γενναῖον ἐλέφαντα, ὅστις, φορτωθεὶς ὑπὲρ τὰς δυνάμεις του, ἀπέθανε, προσπαθῶν μετ' ἀπελπισίας νὰ ἐκτελέσῃ τὸ χρέος αὐτοῦ, ὅτε εἶδεν ὅτι ἔφερεν καὶ ἄλλον διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Τὸ χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζε μετὰ τοῦ Λόκαρτ, πολλάκις εἰς παρομοίας περιστάσεις εἶχε προσφέρει βοήθειαν πρὸς τὸν ταλαίπυρον Καλῆβ, ἀλλ' αἱ μετ' αὐτοῦ σχέσεις του εἶχον πρό τινας μεταβληθῆ σημαντικῶς.

Ἦτο χωρίδιον κείμενον παρὰ τὴν ἀκτὴν μικροῦ λιμένος, σχηματιζομένου ὑπὸ τῆς ἐκβολῆς βρακίου εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δὲν ἐφαίνετο ἐκ τοῦ πύργου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξηρτᾶτο ἄλλοτε, διότι ἔκειτο ὀπισθεν λοφίσκου ἀπολήγοντος εἰς ἀκρωτήριον. Ὀνομάζετο δὲ Γουλφ-χόπ (*) (Wolfs Hope, ἦτοι Wolfs Haven) καὶ οἱ ὀλιγάριθμοι κἄτοιχοι αὐτοῦ ἐκέρδαινον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀλιεύοντες βέγκας καὶ μετερχόμενοι λαθρεμπόριον οἰνοπνευμάτων κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος. Κατὰ παράδοσιν δὲ ἐσέβοντο τοὺς λόρδους τοῦ Ρεῖβενσγούδ· ἀλλ' ὅτε περιῆλθεν εἰς δυσχερείας ἡ οἰκογένεια αὕτη, πολλοὶ τῶν κατοίκων ἔσπευσαν νὰ ἐξαγοράσωσιν ἀντὶ ἐλαχίστης ποσότητος τὰ δικαιώματα, τὰ ὅποια ἔδιδον διὰ τὰ μικρὰ κτήματα καὶ οἰκῆματά των. Ὅθεν εἶχον ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοῦ τιμαριωτισμοῦ καὶ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τῶν ποικίλων φορολογιῶν εἰς ἃς ἐπεδίδοντο τότε ὑπὸ διαφόρους προφάσεις οἱ Σκῶτοι λόρδοι, οἵτινες, πτωχοὶ ὄντες, κατεπίεζον ἀνηλεῶς τοὺς πτωχοτέρους αὐτῶν ἐνοικιστάς. Ἐθεωροῦντο λοιπὸν ἐκ-

(*) Ὀρηκῆριον τῶν λύκων. Hope ἀγγλιστὶ σημαίνει ἐλπίς, ἀλλ' εἰς τὴν σκωττικὴν ἑλληνιστικὴν ἑρμηνείαν οὕτω καὶ ὁ λιμὴν.

τοτε ὡς ἀνεξάρτητοι καὶ τοῦτο προσέβαλλε τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ Καλέβ, ὅστις ἦτο συνειθισμένος, εἰσπράττων τοὺς φόρους, νὰ μετρήχῃται ἐξουσίαν δεσποτικὴν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποῖαν μετρήχοντο τὸ πάλαι ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ βασιλικοὶ προμηθευταί. Οὗτοι ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν γοτθικῶν πύργων ἠγόραζον, οὐχὶ δι' ἀργυρίου, ἀλλὰ διὰ δικαιωμάτων καὶ προνομίων, τὰ ἀναγκαῖα αὐτοῖς, καὶ διαρπάζοντες τὸν ταλαίπωρον λαόν, ὅστις ἔφευγε τρέμων ὁσάκις ἔβλεπεν αὐτοὺς πλησιάζοντας, ἀπέθετον εἰς σπήλαια τὰ ἀποτρόπαια τῶν λάφυρα.

Ὁ Καλέβ ἀνεκάλει μετὰ πόθου εἰς τὴν μνήμην τὸν καλὸν ἐκεῖνον καιρὸν καὶ ἐλυπεῖτο ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὴν ἐξουσίαν, ἣτις ὁμοίαζε πρὸς τὴν τῶν ἀρχαίων ἡγεμονίσκων. Ἐνησμενίζετο πιστεύων ὅτι ὁ σεβαστὸς ἐκεῖνος νόμος καὶ ἡ δικαία ἐκείνη ἡγεμονία, ἣτις ἔμελλε νὰ καταστήσῃ τοὺς Βαρόνους τοῦ Ρεϊβενσγούδ τοὺς πρώτους κυρίου καὶ ἀναμφισβητήτους ἰδιοκλήτας ὅλων τῶν προϊόντων τῆς φύσεως τῶν περὶ τὸν πύργον αὐτῶν, ἐκοιμῶντο πρὸς ὦραν, καὶ ὅτι θὰ ἐξηγείροντό ποτε ἰσχυρά. Δι' ὃ ἀνενθύμιζεν ἐνίοτε εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Γουλφχόπ τοὺς παρελθόντας χρόνους διὰ μικρῶν τιμῶν εἰσπράξεων. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὑπετάσσοντο θέλοντες καὶ μὴ, διότι ἦσαν πρὸ πολλοῦ συνειθισμένοι νὰ θεωρῶσι τὰς ἀνάγκας τοῦ Βαρόνου καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ προτιμωτέρας τῶν ἰδίων, οὐδὲ εἶχον ἀκόμη πεισθῆ ὅτι ἦσαν ἐλεύθεροι. Ὁμοιάζον πρὸς ἄνθρωπον ὅστις, φέρων ἐπὶ μακρὸν χρόνον σιδηρὰ δεσμὰ, νομίζει, καὶ ἀρ' οὐ ἀπέδωκεν αὐτὰ, ὅτι τὸν βαρύνουσιν ἔτι. Ἀλλὰ, ὡς ὁ δέσμιος δὲν ἀργοπορεῖ ἐπὶ τέλους νὰ αἰσθανθῆ ὅτι ἀφηρέθησαν τὰ δεσμὰ αὐτοῦ, οὕτω καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐλευθερίας παρακολουθεῖ μετὰ μικρὸν τὸ αἴσθημα τῶν δικαιωμάτων τὰ ὁποῖα αὐτῇ χρηγῆσι. Καὶ οἱ κάτοικοι λοιπὸν τοῦ Γουλφχόπ ἤρχισαν νὰ γογγύζωσι, νὰ ἀνθίστανται, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ ἀποκρούωσι τὰς ἀπικιτήσεις τοῦ Καλέβ Βάλδερστον. Εἰς μάτην ἀνενθύμιζεν αὐτοῖς ὅτι, ὅτε ὁ δέκκτος πρῶτος λόρδος Ρεϊβενσγούδ, ὁ ἐπικληθεὶς Νκυτικὸς ἔνεκα τῆς πρὸς τὰ νκυτικὰ κλίσεως αὐτοῦ, διευκόλυνε τὴν ἐμπορίαν τοῦ μικροῦ τῶν λιμένος κατασκευάσας προκουμαίαν (εἶδος φραγμοῦ σχηματισθέντος ἐκ πετρῶν ἀτάκτως σεσωρευμένων), ἣτις προεφύλασσε τὰ ἄλιευτικά πλοία ἀπὸ τῆς τρικυμίας, εἶχον μείνει σύμφωνοι νὰ δίδωσιν εἰς αὐτὸν βούτυρον καὶ ὡὰ κατὰ πᾶσαν Δευτέραν τῆς ἐβδομάδος. Οἱ χωρικοὶ

τὸν ἤκουσαν ἀταράχως, ἔξυσαν τὴν κεφαλὴν, ἔβηξαν, ἐπτερνίσθησαν, καὶ, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ δώσωσι μίαν ἀπάντησιν, ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν «*ἤϊευρον τί νὰ εἰπωσιν.*» Ἡ φράσις αὕτη εἶναι τὸ καταφύγιον τῶν χωρικῶν ἐν γένει τῆς Σκωτίας, ὅσκις ζητεῖται τι περὶ αὐτῶν, ὅστινος ἀναγνωρίζουσι μὲν κατὰ συνείδησιν τὴν ὀρθότητα, ἀποποιούνται δὲ ἕνεκα συμφερόντος τὴν ἐκπλήρωσιν. Καὶ ὅμως ὁ Καλέβ ἀπήτησε παρὰ τῶν προσετώτων τοῦ Γουλφχόπ ἀριθμὸν τινα ὠδῶν καὶ ποσότητά τινα βουτύρου ἐπὶ λόγῳ καθυστερήσεως· εἶπε μάλιστα πρὸς αὐτοὺς ὅτι, ἂν εἶχον δυσκολίαν νὰ τὰ πληρώσωσιν εἰς εἶδη, αὐτὸς δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ δεχθῆ καὶ χρήματα ἢ καὶ ἄλλα πράγματα· ἀφῆκε δὲ αὐτοὺς νὰ συσκεφθῶσι περὶ τοῦ τρόπου τὸν ὁποῖον προετίμων. Ἄλλ' οἱ χωρικοὶ ἔλαβον ὕλως διάφορον ἀπόφασιν· ἀπεφάσισαν ν' ἀπορρίψωσιν ἐπιμόνως πᾶσαν ἀπαίτησιν. Ὁ βαρελοποιὸς, ὑποκείμενον ἐπίσημον εἰς τὰ χωρία τὰ καταγινόμενα ἰδίως εἰς Ἀλιεῖαν, ὅστις ἦτο εἰς τῶν Πρώτων τοῦ χωρίου, εἶπεν ὅτι «αἱ ὄρνιθες αὐτῶν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐκακάουσιν διὰ τοὺς λόρδους τοῦ Ρέϊβενσγούδ, καὶ ὅτι ἤλθε καιρὸς νὰ κακκυσῶσι καὶ δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔδιδον εἰς αὐτὰς κριθὴν καὶ πίτυρα.» Γενικαὶ ἐπευφημίαι ὑπεδέχθησαν τὴν ἀπάντησιν ταύτην. «Καὶ ἂν θέλετε, ἐξηκολούθησεν ὁ αὐτὸς ῥήτωρ, πηδῶ μίαν ἕως εἰς τὸ Δουνς (Dunsc) διὰ νὰ ἰδῶ τὸν Δαυὶδ Δίγγαλ (Davie Dingwall), τὸν ἀναφορογράφον, καὶ αὐτὸς μᾶς τὰ βάλλει εἰς τάζιν.» Ὦρισαν λοιπὸν μίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἔμελλον νὰ συνέλθωσιν ὅλοι καὶ νὰ συναποφασίσωσι περὶ τῶν ἀπαντήσεων τοῦ Καλέβ. Διὰ τοῦτο δὲ προσεκάλεσαν καὶ αὐτὸν νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν συνέλευσιν.

Ὁ Καλέβ ὑπῆγεν εἰς τὴν συνεδρίασιν μὲ χεῖρας καὶ στόμαχον κενούς, ἐλπίζων νὰ γεμίσῃ τὰς μὲν πρὸς ὄφελος τοῦ κυρίου αὐτοῦ, τὸν δὲ πρὸς λογαριασμὸν του, τὰ πάντα δὲ δι' ἐξόδων τῶν χωρικῶν τοῦ Γουλφχόπ. Πλὴν πᾶσαι αἱ ἐλπίδες αὐτοῦ ἐματαιώθησαν, διότι, ἅμα εἰσελθὼν εἰς τὸ χωρίον διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους, εἶδεν ἐρχομένην ἐκ τοῦ ἀντιθέτου τὴν φοβερὰν μορφὴν τοῦ Δαυὶδ Δίγγαλ, ἀνθρώπου πανούργου καὶ συμβολαιογράφου κακεντρεχοῦς, ὅστις εἶχεν ἤδη ἐργασθῆ ἐναντίον τῆς οἰκογενείας τῶν Ρέϊβενσγούδ καὶ ἦτο ἐκ τῶν κυριωτέρων ὀργάνων τοῦ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον εἰς τὰς ὑποθέσεις του μετὰ τῆς οἰκογενείας τζιότης. Πλησιάζας τὸν Καλέβ, φέρων δερ-

μάτινον σακκίον περιέχον ἅπαντα τὰ τιμαριωτικά ἔγγραφα τοῦ χωρίου, εἶπεν·

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν σὰς ἔκαμα νὰ περιμείνετε πολὺ, κύριε Βάλδερστον· εἶμαι ἕτοιμος νὰ συζητήσω, νὰ τυχτοποιήσω καὶ νὰ τελειώσω τὴν ἔριδα μεταξὺ τοῦ ἐντίμου Ἐδγάρ Ρείβενσγούδ, κοινῶς ἔνομαζομένου Κυρίου τοῦ Ρείβενσγούδ. . . .

— Τοῦ Ἐντιμοτάτου Ἐδγάρ, λόρδου τοῦ Ρείβενσγούδ, ὑπέλαβεν ὁ Καλέβ μετὰ μεγίστης ἐμφάσεως· διότι ἠσθάνετο μὲν ὅτι εἶχε μικρὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας εἰς τὴν ἐπικειμένην συζήτησιν, ἦτο ὅμως ἀποφασισμένος νὰ μὴ θυσιάσῃ μῆτε ἰῶτα ἐκ τῶν ἀφορώντων τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας.

— Καλὰ, ἐπανέλαβεν ὁ Δίγγαλ, δὲν θέλω νὰ σὰς διαφιλονεικήσω τίτλον τὸν ὁποῖον τὸν δίδουν ἐξ εὐγενείας. Λέγω λοιπὸν, τὴν ἔριδα μεταξὺ τοῦ κοινῶς ἔνομαζομένου λόρδου Ρείβενσγούδ, διαδοχικῶς κληρονομήσαντος τὰς γαίας καὶ τὴν βραρονίαν τοῦ Γουλφκράγ, ἐξ ἐνός, καὶ τοῦ Ἰωάννου Οὐάιτφισ (Whitefish) καὶ ἄλλων κατοίκων τοῦ Γουλφχόπ ἐξ ἄλλου μέρους.

Ὁ ταλαίπωρος Καλέβ ἐγίνωσκε καλῶς ἐκ λυπηρᾶς πείρας ὅτι ἡ πάλη ἦτο πολλὰ διάφορος μετὰ τοῦ μισθωτοῦ αὐτοῦ ἀνταγωνιστοῦ ἢ μετ' ὕλων προσωπικῶς τῶν χωρικῶν· διότι πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους ἤθελε μεταχειρισθῆ ἀρχαίας ἀναμνήσεις, προνόμια, ἐπιχειρήματα καὶ συνηθείας, ἅτινα πιθανώτατον ἦτο ὅτι ἤθελον πείσῃ αὐτοὺς, ἐνῶ ἤθελον ἀποβῆ πάντῃ μάταια πρὸς τὸν ἀναίσθητον ἀντιπρόσωπον αὐτῶν. Ἡ ἔκβασις τῆς ὑποθέσεως ἐπεβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν τῶν φόβων του. Μάτην μετεχειρίσθη τὴν εὐγλωττίαν καὶ εὐφύϊαν αὐτοῦ, καὶ συνεσώρευσε πάντα τὰ συμπεράσματα τὰ στηριζόμενα ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐθίμων, τοῦ διαδοχικοῦ σεβασμοῦ, τῶν ἀρχαίων εὐεργεσιῶν τῶν λόρδων Ρείβενσγούδ πρὸς τὸ χωρίον τοῦ Γουλφχόπ· μάτην ἀνεμέτρησε τὰ κατὰ ὅσα ἔπρεπε νὰ προσδοκῶσι καὶ εἰς τὸ μέλλον. Ὁ συμβολαιογράφος, κταφεύγων εἰς τὰ ἔγγραφα του, καὶ βλέπων ὅτι δὲν περιεῖχον οὐδένα τοιοῦτον ἕρον, ἀπεκρίνετο ὅτι δὲν ὑπῆρχέ τι τοιοῦτο. Καὶ ὅτε ὁ Καλέβ, ἀποφασίσας νὰ ἰδῆ τί ἤθελε κατορθώσει μεταχειριζόμενος ὀλίγην τόλμην, ὠμίλησε περὶ τῶν συνεπειῶν αἵτινες ἤθελον προκύψῃ ἂν ὁ λόρδος Ρείβενσγούδ ἀπέσυρε τὴν προστασίαν αὐτοῦ ἐκ τοῦ χωρίου, καὶ ὑπέδειξε μάλιστα

ὅτι ἤθελε λάθει μέτρα αὐστηρά, ὁ συμβολιογράφος περιεγέλασεν αὐτόν.

— Οἱ πελάται μου, εἶπεν, εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ προστατεύσουν οἱ ἴδιοι τὸ χωρίον ὅπως ἤμποροῦν, καὶ πιστεύω ὅτι ὁ λόρδος Ρέιβενσγουὺδ, ἀφ' οὗ εἶναι λόρδος, θὰ ἔχη ἀρκετὴν ἐργασίαν νὰ υπερασπίζεται τὸν πύργον του. Ὡς πρὸς τὰς ἀπειλὰς διὰ τῶν ὁποίων ὁ Κύριος Βάλδερστον θέλει νὰ μᾶς φοβίσῃ, τὸν παρακαλῶ πολὺ νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι δὲν ζῶμεν εἰς τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἀλλὰ εἰς τὸν παρόντα, ὅτι ζῶμεν εἰς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Φόρθ, καὶ μακρὰν τῶν Ἄνω Χωρῶν, ὅτι οἱ πελάται μου θεωροῦν ἐκυτούς ἱκανοὺς νὰ υπερασπισθῶσι τὰ δικαιοῦματά των' ἀλλ' ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θὰ ζητήσωσιν ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν τὴν προστασίαν ἐνὸς δεκανέως καὶ τεσσάρων στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀρκετοὶ νὰ τοὺς προφυλάξωσιν ἐναντίον τοῦ λόρδου Ρέιβενσγουὺδ καὶ παντὸς κινήματος τὸ ὁποῖον οὗτος καὶ οἱ ὄπαδοὶ αὐτοῦ ἤθελον κάμει διὰ τῆς βίας.

Ἄν ὁ Καλὲς ἠδύνατο νὰ συγκεντρώσῃ ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του ἅπαντας τοὺς κερανοὺς τῆς ἀριστοκρατίας διὰ νὰ φονεύσῃ τὸν καταφρονητὴν αὐτὸν τῶν τιμαριωτικῶν δικαιωμάτων, θὰ τοὺς ἐξηκόντιζε βεβαίως κατ' αὐτοῦ χωρὶς καὶ νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων. Ἀλλ' ὅπως εἶχον τὰ πράγματα, ἠναγκάσθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πύργον, ὅπου ἔμεινε τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας ἀόρατος καὶ ἀπρόσιτος καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Μυσίαν, κεκλεισμένος εἰς τὸ στενὸν τοῦ δωματίου, καταγιγόμενος νὰ στιλβώσῃ κασσιτέρινον ἀγγεῖον καὶ ψιθυρίζων ἐπὶ ἕξ ὀλοκλήρους ὥρας τὸ αὐτὸ ᾄσμα.

Ἡ ἐκθασίς τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἐστέρησε τὸν Καλὲβ πάντων τῶν βοηθημάτων τὰ ὁποῖα ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ Γουλφχόπ καὶ τῶν περιχώρων ἅτινα ἦσαν πρὸς αὐτὸν τὸ Ἐλδωράδο ἢ τὸ Περού, εἰς ἃ κατέφευγον ἄλλοτε ἀνὰ πᾶσαν περίστασιν. Εἶχε δὲ σχεδὸν ὀρμισθῆ νὰ μὴ πατήσῃ πλέον τὸν πόδα εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ καὶ μέχρι τοῦδε εἶχε τηρήσει τὸν λόγον του· εἶναι ὅμως περιέργον ὅτι ἡ διακοπὴ αὕτη τῶν σχέσεών του ὑπῆρξεν, ὅπως τὸ ἐπεθύμει, εἶδος τιμωρίας πρὸς τοὺς ἰσχυρογνώμονας χωρικοὺς. Ὁ Κύριος Βάλδερστον ἦτο πρὸς αὐτοὺς ἄνθρωπος ἔχων σχέσεις μὲ ἀνωτέραν τάξιν ἀνθρώπων, ὅστις ἐτίμα διὰ τῆς παρουσίας του τὰς μικρὰς διασκεδάσεις αὐτῶν, τοῦ ὁποίου αἱ συμβουλαὶ ὑπῆρξαν εἰς πολλὰς περιστάσεις ὠφέλιμοι, αἱ

δὲ σχέσεις του ἀνύψουν οὕτως εἶπεν, τὸ χωρίον. Ἠμολόγουν ὅλοι ὅτι τὸ χωρίον δὲν ἦτο ὅπως ἄλλοτε, ἀφ' ὅτου ὁ Κ. Καλῆβ δὲν ἐξήρχετο πλέον ἀπὸ τὸν πύργον, ἀν καὶ ἡ ἀπαίτησις του περὶ τῶν ὠῶν καὶ τοῦ βουτύρου ἦτο ἄδικος, καθὼς τὸ ἀπέδειξεν ὁ Κ. Δίγγαλ.

Εἰς τοιαύτας σχέσεις ἦσαν τὰ δύο μέρη ὅτε ὁ Καλῆβ, καὶ τοι μετὰ μεγίστης ἀπελπισίας, ἠναγκάσθη ἢ νὰ ὁμολογήσῃ ἐνώπιον ξένου καὶ διακεκριμένου ἀνθρώπου, καὶ τὸ χειρότερον, ἐνώπιον τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ ξένου, τὴν ἐντελῆ ἀδυναμίαν εἰς ἣν εὐρίσκετο νὰ ἐτοιμάσῃ γεῦμα εἰς τὸ Γουλφκράγ, ἢ νὰ προσδράμῃ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν χωρικῶν τοῦ Γουλφχόπ. Ἦτο τῶνόντι τρομερὰ ἐξευτέλισις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάγκη ἦτο κατεπιγούσα· τοιαῦτα αἰσθανόμενος ἐπάτησεν εἰς τὸν δρόμον τοῦ χωρίου.

Ἐπιθυμῶν ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ ὅσον τὸ δυνατόν τυχρότερον, ὠδήγησε τὸν Λόκαρτ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Σμαλτράς (Smalltrash), ὅθεν βοή προερχομένη ἐκ τοῦ συμποσίου τοῦ Βακλῶ, τοῦ Κρεϊγεγγέλτ καὶ συντροφίας, ἠκούετο ἀπὸ τὸ ἤμισυ ἔτι τοῦ δρόμου. Μεγάλη φωτίς καίουσα ἐντὸς τοῦ δωματίου διεσκέδαζε τὸ σκότος καὶ μετέδιδεν εἰς τὰ παράθυρα κοκκινωπὴν λάμψιν, ἣτις ἐσκορπίζετο ἐπὶ σωροῦ παλαιῶν βαρελίων καὶ ἀγγείων κειμένων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βαρελοποιοῦ, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ὁδοῦ.

— Ἄν θέλετε, κύριε Λόκαρτ, εἶπεν ὁ γέρον ἐπιστάτης εἰς τὸν σύντροφον αὐτοῦ, νὰ ὑπάγετε εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον φαίνεται τὸ φῶς καὶ ὅπου νομίζω ὅτι τραγωδοῦν, θὰ ἠμπορέσετε νὰ ἐκτελέσετε τὴν παραγγελίαν τοῦ κυρίου σας διὰ τὸ κυνήγι, καὶ ἐγὼ, ὅταν θὰ ἐπιστρέψω, ἀφ' οὗ πάρω τὰ ἄλλα τρόφιμα, θὰ ἔλθω νὰ εἰπῶ εἰς τὸν Βακλῶ διὰ τὸ κρεββάτι. Μὴ νομίζετε ὅτι λέγω αὐτὸ διότι τὸ κυνήγι εἶναι ἀναγκαῖον, προσέθηκεν ἐλκυστὰς τὸ φόρεμα τοῦ συναδέλφου του, διὰ νὰ ἐτοιμάσω τὸ γεῦμα· ἀλλὰ διότι εἶναι φιλοφροσύνη πρὸς τοὺς κυνηγοὺς, ὡς ἤξεύρετε . . . καὶ, κύριε Λόκαρτ, ἀν σὲ προσφέρουν νὰ πῆς κρασί ἢ κἀνὲν ποτῆρι ῥακί, θὰ κάμῃς φρόνιμα νὰ τὸ δεχθῆς, διότι δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ἐξύνισε τὸ ἰδικόν μας εἰς τὸν πύργον ἀπὸ τὸν κεραυνόν.

Καὶ ἀφείς τὸν Λόκαρτ ἐβάδισε, τὸ βῆμα βραδύ καὶ τὴν καρδίαν ἔχων βεβαρημένην, πρὸς τὸ χωρίον, συλλογιζόμενος κατὰ τί-νος νὰ κάμῃ τὴν πρώτην ἔφοδον. Ἦτο ἀνγκαῖον νὰ εὔρη τινὰ τὸν

ὅποιον θὰ ἐκολάκευεν ὀλιγώτερον ἢ ἀνεξαρτησία, ἢ ἡ τιμὴ ἐκδοῦ-
λεύσεως ἀπονεμομένης πρὸς ἄνθρωπον ἀνώτερον αὐτοῦ, καὶ ὅστις
θὰ ἐθεώρει τὴν αἴτησιν τοῦ Καλέβ πρᾶξιν ἀξιοπρεπειᾶς καὶ εὐγενοῦς
συγκραταβάσεως. Πλὴν οὐδένα ἐνεθυμείτο χωρικὸν ἔχοντα τοιαύ-
τας διαθέσεις.

Ὁ ἱερεὺς ἐχρεώσται τὴν θέσιν αὐτοῦ εἰς τὸν ἀποθανόντα λέρδον·
ἀλλ' εἶχον φιλονεικήσει διὰ φόρους. Ἡ χήρα τοῦ ζυθοποιοῦ ἐπώλει
εἰς αὐτὸν ἐπὶ πιστώσει πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὁ λογαριασμὸς ἔμεινε
ἀνεξόφλητος, καὶ θὰ ἦτο ἀμάρτημα νὰ ζημιώσῃ ἐκ νέου γυναῖκα
χήραν, ἐκτὸς μόνον ἂν ἦτο ἀναπόρευκτον διὰ τὴν τιμὴν τῆς οἰκο-
γενείας. Οὐδεὶς ἦτο καταλληλότερος, πλὴν ἴσως καὶ οὐδεὶς ὀλιγώτε-
ρον πρόθυμος, εἰς τὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν
ἀπὸ τὸν βαρελοποῖον Γίβου Γίρδαρ (Gibbie Girdar), ὅστις ἦτο ὁ
ἀρχηγὸς τῆς στάσεως τῶν ὠῶν καὶ τοῦ βουτύρου, ὡς ἤδη εἴπομεν.

— Μ' ὅλα ταῦτα, ἐσκέφθη ὁ Καλέβ, τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὸν
τρόπον μὲ τὸν ὅποιον θὰ τοὺς πιάσω. Εἶναι ἀληθές ὅτι εἶχα τὴν
δυστυχίαν νὰ τὸν εἰπῶ μίαν φορὰν ὅτι εἶναι ἀνόητος, καὶ ἀπὸ τότε
εἶναι πάντοτε ἐναντίος τῆς οἰκογενείας· ἀλλὰ ὑπανδρεύθη μίαν κα-
λὴν κόρην, τὴν Ἰωάνναν Λαῖτβόδου (Lightbody) τὴν κόρην τοῦ γέ-
ροντος Λαῖτβόδου, ὁ ὁποῖος εἶχε νυμφευθῆ τὴν Μαρίαν, εἰς τὴν ὑπη-
ρεσίαν ἄλλοτε, πρὸ σαράντα χρόνων, τῆς μιλαΐδης Ρέιθδενσγούδ. Πο-
λλάκις ἐγέλασα μὲ τὴν μητέρα τῆς Ἰωάννας, καὶ μὲ εἶπαν ὅτι κάθη-
ται τώρα μαζί. Ὁ διάβολος αὐτὸς ἔχει φλουράκια, ἀλλὰ τὰ κρατεῖ
πολὺ σφικτά. Καὶ βεβαίως τὸν κάμνω μεγάλην τιμὴν, περισσοτέ-
ραν ἀφ' ὅσων ἀξίζει, ν' ἀποταθῶ εἰς αὐτόν· καὶ ἂν δὲν πληρωθῇ δι'
ὅσα θὰ μὲ δώσῃ εὐρίσκω ὅτι εὐθηνὰ τὴν γλυτόνει.

Ὁ Καλέβ λοιπὸν, ἀποβαλὼν τοὺς δισταγμοὺς αὐτοῦ, διευθύνθη
μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βαρελοποιοῦ, ἤνοιξε τὴν θύραν
ἄνευ προειδοποιήσεως, καὶ εὐρέθη εὐθύς ἐντὸς διχδρόμου ἐκ τοῦ
ὁποῖου ἠδύνατο νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰ βλέπηται, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν
τοῦ μαγειρείου.

Τὸ θέαμα ἦτο πολλὰ διαφορετικὸν ἐκεῖνου τὸ ὅποιον ἔβλεπε καθ'
ἡμέραν εἰς τὸν πύργον τοῦ Γουλφκράγ· λάμπων πῦρ ἔκαιεν ἐντὸς
τῆς ἐστίας· ἡ οἰκοδέσποινα ἐτελείονε τὸν εορτάσιμον στολισμὸν αὐ-
τῆς καὶ ἐθεώρει τὸ ὠραῖον καὶ φαῖδρον πρόσωπόν της ἐντὸς τεμα-

χίου καθρέπτου, τὸ ὁποῖον εἶχε τοποθετήσει πρὸς τοῦτο ἐπὶ τῆς πινακοθήκης· ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἡ γραῖα Μαρία, ἡ πλέον «τετραπερασμένη» γυνὴ τοῦ χωρίου, ὅπως ἔλεγον αἱ φλύαροι τοῦ τόπου, ἐκάθητο πλησίον τῆς ἐστίας, φοροῦσα ἔνδυμα μάλλινον, καθαρὰν λευκὴν ποδιάν, καπνίζουσα σιγάρον καὶ ἐπιστατοῦσα τὰ τοῦ μαγειρείου. Ἐπὶ τέλους δὲ ὁ Καλέβ εἶδε θέαμα πολὺ πλέον ἐνδιαφέρον τὴν ἀνησυχοῦσαν καρδίαν καὶ τὸν πεινῶντα στόμαχον αὐτοῦ ἢ τὸ τῆς χαριέσσης γυναικὸς καὶ τὸ τῆς τετραπερασμένης γραίας· ὑπεράνω τοῦ μεγάλου πυρὸς ἐκρέματο ἀγγεῖον πήλινον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔβραζε κρέας καὶ ζωμὸς, ἐνῶ πρὸ αὐτοῦ ἐστρέφοντο δύο ὄβελοι ὑπὸ δύο παιδίων τοῦ βρελοποιοῦ, καθημένων ἐκατέρωθεν τῆς γωνίας· καὶ ὁ μὲν εἰς ἔψηνε μέγα τεμάχιον ἀρνίου, ὁ δ' ἄλλος παχὺν χῆνα καὶ ζεῦγος νησσοῶν ἀγρίων. Ἡ εὐωδία καὶ ἡ θεὰ τοιοῦτου πλοῦτου κατέβαλον ἐντελῶς τὰς ἀπολειπομένας ὀλίγας δυνάμεις τοῦ Καλέβ. Στραφεὶς δὲ πρὸς στιγμὴν καὶ παρατηρήσας ἐκ τῆς θύρας τὸ ἄλλο δωμάτιον, τὸ ἐστιατώριον τῆς οἰκίας, εἶδε θέαμα ἔτι συγκινητικώτερον.

Μεγάλῃ στοργῇ τράπεζα ἦτο ἐτοίμη διὰ δέκα ἢ δώδεκα ἀνθρώπους, ἐστολισμένη, ὅπως ἠγάπα νὰ λέγῃ ὁ Καλέβ, μὲ τραπεζομάζουλον λευκὸν ὡς χιῶν· μεγάλα κασσιτέρηνα πινάκια καὶ τινα ἀργυρᾶ ποτήρια περιέχοντα πιθανῶς ποτὸν ἀντάξιον τῆς ἐξωτερικῆς αὐτῶν λαμπρότητος, καθαρὰ καὶ κοπτερὰ μάχαιραι, περόναι καὶ κοχλιάρια, πάντα δὲ ταῦτα στίλβοντα, ἦσαν ἔτοιμα καὶ παρατεταγμένα ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ συμπόσιον.

— Τὸν διάβολον ἔχει μέσα του αὐτὸς ὁ παληοβαρελάς! ἐψιθύρισεν ὁ Καλέβ μετὰ ζηλοτυπίας καὶ ἀπορίας. Εἶναι ἐντροπὴ νὰ βλέπη τις τοιοῦτους ἀνθρώπους νὰ γεμίζουν τὰς κοιλίας των μὲ τόσα πράγματα. Ἄλλ' ἂν ἀπόψε ἓν μέρος αὐτῶν τῶν ὡραίων φαγητῶν δὲν κάμῃ τὸν δρόμον τοῦ Γουλφκράγ νὰ μὴ μὲ ὀνομάζουν πλέον. Καλέβ Βάλδερστον.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην λαβὼν, εἰσήλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ μετὰ μεγίστης εὐγενείας ἐχαιρέτισε τὴν μητέρα καὶ τὰς θυγατέρας. Τὸ Γουλφκράγ ἦτο ἡ αὐλὴ τῆς Βαρονίας, πρωθυπουργὸς δὲ ὁ Καλέβ· παρατηρήθη δὲ πάντοτε ὅτι, ἂν καὶ ὁ ἄρρην ὑπήκουσεν, ὅστις πληροῦναι τοὺς φόρους, γογγύζῃ ἐναντίον τῶν ἀυλικῶν τῶν ἐπιβαλλόντων

αὐτοὺς, οἱ αὐλικοὶ ἐξακολουθοῦσι νὰ τυγχάνωσι πάντοτε τῆς αὐτῆς εὐμενοῦς ὑποδεξιῶσεως παρὰ τῷ ὠραίῳ φύλῳ, διότι φέρουσιν εἰς αὐτὸ νεώτερα ἀντικείμενα ὁμιλίας καὶ τὰς τελευταίας εἰδήσεις περὶ τοῦ συρμοῦ. Ὅθεν καὶ αἱ δύο γυναικες ὤρμησαν πρὸς τὸν Καλέβ καὶ ἐνηγκαλίσθησαν αὐτὸν μετὰ χαρᾶς.

— Σεῖς εἴσθε, κύριε Βάλδερστον, σεῖς; Τί θαῦμα νὰ ἔλθετε ἐδῶ! καθήσετε, καθήσετε, ὁ ἄνδρας μου θὰ χαρῆ τόσον νὰ σᾶς ἰδῆ, . . . ποτὲ δὲν τὸν εἶδετε μὲ τόσον καλὴν διάθεσιν. Βαπτίζομεν ἀπόψε τὸ παιδί μας, ἔπως βεβαίως θὰ ἠκούσετε, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ μείνετε εἰς τὴν τελετὴν ἐσφάζαμεν ἐν ἄρνι, καὶ ἐν ἀπὸ τὰ παιδιὰ ὑπῆγε μὲ τὸ τουφέκι του νὰ κυνηγήσῃ. Ἄλλοτε ἀγαπούσατε τὰ ἄγρια πουλιά.

— Ὄχι, ὄχι, καλὴ μου κόρη, ἀπεκρίθη ὁ Καλέβ· ἦλθα μόνον νὰ σὲ συγχαρῶ καὶ θὰ ὠμιλοῦσα εὐχαρίστως μὲ τὸν ἄνδρα σου, ἀλλὰ . . . εἶπε καὶ ἐκινήθη ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Ποτὲ δὲν θὰ φύγῃς, εἶπεν ἡ γραῖα γελῶσα καὶ κρατοῦσα αὐτὸν μὲ τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν γνωριμίαν· δὲν ἔμπορεῖς νὰ φύγῃς διότι θὰ ἦναι κακὸς οἰωνὸς διὰ τὸ παιδί.

— Σὲ λέγω ὅτι βιάζομαι πολὺ, καλὴ μου γυναῖκα, εἶπεν ὁ ἐπιστάτης ἀφειδὸς οὕτως ὥστε νὰ ὀδηγηθῆ ἄνευ μεγάλης ἀντιστάσεως εἰς θρανίον. Ὅσον διὰ νὰ φάγω, προσέθηκε παρατηρήσας ὅτι ἡ κυρία τῆς οἰκίας ἠτοίμαζε νὰ τῷ προσφέρῃ τι, μὲ εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον. Πιστεύω ὅτι κάμμιν ὄραν θὰ σκάσωμεν εἰς τὸν πύργον ἀπὸ τὸ πολὺ φαγητόν· ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ τρώγομεν· κατήντησεν ἐντροπὴ αὐτὸ ἐπάθαμεν μὲ τὰ ἀγγλικά γλυκύσματα.

— Ἐλα, ἄφησε τὰ ἀγγλικά γλυκύσματα, Κύριε Βάλδερστον, εἶπεν ἡ κυρία Λαϊτβόδου, δοκίμασε καὶ τὰ ἰδικὰ μας· εἶναι δύο εἰδῶν, ἰδὲ ποῖα προτιμᾶς.

— Καὶ τὰ δύο εἶναι καλὰ, καὶ τὰ δύο περίφημα, καλλίτερα δὲν ὑπάρχουν· τὸ μικρότερον ὅμως εἶναι ἀρκετὸν δι' ἐμέ, διότι ἐγεύθηκα ἀργά (ὁ πανοῦργος ἦτο νῆστις ἀπὸ πρωίας). Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ προσβάλω τὴν οἰκοκυρὰν καὶ μὲ τὴν ἄδειάν σας θὰ τὸ τυλίξω μὲ αὐτὸ τὸ μανδύλι διὰ νὰ τὸ φάγω τὸ βράδυ εἰς τὸ δεῖπνόν μου, διότι ἔβαρύνθη τὰ γλυκὰ καὶ τὰς ἀνοησίας τῆς Μυσίας . . . Σὺ, Μαρία, τὸ ἤξεύρεις καλὰ, πάντοτε ἀγαπούσα τὰ γλυκύσματα τοῦ τόπου καὶ

τὰ ὠραία κοράσια τοῦ τόπου, προσέθηκε στραφείς πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ βαρελοποιοῦ. ἤξεύρεις ὅτι ἡ κόρη σου εἶναι ὠραιότερα καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου ὑπανδρεύθη; καὶ τότε ἦτον ἡ ὠραιότερα τοῦ χωρίου καὶ ἀπαράλλακτη μὲ σέ, Μαρία.

Αἱ γυναῖκες ἐμειδίασαν διὰ τὴν φιλαφροσύνην, ἥτις ἀπετείνετο καὶ πρὸς τὰς δύο, ὡς ἐμειδίασαν ἀτενίσασαι ἀλλήλας καὶ ὅτε ὁ Καλῆβ περιτύλιξεν ἐντὸς λευκοῦ χειρομάκτρον, τὸ ὅποιον εἶχε φέρει ἐπὶ τούτῳ, τὰ γλυκύσματτα, ὅπως στρατιώτης κομίζων τὸν σάκκον αὐτοῦ διὰ νὰ πληρώσῃ αὐτὸν μὲ ὅ,τι εὑρεῖ εἰς τὸν δρόμον του.

— Καὶ τί νέα εἰς τὸν πύργον; ἠρώτησεν ἡ σύζυγος τοῦ βαρελοποιοῦ.

— Νέα; τὰ παραδοξότερα τὰ ὅποια ἤκουσες ποτέ. Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ εἶναι ἐκεῖ μὲ τὴν ὠραίαν κόρην του, ἕτοιμος νὰ τὴν βίβῃ εἰς τὸ κεφάλι τοῦ μιλόρδου, ἀν αὐτὸς δὲν ἀνοίξῃ τὰς ἀγκάλας του νὰ τὴν δεχθῇ· καὶ στοιχηματίζω ὅτι θὰ βράψῃ εἰς τὸ φόρεμά της ὅλα τὰ ἀρχαῖά μας κτήματα τοῦ Ρεϊβενσγούδ.

— Ἀλήθεια, κύριε, ἀλήθεια! ἀνέκραξαν ἐνταυτῷ καὶ αἱ δύο γυναῖκες· καὶ αὐτὸς θὰ τὴν πάρῃ; καὶ εἶναι εὐμορφη; καὶ τί χρῶμα μαλλιῶν ἔχει; καὶ τί φόρεμα φορεῖ ἀγγλικὸν ἢ τοῦ τόπου;

— Τὰ, τὰ, τὰ. Χρειαίεται μία ὀλόκληρος ἡμέρα διὰ νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας καὶ ἐγὼ μόνις ἔχω ἐν λεπτόν. Ποῦ εἶναι ὁ βαρελοποιός;

— Ἰπῆγε νὰ φέρῃ τὸν ἐφημέριον, ἀπεκρίθη ἡ Κυρία Γίρδαρ, τὸν σεβάσμιον Πέτρον Βιδβέντ (Bide the Bent), ὁ ὅποιος κατοικεῖ εἰς τὸ Μοσχῆδ (Moss-head). Ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος πάσχει ἀπὸ ρευματισμοὺς, τοὺς ὁποίους ἔπαθεν ὅταν ἐκοιμᾶτο εἰς τὰ σπήλαια τῶν βουνῶν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς καταδρομῆς.

— Ναι, ἓνας Οὐίγγος, ἓνας Πουριτάνος, δὲν εἶναι αὐτός; εἶπεν ὁ Καλῆβ μετὰ πικρίας τὴν ὁποίαν δὲν ἐδυνήθη νὰ κρύψῃ. Ἐνθυμούμαι τὸν καιρὸν, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν γραῖαν, ὅταν ὁ Κ. Καυκάσιον (Cuffcushion) καὶ τὸ προσευχητάριον ἦσαν ἀρκετὰ διὰ σέ καὶ διὰ κάθε ἄλλην τιμίαν γυναῖκα ὡς σύ.

— Εἶναι ἀληθέστατον, κύριε Βάλδερστον, πλὴν τί θέλεις νὰ κάμω; Πρέπει ἡ Ἰωάννα νὰ ψάλλῃ τοὺς ψαλμοὺς τῆς καὶ νὰ κάμῃ ὅπως

καὶ ὅ,τι θέλει ὁ ἄνδρας τῆς, διότι αὐτὸς εἶναι ὁ κύριος τοῦ σπητιοῦ καὶ περισσότερον ἀπὸ κύριος, κύριε Βάλδερστον.

— Ναι, ναι . . . Αὐτὸς βαστᾶ καὶ τὸ πουγγί; ἠρώτησεν ὁ Καλῆβ, εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ ὁποίου ἡ συζυγικὴ αὐτῆ ὑπεροχὴ δὲν ἦτο εὐχάριστος.

— Βαστᾶ καὶ τὸ τελευταῖον λεπτὸν. Ἀλλὰ δὲν ἔχει κάμμειαν αἰτίαν νὰ παραπνευθῆ ἢ γυναικᾶ του, διότι τὴν ἐνδύει ὡσάν λουλούδι καὶ, ὅπως βλέπεις, κύριε Βάλδερστον, εἶναι ὠραιότερα ἐνδυμένη ἀπὸ πολλὰς καλλιτέρας ἀπ' αὐτὴν.

— Καλὰ, καλὰ, Μαρία, εἶπεν ὁ Καλῆβ καταβεβλημένος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐντελῶς ἀπηλπισμένος. Σὺ ὅμως δὲν ἐδιοικουῦσες μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ἄνδρα σου· πλὴν καθεὶς ἔχει τὸν τρόπον του. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγω. Ἐπιθυμοῦσα νὰ ἰδῶ μίαν στιγμὴν τὸν Γίρδαρ, διότι ἤκουσα ὅτι ὁ Πέτρος Πάντζον (Peter Puncheon), ὁ ὁποῖος ἦτον βαρελοποιὸς τῶν ἐργοστασίων τῆς βασιλίσσης εἰς τὸ Λέιθ (Leith), ἀπέθανε, καὶ ἐσκέφθην ὅτι ἕνας λόγος τοῦ λόρδου μου εἰς τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα θὰ ἦτον ἴσως ὠφέλιμος διὰ τὸν γαμβρόν σου, Μαρία· πλὴν ἀφ' οὗ δὲν εἶναι ἐδῶ . . .

— Ὦ! πρέπει νὰ τὸν περιμείνης, τὴν ἰδέσθαι. Ἐγὼ τοῦ τὸ ἔλεγα πάντοτε ὅτι θέλεις τὸ κλόν του, ἀλλ' αὐτὸς μυιάζεται μὲ τὸ παραμικρόν.

— Καλὰ, θὰ τὸν περιμείνω ἕως εἰς τὸ τελευταῖον λεπτὸν τὸ ὁποῖον ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου.

— Καὶ λοιπὸν, εἶπεν ἡ νέα καὶ ὠραία σύζυγος τοῦ Κ. Γίρδαρ, νομίζεις ὅτι ἡ Μις Ἄστον εἶναι εὐμορφη; . . . καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, πρέπει νὰ ἦναι διὰ νὰ βάλῃ εἰς τὸν νοῦν τῆς νὰ πάρῃ τὸν νέον μας λόρδον, ὁ ὁποῖος ἔχει πρόσωπον, χέρι καὶ στάσιμον εἰς τὸ ἄλογον ὡς ἂν ἦτον υἱὸς βασιλέως! Ἡξέυρεις, κύριε Βάλδερστον; Ὅταν περνᾷ ἀπ' ἐδῶ, πάντοτε κυτᾶζει εἰς τὸ παράθυρόν μου, ὥστε γνωρίζω κάλλιστα πόσον ὠραῖος εἶναι.

— Τὸ γνωρίζω, κόρη μου, εἶπεν ὁ Καλῆβ, διότι ἤκουσα τὸν μιλὸρδον νὰ λέγῃ ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ βαρελοποιοῦ ἔχει τὰ ὠραιότερα μαῦρα μάτια τῆς βαρονίας· καὶ ἐγὼ τὸν εἶπα, βέβαια, μιλὸρδε, ἀφ' οὗ ἔχει τὰ μάτια τῆς μητρὸς τῆς, τὰ ὁποῖα γνωρίζω ἐκ πείρας. Τί λέγεις, Μαρία; Χὰ, χά! Τί εὐθυμος καιρὸς ἦτον ἐκεῖνος.

— Σιώπα, γέρω τρελλέ, εἶπεν ἡ γραῖα, τί εἶναι αὐτὰ τὰ ὀποῖα λέγεις ἔμπροσθεν νέας γυναικός! . . . Πλὴν ἄκουσε, Ἰωάννα, τὸ παιδί κλαίει. Φοβοῦμαι ὅτι ἐκρουλόγησε πάλιν.

Καὶ εὐθὺς μήτηρ καὶ μάμμη ἔδραμον ἔξω τοῦ μαγειρείου, ὠθοῦσαι ἀλλήλας ὅπως φθάσωσιν εἰς τὸ μεμακρυσμένον δωμάτιον, ὅπου εὕρισκετο ὁ νέος ἥρωα τῆς ἐσπέρας. Ὅτε δὲ ὁ Καλέβ εἶδε τὰ πάντα ἐν ἀσφαλείᾳ, ἐβρόφησεν ἱκανὸν ποσὸν ταμβάκου διὰ νὰ ἐνισχύσῃ καὶ παροξύνῃ τὴν ἀπόφασίν του.

— Νὰ μὲ κρεμάσουν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἂν ὁ Βιδβέντ ἢ ὁ Γίρδερ μυρισθοῦν ἀπόψε τὴν χῆνα καὶ ταῖς πάπιας ὅπου εἶναι εἰς τὴν σούβλαν.

Καὶ ἀποταθῆις πρὸς τὸ μεγαλύτερον, τὸ ἑνδεκαετὲς παιδίον, τὸ ὀποῖον ἔστρεφε τὸν ὄβελδον, ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ δύο πέννας (*) καὶ εἶπεν

— Ἴδου δύο πέννας, παιδί μου, πήγαίνε εἰς τὴν Κ. Σμαλτρὰς νὰ μὲ ἀγοράσῃς ὀλίγον ταμβάκον καὶ ἐγὼ γυρνῶ τὴν σούβλαν ἕως ὅτου ἔλθῃς· καὶ αὐτὴ θὰ σὲ δώσῃ ἕνα κομμάτι πῆτταν διὰ τὸν κόπον σου.

Μόλις ἀνεχώρησε τὸ παιδίον καὶ ὁ Καλέβ, ἰδὼν κατὰ πρόσωπον καὶ σοβαρῶς τὸ ἕτερον παιδίον τὸ ὀποῖον ἔστρεφε τὸν ἄλλον ὄβελδον, ἀπέσυρεν ἀπὸ τὴν φωτίαν τὸ ἐψητὸν τὸ ὀποῖον εἶχεν ἀναδεχθῆ νὰ ἐπιτηρήσῃ, ἔχωσε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν πῖλόν του καὶ, λαβὼν τὸν χῆνα καὶ τὰς νήσας, ἀνεχώρησε δρομαίως. Ἐσταμάτησε δὲ μόνον εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου διὰ νὰ εἶπῃ ἐν συντόμῳ, ὅτι ὁ Κ. Βακλὼ ἔϋστον δὲν θὰ εὕρισκε κλίνην τὴν ἐσπέραν εἰς τὸν πύργον τοῦ Γουλφκράγ.

Ἡ ἀγγελία αὕτη τοῦ Καλέβ, ἣτις ἦτο ἤδη ἀρκούντως λακωνικὴ, ἔγινεν ἀληθῆς ὕβρις διὰ τοῦ τρόπου δι' οὗ διεβίβασεν αὐτὴν ἡ ὑπηρετίς τοῦ ξενοδοχείου· καὶ ὁ Βακλὼ, ὡς θὰ συνέβαινε καὶ εἰς πάντα ἄλλον εἰρηνικώτερον καὶ ὀλιγώτερον δξύθυμον εἰς τοιαύτην περιστασίαν, ἐπλήσθη ὀργῆς. Ὁ λοχαγὸς Κρεῖγεγγέλτ, συναίνεσει πάντων τῶν παρόντων, προέτεινε νὰ κυνηγήσωσι τὴν γραῖαν ἀλώπεκα, ἐννοῶν τὸν Καλέβ, πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ σπήλαιόν της. Ἄλλ' ὁ Λόκαρτ εἶπεν εἰς τοὺς ὑπηρετάς τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς τοῦ λόρδου

(*) Penny, εἶναι δύο λεπτὰ σκετικὰ.

Βίτλβραϊνς, ὅτι ἡ παραμικροτέρα προσβολή πρὸς τὸν ὑπὲρ τὴν τοῦ Ρείθενσγούδ, θὰ ἐξύβριζε μεγάλως τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον. Διακοινώσας δὲ ταῦτα διὰ τρόπου ἱκανοῦ νὰ ἐμποδίσῃ πᾶσαν προσβολήν, ἀνεχώρησε φέρων μεθ' ἑαυτοῦ δύο ὑπηρετάς φορτωμένους μὲ ὕσας προμηθείας ἠδυνήθη νὰ εὔρη καὶ ἔφθασε τὸν Καλέβ ὅτε οὗτος ἐξήρχετο τοῦ χωρίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Τὸ πρόσωπον τοῦ μικροῦ παιδίου, τοῦ μόνου μάρτυρος τῆς ὑπὸ τοῦ Καλέβ παραβάσεως ταύτης τῶν νόμων τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τῆς φιλοξενίας, θὰ ἐγίνετο λαμπρὰ εἰκῶν. Ἐκάθητο ἀκίνητον ὡς ἂν εἶχεν ἰδῆ ἐνώπιόν του φάντασμά τι ἐξ ἐκείνων, τῶν ὁποίων εἶχεν ἀκούσει τὴν ἱστορίαν κατὰ τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος· λησμονήσαν δὲ τὴν ἐργασίαν καὶ ἄφεν τὸν ἔθελόν ἀκίνητον, ἐπηύξησε τὰ δυστυχήματα τῆς ἐσπέρας, διότι τὸ ἀρνίον ἐκάη καὶ ἔγινε μέλαν ὡς ἀνθραξ. Τότε δὲ μόνον ἐξῆλθε τῆς ἐκστάσεως αὐτοῦ ὅτε ἠσθάνθη δυνατὸν βάπτισμα δοθῆν αὐτῷ ὑπὸ τῆς Κ. Λαϊτβόδου, ἣτις, ἂν καὶ τὸ ὄνομά της ἐσήμαινε σῶμα ἐλαφρὸν, ἦτο γυνὴ ῥωμαλέα καὶ ἐπιτηδεία εἰς τὴν χρῆσιν τῶν χειρῶν της, ὡς ἐξ ἰδίας πείρας ὠμολόγει τοῦτο ὁ ἀποθανὼν αὐτῆς σύζυγος.

— Διατί ἄφητες νὰ καῆ τὸ ψητὸ, ἀνόητες;

— Δὲν ἠξέυρω, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Καὶ ποῦ εἶναι ἐκεῖνος ὁ μάγγας ὁ Γίλς (Giles);

— Δὲν ἠξέυρω, ἐψιθύρισε ὁ ἀπορῶν ἔνοχος.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ κύριος Βάλδερστον; . . . ποῦ εἶναι ἡ ἄλλη σούβλα μὲ ταῖς ἀγριόπαπαιαις;

Τότε ἐλθοῦσα καὶ ἡ Κ. Γίρδαρ ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ φωνάζῃ ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα της εἰς τὸ ἐν αὐτίον τοῦ παιδίου, ἐνῶ ἡ γραῖα ἐξεκώφει τὸ ἕτερον. Τόσον δ' ἐτάραζαν τὸ ταλαίπωρον παιδίον, ὥστε οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ περὶ τῶν συμβάντων. Μόνον δὲ ὅτε ἐπανῆλθε τὸ ἄλλο παιδίον ἀνεκάλυψαν μέρος τῆς ἀληθείας.

— Ποῖος θὰ ἐπίστευε ποτὲ, εἶπεν ἡ Κ. Λαϊτβόδου, ὅτι ὁ Κ. Βάλδερστον θὰ ἔπαιζε τοιοῦτον παιγνίδι εἰς παλαιάν του γυνωριμίαν!

— Ω! πῶς δὲν ἐντράπη! εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ Κ. Γέρδαρ· καὶ τώρα τί νὰ εἰπῶ ἐγὼ εἰς τὸν ἄνδρα μου; Θὰ μὲ σκοτώσῃ, καὶ μοναδικὴ γυναίκα ἂν ἦμην εἰς ὅλο τὸ Γουλφχόπ.

— Ἐλα, ἔλα, ἡσύχασε, εἶπεν ἡ μήτηρ, εἶναι βέβαια δυστύχημα, ἀλλὰ δὲν θὰ φέρῃ τόσον μεγάλην τιμωρίαν. Διὰ νὰ σὲ σκοτώσῃ, πρῶτον θὰ σκοτώσῃ ἐμὲ, καὶ ἐγὼ ἠνάγκασα δυνατωτέρους ἀπ' αὐτὸν νὰ μὲ ἀφήσουν ἡσυχον. Δὲν μὲ ἀρέσουν αἱ χειρονομίαι· ἄς φωνάζουν ὅσον θέλουν.

Ὁ ποδοβολητὸς τῶν ἵππων ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ βαρελοποιοῦ καὶ τοῦ ἱερέως· μόλις δὲ ἀφιππεύσαντες καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ θερμανθῶσι, διότι ἡ ἑσπέρα μετὰ τὴν θύελλαν ἦτο ψυχρὰ, καὶ τὸ δάσος ὑγρὸν καὶ βορβορώδες. Ἡ νέχ σύζυγος, ἐνισχυμένη ὑφ' ὕλων τῶν θεληγῆτρων τῶν εορτασίμων ἐνδυμάτων της, ἔδραμε πρὸς τοὺς εἰσερχομένους διὰ νὰ δεχθῇ τὴν πρώτην προσβολὴν, ἐνῶ ἡ μήτηρ αὐτῆς, μιμουμένη τὸν λόχον τῶν Ῥωμαίων ἀπομάχων, ἔμεινεν ὀπισθεῖ, ἐτοιμὴ νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν ἐν ἀνάγκῃ. Καὶ αἱ δύο ἤλπιζον νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δυστυχήματος, ἡ μὲν μήτηρ θέτουσα μεταξὺ τῆς ἐστίας καὶ τοῦ Κ. Γέρδαρ τὸ ὄγκωδες σῶμα αὐτῆς, ἡ δὲ θυγάτηρ, διὰ τῆς υπερβαλλούσης φιλοφροσύνης μεθ' ἧς ἐδέχθη τὸν ἱερέα καὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς μεγίστης ἀνησυχίας μεθ' ἧς ἐξέφρασε τοὺς φόβους της μήπως εἶχον κρυολογήσει.

— Νὰ κρυολογήσωμεν! ἀπεκρίθη ἀγερώχως ὁ Γέρδαρ, ὅστις δὲν ἦτο ἐκ τῆς τάξεως ἐκείνης τῶν κυρίων καὶ αὐθεντῶν, ἐπὶ τῶν δ-ποιῶν αἱ σύζυγοι εἶναι ἀντιβασιλεῖς· θὰ κρυολογήσωμεν τώρα μόνον, νομίζω, ἂν δὲν μὰς ἀφήσῃς νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὴν φωτιάν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν διῆλθε μεταξὺ τῶν δύο ὀχρωτικῶν γραμμῶν ἔχων δὲ βλέμμα προσεκτικώτατον πρὸς πᾶσαν ἰδιοκτησίαν αὐτοῦ, παρετήρησε πάραυτα τὴν ἔλλειψιν τοῦ ὄβελου.

— Τί διάβολο, γυναίκα! . . . ἀνεφώνησεν.

— Ἐντροπή! ἐντροπή! ἀνέκραξαν καὶ αἱ δύο νὰ προφέρῃς τοιαύτην λέξιν ἔμπροσθεν εἰς τὸν Κ. Βιδβέντ!

— Ἐχω ἄδικον, εἶπεν ὁ βαρελοποιὸς, ἀλλὰ . . .

— Ὅταν προφέρωμεν τὸ ὄνομα τοῦ μεγαλητέρου ἐχθροῦ τῶν φυγῶν μας, εἶπεν ὁ Κ. Βιδβέντ, αὐτό . . .

— Ἐχῶ ἄδικον, ἐπανάλαβεν ὁ βαρελοποιός, . . .

— Αὐτὸ μᾶς ἐκθέτει εἰς τοὺς πειρασμούς του, ἐξηκολούθησεν ὁ θεβάσμιος ἱερεὺς, καὶ εἶναι πρόσκλησις, ἢ εἶδος ὑποχρέωσης, νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς ἄλλους πειραζομένους ὑπ' αὐτοῦ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι προφέρουν τόσον συχνὰ τὸ ὄνομά του.

— Καλὰ, καλὰ, Κ. Βιδθέντ' τί περισσότερο ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ ἓνας ἄνθρωπος παρὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔσφαλεν; εἶπεν ὁ βαρελοποιός· πλὴν συγχώρησέ με νὰ ἐρωτήσω διὰ τί ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν φωτιὰν τὰς πάπιαις πρὶν ἔλθωμεν.

— Δὲν τὰς ἐπειράξαμεν, Γίλβερτ, εἶπεν ἡ σύζυγος αὐτοῦ· ἀλλὰ, . . . ἀλλὰ . . . ἓνα συμβεβηκὸς τὸ ὁποῖον . . .

— Συμβεβηκός! ἀνέκραζεν ὁ Γέρδαρ ρίπτων ἐπ' αὐτῆς ὠργισμένα βλέμματα, δὲν τὰς συνέβη κανένα δυστύχημα, ἐλπίζω! Ὁμίλησε!

Ἡ σύζυγός του, ἥτις πάντοτε ἐφοβεῖτο αὐτὸν, δὲν ἐτόλμα ν' ἀπαντήσῃ· ἀλλ' ἡ μήτηρ ἦλθεν εἰς βοήθειάν της, μὲ βραχίονας οὕτως τοποθετημένους ὡς ἂν ἐσκόπευον νὰ ἐξαγκωνισθῶσιν εἰς τὴν προσεχῆ ἀπάντησιν.

— Ἐγὼ τὰς ἔδωκα εἰς μίαν παλαιὰν γνωριμίαν μου, Γέρδαρ, εἶπεν ἡ γραῖα, καὶ τόρα τί ἠμπορεῖς νὰ εἰπῆς πλέον;

Ἡ τόλμη αὐτῆ τῆς γραίαις ἀπεστόμωσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸν βαρελοποιόν.

— Καὶ σὺ ἔδωκες τὰς πάπιαις μου, τὸ ὠραιότερον φαγητὸν τοῦ γεύματος τοῦ βαπτίσματός μας, εἰς μίαν παλαιὰν γνωριμίαν σου! Ξανακωραμένη! Καὶ πῶς τὸν ὀνομάζουν αὐτὸν τὸν φίλον σου, σὲ παρακαλῶ; *

— Ὁ ἀξιότιμος Κ. Καλὲς Βάλδερστον, ἀπὸ τὸ Γουλφκράγ, ἀπεκρίθη ἡ Μπρία ἐτοιμῇ εἰς μάχην.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Γέρδαρ ὑπερέβη πᾶν ὄριον. Καὶ ἂν ὑπῆρχέ τι ἱκανὸν νὰ αὐξήσῃ τὴν ὀργὴν του, ἦτο ἡ εἰδήσις ὅτι ἡ ἀδιάκριτος προσφορά ἐγένετο πρὸς χάριν τοῦ φίλου μας Καλὲς, πρὸς τὸν ὁποῖον, ἕνεκα λόγων γνωστῶν τῷ ἀναγνώστη, εἶχε μεγίστην ἔχθραν. Ὑψώσε τὸ ραβδίον αὐτοῦ κατὰ τῆς γραίαις, ἀλλ' αὐτὴ, μηδὲλως ταραχθεῖσα, ἵστατο ἐνώπιον αὐτοῦ γενναίως σείουσα τὸ σιδηροῦν κοχλιάριον διὰ τοῦ ὁποῖου πρὸ μικροῦ ἐβράντιζε τὸ ἀρνίον. Τὸ ὄπλον της ἦτο βε-

θαίως ανώτερον και οι βραχιόνες της ουχι οι ασθενέστεροι, ωστε ο Γίλμπερτ εθεώρησεν ασφαλέςτερον να στραφῆ προς την γυναίκα αυτου, ητις απέπεμπεν υστερικόν τινα γογγυσμόν, μεγάλως συγκινουντα τον ιερέα, τον απλούστατον και κάλλιστον ανθρωπο του κόσμου.

— Και συ, ανόητη, εκάθησο ησυχη και αφησες να δώσουν το γευμά μου εις ένα οκνηρόν, μέθυσον, κακουργον υπηρέτην, διότι ερχεται να χαιδεύη τα αυτια μιās ξαναμωραμένης γρηῃς με ανοησίας και ψεύματα ; Τώρα θα σε δείξω . . .

Αλλ' ο ιερέυς, παρενέβη λόγω τε και έργω, ενῶ η Κ. Λαϊτβόδου εῤρίφθη μεταξυ αυτου και τῆς θυγατρὸς της και ἐκίνει το κοχλιάριόν της.

— Μήπως δὲν ἔχω το δικαίωμα να τιμωρήσω την γυναίκα μου ; ηρώτησεν ὀργίλως ο βαρελοποιός.

— Ἡμπορεῖς να τιμωρήσης την γυναίκα σου ὅσον θέλεις, ἀπεκρίθη η Κ. Λαϊτβόδου, ἀλλά ποτὲ δὲν θὰ ἐγγίσης το δάκτυλόν σου εις την κόρην μου χωρὶς να σε διορθώσω ἐγώ.

— Ἐντροπή, κύριε Γίρδαρ ! εἶπεν ο ιερέυς· αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα ποτὲ ἀπὸ σέ. Να μὴν ἡμπορήσῃς να κρατήσης την ἀμαρτωλὴν ὀργὴν σου ἐναντίον τοῦ πλησιεστέρου και προσφιλεστέρου ὄντος το ὁποῖον ἔχεις εις τον κόσμον· και αὐτὸ ἀπόψε, ὅταν θὰ ἐκτελέσης το σπουδαιότερον χρέος χριστιανοῦ πατρός ! Και ὅλα αὐτὰ διὰ τί ; διὰ ἀφθονίαν ματαίων και ἀχρήστων ἀναπαύσεων.

— Ἀχρήστων ! ἀνέκραξεν ο βαρελοποιός· ποτὲ δὲν ἐπλευσεν εις την λίμνην καλλιτέρα χῆνα, και ποτὲ δὲν ἐφονεύθησαν ὠραιότεραι ἀγριοπάπαι.

— Καλὰ, γείτονά μου, τὸ πιστεύω, εἶπεν ο ιερέυς, ἀλλὰ ἰδὲ πόσα ἄλλα περιττὰ πράγματα εἶναι εις την φωτιάν. Εἶδα ἡμέρας ὅτε ἓνα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ψωμῖα θὰ ἦτον εὐεργεσία εις πολλοὺς ἀνθρώπους, οι ὁποῖοι ἀπέθνησκον τῆς πείνας, μέσα εις τὰ σπήλαια ἢ περιπλανώμενοι εις τὰ βουνα και τοὺς βάλτους, διὰ τὸ Εὐαγγέλιον.

— Και αὐτὸ εἶναι τὸ ὁποῖον με πειράζει περισσότερο, εἶπεν ο βαρελοποιός, ἐπιθυμῶν να κατορθώσῃ τινα να συμπαθήσῃ εις την ουχι ἐντελῶς ἄδικον ὀργὴν αὐτου· ἂν ἡ παληόγρηρα τὰς ἐδίδεν εις κανένα πάσχοντα ἄγιον ἢ εις κανένα ἄλλον δὲν θὰ μ' ἐπείραζεν· ἀλλ'

εις αὐτὸν τὸν ἄρπαγα, τὸν ψεύστην, τὸν ἄπιστον Τόρην, εἰς αὐτὸν τὸν καταπιεστὴν, ὁ ὁποῖος ἦτον μεταξύ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ὠδήγησεν ὁ γέρον τύραννος Ἀλλὰν Ρεΐβενσγούδ ἐναντίον τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀργύλου! Νὰ δώσῃ τὸ ὠρσιότερον μέρος τοῦ γεύματός μου εἰς τοιοῦτον ἄνθρωπον! . . .

— Καλὰ, Γίλμπερτ, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς, καὶ δὲν βλέπεις τὴν θείαν δίκην εἰς αὐτό; Τὰ τέκνα τοῦ δικαίου δὲν ζητοῦν ἄρτον . . . φαντάσου ὅτι ὁ υἱὸς ἰσχυροῦ τυράννου ἀναγκάζεται νὰ θρέψῃ τὸν οἶκόν του ἐκ τοῦ περισσεύματός σου!

— Καὶ ἔπειτα, εἶπεν ἡ σύζυγος, δὲν τὰς ἐπῆρε διὰ τὸν λόρδον Ρεΐβενσγούδ, θὰ τὸ ἤκουες ἂν μὰς ἄφηνες νὰ ὀμιλήσωμεν . . . τὰς ἐπῆρε διὰ τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα, ὁ ὁποῖος εἶναι τώρα εἰς τὸ Γουλφκράγ.

— Ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον εἶναι εἰς τὸ Γουλφκράγ! ἀνέκραξεν ἀπορῶν ὁ βαρελοποιός.

— Ναί, προσέθηκεν ἡ Κ. Λαϊτβόδου, καὶ εἶναι νύχι καὶ κρέας μὲ τὸν λόρδον Ρεΐβενσγούδ.

— Ἀνόηται! ὁ ἀπαταιῶν ἐκεῖνος σὰς πωλεῖ καὶ σὰς ἀγοράζει! Ἄν σὰς εἶπῃ ὅτι τὸ φεγγάρι εἶναι χλωροτύρι θὰ τὸ πιστεύσετε; Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ καὶ ὁ Ρεΐβενσγούδ εἶναι ὡς ὁ σκύλλος μὲ τὴν γάταν.

— Σὲ λέγω ὅτι εἶναι ἐκεῖ καὶ ὅτι ζοῦν ὡς ἄνδρας μὲ γυναῖκα καὶ ἀκόμη καλλίτερα, εἶπεν ἡ γραῖα καὶ ὁ Πέτρος Πάντσον ὁ βαρελοποιὸς τῶν ἐργοστασίων τῆς βασιλίσσης ἀπέθανε καὶ θὰ δώσουν εἰς ἄλλον τὴν θέσιν του, καί . . .

— Ἐλα! σιωπήσατε καὶ αἱ δύο μὲ τὰς πολυλογίας σας! εἶπεν ὁ Γέρδαρ παραζαλισθεὶς ἀπὸ τὰς φωνάς.

Καὶ τῶντι ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐδόθη ὑπὸ δύο φωνῶν· διότι ἡ νέα σύζυγος, ἐνθαῤῥυνομένη ὑπὸ τῆς τροπῆς ἣν ἔλαβεν ἡ φιλονεικία, ἐπανελάμβανε δι' ἔτι ὑψηλοτέρας φωνῆς τὰς λέξεις τὰς ὁποίας ἐπράφερεν ἡ μήτηρ αὐτῆς.

— Λί γυναῖκες ἔχουν δίκαιον, κύριε, εἶπεν ὁ ἀρχιεργάτης τοῦ Γέρδαρ, ὅστις εἶχεν εἰσέλθει ἐνῶ ἐγίνετο ἡ συζήτησις. Εἶδα τοὺς ὑπηρέτας τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος τρώγοντας καὶ πίνοντας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Σμαλτρᾶς.

— Καὶ ὁ κύριός τῶν εἶναι εἰς τὸ Γουλφκράγ; ἤρώτησεν ὁ Γίρδαρ.

— Ναί, μὰ τὴν πίστιν μου, ἐκεῖ εἶναι.

— Καὶ ἐσυμφιλίωθη μὲ τὸν Ρεῖβενσγούδ;

— Φαίνεται, ἀφ' οὗ εἶναι εἰς τὸν πύργον του.

— Καὶ ὁ Πέτρος Πάντσον ἀπέθανε;

— Ναί, ναί, ἀπέθανε καὶ αὐτὸς ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ ἀρχιεργάτης, ἀφ' οὗ ἄδειασεν ἀρκετὰ βαρέλια βακί εἰς τὸν καιρὸν του. . . . Ἄλλ' ἔσον διὰ τὴν σουβλάν μὲ τὸ ψητὸν ἡμπορῶ νὰ τὴν ἐπάρω ὀπίσω, κύριε, διότι ὁ Βάλδερστον δὲν εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἡ φορὰ δα σὰς εἶναι σελλωμένη· θέλετε νὰ ὑπάγω;

— Ναι, Οὐίλλιαμ. . . ἔλα ἐδῶ. . . θὰ σὲ εἰπῶ τί νὰ κάμης ἀν τὸν προφθάσης.

Καὶ ἐξελλθὼν ἔδωκεν ἰδιαιτέρας ὁδηγίας εἰς τὸν Οὐίλλιαμ.

— Ωραία τὸ ἐσυλλογίσθης! εἶπεν ἡ πενθερά του, ὅτε ὁ Γίρδαρ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον· στέλλεις τὸν ἀθῶον νὰ κυνηγήσῃ ὀπλισμένον ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ ἤξεύρεις ὅτι ὁ Κ. Βάλδερστον πάντοτε φέρει μαχαίρι.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, ὅτι ἐσκέφθης καλὰ τί ἔκαμες, διότι ἄλλως ἡμπορεῖς νὰ δώσης αἰτίαν εἰς ἔριδα, καὶ χρεωστῶ νὰ σὲ εἰπῶ, ὅτι ὅστις διὰ τῆς ἀφροσύνης του γίνεται αἷτιος κακοῦ δὲν εἶναι ἀθῶος, ἀν καὶ ὁ ἴδιος δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν φιλονεικίαν.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε Βιδθέντ, ἀπεκρίθη ὁ Γίρδαρ· δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοὴν του ἐδῶ μέσα, μεταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ τοῦ παπᾶ. Γνωρίζω καλὰ πῶς πρέπει νὰ ζυμώσω, ἀφήσετέ με. Ἰωάννη, φέρε μας τὸ φαγητὸν καὶ ἄς παύσῃ πλέον ἡ συζήτησις.

Καὶ δὲν ἔκαμε πλέον λόγον περὶ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἐψητοῦ κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπέρας.

Ἐντοσοῦτῳ ὁ ἀρχιεργάτης, ἰπεύσας καὶ φέρων ἰδιαιτέρας ὁδηγίας, ἔτρεχε δρομαίως εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀρπαγὸς Καλέβ. Ἄλλ' οὗτος, ὅπως εὐκόλως φαντάζεται τις, δὲν ἐχρονотρίβησε καθ' ὁδόν. Διέκοψε καὶ αὐτὴν τὴν φιλτάτην του πολυλογίαν διὰ νὰ φθάσῃ ταχύτερον, εἰπὼν μόνον εἰς τὸν Λόκαρτ ὅτι παρεκάλεσε τὴν γυναῖκα τοῦ προμηθευτοῦ νὰ ἐψῆσῃ ὀλίγον τὰς ἀγρίας νήσσας, φοβούμενος μήπως ἡ Μυσία, ἣτις εἶχε τρομάξει ἐκ τοῦ κερανουοῦ, δὲν

ἠτοιμάσεν ἀρετὴν φωτίαν. Προσθέσας δὲ ὅτι ἦτον ἀνάγκη, νὰ φθάσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερα εἰς τὸ Γουλφκράγ, ἐβάδιζε τοσοῦτον ταχέως, ὥστε μόλις ἠδύναντο ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτὸν οἱ σύντροφοί του. ἤρχιζε δὲ νὰ νομίζῃ ὅτι εἶχε σωθῆ ἀπὸ πᾶσαν καταδίωξιν, φθάσας εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ λόφου, ὅστις ἐχώριζε τὸν πύργον ἀπὸ τοῦ χωρίου, ὅτε ἤκουσε μακρόθεν κρότον βημάτων ἵππου καὶ φωνὴν κρᾶζουσαν ἐκ διαλειμμάτων·

— Κ. Καλέβ, . . . Κ. Βάλδερστον, . . . Κ. Καλέβ Βάλδερστον, στάσου, περιμένέ με!

Ὁ Καλέβ, ὡς πάντες ἐννοοῦσι, δὲν ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην. Κατ' ἀρχάς, προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουε, καὶ ἐβεβαίωσεν εἰς τοὺς συντρόφους του ὅτι ἦτο ἡχὼ τοῦ ἀνέμου· μετὰ ταῦτα εἶπεν ὅτι ναὶ μὲν ἤκουσε τὴν φωνήν, ἀλλ' ὅτι δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ σταθῇ, καὶ ἐπὶ τέλους, σταθεὶς ἀκουσίως, διότι ὁ ἵππευς ἐπλησίασε καὶ ἐφαίνετο μεταξὺ τοῦ σκότους τῆς νυκτός, προσεπάθησε διὰ παντὸς τρόπου νὰ ὑπερασπίσῃ τὸ λάφυρον αὐτοῦ· ἔλαβε θέσιν ἀξιοπρεπῆ προέτεινε τὸν ὄβελόν, ὅστις, ὅπως ἐκράτει αὐτὸν, ἐπέιχε τόπον καὶ δόρατος καὶ ἀσπίδος, καὶ ἀπεφάσισε γενναίως ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον ἢ νὰ παραδοθῇ.

Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἀπορία αὐτοῦ ὅτε ὁ ἐργάτης τοῦ βαρελοποιοῦ, πλησιάσας καὶ ἀποτευνόμενος πρὸς αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ, εἶπεν·

— Ὁ κύριός μου ἐλυπήθη διότι ἦτον ἀπὼν ὅταν ἦλθετε εἰς τὸν οἶκόν του καὶ διότι δὲν ἠθελήσετε νὰ μείνετε εἰς τὸ γεῦμα τοῦ βαπτίσματος· ἀλλὰ λαμβάνει τὸ θάρρος νὰ σᾶς στείλῃ ἓνα μικρὸν βαρέλι κρασί τῆς Ἰσπανίας καὶ ὀλίγον ῥακί, διότι ἐνόησεν ὅτι, ἀφ' οὗ ἦλθαν ξένοι· τόσον αἰφνιδίως εἰς τὸν πύργον, δὲν θὰ ἐπροφθάσετε νὰ ἐτοιμάσετε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ τοὺς δεχθῆτε.

Ἀνέγνων ποτὲ ἱστορίαν τινὰ καθ' ἣν γέρον εὐγενὴς κυνηγεῖται ὑπ' ἄρκτου, ἀποβαλούσης τὸν φιδὸν αὐτῆς. Καταβληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ αὐτοῦ, ἐστράφη πρὸς τὴν ἄρκτον καὶ ἀνύψωσε τὴν ῥάβδον του· τὸ δὲ ζῶον ἰδὼν αὐτὸν ἐπανῆλθεν εἰς ὑπακοήν, καὶ, ἀντὶ νὰ τὸν κατασπαράξῃ, ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν καὶ ἤρχησε νὰ χορεύῃ.

Ἡ εὐχάριστος ἀπορία τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου, ὅστις ἐνῶ περιέμενε

νά καταβροχθισθῆ ὑπὸ τοῦ θηρίου ἐσώθη τόσον ἀπροσδοκῆτως, δὲν ὑπῆρξε μεγαλύτερα τῆς τοῦ φίλου ἡμῶν Καλεῖβ, ἀνακαλύψαντος ὅτι ὁ καταδιώκων αὐτὸν σκοπὸν εἶχε νὰ προσθέσῃ εἰς τὰ λάφυρα αὐτοῦ καὶ οὐχὶ νὰ ἀφαιρέσῃ. Ἀνεκάλυψεν ὅμως τὸ μυστήριον τοῦτο, ἅμα ὡς ὁ Οὐίλλιαμ, καταβάς τοῦ ἵππου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο μεταξὺ τῶν δύο βαρελίων, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς του·

— Ἄν ἦναι δυνατὸν νὰ γίνῃ τίποτε διὰ τὴν θέσιν τοῦ Πέτρου Πάντσον, ὁ Γίλμπερτ Γίρδαρ θὰ φερθῆ μὲ τρόπον ὁ ὁποῖος θὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Κ. τοῦ Ρεΐβενσγούδ, καὶ θὰ ἦναι πολλὰ εὐτυχῆς νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μὲ τὸν Κ. Βάλδερστον ὁ ὁποῖος θὰ τὸν εὕρῃ εὐλύγιστον ὡς κλάδον ἰτέας δι' ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιθυμήσῃ.

Ὁ Καλεῖβ ἤκουσε πάντα ταῦτα ἄνευ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἐκτὸς τῆς ὄλων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ Λοδοβίκου ΙΔ'· μέχρι τῆς σήμερον, δηλαδή·

— Ὅα σκεφθῶμεν περὶ αὐτοῦ. Κκι μετὰ ταῦτα προσέθηκε δυνατὰ διὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ Λόκαρτ·

— Ὁ Κύριός σου ἐφέρθη μὲ τὴν πρέπουσαν εὐγένειαν καὶ προσοχὴν στείας τὰ βαρέλια αὐτὰ, καὶ δὲν θὰ λησμονήσω νὰ τὸ εἰπῶ εἰς τὸν λόρδον τοῦ Ρεΐβενσγούδ. Καὶ τώρα, παιδί μου, ἡμπορεῖς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν πύργον, καὶ ἂν δὲν εὕρῃς κανένα ὑπηρέτην εἰς τὴν θύραν, τὸ ὁποῖον εἶναι πιθανώτατον, διότι ἅμα ἐγὼ γυρίσω τὴν ράχιν φεύγουν καὶ αὐτοὶ, ἡμπορεῖς νὰ τοποθετήσῃς τὸ κρασί εἰς τὴν κάμαραν τοῦ θυρωροῦ, ἡ ὁποία εἶναι δεξιὰ τῆς μεγάλης εἰσόδου... Ὁ θυρωρὸς δὲν εἶναι ἐκεῖ, διότι ἔλαβεν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῆ τοὺς φίλους σου, ὥστε δὲν θὰ ἀπαντήσῃς ἴσως κανένα.

Ὁ ἐργάτης, ἀκούσας τὰς διαταγὰς ταύτας, ἀνεχώρησε· φθάσας δὲ εἰς τὸν πύργον ἔθεσε τὰ βαρέλια εἰς τὸ ἐρειπωμένον δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ καὶ ἐπανῆλθε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τινά. Ἐκτελέσας οὕτω τὰς ὁδηγίας τοῦ κυρίου αὐτοῦ, καὶ χαιρετίσας εὐγεσῶς τὸν Καλεῖβ καὶ τοὺς συντρόφους του ἐνῶ ἐπανήρχετο, ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον ἐν καιρῷ διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς μέρος εἰς τὴν διασκέδασιν τοῦ βαπτίσματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ἀφήκαμεν τὸν Καλὲθ θριαμβεύοντα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν διαφόρων κατορθωμάτων αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς τιμῆς τοῦ οἴκου τῶν Ρεΐβενσγούδ. Ὅτε δὲ συνήθροισε καὶ ἐτακτοποίησε τὰ διάφορα φαγητὰ, καὶ αὐτὸς ἠπόρει, καθότι τοιοῦτο βασιλικὸν γεῦμα δὲν εἶχε φανῆ εἰς τὸ Γουλφκράγ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ νεκρικοῦ συμποσίου. Μεγίστην ἡσθάνετο ὑπερηράνειαν *στολίζων* τὴν δρυῖνην τράπεζαν διὰ λευκοῦ τραπεζομανδύλου καὶ θέτων ἐπ' αὐτῆς τὰς νήσσας καὶ τὸ ἄλλο κυνήγιον, ἔρριπτε δ' ἐν ταύτῳ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βλεμμα ἐπὶ τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ τῶν ξένων, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τοὺς ἐπιπλήξῃ διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν. Τὴν δ' ἐσπέραν ὁ Λόκαρτ εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν ἰστορίας πολλὰς, ἀληθεῖς ἢ μὴ, ἱστορίας περὶ τοῦ ἀρχαίου μεγάλειου τοῦ Γουλφκράγ καὶ περὶ τοῦ κράτους αὐτοῦ ἐπὶ τῶν περιχώρων.

— Ἐνας χωρικὸς σπανίως ἐθεώρει ἰδικόν του ἕνα βῶδι ἢ ἕνα ἀρνίον πρὶν ἐρωτήσῃ τὸν λόρδον τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἂν τὸ ἤθελεν ἐκεῖνος ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ ζητοῦν τὴν συγκατάθεσιν τοῦ λόρδου διὰ νὰ ὑπανδρευθοῦν, καὶ διηγοῦνται πολλὰς διασκεδαστικὰς ἱστορίας περὶ τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων. Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Καλὲθ, ἂν καὶ ὁ σημερινὸς καιρὸς δὲν εἶναι ἐκεῖνος ὁ παλαιὸς καὶ καλὸς, ὅταν ἡ ἐξουσία εἶχε τὰ δικαιώματά της, εἶναι ὡς τόσον ἀληθές, κύριε Λόκαρτ, καὶ σὺ ἐν μέρει θὰ τὸ παρετήρησες, ὅτι ἡμεῖς, τὰ μέλη τοῦ οἴκου τοῦ Ρεΐβενσγούδ, προσπαθοῦμεν νὰ διατηρήσωμεν τὰς ἀρμοδίας ταύτας σχέσεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ὑπάρχουν μεταξὺ τοῦ ἀνωτέρου καὶ τῶν ὑποδεστέρων, καὶ κινδυνεύουν νὰ καταστραφοῦν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, χάρις εἰς τὴν γενικὴν ἀναρχίαν καὶ ἐλευθερίαν τοῦ παρόντος δυστυχοῦς καιροῦ!

— Πλὴν, εἶπεν ὁ Λόκαρτ, εἰπέ με, κύριε Βάλδερστον, εἰπέ με, σὲ παρακαλῶ, οἱ χωρικοὶ τοῦ χωρίου τὸ ὅποσον ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτὸν τὸν πύργον εἶναι ἐν γένει εὐπειθεῖς; Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσω, εἰς τὸν πύργον τοῦ Ρεΐβενσγούδ, ὁ ὅποῖος ἀνήκει τώρα εἰς τὸν κύριόν μου, δὲν ἀφήσετε πολλὰ εὐπειθεῖς κατοίκους.

— Ἄ! κύριε Λόκαρτ, ἀπεκρίθη ὁ Καλὲθ, πρέπει νὰ συλλογισθῆς ὅτι ἄλλαξαν κύριον, καὶ ὅτι ὁ νέος κύριος δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ

λαμβάνη ὅ,τι ὁ παλαιός. Αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ρεῖβενσγούδ εἶναι φιλόνοικοι καὶ δύστροποι· δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ζήσῃ τις μὲ αὐτοὺς ὅταν δὲν ἀγαποῦν τὸν κύριόν των . . . καὶ ἂν ὁ κύριός σου τοὺς ἐξαγριώσῃ μίαν φοράν, ὅλος ὁ τόπος δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ τοὺς καθουχάσῃ.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐπανελάθειν ὁ Λόκαρτ, ἂν αὐτὰ ἦναι ὅπως τὰ λέγῃς, νομίζω ὅτι τὸ φρονιμώτερον δι' ὅλους μας εἶναι νὰ κάμωμεν συνοικέσιον μεταξὺ τοῦ νέου λόρδου σου καὶ τῆς ὠραίας μας νέας μιλαίδης· ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ ἤμπορεῖ νὰ ράψῃ εἰς τὸ φόρεμα τῆς νύμφης τὴν ἀρχαίαν σας βαρονίαν· αὐτὸς θὰ εὕρῃ τρόπον γρήγορα νὰ προμηθευθῇ κάμμιαν ἄλλην μὲ ὁποῖόν δήποτε μέσον, ἀφ' οὗ ἔχει τόσον μεγάλο κεφάλι.

Ὁ δὲ Καλὲθ σείων τὴν κεφαλὴν·

— Εὐχόμεαι, εἶπεν, εὐχομαι, ὅλα αὐτὰ νὰ ἐπιτύχουν, κύριε Λόκαρτ. Ἰπάρχουν ἀρχαῖαι προφητεῖαι περὶ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, τὰς ὁποίας ὁ θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴν ἰδῶ ἐνόσω ζω' ἀφοῦ εἶδα τόσα ἄλλα δυστυχήματα!

— Ἐλα, ἔλα! ἄφητε κατὰ μέρος τὰς προφητείας, εἶπεν ὁ συνάδελφος αὐτοῦ· ἂν οἱ νέοι ἀγαπηθοῦν θὰ κάμουν ἐν ὠραίῳ ζευγάρι. Ἀλλὰ, διὰ νὰ εἰπῶ καὶ τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὴν αἰθουσάν μας κάθηται μία κυρία, ἡ ὁποία θὰ θελήσῃ νὰ βάλῃ τὸ χέρι της καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας . . . Δὲν πειράζει ὅμως ἄς πῶμεν εἰς τὴν ὑγείαν των· θὰ γεμίσω καὶ ἓνα ποτήρι διὰ τὴν Κ. Μυσίαν ἀπὸ τὸ κρασί τοῦ Κ. Γίρδαρ.

Ἐνῶ δὲ οἱ ὑπηρέται διεσκέδαζον τοιοῦτοτρόπως εἰς τὸ μαγειρεῖον, οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ κύριοι αὐτῶν δὲν ἦσαν ἤττον εὐχαρίστως ἡσυχολημένοι. Ἄμα ὡς ὁ Ρεῖβενσγούδ ἀπεφάσισε νὰ φιλοξενήσῃ τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα ὅπως ἠδύνατο, ἐθεώρησε χρέος αὐτοῦ νὰ λάβῃ τὸ εἰλικρινές καὶ εὐγενές ἐκεῖνο ὕφος τὸ ἀρμόζον εἰς οἰκοδεσπότην εὐχαριστούμενον διὰ τὴν ἐπίσκεψιν. Πολλάκις παρετηρήθη ὅτι ὅταν ἄνθρωπός τις ἀρχίζῃ νὰ ὑποκρίνηται χαρακτηρὰ τινα, ἐπὶ τέλους συμμορφοῦται ἐντελῶς μετ' αὐτοῦ. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἢ δύο ὥρῶν ὁ Ρεῖβενσγούδ, ἀπορῶν καὶ αὐτὸς, εὐρέθη εἰς τὴν θέσιν ἀνθρώπου εἰλικρινῶς προσπαθοῦντος διὰ παντὸς τρόπου, νὰ διασκεδάσῃ εὐπροσδέκτους καὶ ἐντίμους ξένους. Πόσον ἡ μεταβολὴ

αὕτη τῆς διαθέσεώς του ὠφείλετο εἰς τὴν ὠραιότητα καὶ ἀπλότητα τῆς Μις Ἄστον, εἰς τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧς αὕτη συνεμορφώθη πρὸς τὰς ἐλλείψεις τῆς θέσεώς της, ἢ πόσον ἐπενήργησαν ἐπ' αὐτὸν οἱ γλυκεῖς καὶ εὐπροσῆγοροι λόγοι τοῦ Σφραγιδοφύλακος, ἔχοντος τὴν εὐγλωττίαν ἐκείνην ἣτις τέρπει τὴν ἀκοήν, ἀφίνομεν εἰς τὴν ἀγγίνοιαν τοῦ ἀναγνώστου νὰ κρίνη. Νομίζομεν ὅμως ὅτι ἐπὶ τὸν Ρεΐβενσγούδ ἐπενήργησαν ἀμφότερα.

Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἦτο ἀπόμαχος πολιτικός, γνωρίζων κάλλιστα τὰς ἀυλὰς, τὰ ὑπουργεῖα καὶ ὅλας τὰς φάσεις τὰς ὁποίας εἶχον λάβει τὰ δημόσια πράγματα κατὰ τὰ τελευταία συμβάντα τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Ἡδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ ἐξ ἰδίας πείρας καὶ περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ περὶ τῶν συμβάντων διὰ τρόπου θέλγοντος τὴν ἀκοήν· εἶχε δὲ τὴν ἰδιαίτην τέχνην, καὶ τοιμηδέποτε προφέρων λέξιν δυναμένην νὰ ἐνοχοποιήσῃ αὐτὸν, νὰ πείθῃ τὸν ἀκροατὴν ὅτι ὁμίλει ἄνευ τῆς παραμικροτέρας προφυλάξεως ἢ περισκέψεως. Ὁ Ἐδγάρ, εἰ καὶ πρακατελλημένος καὶ ἀληθεῖς λόγους ἀγανακτήσεως ἔχων, ἤσθάνθη ὅτι εὐχαριστεῖτο καὶ ἐνταύτῃ ἐδιδάσκετο ἀκροώμενος τοῦ πολιτικοῦ, ἐνῶ οὗτος, ὅστις ἔδειξε τοιαύτην ἀδεξιότητα ὅτε ἠναγκάσθη νὰ εἴπῃ ποῖος ἦτο, εἶχεν ἤδη ἀναλάβει ἅπασαν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐφράδειαν χρυσοστόμου καὶ ἐπιτηδειοτάτου δικηγόρου.

Ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ δὲν ὠμίλει πολλά, ἀλλ' ἐμειδία, καὶ ὅ,τι ἔλεγεν ἐδήλου γλυκύτητα καὶ ἐπιθυμίαν νὰ εὐχαριστήσῃ, τὸ ὁποῖον, πρὸς ἄνθρωπον ὑπερήφανον ὡς ὁ Ρεΐβενσγούδ, ἦτο μαγευτικώτερον καὶ τοῦ λαμπροτέρου πνεύματος. Πρὸ πάντων δὲ, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ παρατηρήσῃ οὗτος ὅτι, εἴτε ἐξ εὐγνωμοσύνης, εἴτε ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας, ἦτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου καὶ καταρρέουσης αὐτοῦ αἰθούσης, τὸ ἀντικείμενον τοῦ αὐτοῦ σεβασμοῦ παρὰ τῶν ξένων, ὡς ἂν περιστοιχίζετο ὑπὸ πάσης τῆς λαμπρότητος καὶ πάντων τῶν μέσων τῆς φιλοξενίας, ἅτινα ἤρμοζον εἰς τὸ ὑψηλὸν γένος του. Πᾶσαι αἱ ἐλλείψεις παρεβλέποντο ὑπ' αὐτῶν, ἢ ἂν τὰς παρετήρουν, προσεπάθουν πάντοτε νὰ ἐπαινώσωσι τὴν ἐπιτηδειότητα μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Καλέβ κατῴρθου νὰ θεραπεύσῃ αὐτάς. Ὅτε δὲ δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ μειδιάσωσιν, ἐμειδίων, ἀλλὰ μετὰ καλοκάγαθίας καὶ εὐγενείας, καὶ προσέθετον πάντοτε λέξεις τινὰς καλῶς ἐκφραζούσας

πόσον ἐτίμων τὰ προτερήματα τοῦ εὐγενοῦς κυρίου τοῦ πύργου, καὶ πόσον ὀλίγον ἐφρόντιζον διὰ τὰς ἐλλείψεις. Δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν ἡ εὐχαρίστησις του βλέποντος τὰ προσωπικὰ αὐτοῦ προτερήματα ὑπερισχόντα τοῦ πλοῦτου, δὲν εἶχεν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ὑπερηφάνου καρδίας του ὅσην καὶ ἡ ὀμιλία τοῦ πατρὸς καὶ ἡ καλλονὴ τῆς Λουκίας Ἄστον.

Ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως ἔφθασεν. Ὁ Σφραγιδοφύλαξ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἀπεχώρησαν εἰς τὰ δωμάτια αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν κάλλιον ἐστολισμένα ἀφ' ὅσον ἦτο δυνατόν νὰ περιμείνη τις. Εἶναι ἀληθές, ὅτι διὰ νὰ προετοιμάσῃ αὐτὰ ἡ Μυσία ἐβοηθήθη ὑπὸ μιᾶς *g. λυάρου*, ἣτις εἶχεν ἔλθει ἐπ' αὐτῷ ἐκ τοῦ χωρίου της διὰ νὰ μάθῃ νέας, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκράτησεν ὁ Καλέβ καὶ ἔθεσεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς Μυσίας διὰ τὴν ἐσπέραν. Ὡστε ἀντὶ νὰ ὑποστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν της κομίζουσα περιγραφὰς τοῦ φορέματος καὶ τοῦ προσώπου τῆς εὐγενοῦς νέας, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ Γουλφκράγ.

Κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσοῦδ συνώδευσε τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Καλέβ, ὅστις ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, μεθ' ὅλης τῆς ἐπισημότητος τῆς ἀρμοζούσης εἰς κηρία, δύο κοινὰ ἀλειμματοκήρια, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο τότε μόνοι οἱ χωρικοί· ἦσαν δὲ πεπηγμένα ἐπὶ ἀθλίων κηροπηγίων. Ἐξελθὼν δὲ ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον φέρων δύο πήλινα ἀγγεῖα (διότι, εἶπε, τὰ κινεζικὰ τὰ μετεχειρίζοντο σπανίως μετὰ τὸν θάνατον τῆς μιλαϊδῆς), τὸ μὲν περιέχον ἰσπανικὸν οἶνον, τὸ δ' ἕτερον ῥακίον· μηδὲν ὡς ἀναλογιζόμενος ὅτι ἦτο εὐκολώτατον νὰ ἀνακαλυφθῇ τὸ ψεῦδος του, εἶπεν ἀναιδῶς ὅτι ὁ μὲν ἰσπανικὸς οἶνος εὕρισκετο πρὸ εἰκοσιν ἐτῶν εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Γουλφκράγ, τὸ δὲ ῥακίον, ἂν καὶ δὲν ἤρμοζεν εἰς αὐτὸν νὰ ὀμιλῇ ἐνώπιον τῶν ἐντιμοτάτων, ἦτο γλυκὺ ὡς ὑδρόμελι καὶ δυνατόν ὡς ὁ Σαμφών. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἦτο τὸ αὐτὸ ἐκ τοῦ ὁποίου εἶχον πῖσι τὴν ἡμέραν τῆς ἀξιωμανημονεύτου ἐκείνης ἑορτῆς, καθ' ἣν ὁ γέρον Μίκλεστοβ (*Micklestob*) ἐφρονεῦθη ἐπὶ τῆς ἀναβάθρας ὑπὸ τοῦ Ζεγκλεβρά (*Jenklebrae*) ἕνεκεν ἔριδος ἀφορώσης τὴν τιμὴν τῆς ἀξιολατρεῦτου μιλαϊδῆς Μαίρενδ (*Muirend*) μεμακρυσμένης συγγενοῦς τῆς οἰκογενείας· καὶ ὁμως...

— Πλὴν διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογῶμεν, κύριε Καλὲβ, εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, δός με, παρακαλῶ, ἐν ποτῆρι νερόν.

— Νερόν ! ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ νὰ πῆν ὁ Μιλόρδος νερόν ἐνὸς ἡμέρας εὐρίσκεται ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ Καλὲβ, αὐτὸ θὰ ἀτιμάσῃ τόσον ἐνδοξὸν οἰκογένειαν.

— Καὶ ὅμως ἂν ὁ Μιλόρδος ἐπιθυμῇ νὰ πῆν νερόν, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, νομίζω ὅτι ἠμπορεῖς νὰ τὸν δώσῃς· διότι ἂν δὲν λαθάνωμαι, δὲν εἶναι πολλαὶ ἡμέραι ἀφ' ὅτου ἔπιαν ἐδῶ νερόν ἄλλοι καὶ με γάλην ὄρεξιν.

— Βέβαια, βέβαια, ἂν ὁ Μιλόρδος τὸ ἐπιθυμῇ, ἀπεκρίθη ὁ Καλὲβ. Καὶ ἐξεληθὼν ἐκόμισεν ἀγγεῖον περιέχον τὸ διαυγὲς ποτόν. Δὲν πιστεύω, προσέθηκε, νὰ ἐπίετε συχνὰ νερόν τόσον καλὸν ὅσον τοῦ πηγαδίου τοῦ Γουλφκράγ... καὶ ὅμως...

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα νὰ ἀναπαυθῇ εἰς τὸ πτωχόν μας δωμάτιον, ὑπέλαβεν ὁ Ἐδγάρ διακόψας τὸν πολὺλογον ὑπηρετήν, ὅστις, στραφείς εὐθὺς πρὸς τὴν θύραν καὶ χαιρετίσας ἐδαφιαίως, ἠτοιμάζετο νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν κύριον αὐτοῦ.

Ἄλλ' ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἐσταμάτησε τὸν Ἐδγάρ εἰπὼν·

— Ἐγὼ νὰ εἰπῶ μίαν λέξιν εἰς τὸν Κύριον τοῦ Ρέιβενσγούδ, κύριε Καλὲβ, πιστεύω δὲ ὅτι θὰ σὲ ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ τὸν περιμείνῃς.

Χαιρετίσας καὶ ἐκ δευτέρου ἔτι πλέον ἐδαφιαίως ὁ Καλὲβ, ἀνεχώρησεν, ἐνῶ ὁ κύριος αὐτοῦ ἕστατο ἀκίνητος, περιμένων, μετὰ μεγίστης ἀμηχανίας, νὰ ἴδῃ πῶς θὰ ἐτελείονεν ἡμέρα γόνιμος τοσούτων ἀπροσδοκῆτων συμβάντων.

— Κύριε Ρέιβενσγούδ, εἶπεν ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον μετὰ τινος δισταγμοῦ, ἐλπίζω ὅτι γνωρίζετε ἀρετὰ τὸν χριστιανικὸν νόμον, ὥστε δὲν θὰ ἀφήσετε νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ νὰ ἦσθε ὀργισμένοι.

Ὁ Ἐδγάρ, ἐρυθριάσας, ἀπεκρίθη ὅτι δὲν εἶχεν αἰτίαν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ πκράγγεσμα τοῦτο τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

— Ἐνόμιζα τὸ ἐναντίον, εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, ἐνθυμούμενος τὰς διαφορὰς ἐριδας καὶ δίκας αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς συχνὰ ἀνεφύησαν μεταξύ τοῦ μακαρίτου καὶ ἐντίμου πατρός σου καὶ ἐμοῦ.

— Ἐπεθύμουν πολὺ, Μιλόρδε, εἶπεν ὁ Ρέιβενσγούδ τραπτόμενος

ὑπὸ συγκινήσεως τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ καταπνίξῃ, νὰ μὴ ἐγίνετο λόγος περὶ τῶν περιστάσεων ἐκείνων ἐνῶ εὕρισκόμεθα ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς μου.

— Θὰ ἤμην καὶ ἐγὼ σύμφωνος καὶ θὰ ἠθθανόμην τὴν ἀβρότητα ταύτην εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν, ἀπεκρίθη ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄξον, ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ ἄνευ δισταγμοῦ. Ἀρκετὰ ὑπέφερα ἤδη ἀπὸ τὴν ἀβροφροσύνην ἐκείνην ἢ ὁποία μὲ ἐμπόδισε νὰ ζητήσω ἐπιμόνως, ὅ,τι ἀληθῶς συχνὰ ἐζήτησα, ἥτοι προσωπικὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ πατρὸς σας . . . αὐτὸ θὰ ἐπρολάμβανε πολλὰ δυστυχήματα καὶ πολλὰς ἀνησυχίας μεταξὺ ἡμῶν.

— Εἶναι ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Ἐδγάρ μετὰ μικρὰν σκέψιν. Ἰκούσα τὸν πατέρα μου νὰ λέγῃ ὅτι ἐπροτεῖνατε προσωπικὴν συνέντευξιν.

— Ἐπρότεινα, ἀγαπητέ μου Κύριε; Βεβαίως τὴν ἐπρότεινα, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὴν ζητήσω, νὰ παρακαλέσω νὰ μὲ δοθῇ ὡς χάρις . . . ἔπρεπε νὰ σχίσω τὸν πέπλον, τὸν ὁποῖον ἄνθρωποι τοῦ συμφέροντος εἶχαν ἀπλώσει μεταξὺ μας, ἔπρεπε νὰ δειχθῶ, ὅπως καὶ ἤμην, πρόθυμος νὰ θυσιάσω καὶ μέγα μέρος τῶν νομίμων δικαιωμάτων μου χάριν αἰσθημάτων τόσῳ φυσικῶν, ὅσον ἦσαν τὰ τοῦ πατρὸς σας. Συγχωρήσατέ με νὰ εἰπῶ διὰ νὰ δικαιολογηθῶ, νέε μου φίλε, (διότι οὕτως ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ὀνομάζω τώρα) ὅτι ἂν ὁ πατήρ σας καὶ ἐγὼ ἐνταμωνώμεθα τόσον μόνον καιρὸν, ὅσον ἡ καλή μου τύχη μὲ ἐπέτρεψε νὰ διατρίψω σήμερον μαζὶ σας, ὁ τόπος οὗτος εἶναι πιθανώτατον ὅτι θὰ εἶχεν ἀκόμη ἐν τῶν σεβασμιωτάτων μελῶν τῆς ἀρχαίας ἀριστοκρατίας του, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἶχα τὴν δυσαρέσκειαν νὰ χωρισθῶ διὰ παντὸς καὶ ἐχθρικῶς ἀπὸ ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου τὸν χαρακτήρα ἐν γένει ἐθαύμαζα καὶ ἐτίμων.

Εἶπε καὶ ἔφερε τὸ μανδύλιον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ δὲ Ρέιβενσγούδ συνεκινήθη ἐπίσης, ἀλλὰ περιέμενεν ἐν σιωπῇ τὴν ἐξακοιλούθησιν τῆς παραδόξου ταύτης διακοινώσεως.

— Εἶναι ἀναγκαῖον, ἐξηκολούθησεν ὁ λόρδος Σφρχιγδοφύλαξ, καὶ δίκαιον νὰ ἐννοήσατε ὅτι ὑπῆρξαν μετὰξὺ ἡμῶν πολλὰ ζητήματα ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ ἐθεώρησα πρέπον νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὰ δικαστήρια διὰ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτάσεως τῶν νομίμων δικαιωμάτων μου, οὐδέποτε ὅμως εἶχα σκοπὸν νὰ ὑπερβῶ τὰ ὅρια τῆς εὐθύτητος.

— Μιλόρδε, εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ, εἶναι περιττὸν νὰ ἐξακολουθήσετε πλέον τὸ ἀντικείμενον τοῦτο. Ὅ,τι ὁ νόμος σὰς ἔδωκεν ἢ θὰ σὰς δώσῃ τὸ ἀπολαμβάνετε ἢ θὰ τὸ ἀπολαύσετε ἐλευθέρως· οὔτε ὁ πατήρ μου οὔτε ἐγὼ ἠθέλομεν δεχθῆ ποτέ τι ὡς χάριν.

— Χάριν; ... ὄχι... δὲν μὲ ἐνόησατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, ἢ μᾶλλον δὲν εἴσθε δικηγόρος καὶ διὰ τοῦτο μὲ παρεξηγεῖτε. Δικαιώματά τινα εἶναι ὀρθὰ ἐνώπιον τοῦ νόμου καὶ ἀναγνωρίζονται ὡς τοιαῦτα, καὶ ὅμως δύναται ἄνθρωπος τίμιος νὰ μὴ συγκατατεθῆ, εἰς πᾶσαν περίστασιν, νὰ τὰ μεταχειρισθῆ.

— Λυποῦμαι δι' αὐτὸ, Μιλόρδε.

— Ὅχι ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ· ὁμιλεῖτε ὡς νέος δικηγόρος ὅστις ἐξάπτεται. Ἰπάρχουν ἀκόμη πολλὰ πράγματα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀποφασίσωμεν μεταξύ μας. Ἦμπορεῖτε νὰ μὲ μεμφθῆτε, ἐμὲ γέροντα ἄνθρωπον ἐπιθυμοῦντα εἰρήνην, καὶ ὄντα ἐντὸς τοῦ πύργου νέου εὐγενοῦς, ὅστις ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς κόρης μου καὶ τὴν εἰδικήν μου, διότι ἐπιθυμῶ, ἀνυπομόνως ἐπιθυμῶ, νὰ τακτοποιήσωμεν τὰ πάντα φιλικῶς καὶ γενναίως;

Ὁ γέρον, ἐνῶ ὠμίλει ἔτι, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ἐδγάρ καὶ ἔσφιγγεν αὐτὴν ἐνθέρμως· ὥστε, ὁποῖα καὶ ἂν ἦτο ἡ ἀπόφασις τοῦ νέου, δὲν ἠδύνατο οὗτος νὰ μὴ δώσῃ ἀπάντησιν σύμφωναν πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ ξένου. Εὐχηθεὶς λοιπὸν εἰς αὐτὸν καλὴν νύκτα ἀνέβαλε τὴν περαιτέρω συζήτησιν εἰς τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον.

Ὁ Ρεΐβενσγούδ ἔδραμεν εἰς τὴν αἵθουσαν, ὅπου ἔμελλε νὰ διανυκτερεύσῃ, καὶ ἐπὶ τινα χρόνον ἐβᾶδισεν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν βῆμα ἄτακτον καὶ ταχύ. Ὁ θανάσιμος αὐτοῦ ἐχθρὸς ἦτο ὑπὸ τὴν στέγην του, καὶ ὅμως τὰ πρὸς αὐτὸν αἰσθήματά του οὔτε τιμαριώτου ἐχθροῦ, οὔτε ἀληθοῦς χριστιανοῦ ἦσαν. Ἠσθάνετο ὅτι ὁ μὲν χριστιανὸς δὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ αὐτὸν, ὁ δὲ ἐχθρὸς δὲν ἐξηκολούθει τὴν ἐκδίκησίν του, ἀλλ' ὅτι ἔκαμε ταπεινὸν καὶ ἄτιμον συμβιβασμὸν μεταξύ τῆς ὀργῆς του ἐναντίον τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὴν θυγατέρα. Κατηρᾶτο ἑαυτὸν ἐνῶ περιεπάτει ἀνησύχως ἐντὸς τῆς αἰθούσης, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζεν ἡ ὠχρὰ σελήνη καὶ ἡ ἐρυθροτέρα λάμψις τοῦ ἐκπνέοντος πυρὸς, ἦνοιγε δὲ καὶ ἔκλειε μεθ' ὀργῆς τὰ κιγκλιδωτὰ παράθυρα, ὡς ἂν ἠσθάνετο ἀνάγκην ἄλλοτε μὲν ν' ἀναπνεύσῃ ἄλλοτε δὲ ν' ἀποκλείσῃ τὸν καθρὸν ἀέρα.

Ἐπὶ τέλους ὁμως ὁ χεῖμαῦρος τῆς ὀργῆς του κατεπραύνθη ὀλίγον, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξαπλωθῆ ἐπὶ τοῦ καθίσματος ὅπου ἐσκόπευε νὰ ἀναπαυθῆ τὴν νύκτα.

— Ἄν ἦναι ἀληθὲς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτε παρῆλθεν ἡ πρώτη ὀρμὴ τοῦ πάθους, ἂν ἦναι ἀληθὲς ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἐπιθυμῆ ἄλλο τι ἀφ' ὅ,τι τῷ δίδει ὁ νόμος, ἂν ἐπιθυμῆ νὰ συμβιβασθῆ κατὰ τοὺς νόμους τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς δικαιοσύνης, ποῖον λόγον εἶχεν ὁ πατήρ μου νὰ παραπονηῆται; ποῖον λόγον ἔχω ἐγώ; Ἐκεῖνοι παρὰ τῶν ὀποίων ἐλάβομεν τὰ ἀρχαῖά μας κτήματα ἔπεσαν ὑπὸ τὸ ξίφος τῶν προγόνων μου καὶ ἄφησαν τὰ πλοῦτη καὶ τὰ κτήματά των εἰς τοὺς νικητάς· ὑποκύπτομεν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ νόμου, ὅστις εἶναι τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε οἱ Σκῶτοι ἰππὸται δὲν δύνανται ν' ἀντισταθῶσιν. Ἄς συνθηκολογήσωμεν μὲ τοὺς νικητάς τῆς ἡμέρας, ὡς ἂν ἐπολιορκούμεθα εἰς τὸ φρούριόν μας ἄνευ ἐλπίδος βοηθείας. Πιθανὸν ὁ ἄνθρωπος οὗτος νὰ ἦναι ἄλλος ἀφ' ὅ,τι τὸν ἐνόμισα κατ' ἀρχάς· καὶ ἡ κόρη του . . . πλὴν ἀπεφάσισα νὰ μὴ σκεφθῶ περὶ αὐτῆς.

Περιτυλιχθεὶς δὲ τὸν μανδύαν αὐτοῦ ἀπεκοιμήθη καὶ ὠνειρεύθη τὴν Λουκιάν Ἄστον, ἕως ὅτου ὁ ἥλιος εἰσέδυσσε διὰ τῶν κιγκλιδίων τῶν παραθύρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ὁ Λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἔφερεν, ἐπὶ κλίνης σκληροτέρας ἐκείνων εἰς ἃς ἦτο συνειθισμένος, τὰς αὐτὰς κενοδόξους σκέψεις καὶ πολιτικὰς μερίμνας, αἵτινες ἀποδιώκουσι τὸν ὕπνον καὶ ἐκ τοῦ μαλθακωτέρου στρώματος. Εἶχε πλεύσει ἀρκετὸν χρόνον μεταξὺ τῶν διαμαχομένων κυμάτων καὶ βευμάτων τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ὅπως γνωρίζη τοὺς κινδύνους αὐτῶν καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ στρέψῃ τὸ σκάφος αὐτοῦ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀνέμου, ὅπως ἀποφύγῃ τὸ ναυάγιον ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς θυσέλλης. Τὸ εἶδος τῶν προτερημάτων καὶ ἡ δειλία τοῦ χαρακτῆρος εἶχον δώσει εἰς αὐτὸν τὸ εὐμετάβλητον τοῦ εὐκάμπτου Κόμητος Νόρθαμπτον (Earl of Northampton), ὅστις ἐξήγει τὴν τέχνην διὰ τῆς ὀποίας ἔμεινεν ἄλλος, μεθ' ὅλας τὰς ἀλ-

λαγὰς τῆς κυβερνήσεως ἀπὸ τῆς βασιλείας Εἰρήκου τοῦ Η'. μέχρι τῆς Ἐλισάβετ, ὁμολογῶν εἰλικρινῶς ὅτι εἶχε μᾶλλον τὴν φύσιν τῆς ἰτέας ἢ τὴν τῆς δρυός. Ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον εἶχε λοιπὸν τὸ σύστημα πάντοτε νὰ παρατηρῇ ἄγρυπνος τὰς μεταβολὰς τοῦ πολιτικοῦ ὀρίζοντος, καὶ πρὶν ἔτι ἀποφασισθῆ ὁ ἀγὼν, νὰ διαπραγματευθῆται ὑποστήριξιν παρὰ τοῦ μέρους τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι ἐμελλε νὰ ὑπερισχύσῃ.

Ὁ εὐμετάβλητος χαρακτήρ αὐτοῦ ἦτο γνωστὸς εἰς πάντας, καὶ προὔκαλει τὴν καταφρόνησιν τῶν τολμηροτέρων ἀρχηγῶν τῶν δύο πολιτικῶν κομμάτων. Ἀλλὰ τὰ προτερήματα αὐτοῦ ἦσαν χρήσιμα, καὶ αἱ νομικαὶ του γνώσεις ἔχαιρον μεγάλην ὑπόληψιν, ἀντισταθμίζουσαι τοσοῦτον τὰς ἄλλας ἐλλείψεις αὐτοῦ, ὥστε οἱ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ εὐχαρίστως μετεχειρίζοντο καὶ ἀντήμειβον αὐτὸν, ἂν καὶ ἐνδομύχως οὔτε τὸν ἐσέβοντο οὔτε τὸν ἐνεπιστεύοντο.

Ὁ Μαρκέσιος Α— μετεχειρίσθη ἅπασαν τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ὅπως ἐπενέγκῃ μεταβολὴν τινα εἰς τὸ Σκωτικὸν ὑπουργεῖον, καὶ τὰ σχέδια αὐτοῦ τελευταῖον ἦσαν τοσοῦτον ἐπιτήδεια καὶ τοσοῦτον καλῶς ἐστηριγμένα, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι εἶχε μεγίστην πιθανότητα ἐπιτυχίας. Δὲν ἦτο ὅμως ἀρκετὰ ἰσχυρὸς καὶ ἀρκετὰ βέβαιος περὶ τῆς νίκης, ὅπως ἀμελήσῃ πᾶν μέσον καὶ ἐλύσῃ καὶ ἄλλους ὁπαδοὺς ὑπὸ τὴν σημαίαν αὐτοῦ. Ἡ συμμαχία τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος ἐθεωρεῖτο οὐχὶ ἀσήμαντος, καὶ φίλος τις τοῦ μαρκεσιίου, καλῶς γινώσκων τὰς διαθέσεις καὶ τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ, ὑπεσχέθη τὴν πολιτικὴν του μεταβολὴν.

Ὅτε ὁ φίλος οὗτος ἐφθασεν εἰς τὸν Πύργον τοῦ Ρέιβενσγούδ, προφασιζόμενος ἐπίσκεψιν ὅπως κρύψῃ ὑπὸ τὴν γενικὴν ταύτην εὐγένειαν τὸν κύριόν του σκοπὸν, εὔρεν ὅτι ὁ ἐπικρατῶν φόβος, ὅστις τότε ἐτάραττε τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα, ἦτο ὁ προσωπικὸς κίνδυνος τὸν ὁποῖον ἔτρεχεν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τοῦ Ρέιβενσγούδ. Οἱ λόγοι τῆς τυφλῆς Σιδύλλης, τῆς γραίας Ἀλίσ, ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τοῦ Ἐδγάρ ὠπλισμένου ἐντὸς τῶν κτημάτων αὐτοῦ, εὐθὺς μετὰ τὴν προειδοποίησιν τῆς γραίας, ἡ ψυχρότης καὶ ἡ ὑπερηφάνεια μετὰ τῆς ἑποίας ἐδέχθη τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν ὑπεράσπισιν ἣν ἐχορήγησε τοσοῦτον προσφύρωσ καὶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν θυγατέρα του, πάντα ταῦτα ἐνετυπώθησαν βαθέως εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον.

Ἄμα λοιπὸν ὡς ὁ πολιτικὸς πράκτωρ τοῦ Μαρκεσίου εἶδε πόθεν ἔπνεεν ὁ ἄνεμος, ἤρχισε νὰ ἐμπνέῃ εἰς τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα φέβους καὶ ἀμφιβολίας ἄλλου μὲν εἶδους, οὐχ ἦττον ὅμως ἱκανούς νὰ ταράξωσιν αὐτόν. Ἡρώτησε μετ' ἤθους ἐνδιαφέροντος ἂν ἡ περιπεπλεγμένη δίκη τὴν ὁποίαν εἶχε μετὰ τῆς οἰκογενείας τῶν Ρεϊβενσγούδ εἶχε τελειώσει οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη ἐλπίς ἐφέσεως. Ὁ Σφραγιδοφύλαξ ἀπεκρίθη καταφατικῶς· ἀλλ' ὁ ἐξετάζων αὐτὸν ἐγνώριζεν ἀρκετὰ καλὰ τὴν ὑπόθεσιν ὥστε νὰ μὴ ἀπατηθῆ. Ἀπέδειξε δὲ δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι τινὰ τῶν σημαντικωτέρων ζητημάτων, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀποφασισθῆ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἐναντίον τοῦ οἴκου τῶν Ρεϊβενσγούδ, ἠδύνατο, ἂν ὁ καταδικασθεὶς ἐξεκαλείτο τὴν δίκην, νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ σκωτικοῦ κοινοβουλίου, ὅπερ ἤθελεν ἀποφανθῆ τελεσιδικίως.

Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἀμφισβητήσας ἐπὶ μικρὸν τὴν νομιμότητα τοιαύτης ἀγωγῆς, ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ παρηγορηθῆ λέγων, ὅτι ὁ νέος Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἐν τῇ Βουλῇ φίλους ἱκανῶς ἰσχυροὺς νὰ ὑποκινήσωσιν ὑπόθεσιν τοσοῦτον σπουδαίαν.

— Μὴ παρηγορήσαι μὲ τὴν ἐσφαλμένην αὐτὴν ἐλπίδα, ἔλεγεν ὁ δόλιος φίλος του· εἶναι πιθανὸν εἰς τὴν προσεχῆ σύνοδον τῆς Βουλῆς νὰ ἔχῃ ὁ νέος Ρεϊβενσγούδ περισσοτέρους φίλους καὶ ὑπερασπιστὰς ἀπὸ σέ.

— Αὐτὸ θὰ ἦναι ἄξιον περιεργείας, ἀπεκρίθη καταφρονητικῶς ὁ Σφραγιδοφύλαξ.

— Καὶ ὅμως τοιαῦτα πράγματα συνέβησαν καὶ πρὸ ἡμῶν καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἀπεκρίθη ὁ φίλος αὐτοῦ. Πολλοὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι τὴν ἐποχὴν τῆς κυβερνήσεως, ἦσαν ἀναγκασμένοι πρὸ τινῶν χρόνων νὰ κρύπτωνται διὰ νὰ σώσωσι τὴν ζωὴν των. Πολλοὶ, οἱ ὁποῖοι τρώγουν σήμερον εἰς ἀργυρᾶ πινάκια, δὲν εἶχον πρὸ ὀλίγου καιροῦ οὐδὲ ξύλινον πινάκιον διὰ νὰ φάγουν τὸ ρόφημά των, καὶ εἶδαν μὲν πολλὰς ὑψηλὰς κεφαλὰς νὰ πέσουν ἐντὸς ὀλίγου κατὰ γῆς. Τὸ περίεργον σύγγραμμα τοῦ Σκοτστάρβεν (Scotstarvet) περὶ τῆς « Κλορουμένης καταστάσεως τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Σκωτίας », τὸ ὁποῖον μὲ ἔδειξες χειρόγραφον, ἐφαρμόζεται συχνάκις ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας.

Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, στενάξας βαθέως, ἀπήντησεν ὅτι αἱ μεταβολαὶ δὲν ἦσαν καινόν τι πρᾶγμα εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ ὅτι ὑπῆρξαν παραδείγματα πολὺ πρὶν γεννηθῆ ὁ σατυρικός συγγραφεὺς, τὸν ὅποιον ὁ φίλος του ἀνέφερεν.

— Εἶναι πολλὰ ἔτη, εἶπεν, ἀφ' οὗτου ὁ Φόρδων (Fordun) μετεχειρίσθη τοὺς λόγους τούτους ὡς παροιμίαν ἀρχαίαν: «*Neque dives, neque fortis, sed nec sapiens Scotus, prædominante invidia, diu durabit In terra* (*)».

— Καὶ ἔσο βέβαιος, σεβαστέ μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ ῥαδιοῦργος, ὅτι οὔτε αἱ πολυχρόνιαι σου ὑπηρεσίαι εἰς τὴν κυβέρνησιν, οὔτε αἱ βαθεῖαι νομικαὶ σου γνώσεις θὰ σώσουν τὴν θέσιν σου καὶ τὴν περιουσίαν σου ἂν ὁ Μαρκέσιος Α— κητορθώσῃ νὰ ἔλθῃ μὲ τὸ κόμμα του εἰς τὴν Βρετανικὴν Βουλὴν. Γνωρίζεις ὅτι ὁ ἀποθανὼν λόρδος Ρεϊβενσγούδ ἦτο συγγενὴς του, διότι ἡ σύζυγός του κατήγετο ἐκ πέμπτου βαθμοῦ ἀπὸ τὸν ἱππότην Ταλλιβάρδην (Tullibardine), καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ λάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ νέου Ρεϊβενσγούδ καὶ θὰ φερθῇ πρὸς αὐτὸν ὡς καλὸς λόρδος καὶ ἐξάδελφος. Καὶ διὰ τί νὰ μὴ τὸ κάμῃ; Ὁ νέος εἶναι δραστήριος καὶ ἐξυπνος, ἰκανὸς νὰ βοηθήσῃ ἑαυτὸν διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῶν χειρῶν του, καὶ δὲν ὁμοιάζει τοὺς ἀόπλους καὶ ἀνικάνους ἐκείνους Μεφιβόσέτας (Mephibosheths), οἱ ὅποιοι βαρύνουν ὅλους ὅσοι ἀναλαμβάνουν τὸ φορτίον των. Καὶ τότε ἂν ἐπανεέλθουν εἰς τὸ μέσον τῆς Βουλῆς αὐταὶ αἱ ἀρχαῖαι δίκαι τοῦ Ρεϊβενσγούδ, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι ὁ Μαρκέσιος δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ νὰ τὴν γλυττώσῃς.

— Αὐτὸ θὰ ἦναι κακὴ ἀνταμοιβή, εἶπεν ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, τῶν μακρῶν ἐκδουλεύσεών μου εἰς τὴν πολιτείαν καὶ τοῦ ἀρχαίου μου σεβασμοῦ πρὸς τὸν Μαρκέσιον καὶ τὴν οἰκογένειάν του.

— Ναι, πλὴν, ἀπεκρίθη ὁ πρᾶκτωρ τοῦ Μαρκεσίου, δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζῃ τις ἀπὸ τὰς ἀρχαίας ὑπηρεσίας καὶ τὸν σεβασμὸν, μιλόρδε. Παρούσας ὑπηρεσίας καὶ ἄμεσα δείγματα σεβασμοῦ θὰ ἀπαιτήσῃ ἄνθρωπος ὡς ὁ Μαρκέσιος εἰς τὴν ἐποχὴν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα.

(*) Οὔτε ὁ πλούσιος, οὔτε ὁ ἰσχυρὸς, ἀλλ' οὔτε ὁ συνετὸς Σκώτος, ὑπερισχύοντος τοῦ φθόνου, διαρκέσει πολὺ ἐπὶ τῆς γῆς.»

Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, ἰδὼν τότε καθαρῶς τὸν σκοπὸν τῆς συζητήσεως τοῦ φίλου αὐτοῦ, ἔσχεν ἀρκετὴν φρόνησιν νὰ μὴ δώσῃ θετικὴν ἀπάντησιν.

Εἶπεν ὅτι « δὲν ἐγνώριζε ποίαν ὑπηρεσίαν θὰ ἀπῆται ὁ Μαρκέσιος ἀπὸ τὰς περιορισμέναις γνώσεσι του, ἥτις νὰ μὴ ἦτο ἤδη πρὸ καιροῦ εἰς τὰς διαταγὰς του, ἐκτὸς τοῦ χρέους του πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὴν πατρίδα.»

Οὕτως, ἀπαντήσας μὴδὲν, εἰ καὶ ἐφάνη ὅτι εἶπε πολλὰ, διότι ἡ ἐξαίρεσις ἦτο τοιαύτη ὥστε νὰ δυνηθῆ νὰ περιλάβῃ εἰς αὐτὴν μετὰ ταῦτα ὅτι ἤθελε νομίσει καλὸν, ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ἤλλαξε τὴν ὁμιλίαν καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο. Ὁ δὲ ξένος ἀνεχώρησε, μὴ κατορθώσας μὲν τὸν πανοῦργον πολιτικὸν νὰ παραδοθῆ ἢ νὰ ὑποσχεθῆ τὴν ὑποστήριξιν του εἰς τὰ μέλλοντα πολιτικὰ σχέδια τοῦ Μαρκεσίου, ἀλλὰ βεβαιωθεὶς ὅτι εἶχε διεγείρει τοὺς φόβους αὐτοῦ ἐπὶ ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον ἐτάραττεν ἤδη αὐτὸν, καὶ ὅτι εἶχε θέσει τὰ θεμέλια μελλούσης καὶ μακροτέρας συνθήκης.

Ὅτε ἔδωκε λόγον τῆς διαπραγματεύσεως εἰς τὸν Μαρκέσιον, συνεφώνησαν ἀμφοτέρωι ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφήσωσιν ἡσυχον τὸν Σφραγιδοφύλακα, ἀλλὰ νὰ στενοχωρήσωσιν αὐτὸν διὰ νέων αἰτιῶν φόβου, πρὸ πάντων ἐν ὧσιν ἦτο ἀποῦσα ἡ σύζυγος αὐτοῦ. Ἐγίνωσκον καλῶς ὅτι τὸ ὑπερήφανον, φιλέκδικον καὶ ὑπερέχον πνεῦμα τῆς Λαίδης Ἄστον ἤθελε πιθανῶς ἐμπνεύσει εἰς τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ τὴν γενναϊότητα ἧς ἐστερεῖτο ὅτι ἦτο διὰ παντὸς πιστὴ εἰς τὸ κόμμα τὸ ὁποῖον εἶχε τότε τὴν ἐξουσίαν καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου διετήρει συνεχῆ ἀλληλογραφίαν καὶ συμμαχίαν, καὶ ὅτι ἐμίσει, χωρὶς νὰ φοβῆται, τὴν οἰκογένειαν τοῦ Φεϊβενσγούδ (τῆς ὁποίας ἡ ἀρχαία μεγαλοπρέπεια ἤλαττου τὸ πρὸ μικροῦ ἀποκτηθὲν μεγαλεῖον τοῦ συζύγου αὐτῆς), εἰς βαθμὸν ὥστε ἠδύνατο νὰ ῥίψῃ εἰς κίνδυνον καὶ αὐτὰ τὰ συμφέροντα τῆς ἰδίας οἰκογενείας, ἂν ἤλπιζεν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ καταστρέψῃ τὰ τοῦ ἐχθροῦ αὐτῆς.

Πλὴν τότε ἡ Λαίδη Ἄστον ἦτο ἀποῦσα. Ἡ ὑπόθεσις ἥτις τοσοῦτον χρόνον ἐκράτει αὐτὴν εἰς Ἐδιμβούργην, τὴν εἶχεν ἀναγκάσει νὰ ὑπάγῃ καὶ εἰς Λονδίνον, οὐχὶ ἄνευ μικρᾶς τινοῦς ἐλπίδος τοῦ νὰ συνδράμῃ καὶ αὐτὴ τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὸ νὰ καταστρέψῃ τὰς παρὰ τῇ αὐτῇ

ῥαδιουργίας τοῦ Μαρκεσίου, διότι ἔχαιρε τὴν εὐνοίαν τῆς περιφήμου Σάρας, Δουκίσσης τοῦ Μάλμπορα (Duchess of Marlborough), πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῆς ὁποίας εἶχε μεγίστην ὁμοιότητα. Ἦτο λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ καταπίετωσι τὸν σύζυγον αὐτῆς πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τῆς, καὶ ἡ ἐπιστολὴ, τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ὁ Μαρκεσίος πρὸς τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ καὶ τὴν ὁποίαν ἀνεφέραμεν εἰς ἓν τῶν προηγουμένων κεφαλαίων, ἦτο εἶδος προλόγου διὰ τὰ σχέδια αὐτῶν· ἐγράφη δὲ οὕτως, ὥστε νὰ ἦναι ἐλεύθερος εἰς τὸ μέλλον ὁ γράψας αὐτὴν νὰ φροντίσῃ ὑπὲρ τῆς τύχης τοῦ συγγενοῦς του τοσοῦτον μόνον, ὅσον ἤθελεν ἀπαιτήσῃ ἢ πρόοδος τῶν σχεδίων αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅσῃ ὀλίγην προκίρουν καὶ ἂν εἶχεν ὁ Μαρκεσίος, ὡς πολιτικὸς, νὰ ἐνοχοποιηθῇ ἢ νὰ λάβῃ τὸν χαρακτῆρα προσάτου ἐνῶ δὲν εἶχέ τι νὰ δώσῃ, πρέπει νὰ εἰπώμεν, πρὸς τιμὴν του, ὅτι ἠσθάνετο ἀληθῶς μεγίστην διάθεσιν νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν νέον αὐτοῦ συγγενῆ, καὶ νὰ μεταχειρισθῇ ἐνταυτῶ τὸ ὄνομα τοῦ Ρεΐβενσγούδ ὡς μέσον δυνάμενον νὰ διεγείρῃ τοὺς φόβους τοῦ Λόρδου Σφραγιδοφύλακος.

Ἐπειδὴ ὁ κομιστὴς τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἔμελλε νὰ διέλθῃ πλησίον τοῦ πύργου τοῦ Σίρ Οὐίλλιαμ, διατάχθη νὰ ἐκπεταλώσῃ τὸν ἵππον αὐτοῦ ὅτε θὰ ἔφθικεν εἰς τὸ χωρίον τὸ γεινιαζόν πρὸς τὸν κῆπον τοῦ πύργου καὶ νὰ ἐκφράσῃ, καθ' ὃν χρόνον ὁ σιδηρουργὸς θὰ ἐπετάλωνεν αὐτὸν, τὴν βαθεῖαν λύπην του διότι ἠναγκάζετο νὰ ἀργοπορήσῃ ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ δὲ αὐτοῦ νὰ ὑπαινηθῇ ὅτι ἔφερεν ἐπιστολὴν τοῦ Μαρκεσίου Α— πρὸς τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἐπὶ ἀντικειμένου σπουδαιοτάτου.

Ἡ εἰδήσις αὕτη, μετὰ προσθήκης πολλῶν ὑπερβολῶν, ταχέως ἐφθασε διὰ διαφόρων πηγῶν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Λόρδου Σφραγιδοφύλακος, καὶ ἕκαστος περιέγραψε ζωνρῶς τὴν μεγίστην ἀνυπομονησίαν τοῦ κομιστοῦ καὶ τὴν θυμασίαν ταχύτητα μεθ' ἧς ὠδοιπόρει.

Ὁ ἀνήσυχος πολιτικὸς ἤκουσε ταῦτα ἐν σιωπῇ, ἀλλ' ὁ Λόκαρτ ἔλαβεν ἰδιαιτέρας διαταγὰς νὰ παρμονεύσῃ τὸν κομιστὴν εἰς τὴν ἐπιστροφήν του, νὰ τὸν παρασύρῃ εἰς τὸ χωρίον, νὰ τὸν μεθύσῃ, εἰ δυνατόν, καὶ νὰ μεταχειρισθῇ πάντα τὰ θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα μέσα, ὅπως κατορθώσῃ νὰ μάθῃ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Μαρκεσίος εἶχε προῖδει καὶ τὴν συνωμοσίαν ταύτην, ὁ κομι-

στῆς ἑπανάλλοις δι' ἄλλης μεμακρυσμένης ὁδοῦ καὶ οὕτως ἀπέφυγε τὰ δίκτυα τοῦ ἔχθρου.

Ὅτε ἐνόμισαν περιττὸν νὰ περιμείνωσι πλέον αὐτὸν, ὁ Λόκαρτ διετάχθη νὰ ἐξετάσῃ εἰδικῶς τοὺς πελάτας τοῦ Γουλφχόπ ἂν ὑπῆρέτης τοιοῦτος ἀνήκων εἰς τὸν Μαρκέσιον Α— εἶχεν ἀληθῶς ὑπάγει εἰς τὸν γεινιάζοντα πύργον· τοῦτο δὲ ἐβεβαιώθη εὐκόλως, διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Καλέβ εἶχε πορευθῆ εἰς τὸ χωρίον, τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας, ὅπως δανεισθῆ γεῦμα διὰ τὸν ταλαίπωρον κομιστήν, ὅστις ἠναγκάσθη νὰ διατρίψῃ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ ταῦτα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Κ. Σμαλτρὰς ὡς ἀσθενήσας, διότι τῷ εἶχε δοθῆ ἄθλιον ὀψάριον καὶ ἐξυμὸς ζυθοῦ. Οὕτω λοιπὸν ἀπεδείχθη ἀναμφισβητήτως ὅτι ὑπῆρχεν ἀλληλογραφία μεταξὺ τοῦ Μαρκεσιῦ καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ. ἐθεώρει ὡς μέγα φόβητρον.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος κατέστη οὕτω σοβαροτέρα. Καὶ μὲν τοῦ δικαιοῦματος τοῦ ἐκκληεῖσθαι εἰς τὴν βουλήν κατ' ἀποφάσεως τῶν δικαστηρίων τῆς Σκωτίας, σπανίως ἐγίνετο χρῆσις, ἀλλ' ἐγίνωσκεν ὅτι ὑπῆρχον καὶ παραδείγματα τοιαῦτα, ὥστε, ἂν, ὡς ἐκ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων, συνήρχετο βουλή εὐδιάθετος νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἐξετάσῃ τὴν ἔφρσιν τοῦ νέου Ρεΐβενσγούδ, ἢ συνείδησις τῷ ἔλεγεν ὅτι πιθανὸν ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ ἀποβῆ ὑπὲρ αὐτοῦ· διότι τὸ ζήτημα θὰ ἐλύετο τότε κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης, οὐχὶ δὲ κατὰ τὴν αὐστηρὰν ἐρμηνείαν τοῦ νόμου, καὶ τοῦτο δὲν ἦτο πολλὰ συμφέρον εἰς τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακον. Ἐκτός τούτου, κρίνων, καὶ τοὶ ἐσφαλμένοι, ἐκ τῶν δικαστηρίων τὰ ὁποῖα ἐγνώριζεν ἀπὸ τῆς δυστυχοῦς ἐποχῆς τῆς προγηθείσης τῆς Σκωτικῆς ἐνώσεως, ὁ Σφραγιδοφύλαξ ἐνόμιζεν ὅτι καὶ εἰς τὴν βουλήν ἦθελεν ὑπερισχύσει τὸ ἀρχαῖον ρήτων τὸ ὁποῖον ἀνεγνώριζον ἅπαντες ἄλλοτε. «Εἰπέ μοι τὸν ἄνθρωπον καὶ σοὶ λέγω τὸν νόμον.» Ὁ ὑψηλὸς καὶ ἀμερόληπτος χαρακτήρ τῆς ἀγγλικῆς δικαιοσύνης ἦτο τότε ἀγνωστος εἰς τὴν Σκωτίαν, καὶ ἡ ἔκτασις αὐτοῦ εἰς τὴν χώραν ταύτην ὑπῆρξεν ἐν τῶν ὠφελιμωτέρων πλεονεκτημάτων τῆς ἐνώσεως. Τὸ εὐεργέτημα ὅμως τοῦτο ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, ζήσας ὑπὸ διάφορον σύστημα, δὲν ἠδύνατο νὰ προΐδῃ καὶ ἐθεώρει ὅτι, ἂν ἐστερευτο τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ σημασίαν, ἤθελε χάσει καὶ τὴν δίκην του. Ἐνταῦθα

δὲ ἀπασαι αἱ εἰδήσεις ἀς ἐλάμβανε συνέτεινον εἰς τὸ νὰ καταστήσωσι πιθανωτάτην τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ῥαδιοουργιῶν τοῦ Μαρκεσίου, ὁ δὲ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ἤρχισε νὰ σκέπτηται ὅτι ἦτο ἀναπόφευκτον νὰ εὔρη περὶ ἑαυτὸν ὑπερασπιστὴν τινὰ ἐναντίον τῆς ἐπαπειλούσης θυέλης, καὶ ἡ δειλία αὐτοῦ τὸν παρώτρυνε νὰ μπεύλη μέτρα συμβιβασμοῦ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ταύρου, ἐσκέπτετο, καλῶς διευθυνομένη, ἡδύνατο νὰ διευκολύνη προσωπικὴν συνέντευξιν καὶ συμφιλίωσιν μεταξὺ τοῦ Ἐδγάρ καὶ αὐτοῦ· μετὰ ταῦτα θὰ ἐμάνθανεν, εἰ δυνατὸν, ποῖαι ἦσαν αἱ ἰδέαι του περὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν δικαιωμάτων του καὶ πῶς ἐσκόπευε νὰ τὰ ἀποδείξῃ· πιθανώτατον δὲ ἦτο ὅτι θὰ συνεβιάζοντο τὰ πράγματα εὐλόως, ἀφ' οὗ οὗτος μὲν ἦτο τοσοῦτον πλούσιος, ὁ δὲ ἀντίπαλός του τοσοῦτον πτωχός. Ἡ συμφιλίωσις μετὰ τοῦ Ρέιβενσγούδ θὰ τῷ ἐχορήγει τὰ μέσα συνθηκολογήσεως μετὰ τοῦ Μαρκεσίου Α—.

— Καὶ ἐπὶ τέλους, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, θὰ ἦναι γενναία πράξις νὰ βοηθήσω τὸν διάδοχον τῆς ταλαιπώρου ταύτης οἰκογενείας· καὶ ἂν προστατεύεται θερμῶς καὶ δραστηρίως ὑπὸ τῆς νέας κυβερνήσεως, τίς ἡξέυρει ἂν ἡ ἀρετὴ μου δὲν ἀπολάβῃ τὴν ἀμοιβὴν της.

Τοιαῦτα ἐσκέπτετο ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, καλύπτων τὰς ἰδιοτελεῖς αὐτοῦ θεωρίας διὰ τοῦ χρώματος τῆς ἀρετῆς, ὅπως τοῦτο συχναίως συμβαίνει· ἡ δὲ φαντασία αὐτοῦ, φθάσασα εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο, προέβη ἔτι πρόσω. Ἦρχισε νὰ συλλογίζηται ὅτι, ἂν ὁ Ρέιβενσγούδ ἀπέκτα διακεκοιμένην θέσιν ὑπὸ τὴν νέαν κυβερνήσιν, καὶ ἂν ἡ ἔνωσις αὕτη ἡδύνατο νὰ τὸν καταστήσῃ μετριώτερον εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του, γάμος μετὰ τῆς θυγατρὸς του Λουκίας καὶ τοῦ Ἐδγάρ δὲν ἤθελεν εἶσθαι εὐκαταφρόνητος. Ἡδύνατο νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἀνάκλησιν τῆς προγραφῆς τῆς εὐγενείας τῶν λόρδων Ρέιβενσγούδ, τῶν ὁποίων ὁ τίτλος ἦτο ἀρχαιότατος· ἡ δὲ πρὸς αὐτοὺς συγγένεια ἤθελε νομιμοποιήσῃ, ἐν μέρει, τὴν κατοχὴν τῆς μεγαλειτέρας μερίδος τῶν λαφύρων τοῦ οἴκου αὐτῶν καὶ καταστήσει ἥττον πικρὰν τὴν ἀπόδοσιν τῆς λοιπῆς.

Τοιαύτας μεμιγμένas καὶ διαφόρους σκέψεις ἔχων κατὰ νοῦν, ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ὠφελήθη ἐκ τῆς πολλάκις ἐπαναληφθείσης προσκλήσεως τοῦ λόρδου Βίτλβραϊνς ὅπως πλησιάσῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ Γουλφκράγ. Ὁ λόρδος Βίτλβραϊνς ἦτο ἀπών, ἀλλ' ἡ σύζυγός του

ἔδέχθη εὐγενῶς τοὺς ξένους καὶ εἶπεν ὅτι περιεμένετο ἐντὸς ὀλιγοῦ ὁ κύριος τοῦ πύργου. Ἐκφράσασα ἰδιαίτεράν εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Μις Ἄστον, διέταξε τὸ κυνήγιον ὅπως διασκεδάσῃ ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ· οὗτος δὲ ἀσμένως ἐδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην, ἥτις τῷ ἔδιδεν ἀφορμὴν νὰ ἰδῇ ἐκ τοῦ πλησιεστέρου τὸ Γουλφκράγ, ἴσως δὲ καὶ νὰ συναντήσῃ τὸν κάτοικον αὐτοῦ, ἂν τὸ κυνήγιον ἐδελέαζεν αὐτὸν καὶ τὸν ἔφερεν ἔξω τοῦ ἔρειπωμένου πύργου του.

Ἡ ἀπροσδόκητος θύελλα ἐησθήθησεν ὑπὲρ πᾶσαν ἐλπίδα τὰ σχέδια τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος περὶ προσωπικῆς συνεντεύξεως μετὰ τοῦ νέου Ρεϊβενσγούδ.

Ὁ φόβος τὸν ὁποῖον εἶχε μήπως ὁ νέος οὗτος, παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἐκδικήσεως, καταφύγῃ εἰς βιαιὰς πράξεις ἐναντίον του, ἤλαττώθη μεγάλως ὅτε διενόηθη ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸν πολεμήσῃ διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ καὶ ὅτι ὁ Μαρκέσιος θὰ τῷ ἔδιδε τὰ δέοντα μέσα. Ἄλλ' εἰ καὶ ἐφρόνει ὅτι τότε μόνον οἱ ἄνθρωποι καταφεύγουσιν εἰς βίαια μέτρα ὅτε ἡ θέσις αὐτῶν εἶναι ἀπληπισμένη, ἔτρεμεν ὀλίγον ἐνδομύχως, ὅτε κατ' ἀρχὰς ἠσθάνθη ἑαυτὸν κεκλεισμένον ἐντὸς τοῦ μονήρους πύργου τοῦ Γουλφκράγ, ὅστις ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρὸς καὶ μεμονωμένος, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἐκτίσθη ἐπίτηδες ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς θεάτρον βίας καὶ ἐκδικήσεως. Ἡ δὲ ψυχρότης μεθ' ἧς κατ' ἀρχὰς ὑπεδέξατο αὐτοὺς ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ καὶ ἡ δυσaréσκεια ἣν ἠσθάνθη ὁ προσβεβλημένος εὐγενῆς ὅτε ἔμαθε τίνες ἦσαν οἱ ξένοι τοὺς ὁποίους εἶχεν ὀδηγήσει εἰς τὸν πύργον αὐτοῦ, δὲν συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ καταπραῦνωσι τοὺς φόβους του· ὅθεν, ὅτε ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ἤκουσε τὴν θύραν τῆς αὐλῆς κλειομένην βιαίως, οἱ λόγοι τῆς τυφλῆς Ἀλῆς ἤχησαν εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ καὶ ἐσκέφθη ὅτι εἶχεν ὠθήσει παρὰ πολὺ τὰ πράγματα μὲ οἰκογένειαν τόσον ὑπερήφανον ὡς τὴν τοῦ Ρεϊβενσγούδ, καὶ ὅτι ἠδύνατο οὗτος νὰ περιμείρῃ τὴν στιγμήν του διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἡ μετὰ ταῦτα ὅμως εἰλικρινὴς φιλοξενία τοῦ Ἐδγάρ, ἐν ὧσιν ἐσχετιζόντο περισσύτερον, κατεπράυνε τοὺς φόβους τοὺς ὁποίους ἐγέννησαν αἱ ἀναμνήσεις αὐται, καὶ ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον εὐκόλως ἐνόησεν ὅτι ὤφειλε τὴν ἀλλαγὴν ταύτην τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ξενίζοντος αὐτοῦ εἰς τὸ κάλλος καὶ τὰς χάριτας τῆς Λουκίας.

Ἄψασαι αἱ σκέψεις αὐται συγέβρουν εἰς τὴν κεφαλὴν του ὅτε εὐ-

ρέθη μόνος ἐντὸς τοῦ δωματίου αὐτοῦ. Ὁ σιδηροῦς λύχνος, τὸ γυμνὸν δωματίον, ὁμοιάζον μᾶλλον πρὸς φυλακὴν ἢ τόπον καθημερινῆς ἀναπαύσεως, ὁ βραγχώδης καὶ ἀκατάπαυστος ἤχος τῶν κυμάτων τῶν συντριβομένων κατὰ τῶν ποδῶν τοῦ βράχου ἐφ' οὗ ἦτο ἐκτισμένος ὁ πύργος, τὰ πάντα ἐτάρακτον καὶ ἐμελαγχόλουν τὸν νοῦν τοῦ Σφραγιδοφύλακος. Εἰς αὐτὸν, εἰς τὰς ἐπιτυχεῖς μηχανορραφίας αὐτοῦ ὠφείλετο κατὰ μέγα μέρος ἡ καταστροφὴ τῆς οἰκογενείας ταύτης· ἀλλ' ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ ἦτο μᾶλλον δόλιος ἢ σκληρὸς, ὥστε ἡ θέα τῆς δυστυχίας καὶ τῆς ἐρημώσεως τὰς ὁποίας οὗτος εἶχε προξενήσει, ἦτο ἐπίσης ὀλιβερά πρὸς αὐτὸν, ὅσον εἶναι δυσάρεστον εἰς εὐαίσθητον κυρίαν τὸ νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν σφαγὴν τῶν ἀρνίων καὶ τῶν πτηνῶν τῶν φονευομένων κατὰ προσταγὴν αὐτῆς. Ἐν ταύτῳ δὲ, ὅτε ἐσκέφθη ὅτι ἴσως θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ρεΐβενσγούδ μέγα μέρος τῶν λαφύρων του, ἢ νὰ παραδεχθῆ, ὡς σύμμαχον καὶ μέλος τῆς οἰκογενείας του, τὸν διάδοχον τοῦ πτωχεύσαντος τούτου οἴκου, ἤσθάνθη ὅτι πιθανῶς αἰσθάνεται ἡ ἀράχνη ὅτε πᾶς ὁ ἴστος αὐτῆς, ἔργον τοσοῦτων κόπων καὶ τοιαύτης τέχνης, καταστρέφεται διὰ μιᾶς, ὑπὸ τυχαίου σαρώματος. Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἂν προέβαινε παραπολὺ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀνηγείρετο ἐπικίνδυνος ἐρώτησις, τὴν ὁποίαν πολλοὶ καλοὶ σύζυγοι, ταλαντευόμενοι νὰ πράξωσι τι ἐλευθέρως, ἀποτείνουσιν εἰς ἑαυτοὺς μὴ δυνάμενοι ν' ἀπαντήσωσιν εὐχαρίστως·

— Τί θὰ εἶπῃ ἡ σύζυγός μου ; . . . τί θὰ εἶπῃ ἡ λαίδη Ἄστον ;

Ἐπὶ τέλους ἔλαβεν ἀπόφασιν εἰς τὴν ὁποίαν καταφεύγουσι συχνάκις οἱ ἀδύνατοι νέες· ἀπεφάσισε, λέγω, νὰ περιμείνῃ τὰς περιστάσεις, νὰ ὠφεληθῆ ἐξ αὐτῶν ὅπως θὰ παρουσιάζοντο, καὶ νὰ κανονίσῃ κατ' αὐτὰς τὴν διαγωγὴν του. Τοιαύτην ἐπιφυλακτικὴν πολιτικὴν ἀναλογιζόμενος, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ κοιμηθῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Ὅτε ὁ Ρεΐβενσγούδ καὶ ὁ Σφραγιδοφύλαξ συνητηθήσαν τὴν πρωΐαν, ἡ κατῆφεια τοῦ Ἐδγάρ εἶχεν ἐπανέλθει. Καὶ οὗτος εἶχε διέλθει τὴν νύκτα σκεπτόμενος μᾶλλον ἢ κοιμώμενος, καὶ τὰ αἰσθηήματα τὰ ὁ-

ποῖα δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ τρέφῃ πρὸς τὴν Λουκιάν Ἄστον ἐπάλαιον σφοδρῶς πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρὸ τοσούτου χρόνου ἔτρεφεν ἐνκν-
 τῖον τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Νὰ σφίγγῃ φιλικῶς τὴν χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ
 τῆς οἰκογενείας του, νὰ φιλοξενῇ αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ ἀν-
 ταλλάσῃ μετ' αὐτοῦ φιλόφρονας ἐκφράσεις, ἦτο κατ' αὐτὸν ἐξευ-
 τελισμὸς, εἰς ὃν δὲν ἠδύνατο νὰ υποκύψῃ τὸ υπερῆφρονον αὐτοῦ πνεῦ-
 μα ἄνευ σφοδρᾶς πάλης.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἄπαξ ὁ πάγος εἶχε θραυσθῆ, ὁ Σφραγιδοφύλαξ ἀπε-
 φάσισε νὰ μὴ ἀφήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν νὰ πηχθῇ ἐκ νέου μέρος τοῦ
 σχεδίου του ἦτο νὰ θορυβῆσῃ καὶ συγχύσῃ τὰς ιδέας τοῦ Ρεῖβενσ-
 γοῦδ, διὰ περιπεπλεγμένης καὶ τεχνικῆς ἐκθέσεως τῶν ἐρίδων αἰ-
 τινες ἐχώριζον τὰς δύο οἰκογενείας, ὑποθέτων εὐλόγως ὅτι θὰ ἦτο
 δύσκολον εἰς νέον τῆς ἡλικίας του νὰ ἐννοήσῃ τὰς ἐξηγήσεις πρα-
 κτικοῦ δικηγόρου, ἀφορώσας πράξεις λογαριασμῶν καὶ ἐκτιμήσεων,
 καὶ ὅτι, ἀντὶ νὰ φωτίσῃ αὐτὸν, ἤθελεν εἶτι μᾶλλον πυκνώσει τὸ περι-
 κυκλοῦν αὐτὸν σκότος καὶ ἐλαττώσει ἴσως τὴν πεποιθήσιν τὴν ὁ-
 ποῖαν εἶχεν εἰς τὸ δίκαιον τῶν ἀπαιτήσεών του.

— Οὕτω πως, ἐσκέπτετο ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ, θὰ ἔχω τὸ προτέρημα
 νὰ φαίνωμαι πολλὰ μεταδοτικὸς καὶ εὐλικρινής, ἐνῶ αὐτὸς δὲν θὰ
 κερδήσῃ μεγάλα πράγματα ἀφ' ὅσα θὰ τὸν εἰπῶ.

Λαβῶν λοιπὸν κατὰ μέρος τὸν Ρεῖβενσγοῦδ, πλησίον μεμακρυ-
 σμένου παραθύρου, καὶ ἀναλαβὼν τὴν ὁμιλίαν τῆς παρελθούσης ἐσπέ-
 ρας, ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ νέος αὐτοῦ φίλος θὰ εἶχεν ἀρκετὴν
 ὑπομονὴν ὕπὸς ἀκούσῃ λεπτομερῆ καὶ ἐξηγητικὴν ἔκθεσιν τῶν λυ-
 πηρῶν ἐκείνων περιστάσεων αἵτινες διήρουν τὰς δύο οἰκογενείας. Ὁ
 Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγοῦδ ἠρυθρίασε μεγάλως, ἀλλ' ἐσιώπησεν· ὁ δὲ
 λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, εἰ καὶ δὲν εὐπρέστησεν αὐτὸν τὸ σύμπτω-
 μα τοῦτο τῆς δυσαρεσκείας τοῦ ἀκροατοῦ αὐτοῦ, ἤρχισε τὴν ἱστο-
 ρίαν δανείου εἴκοσι χιλιάδων μάρκων, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει ὁ πατὴρ
 του εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ἐδγάρ, τὸν λόρδον Ἀλλὰν Ρεῖβενσγοῦδ, καὶ προ-
 ἔβαινε εἰς τὴν λεπτομερῆ ἔκθεσιν τοῦ διὰ τίνος νομίμου ὁδοῦ ἡ με-
 γάλῃ αὐτῇ ποσότητι εἶχε καταντήσῃ *debitum fundi*, ὅτε ὁ Ἐδγάρ,
 διακόπτων αὐτὸν, εἶπε·

— Δὲν δύναμαι νὰ ἀκούσω ἐδῶ τὴν ἐξήγησιν τὴν ὁποῖαν ἐπι-
 θυμεῖ νὰ μὲ δώσῃ ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον περὶ ὅλων αὐτῶν τῶν ὁ-

ποθέσεων. Δὲν δύναμαι ἐδῶ, ὅπου ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου ἀπὸ τὴν λύπην του, νὰ ἐξετάσω εὐπρεπῶς καὶ ἡσύχως τὴν αἰτίαν τῶν δυστυχιῶν του· διότι ἤμπορῶ νὰ ἐνουμηθῶ μόνον ὅτι εἶμαι υἱὸς καὶ νὰ λησμονήσω τὰ χρέη τοῦ φιλοξενουόντος. Θὰ ἔλθῃ καιρὸς ὅτε τὰ ἀντικείμενα ταῦτα θὰ συζητηθῶσιν εἰς μέρος καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων, ὅπου καὶ οἱ δύο θὰ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ νὰ ἀκούσωμεν.

— Ὁ καιρὸς, ἀπεκρίθη ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, καὶ ὁ τόπος εἶναι ἀδιάφοροι εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ζητοῦν τὴν δικαιοσύνην μόνον. Καὶ ὅμως, ἀφ' οὗ σᾶς προσφέρω ὅλας τὰς ἐξηγήσεις, νομίζω ὅτι καὶ σεῖς εἶναι δίκαιον νὰ μὲ δώσετε πληροφορίας τινὰς περὶ τῶν αἰτιῶν τὰς ὁποίας ἔχετε διὰ νὰ προσβάλετε ἀποφάσεις ἐκδοθείσας ἀπὸ τὰ ἀρμόδια δικαστήρια.

— Σὺρ Οὐίλλιαμ Ἄζον, ἀπεκρίθη μετὰ ζέσεως ὁ Ἐδγάρ, αἱ γὰρ αἱ τὰς ὁποίας κατέχετε τώρα ἐδόθησαν εἰς τοὺς προγόνους μου δι' ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας διὰ τοῦ ξίφους τῶν ἔκαμον ὑπερασπιζόμενοι τὴν πατρίδα ἐναντίον τῆς εἰσδρομῆς τῶν Ἄγγλων. Πῶς ἤλθαν εἰς τὰς χεῖράς σας, πῶς μᾶς διέφυγαν διὰ σειρᾶς πράξεων αἵτινες δὲν εἶναι οὔτε πώλησις, οὔτε ὑποθήκη, οὔτε δικαστικὴ κατακύρωσις, ἀλλ' ἀπερίγραπτον καὶ περιπεπλεγμένον σύγκραμα ὄλων αὐτῶν . . . πῶς οἱ τόκοι ἐξήντησαν τὸ κεφάλαιον . . . πῶς ὅλα ἡμῶν τὰ κτήματα ἀνέλυσαν ὡς χιῶν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου . . . πάντα ταῦτα δινασθε νὰ ἐννοήσετε κάλλιον ἐμοῦ. Εἶμαι ὅμως πρόθυμος νὰ πιστεύσω, ἕνεκα τῆς πρὸς ἐμὲ εἰλικρινείας σας, ὅτι κατὰ μέγα μέρος ἐλάνθανον ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρά σας, καὶ ὅτι πράγματα τὰ ὁποῖα ἐφάνησαν δίκαια καὶ πρέποντα εἰς ὑμᾶς ὅστις εἴσθε ἐπιτήδειοι καὶ πολυμαθῆς δικηγόρος, φαίνονται εἰς ἐμὲ, τὸν ἀμαθῆ περὶ τὰ τοιαῦτα, ἄδικα καὶ τυραννικά.

— Καὶ ὑμᾶς, φίλτατέ μου Κύρις, ἀπεκρίθη ὁ Σὺρ Οὐίλλιαμ, καὶ ὑμᾶς συγχωρήσατέ μοι νὰ σᾶς τὸ εἶπω, σᾶς παρέστησαν ἐπίσης πολλὰ διαφορετικὸν ἀφ' ὅτι εἴσθε. Μὲ ἔκαμαν νὰ πιστεύσω ὅτι εἴσθε νέος ἄγριος, ὑπερόπτης, εὐερέθιστος, ἔτοιμος εἰς τὴν παραμικροτέραν πρόκλησιν νὰ ρίψετε τὴν σπάθην σας εἰς τὴν πλάστιγγα τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ καταφύγετε εἰς τὰ βίαια ἐκεῖνα μέσα, ἐναντίον τῶν ὁποίων πρὸ πολλοῦ προστατεύεται ὁ λαὸς τῆς Σκωτίας ὑπὸ σώφρονος κυβερνή-

σεως. Λοιπὸν, ἀφ' οὗ καὶ οἱ δύο εἶχομεν ἐσφαλμένας ἰδέας ὁ εἰς περὶ τοῦ ἄλλου, διατὶ ὁ νέος εὐγενὴς δὲν συγκατατίθεται νὰ ἀκούσῃ τὴν εἰλικρινῆ ἐξήγησιν τὴν ὁποῖαν ὁ γέρον νομικὸς ἐπιθυμεῖ νὰ τῷ δώσῃ περὶ τῶν ἐρίδων τῶν δύο οἰκογενειῶν ;

— Ὅχι, μιλῶρδε, ἀπεκρίθη ὁ Ρεϊβενσγούδ' ἐνώπιον τῆς βουλῆς τῆς Ἀγγλίας, ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου θὰ γίνῃ αὕτη ἡ ἐξήγησις. Οἱ λόρδοι καὶ οἱ ἱππῶται τῆς Βρεταννίας, οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς προὔχοντες θὰ ἀποφασίσωσιν ἂν οἰκογένεια, ἥτις εἶναι μία τῶν εὐγενεστέρων τοῦ τόπου τούτου, πρέπη νὰ γυμνωθῇ τῶν κτημάτων τῆς, τῆς ἀνταμοιβῆς τοῦ πατριωτισμοῦ γενεῶν, ὅπως τὸ ἐνέχυρον ταλαιπώρου ἐργάτου γίνεταί κτῆμα τοῦ τοκογλύφου ἀφ' οὗ παρέλθη ἡ ὥρα τῆς ἐξαγορᾶς. Ἄν ἐνδώσουν εἰς τὴν ἀρπακτικὴν αὐστηρότητα τοῦ δανειστοῦ, καὶ εἰς τὴν ἀχόρταγον τοκογλυφίαν ἥτις κατατρώγει τὰς γαϊᾶς μας, ὡς ὁ σκῶρος τὰ ἐνδύματα, αὐτὸ θὰ ἔχη χειροτέρας συνεπείας δι' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀπογόνους των, ἢ διὰ τὸν Ἐδγάρ Ρεϊβενσγούδ. Θὰ μὲ μείνῃ πάντοτε τὸ ξίφος μου καὶ ὁ μανδύας μου, καὶ δύναμαι νὰ ἀκολουθήσω τὸ ἐπάγγελμα τῶν ὄπλων ὅπου ἀκούσω σάλπιγγα.

Εἰπὼν δὲ τὰς λέξεις ταύτας διὰ σταθεροῦ καὶ μελαγχολικοῦ ὕφους, καὶ ἀνεγείρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἀπῆντησεν αἰφνης τοὺς τῆς Λουκίας Ἄστον, ἥτις εἶχεν εἰσέλθει ἀπαρατήρητος, ἐνῶ συνδιελέγοντο, καὶ εἶδεν αὐτοὺς προσηλωμένους ἐφ' ἑαυτοῦ μετ' ἐκφράσεως ἐνθουσιώδους συμπαιδείας καὶ θαυμασμοῦ, ἐκφράσεως ἥτις εἶχε καταλάβει αὐτὴν ὅτε δὲν ἐφοβεῖτο ν' ἀνακαλυφθῇ ἡ παρουσία τῆς. Τὸ εὐγενὲς ἦθος καὶ οἱ ὠραῖοι χαρακτῆρες τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ζωογονούμενοι ὑπὸ τῆς ὑπερηφανείας τοῦ γένους καὶ τοῦ αἰσθημάτος τῆς ἀξιοπρεπείας αὐτοῦ, ὁ γλυκὺς καὶ ἐκφραστικὸς ἦχος τῆς φωνῆς του, ἡ λυπηρὰ κατάστασις τῆς περιουσίας του, ἡ ἀδιαφορία μεθ' ἧς ἐφάνετο ὅτι ὑπέμενε τὴν πενίαν καὶ τὸ θάρρος μετὰ τοῦ ὁποῖου ἠτένιζεν ὅ,τι χειρότερον ἠδύνατο νὰ τῷ συμβῇ εἰς τὸ μέλλον, πάντα ταῦτα καθίστων ἐπικίνδυνον τὴν παρουσίαν του ἐνώπιον νέου ἧς τινας τὸ πνεῦμα εἶχεν ἤδη ἀρκετὴν διάθεσιν νὰ ἀναπολῇ ἀναμνήσεις, τῶν ὁποίων οὗτος ἦτο τὸ πρωτεῦον πρόσωπον. Ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ των συνηντήθησαν, ἀμφοτέρωι ἠρυθρίασαν, αἰσθανθέντες ἐσωτερικὴν τινα συγκίνησιν. καὶ ἀπέσπυγον νὰ ἴδωσιν ἀλλήλους.

Ὁ Σίρ Ουίλλιαμ Ἄστον ἀμέσως παρετήρησε τὴν ἔκφρασιν τῶν φυσιογνωμιῶν αὐτῶν καὶ εἶπεν ἐνδομύχως:

— Δὲν φοβοῦμαι πλέον οὔτε τὴν Βουλὴν, οὔτε τὴν ἔφεσιν· ἔχω βέβαιον μέσον διαλλαγῆς μετὰ τοῦ εὐερεθίστου τούτου νέου, ἂν τυχὸν γίνῃ ἐπίφοδος. Πρὸς τὸ παρὸν, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, πρέπει νὰ ἀποφύγω νὰ ἐνοχοποιηθῶ καθόλου. Τὸ ἀγίστρι ἔπιασεν, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀνασύρωμεν ἀκόμη· καλὸν εἶναι νὰ ἔχωμεν τὸ πλεονέκτημα νὰ ἠμπορῶμεν νὰ σπάσωμεν τὴν κλωστήν, ἂν τὸ ψάρι δὲν ἀξίζῃ τὸν κόπον νὰ τὸ ἐκβάλωμεν ἀπὸ τὸ νερόν.

Οἰκοδομῶν δὲ τοιαῦτα ἐγωϊστικά καὶ σκληρὰ σχέδια ἐπὶ τῆς συμπαθείας τοῦ Ρεϊβενσγούδ καὶ τῆς Λουκίας, οὐ μόνον ὀλίγον ἐσκέπτετο πόσον ἤθελε λυπήσει τὸν Ἐδγάρ παίζων οὕτω πρὸς τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ, ἀλλὰ οὐδὲ τὸν κίνδυνον ἀνελογίσθη τὸν ὁποῖον ἔτρεχεν ἡ κόρη του τρέφουσα ἔρωτα δυστυχῆ, ὡς ἂν ἡ προτίμησις αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ Ἐδγάρ, ἦτο ὁμοία πρὸς τὴν φλόγα λαμπάδος τὴν ὁποίαν ἀνάπτει ἡ σβεννύει τις κατὰ θέλησιν. Ἀλλ' ἡ θεία πρόνοια παρεσκεύαζε τρομερὰν ποινήν εἰς τὸν ὀξυδερκῆ αὐτὸν παρατηρητὴν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ὅστις προσεπάθει νὰ ὠφελῇ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ διαπραγματευόμενος ἐπιτηδείως τὰ πάθη τῶν ἄλλων.

Ὁ Καλέβ, εἰσελθὼν τότε, ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἔτοιμον, διότι τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἡ τροφή ἦτο πλέον οὐσιαστικὴ, τὰ λείψανα τοῦ δείπνου ἐχρησίμευσεν ὡς φαγητὸν τῆς πρωίας. Δὲν ἐλησμόνησε δὲ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα, μετὰ μεγίστου σεβασμοῦ, ποτὸν τὸ ὁποῖον ἔπινον τότε τὴν πρωίαν, ἐντὸς κασσιτερίνου ἀγγείου ἐστολισμένου μετὰ φύλλων σκυλοχόρτου. Ἐζήτησεν, ἐννοεῖται, συγχώρησιν διότι δὲν τὸ προσέφερεν ἐντὸς τοῦ ἀργυροῦ ἀγγείου, ὅπως ἔπρεπεν, ἀλλὰ τὸ εἶχε στείλει, εἶπεν, εἰς τὸν χρυσοχόν εἰς Ἐδιμβούργην διὰ νὰ τὸ χρυσώσῃ.

— Εἶναι πολλὰ πιθανὸν ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἐδιμβούργην, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, ἀλλὰ ποῦ καὶ διὰ ποῖον σκοπὸν, οὐδ' ἐγὼ οὐδὲ σὺ φοβοῦμαι τὸ γνωρίζομεν.

— Καλά! εἶπεν ὁ Καλέβ δυσαρεστηθεὶς, τοῦτο ὅμως τοῦλάχιστον ἤξεύρω, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὴν θύραν ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ. Θέλετε, ἐντιμότητε, νὰ τὸν δεχθῆτε;

— Ὡραὶ λέγετε νὰ ὁμιλήσῃ με ἐμεῖ. Καλέβ:

— Λέγει ὅτι ἔχει ὑπόθεσιν μὲ σᾶς, ἀπεκρίθη ὁ Καλέβ· ἀλλὰ καλὰ θὰ κάμετε νὰ τὸν ἰδῆτε πρῶτον ἀπὸ τὸ παράθυρον . . . δὲν ἠμποροῦμεν νὰ δεχώμεθα εἰς τὸν πύργον τὸν τυχόντα.

— Μήπως φοβῆσαι ὅτι εἶναι κλητὴρ ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ μὲ συλλάβῃ διὰ χρέη; ἠρώτησεν ὁ Ρεΐβενσγούδ.

— Κλητὴρ! διὰ νὰ σᾶς συλλάβῃ καὶ εἰς τὸν πύργον σας τοῦ Γουλφκράγ! Ὁ Μιλόρδος ἔχει σήμερον ἀπὸ τὸ πρῶτὴ μεγάλην διάθεσιν νὰ ἀστειζέται μὲ τὸν γέροντα Καλέβ . . . Ἀλλὰ, ἐπιθύρυσεν εἰς τὸ οὖς τοῦ κυρίου του ὅστις τὸν ἠκολούθησεν ἐξερχόμενον, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ βλάψω κανένα, Μιλόρδε· πλὴν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ φαίνεται παράδοξος, καὶ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας θὰ τὸν ἐκαλοκῦταζα πρὶν ἀνοίξω τὴν θύραν.

Καὶ ὅμως δὲν ἦτο δικαστικὸς κλητὴρ, ἀλλὰ ὁ λοχαγὸς Κρεΐγεγγέλτ, ἔχων ῥίνα περιπόρφυρον, ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ καταστήσῃ τοιαύτην ἀρκετὸν ποσὸν βραχίου, φορῶν τὸν πῖλον πλαγίως ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς μαύρης φενάκης του, καὶ φέρων ξίφος, πιστόλια καὶ ἔνδυμα κυνηγετικὸν ἐστολισμένον διὰ πεπαλαιωμένων σειρητίων, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο ἡ ἀληθὴς εἰκὼν ἀνθρώπου, ὅστις, ἀπαντῶν ὁδοιπόρον εἰς μέρος μεμονωμένον, ἤθελε κράξει· « Εἰς τὸν τόπον! »

Ὁ Ἐδγάρ, ἀναγνωρίσας αὐτὸν, προσέταξε πάραυτα νὰ ἀνοιχθῇ ἡ πύλη καὶ εἶπεν ἱστάμενος εἰς τὴν αὐλήν·

— Ἰποθέτω, λοχαγὲ Κρεΐγεγγέλτ, ὅτι δὲν ἔχομεν τόσον σπουδαίας ὑποθέσεις νὰ συζητήσωμεν, ὥστε νὰ μὴ ἦναι ἀρκετὰ κατάλληλος αὐτὸς ὁ τόπος διὰ νὰ συνομιλήσωμεν. Ἐχῶ ξένους πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸν πύργον μου, καὶ ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου ἐχωρίσθημεν πρὸ ὀλίγου μόνον καιροῦ δὲν μὲ ἐπιτρέπει νὰ σὲ προσκαλέσω νὰ εἰσεέλθῃς.

Ὁ Κρεΐγεγγέλτ, ἂν καὶ ἦτο αὐθαδέστατος, ἐταράχθη ὀπωσοῦν ὡς ἐκ τῆς ψυχρᾶς ταύτης ὑποδοχῆς καὶ εἶπεν ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν φιλοξενίαν τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεΐβενσγούδ, ἀλλ' ὅτι ἤρχετο ἐντίμως ἀπεσταλμένος πρὸς αὐτὸν ὑπὸ φίλου· ἄλλως ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ δὲν ἤθελεν ἔχει τὴν δυσἀρέσκειαν νὰ ἰδῇ αὐτὸν εἰς τὸν πύργον του.

— Ἄς τελειώσωμεν λοιπὸν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, κύριε, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ· τοῦτο εἶναι ἡ καλλιτέρα σας ἀπολογία. Ποῖος εἶναι

ὁ κύριος ὅστις ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶς μεταχειρίζεται ὡς ἀγγελιαφόρον ;

— Ὁ φίλος μου Κ. Ἐϋστον Βακλώ, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς μετ' ἡθους ἐπισήμου καὶ μετὰ τοῦ θάρρους τὸ ὁποῖον ἐνέπνεεν αὐτῷ ἡ ἀνεγνωρισμένη γενναιότης ἐκείνου ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου ὠμίλει νομίζων ὅτι δὲν τὸν μετεχειρίσθητε ὅπως τῷ ἤρμοζε, σᾶς ζητεῖ λόγον δι' αὐτό. Φέρω μαζὴ μου, προσέθηκε λαβὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του τεμάχιον χάρτου, τὸ ἀκριβὲς μέτρον τοῦ μεγέθους τοῦ ξίφους του· σᾶς παρακαλεῖ δὲ νὰ τὸν συναντήσετε, συντροφεύμενος ὑπὸ τινος φίλου σας, καὶ ὠπλισμένος μὲ παρόμοιον ξίφος, εἰς ὁποιανδήποτε θέσιν εὐχαριστεῖσθε, ἐν μίλιον μόνον ἀπέχουσαν τοῦ πύργου τούτου. Ἐγὼ δὲ θὰ ἦμαι ὁ μάρτυς τοῦ Κ. Βακλώ.

— Νὰ δώσω λόγον! . . . παρόμοιον ξίφος! ἐπανέλαβεν ὁ Ρέιβενσγούδ ὅστις, ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, δὲν εἶχεν αἰτίαν νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁπωςδήποτε προσέβαλε τὸν πρὸ μικροῦ ξενισθέντα ὑπ' αὐτοῦ. Εἰς τὴν τιμὴν μου, λοχαγέ, ἡ ἐφευρθεὶς τὸ πλεόν ἀπίθανον ψεῦδος τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθῇ τις, ἢ τὸ πρῶτον ποτόν σου ἦτο παραπολὺ δυνατόν. Ποίαν αἰτίαν ἔχει ὁ Βακλώ διὰ νὰ μὲ στείλῃ τοιαύτην πρόσκλησιν ;

— Εἶμαι ἐπιφορτισμένος, κύριε, νὰ σᾶς ἀποκριθῶ ὅτι τὸν προσεβάλετε διώξαντες αὐτὸν ἀπὸ τὸν πύργον σας χωρὶς νὰ τὸν εἰπήτε διὰ ποῖον λόγον.

— Εἶναι ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ, δὲν εἶναι τόσον τρελλὸς ὥστε νὰ θεωρήσῃ ὕβριν ὅ,τι δὲν ἦτον εἰ μὴ ἀνάγκη. Οὐδὲ πιστεύω ὅτι, γνωρίζων τὴν ιδέαν μου διὰ σέ, λοχαγέ, θὰ μετεχειρίζετο εἰς τοιαύτην ἀποστολὴν ἄνθρωπον τόσον οὐτιδανὸν καὶ εὐτελεῖ· διότι πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ εὔρω ἄνδρα ἐντιμον ὁ ὁποῖος νὰ συγκατατεθῇ νὰ γίνῃ μάρτυς μου ἀπέναντί σου ;

— Ἐγὼ οὐτιδανὸς καὶ εὐτελής! εἶπεν ὁ Κρεῖτεγγέλτ, ἀνυψῶν τὴν φωνὴν καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς μαχαίρας αὐτοῦ. Ἄν ἡ ἔρις τοῦ φίλου μου δὲν προηγεῖτο τῆς ἰδικῆς μου θὰ σᾶς ἔκαμνα νὰ ἐννοήσετε. . . .

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε ἀπὸ τὰς ἐξηγήσεις σου, λοχαγέ Κρεῖτεγγέλτ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησίς μου καὶ κάμε με τὴν χάριν νὰ ἀναχωρήσῃς.

— Διάβολε! ανέκραξεν ὁ κομπορρήμων· αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησίς σας εἰς ἔντιμον ἀγγελίαν;

— Εἶπε εἰς τὸν λόρδον Βακλῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ρεϊβενσγουδ, ἂν ἦσαι ἀληθῶς ἀπεσταλμένος ἀπ' αὐτὸν, ὅτι ὅταν μὲ μηνύσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς του δι' ἀνθρώπου ἀξίου νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μεσάζων μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ, εἶμαι πρόθυμος νὰ τῷ δώσω ἐξηγήσεις ἢ καὶ ἱκανοποίησιν,

— Τοῦλάχιστον, κύριε, ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ δώσετε διὰ νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὸν ἔϋστον τὰ πράγματά του, τὰ ὁποῖα ἀφῆκεν ἐδῶ.

— Ὅ,τι ἀφῆκεν ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ, θὰ τῷ ἀποδοθῇ ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ μου, διότι δὲν μὲ ἔδειξες διαπιστευτήρια τὰ ὁποῖα νὰ σὲ δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ παραλάβῃς τὰ πράγματά του.

— Καλὰ, κύριε, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Κρεϊγεγγέλτ μετ' ὀργῆς, τὴν ὁποίαν οὐδ' αὐτὸς ὁ φόβος του περὶ τῶν συνεπειῶν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ μὲ ὕβρισεσ ἡμέτερον μὲ τρόπον ἄδικον καὶ ἀπρεπῆ, ἀλλὰ τοῦτο βλάπτει μᾶλλον σὲ παρά ἐμέ. Πύργος εἶναι αὐτός! ἐξηκολούθησε παρατηρῶν περὶ ἑαυτὸν, αὐτὸ εἶναι μᾶλλον φωλεὰ ληστῶν ὅπου δέχονται τοὺς ὀδοιπόρους διὰ νὰ τοὺς ἀρπάσουν ὅ,τι καὶ ἂν ἔχουν.

— Αὐθαδέστατε! εἶπεν ὁ Ἐδγάρ ἀνυψώσας τὴν ράβδον του καὶ λαβὼν τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου τοῦ λοχαγοῦ, ἂν δὲν ἀναχωρήσῃς εἰς τὴν στιγμὴν χωρὶς νὰ προφέρῃς ἄλλην συλλαβὴν θὰ σὲ σκοτώσω ἀπὸ τὸ ξύλον!

Ὁ Κρεϊγεγγέλτ, ἰδὼν τὴν ράβδον καὶ τὴν κίνησιν τοῦ Ἐδγάρ, τοσοῦτον ταχέως ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ μετὰ τοσαύτης δυνάμεως ἐκέντησε τὸν ἵππον, ὥστε μικροῦ δεῖν νὰ πέσῃ κατὰ γῆς. Κατῶρθωσεν ὅμως νὰ κρατηθῇ καὶ ἐξελθὼν ἔδραμεν ὡς ἀστραπὴ πρὸς τὸ χωρίον.

Ὁ δὲ Ρεϊβενσγουδ, στραφείς διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν πύργον, εἶδε τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα, ὅστις εἶχε καταβῆ ἐκ τῆς αἰθούσης καὶ παρευρεθῆ, εἰ καὶ εἰς τὴν ἀπόστασιν τὴν ἀπαιτουμένην ὑπὸ τῆς ἐπιμοταξίας, εἰς τὸν διάλογον μεταξὺ τοῦ Ἐδγάρ καὶ τοῦ λοχαγοῦ.

— Νομίζω ὅτι εἶδα, εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ ὄχι πρὸ πολλοῦ καιροῦ. . . ὀνομάζεται Κρεῖ. . . Κρεῖ. . . κάτι τι τοιοῦτον.

— Ὀνομάζεται Κρεϊγεγγέλτ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, τοῦλάχιστον αὐτὸ τὸ ὄνομα φέρει πρὸς τὸ παρόν.

— Κρείγ-εις κίνδυνον, εἶπεν ὁ Καλέθ, παίζων μὲ τὴν λέξιν Κρείγ ἥτις εἰς τὴν Σκωτικὴν διάλεκτον σημαίνει *λαιμόν*. Ἡ κρεμάλα εἶναι γραμμμένη εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ στοιχηματίζω δέκα λεπτά ὅτι πλέκουν ἀπὸ τώρα τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὅποιον θὰ τὸν κρεμάσουν.

— Ἐννοεῖς τὰς φυσιογνωμίας κάλλιστα, ἀξιόλογε κύριε Καλέθ, εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ μειδιάσας. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ὁ κύριος οὗτος ἐπλησίασε πολὺ εἰς τὴν μαντείαν σου . . . διότι ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα ὅτι, εἰς ἓν ταξείδιον τὸ ὅποιον ἔκαμα εἰς Ἐδιμβούργην πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν, εἶδα αὐτὸν τὸν Κ. Κρεῖγεγγέλτ, ἡ ὅπως δῆποτε ἄλλως ὀνομάζεται, ἀναισθητόμενον σοβαρῶς ἐνώπιον τοῦ ἰδιαιτέρου Συμβουλίου.

— Καὶ διὰ ποῖον λόγον; ἠρώτησεν ὁ Ρεῖβενσγούδ μετὰ τινος περιεργείας.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη προὔκαλει διήγησιν τὴν ὁποίαν ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ εἶχε μεγίστην προθυμίαν νὰ κάμῃ, ἂν παρουσιάζετο ἀρμυδία περίστασις. Λαθῶν λοιπὸν τὸν βραχίονα τοῦ Ἐδγάρ, ἐπαγγήθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησίν σας, εἶπεν, ἂν καὶ ἡ ὑπόθεσις ᾗναι γελοία, εἶναι μυστική.

Ἄμα δὲ ὡς εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, ὠδήγησε τὸν Ἐδγάρ πλησίον παραθύρου ὅπου, εὐκόλως ἐννοεῖται, ἡ Λουκία Ἄστον δὲν ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἤρχισε τὴν συνομιλίαν μετ' ἧθους ἀδιανομορίας, ἀλλὰ παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν προὔξενουν οἱ λόγοι του ἐπὶ τοῦ νέου Ρεῖβενσγούδ.

— Γνωρίζετε, εἶπε, νέε μου φίλε, ὅτι ἡ ὑποψία εἶναι τὸ φυσικὸν κακὸν τῆς ἀκαταστάτου ἐποχῆς μας καὶ ὅτι ἕνεκα τούτου ὁ ἐναρτωτότερος καὶ σωφρονέστερος ἡμῶν ἐξαπατᾶται ὑπὸ ἐπιτηδείων πανούργων. Ἄν εἶχα διάθεσιν, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ν' ἀκούσω τοὺς τοι-

ούτους, ἢ ἂν ἤμην πονηρὸς πολιτικὸς, ὅπως σὰς ἔκαμην νὰ πιστεύσετε, ὑμεῖς, ὁ Κύριος, τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ἀντὶ νὰ ἦσθε σήμερον ἡσυχος εἰς τὸν πύργον σας καὶ ἐλεύθερος νὰ μὲ καταδιώξετε καὶ νὰ ἐργασθῆτε ἐναντίον μου ὅπως ἐπιθυμεῖτε, ὑπερασπιζόμενος ὅ,τι πιστεύετε ὅτι εἶναι τὸ δίκαιόν σας, θὰ ἦσθε τώρα εἰς τὸν Πύργον τῆς Ἐδιμβούργης ἢ εἰς ἄλλην τινὰ φυλακὴν ἢ, διὰ νὰ ἀποφύγετε τοῦτο, θὰ ἠναγκάζεσθε νὰ δραπετεύσετε εἰς ξένην γῆν καὶ θὰ ἐτρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ δημεύσουν τὰ κτήματα τὰ ὅποια σὰς μένου. — Μιλόρδε, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, ὑποθέτω ὅτι δὲν ἔχετε διάθεσιν νὰ ἀστειευθῆτε ἐπὶ τοιοῦτου ἀντικειμένου . . . καὶ ὅμως μὲ φαίνεται ἀδύνατον νὰ ὀμιλῆτε σπουδαιῶς.

— Ἡ ἀθωότης, εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, εἶναι πάντοτε πλήρης ἐμπιστοσύνης, ἐνίοτε δὲ φθάνει μέχρι τῆς οἰήσεως, ἂν καὶ τοῦτο εἶναι πολλὰ συγχωρημένον.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, πῶς ἡ ἐμπιστοσύνη τὴν ὁποῖαν ἔχει τις εἰς τὴν ἀθωότητά του δύναται νὰ ὀνομασθῆ ποτὲ οἰήσις.

— Τοῦλάχιστον ἡμπορεῖ τις νὰ τὴν ὀνομάσῃ ἀπερικοκίαν, ἀπεκρίθη ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, ἀφ' οὗ μὰς κάμνει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον μόνη ἢ συνειδησίς μας γνωρίζει πρέπει νὰ ἦναι καταφανὲς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐνεκα τούτου εἶδα πολλάκις ἀγύρτας ὑπερασπιζομένους ἑαυτοὺς καλλίτερον ἀφ' ὅ,τι ἤθελε τὸ κάμει ἀθῶος ἄνθρωπος κατηγορούμενος διὰ τὴν αὐτὴν ὑποψίαν. Μὴ ἔχων τὴν συναίσθησιν τῆς ἀθωότητος διὰ νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ, ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος ὠφελεῖται καὶ ἀπὸ τὰ περκαμνρότερα πλεονεκτήματα τὰ ὅποια τὸν χορηγεῖ ὁ νόμος, καὶ πολλάκις, ἂν ὁ δικηγόρος του ἦναι ἱκανὸς, κατορθώνει ν' ἀναγκάσῃ τοὺς δικαστὰς του νὰ τὸν κηρύξωσιν ἀθῶον. Ἐνθυμοῦμαι τὴν περιβόητον δίκην τοῦ Σὶρ Κούλι Κόνδιδλ (sir Coolie Condiddle), ὅστις εἶχε κατηγορηθῆ ἐπὶ ἀπάτη, τῆς ὁποίας ὅλος ὁ κόσμος ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο ἔνοχος καὶ ὅμως ὄχι μόνον ἠθωώθη, ἀλλὰ καὶ ἐδίκασε μετὰ ταῦτα ἀνθρώπους πολὺ τιμιωτέρους αὐτοῦ.

— Ἐπιτρέψατέ με νὰ σὰς παρκαλέσω νὰ ἐπανεέλθετε εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας ἡμῶν, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ. Νομίζω ὅτι μὲ εἶπατε ὅτι εἶχον συλλάβει ὑποψίας τινὰς ἐναντίον μου.

— Ὑποψίας, κύριε; καὶ βέβαια . . . καὶ δύναμι νὰ σὰς δεῖξω ἀ-

ποδείξεις αὐτῶν, ἂν τυχὸν τὰς ἔχω μαζὴ μου. Ἐλα ἐδῶ, Λόκαρτ' ἐλθόντος δὲ τοῦ ὑπηρετοῦ προσέθηκε·

— Φέρε με τὸ κλειδωμένον χαρτοφυλάκιον τὸ ὁποῖον σὲ παρήγγειλα νὰ φυλάξης καλὰ . . . ἔννοεις τί σὲ λέγω.

— Μάλιστα, μιλῶρδε.

Καί, ἐξελθόντος τοῦ Λόκαρτ, ὁ Σφραγιδοφύλαξ ἐξηκολούθησεν ὡς ἂν ὠμίλει καθ' ἑαυτόν.

— Νομίζω ὅτι ἔχω μαζὴ μου τὰ ἔγγραφα αὐτά . . . νομίζω ὅτι τὰ ἔλαβα διὰ νὰ τὰ ἐξετάσω ἐνόςῳ θὰ ἤμην εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ λόρδου Βιτλβραίνε, ἥτο φυσικὸν νὰ τὰ πάρω μαζὴ μου. Ὅπωςδὴποτε ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ ἔχω εἰς τὸν Πύργον τοῦ Ρεϊβενσγούδ . . . καὶ ἴσως θὰ καταδεχθῆτε . . .

Τότε, εἰσελθὼν ὁ Λόκαρτ, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κύριόν του τὸ δερμάτινον χαρτοφυλάκιον. Ὁ δὲ Σφραγιδοφύλαξ, ἀνοίξας αὐτὸ, ἐξέβηλεν ἐν ἡ δύο ἔγγραφα πρὸς τὸ Ἰδιαιτερον Συμβούλιον, περὶ τῶν συμβάντων κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ λόρδου Ρεϊβενσγούδ, ἀποδεικνύοντα τὰς προσπαθείας αὐτοῦ ὅπως καταστρέψῃ τὰς ἐναντίον τοῦ Ἐδγάρ κατηγορίας. Ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ εἶχεν ἐκλέξει μετὰ προσοχῆς τὰ ἔγγραφα ταῦτα ὅπως ἐρεθίσῃ, χωρὶς νὰ εὐχαριστήσῃ, τὴν ἐπὶ τοιοῦτου ἀντικειμένου φυσικὴν περιέργειαν τοῦ νέου Ρεϊβενσγούδ, δεῖξῃ δ' ἐνταυτῷ ὅτι εἶχε λάβει μέρος δικηγόρου καὶ συμβιβαστοῦ μεταξὺ τοῦ Ἐδγάρ καὶ τῶν αὐστηρῶν ἀρχῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀφεί; δὲ ταῦτα εἰς τὸν νέον, ὅπως τὰ ἐξετάσῃ, ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ προγεύματος καὶ συνωμίλει ἐλαφρῶς, ποτὲ μὲν μετὰ τοῦ γέροντος Καλῆβ, τοῦ ὁποίου ἡ ὀργὴ ἐναντίον τοῦ ἄρπαγος τοῦ Πύργου τοῦ Ρεϊβενσγούδ ἤρχισε νὰ κατευνάζεται ἕνεκα τῆς οἰκειότητος τοῦ λόρδου, ποτὲ δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ἀναγνούς τὰ ἔγγραφα, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητος στηρίζων τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρὸς, καὶ βεβουθισμένος εἰς βαθείας σκέψεις. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀνέγνω καὶ πάλιν αὐτὰ μετὰ πλείονος ἔτι προσοχῆς, ὡς εἰ ἐπεθύμει ν' ἀνακαλύψῃ μυστηριώδη τινα σκοπὸν ὅστις τῷ εἶχε διαφύγει κατὰ τὴν πρώτην ἀνάγνωσιν. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ δευτέρα αὕτη ἐξέτασις ἐπεκύρωσε τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς εἶχε συλλάβει, διότι, ἐγερθεὶς ἐκ

του πετρίνου θρανίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο καὶ δραμῶν πρὸς τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα, ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ, σφίγγας αὐτὴν εὐλακρινῶς, ἐζήτησεν ἐπανελημμένως συγχώρησιν διότι τὸν ἠδίκησεν, ἐνῶ κατὰ τὰ φαινόμενα οὗτος ἐπροστάτευεν αὐτὸν καὶ ὑπερήσπιζε τὴν τιμὴν του.

Ὁ πολιτικὸς ἐδέχθη τὰς εὐχαριστήσεις ταύτας κατ' ἀρχάς μὲν μετ' ἀπορίας καλῶς προσπεποιημένης, μετὰ ταῦτα δὲ μετὰ δειγματῶν εὐλακρινούσ ἀγάπης. Δάκρυα ἤρχισαν ἤδη νὰ ρέωσιν ἐκ τῶν γλαυκῶν ὀφθαλμῶν τῆς Λουκίας ὅτε εἶδε τὴν αἰφνιδίαν καὶ συγκινητικὴν ταύτην σκηνήν. Ἡ θεὰ τοῦ Ἐδγάρ, πρὸ μικροῦ τοσοῦτον ὑπερηφάνου καὶ ψυχροῦ, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει πάντοτε ὡς ἀδίκηθέντα, ζητοῦντος συγχώρησιν ἀπὸ τοῦ πατρὸς της, ὑπῆρξε πρὸς αὐτὴν ἀλλαγὴ αἰφνιδία, κολακευτικὴ καὶ ἐνταυτῷ συγκινητικὴ.

— Σφόγγισε τὰ δάκρυά σου, Λουκία, εἶπεν ὁ πατήρ, μήπως πρέπει νὰ κλαύσης διότι ἀναγνωρίζουν ὅτι ὁ πατήρ σου, ἂν καὶ δικηγόρος, εἶναι ἄνθρωπος δίκαιος καὶ ἀξιότιμος; Διατί μὲ εὐχαριστεῖτε, φίλτατε Κύριε Ἐδγάρ; ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Γαίβενσγουδ, καὶ σεῖ; θὰ ἐκάμνετε τὸ αὐτὸ δι' ἐμὲ, ἂν εὐρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν μου. *Sum cuique tribuito* (1), ἦτο ῥητὸν τῶν Ῥωμαίων νομικῶν καὶ τὸ ἔμαθα ὅτε ἐσπούδασα τὸν Ἰουστινιανόν. Ἐκτὸς τούτου δὲν μὲ ἀντεπληρώσατε χιλιάκις ὅτε ἐσώσατε τὴν ζωὴν τῆς φιλάτης μου θυγατρὸς;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ, ἐξακολουθῶν νὰ αἰσθάνηται τύψιν συνειδήσεως· πλὴν ἡ μικρὰ ἐκδούλευσις τὴν ὁποίαν ἐγὼ σὰς ἔκαμα, ἦτο πρᾶξις ἐμφύτου δρυῆς, ἐνῶ ἡ ὑπεράσπισίς σας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγνωρίζετε ποῖαν κακὴν ιδέαν εἶχα περὶ ὑμῶν καὶ πόσῃ διάθεσιν εἶχα νὰ εἶμαι ἐχθρὸς σας, ἦτο πρᾶξις γενναία, ἀνδρική καὶ συνετὴ.

— Ἄς τὰ ἀφήσωμεν αὐτά! εἶπεν ὁ Λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, ἕκαστος ἡμῶν ἐφέρθη ὅπως ἦτο φυσικόν· εἰς μὲν ὡς ζωηρὸς στρατιώτης, ἐγὼ δὲ ὡς εὐθὺς δικαστὴς καὶ ἰδιαιτέρος σύμβουλος. Εἶναι πιθανώτατον ὅτι δὲν θὰ ἐδυναμέθαι νὰ ἀλλάζωμεν χαρακτῆρας. Τοῦλάχιστον τὸ κατ' ἐμὲ θὰ ἦμην πολλὰ ἀνίκανος *toréador* (2), καὶ σεῖς, φίλε μου, ἂν καὶ ἡ ὑπόθεσίς σας εἶναι ἀρίστη, εἶναι πιθανόν ὅτι

(1) Ἀπίδος ἐκάστω τὸ ἴδιον. (2) Ταυρομάχος.

δὲν θὰ τὴν ὑπερησπίζετε τόσον καλά ὅσον ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ ἰδιαιτέρου συμβουλίου.

— Γενναίε μου φίλε! ἀνέκραξεν ὁ Ρεΐβενσγούδ' καὶ διὰ τῆς μικρᾶς ταύτης φράσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Σφραγιδοφύλαξ τῷ εἶχεν ἀπονεύμει πολλάκις, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἐδγάρ τότε ἐπρόφερε πρῶτον, ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἀρχαῖόν του ἔχθρὸν τὴν ἐντελεῖ ἔμπιστοσύνην καρδίας ἐντίμου καὶ ὑπερηφάνου.

Ὁ Ἐδγάρ ἦτο γνωστός μεταξὺ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ διὰ τὴν φρόνησιν καὶ ἀγχίνοιάν του ὡς καὶ διὰ τὸν περισκεμμένον, ἰσχυρογνώμονα καὶ δξέθυμον χαρακτῆρα αὐτοῦ· ὥστε αἱ προκαταλήψεις του, ἂν καὶ πεισματώδεις, ἦσαν τοιαύτης φύσεως, ὥστε κατεστρέφοντο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης. Τὰ ἀληθῆ θέλγητρα τῆς θυγατρὸς, συνδεόμενα μετὰ τῶν ὑποτιθεμένων ἐκδουλεύσεων τοῦ πατρὸς, ἐξήλειψαν ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτοῦ τοὺς ὄρκους τῆς ἐκδικήσεως τοὺς ὁποίους εἶχε κάμει τὴν ἐσπέραν τῆς κηδείας τοῦ πατρὸς του. Πλὴν οἱ ὄρκοι οὗτοι εἶχον εἰσακουσθῆ καὶ καταγραφῆ εἰς τὸ βιβλίον τῆς εἰμαρμένης.

Ὁ Καλέβ ἦτο παρὼν εἰς τὴν παράδοξον ταύτην σκηνήν, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἄλλην τινὰ αἰτίαν τὴν περίεργον ταύτην διαγωγὴν εἰμὴ εἰς συνοικέσιον μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν, τὸ ὁποῖον θὰ ἔδιδεν ὡς προῖκα εἰς τὴν νέαν Δουκίαν τὸν Πύργον τοῦ Ρεΐβενσγούδ.

Ἡ δὲ Μις Ἄστον, ὅτε ὁ Ἐδγάρ ἀπέτεινεν αὐτῇ τὰς ἐμπαθεστέραις ἀπολογίας διὰ τὴν ἀγνώμονα ψυχρότητα αὐτοῦ, ἐμειδίασε μεταξὺ τῶν δακρῶν της καὶ, ἐγκαταλιπούσα τὴν χεῖρα αὐτῆς εἰς τὴν τοῦ νέου εὐγενοῦς, διεβεβαίωσε αὐτὸν διὰ διακεκομμένης φωνῆς, περὶ τῆς ἡδονῆς μεθ' ἧς παρευρέθη εἰς τὴν ἐντελεῖ συμφιλίωσιν τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ σωτῆρος αὐτῆς. Καὶ αὐτὸς ὁ πολιτικὸς συνεικινήθη ὑπὸ τῆς ὀρμητικῆς, ἐντελοῦς καὶ γενναίας ἀφελείας μεθ' ἧς ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ παρητήθη τῆς ἀρχαίας ἔχθρας καὶ ἐζήτησεν ἄνευ δισταγμοῦ τὴν συγγνώμην τοῦ Σφραγιδοφύλακος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμψαν ὅτε ἠτένισαν τοὺς δύο νέους, ἦτο φανερὸν ὅτι ἠσθάνοντο ἀμοιβαίαν συμπάθειαν καὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἐπλάσθησαν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον. Ἐσυλλογίσθη πόσον ἠδύνατο νὰ ἀνυψωθῆ ὁ ὑπερήφανος καὶ ἱπποτικὸς χαρακτῆρ τοῦ Ρεΐβενσγούδ εἰς περιστάσεις κατὰ

τὰς ὁποίας αὐτὸς, ἕνεκα τῆς μικρᾶς γεννήσεώς του καὶ τῆς φυσικῆς δειλίας του, δὲν ἠδύνατο νὰ ὠφελῆθῃ. Ἐκτὸς τούτου ἡ θυγάτηρ του, τὸ προσφιλέστατον τέκνον, ἡ πιστὴ σύντροφος αὐτοῦ, ἐφαίνετο ὅτι ἐπλάσθη διὰ νὰ ζήσῃ εὐτυχῆς συζευγνομένη μετ' ἀνθρώπου τοσοῦτον ἰσχυρὸν χαρακτῆρα ἔχοντος ὡς τὸν Ρεΐβενσγούδ· ἡ ὡραία, λεπτὴ καὶ ἀδύνατος μορφή τῆς Λουκίας Ἄστον ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀνάγκη τῆς υποστηρίξεως τοῦ ἀνδρικοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς σωματικῆς δυνάμεως τοῦ Ἐδγάρ. Μετ' εὐχαριστήσεως λοιπὸν ἐθεώρει τὸ συνοικέσιον οὐ μόνον ὡς πιθανὸν ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιθυμητὸν, μόλις δὲ μετὰ μίαν ὥραν ἡ φαντασία του ἐταράχθη ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως τῆς πτωχείας τοῦ Ρεΐβενσγούδ καὶ τῆς βεβαίας δυσαρρεσκείας τῆς Μιλαΐδης Ἄστον. Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι τὸ ἀσύνηδες εὐμενὲς αἴσθημα τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσεν αἴφνης τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα ὑπῆρξε μία τῶν περιστάσεων, αἵτινες ἐνεθάρρυναν τὴν ἀμοιβαίαν συμπάθειαν τῆς Λουκίας καὶ τοῦ Ἐδγάρ, καὶ ἐνέπνευσαν εἰς ἀμφοτέρους τὴν πίστιν ὅτι ἡ συνένωσις αὐτῶν ἦτο εὐάρεστος εἰς τὸν πατέρα. Αὐτὸς οὗτος ἐφάνη ἀναγνωρίζων μετὰ καιρὸν τὴν ἀλήθειαν ταύτην ὅτε, μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς συμπαθείας ἐκαίνης, εἶπε πολλάκις ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπη τις εἰς τὸ αἴσθημα νὰ ὑπερισχύῃ τῆς κρίσεως· ἐβεβαίωσεν δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ μέγιστον τῶν δυστυχημάτων τοῦ θίου αὐτοῦ, προῆλθεν ἐκ τῆς ὑπερισχύσεως ταύτης καίτοι προσωρινῆς. Ὁμολογητέον δὲ ὅτι, ἂν τοῦτο ἀληθῶς συνέβη, ὁ Σφραγιδοφύλαξ ἐτιμωρήθη καὶ αὐστηρῶς καὶ πολυχρονίως διὰ τὴν πρόσκαιρον ταύτην παρεκτροπὴν.

Μετὰ μικρὰν δὲ σιωπὴν ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἐπανέλαβε τὴν ὁμιλίαν εἰπὼν·

— Μεταξὺ τῆς ἐκστάσεώς σας ὅτι μὲ ἤυρετε τιμιώτερον ἢ ὅσον ἐνομίζετε, ἐλησμονήσατε, φίλε μου, τὴν περιέργειάν σας περὶ τοῦ Κρεΐγεγγέλτ· καὶ ὅμως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ἐνείχετο τὸ ὄνομά σας.

— Ὁ ἄθλιος! ἀνέκραξεν ὁ Ρεΐβενσγούδ, μόλις ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῶ, καὶ πάλιν ἔκαμα μεγάλην τρέλλαν ὅτι ἔλαβάν τινα σχέσιν μὲ αὐτόν· τί εἶχε νὰ εἰπῇ δι' ἐμέ;

— Ἀρκετὰ, ἀπεκρίθη ὁ Σφραγιδοφύλαξ, ὥστε νὰ ἐρεθίσῃ τοὺς φόβους τινῶν μεγιστάνων μας, οἱ ὁποῖοι εἰς ἀπόδειξιν πίστεως καταφέ-

ρῶνται ἐναντίον ἀνθρώπων ἐπὶ ἀπλῆ ὑποψία, ἢ ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ ὑπομίσθων κατασκόπων. Εἶπε τὴν ἀνοησίαν ὅτι εἴχετε σκοπὸν νὰ λάβετε ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἢ πλησίον τοῦ ἐξορίστου, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ· ἀλλ' ὁ μικρόσιος Α — κάλλιστος φίλος σας καὶ ἄλλοις τις τὸν ὁποῖον ἐθεωρεῖτε ἄσπονδον ἐχθρόν σας δὲν ἤκουσαν διόλου αὐτά.

— Εὐγνωμονῶ πρὸς τὸν ἐντιμον φίλον μου, καθὼς εὐγνωμονῶ ἔτι μᾶλλον, προσέθετο λαβόμενος τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος, πρὸς τὸν ἐντιμον ἐχθρόν μου.

— *Inimicus amicissimus* (1), εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ θλίψας καὶ αὐτὸς τὴν χεῖρα τοῦ νέου· ἀλλὰ ἤκουσα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Ἐϋστον Βακλῶ, καὶ φοβοῦμαι μήπως ὁ καλὸς ἐκεῖνος νέος παρετραπῆ ὑπὸ τοιούτων κακῶν ὁδηγῶν.

— Ἐχει ἀρκετὴν ἡλικίαν ὥστε νὰ μὴ παρασύρεται ἀπὸ ἄλλους, ἀπεκρίθη ὁ κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ.

— Ἀρκετὴν ἡλικίαν, ἴσως, ὄχι ὅμως καὶ ἀρκετὴν φρόνησιν, ἀντὼντι ἐξέλεξε τὸν Κρεῖγεγγέλτ διὰ *fidus Achates* (2). Ὁ Κρεῖγεγγέλτ, ἐξεταζόμενος, ἔκαμε καταγγελίαν τὴν ὁποῖαν δὲν ἐπιστεῦσαμεν γνωρίζοντες τὸν χαρακτῆρά του.

— Ὁ κύριος Ἐϋστον Βακλῶ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, εἶναι κατ' ἐμὲ πολλὰ τίμιος καὶ ἀνάξιος νὰ πράξῃ πρᾶγμα ἄτοπον.

— Ὁμολογήσατε ὅμως ὅτι δὲν εἶναι ἀνάξιος νὰ κάμῃ καὶ ἀνοησίας. Μετ' ὀλίγον ὁ θάνατος θὰ κάμῃ αὐτὸν κάτοχον, ἀν δὲν τὸν ἔκαμεν ἤδη, ἀξιολόγου περιουσίας. Ἡ γραῖα Λαίδη Γίρνιγκτον, ἀξιόλογος κυρία, ἐκτὸς τοῦ δυστρόπου χαρακτῆρός της ἕνεκα τοῦ ὁποίου κατήντησεν ἀνυπόφορος εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι ἴσως ἀποθαμένη ἐνθ' ἑαυτῶν ὀμιλῶ. Ἐκαμεν ἀλληλοδιδόχως ἐξ κληρονομίας αἱ ὁποῖαι τὴν κατέστησαν πλουσιωτάτην. Γνωρίζω κάλλιστα τὰ ὑποστατικά της, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι κατώτερα τῶν ἰδικῶν μου.

— Χαίρω, ἀπεκρίθη ὁ Ρεῖβενσγούδ, καὶ θὰ ἔχαιρα ἔτι μᾶλλον ἐὰν ἤλπιζα ὅτι, ἀλλάζων τύχην ὁ Βακλῶ θὰ ἠλλάζε καὶ σύντροφον καὶ ἐξῆς. Ἡ ἐκλογή ὅμως τοῦ Κρεῖγεγγέλτ ὡς φίλου δὲν εἶναι καλὸς οἰωνός.

— Τῶνόντι, εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, εἶναι ἀπαίσιον ὄρνενον· ἢ φω-

(1) Ἐχθρὸς φίλτατος. (2) Πιστὸν Ἀχάτην.

νή του προαναγγέλλει φυλακὴν καὶ κρεμάλαν. Πλὴν βλέπω τὸν κύριον Καλέβ ὁ ὁποῖος μᾶς περιμένει ἀνυπομόνως διὰ τὸ πρόγευμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΩΘΟΝ.

Ἄφεις ὁ κύριος τοῦ Ρέιβενσγούδ τοὺς ξένους αὐτοῦ νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ τὴν ἀναχώρησίν των, ἐνησχολήθη καὶ αὐτὸς εἰς μικράς τινας προετοιμασίας, διότι ἐπεθύμει νὰ λείψῃ μίαν ἢ δύο ἡμέρας ἀπὸ τοῦ Γουλφκράγ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀνάγκη νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὸν Καλέβ τὴν ἀπόφασίν του, εὔρε τὸν πιστὸν τοῦτον ὑπηρετήν ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ καὶ ἐρειπωμένου δωματίου του καταχαίροντα διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ξένων, καὶ ὑπολογίζοντα πόσον καιρὸν τὰ ἐναπολειφθέντα τρῶφιμα, καλῶς οἰκονομούμενα, ἐδύναντο νὰ διαρκέσωσι διὰ τὴν τραπεζαν τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

— Εὐτυχῶς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, δὲν θεοποιεῖ ὁ κύριός μου τὴν κοιλίαν του, οὔτε εἶναι ἐδῶ ὁ φαγᾶς ἐκεῖνος Βακλῶ, ὁ ὁποῖος καταπίνει καὶ ὀλόκληρον ἄλογον μὲ τὴν σέλλαν του. Κάρδαμα, βεπάνια καὶ κακὸν ψωμί ἀρκοῦν διὰ τὸ πρόγευμά τοῦ κυρίου μου, καθὼς καὶ τοῦ Καλέβ. Ὅσον διὰ τὸ γεῦμα μόνον μερικά κόκκαλα ὀλίγον γυμνά...

Ἀλλὰ τοὺς λαμπροὺς τούτους ὑπολογισμοὺς διέκοψεν ὁ Ἐδγάρ, διακοινώσας εἰς αὐτὸν μετὰ τινος δισταγμοῦ τὸν σκοπὸν του νὰ συνοδεύσῃ τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα μέχρι τοῦ πύργου τοῦ Ρέιβενσγούδ καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ μίαν ἢ δύο ἡμέρας.

— Ὁ Θεὸς φυλάξῃ! ἀνέκραξεν ὁ γέρον ὑπηρετής, γενόμενος ὠχρὸς ὡς τὸ τραπεζομάνδυλον τὸ ὁποῖον κατεγίνετο νὰ διπλώσῃ.

— Καὶ διατί, Καλέβ; ἠρώτησεν ὁ κύριός του, διατί ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ; μήπως εἶναι ἀμαρτία νὰ ἀποδώσω τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος;

— Ὡ κύριε! ἀπεκρίθη ὁ Καλέβ, ὦ κύριε Ἐδγάρ! Εἶμαι ὑπηρετής σας καὶ δὲν μὲ ἀρμύζει νὰ δμιλῶ... ἀλλὰ εἶμαι γέρον ὑπηρετής... ὑπηρετήσα καὶ τὸν πατέρα σας, καὶ τὸν πάππον σας, καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶδα καὶ τὸν πρόππαπὸν σας τὸν λόρδον Ράνδκλ' εἶναι ἀληθὲς ὅμως ὅτι τότε μόλις εἶχα γεννηθῆ.

— Και ποίαν σχέσιν ἔχουν ὅλα αὐτά, Βάλδερστον; ἠρώτησεν ὁ Ἐδγάρ. τί ἔχουν νὰ κάμουν μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου εἰς τὸν γείτονα μου, τὴν ὁποίαν θὰ ἀποδώσω ἕνεκα εὐγενείας;

— ὦ! κύριε Ἐδγάρ. . . . ὦ μιλόρδε! ἀπεκρίθη ὁ ἐπιστάτης, ἡ συνείδησίς σας βεβκίως σᾶς λέγει ὅτι δὲν ἀρμόζει εἰς τὸν υἱὸν τοῦ πατρός σας νὰ ἐπισκέπτεται τοιοῦτον γείτονα. . . . δὲν κάμνει τιμὴν εἰς τὴν οἰκογένειαν. Ἄν αὐτὸς θελήσῃ νὰ συνδιαλλαγῇ μαζὴ σας καὶ νὰ σᾶς ἀποδώσῃ ὅ,τι σᾶς ἀνήκει, καὶ ἂν θελήσετε νὰ τιμῆσετε τὴν οἰκογένειάν του συγγενεῶν μετὰ αὐτήν, δὲν θὰ εἶπω ὅχι. . . . διότι ἡ νέα Λαίδη εἶναι πλάσμα ὠραιότατον καὶ γλυκύτατον. . . . Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ κρατήσετε τὴν ἀξιοπρέπειάν σας. . . . Ἐγὼ γνωρίζω καλὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. . . . θὰ σᾶς ἐκτιμῆσουν ἀκόμη περισσότερο διὰ τοῦτο.

Ὁ Ἐδγάρ ἐνοήσας τὴν ἰδέαν τοῦ Καλέβ ἔστρεψε τὴν ὁμιλίαν πρὸς τὸ ἀστεῖον, εἰπὼν·

— Βλέπω, Καλέβ, ὅτι πηγαίνεις μακρύτερα ἀπὸ ἐμὲ, μετὰ δίδεις σύζυγον τὴν κόρην τῆς οἰκογενείας τὴν ὁποίαν δὲν θέλεις νὰ ἀφήσῃς νὰ ἐπισκεφθῶ. . . . πῶς γίνεται αὐτό; . . . Καὶ ὅμως εἶσαι ὠχρὸς ὡς νεκρὸς, τί ἔχεις;

— ὦ κύριε, ἐπανελάθεν ὁ Καλέβ, θὰ γελάσετε ἂν σᾶς τὸ εἶπῶ καὶ ὅμως ὁ Θωμᾶς ὁ Στιχουργὸς ποτὲ δὲν λέγει ψεύματα καὶ πάντοτε προλέγει τὴν ἀλήθειαν· προεἶπέ τι περὶ τῆς οἰκογενείας σας τὸ ἕποσον φοβοῦμαι μὴ ἀληθεύσῃ ἂν ὑπάγετε εἰς τὸ Ρέιθενσγούδ σήμερον. . . . ὦ! ποῖος τὸ ἐπίστευεν ὅτι θὰ ζήσω νὰ ἰδῶ αὐτὴν τὴν δυστυχίαν!

— Καὶ τί προεμάντευσε, Καλέβ; ἠρώτησεν ὁ Κύριος τοῦ Ρέιθενσγούδ, ἐπιθυμῶν νὰ καθητυχάσῃ τοὺς φόβους τοῦ γέροντος ὑπηρετοῦ.

Ὁ δὲ Καλέβ ἀπεκρίθη·

— Ποτὲ δὲν εἶπα τοὺς στίχους τούτους εἰς κανένα ἄνθρωπον. . . . τοὺς ἔμαθα ἀπὸ ἕνα γέροντα ἱσρέα ὁ ὁποῖος ἦτο πνευματικὸς τοῦ πάππου σας ὅταν ἡ οἰκογένειά σας ἦτο καθολικὴ. Ἀλλὰ πολλάκις ἐπανελάβα μέσα μου τοὺς μυστηριώδεις τούτους λόγους, καὶ ποτὲ δὲν ἀπίστευα ὅτι θὰ τοὺς ἐνθυμούμην σήμερον!

— Ἄφες τὰς ἀνοησίας αὐτάς, ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως ὁ Ἐδγάρ, καὶ εἶπέ με τοὺς στίχους οἱ ὁποῖοι τόσον σὲ ταράττουν.

Καὶ ὁ Καλέβ ἐπρόφερε διὰ τρεμούσης φωνῆς καὶ κάτωχρος ὑπὸ τοῦ φόβου τοὺς ἐξῆς στίχους·

Τῶν Ρεβενσοῦδ ὁ ἕσχατος ὅταν ἵππεὺς κινήσῃ
καὶ φθάσῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ καὶ πτόμα ἀράβωνισθῆ,
τὸν ἵππον τοῦ εἰς τοῦ Κελπῆ τὰ βάθη θά βυθίσῃ,
καὶ τ' ὄνομά του ἐκ τῆς γῆς διὰ παντός θ' ἀποσθεσθῆ.

— Γνωρίζω κάλλιστα τὸ ρεῦμα τοῦ Κελπῆ, εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσοῦδ· ὑποθέτω τοῦλάχιστον ὅτι ἔννοεῖς τὴν ἄμμον ἢ ὁποῖα εἶναι πλησίον τῆς θαλάσσης, μεταξὺ τοῦ πύργου καὶ τοῦ Γουλφ-χόπ. Πλὴν ποτὲ ἄνθρωπος μὲ τὰς φρένας του δὲν θά χώσῃ ἐκεῖ τὸ ἄλογόν του.

— ὦ κύριε, μὴ προσπαθήσετε νὰ ἐξηγήσετε τὴν προφητείαν . . . Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ ἐννοήσωμεν ποτὲ τί σημαίνει . . . πλὴν μείνετε εἰς τὸν πύργον σας καὶ ἀφήσετε τοὺς ξένους νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ Ρεῖβενσοῦδ μόνοι. Ἀρκετὰ ἐκάμαμεν δι' αὐτούς· περισσότερον θά βλάβῃ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας παρὰ νὰ τὴν ὠφελήσῃ.

— Καλὰ, Καλέβ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, σὲ εὐγνωμονῶ διὰ τὴν συμβουλήν σου· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Ρεῖβενσοῦδ διὰ νὰ ζητήσω γυναῖκα ζωσάν ἢ ἀποθανούσαν, ἐλπίζω ὅτι θά ἐκλέξω κελλίτερον σταῦλον διὰ τὸ ἄλογόν μου ἀπὸ τὴν ξέραν τοῦ Κελπῆ. Ἐκτὸς τούτου σὲ λέγω ὅτι εἶχα πάντοτε μεγάλην ἀποστροφὴν δι' ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅτε ἐπνίγη μία περίπολος δραγόνων πρὸ δέκα ἐτῶν. Ὁ πατήρ μου καὶ ἐγὼ τοὺς εἶδαμεν ἀπὸ τὸν πύργον παλαίοντας ἐναντίον τοῦ προχωροῦντος κύματος, καὶ ἐχάθησαν πολὺ πρὶν προφθάσῃ βοήθεια.

— Καλὰ νὰ τὴν πάθουν, οἱ πκνοῦργοι! εἶπεν ὁ Καλέβ· ποῖος τοὺς εἶπε νὰ ἔλθουν νὰ κατασκοπεύουν τὰ παράλια μας καὶ νὰ ἐμποδίζουσιν τοὺς τιμίους ἀνθρώπους νὰ ξεφορτῶνουν ἓνα βαρελάκι ῥακί.

Καὶ ὁ Καλέβ ἦτο τόσο ἐνησυχολημένος εἰς τὸ νὰ κατακρίνῃ τοὺς Ἄγγλους στρατιώτας καὶ εἰσπράκτορας, ὥστε ὁ κύριός του ἔσπευσε ν' ἀποφύγῃ τὰς νέας αὐτοῦ παρατηρήσεις καὶ νὰ ὑπάγῃ πρὸς τοὺς ξένους του. Τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ἔτοιμα ὅπως ἀναχωρήσωσι· καὶ, ἐτοιμασθέντων τῶν ἵππων, ἵππευσαν πάντες.

Ὁ Καλέβ εἶχε κατορθώσει μετὰ πολλοῦ κόπου ν' ἀνοίξῃ τὰ δύο φύλλα τοῦ πυλῶνος, καὶ σταθεῖς πλησίον αὐτοῦ προσεπάθει δι' εὐλα-

βοῦς μὲν καὶ ἐπισήμου ἤθους, ἀλλὰ διὰ προσώπου ἰσχνοῦ, νὰ ἀντι-
καταστήσῃ τὴν ἔλλειψιν ὅλης τῆς βαρονικῆς συνοδίας τῶν θυρω-
ρῶν, φυλάκων καὶ ὑπηρετῶν χρυσᾶ ἐνδεδυμένων.

Ὁ Σφραγιδοφύλαξ τῷ ἀπέδωκεν εὐμενῶς τὸν χαιρετισμὸν, καὶ ἐν-
ταυτῷ κύψας ὀλίγον ἔριψε κρυφίως εἰς τὴν χεῖρά του τὴν ἀνταμοι-
βὴν ἣτις ἐδίδετο πάντοτε τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὑπὸ τοῦ ἀναχωροῦν-
τος ξένου εἰς τοὺς ὑπηρετάς τῆς οἰκογενείας παρὰ τῇ ὁποίᾳ εἶχε
φιλοξενηθῆ. Ἡ Λουκία, μειδιάσασα πρὸς τὸν γέροντα μετὰ τῆς συν-
ήθους γλυκύτητος, τὸν ἀπεχαιρέτισε καὶ τῷ ἔδωκε τὸ δῶρόν της
μετὰ τοιαύτης χάριτος καὶ μετὰ φωνῆς τόσῃ συμπαθητικῆς, ὥστε
βεβαίως θὰ ἐμάχευε τὴν καρδίαν του, ἂν δὲν εἶχε πάντοτε κατὰ
νοῦν τὴν προφητείαν Θωμᾶ τοῦ Στιχοουργοῦ καὶ τὴν ἀδικίαν τοῦ
Ἄστον ἐναντίον τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ὅπως δῆποτε, μετ' εὐχαρι-
στήσεως θὰ ἀνέκραζε μετὰ τοῦ δουκὸς εἰς τὸ « Ὅπως σὰς ἀρέ-
σκει » (1).

Θὰ ἦσο ὄντως εἰς ἐμὲ πολὺ ἀρεστοτέρα,

Ἄν ἀπὸ ἄλλον τὴν ζωὴν ἐλάμβανες πατέρα.

Ὁ Ρεϊθενσγοῦδ ἐβάδιζε πλησίον τῆς νέας κρατῶν τοὺς χαλινούς τοῦ
ἵππου αὐτῆς, ἐνθαρρύνων τὴν μικροψυχίαν καὶ ὀδηγῶν τὸν ἵππον
μετὰ προσοχῆς κατὰ τὸ τραχὺ μονοπάτιον τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν
πεδιάδα, ὅτε εἰς τῶν ὑπηρετῶν τῷ εἶπεν ὅτι ὁ Καλὸς ἐφώναζεν ὅτι
ἐπεθύμει νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὸν κύριόν του. Ὁ Ἐδγάρ φοβηθεὶς μήπως
φανῆ παράδοξον εἰς τοὺς συνοδοιπόρους αὐτοῦ ἂν ἠδιαφόρει ν' ἀκούσῃ
τὸν ὑπηρετὴν, ἀναθεματίζων ὅμως ἐνδομύχως τὸν ὑπερβολικὸν καὶ ἄ-
καιρον ζῆλον τοῦ γέροντος, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταταλίπῃ εἰς τὸν
Λόκαρτ τὸ εὐχάριστον ἔργον του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πύλην τοῦ
πύργου. Ἦρχιζε δε νὰ ἐρωτᾷ τὸν Καλὸς μετὰ τινος ἀνυπομονη-
σίας, διατί τὸν ἐκάλεσεν ὅτε ὁ καλὸς γέρον ἀνέκραξεν.

— Ἦσυχάσετε, κύριε, ἦσυχάσετε! καὶ ἄφετέ με νὰ σὰς εἰπῶ δύο
λέξεις τὰς ὁποίας δὲν ἠμποροῦσα νὰ εἰπῶ ἔμπροσθεν τῶν ξένων. . .
Ἰδού. . . (προσέθηκε θέτας εἰς τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου αὐτοῦ τὰ χρή-
ματα τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβει) Ἰδού τρία καλὰ νομίσματα.
λάβετέ τα διότι θὰ σὰς χρειασθοῦν χρήματα ἐκεῖ. Πλὴν σταθῆτε,
σιωπῆ! εἶπεν ἰδὼν ὅτι ὁ Ἐδγάρ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐναντιωθῆ ποτὲ δὲν

(1) As you like it τῷ Σαιξπήρ.

πρέπει νὰ τὸ ἐννοήσουν· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ὑπάγετε καὶ νὰ κατορθώσετε νὰ τὰ ἀλλάξετε εἰς τὴν πρώτην πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ φθάσετε· ἴσως δὲ, ἐπειδὴ εἶναι νέα, σᾶς δώσουν καὶ περισσότερα.

— Ἐλησμώνησες, Καλῆβ, ἀπεκρίθη ὁ κύριός του ἀναγκάσας αὐτὸν νὰ λάβῃ ὑπίσω τὰ χρήματα καὶ προσπαθῶν ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ γέροντος τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου, ἐλησμώνησες ὅτι ἔχω ἀκόμη ὀλίγα φλωρία ἀπὸ τὰ ἰδικά μου. Κράτησε αὐτὰ διὰ σέ, καλὲ μου φίλε, καὶ ὑγίαινε! Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἔχω ἀρκετὰ χρήματα. Ἦξέυρεις ὅτι κατώρθωσες νὰ μᾶς κάμῃς νὰ ζήσωμεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας χωρὶς νὰ ἐξοδεύσωμεν τίποτε ἢ σχεδὸν τίποτε.

— Καλὰ λοιπὸν, ἀπεκρίθη ὁ Καλῆβ, αὐτὰ θὰ σᾶς χρησιμεύουν δι' ἄλλην φοράν· πλὴν προσέξετε νὰ ἔχετε ἀρκετὰ, διότι βεβαίως, διὰ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας, πρέπει νὰ φιλοδωρήσετε τοὺς ὑπηρέτας ὅταν θὰ ἀναχωρήσετε, καὶ πρέπει νὰ ἔχετε τι νὰ δείξετε ὅταν θὰ σᾶς εἰποῦν· « Μιλόρδε, στοιχηματίζετε ἐν φλωρίον; ». . . Τότε πρέπει νὰ τραβήξετε τὴν σακκούλαν σας καὶ νὰ εἰπῆτε ὅτι δὲν σᾶς μέλει νὰ στοιχηματίσετε· ἀλλὰ προσέξετε μὴ συμφωνήσετε ὡς πρὸς τοὺς ὄρους τοῦ στοιχήματος· καὶ νὰ βάλετε πάλιν εἰς τὴν σακκούλαν σας τὰ χρήματα, καί. . .

— Αὐτὸ κατήντησε πλέον ἀνυπόφορον, Καλῆβ, πρέπει νὰ φύγῃ.

— Καὶ λοιπὸν θὰ φύγετε; εἶπεν ὁ Καλῆβ ἀφείς τέλος πάντων τὸν μανδύαν τοῦ Ἐδγάρ ἀπὸ τὸν ὅποιον τὸν ἐκράτει διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Καὶ μεταβαλὼν τὸ διδασκτικὸν ὕφος αὐτοῦ εἰς παθητικὸν καὶ πένθιμον, θὰ φύγετε λοιπὸν, προσέθετο, ὕστερα ἀπὸ ὅλα τὰ ὁποῖα σᾶς εἶπα περὶ τῆς προφητείας καὶ τῆς νεκρᾶς νύμφης καὶ τοῦ ρεύματος τοῦ Κελπῆ; . . . Τί νὰ γίνῃ; ὁ πεισματάρης πρέπει νὰ κάμῃ πάντοτε ὅ, τι θέλει. Πλὴν ἂν λυπῆσθε τὴν ζωὴν σας, κύριε, ὅταν θὰ ὑπάγετε νὰ κυνηγήσετε εἰς τὸ δάσος, προφυλαχθῆτε μὴ πίστε νερὸν ἀπὸ τὴν πηγὴν τῆς Σειρήνος . . . Πλὴν ἔφυγε! δὲν μὲ ἀκούει, τρέχει ὡς βέλος ὑπίσω ἀπ' ἐκείνην! Σήμερον εἶναι φανερὸν ὅτι ἔχασε τὸ κεφάλι τῆς ἡ οἰκογένεια τῶν Ρειβενσογούδ.

Ὁ γέρον ἐπιστάτης ἴστατο βλέπων τὸν κύριόν του ἐπὶ πολὺ ἐνῶσιν ἐφαίνετο ἀκόμη, καὶ συχνὰ ἐσφόγγιζε τὰ δάκρυα ἅτινα ἀνέβρουν ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅπως βλέπη καὶ διακρίνη καθαρώτερον τὴν εὐγενῆ μορφήν τοῦ Ἐδγάρ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἵππέων.

— Πλησίον της πάλιν! ναι . . . κρατεί τους χαλινοὺς τοῦ ἀλόγου της! Ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶχε δίκαιον νὰ λέγῃ· « Ἀπ' αὐτὸ θὰ ἐννοήσῃς ὅτι ἡ γυναῖκα ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. » Ἄν δὲν ἤρχετο αὐτὴ ἡ νέα εἶναι πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ κατεστρεφόμεθα ἐντελῶς.

Καί, τὴν καρδίαν ἔχων πλήρη τοιούτων λυπηρῶν προκισθημάτων, ὁ ταλαίπωρος Καλέβ ἐπανήλθεν εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς συνήθεις ἐργασίας ἀφοῦ πλέον δὲν ἐφαίνετο τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀνησυχίας του. Ἐν τοσοῦτῳ οἱ ὁδοιπόροι ἐξηκολούθουν τὴν πορείαν των χαρμωσύνως. Ὁ κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ, εἶχε τοιοῦτον χαρακτῆρα ὅτε ἀπεφάσιζε τι, ὥστε οὐδὲν ἠδύνατο νὰ κλονήσῃ ἢ ν' ἀναχαιτίσῃ αὐτόν. Ἐγκατέλιπεν ἑαυτὸν εἰς τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο εὐρισκόμενος πλησίον τῆς κυρίας Ἄστον, καὶ ἐδείκνυε πρόθυμον εὐγένειαν, παραπλησίαν εἰς εὐθυμίαν· λέγομεν δὲ παραπλησίαν, διότι καὶ ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ κατάστασις τῶν ὑποθέσεων αὐτοῦ δὲν ἐπέτρεπον τοιαύτην διάθεσιν. Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ μεγάλως ἠπύρει διὰ τὴν ὀρθὴν κρίσιν καὶ τὰς ἀπείρους γνώσεις τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ· τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ πείρα τοῦ Σιρ Οὐίλλιαμ καθίστων αὐτὸν ἄριστον κριτὴν τῶν προτερημάτων τούτων· διὸ ἐξετίμα καλῶς πρὸ πάντων ἐν ἐξ αὐτῶν τὸ ὁποῖον ἠγνοεῖ ἐντελῶς, τὸν σταθερὸν καὶ ἀποφασιστικὸν χαρακτῆρα τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεΐβενσγούδ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ὁ φόβος καὶ ὁ δισταγμὸς ἦσαν ἄγνωστοι. Ἐχάρη δὲ ἐνδομύχως διότι συνεφιλιώθη μετ' ἐχθροῦ ἐπιρόβου, καὶ μετ' ἀνησυχίας καὶ ἠδονῆς προσέβλεπε τὸ μεγαλεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ φθάσῃ, ἂν ποτε ὁ ἄνεμος τῆς αὐλικῆς εὐνοίας ἐπνεεν ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Καὶ τί ἠμπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ ἡ σύζυγός μου; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, διότι παρουσιαζέτο ἐνώπιον τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἡ Λαίδη Ἄστον ἐναντιουμένη εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην· τί ἠμπορεῖ νὰ ἐπιθυμήτῃ περισσότερον μίᾳ μήτῃρ ὅταν ὑπανδρεύσῃ τὴν κόρην της, παρὰ νὰ καταστρέψῃ πολλὰ ἐπικίνδυνον ἀπαίτησιν, καὶ συγχρόνως νὰ εὕρῃ γαμβρὸν εὐγενῆ, γενναῖον, πλήρη προτερημάτων καὶ ἔχοντα συγγενεῖς ἰσχυροὺς, ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος εἶναι βέβαιος ὅτι ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ τὸ πλοῖόν του εἰς τὸν λιμένα, ἀδιάφορον ἀπὸ ποῖον μέρος πνέει ὁ ἄνεμος· ὑπερέχοντα κατ' ἐκείνα εἰς τὰ ὁποῖα ἡμεῖς εἴμεθα ἀδύνατοι,

κατὰ τὴν εὐγενῆ γέννησιν, δηλαδή, καὶ τὴν γενναϊότητα. Βεβχίως ποτὲ γυνὴ φρόνιμος δὲν θὰ διστάξῃ. Πλὴν, ἀλλοίμονον! . . .

Ἐνταῦθα δὲ διέκοψε τὰς σκέψεις του, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ κρίψῃ εἰς ἑαυτὸν, ὅτι ἡ Μιλαίδη Ἄστον δὲν ἦτο πάντοτε φρόνιμος γυνὴ, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν τῆς λέξεως.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησε σκεπτόμενος, ἂν προτιμήσῃ ἀγροτικόν τινα λόρδον ἀπὸ νέον εὐγενῆ καὶ γενναῖον, καὶ ἂν ἀμελήσῃ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν εἰρηνικὴν κατοχὴν τοῦ πύργου τοῦ Ρεΐβενσγούδ διὰ συμβιβασμοῦ τόσον εὐκόλου, τοῦτο θὰ ἦναι πράξις τρελλῆς γυναικός.

Τοιαῦτα διελογίζετο ὁ ἀπόμαχος πολιτικὸς ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ λόρδου Βίτλβραϊνς, ὅπου εἶχεν ἀποφασισθῆ πρότερον ὅτε ἔμελλον νὰ γυυθῶσι καὶ ἀναπαυθῶσιν ὅπως ἐπαναλάβωσι μετὰ ταῦτα τὴν ὁδοιπορίαν των.

Ὁ λόρδος Βίτλβραϊνς ἐδέχθη ἄπικτας μετὰ μεγίστης φιλοφροσύνης, ἀλλὰ πρὸ πάντων περιεποιήθη κολακευτικώτατα τὸν κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ. Τὸ ἀληθὲς δὲ εἶναι ὅτι ὁ λόρδος Βίτλβραϊνς εἶχεν ἀποκτήσει τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρικίου, διότι κτύχησε νὰ ἀπολαύσῃ φήμην εὐγλώστου ἀνδρός, μεταχειριζόμενος εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ μεγάλην ἀφθονίαν κοινῶν ἐκφράσεων, διότι ἦτο προσεκτικώτατος εἰς τὰς ἀλλαγὰς τοῦ πολιτικοῦ βαρομέτρου καὶ ἐγνώριζε νὰ παρέχῃ πολιτικὰς τινὰς ἐκδουλεύσεις εἰς ἐκείνους, παρὰ τῶν ὁποίων ἤλπιζεν ὅτι θὰ τῷ ἀποδοθῶσι κκλῶς. Καὶ οὗτος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ μὴ δυνάμενοι νὰ συνειθίσωσιν εἰς τὸ νέον αὐτῶν μεγαλεῖον, καὶ θέλοντες νὰ φανῶσιν ἄξιοι αὐτοῦ ἐκολάκευον μεγάλως πάντας ἐκείνους οἵτινες, γεννηθέντες εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην σφαῖραν, συγκατένευον νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτοὺς ὡς ἴσους. Αἱ ἰδιάζουσαι περιποιήσεις αὐτῶν πρὸς τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ συνέτειναν εἰς τὸ νὰ ἀνυψώσωσιν ἔτι πλεόν τὴν σπουδαιότητα τοῦ νέου ἐνώπιον τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος, ὅστις εἰ καὶ ἠσθάνετό τινα καταφρόνησιν πρὸς τὰ γενικὰ προτερήματα τοῦ λόρδου Βίτλβραϊνς, εἶχεν ὅμως μεγίστην ἰδέαν περὶ τῆς ὀρθῆς κρίσεως αὐτοῦ, ὅτε ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἀφορώντων τὰ προσωπικὰ αὐτοῦ συμφέροντα.

— Ἐπεθύμουν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἐπεθύμουν νὰ ἔβλεπον αὐτὴν τὴν ὑποδοχὴν ἡ Λαίδη Ἄστον. Κανεὶς δὲν γνωρίζει τόσον καλὰ ὅσον ὁ Βίτλβραϊνς ἀπὸ ποῖον μέρους τοῦ ψωμίου εἶναι ἀλειμμένον τὸ βούτυ-

ρον ὠπαεῖ· τὸν Ἐδγάρ ὅπως πτωχὸς πεινασμένος ἔνα μάγειρον. Καὶ ἡ σύζυγός του ἔφερον εἰς τὴν μέσην τὰς θυγατέρας τῆς μὲ τὰ πικρὰ φρύδια καὶ τὸ ἄνοστον πρόσωπόν των ὡς νὰ τῷ λέγῃ· «Ἴδὲ καὶ ἔκλεξε.» Ἀλλὰ οὐδὲ σύγκρισις ἠμπορεῖ νὰ γείνη μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Λουκίας μου· εἶναι ὅπως τὸ νυκτοπούλι καὶ ὁ κύκνος· ὥστε ἠμποροῦν νὰ κρατήσουν τὰ μαῦρά των φρύδια δι' ἄλλον ἀγοραστήν.

Μετὰ τὸ γεῦμα οἱ ὀδοιπόροι, εἰς τοὺς ὁποίους ἔμεινεν ἔτι τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ταξειδίου, ἵππευσαν πάλιν ἀφ' οὗ δὲ ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, ὁ Ἐδγάρ καὶ οἱ ὑπηρέται· ἔπιον τὸ ἐν Σκωτίᾳ λεγόμενον ποτήριον τοῦ ἀναβολέως (*), περιέχον ποτὸν ἀρμόζον εἰς ἐκάστην τάξιν, ἀνεχώρησαν ἅπαντες.

Ἦτο ἤδη σκότος ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν δενδροσταίχιαν τὴν φέρουσαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Πύργον τοῦ Ρεΐβενσγούδ. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων, σειόμενα ὑπὸ τοῦ νυκτερινοῦ ἀνέμου, ἐψιθύριζον ὡς εἰ ἐστὲναζον βλέποντα τὸν ἀπόγονον τῶν ἀρχαίων αὐτῶν κυρίων, ἐπιστρέφοντα ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτῶν μετὰ τοῦ νεωτέρου κυρίου των. Ὅμοια αἰσθήματα κατεῖχον καὶ τὸν κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ· ἐγένετο βαθμηδὸν σιωπηλὸς καὶ ἔμεινεν ὀλίγον ὀπίσω τῆς Λουκίας, ἐνῶ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐβάδιζεν εὐσεβιάτως πλησίον αὐτῆς. Ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην του τὸν καιρὸν ὅτε τὴν αὐτὴν ἐσπερινὴν ὥραν συνώδευε τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀναχωροῦντα ἀπὸ τὸν πύργον, τὸν ὁποῖον δὲν ἔμελλε πλέον νὰ ἴδῃ. Τὸ ἐκτεταμένον μέτωπον τοῦ γηραιοῦ κτιρίου, πρὸς τὸ ὁποῖον, καθέσον ἐνεθυμειτο, πολλακίς ἔστρεψε τὸ πρόσωπον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἦτο μαῦρον ὡς πένθιμον ἔνδυμα. Σήμερον ὅμως τὸ αὐτὸ μέτωπον ἐξηκόντιζε διάφορα φῶτα, ὧν τὰ μὲν ἦσαν ἀκίνητα, τὰ δὲ περιεφέροντο ἀπὸ παραθύρου εἰς παράθυρον, καὶ ἀνήγγελλον τὰς προετοιμασίας αἰτινες ἐγίνοντο διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἐρχομένων, τῶν ὁποίων τὴν ἐπάνοδον εἶχον μάθει παρ' ἀγγελιοφόρου. Τοιαύτην δὲ ἐντύπωσιν προεξένησαν ταῦτα εἰς τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ, ὥστε διηγέρθησαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τινὰ τῶν πικρῶν ἐκείνων αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα ἔτρεφε κατὰ τοῦ νέου κυρίου τῶν πατρικῶν κτημάτων. Τὸ ἦθος αὐτοῦ ἦτο αὐστηρὸν καὶ σκυθρωπὸν ὅτε πεζεύσας εὐρέθη εἰς οἰκίαν μὴ ἀνήκουσαν πλέον εἰς αὐτὸν, μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν ὑπηρετῶν τοῦ νέου ἰδιοκτῆτου. Ὁ

(*) Doch-an-dorloch.

δὲ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, στραφείς ἵνα προσαγορεύσῃ αὐτὸν μετὰ τῆς εἰλικρινείας τὴν ὁποίαν ἀπῆτει ἡ νέα αὐτῶν γνωριμία καὶ παρατηρήσας τὴν μεταβολὴν, ἀνέστειλε τὴν προσαγόρευσιν· μόνον δὲ διὰ βραχείας ὑποκλίσεως ἔδειξεν ὅτι εὐχαρίστως ὑπεδέχετο τὸν ξένον καὶ ὅτι μαντεύσας τὰ αἰσθήματά του συνεμερίζετο αὐτά.

Δύο ὑπνρέται, φέροντες ἕκαστος ἀνά ἓν ἀργυροῦν κηροπήγιον, ὠδήγησαν τοὺς ἐλθόντας εἰς μεγάλην αἴθουσαν, τῆς ὁποίας αἱ νέαι μεταβολαὶ ἀνήγγειλον εἰς τὸν Ρέιβενσγούδ τὸν πλοῦτον τῶν σημερινῶν κατοίκων τοῦ πύργου. Τὰ πεπαλαιωμένα χαρτία, ἅτινα ἐκάλυπτον ἄλλοτε τοὺς τοίχους τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης αἰθούσης καὶ ἐρέμαντο ἡμίσιστα, ἐγένοντο ἄφαντα ἀντικατασταθέντα ὑπὸ κομψῶν ξύλων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν γεγλυμμένα ἄνθη καὶ πτηνά. Τὰ πτηνά ταῦτα ἦσαν οὕτω τεχνηέντως λεπτοεργημένα, ὥστε ἐφαίνοντο πτερυγίζοντα καὶ ἐτοιμαζόμενα νὰ κελαδήσωσι. Πολλαὶ παλαιαὶ εἰκόνες ἐνόπλων ἡρώων, καθὼς καὶ τινες ἀρχαῖαι πανοπλίαι καὶ στρατιωτικὰ ὄπλα τῆς οἰκογενείας τῶν Ρέιβενσγούδ, ἀνεπληρώθησαν ὑπὸ τῶν εἰκόνων τοῦ βασιλέως Γουλλιέλμου καὶ τῆς βασιλίσσης Μαρίας, τοῦ Σὶρ Θωμᾶ Χόπ (Sir Thomas Hope) καὶ τοῦ Λόρδου Στέρ (Lord Stair), διακεκριμένων νομολόγων τῆς Σκωτίας. Παρέκειντο δὲ καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τοῦ Λόρδου Σφραγιδοφύλακος αἱ εἰκόνες· ἡ μὲν μήτηρ εἶχε τὸ ἦθος στρυφνὸν καὶ ἐκράτει προσευχητᾶριον, ὃ δὲ πατὴρ φορῶν μαῦρον κάλυμμα μεταξωτῶν, τὸ ὁποῖον ἐκόλλη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ὡς ἂν ἦτο ἐξυρισμένος, εἶχε πρόσωπον ἀληθοῦς πουργιτανοῦ, ἐφ' οὗ ἦτο ἐξωγραφημένη μικροπρεπῆς ἀλαζονεία, καὶ πώγωνα ἐρυθρότριχα. Ἐπὶ δὲ τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ ἡ ὑπόκρισις ἐφαίνετο ἀμιλλωμένη πρὸς τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν πονηρίαν.

— Διὰ νὰ ἀντικατασταθῶσιν ὑπὸ τοιούτων μορμολυκείων κατεβιάσθησαν οἱ πρόγονοί μου ἀπὸ τῶν τοίχων τούτων τοὺς ὁποίους ἐκεῖνοι ἀνήγειραν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν περίλυπος ὁ Ἐδγάρ.

Καὶ ταῦτα διαλογιζόμενος παρετήρησε τὰς εἰκόνας καὶ πάλιν ὄσῳ δὲ περισσότερον ἐβλεπεν αὐτάς, πόσον ὀλιγώτερον ζωηρὰ παρουσιάζετο ἐνώπιον τῆς φαντασίας του ἡ ἀνάμνησις τῆς Λουκίας Ἄστον, ἣτις δὲν εἶχεν εἰσελθεῖ μετ' αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐκρέ-

μαντο δὲ εἰσέτι δύο ἢ τρεῖς *Ολλανδικαὶ γελοιογραφαί* (1), ὅπως ὠνόμαζον τότε τὰς εἰκόνας τοῦ Ostade καὶ Téniers, καὶ μία καλὴ ἐλαιογραφία τῆς Ἰταλικῆς σχολῆς. Ἐκτὸς δὲ τούτων ἐκρέματο καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Λόρδου Σφραγιδοφύλακος, παριστώσα αὐτὸν ἐλόκληρον εἰς φυσικὸν μέγεθος καὶ ἐν στολῇ, κειμένη πλησίον τῆς εἰκόνας τῆς συζύγου αὐτοῦ, λαμπρῶς ἐνδεδυμένης καὶ δεικνυούσης ἐν τῇ ὑπεροπτικῇ αὐτῆς ὠραιότητι ὅλην τὴν ὑπερφάνειαν τῆς οἰκογενείας τῶν Δούγλας ἐκ τῶν ὁποίων κατήγετο. Ὁ ζωγράφος, εἰ καὶ ἐπιτηδειότατος, δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν οὔτε κατορθώσει νὰ προικίσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνδρὸς διὰ τοῦ ἥους τῆς νομίμου ἐξουσίας, τῆς δηλούσης τὴν ἐντελῆ καὶ πλήρη ἐξάσκησιν τῆς οἰκιακῆς ἀρχῆς. Ἔσπε εὐθὺς, ἐκ πρώτης ὕψεως, ἦτο καταφανὲς ὅτι, μεθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς διαστάσεις καὶ τὰ χρυσᾶ ποικίλιματα, ὁ σύζυγος ἦτο ὁ φέρων τὴν γυναικειάν ἐσθῆτα ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Τὸ ἔδαφος τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης αἰθούσης ἐκαλύπτετο ὑπὸ πλουσίου τάπητος. Μεγάλαι πυραὶ ἔλαμπον εἰς τὰς δύο ἐστίαις, καὶ δέκα ἀργυρᾶ κηροπήγια ἐξέπεμπον φῶς ἐπίσης λαμπρὸν ὡς τὸ τῆς λαμπροτέρης ἡμέρας, καθ' ὅσον μάλιστα ἀντηνακλᾶτο ἐπὶ ἀργυρῶν πλακῶν.

— Ὁ Κύριος τοῦ Ρέιβενσγούδ δὲν ἐπιθυμῆ νὰ πῆ τίποτε δροσιστικόν; ἠρώτησεν ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, τὸν ὁποῖον ἡ σιωπὴ ἔρριπτεν εἰς ἀμηχανίαν.

Ἄλλ' οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν, διότι ὁ Ἐδγάρ ἦτο τοσοῦτον ἠσυχολημένος εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν διαφόρων μεταβολῶν αἰτινες εἶχον ἐπενεχθῆ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὥστε δὲν ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Λόρδου Σφραγιδοφύλακος. Ὅθεν οὗτος ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησίν του προστιθεὶς ὅτι τὸ δαῖπνον δὲν ἤθελε βραδύνει.

Ὁ Κύριος τοῦ Ρέιβενσγούδ ἐξεληθὼν τότε τῆς ἀλλοφροσύνης του ἐνόησεν ὅτι ἡ διαγωγή του ἦτο γελοία, ἢ τοῦλάχιστον ὅτι ἐδείκνυεν ὑπερβολικὴν ἀδυναμίαν καταβαλλόμενος ὑπὸ τῆς ιδέας τῆς παρουσίας αὐτοῦ καταστάσεως· προσεπάθησε λοιπὸν ν' ἀρχίσῃ συνουμίαν μετὰ τοῦ Σιρ Οὐίλλιαμ καὶ νὰ λάβῃ ὕφος ὅσον τὸ δυνατόν ἀμέριμον.

— Δὲν ἀπορεῖτε βεβαίως, Σιρ Οὐίλλιαμ, διότι ἐνδιαφέρομαι τόσον εἰς τὰς βελτιώσεις τὰς ὁποίας ἐλάμετε εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην.

(1) Dutch drolleries.

Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πατρὸς μου, μετὰ τὰ δυστυχήματα τὰ ὁποῖα μᾶς ἠνάγκασαν νὰ ζῶμεν μεμονωμένοι, αὐτὴ ἐχρησίμεινε πολλὰ ὀλίγον· ἐγὼ μόνον μετεχειρίζομην αὐτὴν ὡς δωμάτιον τῶν παιγνιδίων μου ὅτε ὁ καιρὸς δὲν μὲ ἐπέτρεπε νὰ ἐξέρχωμαι. Εἰς τὴν ἄκραν ταύτην εἶχα τὸ μικρὸν ἐργοστάσιόν μου, ὅπου ἐθησαύριζα ὀλίγα τινὰ ἐργαλεῖα ξυλουργικῆς τὰ ὁποῖα μὲ ἔφερον ὁ Καλεῖθ, ὅστις μὲ ἐδίδασκε καὶ πῶς νὰ τὰ μεταχειρίζομαι. . . ἐκεῖ, εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν, ὑπὸ τὸ ὠραῖον ἐκείνο ἀργυροῦν κηροπήγιον, εἶχα τὰ δίκτυά μου, τὰ κυνηγετικά μου ὄπλα, τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη μου.

— Ἐγὼ ἓνα μικρὸν υἱόν, εἶπεν ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἐπιθυμῶν ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰς αὐτὰς διαθέσεις καὶ ἐρέξεις· τότε μόνον εἶναι εὐτυχῆς ὅταν τρέχῃ εἰς τοὺς ἀγρούς . . . ἀπορῶ πῶς δὲν εἶναι ἐδῶ τώρα . . . Ἐλα ἐδῶ Λόκαρτ . . . στείλε τὸν Οὐίλλιαμ νὰ φωνάξῃ τὸν Κ. Ἐβρίτικον . . . Ἵποθέτω ὅτι κατὰ τὴν συνήθειάν του θὰ κρέμεται εἰς τὸ φόρεμα τῆς Λουκίας . . . Αὐτὴ ἡ μικρὰ νέα, Κύριε Ἐδγάρ, ἔχει καταμαγευμένην ὅλην τὴν οἰκογένειάν της.

Οὐδ' ὁ αἰνιγμὸς οὗτος περὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, καὶ τοι ἐπιτηδεῖως γενόμενος, ἴσχυσε νὰ διακόψῃ τὴν ῥοπήν τὴν ὁποῖαν εἶχον λάβῃ αἱ ἰδέαι τοῦ Ρεῖβενσγούδ.

— Ἠναγκάσθημεν, εἶπε, νὰ ἀφήσωμεν πανοπλίαν τινὰς καὶ οἰκογενειακὰς εἰκόνας εἰς τὴν αἵθουσαν ταύτην . . . μὲ συγχωρεῖτε νὰ σὰς ἐρωτήσω ποῦ τὰς μετεφέρετε ;

— Τὸ δωμάτιον τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ Σφραγιδοφύλαξ μετὰ τιγος ἀμηχανίας, ἐπιδιωρθώθη ἐνόςῳ εἰμεθα ἀπόντες καὶ . . . *Cedant arma togæ* (1) εἶναι τὸ ῥητὸν τῶν δικηγόρων, ὅπως γνωρίζετε . . . φοβοῦμαι δὲ ὅτι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐφηρμόσθη παραπολύ πιστῶς. Ἐλπίζω ὅμως . . . πιστεύω ὅτι τὰ πράγματα αὐτὰ εἶναι ἀσφαλῆ . . . εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔδωκα διαταγὰς . . . Δύναμαι ἄρα γε νὰ ἐλπίσω ὅτι ὅταν ἀνευρεθῶσι θὰ μὲ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ τὰ δεχθῆτε ἐκ μέρους μου, ὡς ἱκανοποίησιν διότι τὰ μετετόπισαν τυχαίως ;

Ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ ἐχαιρέτισε ψυχρῶς καὶ, σταυρώσας τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, ἐξηκολούθησε παρατηρῶν τὸ δωμάτιον.

(1) Ἵποχωρεῖτωσαν τὰ ὄπλα τῇ τηδέννῳ.

Ὁ Ἐρρίκος, χαϊδευμένος δεκαπενταετῆς υἱός, ἔδραμε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ πλησιάσας τὸν πατέρα εἶπε·

— Φαντάσου, πατέρα μου, ὅτι ἡ Λουκία ἐπέστρεψε μὲ τόσῃν κακὴν διάθεσιν, ὥστε δὲν θέλει νὰ ἔλθῃ κάτω εἰς τοὺς σταύλους νὰ ἰδῇ τὸ νέον μου ἀλογάκι· τὸ ὁποῖον μὲ ἔφερον ὁ Βὸβ Οὐέλσον (Bob Wilson) ἀπὸ τὸ Γαλλουέι (Galloway).

— Νομίζω ὅτι σὺ πταίεις διότι ἐζήτησες τοιοῦτον πράγμα, ἀπεκρίθη ὁ Σφραγιδοφύλαξ.

— Λοιπὸν καὶ σὺ ἔχεις τὴν αὐτὴν κακὴν διάθεσιν, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον· ἀλλ' ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ ἡ μητέρα μου θὰ σὰς βάλῃ εἰς τάξιν καὶ τοὺς δύο.

— Σιώπα, μικρὲ ἀυθάδη! εἶπεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ· ποῦ εἶναι ὁ διδάσκαλός σου;

— Ἰπῆγεν εἰς ἓνα γάμον εἰς τὸ Δανθάρο (Dunbar).

Εἶπε καὶ ἤρχισε νὰ τραγωδῇ ἀρχαῖον Σκωτικὸν ᾄσμα.

— Εἶμαι πολλὰ ὑπόχρεως εἰς τὸν Κ. Κόρδερυ (Cordery) διότι τόσον σὲ προσέχει, ἀπεκρίθη ὁ Σφραγιδοφύλαξ. Καὶ ποῖος σὲ παρακαλῶ, κύριε Ἐρρίκε, σὲ ἐφρόντιζεν ἐνόσω ἔλειπα;

— Ὁ Νόρμαν, ὁ Βὸβ Οὐέλσον . . . καὶ ἐγὼ!

— Ἐνας ὑπνρέτης, ἓνας δασοφύλαξ καὶ σὺ, τρελλέ; . . . Πολλὰ κατὰλληλοι φύλακες διὰ νέον δικηγόρον! Ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσης νὰ μάθῃς ἄλλους νόμους ἀπὸ τοὺς τοῦ κυνηγίου καὶ τοὺς ἐναντίον τῶν λαθροθηρῶν.

— Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ κυνηγίου, σὲ λέγω, εἶπεν ὁ μικρὸς διακόψας τὸν πατέρα αὐτοῦ ἄνευ τινὸς συστολῆς ἢ φόβου, ὅτι ὁ Νόρμαν ἐφόνευσε μίαν δορκάδα· ἔδειξα εἰς τὴν Λουκίαν τὰ κέρατά της· αὐτὴ ὁμως μὲ λέγει ὅτι ἐφόνευσαν μίαν ἔλαφον μὲ τοὺς σκύλους τοῦ λόρδου Βιτλθραίνς ἡ ὁποία εἶχε δέκα κέρατα . . . εἶναι ἀληθές;

— Δὲν ἠξερῶν ἂν εἶχε δέκα ἢ εἴκοσιν, Ἐρρίκε· ἀλλὰ ἂν ἐρωτήσης τὸν κύριον τοῦτον ἡμπορεῖ νὰ σὲ πληροφορήσῃ . . . Πήγαινε, ἐμίλησέ τον, Ἐρρίκε . . . εἶναι ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊθενσγούδ.

Ἐνόσω ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς συνωμίλου οὕτως ἱστάμενοι πλησίον τοῦ πυρός, ὁ Ἐδγάρ πορευθεὶς πρὸς τὸ ἄνω μέρος τῆς αἰθούσης ἵστατο, τὴν βράχιν ἔχων ἐστραμμένην πρὸς αὐτοὺς, ἐνώπιον εἰκονογραφίας τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς. Τὸ παι-

διον ἔδραμε πρὸς αὐτὸν καὶ, ἐλκύσαν τὸ ἔνδυμά του μὲ τὸ θάρρος χαϊδευμένου τέκνου, εἶπε·

— Κύριε! . . . κύριε, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ εἰπῆτε . . .

Ἀλλὰ μόλις ὁ Ἐδγάρ ἐστράφη καὶ ὁ Ἑρρίκος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐταράχθη αἰφνιδίως καὶ ὑπεχώρησε δύο ἢ τρία βήματα, ἐξακολουθῶν πάντοτε νὰ βλέπῃ τὸν Ρεϊβενσγούδ μετὰ φόβου καὶ ἀπορίας, ἕνεκα τῶν ὁποίων εἶχεν ἐντελῶς ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἡ συνήθης ἔκφρασις τῆς ζωηρότητος.

— Ἐλα ἐδῶ, κύριε Ἑρρίκε, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, καὶ θὰ σὲ εἰπῶ ὅλα ὅσα ἤξεύρω περὶ τοῦ κυνηγίου.

— Πλησίασε τὸν κύριον, Ἑρρίκε, εἶπεν ὁ πατήρ, δὲν εἶσαι συνήθως τόσο συνεσταλμένος.

Ἄλλ' οὐδ' ἡ πρόσκλησις τοῦ Ἐδγάρ οὐδ' ἡ προτροπὴ τοῦ πατρὸς ἐνεποίησαν τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν εἰς τὸ παιδίον. Ἀπ' ἐναντίας, ἄμα ὡς ἐτελείωσε τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ἐστράφη καὶ, βχιδίζον μετὰ προσοχῆς ὡς εἰ περιπάτει ἐπὶ ὤδων, ἐπλησίασε τὸν πατέρα του καὶ ἐστάθη ὅσον τὸ δυνατόν ἐγγύτερον αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἐδγάρ, ἐπιθυμῶν νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀκρόασιν τῆς φιλονεικίας μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, ἐθεώρησεν εὐγενὲς νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν εἰκονογραφικῶν καὶ νὰ μὴ προσέξῃ εἰς τὰ λεγόμενα μεταξὺ αὐτῶν.

— Διατί δὲν ὀμιλεῖς εἰς τὸν Κύριον τοῦ Ρεϊβενσγούδ, μικρὲ μου τρελλέ; ἠρώτησεν ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ.

— Διότι φοβοῦμαι, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον μετὰ χαμηλοτάτης φωνῆς.

— Φοβεῖσαι, σὺ! εἶπεν ὁ πατήρ λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαμβόν. Τί σὲ κάμνει νὰ φοβῆσαι;

— Ὁμοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Σιρ Μαλισίου Ρεϊβενσγούδ! ἐψιθύρισεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ποίαν εἰκόνα, ἀνόητε; ἠρώτησε πάλιν ὁ πατήρ. Ἐνόμιζα ὅτι ἦσο μόνον τρελλός, ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι γίνεσαι καὶ βλάξ.

— Σὲ λέγω ὅτι ὀμοιάζει τὴν εἰκόνα τοῦ Σιρ Μαλισίου Ρεϊβενσγούδ, νομίζεις ὅτι κατέθηκε τώρα ἀπὸ τὴν εἰκόνα· τὴν εἶδα πολὺ λάκισ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ γέροντος Βαχρόνου, ἐκεῖ ὅπου αἱ ὑπηρέτριαί πλύνουν τὰ φορέματ'· ἐκεῖνος φορεῖ μόνον πανοπλίαν, δὲν

ἔχει ἔνδυμα ὡς αὐτοῦ τοῦ κυρίου . . . καὶ αὐτὸς δὲν ἔχει γένεια, κα-
θὼς εἰς τὴν εἰκόνα, καὶ κάτι τι τριγύρω ἀπὸ τὸν λαίμνον . . .

— Καὶ διατί σὲ φαίνεται παράξενον ὅτι ὁ κύριος ὁμοιάζει μὲ
τὸν πρόγονόν σου, ἀνόητε; ἠρώτησεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ.

— Αὐτὸ δὲν μὲ πειράζει· ἀλλ' ἂν ἦλθεν ἐδῶ διὰ νὰ μὰς διώξῃ
ἀπὸ τὸν πύργον, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, καὶ ἂν ἔχη ἀπ' ὀπίσω του εἴ-
κοσι μεταμφιεσμένους ἀνθρώπους . . . καὶ ἂν ἦλθεν ἐδῶ διὰ νὰ φω-
νάξῃ αἴφνης, μὲ ὑπόκωφον φωνήν, « περιμένω τὴν στιγμήν » . . .
ἂν σὲ φρονεύσῃ ἐδῶ ὅπως ὁ Μαλίσσιος ἐσκότωσε τὸν ἀρχαῖον κύριον,
τοῦ ὁποίου τὸ αἶμα φαίνεται ἀκόμη!

— Διώπα! μὴ λέγῃς ἀνοησίας! εἶπεν ὁ λόρδος Σφραγιδοφύ-
λαξ, ὅστις οὐδόλως νύχαριστεῖτο ἀκούων τὰς δυσἀρέστους ταύτας
παρὰβολάς. Κύριε Ρεῖθενογούδ, προσέθηκεν ἀποταθείς πρὸς τὸν Ἐδ-
γάρ, ὁ Λόκαρτ μὰς ἀναγγέλλει ὅτι τὸ δειπνον εἶναι ἔτοιμον.

Τὴν στιγμήν ἐκίνηθον εἰσῆλθε καὶ ἡ Λουκία δι' ἄλλης θύρας, ἀλ-
λάξασα, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν, τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῆς. Ἡ τελεία
ὠραιότης τοῦ προσώπου τῆς, ἐπισκιαζομένου μόνον ὑπὸ τῶν λαμπρῶν
καὶ πολυπληθῶν ξανθῶν αὐτῆς πλοκάμων, τὸ χάριεν αὐτῆς ἀνά-
στημα, ἀπαλλαγὴν τοῦ ἵππικου φορέματος καὶ περιβεβλημένον κυ-
νήν ἐσθῆτα, ἡ χάρις τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τοῦ μειδιάματος, ἀπεδίω-
ξαν μετὰ ταχύτητος, ἥτις καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἐδγάρ ἐφάνη παράδο-
ξος, πάσας τὰς μελαγχολικὰς καὶ δυσκρέστους σκέψεις, αἵτινες εἶ-
χον τυχράζει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν φαντασίαν αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν χα-
ρακτηριστικῶν αὐτῆς, τὰ ὁποῖα ἐξέφραζον τοσαύτην γλυκύτητα, ὁ
νέος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἐλαχίστην συγγένειαν πρὸς τὸν
φιλόργυρον πουριτανὸν ἢ τὴν προσπεποιημένην καὶ ξηρὰν σύ-
ζυγον αὐτοῦ· δὲν ἔβλεπεν ἐπ' αὐτῆς οὔτε ἔχνος τῆς δολιότητος τὴν
ὁποῖαν ἐξέφραζεν ἡ φυσιογνωμία τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος καὶ
τῆς ὑπεροφίας, ἥτις ἦτο τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς γυναι-
κὸς αὐτοῦ. Ἐνόσω δὲ παρετήρει τὴν Λουκίαν Ἄστον, ἐνόμιζεν ὅτι ἔ-
βλεπεν ἄγγελον καταβάνα εἰς τὴν γῆν, καὶ οὐδεμίαν ἔχοντα συγγέ-
νειαν πρὸς τοὺς ἀπλοῦς θνητοὺς μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκατένευε νὰ
κατοικήσῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον. Τοιαύτη εἶναι ἡ δύναμις τῆς ὠραιότητος
ἐπὶ φαντασίας νέας καὶ πλήρους ἐνθουσιασμοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Τὸ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Ρεϊβενσγούδ συμπόσιον ὑπῆρξε τοσοῦτον πλούσιον καὶ ἄφθονον ὅσον τὸ τοῦ Γουλφκράγ διεκρίθη διὰ τὴν κακῶς καλυφθεῖσαν πτωχείαν αὐτοῦ. Εἶναι δὲ πιθανὸν ὅτι ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἠσθάνετο ἐνδύμυχον ὑπερηράνειαν διὰ τὴν ἀντίθεσιν ταύτην, ἀλλ' εἶχεν ἀρκετὴν λεπτότητα ὥστε νὰ μὴ ἀποδείξῃ αὐτήν. Ἀπ' ἐναντίας, προσεποιήθη ὅτι ἀνεθυμειτο μετ' εὐχαριστήσεως τὸ λιτὸν γεῦμα τοῦ Βάλδερστον, καὶ ὅτι ἔβλεπε μετ' ἀηδίας τὴν ἀσωτεῖαν τῆς τραπέζης αὐτοῦ.

— Ζῶμεν οὕτω πως, εἶπε, διότι οἱ ἄλλοι κάμνουν τὸ αὐτό . . . ἀλλ' ἐγὼ ἀνετράφην ἀπλούστατα εἰς τὴν λιτὴν τράπεζαν τοῦ πατρός μου, καὶ θὰ ἤμην πολλὰ εὐχαριστημένος ἂν ἡ σύζυγός μου καὶ ἡ οἰκογένειά μου μὲ ἐπέτρεπον νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν πλάτην τοῦ ἀρνίου καὶ εἰς τὸ γλύκισμα τὸ ὁποῖον ἔτρωγα ἄλλοτε.

Εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην ἔκφρασιν ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ ἀπεκρίθη μόνον τοῦτο:

— Αἱ διάφοροι τάξεις, δηλαδή οἱ διάφοροι βαθμοὶ τῆς καταστάσεως, ἀπαιτοῦν καὶ διαφορετικὸν εἶδος ζωῆς.

Ἡ ξηρὰ αὕτη παρατήρησις ἐσταμάτησε πᾶσαν περαιτέρω ὁμιλίαν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ δὲν θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ διηγηθῶμεν ἐκείνην ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀντικατεστάθη. Ἡ ἐσπέρα διήλθεν εὐθύμως καὶ εἰλικρινῶς· ὁ δὲ Ἑρρίκος τοσοῦτον εἶχε λησμονήσει τοὺς πρώτους φόβους αὐτοῦ, ὥστε ὤρισε διὰ τὴν ἐπαύριον κυνήγιον ἐλάφου μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου καὶ τῆς ζώσης εικόνας τοῦ Σιρ Μαλίσσιου Ρεϊβενσγούδ τοῦ ἐπικληθέντος ἐκδικητοῦ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ἔγινεν ἐπιτυχῶς τὸ κυνήγιον τῆς ἐλάφου, ἐδόθη ἕνεκα τούτου συμπόσιον καὶ ὁ Ἑδγάρ προσεκλήθη θερμῶς καὶ ἐδέχθη νὰ μείνῃ μίαν ἡμέραν ἔτι εἰς τὸν πύργον. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ διατρίψῃ περισσότερο ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεθυμήθη ὅτι δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν ἀρχαίαν καὶ ἀφωσιωμένην ὑπηρετίδα τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, τὴν γραίαν Ἀλλις, καὶ ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἤτο εὐγενὲς νὰ ἀφιερῶσθαι μίαν πρωΐαν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοσοῦτω πιστὴν θεράπαιναν.

Εἰς τὴν ἐπίσκεψιν λοιπὸν τῆς Ἀλῆς ἀφιερώθη ἡ ἐπομένη ἡμέρα καὶ ἡ Λουκία ὑπῆρξεν ὁ ὁδηγὸς τοῦ Ἐδγάρ κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Ἐρρίκος συνώδευεν αὐτοὺς, ὥστε δὲν ἦσαν μόνοι, ἀλλὰ, πράγματι, ἦσαν σχεδὸν καθ' ὅλον τὸν δρόμον μόνοι, διότι, ἔνεκα διαφόρων περιστάσεων, τὸ παιδίον δὲν ἠδυνήθη νὰ προσέξῃ καθόλου εἰς τὰ διατρέχοντα μεταξὺ τῶν συνοδοιπόρων αὐτοῦ. Καὶ ἄλλοτε μὲν κορώνη καθημένη ἐπὶ κλάδου ἐπροκάλει αὐτὸ νὰ σταματήσῃ διὰ νὰ τὴν φονεύσῃ, ἄλλοτε δὲ λαγῶδες ἐφαίνετο ἐνώπιόν του καὶ ἠναγκάζετο νὰ τὸν κυνηγήσῃ μετὰ τοῦ λαγωνικοῦ του κυνός· καὶ νῦν μὲν ἐστάθη διὰ νὰ δμιλήσῃ ἐκτενῶς μετὰ τοῦ δασοφύλακος, νῦν δὲ ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ καὶ ἐξετάσῃ τὴν κρύπτῃν τρόχου, πάντα δὲ ταῦτα ἀπεμάκρυνον αὐτὸ ἀρκοῦντως τῶν συντρόφων του.

Ἐν τούτῳ ἡ συνομιλία μεταξὺ τοῦ Ἐδγάρ καὶ τῆς Λουκίας ἔλαβε μορφήν πολλὰ ἐνδιαφέρουσαν καὶ σχεδὸν ἐμπιστευτικὴν.

Ἡ νέα δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐκφράσῃ πόσον ἠσθάνθη τὴν λύπην τὴν ὁποίαν θὰ ἐπροξένει εἰς αὐτὸν ἡ θέα τόπων τοσοῦτον γνωστῶν εἰς αὐτὸν, οἵτινες θὰ τῷ ἐφάνιντο τόσον διαφορετικοί· μετὰ τοσαύτης δὲ γλυκύτητος ἐξέφρασε τὴν συμπάθειαν αὐτῆς, ὥστε ὁ Ρεϊβενσγούδ ἠσθάνθη πρὸς στιγμὴν ὅτι ἰκανοποιήθη ἐντελῶς δι' ἔλας τὰς δυστυχίας του.

Ἡ ἐκφρασις δὲ τοιοῦτου τινὸς αἰσθήματος τῷ διέφυγε, καὶ ἡ Λουκία ἤκουσεν αὐτὴν μετὰ συστολῆς μᾶλλον ἢ δυσαρεσκείας· θὰ συγχωρήσωμεν δὲ τὴν ἀπερισκεψίαν αὐτῆς ἀκουσάσης τοιοῦτους λόγους ἂν σκεφθῶμεν ὅτι, εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμβάλει αὐτὴν ὁ πατήρ, ἐφαίνετο ὅτι ἐπέτρεπεν εἰς τὸν Ἐδγάρ νὰ μεταχειρίζεται τοιαύτην διάλεκτον. Καὶ ὅμως, προσπαθίσασα ν' ἀλλάξῃ τὴν δμιλίαν, κατώρθωσε τοῦτο, διότι καὶ ὁ Ἐδγάρ εἶχε προχωρήσει περισσότερον ἀφ' ὅσον ἐσκόπευε, καὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ τὸν ἐμέμφθη εὐθύς ὅσον ὡς ἠσθάνθη ὅτι παρ' ὀλίγον νὰ δμιλήσῃ περὶ κλίσεως εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον.

Ἐπλησιάζον τότε εἰς τὴν καλύβην τῆς γραΐας Ἀλῆς· ἡ κατοικία τῆς τυφλῆς εἶχεν ἐπιδιορθωθῆ πρὸ μικροῦ, καὶ παρίστα θέαμα ὀλιγώτερον μὲν ἴσως ζωγραφικὸν ἀλλὰ πολὺ καθαρώτερον ἢ ἄλλοτε. Ἡ γραΐα ἐκάθητο εἰς τὴν συνήθη θέσιν, ὑπὸ τὴν ἰτέαν, θερμαινομένη, μετὰ τῆς ἀπαιθοῦς εὐχριστήσεως τοῦ γήρατος καὶ

τῆς ἀσθενείας, ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου. Ὅτε δ' ἔφθασαν οἱ νεοί, στρέψασα τὴν κεφαλὴν πρὸς αὐτοὺς, εἶπεν

— Ἀνεγνώρισα τὸ βῆμά σας, κυρία Ἄστον, ἀλλ' ὁ κύριος ὁ ὁποῖος σας συνοδεύει δὲν εἶναι ὁ πατήρ σας, ὁ μιλόρδος.

— Καὶ πῶς τὸ συμπεραίνεις, Ἄλις; ἠρώτησεν ἡ Λουκία· πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ κρίνης τόσον ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν ἤχον βημάτων ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τοῦ ἀέρος;

— Ἡ ἀκοή μου, κόρη μου, ἔγινεν ὀξυτέρη ὡς ἐκ τῆς τυφλότητός μου καὶ ἐμπορῶ τώρα νὰ κρίνω πολλὰ πράγματα ἀπὸ τοὺς ἐλαφροὺς ἤχους, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἐπρόσεχα ἄλλοτε περισσότερον ἀπὸ σᾶς. Ἡ ἀνάγκη εἶναι σκληρὰ μὲν ἀλλὰ καλλίστη διδασκάλισσα, καὶ ὅστις χάσῃ τὴν βοήθειαν τῆς δράσεώς του πρέπει νὰ προσπαθήσῃ νὰ λαμβάνῃ τὰς πληροφορίες τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἄλλων τινὰ αἰσθησιν.

— Καλὰ λοιπὸν, Ἄλις, εἶπεν ἡ Λουκία, καταλαμβάνω ὅτι ἐννοεῖς τὸ ἀνδρικὸν βῆμα, ἀλλὰ πῶς διακρίνεις ὅτι δὲν εἶναι τοῦ πατρός μου;

— Τὸ βῆμα τοῦ γέροντος, παιδί μου, εἶναι περίφοβον καὶ προσεκτικόν. . . τὸ πόδι σηκώνεται ἀπὸ τὴν γῆν ἡσυχῶς καὶ ἐγγίζει αὐτὴν μὲ δισταγμὸν· τώρα ὅμως ἤκουσα τὸ δραστήριον καὶ ἀποφασιστικὸν βῆμα τῆς νεότητος καὶ. . . ἂν πρέπη νὰ πιστεύσω παράδοξον ἰδέαν ἢ ὅποια μ' ἐπῆλθε. . . νομίζω ὅτι τὸ βῆμα τοῦτο εἶναι ἐνός Ρεϊθενσγούδ.

— Ἰδοὺ ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Ρεϊθενσγούδ, ὀξύτης ὀργάνου τὴν ὁποῖαν βεβαίως δὲν ἤθελα πιστεύσει ἂν δὲν ἔβλεπα ὁ ἴδιος. Εἶμαι ἀληθῶς ὁ κύριος τοῦ Ρεϊθενσγούδ, Ἄλις, ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχαίου σου κυρίου.

— Σεῖς; ἀνέκραξεν ἡ γραία μετὰ μεγίστης ἀπορίας, σεῖς, ὁ κύριος Ρεϊθενσγούδ. . . ἐδῶ. . . εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν καὶ μὲ τοιαύτην συντροφίαν; . . δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω. . . ἀφήσετέ με νὰ βάλω τὸ χέρι μου εἰς τὸ πρόσωπόν σας διὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἡ ἀφή θὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀκοήν μου.

Ὁ Ἐδγάρ καθήσας πλησίον αὐτῆς τῇ ἐπέστρεψε νὰ ψηλαφήσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ διὰ τῆς τρεμούσης χειρός της.

— Ναί! εἶπεν, εἶναι ἀληθές! αὐτὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ ὡς καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ρεϊθενσγούδ. . . αὐτὰ αἱ γραμμὰ αἱ ὁποῖαι δει-

κνύουν τὴν ὑπερηφάνειαν συμφωνοῦν μὲ τὴν αὐστηράν καὶ ὑπεροπτικὴν φωνὴν των. . . Πλὴν τί κάμνετε ἐδῶ, Κύριε τοῦ Ρεΐβενσγούδ; . . τί κάμνετε εἰς τὰ κτήματα τοῦ ἐχθροῦ σας; . . καὶ διατί εὐρίσκεσθε μὲ τὴν κόρην σου;

Ἐνόσω ὠμίλει ἡ τυφλὴ Ἄλις τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦναπτεν, ὅπως εἶναι πιθανὸν ὅτι ἤθελε συμβῆ εἰς ἀρχαῖον τιμαριώτην πάροικον, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ νέος καὶ εὐγενὴς αὐτοῦ κύριος ἤθελε δηλώσει σύμπτωμά τι ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων τῶν προγόνων αὐτοῦ.

— Ὁ κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ, εἶπεν ἡ Λουκία τὴν ὁποίαν δὲν ἠὺχαρίστησε ποσῶς ἢ ἐρώτησις τῆς γρακίας καὶ ἤτις ἐπεθύμει νὰ συντάμη τὴν ὠμίλιαν, ὁ κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἤλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρός μου.

— Ἀλήθειαι! εἶπεν ἡ τυφλὴ μετ' ἀπορίας.

— Ἐγνωρίζα, ἐξηκολούθησεν ἡ Λουκία, ὅτι θὰ τὸν εὐχαρίστου ὀδηγοῦσα αὐτὸν εἰς τὴν καλύβην σου.

— Καὶ διὰ νὰ σὲ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, Ἄλις, προσέθηκεν ὁ Ἐδγάρ, ἐπερίμενα εἰλικρινεστέρων ὑποδοχῆν ἀπὸ σέ.

— Εἶναι παραδοξότατον, εἶπεν ἡ γρακία ὀμιλοῦσα καθ' ἑαυτήν, πλὴν οἱ σκοποὶ τῆς Θείας προνοίας δὲν ὁμοιάζουν μὲ τοὺς σκοποὺς μας καὶ αἱ κρίσεις αὐτῆς εἶναι ἀκκτάληπτοι εἰς ἡμᾶς. Ἄκουσέ με, νέε, προσέθηκεν, οἱ γονεῖς σου ἦσαν ἄσπονοι μὲν ἀλλ' ἔντιμοι ἐχθροὶ δὲν προσεπάθησαν ποτὲ νὰ καταστρέψουν τοὺς ἐχθροὺς των ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλοξενίας. Τί κοινὸν μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς Λουκίας Ἄστον; . . διατί τὰ βήματά σου βαδίζουσ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μονοπατίου; . . διατί ἡ φωνὴ σου ἤχει σύμφωνα μὲ τὴν φωνὴν τῆς θυγατρὸς τοῦ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον; . . Γίε μου, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ ἐκδικηθῇ δι' ἀτίμων μέσων . . .

— Σιωπῆ, σιωπῆ! εἶπεν ὁ Ἐδγάρ αὐστηρῶς ὁ διάβολος βεβαίως σὲ ἐμπνέει αὐτοὺς τοὺς λόγους. . . Μάθε ὅτι ἡ νέα αὐτῆ, ἡ Κυρία Ἄστον, δὲν ἔχει εἰς τὴν γῆν φίλον προθυμότερον ἀπὸ ἐμὲ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἐναντίον ὑβρεων ἢ κινδύνου.

— Εἶναι αὐτὸ ἀληθές; εἶπεν ἡ τυφλὴ μετὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης καὶ μελαγχολικῆς, τότε ὁ Θεὸς νὰ σᾶς βοηθήτῃ καὶ τοὺς δύο!

— Ἀμήν! Ἄλις, εἶπεν ἡ Λουκία μὴ ἐννοήσασθαι τὴν σημασίαν τὴν

ὁποῖαν ἡ γραῖα ἔδωκεν εἰς τὰς λέξεις ταύτας. Καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀποδώσῃ τὴν φρόνησίν σου καὶ τὴν καλὴν σου διάθεσιν. Διότι, ἂν ἐξηκολουθῆς νὰ ὁμιλῆς τόσον μυστηριωδῶς εἰς τοὺς φίλους οἱ ὁποῖοι ἔρχονται νὰ σὲ ἴδουν, θὰ νομίσουν καὶ αὐτοὶ ὅ,τι οἱ ἄλλοι νομίζουν.

— Καὶ τί σκέπτονται οἱ ἄλλοι περὶ αὐτῆς; ἠρώτησεν ὁ Ρεΐβενσγουὺδ, διότι καὶ οὗτος ἤρχιζε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ τυφλὴ ὠμίλει ἀσυναρτήτως.

— Λέγουν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος Ἄστον φθάσας ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ ὁμιλῶν ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἑδγάρ, λέγουν ὅτι εἶναι μάγισσα τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ καύσουν με ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐβασάνισαν εἰς Χάδιγκτον (Haddington).

— Τί λέγεις; ἠρώτησεν ἡ Ἄλις στραφεῖσα πρὸς τὸ παιδίον καὶ τὸ πρόσωπον ἔχουσα κατακόκκινον ἐκ τῆς ὀργῆς. Λέγεις ὅτι εἶμαι μάγισσα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ με καύσουν με τὰς δυστυχεῖς ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐδολοφόνησαν εἰς Χάδιγκτον;

— Βλέπετε τώρα; ἐψιθύρισε πάλιν ὁ Ἑρρίκος, ἠξέυρει τί σὰς λέγω, ἐνῶ ἐγὼ ὁμιλῶ τόσον σιγαλά.

— Ἄν ὁ τοκογλύφος καὶ ὁ τύραννος, ἂν ὁ καταπιεστής τοῦ πτωχοῦ, ἂν ὁ καταστροφεὺς καὶ ἄρπαξ τῶν ἀρχαίων οἰκογενειῶν ἦτο δεμένος εἰς τὸν αὐτὸν πάσσαλον με ἐμὲ, θὰ ἐφώναζα τότε εὐχαρίστως, ἀνάψετε τὴν φωτίαν, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Αὐτὸ εἶναι φρικαλέον! εἶπεν ἡ Λουκία, ποτὲ δὲν εἶδα τὴν δυστυχῆ αὐτὴν γυναῖκα εἰς τοιαύτην πνευματικὴν κατάστασιν! ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν συγχωρήσωμεν ἕνεκα τῆς ἡλικίας καὶ τῆς πτωχείας τῆς. Ἐλα, Ἑρρίκε, πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν διότι ἐπιθυμεῖ νομίζω νὰ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως με τὸν κύριον. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν πύργον μας, ἀλλὰ πρὶν θὰ ἀναπαυθῶμεν εἰς τὴν πηγὴν τῆς Σειρῆνος, προσέθηκεν ἀτενίσασα τὸν Ρεΐβενσγουὺδ.

— Καὶ σὺ, Ἄλις, εἶπε τὸ παιδίον, ἂν γνωρίζῃς κάμμειαν μάγισσαν ἢ ὁποία ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ λαγοῦ τρέχει μετὰξὺ τῶν ἐλάφων μας καὶ τὰς κάμνει νὰ γεννοῦν πρὸ τοῦ καιροῦ των, εἴμπορεις νὰ τὴν εἰπῆς τὰς προσρήσεις μου καὶ ὅτι, ἂν ὁ Νόρμαν δὲν ἔχει βόλιον ἀργυροῦν διὰ νὰ τὴν φονεύσῃ, θὰ τὸν δώσω ἕνα ἀπὸ τὰ κομβία τοῦ φορέματός μου.

Ἡ Ἄλις δὲν ἀπήντησε μέχρις ὅτου ἠσθάνθη ὅτι ἡ νέα καὶ ὁ ἀδελ-

φός αὐτῆς ἀπεμακρύνθησαν· τότε δὲ, στραφεῖσα πρὸς τὸν Ρεῖβενσγούδ, εἶπε·

— Καὶ σεῖς εἴσθε θυμωμένοι διότι τόσον σὰς ἀγαπῶ; εἶναι δίκαιον νὰ προσβάλλωνται ξένοι, ἀλλὰ σεῖς, σεῖς διατὶ εἴσθε ὠργισμένοι;

— Δὲν εἶμαι ὠργισμένος, Ἄλις, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ, ἀποροῦ μόνον πῶς σὺ, τῆς φρονήσεως τῆς ὁποίας ἤκουσα τοςάκις τὸν ἔπαινον, εἴμπορεῖς νὰ συλλάβῃς ὑποψίας τόσον προσβλητικὰς καὶ ἀλόγους.

— Προσβλητικὰς! εἶπεν ἡ Ἄλις, ναὶ! ἡ ἀλήθεια εἶναι πάντοτε προσβλητική. . . ἀλλὰ βεβαίως δὲν εἶναι ἄλογοι.

— Σὲ λέγω ὅμως ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀθάσιμοι, ἀπεκρίθη ὁ Ρεῖβενσγούδ.

— Τότε λοιπὸν ὁ κόσμος ἤλλαξε πολὺ, οἱ Ρεῖβενσγούδ δὲν ἔχουν πλέον τὸν χαρακτήρα τῶν προγόνων των, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πνεύματος τῆς γραΐας Ἄλις εἶναι τυφλότεροι καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σώματος της. Πότε εἰσῆλθε Ρεῖβενσγούδ εἰς τὸν οἶκον ἐχθροῦ του χωρὶς σκοπὸν ἐκδικήσεως; . . Σὲ λέγω, Ἐδγάρ Ρεῖβενσγούδ, ἤλθες ἐδῶ ἢ μὲ ὀλεθρίαν ἐργίην ἢ μὲ ἔτι ὀλεθριωτέραν ἀγάπην.

— Μὲ κάμμιαν ἀπὸ τὰς δύο, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, σὲ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου. . . δηλαδή, σὲ βεβαίω.

Ἡ Ἄλις δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ τὸ ἐρύθημα τῶν παρειῶν τοῦ νέου, ἀλλὰ παρετήρησε τὸν δισταγμὸν αὐτοῦ καὶ ὅτι ἀνεκάλεσε τὸν λόγον, διὰ τοῦ ὁποίου κατ' ἀρχὰς ἠθέλησε νὰ ἀναιρέσῃ τὰς ὑποψίας τῆς γραΐας.

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι! ἀνέκραξεν ἡ γραΐα, καὶ δι' αὐτὸ σὲ περιμένει εἰς τὴν πηγὴν τῆς Σειρήνος! Συχνὰ ἐρρήθη ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι ἀπαίσιον διὰ τὴν οἰκογένειαν τῶν Ρεῖβενσγούδ. . . συχνὰ ὑπῆρξε τοιοῦτον. . . ἀλλὰ ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν ὀλεθριώτερον ἀφ' ὅσον θὰ γίνῃ σήμερον.

— Θέλεις νὰ μὲ τρελλάνης, Ἄλις; εἶπεν ὁ Ρεῖβενσγούδ· εἶσαι ἀκόμη πλέον ἐξαναμωραμένη καὶ πλέον προληπτική ἀπὸ τὸν γέροντα Βάλδερστον. Τόσον κακὴ χριστιανὴ εἶσαι, ὥστε νὰ ὑποθέτῃς ὅτι, κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν, θὰ ἀποφασίσω νὰ πολεμήσω αἰμοβόρως τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἄστον, ὅπως ἐσυνειθίζετο κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους; ἢ μὲ νομίζεις τόσον τρελλὸν ὥστε νὰ μὴν εἴμπορῶ νὰ περιπατήσω μὲ νέαν χωρὶς νὰ χάσω τὸν νοῦν μου καὶ νὰ ἀγαπήσω αὐτὴν εὐθύς;

— Αἱ σκέψεις μου εἶναι ἐδικαί μου, ἀπήντησεν ἡ Ἄλις, καὶ ἂν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ σώματός μου δὲν βλέπουν τὰ παρόντα ἀντικείμενα, εἶναι πολλὰ πιθανὸν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πνεύματός μου εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ προΐδουν καλλίτερα τὰ μέλλοντα. Εἶσθε ἔτοιμος νὰ καθήσετε εἰς τὴν τελευταίαν θέσιν τῆς τραπέζης, ἡ ὁποία ἦτο ἄλλοτε τοῦ πατρός σας, ὡς συγγενῆς καὶ σύμμαχος τοῦ ὑπερηφάνου διαδόχου του; Εἶσθε ἔτοιμος νὰ ζήσετε ἀπὸ τὰς χάριτάς του, νὰ τὸν ἀκολουθήσετε εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ραδιουργίας καὶ τῆς στρεφодиκίας, τὴν ὁποίαν κἀνεὶς δὲν δύναται νὰ σᾶς διδάξῃ καλλίτερα; εἶσθε ἔτοιμος νὰ φάγετε τὰ κόκκαλα τοῦ θύματος τοῦ ὁποίου τὸ κρέας ἐκείνος κατεβρόχθισεν ἤδη; Ἢ εἰμπορῆτε νὰ λέγετε ὅ,τι λέγει ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, νὰ σκέπτεσθε ὅ,τι σκέπτεται, νὰ ἀποφασίζετε ὅ,τι ἀποφασίζει ἐκεῖνος καὶ νὰ ὀνομάζετε τὸν δολοφόνον τοῦ πατρός σας σεβάστων καὶ ἀγαπητὸν πενθερὸν καὶ προστάτην; . . . Κύριε τοῦ Ρέιβενσογούδ, εἶμαι ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ πιστοτέρα ὑπηρετίς τῆς οἰκογενείας σας, καὶ ὁμῶς ἐπιθυμῶ καλλίτερα νὰ σᾶς ἰδῶ σαβανωμένον καὶ θαμμένον!

Ἡ ταραχὴ τὴν ὁποίαν ἐπροξένησαν οἱ λόγοι οὗτοι εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ρέιβενσογούδ ὑπῆρξε μεγίστη· ἡ γραῖα ἤγγισε καὶ συνετάραξε χορδὴν τὴν ὁποίαν ὁ νέος εἶχε πρὸς καιρὸν ἐπιτυχῶς καθησυχάσει. Ἐβάδισεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μὲ βῆμα ταχὺ καὶ τεταραγμένον ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ μικροῦ κήπου, ἐπὶ τέλους δὲ, σταθεὶς ἐνώπιον τῆς τυφλῆς, ἀνέκραξεν·

— Ἄλις! σὺ, σὺ ἡ ὁποία εὐρίσκεσαι εἰς τὸ στόμιον τοῦ τάφου, τολμᾶς νὰ παρακινήσης τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου σου νὰ κάμῃ πράξεις αἰματηρὰς καὶ ἐκδικητικὰς;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! εἶπεν ἡ Ἄλις σοβαρῶς· καὶ διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἰδῶ ἀποφεύγοντα τὸ μέρος τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἡ ἀγάπη σας καὶ τὸ μῖσός σας θὰ ἦναι ἐπίσης βλαπτικὰ καὶ ὀλέθρια καὶ εἰς σᾶς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Θὰ ὑπερασπιζόμεν, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπερασπισθῇ ἡ παρακμάσασα αὐτὴ χεὶρ, τοὺς Ἄστον ἀπὸ σᾶς, σᾶς ἀπὸ αὐτοῦς, καὶ τοὺς δύο δὲ ἀπὸ τὰ πάθη σας. Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ἔχετε τίποτε . . . δὲν πρέπει νὰ ἔχετε τίποτε κοινὸν μὲ αὐτοὺς. . . Φύγετε μακρὰν των, καὶ ἂν ὁ Θεὸς σκοπὸν ἔχη νὰ ἐκδικηθῇ τὸν οἶκον τοῦ τυράννου, μὴ γίνετε σεῖς τὸ ὄργανον τῆς ἐκδικήσεως.

— Θα σκεφθῶ αὐτὰ τὰ ὁποῖα μὲ λέγεις, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ἐδγάρ· πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾶς καὶ διὰ τοῦτο μὲ ὠμίλησες οὕτω πως, ἀλλ' ἔλαβες περισσοτέραν ἐλευθερίαν ἀφ' ὅσον ἀρμόζει εἰς ἀρχαίαν ὑπέρ- τιδα. Ἰγίαινε, καὶ, ἂν ὁ Θεὸς εὐδοκῆσῃ νὰ καλλιτερεύσῃ ἡ κατάστα- σίς μου, δὲν θὰ λησμονήσω νὰ συντελέσω εἰς τὴν εὐζωίαν σου.

Λαβῶν δὲ χρυσοῦν νόμισμα, ἠθέλησε νὰ τὸ θέσῃ εἰς τὴν χεῖρα τῆς γραίας, ἀλλ' αὕτη δὲν συγκατετέθη νὰ τὸ δεχθῇ· ἐνῶ δὲ προσεπάθει νὰ τὴν πείσῃ νὰ λάβῃ τὴν προσφοράν του, τὸ νόμισμα ἔπεσε κατὰ γῆς.

— Ἀφήσατέ το ὀλίγον κατὰ γῆς, εἶπεν ἡ Ἄλις, τοῦ Ἐδγάρ κύ- φαντος ὅπως ἀναλάβῃ αὐτὸ, καὶ πιστεύσατέ με· τὸ φλωρίον εἶναι τὸ ἔμβλημα ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε· ὁμολογῶ ὅτι καὶ ἐκείνη εἶναι πολυτίμος, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσετε πρέπει νὰ κόψετε μέχρι τα- πεινώσεως. Ὅσον δι' ἐμὲ, ὁ χρυσὸς μὲ εἶναι ἐπίσης ἀδιάφορος ὡς καὶ τὰ ἐπίγεια πάθη, τὸ καλλίτερον δὲ νέον τὸ ὁποῖον εἰμπορῶ νὰ ἀκού- σω εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἶναι ὅτι ὁ Ἐδγάρ Φρίβενσγουὺδ εἶναι ἑκατὸν μίλια μακρὰν τοῦ πύργου τῶν προγόνων του μὲ τὴν σταθερὰν ἀπό- φασιν νὰ μὴ ἐπανίδη ποτὲ αὐτόν.

— Ἄλις, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, ὅστις ἤρχισε νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ἡ ἐπιμο- νή αὕτη εἶχε μυστικὴν τινα αἰτίαν τὴν ὁποίαν οὗτος ἠγνῶει, ἤκουσα πολλάκις τὴν μητέρα μου νὰ σὲ ἐπαινῇ διὰ τὴν φρόνησιν καὶ διὰ τὴν καλὴν σου κρίσιν, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν εἶσαι οὔτε τόσον τρελλῆ ὥστε νὰ τρομάζῃς ἀπὸ σκιάν, οὔτε τόσον προληπτικὴ ὥστε νὰ πι- στεύῃς παλαιὰς προρρήσεις ὅπως ὁ Καλέβ· εἶπέ με καθαρῶς ποῖον κίν- δυνον τρέχω, ἂν γνωρίζῃς ὅτι τοιοῦτος μὲ ἐπαπειλεῖ· ἂν γνωρίζω καλὰ τὸν ἑαυτόν μου, νομίζω ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν ιδέαν ἀπ' ἐκείνας τὰς ὁποίας μὲ λέγεις, ὡς πρὸς τὴν κυρίαν Λουκιάν Ἄστον. Ἐχῶ ἀναγ- καίαν ὑπόθεσιν νὰ τακτοποιήσω μὲ τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ, ἅμα δὲ τὴν τελειώσω, θὰ ἀνχωρήσω καὶ δὲν θὰ ἔχω τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν, ὅπως εὐκόλως δύνασαι νὰ πιστεύσῃς, νὰ ἐπανέλθω εἰς τόπον ὅστις εἶναι δι' ἐμὲ πλήρης μελαγχολικῶν ἀναμνήσεων, τὰς ὁποίας καὶ σὺ ἐκφράζεις ἐπαναθλέπουσά με ἐδῶ.

Ἡ Ἄλις, στρέψασα τοὺς ἀχρήστους αὐτῆς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν γῆν, ἔμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον βεβουθισμένη εἰς σκέψεις, ἐπὶ τέλος ἄ- μως, ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν, εἶπε·

— Ὅα σὰς εἶπῶ τὴν ἀλήθειαν... Ὅα σὰς εἶπῶ τὴν πηγὴν τῶν

φρόνων μου, ἂν καὶ ἀγνοῶ ἂν ἡ εὐλικρίνειά μου θὰ ἦναι πρὸς καλὸν ἢ πρὸς κακόν. Ἡ Λουκία Ἄστον σὰς ἀγαπᾷ, Μιλὸρδε τοῦ Ρεΐβενσγούδ!

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ.

— Χίλιαι περιστάσεις μὲ τὸ ἀπέδειξαν, ἀπεκρίθη ἡ τυφλή. Δὲν ἐσκέφθη ποτὲ ἄλλον ἀφ' οὗ τὴν ἐσώσετε ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ ἡ πειρά μου ἐμάντευσε τὸ μυστικὸν τῆς ἀπὸ τὰς ὀμιλίας τῆς. Ἀφ' οὗ σὰς εἶπα τοῦτο. . . ἂν ἦσθε ἀληθῶς εὐγενῆς καὶ υἱὸς τοῦ πατρὸς σας. . . θὰ τὸ θεωρήσετε ἀρκετὸν λόγον διὰ νὰ ἀποφύγετε τὴν παρουσίαν τῆς. Τὸ αἰσθημά τῆς θὰ σβύσῃ, ὡς λύχνος, δι' ἔλλειψιν τροφῆς· ἀλλ' ἂν μείνετε ἐδῶ, ἡ καταστροφή τῆς, ἡ ἡ ἐδική σας, ἡ καὶ τῶν δύο, εἶναι ἡ ἀναπόφευκτος συνέπεια τοῦ δυστυχοῦς ἔρωτός τῆς. Σὰς λέγω τὸ μυστικὸν τοῦτο ἀκουσίως, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἠγνοεῖτε ἐπὶ πολὺ, θὰ τὸ ἀνεκαλύπτετε ὁ ἴδιος, καὶ εἶναι ἕως καλλίτερον ὅτι τὸ ἐμάθετε ἀπὸ ἐμέ. Ἀναχωρήσατε λοιπὸν, Κύριε τοῦ Ρεΐβενσγούδ, ἔχετε τὸ μυστικὸν μου. Ἄν μείνετε μίαν ὥραν ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον χωρὶς τὴν ἀπόφασιν νὰ νυμφευθῆτε τὴν θυγατέρα του, εἰσθε ἄτιμος· ἂν σκοπεύετε νὰ συγγενεύσετε μὲ τὴν οἰκογένειάν του, εἰσθε τρελλὸς ὅστις τρέχει πρὸς τὸν ὀλεθρὸν του.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ τυφλή ἠγέρθη, ἀνέλαβε τὴν ράβδον αὐτῆς, ἐβιάσθη πρὸς τὴν καλύβην, εἰσῆλθεν, ἐκλείσθη τὴν θύραν καὶ ἐγκατέλιπε τὸν Ρεΐβενσγούδ εἰς τὰς ἰδίας σκέψεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ.

Οἱ διαλογισμοὶ τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἦσαν πολλοὶ καὶ διάφοροι· εἶδεν αἰφνίς ἑαυτὸν ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ τὴν ὁποίαν πρό τινας ἐφοβεῖτο τοσαῦτον. Ἡ εὐχαρίστησις, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ὅτε ἦτο πλησίον τῆς Λουκίας, ὡμοιάζε σχεδὸν γοητείαν, καὶ ὅμως οὐδέ ποτε εἶχε δυνηθῆ νὰ καταβάλῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἀποστροφήν τοῦ νὰ νυμφευθῆ τὴν θυγατέρα τοῦ πατρικοῦ αὐτοῦ ἐχθροῦ· ἀλλὰ, καὶ συγχωρῶν τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον διὰ τὰς πρὸς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ ὑβρίδας, καὶ δίδων πίστιν εἰς τὰς καλὰς διαθέσεις τὰς ὁποίας ἐδείκνυε, δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ θεωρήσῃ δυνατὴν τὴν μεταξὺ τῶν δύο οἰκῶν συγγένειαν. Λοιπὸν ἠσθάνθη ὅτι ἡ Ἄλις εἶπε τὴν ἀλήθειαν

και ὅτι ἡ τιμὴ αὐτοῦ ἀπῆται ἢ νὰ ἀναχωρήσῃ εὐθὺς ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Φείβενσγούδ, ἢ νὰ γίνῃ μνηστήρ τῆς Λουκίας Ἄστον. Ἄλλ' ἂν ἐζήτηι τὴν χεῖρα αὐτῆς ἀπὸ τὸν πατέρα της, ἄνθρωπον τοσοῦτον ὑπερήφανον διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δύναμιν, καὶ ἀπεβρίπτετο . . . Νὰ ζητήτῃ αὐτὸς τὴν χεῖρα μιᾶς Ἄστον καὶ νὰ ἀπορριφθῇ! . . . Τοῦτο θὰ ἦτο ταπεινώσις ἀτιμοτάτη!

— Εὐχομαι νὰ εὐτυχῆσῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, καὶ πρὸς χάριν της συγχωρῶ τὰς ἀδικίας τοῦ πατρός της εἰς τὴν οἰκογενειάν μου· ἀλλὰ ποτέ . . . ὄχι, ποτέ δὲν θὰ τὴν ἰδῶ πλέον!

Ἐλαβε δὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην μετὰ μεγίστης λύπης ὅτε ἐφθασεν εἰς μέρος ὅπου διεχωρίζοντο δύο μονοπάτια, τὸ μὲν φέρον εἰς τὴν Πηγὴν τῆς Σειρῆνος ἐνθα περιέμενεν αὐτὸν ἡ Λουκία, τὸ δὲ εἰς τὸν πύργον. Καὶ σταθεὶς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πρὶν ἢ εἰσελθῆ εἰς τὸ τελευταῖον, ἐσκέπτετο ποῖαν ἀπολογίαν θὰ μετεχειρίζετο ὅπως ἐξηγήσῃ τὸ παράδοξον τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ. Εἶχε δὲ ἤδη προφέρει τὰς λέξεις ταύτας « θὰ εἰπῶ ὅτι αἰφνίδιαι εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Ἐδιμβούργην . . . ὅποιανδ' ἦτοτε αἰτίαν . . . φθάνει μόνον νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, » ὅτε φθάσας ὁ μικρὸς Ἑρρίκος πνευστιῶν εἶπε·

— Κύριε Ἐδγάρ, κύριε Ἐδγάρ, πρέπει νὰ δώσετε τὸν βραχίονά σας καὶ νὰ συνοδεύσετε τὴν Λουκίαν ἕως εἰς τὸν πύργον, διότι ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὴν συνοδεύσω· ὁ Νόρμαν μὲ περιμένει διὰ νὰ ὑπάγῃ μαζὴ του εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ δάσους, καὶ φλωρίον ἂν μὲ δώσουν δὲν θὰ μὲ πείσουν ν' ἀφήσω τὴν διασκέδασιν αὐτὴν· ὥστε πρέπει νὰ ἔλθετε γρήγορα νὰ συνοδεύσετε τὴν Λουκίαν, διότι φοβεῖται νὰ ἐπιστρέψῃ μόνη, ἂν καὶ ἐφονεύσαμεν ὅλους τοὺς ἀγρίους ταύρους. Ὅταν καὶ αἱ δύο πλάστιγγες εἶναι εἰς ἰσορροπίαν, πτερὸν προστιθέμενον εἰς τὴν ἑτέραν ἀρκεῖ νὰ κλινή αὐτὴν πρὸς τὰ κάτω.

— Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀφήσω τὴν νέαν μάνην ἐντὸς τοῦ δάσους, ἀνελογίσθη ὁ Ἐδγάρ· ἂν τὴν ἰδῶ ἀκόμη ὀλίγον δὲν σημαίνει τίποτε ἀφ' οὗ τὴν συνήντησα τόσον συχνὰ αὐτὰς τὰς ἡμέρας . . . χρεωστῶ μάλιστα ἀπὸ εὐγένειαν νὰ τῇ ἀναγγείλω τὸν σκοπὸν τῆς ἀναχωρήσεώς μου εἰς τὸν πύργον.

Καθησυχάσας δὲ οὕτω πῶς ἑαυτὸν, καὶ ἔχων τὴν ἰδέαν ὅτι ἤκολούθει οὐ μόνον τὴν σωφρονεστέραν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπολύτως ἀναγκαιὴν ὁδὸν, κατηυθύνθη πρὸς τὴν ὀλεθρίαν πηγὴν.

Ὁ δὲ Ἐβέρκιος ἄμα ἰδὼν αὐτὸν βαδίζοντα πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, ἔδραμεν ὡς ἀστραπὴ ὅπως ὑπάγη μετὰ τοῦ δασοφύλακος καὶ διασεδάσῃ. Ὁ Ρεῖβενσγούδ, μὴ ἐπιτρέψας εἰς ἑαυτὸν ἄλλην τινὰ σκέψιν ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν του, ἔφθασεν εἰς τὴν πηγὴν, ὅπου εὔρε τὴν Λουκίαν καθημένην μεταξὺ τῶν ἔρειπίων. Οὕτω δὲ καθημένη ἐπὶ τινος τῶν διεσπαρμένων λίθων τῆς ἀρχαίας κρήνης, ἐφαίνετο παρκατηρούσα τὸ βεῦμα τοῦ διαιγουῦς καὶ χαρίεντος ὕδατος μεταξὺ τῶν λειψάνων τοῦ κτιρίου, διὰ τοῦ ὁποίου αἰσθημα εὐσεβές, ἴσως δὲ καὶ τύψις συνειδήσεως, εἶχε πάλαι ποτὲ καλύψει τὴν πηγὴν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Λουκία ἄστον, περιτετυλιγμένη τὸ Σκωτικὸν αὐτῆς ἐπανωφόριον καὶ τὴν μακρὰν κόμην ἔχουσα ἀνειμένην ὑπὸ τὸ snood (1) ἐπὶ τοῦ λευκοῦ αὐτῆς λαίμου, ἤθελεν ἴσως διεγείρει εἰς προληπτικὴν μνήμην τὴν ἰδέαν τῆς δολοφονηθείσης Ναϊάδος τῆς Πηγῆς. Ἄλλ' ὁ Ρεῖβενσγούδ εἶδε μόνον νέαν ἐξαισίας ὠραιότητα, ἔτι πλέον ὠραιότεραν πρὸς αὐτὸν, σκεπτόμενον ὅτι ἡγαπάτο ὑπ' αὐτῆς. Ἐνόσω δὲ παρετῆρει αὐτὴν κεκρυμμένος ὀπισθεν θάμνου, αἱ σταθεραὶ ἀποφάσεις του κατεστρέφοντο, ὅπως ἀναλύεται ὁ κηρὸς ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἡ Λουκία ἐχαιρέτισεν αὐτὸν ἀλλὰ δὲν ἠγέρθη.

— Ὁ τρελλὸς ἀδελφός μου, εἶπε, μὲ ἐγκατέλιπεν, ἀλλὰ τὸν περιμένω νὰ ἐπανεέλθῃ ἐντὸς ὀλίγου· εὐτυχῶς, ἐπειδὴ ὅλα τὰ πράγματα τὸν ἀρέσκουν πρὸς στιγμὴν, αἱ ἀρέσκειαί του δὲν διαρκοῦν πολὺ.

Ὁ Ρεῖβενσγούδ δὲν ἠσθάνθη τὴν δύναμιν νὰ τῇ εἰπῇ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, διότι εἶχεν ὑπάγει εἰς μεμακρυσμένον περιπάτον· ἀλλὰ καθήσας ἐπὶ τοῦ χόρτου, εἰς ἀπόστασιν τινα τῆς Κυρίας Ἄστον, ἐσιώπα ὡς καὶ αὐτή.

— Μὲ ἀρέσκει πολὺ τὸ μέρος τοῦτο, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Λουκία ὡς ἂν ἡ σιωπὴ ἔφερεν αὐτὴν εἰς ἀμηχανίαν· ὁ ψιθυρισμὸς τῆς κηθαράς· παγγῆς, ὁ κυματισμὸς τῶν δένδρων, ἡ ἀφθονία τοῦ χόρτου καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθέων μεταξὺ τῶν ἔρειπίων, κάμνουν τὴν τοποθεσίαν ταύτην ποιητικωτάτην. Καὶ νομίζω ὅτι ἤκουσα ὅτι τὸ μέρος τοῦτο συνδέεται μὲ παρκαδόσεις, τῶν ὁποίων αἱ διηγήσεις μὲ ἀρέσκουν πολὺ.

(1) Ταῖνις τὴν ὁποίαν φέρουσιν αἱ Σκωτίδες παρθένοι.

— Λέγουν, ἀπεκρίθη ὁ Ρεΐβενσγούδ, ὅτι τὸ μέρος τοῦτο εἶναι ἀπαίσιον εἰς τὴν οἰκογένειάν μου, καὶ ἔχω λόγους νὰ πιστεύσω τὴν παράδοσιν αὐτὴν· διότι ἐδῶ πρώτην φοράν εἶδον τὴν Κυρίαν Ἄστον . . . καὶ ἐδῶ πρέπει νὰ ἀποχαιρετίσω αὐτὴν διὰ παντός.

Τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἀνέβη εἰς τὰς παρειὰς τῆς Λουκίας κατὰ τὸ πρῶτον μέρος τῆς ὀμιλίας ταύτης, ἐγκατέλιπεν αὐτὰς ἐντελῶς ὅτε ὁ Ἐδγάρ εἶπε τὰς τελευταίας λέξεις.

— Νὰ μᾶς ἀποχαιρετίσετε, Κύριε! ἀνέκραξεν ἡ νέα· τί ἄρά γε συνέβη ἱκανὸν νὰ ἐπιταχύνῃ τόσον τὴν ἀναχώρησίν σας; . . . Ἡξέύρω ὅτι ἡ Ἄλις μισεῖ . . . δηλαδή δὲν ἀγαπᾷ τὸν πατέρα μου! . . . καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἐννοήσω τί ἔλεγε σήμερον, τόσον μυστηριώδης ἦτο. Ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ πατήρ μου εἶναι εἰλικρινῶς εὐγνώμων διὰ τὴν μεγάλην ἐκδούλευσιν τὴν ὁποίαν μᾶς προσεφέρετε. Ἐπιτρέψατέ με νὰ ἐλπίσω ὅτι δὲν θὰ χάσωμεν τόσον γρήγορα τὴν φιλίαν σας, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ μόνον ἀπελάσαμεν.

— Νὰ τὴν χάσετε, Μις Ἄστον! ἀπεκρίθη ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ. Ὦχι! . . . ὅπου καὶ ἂν μὲ καλέσῃ ἡ τύχη, . . . ὅ,τι καὶ ἂν μὲ ἐπιβάλλῃ . . . θὰ εἶμαι φίλος σας! . . . εἰλικρινῆς φίλος σας πάντοτε. Πλὴν πρέπει νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν εἰμαρμένην μου, πρέπει νὰ φύγω, διότι ἄλλως θὰ προσθέσω τὴν καταστροφὴν ἄλλων εἰς τὴν ἰδικὴν μου.

— Δὲν πρέπει νὰ μᾶς φύγετε, Κύριε Ἐδγάρ, εἶπεν ἡ Λουκία, θείσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ φορέματος τοῦ νέου, μεθ' ὅλης τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς ἀθωότητος, ὡς ἂν ἤθελε νὰ κρατήσῃ αὐτόν. Δὲν πρέπει νὰ φύγετε. Ὁ πατήρ μου εἶναι ἰσχυρός, ἔχει φίλους ἰσχυροτέρους ἀπ' αὐτόν . . . μὴ ἀνχωρήσετε πρὶν ἰδῆτε τί θὰ κάμῃ ἡ εὐγνωμοσύνη του διὰ σᾶς. Πιστεύσατέ με, ἐργάζεται ἤδη ὑπὲρ ὑμῶν εἰς τὸ Συμβούλιον.

— Εἶναι πιθανόν, εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ Ἐδγάρ· δὲν πρέπει ὑμῶς νὰ χρεωστῶ εἰς τὸν πατέρα σας, Κυρία Ἄστον, τὴν πρόδοόν μου εἰς τὸ στάδιον τὸ ὁποῖον θὰ ἀκολουθήτω, ἀλλὰ εἰς τὰς ἰδικὰς μου προσπαθείας. Εἶμιαι ἤδη προετοιμασμένος· ἔχω μανδύαν, ξίφος, κερδῖαν γενναίαν καὶ χεῖρα ἀποφασιστικὴν.

Ἡ Λουκία ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς διὰ τῶν χειρῶν καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἀκουσίως μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς.

— Συγχωρήσατέ με, εἶπεν ὁ Ρείβενσγούδ λαβόμενος τῆς δεξιᾶς αὐτῆς, γὴν ὅποιαν, μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν, ἐγκατέλιπεν εἰς αὐτὸν ἡ Λουκία, ἐξακολουθοῦσα πάντοτε νὰ κρύπτῃ τὸ πρόσωπον διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Συγχωρήσατέ με· εἶμαι παραπολὺ ἀγροίκος, παραπολὺ σκληρὸς καὶ δύστροπος καὶ, ὡς τοιοῦτος, εἶναι δυνατόν νὰ ἔχω σχέσιν με πλάσμα τόσον γλυκὺ καὶ εὐγενές; Λησμονήσατε ὅτι τόσον ἀγρία ὄπτασία διέβη ἐνώπιόν σας! . . . καὶ ἐπιτρέψατέ με ν' ἀκολουθῆσω τὴν τύχην μου, ἔχουσα τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ με συμβῇ μεγαλειτέρα δυστυχία αὐτῆς τὴν ὅποιαν αἰσθάνομαι τόρα, ἀναγκάζομενος νὰ σὰς ἀποχωρισθῶ.

Ἡ Λουκία ἔκλαιε πάντοτε, ἀλλὰ τὰ δάκρυα αὐτῆς ἦσαν ὀλιγωτέρων πικρὰ ἐκάστη προσπάθεια τοῦ Ἐδγάρ ὄπως ἐξηγήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνάγκην ν' ἀναχωρήσῃ, συνετέλει εἰς τὸ ν' ἀποδείξῃ καθαρώτερον τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ νὰ μείνῃ πλησίον τῆς, ὥστε, ἐπὶ τέλους, ἀντὶ νὰ ἀποχαιρετίσῃ αὐτὴν, τῇ ὥρμισθῃ αἰωνίαν πίστιν καὶ ἐδέχθη παρ' αὐτῆς τοὺς αὐτοὺς ὄρκους εἰς ἀπάντησιν. Τὰ πάντα δὲ συνέβησαν τοσοῦτον αἰφνιδίως, καὶ προῆλθον ἐξ ὁρμῆς τοσοῦτον στιγμιαίως καὶ ἀκαταμαχῆτου, ὥστε, ποῖν ἢ ὁ Ρείβενσγούδ λάβῃ καιρὸν νὰ σκεφθῇ τὰς συνεπειὰς τῆς ἀποφάσεώς του, τὰ χεῖλη καὶ αἱ χεῖρες αὐτῶν ἀντήλλαξαν ἐνέχυρον εἰλικρινοῦς ἀγάπης.

— Καὶ τόρα, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ μετὰ τινα σκέψιν, πρέπει νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον. . . πρέπει νὰ μάθῃ τὰ αἰσθήματά μας. Ὁ Ρείβενσγούδ δὲν δύναται νὰ μένῃ ὑπὸ τὴν στέγην αὐτοῦ καὶ νὰ φαίνεται ὅτι κρυφίως ἐπιδιώκει τὴν ἀγάπην τῆς θυγατρὸς του.

— Θέλεις νὰ ὀμιλήσῃς περὶ τούτου εἰς τὸν πατέρα μου; ἠρώτησεν ἡ Λουκία, ὦ! ὄχι! ὄχι! μὴ εἰπῆς τίποτε ἀκόμη. Περιμένε νὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη σου. . . νὰ βεβαιωθῆς περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς θέσεώς σου εἰς τὸν κόσμον, πρὶν ἀποταθῆς εἰς τὸν πατέρα μου· εἶμαι βεβηχιοτάτη ὅτι σὲ ἀγαπᾷ καὶ πιστεύω ὅτι θὰ συγκατατεθῇ. . . πλὴν ἡ μήτηρ μου!

Ἐστάθη δὲ ἐντρεπομένη νὰ προφέρῃ τὴν ἀμφιβολίαν τὴν ὅποιαν ἠσθάνετο, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ λάβῃ οὐδαμίαν θετικὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς συζύγου αὐτοῦ.

— Ἡ μήτηρ σου, Λουκία; ἀπεκρίθη ὁ Ρείβενσγούδ, ἡ μήτηρ σου

κατάγεται ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τῶν Δούγλας, ἡ ὁποία ἐσυγγένευσε μετὰ τῆς ἰδικῆς μου ὅταν ἦτο ἐνδοξοτάτη καὶ ἰσχυροτάτη . . . διὰ ποῖον λόγον θὰ ἐναντιωθῇ ἡ μήτηρ σου εἰς τὸν γάμον μας;

— Δὲν εἶπα ὅτι θὰ ἐναντιωθῇ, ἀπήντησεν ἡ Λουκία, ἀλλ' ἴσως ἀπαιτήσῃ τὸ δικαίωμά της, καὶ πιθανὸν νὰ πιστεῦνῃ ὅτι πρέπει πρῶτον νὰ συμβουλευθῶνται τὴν μητέρα ὅταν πρόκηται περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς θυγατρὸς της.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, τὸ Λονδίνον εἶναι μὲν μακρὰν ἀλλ' ἐπιστολὴ ἡμπορεῖ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ καὶ νὰ λάβωμεν ἀπάντησιν ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν . . . Δὲν θὰ βιάσω τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα νὰ δεχθῇ ἀμέσως τὴν πρότασίν μου.

— Πλὴν, εἶπε διατάζουσα ἡ Λουκία, δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ περιμένωμεν . . . νὰ περιμένωμεν ὀλίγας μόνον ἐβδομάδας; Ἄν σὲ ἰδῇ ἡ μήτηρ μου . . . ἂν σὲ γνωρίσῃ . . . εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μᾶς ἐγκρίνῃ ἀλλὰ τόρα δὲν σὲ γνωρίζει προσωπικῶς καὶ ἡ ἀρχαία ἔχθρα μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν . . .

Ὁ Ρεϊβενσγούδ προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς διαπεραστικούς αὐτοῦ ὀφθαλμούς ὡς ἂν ἤθελε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της.

— Λουκία, εἶπεν, ἐθυσίασα διὰ σὲ σκοποὺς ἐκδικητικούς τοὺς δόπιους ἔτρεφα πρὸ καιροῦ· εἶχα ὀρκισθῆ νὰ τοὺς ἐκτελέσω μὲ τελετὰς αἵτινες ἤρμοζον μᾶλλον εἰς εἰδωλολάτρην ἢ εἰς χριστιανόν· ἐθυσίασα αὐτοὺς εἰς τὴν μορφήν σου πρὶν ἀκόμη μάθω πόσας ἀρετὰς ἔχεις. Τὴν ἀκόλουθον νύκτα τῆς κηδείας τοῦ πατρός μου, ἔκοψα τεμάχιον τῆς κόμης μου, ἔρριψα αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ καὶ, ἐνῶ ἐκάετο, ὤρκισθην ὅτι ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ ἠκολούθει τοὺς ἐχθροὺς τοῦ πατρός μου ἕως ὅτου νὰ ἴδω αὐτοὺς ἐκλείποντας ὡς τὸ καιόμενον ἐκεῖνο σύμβολον τῆς φθορᾶς.

— Ἦτο θανάσιμον ἀμάρτημα, εἶπεν ἡ Λουκία ὠχράσασα, νὰ κάμῃς ὄρκον τόσον ὀλέθριον.

— Τὸ ἀναγνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Ρεϊβενσγούδ, καὶ θὰ ἦτο ἔτι χειρότερον ἐγκλημα ἂν ἔθετα αὐτὸν εἰς πρᾶξιν. Πρὸς χάριν σου, ἤρνήθη τὴν ἐκδίκησίν μου, ἂν καὶ τότε δὲν ἐγνωρίζω καλῶς διὰ ποῖον λόγον μετεβλήθησαν τοσοῦτον τὰ αἰσθήματά μου· ἀλλὰ μόλις σὲ ἐπανεἶδα καὶ εὐθὺς ἀνεγνώρισα πόσῃ δυνάμει ἔχεις ἐπ' ἐμοῦ.

— Και διατί τόρα, ἠρώτησεν ἡ Λουκία, ἀνεθυμείσαι αἰσθήματα τόσον τρομερά, . . . αἰσθήματα τόσον ἀντίθετα πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα λέγεις ὅτι ἔχεις δι' ἐμὲ, καὶ τὰ ὁποῖα μὲ ἠνάγκασες νὰ ὁμολογήσω καὶ ἐγώ;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ μνηστήρ αὐτῆς, ἐπιθυμῶ νὰ μάθης διὰ ποίας τιμῆς ἠγόρασα τὴν ἀγάπην σου . . . καὶ πόσον δικαίωμα ἔχω νὰ ἀπαιτήσω σταθερότητα ἀπὸ σέ. Δὲν λέγω ὅτι ἐθυσίασα τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας μου, τὸ τελευταῖον αὐτῆς κτῆμα, . . . ἀλλ' ἂν καὶ δὲν τὸ λέγω καὶ δὲν τὸ σκέπτομαι, δὲν δύναμαι νὰ κρύψω ἀπὸ ἐμαυτὸν ὅτι πιθανὸν ὁ κόσμος νὰ τὸ σκεφθῆ καὶ νὰ τὸ εἶπῃ.

— Ἄν τοιαῦτα ἦναι τὰ αἰσθήματά σου, εἶπεν ἡ Λουκία, ἐφέρθησθε σκληρῶς πρὸς ἐμέ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ ἄργά διὰ νὰ ἀνακαλέσης τὸν λόγον σου . . . Λάβε ὀπίσω τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην, τὰς ὁποίας μὲ ὠρκίσθησθε καταβιάσας τὴν τιμὴν σου . . . ἄς μὴ σκεπτόμεθα πλέον ὅσα συνέβησαν . . . λησμονήσέ με . . . θὰ προσπαθῆσω νὰ σὲ λησμονήσω καὶ ἐγώ.

— Μὲ ἀδικεῖς, εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ' εἰς τὴν τιμὴν μου μὲ ἀδικεῖς σκληρῶς. Ἄν ἀνέρερα τὴν τιμὴν διὰ τῆς ὁποίας ἠγόρασα τὴν ἀγάπην σου, τὸ ἔκαμα μόνον διὰ νὰ σὲ ἀποδείξω πόσον τὴν ἐκτιμῶ, διὰ νὰ συνδέσω ἔτι στενώτερον τοὺς δεσμούς μας καὶ διὰ νὰ σὲ δεῖξω, δι' ὅσων ἔκαμα ὅπως ἀποκτήσω τὴν ἀγάπην σου, πόσον θὰ ὑποφέρω ἂν ποτε γίνῃς ἄπιστος.

— Καὶ διατί, Ἐδγάρ, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία, διατί νομίζεις τοῦτο δυνατόν; . . . Διατί μὲ δυσαρεστεῖς προφέρων μόνον ὑποψίαν ἀπιστίας; . . . Εἶναι ἄρα γε διότι σὲ παρεκάλεσα νὰ ἀναβάλῃς τὴν αἴτησίν σου ὀλίγας μόνον ἡμέρας; ἢ μπορεῖς νὰ μὲ ἐπιβάλῃς ὅσους ὅρκους θέλεις; ἂν οἱ ὅρκοι ἦναι περιττοὶ διὰ νὰ βεβαιώσουν περὶ τῆς σταθερότητος, δύνανται ὅμως νὰ ἀποδιώξουν τὴν ὑποψίαν.

Ὁ Ρεῖβενσγούδ παρεκάλεσεν, ἀπελογήθη καὶ ἐπὶ τέλους ἐγονυπέτησεν ὅπως κατευνάσῃ τὴν ὀργὴν τῆς νέας· ἡ δὲ Λουκία, ἥτις ἦτο τοσοῦτον ἐπιεικὴς ὅσον καὶ εἰλικρινὴς, εὐχαρίστως συνεχώρησε τὴν προσβολὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς αὐτὴν ὑποπτέυσας τὴν σταθερότητα τῆς. Ἄμα δὲ ὡς ἐτελείωσεν ἡ μικρὰ αὐτῆ ἔρις, οἱ δύο ἐρασταὶ ἀντῆλλαζαν ἐνέχυρον τῆς πίστεως αὐτῶν, διὰ τοῦ ἐμβληματικοῦ τρόπου ὅστις συνεβίβητο τότε, καὶ τοῦ ὁποίου ἔχνη σώζονται ἔτι εἰς τὸν λαόν

τῆς Σκωτίας. Ἐκοψαν δηλαδή καὶ ἔλαβον ἕκαστος τεμάχιον τοῦ χρυσοῦ νομισματοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρνηθῆ ἡ τυφλὴ Ἀλίσ.

— Ποτὲ δὲν θὰ ἐγκαταλίπη τὸ στήθός μου, εἶπεν ἡ Λουκία κρεμάσασα διὰ ταινίας τὸ χρυσοῦν τεμάχιον περὶ τὸν λαιμὸν αὐτῆς καὶ κρύψασα αὐτὸ διὰ τοῦ μανδυλίου τῆς. Οὐδέποτε θὰ μὲ ἐγκαταλίπη, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἔλθῃς σὺ, Ἐδγάρ Ρεϊβενσγούδ, καὶ μὲ ζητήσης νὰ τὸ ἀφήσω . . . Ἐν ὅσῳ δὲ θὰ τὸ φέρω, οὐδέποτε θὰ γνωρίσω ἄλλην ἀγάπην ἀπὸ τὴν ἐδικὴν σου.

Παρομοίως ὑποσχέσεις δίδων, ἔθεσε καὶ ὁ Ρεϊβενσγούδ τὸ μερίδιον αὐτοῦ πλησίον τῆς καρδίας του. Τότε δὲ μόνον ἐσκέφθησαν ὅτι εἶχε παρέλθει πολὺ ἡ ὥρα ἐνῷ συνδιελέγοντο, καὶ ὅτι ἡ ἀπουσία αὐτῶν, ἂν δὲν ἐφόβιζε τοὺς ἐν τῷ πύργῳ, βεβαίως ὕμῳς θὰ ἐγίνετο ἀντικείμενον παρατηρήσεως. Ὅτε δὲ ἠγέρθησαν ὕπως ἀναχωρήσωσιν ἐκ τῆς κρήνης ἥτις ὑπῆρξεν ὁ μάρτυς τοῦ ἀρραβωνίου αὐτῶν, βέλος διέσχισε τὸν ἀέρα καὶ ἐπλήγωσε κόρακα καθήμενον ἐπὶ τινος κλάδου τῆς ἀρχαίας δρυὸς πλησίον τῆς ὁποίας ἴσταντο ἀμφοτέρω. Τὸ πτηνὸν ἐταράχθη ὀλίγον καὶ κατέπεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Λουκίας, τῆς ὁποίας τὸ ἔνδυμα ἐκηλιδώθη ὑπὸ σταγόνων τινῶν τοῦ αἵματος αὐτοῦ.

Ἡ Λουκία ἄστον κατετρόμαξεν, ὁ δὲ Ἐδγάρ, ἀπορῶν καὶ ὀργισθεὶς, ἐστράφη ὕπως ἴδῃ τίς ἦτο ὁ θελήτας νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς δείγμα ἐπιτηδειότητος τοσοῦτον ἀπροσδοκίτου καὶ δυσαρέστου· δὲν ἐβράδυνε δὲ ν' ἀνκαλύψῃ αὐτὸν, ἰδὼν τὸν Ἑρρίκον τρέχοντα πρὸς αὐτοὺς καὶ ἔχοντα ἀνά χειρὸς τόξον.

— Ἠξέυρα ὅτι θὰ σᾶς ἐτρόμαξα, εἶπε τὸ παιδίον ἐφάνεσθε τόσον ἀπησυχολημένοι, ὥστε ἤλπιζα ὅτι θὰ ἐπιπτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κεφαλὴν σας καὶ δὲν θὰ τὸ ἠσθάνεσθε. Τί σὲ ἔλεγεν ὁ Κύριος, Λουκία;

— Ἐλεγα εἰς τὴν ἀδελφὴν σου πόσον τρελλὸς εἶσαι νὰ μᾶς ἀφίνης ἐδῶ νὰ σὲ περιμένωμεν τόσῳ ὥραν, ἀπεκρίθη ὁ Ρεϊβενσγούδ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξαγάγῃ τὴν Λουκίαν ἐκ τῆς ἀμηχανίας.

— Νὰ μὲ περιμένετε! Τί λέγετε; δὲν σᾶς εἶπα νὰ συντροφεύσετε τὴν Λουκίαν εἰς τὸν πύργον καὶ ὅτι ἐσκόπευα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δάσος μὲ τὸν Νόρμαν; Ἐτρέξαμεν περισσότερον ἀπὸ μίαν ὥραν, ἐνῷ σεῖς ἐκάθησθε ἐδῶ πλησίον τῆς Λουκίας ὡς ἀληθὴς ὀκνηρὸς.

— Καλὰ, καλὰ, Ἑρρίκε, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, ἀλλὰ νὰ ἰδῶμεν πῶς θὰ δικαιολογηθῇς διότι ἐφόνευσες κόρακα; Ἠξέυρεις; ὅτι ὕλοι οἱ

κόρακες είναι υπό τὴν προστασίαν τῶν λόρδων Ρέιβενσγούδ (1) καὶ ὅτι τὸ νὰ φονεύσῃ τις αὐτὸ τὸ πτηνὸν ἐνώπιόν των εἶναι κακὸς οἰωνὸς καὶ ὁ φονεὺς τιμωρεῖται!

— Αὐτὸ μὲ τὸ εἶπε καὶ ὁ Νόρμαν, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον· ἤλθεν ἔως ἐδῶ μαζὴ μου καὶ μὲ εἶπεν ὅτι ποτὲ δὲν εἶδε κόρακα καθήμενον τόσον πλησίον εἰς ἄνθρωπον ὅσον αὐτὸς εἰς σᾶς καὶ ὅτι εὐχεταὶ νὰ ἦναι τοῦτο καλὸς οἰωνός, διότι ὁ κόραξ εἶναι τὸ ἀγριώτερον πτηνὸν, ἐκτὸς ἂν τὸν ἡμερώσῃ τις. . . Διὰ τοῦτο ἤλθω σιγὰ, σιγὰ, ἔως ἔτου ἐπλησίασα ἀρκετὰ καὶ τότε ἐσημάδευσα, καὶ ἰδοὺ τὸ πτηνὸν, μὰ τὴν πίστιν μου! δὲν ἐσημάδευσα καλὰ; . . καὶ ὅμως μόνις δέκα φορὰς μετεχειρίσθη τὸ τόξον.

— Λαμπρὰ ἐσημάδευσες, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, καὶ θὰ γίνῃς περίφημος σημαδευτὴς ἂν γυμνασθῇς καλὰ.

— Καὶ αὐτὸ μὲ τὸ εἶπεν ὁ Νόρμαν, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον· ἀλλὰ σᾶς βεβαίῳ ὅτι δὲν εἶναι σφάλμα μου ἂν δὲν γυμνάζωμαι ἀρκετὰ, διότι, ἂν ἤκουα τὴν θέλησίν μου, δὲν θὰ ἔκαμνα τίποτε ἄλλο· πλὴν ὁ πατήρ μου καὶ ὁ διδάσκαλός μου θυμόνουν κάμνιν φορὰν, καὶ ἡ κυρία Λουκία μὲ λέγει ὅτι δὲν ἐργάζομαι ἀρκετὰ, ἐνῶ ἐκεῖνη κάθηται ὅλην τὴν ἡμέραν, χωρὶς νὰ κάμνῃ τίποτε, πλησίον τῆς πηγῆς, φθάνει μόνον νὰ ἔχῃ ὠραῖον νέον νὰ πολυλογῇ μαζὴ της· ἤμπορεῖτε νὰ μὲ πιστεύσετε τὴν εἶδα νὰ τὸ κάμνῃ τοῦλάχιστον εἴκοσι φορὰς.

Τὸ παιδίον ἔβλεπε τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ ἐνόσω ἔλεγε ταῦτα· καὶ, μεταξὺ τῆς ἀδίκου φλυαρίας του, παρετήρησεν ὅτι ἀληθῶς ἐλύπησεν αὐτὴν, ἂν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ μέγεθος τῆς λύπης.

— Ἐλα, ἔλα, Λουκία, εἶπε, δὲν ἤθελα νὰ σὲ λυπήτω, ἤθελα νὰ ἀστεϊαυθῶ, καὶ ἂν εἶπά τι κακὸν εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ ἀναιρέσω. . . Ἐπειτα, τί ἐνδιαφέρει τὸν κύριον τοῦ Ρέιβενσγούδ καὶ ἂν εἶχες ἑκατὸν ἔραστὰς· ἔλα, μὴ κλαύσης δι' αὐτό.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸν κύριον τοῦ Ρέιβενσγούδ δὲν γυμνάζοντο τὰ λεγθέντα· ἐπειδὴ ὅμως εἶχεν ἱκανὴν φρόνησιν, ἐθεώρησεν αὐτὰ ὡς φλυαρίας παιδίου, τὸ ὅποιον ἤθελε νὰ πειράξῃ τὴν ἀδελφὴν του προσβάλλον τὸ μέρος τὸ ὅποιον ἐνόμιζε πλέον εὐτρωτον. Καὶ ναὶ μὲν δὲν εἶχε τὴν καρδίαν ταχεῖαν εἰς τὸ νὰ δέχεται ἐντυπώσεις, ἐφύλαττεν

(1) Ρέιβεν ἀγγλιστὶ σημαίνει κόρακα.

ὅμως αὐτάς· διὰ τοῦτο ἡ φλυαρία τοῦ Ἑβρίκου ἀφῆκεν εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ ὑποψίας τινὰς ὅτι ἡ ὑποχρέωσις του ἤθελεν ἐπὶ τέλος καταντήσῃ εἰς τὸ νὰ ἐκτεθῆ, ὡς αἰχμαλωτισθεὶς ἐχθρὸς συρόμενος κατόπιν θριαμβικῆς ῥωμαϊκῆς ἀμάξης νικητοῦ, σκοπὸν ἔχοντος νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀλαζονίαν του. Λόγος ἀληθῆς τοιοῦτου φόβου, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, δὲν ὑπῆρχεν, οὔτε ἠσθάνθη αὐτὸν σπουδαίως ὁ Ρεΐβενσγούδ· διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Λουκίας Ἄστον καὶ νὰ συλλάβῃ διαρκεῖς ἀμφιβολίας περὶ τῆς εἰλικρινείας της. Ἀλλ' ὅμως ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ πτωχεία αὐτοῦ συνετέλουν εἰς τὴν διατήρησιν ὑποψίας, ἐνῶ ἡ καρδιά του εἰς ἄλλας εὐτυχεστεράς περιστάσεις ἤθελεν ἀποκρούσει καὶ τοῦτο καὶ πᾶν ἄλλο ταπεινὸν αἰσθημα.

Ἐπὶ τέλος ἐφθασαν εἰς τὸν πύργον, ὅπου ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, ἀνήσυχος διὰ τὴν ἀργοπορίαν αὐτῶν, τοὺς περιέμενεν εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἐὰν ἡ Λουκία, εἶπεν ἰδὼν αὐτοὺς, εὐρίσκετο εἰς ἄλλην συνοδίαν πλὴν τῆς τοῦ κυρίου Ρεΐβενσγούδ, ὅστις ἐδειξε πόσῃ δυνάμει ἔχει εἰς τὸ νὰ τὴν ὑπερασπισθῆ, ὁμολογῶ ὅτι θὰ ἤμην πολλὰ ἀνήσυχος καὶ ὅτι θὰ ἔστειλα τοὺς ἀνθρώπους μου εἰς ἀναζήτησίν της. Μὲ ὑμᾶς ὅμως, κύριε, ἡ κόρη μου δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθῆ.

Ἡ Λουκία ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῆ διὰ τὴν ἀργοπορίαν· ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἔτυπεν ἡ συνειδήσις της, δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ. Ἄλλὰ καὶ ὁ Ρεΐβενσγούδ, ἐλθὼν εἰς βοήθειάν της, περιέπεσεν εἰς τὴν αὐτὴν σύγχυσιν, ὅμοιος πρὸς ἐκείνον ὅστις, προσπαθῶν ν' ἀνασῶρῃ τὸν σύντροφόν του ἀπὸ τινος λάκκου, πίπτει καὶ αὐτὸς εἰς αὐτόν. Δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ παρετήρησεν ὁ πανοῦργος νομικὸς τὴν σύγχυσιν τῶν δύο νέων, καθόσον ἦτο συνειθισμένος ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ σπουδάζῃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καθ' ὅλας τὰς ὄψεις αὐτῆς· ἀλλὰ δὲν συνέφερον αὐτῷ πρὸς τὸ πᾶρόν νὰ δείξῃ ὅτι ἐνόησέ τι. Ἐπεθύμει, τὸν μὲν Ρεΐβενσγούδ νὰ κρατῆ δέσμιον, αὐτὸς δὲ νὰ μένῃ ἐλεύθερος· οὔτε ἤλπιζεν ὅτι ἡ Λουκία, συμμεριζομένη τὸ αἰσθημα τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ, ἤθελεν ἀνατρέψει τὸ σχέδιόν του. Ἐὰν ἡ Λουκία ἤθελεν αἰσθανθῆ πρὸς τὸν κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα, εἴτε διὰ τὰς περιστάσεις εἴτε διὰ τὴν ἐπίμονον ἀντίστασιν τῆς Λαίδης Ἄστον, ἤθελον κριθῆ ἄτοπα, ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐνικῶντο ἢ καὶ θὰ ἐμηνδνίζοντο διὰ τινος περιηγή-

σεως εἰς τὴν Ἐδιμβούργην ἢ καὶ εἰς τὸ Λονδίον, καθὼς καὶ διὰ νέων τινῶν κοσμημάτων καὶ εὐγενῶν ὑποκλίσεων ἡμισείας δωδεκάδος μηνστήρων, προθύμων νὰ ἀντικαταστήσωσιν εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον θὰ ὑπεχρεοῦτο νὰ λησμονήσῃ. Καὶ ταῦτα μὲν εἶχε κατὰ νοῦν, ἀλλὰ δὲν ἀπεδοκίμαζε καὶ τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς του μετὰ τοῦ νέου Ρεϊβενσγούδ· δι' ὃ καὶ ἔτι μᾶλλον ἐνίσχυε τὸ αἶσθημα αὐτῶν.

Καὶ τοῦτο ἐφαίνετο πιθανώτερον. Τὸ πρῶτ', ἀφ' οὗ οἱ δύο νέοι ὑπῆγον εἰς τὸν περίπατον, ἔλαβεν ἐπιστολὴν τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον ἔσπευσε νὰ διακοινώσῃ εἰς τὸν Ἐδγάρ· πεζὸς τις ἐκόμισεν εἰς τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα αὐτήν, στελλομένην ὑπὸ τοῦ φίλου περὶ τοῦ ὁποίου ὠμιλήσαμεν ἤδη, ὅστις εἰργάζετο κρυφίως εἰς τὸ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς πατριώτας, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦτο ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ Σὶρ Οὐίλλιαμ, ὁ δραστήριος καὶ φιλόδοξος μαρκεσίος Α—. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐπιτηδείου τούτου φίλου ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε ἐπέτυχε παρὰ τῷ Σὶρ Οὐίλλιαμ, δὲν λέγω ἄμεσον καὶ εὐνοϊκὴν ἀπάντησιν, ἀλλὰ βεβηλίως εὐμενῆ ἀκρόασιν. Ὅτε δὲ ἀνέφερε ταῦτα πρὸς τὸν ἀνώτερόν του, οὗτος ἀπεκρίθη εἰπὼν τὸ ἀρχαῖον τοῦτο γαλλικὸν ἀπόφθεγμα· «*Château qui parle et femme qui écoute sont bien près de se rendre* (1)».

Δημόσιος ἀνὴρ ἀκούων προτάσεις καὶ μὴ ἀπαντῶν, ἦτο, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ μαρκεσίου, ὅπως καὶ φρούριον τὸ ὁποῖον συνθηκολογεῖ καὶ γυνὴ ἣτις ἀκούει· διὸ ἀπεφάσισε νὰ πολιορκήσῃ στενώτερον τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα. Ὁ φάκελλος περιεῖχεν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου καὶ συμμάχου αὐτοῦ καὶ ἐτέραν τοῦ μαρκεσίου πρὸς τὸν Σὶρ Οὐίλλιαμ, δι' ὧν ἀνήγγελλον αὐτῷ ὅτι ἐζήτουν τὴν ἄδειαν νὰ τὸν ἐπισκεφθῶσι. Ἡ χώρα τὴν ὁποίαν ἔμελλον νὰ διατρέξωσιν ἦτο τραχεῖα, τὰ δὲ ξενοδοχεῖα ὄσον τὸ δυνατόν κακὰ· ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ εἶχε πρὸ πολλοῦ οἰκειοτάτας σχέσεις μετὰ τοῦ πρώτου τῶν ἐπιστολογράφων, τὸν μαρκεσίον δὲ ὀλίγον ἐγνώριζεν· εἶχεν ὅμως ἀρκετὴν γνωριμίαν, ὥστε ἠέπισκεψις νὰ φανῆ φυσικῆ, καὶ νὰ κλεισθῶσι τὰ στόματα ἐκεῖνων οἵτινες θὰ ἦσαν εὐδιάθετοι νὰ ἀποδώσωσιν αὐτὴν εἰς πολιτικὰς ῥαδιουργίας. Ἐδέχθη λοιπὸν ἀμέσως τὴν πρότασιν καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ προβῇ μῆτε βῆμα εἰς βοήθειαν

(1) Φρούριον συνθηκολογεῶν καὶ γυνὴ ἀκούουσα πλησιάζουσι νὰ παραδοθῶσιν.

τῶν σκοπῶν αὐτῶν, ἐὰν ὁ ὀρθὸς λόγος, ἦτοι τὸ προσωπικόν του συμφέρον, δὲν ἤθελεν ἀπαιτήσῃ αὐτό.

Δύο περιστάσεις πρὸ πάντων ἐχαροποιοῦν αὐτόν· πρῶτον ἡ παρουσία τοῦ Ρεϊβενσγούδ, καὶ δεύτερον ἡ ἀπουσία τῆς συζύγου αὐτοῦ. Φιλοξενῶν ἐκεῖνον ὅστις ἦτο συγγενὴς τοῦ μαρκεσιῦ καὶ προστατεύετο παρ' αὐτοῦ, ἀπεδείκνυεν ὅτι ἦτο ἀμέτοχος πάσης ἐχθροπαθείας ἢ δὲ Λουκία, ἀναπληροῦσα τὴν μητέρα τῆς, ἤθελε συντρέξει κάλλιον εἰς τοὺς περὶ ἀναβολῆς σκοπούς του, ἐνῶ ἡ Λαΐδη Ἄστον, ἔχουσα χαρακτῆρα ἀλαζόνα καὶ ἀνένδοτον, ἤθελε διαταράξει τὰ πολιτικά σχέδιά του.

Ὁ Ἐδγάρ δὲν ἐδίστασε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος, ἀζήσαντος νὰ μείνῃ ὅπως ἴδῃ τὸν συγγενῆ του, διότι ἡ συνδιάλεξις, ἥτις ἐγένετο πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν πηγὴν τῆς Σειρήνος, ἐξήλειψε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ταχείας ἀναχωρήσεως. Ἡ δὲ Λουκία καὶ ὁ Λόκαρτ διετάχθησαν νὰ ἐτοιμάσωσι πάντα τὰ ἀναγκαῖα, ὅπως δεχθῶσι τοὺς περιμενομένους ξένους μετὰ μεγαλοπρεπείας καὶ πομπῆς, ἀγνώστων τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰς τὴν Σκωτίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ἦτο ἀνὴρ νουεχῆς, νομομαθὴς καὶ εἶχε μεγίστην πείραν τοῦ κόσμου· εἶχεν ὅμως καὶ μέρη τινὰ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ προδίδοντα τὴν φυσικὴν του δειλίαν καὶ τὴν ῥαδιουργίαν δι' ἧς ἀνυψώθη· ταῦτα δὲ ἀπεκάλυπτον τὴν μετριότητα τοῦ νοῦς του, ἂν καὶ εἶχε καλλιεργήσει ἐπιμελῶς αὐτόν, καὶ τὴν σμικρότητα τῶν αἰσθημάτων του, ἂν καὶ ἠγωνίζετο νὰ κρύψῃ αὐτήν. Πιγὰπα νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ, οὐχὶ ὡς ἔχων πατροπαράδοτον τὴν τάξιν ταύτην, ἀλλ' ὡς ὀψίπλοτος. Κατερίνετο καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα· ἡ δὲ Λουκία παρετήρει τὴν καταφρόνησιν ἥτις ἐζωγράφετο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ὁσάκις ἤκουε τὸν πατέρα αὐτῆς συζητοῦντα σοβαρῶς μετὰ τοῦ Λόκαρτ ἢ καὶ μετὰ τῆς γράϊας ἐπιστάτιδος λεπτομερείας, περὶ ὧν οὐδὲ σκέπτονται οἱ ἀληθεῖς εὐγενεῖς, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ παραμεληθῶσιν.

— Ἐνωῶ τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ, εἶπε πρὸς τὴν Λουκίαν ὁ Ρεϊβεν-

σγοῦδ ἔσπεραν τινὰ ἀφοῦ ὁ πατήρ της ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, φροντίζοντα πῶς νὰ δεχθῆ τὸν μαρκέσιον, διότι ἡ ἐπίσκεψις τιμᾷ αὐτὸν, καὶ πρέπει νὰ τὸν δεχθῆ μεθ' ὅλης τῆς εὐπρεπειᾶς· στενοχωροῦμαι ὅμως βλέπων αὐτὸν καταβαίνοντα καὶ εἰς τὰ τοῦ μαγειρείου· διὰ τοῦτο προτιμῶ τὴν πτωχείαν τοῦ Γουλφκράγ ἀπὸ τὸν πλοῦτον τοῦ πύργου τοῦ Ρεϊθενσγοῦδ.

— Καὶ ὅμως, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία, εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα προσέχων ὁ πατήρ μου κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὰ ἀγαθὰ . . .

— Τὰ ὅποια ἐπόλησαν οἱ πρόγονοί μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἐδγάρ, διότι ἔπραξαν ἄλλως πως. Ἔστω· ἀλλ' οὐδεὶς δύναται νὰ σηκώσῃ φορτίον ἀνώτερον τῆς δυνάμεώς του, καὶ ἂν αὐτὸ εἶναι ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν.

Ἡ Λουκία ἐστέναξεν ἰδοῦσα φανερά ὅτι ὁ ἀγαπητὸς αὐτῆς κατεφρόνει τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἐξέεις πατρὸς, τὸν ὅποιον ἐθεώρει ἀνέκαθεν τὸν κάλλιστον καὶ τὸν μόνον φίλον της, οὐ τινος ἡ ἀγάπη παρεμύθησε πολλάκις αὐτὴν διὰ τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ἀλαζονείαν τῆς μητρὸς της.

Οἱ δύο νέοι ἀνεκάλυψαν μετ' ὀλίγον ὅτι εἶχον διάφορον γνώμην καὶ ὡς πρὸς ἄλλο τι· ἡ θρησκεία, ἡ μήτηρ αὕτη τῆς εἰρήνης, τοσοῦτω παρεγνωρίζετο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς διχονοίας, ὥστε οἱ κανόνες καὶ αἱ διατυπώσεις αὐτῆς ἦσαν ἀντικείμενα φοβερῶν διενέξεων καὶ ἐχθροπαθειῶν. Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, καθὼ οὐγγος, ἦτο πρεσβυτεριανός, καὶ πολλάκις ἐθεώρει πρέπον νὰ δείξῃ πλειότερον ζῆλον ἢ ὅσον ἠσθάνετο. Ἐπομένως καὶ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἠκολούθει τὰς αὐτὰς ἀρχάς. Ὁ Ρεϊθενσγοῦδ ἐξ ἐναντίας ἀνῆκεν εἰς τὴν τῶν ἐπισκοπικῶν αἵρεσιν καὶ συνεχῶς ἐμέμφετο τὴν Λουκίαν διὰ τὴν ἐνθεομανίαν τῶν λειτουργῶν τῆς θρησκείας της, ἐνῶ αὐτὴ ὑπεδείκνυε, μᾶλλον ἄνευ σκοποῦ, τὴν φρίκην τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο δι' ἀρχὰς θρησκευτικὰς, τὰς ὁποίας ἐδιδάχθη νὰ θεωρῆ ὡς ἐναντίας εἰς τὸ ἀληθές πνεῦμα τῆς θρησκείας.

Τοιοῦτοτρόπως, ἂν καὶ δὲν προσεβάλλετο ἐκ τούτων ἡ ἀμοιβαία αὐτῶν ἀγάπη, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας ἐφαίνετο αὐξάνουσα καθόσον ἐσπούδαζον κάλλιον τοὺς χαρακτῆρας ἀλλήλων, εἰς τὰ αἰσθημάτα αὐτῶν ἀνεμίχθησαν δυσάρεστοί τινες διαλογισμοί. Ἡ Λουκία ἐφοβεῖτο ἐνδομύχως ἂν καὶ ἠγάπα περιπαθῶς τὸν Ρεϊθενσγοῦδ· ἡ καρδιά αὐτοῦ ἦτο ἀνωτέρα, ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ πλέον ὑπερήφανος τῆς

καρδίας και τοῦ χαρακτῆρος ἐκείνων μετὰ τῶν ὁποίων αὐτὴ εἶχε ζήσει. ἕως τότε τὰ φρονήματα αὐτοῦ ἦσαν ἀνδρικότερα και πλέον ἐλεύθερα, κατεφρόνει δὲ πολλὰς τῶν ἰδεῶν τὰς ὁποίας εἶχον διδάξει εἰς αὐτὴν ὅτι ἔπρεπε πρὸ πάντων νὰ σέβηται. Ἐξ ἄλλου μέρους ὁ Ἐδγάρ ἔηλεπεν ὅτι ἡ Λουκία εἶχε χαρακτῆρα γλυκὺν και εὐλύγιστον, ὅστις, εἰς αὐτὸν τοῦλάχιστον, ἐφαίνετο ὅτι εὐκόλως θὰ ἐλάμβανε τὸν τύπον τὸν ὁποῖον θὰ τῷ ἔδιδον οἱ περὶ αὐτὴν. Ἡσθάνετο ὅτι εἶχεν ἀνάγκην συντρόφου ἐχούσης πνεῦμα πλέον ἀνεξάρτητον, δυναμένης νὰ συμπλεύσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς ζωῆς, και ἀποφασισμένης, ὡς οὗτος, νὰ δέχεται ἐξ ἴσου τὴν τε τρικυμίαν και τὸν οὐριον ἄνεμον. Ἀλλ' ἡ Λουκία ἦτο τοσοῦτον ὠραία, τοσοῦτον εἰλικρινῶς ἀφωσιωμένη εἰς αὐτὸν, εἶχε τὴν φύσιν τοσοῦτον γλυκεῖαν και ἀγαθὴν, ὥστε, ἂν και ἐπεθύμει νὰ ἠδύνατο νὰ τῇ ἐμπνεύσῃ πλειοτέραν σταθερότητα και καρτερίαν, ἐνίοτε δὲ ἠσθάνετο ἀνυπομονησίαν διὰ τοὺς μεγάλους φόβους αὐτῆς μήπως ἀνακαλυφθῇ προῶρως ἡ κλίσις των, ἀνεγνώριζεν ὅμως ὅτι ἡ γλυκύτης αὐτῆ, ἥτις ἦτο σχεδὸν ἀδυναμία, καθίστα αὐτὴν προσφιλεστέραν, ὡς πλᾶσμα τὸ ὁποῖον οἰκειοθελῶς ἐτίθετο ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ και ὠνόμαζεν αὐτὸν διαιτητὴν τῆς καλῆς ἢ κακῆς αὐτοῦ τύχης. Τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ πρὸς τὴν Λουκίαν, κατὰ τὰς τοικύτας στιγμὰς, ἦσαν ὅμοια πρὸς τὰ τοσοῦτον ὠραίως ἐρμηνευθένθέντα ὑπὸ τῆς αἰοιδίμου ποιητρίας τῆς Ἰωάννας Βαλλῆς (**Joanna Baillie**). « ὦ φιλότατη μου! θέλεις νὰ προσκολληθῆς εἰς ἐμὲ ὡς ἐν τῶν τρυφερῶν ἐκείνων φυτῶν, ἅτινα περιπτύσσονται διὰ τῶν εὐθραύστων αὐτῶν κλαδίων τοὺς ἀποτόμους βράχους; Αἱ τρικυμίαι τοῦ βίου με κατεσπάραζαν και με ἐσκήρυναν· ὅμως ἀγάπα με πάντοτε ὅπως με ἀγαπᾷς, ἐγκαρδίως. Θὰ σὲ ἀγαπήσω και ἐγὼ εἰλικρινῶς, ἂν και ὁμολογῶ ἐμαυτὸν ἀνάξιον συντρόφου τοσοῦτω γλυκείας και ἐρασμίας.»

Οὕτω πως τὰ μέρη ἐκείνα τοῦ χαρακτῆρος ἐκάστου αὐτῶν τὰ πλέον ἀντίθετα, ἐφαίνοντο ὅτι ἐξησφάλιζον ἔτι πλέον τὴν διάρκειαν τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ἀγάπης. Ἄν εἶχον καιρὸν νὰ γνωρίσωσιν ἀλλήλους πρὶν ἢ παρὰδοθῶσι μετὰ τοσαύτης σπουδῆς εἰς τὸ πάθος τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσεν αὐτούς, εἶναι πιθανὸν ὅτι ἡ μὲν Λουκία θὰ ἠσθάνετο τοσοῦτον φόβον διὰ τὸν Ρέιβενσγούδ, ὥστε δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ αὐτόν· ὁ δὲ Ἐδγάρ θὰ ἐθεώρει τὸν γλυκὺν και πρῶον

τῆς νέας χαρακτηῖρα ὡς ἀδυναμίαν καθιστῶσαν αὐτὴν ἀναξίαν τῆς ἀγάπης του. Πλὴν εἶχον ὀρκισθῆ πρὸς ἀλλήλους πίστιν καὶ περιορίζοντο μόνον εἰς τὸ νὰ φοβῶνται, ἡ μὲν Λουκία μήπως ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ Ρεῖβενσγούδ πείσῃ αὐτὸν νὰ μεταμεληθῆ ὅτι συνεδέθη μετ' ἐκείνης, ὁ δὲ Ἐδγάρ μήπως ἡ ἀπουσία, αἱ δυσκολαίαι, αἱ παρακλήσεις καὶ ἡ ἐπιβρόχῃ τῶν συγγενῶν αὐτῆς καταπείσωσι τὸ εὐκαμπτον πνεῦμα τῆς Λουκίας νὰ ἀρνηθῆ τὰς ὑποσχέσεις της.

— Μὴ ἔχης τοιούτους φόβους, εἶπεν ἡ Λουκία, ὅτε ἡμέραν τινα διέφυγεν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς τοιαύτη τις ὑποψία. Οἱ καθρέπται οἱ ὅποιοι ἀντανακλοῦν ἀλληλοδιαδόχως ὕλα τὰ ἀντικείμενα κατασκευάζονται ἀπὸ ὕλας σκληρὰς, ἤτοι ἀπὸ ὕελον καὶ χάλυβα· αἱ μαλακώτεραι ὁμῶς ὕλαι δὲν χάνουν ποτὲ τὸν τύπον τὸν ὅποιον ἔλαβον ἅπαξ.

— Τοῦτο εἶναι ποίησις, Λουκία, ἀπεκρίθη ὁ Ρεῖβενσγούδ, καὶ εἰς τὴν ποίησιν ὑπάρχει πάντοτε ἀπάτη καὶ ἐνίοτε μῦθος.

— Πίστευσέ με λοιπὸν λέγουσαν ὅχι ποιητικῶς ἀλλὰ εἰς πεζὸν καὶ ἐντιμον λόγον, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ὑπανδρευθῶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν γονέων μου, ἀλλ' ὅτι καὶ ποτὲ ἡ δύναμις οὔτε οἱ ἀγῶνες αὐτῶν δὲν θὰ κατορθώσουν νὰ δώσουν τὴν χεῖρά μου εἰς ἄλλον παρὰ εἰς σέ· ἐκτὸς μόνον ἂν σὺ παραιτηθῆς ἀπὸ τὰ δικαιώματα τὰ ὅποια σὲ ἔδωκα.

Οἱ δύο νέοι εἶχον ἄπειρον καιρὸν διὰ τοιαύτας ἐξηγήσεις. Ὁ Ἐρρίκος σπανίως ἐσυντρόφευεν αὐτοὺς, διότι ἡ ἠναγκάζετο ν' ἀκούῃ τὰ μαθήματα τοῦ διδασκάλου του, ἡ ἔτρεχεν εὐχαρίστως νὰ διδάσκηται τὰ τοῦ δάσους ὑπὸ τῶν δασοφυλάκων καὶ τῶν ὑπηρετῶν. Ὁ δὲ Σίρ Οὐίλλιαμ κατεγίνετο τὴν μὲν πρωτὴν γράφων ἐπιστολὰς καὶ σταθμίζων μετὰ μεγίστης ἀνησυχίας τὰς διαφόρους εἰδήσεις, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε πανταχόθεν περὶ τῆς ἀναμενομένης Σκωτικῆς πολιτικῆς ἀλλαγῆς καὶ τῆς πιθανῆς δυνάμεως τῶν κομμάτων τὰ ὅποια ἐμελλον νὰ παλαίσωσι διὰ τὴν ἐξουσίαν· ἄλλοτε δὲ πάλιν ἐνησχολεῖτο εἰς τὸ νὰ διατάττῃ, νὰ ἀναιρῆ τὰς δοθείσας διαταγὰς καὶ νὰ παραγγέλλῃ ἐκ νέου τὰ περὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Μαρκεσίου Α —, οὔτινος ἡ ἀφίξις εἶχεν ἀναβληθῆ ἐξ ἀνάγκης δις.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων αὐτῶν πολιτικῶν καὶ οἰκιακῶν ἀσχολιῶν, ἐφαίνετο ὅτι δὲν παρετήρει ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ καὶ ὁ νέος ξένος

εὐρίσκοντο πάντοτε δμοῦ· οἱ δὲ γείτονες κατέκρινον αὐτὸν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν γειτόνων εἰς πάντας τοὺς τόπους, ὅτι ἐπέτρεπε τοιαύτην οἰκειότητα μεταξὺ δύο νέων. Ταύτης δὲ ἡ μόνη φυσικὴ ἐξήγησις ἦτο ὅτι ἐσκόπευε νὰ συζεύξη αὐτοὺς ἐνῶ, ἀληθῶς, ὁ μόνος αὐτοῦ σκοπὸς ἦτο, πρὸς τὸ παρὸν, νὰ χρονοτριβήσῃ, μέχρις ὅτου κατορθώσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ πόσον ὁ Μαρξέσιος ἐνδιεφέρετο εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ Ρεϊβενσγούδ καὶ πόσον θὰ συνέτρεχεν εἰς τὴν αἰσίαν λύσιν αὐτῶν. Ἔως ὅτου τὰ δύο ταῦτα ἀντικείμενα παρουσιασθῶσι καλῶς, ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴ πράξῃ τι ἱκανὸν νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ ἢ οὕτως ἢ ἄλλως· ἀλλὰ ὅπως ἅπαντες οἱ πανοῦργοι, ἐξηπατήθη οἰκτρῶς.

Μεταξὺ τῶν πλέον εὐδιαθέτων νὰ κατακρίνωσιν αὐστηρῶς τὸν Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον διότι ἐφιλοξένει τοσοῦτον χρόνον τὸν Ρεϊβενσγούδ καὶ τῷ ἐπέτρεπε νὰ περιποιῆται τοσοῦτον σταθερῶς τὴν Λουκίαν Ἄστον, ἦτο ὁ νέος λόρδος τοῦ Γίρινιγκτον, καὶ ὁ πιστὸς αὐτοῦ ὑπασπιστής καὶ σύντροφος ἐν οἴνῳ, πρόσωπα τὰ ὁποῖα γνωρίζομεν καλῶς ἤδη ὑπὸ τὰ ὀνόματα Ἐϋστον Βακλῶ καὶ λοχαγὸς Κρεϊγεγγέλτ. Ὁ πρῶτος εἶχε κληρονομήσει τέλος πάντων τὰ ἀπέραντα κτήματα τῆς γραίας θείας του καὶ μέγα ποσὸν χρημάτων, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη εἰς τὸ νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τῆς υποθήκης τὰ κτήματα τοῦ πατρὸς του, οὗτινος ἐξηκολούθει νὰ φέρῃ πάντοτε τὸν τίτλον. Ὁ δὲ λοχαγὸς Κρεϊγεγγέλτ τῷ προέτεινε μέσον πολλὰ ὠφέλιμον ἅπως αὐξήσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο, στέλλων αὐτὸ εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου τὸ σύστημα τὸ Λῶ (Law) ἐπεκράτει τότε, καὶ προέτεινε νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς ἐπὶ τούτῳ εἰς Παρισίους. Ἀλλ' ὁ Βακλῶ, διδασχθεὶς ἀρκετὰ καλὰ ὑπὸ τῆς δυστυχίας, δὲν ἤκουσεν οὐδεμίαν τῶν προτάσεων τὰς ὁποίας ἐφεύρισκεν ὁ Κρεϊγεγγέλτ, αἵτινες ἠδύναντο νὰ ἐκθέσωσιν ἕστω καὶ εἰς ἐλάχιστον κίνδυνον τὴν πρὸ μικροῦ ἀνακτηθεῖσαν ἐλευθερίαν του. Ἐλεγε δὲ ὅτι, ὅστις ἅπαξ ἔφαγε κρίθινον ἄρτον, ἔπιεν ὄξυνον οἶνον καὶ ἐκοιμήθη εἰς τὸ ἀπόκρυφον δωμάτιον τοῦ Γουλφκράγ, ἔπρεπε νὰ ἐκτιμᾷ τὸ καλὸν φαγητὸν καὶ τὴν μαλακὴν κλίνην μέχρι τέλους τοῦ βίου αὐτοῦ, καὶ νὰ προσέχῃ καλὰ μήπως ἀναγκασθῇ νὰ λάβῃ πάλιν χρεῖαν τοιαύτης φιλοξενίας.

Ὁ Κρεϊγεγγέλτ λοιπὸν ἠπατήθη εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐλπίδας ὅτι θὰ πρέσυρε τὸν Βακλῶ. Ἀλλὰ καὶ ὠφελεῖτο σημαντικὰ ἐκ τῆς

περιουσίας τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχεν ἀποκτήσει. Ὁ δὲ Βακλῶ, μὴδέποτε ὑπάρξας δύσκολος περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν συντρόφων αὐτοῦ, νύχα-ριστεῖτο ἔχων πλησίον του ἄνθρωπον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἢ κατὰ τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ γελαῖ ὁσάκις ἐπεθύμει ἄνθρωπον, οὐτινος ἢ ταπει-νότης ἦτο ἀνεξάντλητος, ὅστις ἐνέδιδεν εἰς ἅλας αὐτοῦ τὰς ὀρέξεις, ὅστις κατώρθωνε νὰ δισκαδεάζῃ τὴν ἀργίαν του διὰ βιναύσου εὐθυ-μίας, καὶ ὅστις ἦτο πάντοτε ἔτοιμος ν' ἀπαλαττῇ αὐτὸν τῆς δυσ-ρεσκείας τοῦ νὰ μεθύῃ μόνος ὁσάκις εἶχε διαθέσει νὰ πῆ φιάλην οἴ-νου, τοῦθ' ὕπερ συνέβαινε συχνάκις. Ἐνεκκ τῶν λόγων τούτων, ὁ Κρεῖγγεγέλτ ἦτο πάντοτε εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν πύργον τοῦ Γίρνιγ-κτον, ἔνθα διέμενε σχεδὸν πάντοτε.

Εἰς οὐδένα καιρὸν καὶ εἰς οὐδεμίαν περίστασιν τοιαύτη φίλια ἡ-δύνατο νὰ ἦναι ἐπωφελῆς εἰς τὸν Βακλῶ· καὶ ὅμως δὲν ἦτο τοσοῦτον ἐπικίνδυνος εἰς αὐτὸν, διότι ἐγίνωσκε κάλλιστα τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀπεχθοῦς ἐκείνου παρασίτου καὶ ἠθάνετο μεγίστην περιφρόνησιν πρὸς αὐτόν. Ἄλλ' ἡ κακὴ αὕτη συναναστροφή συνέτεινεν οὐχ ἥττον εἰς τὸ νὰ καταστρέψῃ τὰς καλὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας ἡ φύσις εἶχε προσπαθήσῃ νὰ ἐμπνεύσει εἰς αὐτόν.

Ὁ Κρεῖγγεγέλτ δὲν εἶχε λησμονήσει τὸν περιφρονητικὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ εἶχεν ἀποσπάσει ἀπ' αὐτοῦ τὴν προσωπίδα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀνδρείας ἧτις τὸν ἐκάλυπτεν, ὁ δὲ χαρακτῆρ αὐτοῦ, κακὸς ἅμα δὲ καὶ ἄνανδρος, δὲν εὗρισκε προσφο-ρώτερον μέσον πρὸς βεβηλίαν ἐκδίκησιν ἢ τὸ νὰ ἀναρρίπιζῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἔχθραν τοῦ Βακλῶ.

Καὶ λοιπὸν οὐδέποτε ἡμέλει νὰ ἀνεθυμίζῃ τὴν ἱστορίαν τῆς μο-νομαχίας, τὴν ὁποίαν ὁ Ἐδγάρ δὲν εἶχε θελήσει νὰ δεχθῇ, καὶ προσ-επάθει νὰ πείσῃ τὸν προστάτην αὐτοῦ, διὰ τῶν δυνατῶν περιφρά-σεων, ὅτι ἡ τιμὴ του εἶχεν ἀνάγκην ἰκανοποιήσεως· ἀλλὰ ὁ Βακλῶ ἀπεστόμωσε τέλος αὐτόν, εἰπὼν·

— Νομίζω ὅτι ὁ Ρεῖβενσγούδ δὲν μὲ ἐφόρθη εὐγενῶς εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν καὶ δὲν ἐννοῶ ποῖον δικαίωμα εἶχε νὰ μὲ στείλῃ ἀ-πάντησιν τόσον ὑπερήφανον, ἐνῶ ἐγὼ τὸν ἐζήτηον ἰκανοποιήσιν. Ἀλλὰ μὲ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἅπαξ, ὥστε εὕρισκόμεθα ἴσια ἴσια. Ἄν ὅμως μὲ κάμῃ νέαν τινὰ προσβολὴν, θὰ θεωρήσω τὸν ἀρχαῖον λογα-

ρισμὸν ὡς κλεισθέντα, καὶ ὁ Κύριος θὰ κάμῃ καλὰ τότε νὰ προσέξῃ.

— Βέβαια, ἀνεφώνησεν εὐθὺς ὁ Κρεῖτεγγέλτ, διότι εἶσαι τόσοσ γυμνασμένος, Βακλώ, ὥστε στοιχηματίζω ὅτι πρὸ τῆς τρίτης προσβολῆς θὰ τὸν ρίψῃς κάτω.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει, εἶπεν ὁ Βακλώ, ὅτι εἶσαι ὅλως διόλου ἄπειρος καὶ ὅτι δὲν εἶδες ποτὲ τὸν 'Ρεῖβενσγούδ μαχόμενον.

— Ἐγὼ ἄπειρος; ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς, ὠραία ἀστείότης σὲ βεβαιῶ! Ἄν δὲν εἶδα τὸν 'Ρεῖβενσγούδ νὰ μάχεται, μήπως δὲν ἤμην εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Κυρίου Σαγόν, ὅστις ἦτο ὁ πρῶτος ξιφοδιδάσκαλος τῶν Παρισίων; μήπως δὲν εἶδα τὸν Σινιὸρ Πόκο εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ τὸν Μαῖγγερ Δαρχστόσεν εἰς τὴν Βιέννην καὶ δὲν γνωρίζω πῶς μάχονται ὅλοι αὐτοί;

— Δὲν ἤξεύρω ἂν τοὺς εἶδες ἢ ὄχι, εἶπεν ὁ Βακλώ, ἀλλὰ καὶ ἂν τοὺς εἶδες ποῖον εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα;

— Τοῦτο, ὅτι ὀρκίζομαι ὅτι δὲν εἶδα ποτὲ Γάλλον, Ἴταλόν, ἢ Γερμανὸν κρατοῦντα τὸ ὄπλον καὶ μεταχειριζόμενον αὐτὸ τόσοσ ἐπιτηδείως καὶ ταχέως ὡς σύ.

— Πιστεύω τώρα ὅτι ψεύδεται, Κρεῖτεγγέλτ, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ ὅμως ὁμολογῶ ὅτι ἤμπορῶ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ ξίφος, τὴν μάχαιραν καὶ τὸ πιστόλιον ὅσον καλὰ πᾶς εὐγενῆς εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ.

— Καὶ γνωρίζεις καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἐννενηντα μεταξὺ τῶν ἑκατῶν, οἱ ὅποιοι διότι κάμνουν δύο ἢ τρεῖς κινήσεις νομίζουν ὅτι ἔμαθαν τὴν εὐγενῆ τέχνην τῆς ξιφομαχίας! Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἤμην εἰς 'Ρουάν, τῷ 1695, ὑπῆγα μίαν ἡμέραν εἰς τὸ θέατρον μετὸν ἱππότην Καπόν ἐκεῖ συνητήσαμεν τρεῖς ἄλλους οἱ ὅποιοι...

— Ἔχεις σκοπὸν νὰ με διηγηθῆς κάμμίαν μεγάλην ἱστορίαν; ἠρώτησεν ὁ Βακλώ διακόψας αὐτὸν ἄνευ τῆς παραμικροτέρας συστολῆς.

— Ὅπως τὴν ἐπιθυμεῖς, ἀπεκρίθη ὁ παράσιτος.

— Ἐγὼ λοιπὸν τὴν ἐπιθυμῶ μικράν, εἶπεν ὁ Βακλώ ἄλλ' εἶναι σοβαρὰ ἢ γελοία;

— Πολὺ σοβαρὰ, σὲ βεβαιοῦ καὶ τοιαύτη τοὺς ἐφάνη διότι ὁ ἱππότης καὶ ἐγώ...

— Τότε δὲν θέλω νὰ τὴν ἀκούσω καθόλου, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ. Γέμισε μόνον τὸ ποτήρι μου μὲ κρασί τῆς γραίας μακαρίτισας θείας μου καὶ, ὅπως λέγει ἡ παροιμία, skiohc doe no skiaill (1).

— Αὐτὸ μὲ τὸ ἔλεγε συχνὰ ὁ γέρον Σιρ Ἴβαν Δου, ὅταν ἐξεστράτευσα μὲ τοὺς ἀνδρείους νέους, τὸ 1689· « Κρεϊγεγγέλτ, μὲ ἔλεγεν, εἶσαι ὅσον τὸ δυνατὸν ἀνδρείος, ἀλλὰ ἔχεις ἐν ἐλάττωμα. »

— Ἐν ἐλάττωμα! ἂν σὲ ἐγνώριζεν ὅσον καιρὸν σὲ γνωρίζω ἐγώ, ὑπέλαβεν ὁ Βακλώ, θὰ ἀνεκάλυπτεν ἀκόμη εἴκοσιν ἄλλα· πλὴν ἄφησε τὰς μακρὰς ἱστορίας καὶ εἶπέ με εἰς τίνος τὴν ὑγείαν νὰ πῶμεν.

Ὁ Κρεϊγεγγέλτ ἠγέρθη, ἐπλησίασεν ἀκροποδητὴ μέχρι τῆς θύρας, παρετήρησεν ἔξω, τὴν ἔκλεισε μετὰ προσοχῆς, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του, ἔκλινε τὸν ῥυπαρὸν πῖλον αὐτοῦ πρὸς τὴν μίαν ἄκραν τῆς κεφαλῆς, ἔλαβε τὸ ποτήριον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἀνέσυρε τὸ ξίφος αὐτοῦ καὶ εἶπεν·

— Εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ Βασιλέως ὁ ὁποῖος εἶναι πέραν τῆς θαλάσσης.

— Νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, λοχαγέ, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ, σκοπεύω νὰ κρατήσω καλὰ εἰς τὴν καρδίαν μου τὰς ἰδέας μου περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Σέβομαι ἄρκετὰ τὴν μνήμην τῆς ἀξιοσεβάστου θείας μου, τῆς Λαίδης Ἰβριγκτον, ὥστε δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐκθέσω τὰς γαῖας καὶ τὰ κτήματά της διὰ νὰ προδώσω τὴν καθεστῶσαν κυβέρνησιν. Φέρε με τὸν βασιλέα Ἰάκωβον εἰς τὴν Ἐδιμβούργην, μὲ τριάκοντα χιλιάδας ἀνθρώπους ὕψισθόν του, καὶ τότε θὰ σὲ εἰπῶ, λοχαγέ, τί φρονῶ περὶ τῶν δικαιωμάτων του· ἀλλ' ὅσον διὰ νὰ βάλω τὸν λαὸν μου εἰς τὴν παγίδα καὶ διὰ νὰ δημεύσουν τὰς ὠραίας μου γαῖας, αὐτὸ δὲν θὰ συμβῆ ποτὲ, πιστευσέ με, διότι δὲν εἶμαι τρελλός. Ὅστε, ὅταν ἔχης διάθεσιν νὰ κάμνης προδοτικὰς προπώσεις κρατῶν τὸ ξίφος σου, πρέπει νὰ πηγαίνης νὰ ζητῆς ἀλλοῦ κρασί καὶ σύντροφον.

— Καλὰ, λοιπὸν, ἀπεκρίθη ὁ Κρεϊγεγγέλτ, εἶπέ σὺ εἰς τίνος τὴν ὑγείαν θέλεις νὰ πῶμεν· σὲ δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι, ὅποια καὶ ἂν ᾖ, θὰ τὴν παραδεχθῶ.

— Θὰ σὲ προτείνω μίαν ἢ ὅποια τὸ ἀξίζει, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ· πῶς σὲ φαίνεται ἡ κυρία Λουκία Ἄστον;

(1) Φράσις γαελικῆ σημαίνουσα « κόψε τὸν πότον μὲ μίαν ἱστορίαν. »

— Πίνω εὐθὺς εἰς τὴν ὑγίαν τῆς! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς ἀνεγείρων τὸ ποτήριον αὐτοῦ εἶναι ἢ πραοτέρα νέα τοῦ Λόθιαν. Πόσον λυπηρὸν εἶναι ὅπου ὁ ἐξαναμωραμένος οὐγγος ὁ πατὴρ τῆς κοντεύει νὰ τὴν φορτώσῃ εἰς τὸν ὑπερήφανον ἐκείνον πτωχόν, τὸν Ἐδγάρ Φείβενσγούδ.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔγεινεν ἀκόμη, εἶπεν ὁ Βακλὼ μετὰ φωνῆς ἥ- τις, εἰ καὶ ἐφαίνετο ἀδιάφορος, διήγειρε τὴν μεγάλην περιέργειαν τοῦ συντρόφου αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐδέχετο ἐκμυστήρουν τινὰ ἥτις θὰ καθίστα αὐτὸν ἀναγκαῖον [εἰς τὸν πάτρωνά του] διότι δὲν εὐχαριστεῖτο νὰ ἦναι ἀνεκτὸς μόνον εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ κατορθώσῃ, διὰ τέχνης ἢ ἐκδουλεύσεώς τινος, νὰ ἀποκτήσῃ στερεώτερον δικαίωμα εἰς τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ.

— Ἐνόμιζα, εἶπε μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ὅτι τοῦτο ἦτο ὑπόθεσις τετελεσμένη. . . εὐρίσκονται ἀδιακόπως μαζὴ καὶ δὲν γίνεται ἄλλη ὁμιλία ἀπὸ αὐτὴν εἰς τὰς χώρας τὰς μεταξὺ τοῦ Λαμμερλὼ καὶ Τραπρέν. (Lammerlaw and Traprain).

— Ἡμποροῦν νὰ λέγουν ὅ,τι καὶ ἂν θέλουν, ἀπεκρίθη ὁ Βακλὼ, ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζω καλλίτερα· καὶ θὰ σὲ προτείνω πάλιν, φίλε μου, νὰ πίνωμεν εἰς τὴν ὑγίαν τῆς Κυρίας Λουκίας Ἄστον.

— Καὶ θὰ ἐγονάτιζα διὰ νὰ πίνω, ἀπεκρίθη ὁ Κρεϊγεγγέλτ, ἂν ἐπίστευα ὅτι ἡ νέα αὐτὴ θὰ ἔχη ἀρκετὸν πνεῦμα νὰ παίξῃ αὐτὸν τὸν κατηραμένον υἱὸν Ἰσπανοῦ (1).

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μεταχειρίζεσαι τοιαύτας ἐκφράσεις ὅταν προφέρῃς τὸ ὄνομα τῆς Κυρίας Ἄστον, εἶπεν ὁ Βακλὼ αὐστηρῶς.

— Πῶς! εἶπα νὰ τὸν παίξῃ; ὄχι, νὰ τὸν ἐξωφυλλίσῃ, ἀγαπητέ μου ῥήγα τοῦ σπαθίου, μὰ τὸ ναί, νὰ τὸν ἐξωφυλλίσῃ ἠθέλησα νὰ εἰπῶ, ὡς ἐν ἐξώφυλλον τῶν χαρτίων καὶ νὰ λάβῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸν ῥήγαν τῆς κούπας. Ἡξεύρεις ποῖον ἐνοῶ ῥήγαν τῆς κούπας; Πλὴν. . .

— Τί πλὴν; ἠρώτησεν ὁ Βακλὼ.

— Πλὴν ἠξεύρω διὰ βέβαιον ὅτι περοῦν ὥρας ὀλοκλήρους μόνον εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ δάτη.

— Αὐτὸ εἶναι σφάλμα τοῦ ἐξαναμωραμένου πατρός τῆς. . . καὶ θὰ ἔβγη ἢ τρέλλα αὐτὴ γρήγορα ἀπὸ τὴν κεραλὴν τῆς νέας ἂν ποτὲ ἐμβῆκεν εἰς αὐτὴν τοιαύτῃ ἰδέα, ἀπεκρίθη ὁ Βακλὼ. Καὶ τότε γέμισε πάλιν τὸ ποτήριόν σου, λοχαγέ, θὰ σὲ κάμω εὐτυχῆ, . . . θὰ

(1) Ὀνομάζει αὐτὸν Ἰσπανοῦ υἱὸν διὰ νὰ ἐκφράσῃ πόσον ἦτο ὑπερήφανος. (1)

σὲ διακοινώσω μυστικόν . . . θὰ σὲ εἰσχαγάω εἰς συνωμοσίαν . . . ;
συνωμοσίαν σαγηνευτικὴν μόνον ἢ σαγῆνη εἶναι τυπικὴ.

— Κάμμιαν ὑπανδρεΐαν; εἶπεν ὁ Κρεΐγεγγέλτ, καὶ ἐσκυθρώ-
πασεν ὅτε ἠρώτησε τοῦτο, διότι ὑπόπτευσεν ὅτι ἡ ὑπανδρεΐα ἤθελε
καταστήσει τὴν παρουσίαν αὐτοῦ εἰς Γίρνιγκτον πολὺ πλεόν πρόσ-
καιρον ἢ εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας τοῦ ἀγάμου βίου τοῦ προστάτου
αὐτοῦ.

— Ναι, φίλε μου, πρόκειται περὶ ὑπανδρεΐας, εἶπεν ὁ Βακλώ*
πλὴν διατί ἔχασες τὴν διάθεσίν σου; διατί ὠχρίκασαν αἱ κατακόκκι-
ναι παρειαί σου; Ἡ τράπεζα θὰ ἔχη μίαν γωνίαν, καὶ ἡ γωνία θὰ
ἔχη ἐν μαχειροπήρουνον, καὶ τὸ μαχειροπήρουνον θὰ ἔχη πλησίον
τοῦ ποτήριον, καὶ ἡ ἄκρα τῆς τραπέζης θὰ γεμισθῇ, καὶ τὸ ποτή-
ριον καὶ τὸ μαχειροπήρουνον θὰ τοποθετηθοῦν διὰ σὲ καὶ ἂν ὅλα τὰ
φουστάνια τοῦ Λόθιαν δοκισθοῦν τὸ ἐναντίον. Πῶς! τί νομίζεις,
εἶμαι παιδί ν' ἀφήσω νὰ με τραβήξουν ἀπὸ τὴν μύτην;

— Αὐτὸ λέγουν πολλοὶ τίμιοι ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ Κρεΐγεγγέλτ,
καὶ τινες τῶν φίλων μου· ἀλλὰ ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ ἂν γνωρίζω
τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον αἱ γυναικες δὲν με ὑποφέρουν ποτὲ, καὶ
πασχίζουσι πάντοτε νὰ με ξεφορτωθοῦν πρὶν ἀκόμη περάσῃ ὁ πρῶ-
τος μῆν τοῦ γάμου.

— Ἄν ἐφύλαττες τὴν θέσιν σου τὸν μῆνα ἐκεῖνον, θὰ ἔμενες καὶ
ὀλόκληρον χρόνον, εἶπεν ὁ Βακλώ.

— Δὲν τὸ κατώρθωσα ποτὲ, ἀπεκρίθη καταβεβλημένος ὁ παρά-
σιτος. Ἦμην νύχι καὶ κρέας με τὸν λόρδον Κάστλ-Κάδδου· ἀνέβαινα
τὰ ἄλογά του . . . ἐδανειζόμεν χρημάτων καὶ δι' αὐτὸν καὶ δι' ἐμὲ,
ἐδάμαζα τοὺς ἰερακὰς του, τὸν ἐδίδασκα πῶς νὰ βάλῃ στοιχίμα-
τα, καὶ, ὅταν τὸν κατέβῃ ἡ ὄρεξις νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν ὑπἄνδρουσα
με τὴν Κέτη Γκλέγκ διὰ τὴν ὁποῖαν ἤμην βέβαιος, ὅσον ἤμπορεῖ ὁ
ἄνθρωπος νὰ ᾔῃαι βέβαιος διὰ μίαν γυναῖκα· καὶ ὅμως με ἐκατρακύ-
λισεν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν πρὶν περάσουν δεκαπέντε ἡμέραι.

— Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ, νομίζω ὅτι οὔτε ἐγὼ δομιάζω τὸν
Κάστλ-Κάδδου οὔτε ἡ Λουκία τὴν Κέτη Γκλέγκ. Βλέπεις ὅμως ὅτι
τὸ πρᾶγμα θὰ προχωρήσῃ εἴτε θέλεις εἴτε μὴ. Τὸ ζήτημα εἶναι ἂν
θέλῃς νὰ με φανῇς χρήσιμος.

— Νὰ σὲ φανῶ χρήσιμος! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός· νὰ κάμω ἐκδοῦ-

λευσιν εἰς σέ, κάλλιστε φίλε, ὑπεραγαπητὸν τέκνον, διὰ τὸν ὁποῖον εἶμαι ἄξιος νὰ διατρέξω ὅλην τὴν γῆν ἐξυπόλυτος; . . . Εἶπε, ποῦ πρέπει νὰ ὑπάγω, πότε, πῶς καὶ διὰ ποῖον λόγον, καὶ θὰ ἰδῆς ἂν δὲν θὰ σὲ εἶμαι χρήσιμος εἰς πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖς νὰ ἐπιθυμήσης.

— Καλὰ λοιπὸν, πρέπει νὰ διατρέξῃς διακόσια μίλλια δι' ἡμᾶς, ἀπεκρίθη ὁ Βακλῶ.

— Καὶ χίλια, ἂν θέλῃς, θὰ μὲ φανοῦν πῆδημα ψύλλου, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς πηγαίνω εὐθὺς νὰ διατάξω νὰ ἐτοιμάσουν τὸ ἄλογόν μου.

— Καλλίτερον θὰ κάμῃς νὰ περιμείνῃς διὰ νὰ μάθῃς πρῶτον ποῦ πρέπει νὰ ὑπάγῃς καὶ τί θὰ πράξῃς. ἤξεύρεις ὅτι ἔχω ἐξαδέλφην εἰς Νορθεμβερλάνδ, ὀνομαζομένην Λαίδην Βλεγκενσὸπ, τῆς ὁποίας τὴν ἀρχαίαν γνωριμίαν εἶχα τὴν δυστυχίαν νὰ χάσω κατὰ τοὺς χρόνους τῆς πτωχείας μου, ἀλλ' ἤτις μὲ ἀνεθυμήθη εὐθὺς ἅμα ὁ ἥλιος τῆς εὐημερίας ἀνέτειλε δι' ἐμέ.

— Εἰς τὸν διάβολον οἱ τοιοῦτοι διπρόσωποι φίλοι! ἀνέκραξεν ὁ Κρεῖγεγγέλτ ἠρωϊκῶς· τοῦτο μόνον ἠμπορῶ νὰ εἰπῶ, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰωάννου Κρεῖγεγγέλτ, ὅτι εἶναι φίλος τῶν φίλων του καὶ ἐν καιρῷ τῆς εὐτυχίας καὶ ἐν καιρῷ τῆς δυστυχίας αὐτῶν, καὶ ὅταν ἦναι πλούσιοι καὶ ὅταν ἦναι πτωχοί· σὺ τὸ γνωρίζεις καλὰ, Βακλῶ, ἐξ ἰδίας πείρας.

— Δὲν ἐλησμόνησα τὰ προτερήματά σου, εἶπεν ὁ νέος λόρδος· ἐνθυμοῦμαι καλὰ ὅτι, ὅταν εὐρέθην εἰς μεγάλην ἔνδειαν, εἶχες διαθέσειν νὰ μὲ ἀρπάξῃς διὰ νὰ μὲ θέσῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας ἢ τοῦ Ἐξορίστου, καὶ πρὸ πάντων ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὄλιγον μετὰ ταῦτα, μὲ ἐδάνεισες περὶ τὰ εἴκοσι φλωρία καὶ τοῦτο ὅταν, ὅπως τὸ πιστεύω σταθερῶς, ἔμαθες ὅτι ἡ γραῖα Λαίδη Γίρνιγκτον προσεβλήθη θανασίμως ἀπὸ παραλυσίαν. Πλὴν, μὴ φοβοῦ, Κρεῖγεγγέλτ· πιστεύω ὅτι μὲ ἀγαπᾷς πολὺ κατὰ τὸν ἰδικόν σου τρόπον τῆς ἀγάπης, καὶ ἐγὼ ἔχω τὴν δυστυχίαν νὰ μὴ ἔχω ἄλλον καλλίτερον σύμβουλον πρὸς τὸ παρόν. Ἵστε, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον, σὲ λέγω ὅτι ἡ Λαίδη Βλεγκενσὸπ εἶναι γυνὴ σύμμαχος τῆς Δουκίσσης Σάρρας . . .

— Πῶς! τῆς Σάρρας Ἰέννιγξ; ἀνέκραξεν ὁ Κρεῖγεγγέλτ· τότε θὰ ἦναι καλὴ βεβαίως.

— Σιώπα καὶ κράτησε διὰ σέ, εἰ δυνατόν, τὰς τορικός ἀνοησίας

σου, εἶπεν ὁ Βακλώ. Σὲ λέγω λοιπὸν ὅτι, διὰ τῆς δουκίσσης τοῦ Μάλβορα, ἡ ἐξαδέλφη μου αὐτὴ ἔγινε φίλη τῆς Λαίδης Ἄστον, τῆς συζύγου τοῦ Σφραγιδοφύλακος, ἢ διὰ τὸ νὰ εἶπω κάλλιον τῆς Σφραγιδοφύλακος τοῦ Σφραγιδοφύλακος· τὴν μάλιστα ἡ περὶ ἧς λόγος κυρία εὐρίσκεται εἰς ἐπίσκεψιν εἰς τῆς λαίδης Βλεγκενσὸπ τὸν πύργον, ὅστις κεῖται παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Wansbeck. Ἐπειδὴ λοιπὸν αἱ μεγάλαι αὐταὶ κυραὶ θεωροῦν τοὺς συζύγους αὐτῶν ὡς μηδενικὰ εἰς τὰ οἰκογενειακὰ των συμφέροντα, εὐηρεστήθησαν, χωρὶς νὰ ζητήσουν τὴν γνώμην τοῦ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, νὰ κάμωσι συνοικέσιον μεταξὺ τῆς Λουκίας Ἄστον καὶ τῆς ἐξοχότητός μου· καὶ ἡ μὲν Μιλαίδη Ἄστον ἐργάζεται ὡς ἐπιτετραμένος τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἡ δὲ γρηὴ Βλεγκενσὸπ, ἐπίσης ἄνευ διαπιστευτηρίων, μὲ κάμνει τὴν τιμὴν νὰ ἐνεργῇ ὡς ἀντιπρόσωπός μου. Ὅπως εὐκόλως ὑποθέτεις, μεγάλως ἠπόρησα ὅταν ἔμαθα ὅτι συνθήκη, εἰς τὴν ὁποῖαν τόσον ἐνδιεφερόμην, εἶχεν ἤδη προοδεύσει τόσον πολὺ χωρὶς καὶ νὰ μὲ συμβουλευθῶσι.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, βεβαίως αὐτὸ δὲν εἶναι κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ παιγνιδίου, εἶπεν ὁ λοχαγός· καὶ, σὲ παρακαλῶ, ποῖαν ἀπάντησιν ἔδωκες;

— Ἡ πρώτη μου ἰδέα ὑπῆρξε νὰ στείλω εἰς τὸν διάβολον καὶ τὴν συνθήκην καὶ τὰς διαπραγματευθείσας αὐτὴν, διότι καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἀνεκατώθησαν εἰς τὰς ξένας ὑποθέσεις· ἡ δευτέρα ὁμως ἦτο νὰ γελάσω ἐγκαρδίως, καὶ ἡ τρίτη καὶ τελευταία ὑπῆρξεν ἀπόφασις σταθερά, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς ἦτο φρονιμώτατος καὶ ὅτι θὰ μὲ ἤρμοζε πολὺ.

— Πλὴν, νομίζω ὅτι εἶδες τὴν νέαν μίαν μόνον φορὰν . . . εἰς τὸ κυνήγιον . . . καὶ ἐφόρει προσωπίδα . . . τοῦλάχιστον αὐτὸ μὲ εἶπες.

— Ναί . . . ἀλλὰ μὲ ἤρесе πολὺ τότε. Ἐπειτα ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον μὲ ἐφέρθη ὁ Πρίβενσγούδ! νὰ μὲ κλείσῃ τὴν θύραν του καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ γευθῶ μὲ τοὺς ὑπηρέτας, διότι εἶχε τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακα καὶ τὴν θυγατέρα του καὶ τοὺς ἐφιλοξένοι εἰς τὸν πτωχὸν καὶ ἐρειπωμένον πύργον του! Ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ, Κρεϊγεγγέλτ, ἂν τὸν συγχωρήσω ποτὲ πρὶν τὸν παίξω καὶ ἐγὼ κἀνένα παιγνίδι!

— Καλὰ θὰ κάμῃς! εἶσαι γενναῖος νέος! εἶπεν ὁ Κρεϊγεγγέλτ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ μορφὴ τὴν ὁποῖαν ἐλάμβανεν ἡ ὑπόθεσις ἤρесе πο-

λύ. Και, ἂν κατορθώσης νὰ πάρης αὐτὴν τὴν νέαν, θὰ καύσης τὴν καρδίαν του.

— Αὐτὸ δὲν θὰ συμβῆ, εἶπεν ὁ Βακλῶ, ἡ καρδία του εἶναι περιστοιχισμένη μὲ φρόνησιν καὶ φιλοσοφίαν . . . πράγματα τὰ ὅποια οὔτε σὺ οὔτ' ἐγὼ, δόξα τῷ θεῷ, γνωρίζομεν . . . Ἀλλὰ, ἂν τοῦ τὴν πάρω, θὰ προσβάλω τὴν ὑπερηφάνειάν του καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπός μου.

— Στάσου, στάσου, ἀνέκραξεν ὁ Κρεῖγεγγέλτ, τώρα ἐννοῶ διατί ἐφέρθη τόσον ἀγενῶς εἰς τὸν παληόπυργόν του . . . Νὰ ἐντράπη τάχα διὰ τὴν συντροφίαν σου; ὄχι, ὄχι! Ἐφοβεῖτο μήπως τὸν κάμης χαλάστραις καὶ ἀρπάξης τὴν νέαν.

— Τί! Κρεῖγεγγέλτ! ἀνεφώνησεν ὁ Βακλῶ, πιστεύεις ἀληθῶς τοῦτο; . . . πλὴν ὄχι, ὄχι! . . . εἶναι μυριάκις ὠραιότερος ἀπὸ ἐμέ.

— Ποῖος; ἐκεῖνος; ἀνέκραξεν ὁ παράσιτος, εἶναι μαῦρος ὡσὰν τηγάνι ὅσον δὲ διὰ τὸ ἀναστημά του . . . εἶναι βεβχάκις ὑψηλὸς ἄνθρωπος . . . ἀλλὰ δεῖξέ με ἄνθρωπον μετρίου ἀναστήματος, εὖρωστον, ἐλαφρόν . . .

— Ὁ διάβολος νὰ πάρη καὶ σέ, υπέλαβεν ὁ Βακλῶ, καὶ ἐμέ ὁ δόπιος ἔχω τὴν ὑπομονὴν νὰ σέ ἀκούω! . . . τὰ αὐτὰ θὰ μὲ ἔλεγες καὶ καμπούρης ἂν ἤμην. Ἀλλ' ὅσον διὰ τὸν Ρεῖβενσγούδ, ἐπειδὴ δὲν μὲ ἐψήφησε πολὺ . . . δὲν θὰ τὸν ψηφήσω καὶ ἐγὼ . . . ἂν ἠμπορέσω νὰ κερδήσω τὴν νέαν, θὰ τοῦ τὴν κερδήσω.

— Νὰ τὴν κερδήσης! διάβολε. Θὰ κερδήσης καὶ αὐτὴν, ὦ ρήγα μου τοῦ ἀτοῦ, καὶ θὰ τὸν κάμης καὶ καπότο.

— Σὲ παρακαλῶ ν' ἀφήτῃς αὐτὴν τὴν φλυαρίαν δι' ὀλίγας στιγμὰς, εἶπεν ὁ Βακλῶ. Τὰ πράγματα ἔφθασαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἐδέχθην τὰς προτάσεις τῆς ἐξαδέλφης μου, καὶ συνεφώνησα εἰς τὰ τῆς προικὸς καὶ τοῦ γάμου, καὶ ἡ ὑπόθεσις θὰ τελειώσῃ ἄμα ὡς ἐπανάληθῃ ἡ Μιλιάδῃ Ἀστον, διότι αὐτὴ κυβερνεῖ καὶ τὸν υἱὸν, καὶ τὴν θυγατέρα τῆς. Τώρα λοιπὸν πρέπει νὰ στείλω ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης μου μὲ τινα ἔγγραφα.

— Μὰ τὸ θυμασίον τοῦτο κρασί! ἠμπορῶ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου διὰ σέ . . . εἰς τὰς πύλας τῆς Ἰεριχὼ! ἀνέκραξεν ὁ Κρεῖγεγγέλτ.

— Πιστεύω ὅτι εὐχαρίστως θὰ ὑπηρετήσης ὀλίγον μὲν ἐμέ πολὺ δὲ σέ. Τώρα, ὅπως βλέπεις, θὰ ἦτο πολλὰ εὐκολον νὰ στείλω

ὅποιονδήποτε διὰ τὰ ἔγγραφα· ἀλλὰ στέλλω σὲ διότι ἔχεις καὶ ἄλλο τι νὰ κάμῃς. Πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ ἀναφέρῃς ἐμπροσθεν τῆς Μιλαΐδης Ἄστον, ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ πράγματος πολὺ ἀσημάντου, ὅτι ὁ Φρίβενσγούδ φιλοξενεῖται εἰς τὸν πύργον τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ ὅτι εὐρίσκεται εἰς στενὴν σχέσιν μὲ τὴν Μίς Ἄστον· ἡμπορεῖς δὲ νὰ προσθέσῃς ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ περὶ ἐπισκέψεως τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ κάμῃ ὁ Μαρκέσιος Α—, καὶ ὅτι ὑποτίθεται ὅτι σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως ταύτης εἶναι συνοικέσιον μεταξὺ τοῦ νέου Φρίβενσγούδ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μάθω τί φρονεῖ περὶ πάντων τούτων, διότι, δὲν ἔχω κάμμειαν ὄρεξιν νὰ ἀγωνισθῶ διὰ τὸ βραβεῖον ἂν ὑπάρχῃ πιθανότης ὅτι ὁ Ἐδγάρ θὰ κερδήσῃ αὐτό· αἱ πιθανότητες πρὸς τὸ παρὸν εἶναι ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Μὴ πιστεῦς, ἡ νέα ἔχει ἀρκετὴν κρίσιν . . . καὶ διὰ τοῦτο θὰ πῶ εἰς τὴν ὑγείαν τῆς καὶ τρίτην φορὰν· καὶ, ἂν εἶχα καιρὸν καὶ τόπον, θὰ ἐγονάτιζα διὰ νὰ κάμω τὴν πρόποσίν μου, καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνον ὁ ὁποῖος δὲν θὰ τὴν ἐδέχετο.

— Πρόσεξε καλὰ, Κρεϊγεγγέλτ· ἐπειδὴ πηγαίνεις νὰ λάβῃς σχέσιν μὲ γυναῖκα, ὑψηλῆς περιωπῆς, θὰ σὲ ἦμαι πολλὰ ὑπόχρεως ἂν κατορθώσῃς νὰ λησμονήσῃς τὰς βλασφημίας σου καὶ νὰ μὴ προφέρῃς ἀδιακόπως τὸ ὄνομα τοῦ διαβόλου . . . Μ' ὅλα ταῦτα θὰ γράψω εἰς τὰς κυρίας ὅτι εἶσαι ἀπλούστατος καὶ ἀγροῖκος ἄνθρωπος.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ὁ λοχχαγὸς, γράψε ὅτι εἶμι ἀπλοῦς, ἀγροῖκος, τίμιος καὶ εἰλικρινῆς στρατιώτης.

— Ὅχι ἐκ τῶν ἐντιμοτέρων οὔτε ἐκ τῶν ἀνδρειοτέρων στρατιωτῶν· ἀλλ' ὅπως εἶσαι, ἔχω τὴν ἀνάγκην σου, διότι πρέπει νὰ κεντήσω τὴν Μιλαΐδην Ἄστον διὰ νὰ τὴν κάμω νὰ κινήθῃ ταχύτερον.

— Θὰ τὴν καλοκεντήσω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Κρεϊγεγγέλτ, θὰ ἔλθῃ ἐδῶ μὲ τὰ τέσσαρα, ὡσὰν ἀγελάς τὴν ὁποίαν κυνηγεῖ δλόκληρος φωλεὰ σφηκῶν.

— Καὶ τώρα, Κρεϊγεγγέλτ, εἶπεν ὁ Βακλὼ, πρέπει νὰ σὲ εἰπῶ ὅτι τὰ ὑποδήματα καὶ τὰ φορέματά σου εἶναι μὲν καλὰ διὰ τὸ τσοῦξιμον, ὅπως λέγουν εἰς τὰς κωμωδίας, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀρκετὰ καθαρὰ διὰ συναναστροφὴν ὅπου προσφέρεται τέιον . . . Σὲ παρκαλῶ λοιπὸν νὰ προμηθευθῇς καλλίτερα ἐνδύματα, καὶ ἰδοὺ χρήματα διὰ νὰ πληρώσῃς ὅλα τὰ ἔξοδα.

— Σὲ βεβαιῶ, Βακλῶ, . . . μὰ τὴν ψυχὴν μου, ὅτι μὲ μεταχειρίζεσαι κακὰ . . . Πλὴν, προσέθηκε λαβῶν καὶ ρίψας τὰ χρήματα εἰς τὸ θυλακίον του, ἀφ' οὗ τὸ ἀπαιτεῖς πρέπει νὰ σὲ ὑπακούσω.

— Καλὰ! τώρα τὸ ἄλογόν σου καὶ δρόμον! εἶπεν ὁ Βακλῶ, βάλε γρήγορα τὸ ἵππευτικόν σου ἔνδυμα, καὶ ἀνάβα τὸ μαῦρον ἄλογόν μου μὲ τὰ κοντὰ αὐτία . . . Ἄκουσε, σὲ τὸ χαρίζω διὰ νὰ τὸ ἔχῃς πάντοτε.

— Πίνω εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς μου, ἀνέκραξεν ὁ πρσβευτῆς γεμίσας τὸ ποτήριον.

— Σὲ εὐχαριστῶ πίνω κ' ἐγώ . . . Δὲν βλέπω τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ ἦναι ἐναντίον μας, ἐκτὸς μόνον ἂν περάσῃ τι ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ πατρὸς ἢ τῆς κόρης· ἀλλὰ μὲ εἶπαν ὅτι ἡ μάνα εἶναι ἱκανὴ νὰ κάμῃ καὶ τοὺς δύο νὰ χορεύσουν ἐπάνω εἰς τὸ δάκτυλόν της, ὅταν θέλῃ. Πρόσεξε καλὰ μὴ τὴν προσβάλῃς μὲ τὴν ἰακωβιτικὴν σου διάλεκτον.

— ὦ! ἔχεις δίκαιον . . . εἶναι οὐγγη καὶ φίλη τῆς Σάρκας Μάλθορα . . . χάρις τῷ θεῷ ἔχω τὴν δύναμιν ν' ἀλλάζω διὰ μιᾶς ὅλα τὰ χρώματα. Ἐπολέμησα ὑπὸ τὸν Ἰωάννην Τσάρτσιλ τόσοσ ἀνδρείως ὅσον καὶ ὑπὸ τὸν Δάνδη ἢ τὸν Δοῦκα τοῦ Βέρβικ.

— Ὡς πρὸς τοῦτο σὲ πιστεύω, Κρεῖγεγγέλτ, ἐπανέλαβεν ὁ λόρδος, πλὴν πήγαινε κάτω εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ φέρε με μίαν φιάλην κρασί τῆς Βουργουνδίας, τοῦ 1678 . . . εὑρίσκεται εἰς τὴν τετάρτην θέσιν δεξιὰ ἅμα στραφῆς . . . Ἄκουσε λοχχαγέ, ἤμπορεῖς νὰ ἀνικιᾶσης ἡμίσειαν δωδεκάδα ἀφ' οὗ θὰ ὑπάγῃς κάτω. Θὰ περάσωμεν λαμπρὰν νύκτα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἄμα δὲ ἐτοιμασθέντων τῶν τοῦ ταξιδίου, ὁ Κρεῖγεγγέλτ ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ, ἐταξείδευσε δὲ μετὰ μεγίστης σπουδῆς καὶ ἐξετέλεσε τὴν ἐντολήν του μεθ' ὅλης τῆς ἐπιτηδειότητος τὴν ὁποίαν ὁ Βακλῶ προσεδόκα παρ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆγε φέρων διαπιστευτηρίους ἐπιστολάς τοῦ Ἐῦστον Βακλῶ, ἀμφοτέραι αἱ κυρίαι ἐδέχθησαν αὐτὸν φιλοφρόνως· διότι οἱ ὄντες προκτειλημένοι ὑπὲρ τῶν νέων γνωρίμων ἀνευρίσκουσι, πρὸς καιρὸν τοῦλάχιστον, προτερήματα

καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα, καὶ τελειότητος εἰς τὰς ἀτελείας αὐτῶν. Ἄν καὶ αἱ δύο κυρίαι εἶχον συνειθίσει νὰ ζῶσι μεταξὺ εὐγενοῦς κοινωνίας, τοσοῦτον ἦσαν προαποφασισμένοι νὰ εὗρωσιν εὐχάριστον καὶ καλῶς ἀναθεραμμένον τὸν φίλον τοῦ Βακλῶ, ὥστε κατῴρθωσαν θαυμασίως νὰ ἀπατήσωσιν ἐκυτάς.

Καὶ ὁ Κρεΐγεγγέλτ δὲ ἔφερεν ἔνδυμα λαμπρὸν, τοῦθ' ὅπερ ἦτο ἀντικείμενον οὐχὶ μικρᾶς σπουδαιότητος. Ἀλλὰ, πλὴν τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς, τὸ μὲν ἀναιδὲς ἦθος αὐτοῦ ἐθεωρήθη ὡς ἐντιμὸς ἀφέλεια ἀρμόζουσα εἰς τὸ ὑποτιθέμενον στρατιωτικὸν αὐτοῦ στάδιον, ὁ δὲ κομπασμὸς, γενναιότης, καὶ ἡ αὐθάδεια, πνεῦμα. Διὰ νὰ μὴ ὑποθέσῃ δέ τις ὅτι τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς πιθανότητος, πρέπει νὰ προσθέσωμεν, ὅπως δικαιολογήσωμεν τὰς κυρίας, ὅτι ἡ μὲν κρίσις ἐτυφλώθη μεγάλως, ἡ δὲ εὐνοια αὐτῶν ἀπενεμήθη εὐκόλως, ἔνεκα τῆς ἐγκαίρου ἀφίξεως τοῦ λοχαγοῦ Κρεΐγεγγέλτ, καθ' ἣν στιγμὴν ἀμφότεραι ἐπεθύμουν τρίτον πρόσωπον ὅπως παίξῃσι *τρισηλίον*, παιγνίδιον τὸ ὁποῖον, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο τεχνικόν τε καὶ τυχηρὸν, ἐγίνωσκεν ἄριστα ὁ ἀξιότιμος λοχαγός.

Ἄμα βεβαιωθεὶς περὶ τῆς εὐνοίας τῶν κυριῶν, ἤρχισε νὰ μεταχειρίζεται αὐτὴν ὅπως προαγάγῃ τὰ συμφέροντα τοῦ προστάτου αὐτοῦ. Εὗρε δὲ τὴν Μιλαιίδην ἄστον προδικατεθειμένην κάλλιστα ὑπὲρ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ Λαίδη Βλεγκενσόπ, ἐν μέρει μὲν ἐξ ὑπολήψεως ὑπὲρ τοῦ συγγενοῦς της, ἐν μέρει δὲ ἐκ κλίσεως εἰς κατόρθωσιν συνοικεσίου εἶχε προτείνει εἰς τὴν φίλην της ὥστε τὸ ἔργον τοῦ ἀπεσταλμένου ὑπῆρξεν εὐκολώτατον. Ὁ Βακλῶ, ἀπεκδυόμενος τὸν ἄσωτον αὐτοῦ βίον, ἦτο ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει διὰ σύζυγον τῆς *Βοσκοπούλας* τοῦ *Λαμερμουρ* ἢ Λαίδη ἄστον ὁ γάμος οὗτος θὰ ἔδιδεν εἰς αὐτὴν μεγάλην περιουσίαν ἕνα δὲ καὶ σύζυγον κτηματίαν, ἐντιμον καὶ εὐγενῆ τὰ προσόντα δὲ ταῦτα ἤθελον καταστήσει, κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς μητρὸς, εὐτυχεστάτην τὴν νέαν.

Πρὸς τούτοις ἔτυχε τότε νὰ λάβῃ ὁ Βακλῶ, μεταξὺ τῆς νέας αὐτοῦ κληρονομίας, τὴν διαχείρισιν πολιτικῶν τινῶν συμφερόντων εἰς τὴν γειτνιαζούσαν ἐπαρχίαν, ὅπου ἡ οἰκογένεια τῶν Δούγλας εἶχεν ἀνέκαθεν μεγάλα κτήματα. Μία λοιπὸν τῶν προσφιλεστέρων ἐλπιδῶν τῆς Λαίδης ἄστον ἦτο ὅτι ὁ πρωτότοκος αὐτῆς υἱός, ὁ Σόλτος, θὰ ἀντιπροσώπευσεν ἡμέραν τινὰ τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην εἰς τὴν

Βρετανικήν Βουλὴν, καὶ προέβλεπεν ὅτι ἡ συγγενεὶα μετὰ τοῦ Βακλῶ θὰ συνετέλει μεγάλως εἰς τοῦτο.

Ὁ Κρείγεγγελτ, ὅστις δὲν ἦτο πάντῃ ἄμοιρος φρονήσεως ὅπως ἐνόει αὐτὴν, μόλις ἀνεκάλυψε πόθεν ἔπνεεν ὁ ἄνεμος τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς Μιλαΐδης Ἄστον καὶ εὐθὺς ἐχάραξε τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ βαδίσῃ συμφώνως πρὸς αὐτόν. Ἐλεγε δὲ ὅτι « οὐδὲν ἐκώλυε τὸν Βακλῶ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης, καὶ ὅτι βεβαίως θὰ ἐξελέγετο. Εἶχε μεταξὺ τῶν ἐκλογέων δύο πρώτους ἐξαδέλφους, ἕξ πλέον μεμακρυσμένους συγγενεῖς, καὶ πολλοὺς ἄλλους φίλους, οἵτινες θὰ ἐψήφισον κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ ὅτι ἡ ὑπόληψις τοῦ Γίρνιγκτον διέθετε τὰ πάντα εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην ἢ διὰ τῆς ἀγάπης ἢ διὰ τοῦ φόβου ὅτι ὁ φίλος τοῦ Βακλῶ οὐδεμίαν διάθεσιν εἶχε νὰ πρωτεύσῃ καὶ ὅτι ἦτο λυπηρὸν νὰ μὴ ἔχῃσι καλὸν τινα ὀδηγὸν τὰ πολιτικά του συμφέροντα. »

Πάντα ταῦτα ἤκουεν ἡ Λαΐδη Ἄστον μετὰ μεγίστης προσοχῆς καὶ εὐχαριστήσεως, καὶ ἀπεφάσιζεν ἐνδομύχως ὅτι αὕτη θὰ ἦτο τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανε τὴν διχασίαν τῆς πολιτικῆς ἐπιρροῆς τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ υἱοῦ τῆς Σολτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐνδιαφερομένων μερίδων.

Ὁ δὲ λοχαγὸς, ἰδὼν πόσον εὐνοϊκῶς ἦτο διατεθειμένῃ, ἤρχισε, μεταχειριζόμεθα τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀποστείλαντος αὐτόν, νὰ κεντῇ τὴν ἀπόφασίν της, παρενείρων λέξεις τινὰς περὶ τῶν διατρεχόντων εἰς τὸν πύργον τοῦ Ρεϊβενσγούδ, περὶ τῆς μακρᾶς διατριβῆς τοῦ διαδόχου τῆς οἰκογενείας ταύτης μετὰ τοῦ λόρδου Σφραχιδοφύλακος, καὶ περὶ τῶν ἀδομένων εἰς τὰ περίχωρα περὶ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης, ἂν καὶ οὗτος ἐβεβαίω ὅτι δὲν ἐπίστευε ταῦτα. Ὁ λοχαγὸς θεώρησε περιττὸν εἰς τὸ σχέδιόν του νὰ φανῇ ὅτι ἀνησύχει διὰ τὰς διατρεχούσας ταύτας φήμας ἄλλ' εὐκόλως εἶδεν ἐκ τῶν ἐξαφθεισῶν παρειῶν τῆς Μιλαΐδης Ἄστον, τῆς δισταζούσης φωνῆς καὶ τοῦ ὀργισμένου βλέμματός της ὅτι εἶχε συλλάβει τοὺς φόβους τοὺς ὁποίους ἐπεθύμει νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτήν. Ὁ σύζυγός της δὲν ἔγραφεν εἰς αὐτὴν τόσον τακτικῶς καὶ τόσον συχνά ὅσον αὕτη ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο χρέος του, καὶ οὐδέποτε εἶχεν ἀναφέρει τι εἰς αὐτὴν περὶ τῆς τόσον ἐνδιαφερούσης εἰδήσεως τῆς ἐπισκέψεώς του εἰς τὸν Πύργον τοῦ Γουλφκράγ καὶ τοῦ ξένου τὸν ὁποῖον ἐδέχθη τόσον φιλοφρόνως εἰς τὸν πύργον τοῦ

Ρείβενσγούδ, ἤκουε δὲ ταῦτα κατὰ τύχην καὶ ἀπὸ ζένου. Ἡ μυστηριώδης αὐτῆ διαγωγὴ ἐνέπνευσε εἰς αὐτὴν τὸν φόβον, ἢ ὅτι περιφρονεῖτο ἢ ὅτι ἐπροδίδετο, ἢ καὶ ὅτι ἐγένετο ἐπανάστασις κατὰ τοῦ συζυγικοῦ αὐτῆς ἀξιώματος· δι' ὃ ἀπεφάσιεν ἐνδομύχως νὰ τιμωρήσῃ τὸν λόρδον Σφραγιδοφύλακκα, ὡς ὑπήκοον φωραθέντα ὅτι παρασκευάζει στάσιν. Ἡ ἀγκυνάκτησις αὐτῆς ἐξήπτετο ἔτι μᾶλλον, καθόσον ἠναγκάζετο νὰ κρύψῃ αὐτὴν διὰ τὴν παρουσίαν τῆς Λαίδης Βλεγκενσὺπ καὶ τοῦ Κρεϊγεγγέλτ, τῆς μὲν συγγενοῦς, τοῦ δὲ πιστοῦ φίλου τοῦ Βακλώ, οὗ τινος τὴν συγγένειαν ὑπερεπεθύμει, ἀφ' οἴου εἶχε συλλάβει τὸν φόβον ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς, εἴτε ἐκ πολιτικῆς εἴτε ἐκ δειλίας προετίμα τὸν Ρείβενσγούδ.

Ὁ λοχαγὸς, ἀρκετὰ καλὸς ὢν μηχανικὸς, ἐνόησεν ὅτι τὸ ἐναυσμα εἶχεν ἀνάψει ὥστε, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀπορίας, ἤκουσεν ἐν τῇ μέσῳ τῆς ἡμέρας, ὅτι ἡ Λαίδη Ἄστον εἶχεν ἀποφασίσει νὰ συντάμῃ τὴν ἐπίσκεψίν της εἰς τὸν οἶκον τῆς Μιλαίδης Βλεγκενσὺπ, καὶ ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον πολλὰ πρῶτ' ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σκωτίαν, μεταχειριζομένη πᾶν μέσον δυνατὸν ἕνεκα τῶν ὁδῶν καὶ τοῦ τρόπου τοῦ ταξιδεύειν ὅπως φθάσῃ ταχύτερον.

Ταλαίπωρε λόρδε Σφραγιδοφύλαξ! . . Ὀλίγον ἐγνώριζες ὁποία θύελλα ἔτρεχε πρὸς σὲ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον ἐντὸς ἀμάξης τοῦ ἀρχαίου συρμοῦ! Ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ, ὅμοιος πρὸς τὸν Δὸν Γαυφερον, ἐλησμόνει τὴν καλὴν σύζυγον αὐτοῦ καὶ ἐσκέπετο μόνον τὴν ἀναμενομένην ἐπίσκεψιν τοῦ Μαρκεσίου Α—. Εἶχεν ἤδη λάβει τὴν εὐχάριστον εἰδησιν ὅτι ὁ εὐγενὴς οὗτος ἔμελλε, τέλος πάντων, ἄνευ ἀναβολῆς, νὰ τιμῆσῃ τὸν πύργον αὐτοῦ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν μίαν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ὥστε ἡ ἀγγελία αὐτῆ ἔθεσεν εἰς κίνησιν πάντας ὅπως ὑποδεχθῶσιν αὐτόν. Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἔτρεχεν ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον, συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἀρχινοχθοῦ εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ ἐτόλμησε νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τοῦ μαγειρείου κινδυνεύσας νὰ ἀκούσῃ τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ μαγειροῦ, ὅστις εἶχε χαρακτηρῆσαι τοιοῦτον, ὥστε δὲν ἐδέχετο οὐδ' αὐτῆς τῆς Μιλαίδης Ἄστον τὰς συμβουλὰς. Εὐχαριστηθεὶς δὲ, τέλος πάντων, διότι εἶδεν ὅτι πάντα τὰ πρὸς ὑποδοχὴν ἦταν ὅσον τὸ δυνατὸν καλῶς διατεταγμένα, προσεκάλεσε τὸν Ρείβενσγούδ καὶ τὴν θυγατέρα του νὰ ὑπάγωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δῶμα ἵνα ἴδωσιν ἐκεῖθεν

τὴν ἔλευσιν τοῦ μαρκεσίου. Ἐβάδιζε λοιπὸν μὲ βῆμα βραδύ καὶ χαίρων ἐπὶ τοῦ δώματος τὸ ὁποῖον ἦτο ὠχυρωμένον διὰ παχέος λιθίνου τείχους καὶ ἐξετείνετο κατὰ μέτωπον τοῦ πύργου εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν μὲ τὴν πρώτην ὀροφὴν. Εἰσῆρχοντο δὲ εἰς τὴν αὐλὴν οἱ ξένοι διὰ μεγάλου πυλῶνος ὑπὸ τὸ δῶμα· τὸ ὄλον ὠμοίαζε καὶ πρὸς φρούριον καὶ πρὸς οἰκίαν εὐγενούς. Εἰ δὲ καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἠθέλησαν οἱ ἀρχαῖοι λόρδοι τοῦ Ρεϊβενσγούδ νὰ ἀνεγείρωσι τὸν πύργον χάριν ἀμύνης, ὅμως, αἰσθανόμενοι τὴν δύναμιν αὐτῶν, δὲν τὸν εἶχον καταστήσει ἐντελὲς φρούριον.

Ἡ θέα ἀπὸ τῆς θέσεως ἐκείνης ἦτο ὠραιότατη καὶ ἀπέραντος· ἀλλ' ὅ,τι συμφέρει τὴν ὥραν ταύτην εἰς τὴν ἡμετέραν διήγησιν εἶναι ὅτι ἐφαίνοντο ἐκεῖθεν δύο δρόμοι, ὁ εἰς πρὸς ἀνατολάς καὶ ὁ ἕτερος πρὸς δυσμὰς, οἵτινες, διερχόμενοι διὰ γεφύρας κατ' ἀντικρὺ τοῦ ὑψώματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ πύργος, ἐπλησίαζον βαθμηδὸν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον, ἕως ὅτου συνηνοῦντο οὐχὶ μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῆς φερούσης εἰς τὸν πύργον. Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, ἀνήσυχον ἔχων ἀνυπομονησίαν, ἠγάπησε, χαριζομένη εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ ὁ Ρεϊβενσγούδ, εἰ καὶ ἠσθάνετο ἐσωτερικὴν τινα ταραχὴν, ἐπιθυμῶν νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν μνηστῆν του, διηύθυνον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν πρὸς τὸν δυτικὸν δρόμον ὅθεν ἀνεμείνοντο οἱ πρόδρομοι τοῦ Μαρκεσίου Α—.

Δὲν ἠργοπόρησαν δὲ νὰ φανῶσιν οὗτοι· δύο πεζοὶ, λευκὸν ἔνδυμα καὶ μαύρους πῖλους φέροντες καὶ μακρὰς βάρβδους ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας, ἤρχοντο πρῶτοι· τοσαύτην δὲ εὐκίνησίαν εἶχον, ὥστε δὲν ἐδυσκολεύοντο νὰ τρέχωσι πρὸ τῆς ἀμάξης καὶ πρὸ τῶν ἐφίππων, ἀπέχοντες ὅσον ἡ ἐθιμοταξία ἀπῆτει τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ· ἔτρεχον δὲ μετρίως ὥστε νὰ μὴ καταπονηθῶσιν ἕνεκα τοῦ διεξοδικοῦ δρόμου. Περὶ τοιούτων πεζῶν γίνεται πολλάκις μνεῖα εἰς τὰς παλαιὰς κωμωδίας, οἷον εἰς τὴν τοῦ **Middleton Mad World my Masters**· καὶ ἴσως καὶ σήμερον ἐνθυμοῦνται γέροντές τινες Σκωτῶι τὸν τρόπον καθ' ὃν οἱ ἀρχαῖοι εὐγενεῖς ἐταξείδευον ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει. Ὅπισθεν τῶν λαμπρῶν τούτων μετεώρων, ἄτινα ἐβάδιζον ὡς εἰ ἐκυνήγει αὐτὰ ὁ ἄγγελος τῆς ἐκδικήσεως, ὑψοῦτο νέφος κονιορτοῦ τὸν ὁποῖον διήγειρον οἱ προπορευόμενοι καὶ οἱ ἐπόμενοι εἰς τὴν ἀμαξίαν τοῦ Μαρκεσίου Ἰππεῖς.

Τὰ προνόμια τῶν εὐγενῶν, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, εἶχόν τι τὸ ὁποῖον κατέπληττε τὴν φαντασίαν. Τὰ ἐνδύματα, αἱ χρυσαὶ στολάι καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπηρετῶν, ὁ τρόπος τοῦ ταξειδεύειν, τὸ ἐπιτακτικὸν καὶ σχεδὸν πολεμικὸν ἦθος τῶν ὀπλοφόρων οἵτινες περιεστοίχιζον αὐτούς, ἔθετον αὐτούς πολὺ ἀνωτέρω τοῦ ἀπλοῦ κτηματίου ὅστις ἐταξείδευε μὲ τοὺς δύο μόνον ὑπηρέτας του· ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἐμπόρους, ἦτο ἐπίσης δύσκολον νὰ μιμηθῶσι τὴν πολυτέλειαν τῶν εὐγενῶν, ὅσον καὶ νὰ ἔχωσι ἀμάξας ὁμοίας πρὸς τὰς βασιλικάς. Σήμερον τὰ πάντα ἠλλαξάν· καὶ ἐγὼ ὁ Πέτρος Πάττιζον, κατὰ τὸ τελευταῖόν μου ταξειδίον εἰς Ἐδιμβούργην, ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ σταυρώσω ἐντὸς τοῦ λεωφορείου τὰς κνήμας μου μετὰ τῶν κνημῶν ἐνὸς γερουσιαστοῦ. Ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶχον ἄλλως κατὰ τὴν ἐποχὴν περὶ ἧς ὁ λόγος· διὸ ὁ Μαρκεσίος, ὁ πρὸ τοσοῦτου χρόνου περιμενόμενος, ἔφθασε μεθ' ὅλης τῆς πομπῆς τῆς ἀρχαίας ἀριστοκρατίας. Ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ ἦτο τοσοῦτον ἐνησχολημένος εἰς τὸ νὰ ἐξετάζη μὴ παρελείφθη τι ἐκ τῆς ἐθιμοταξίας τῆς ὑποδοχῆς, ὥστε σχεδὸν δὲν ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποῖαν ἀπηύθυνεν πρὸς αὐτὸν ὁ υἱὸς τοῦ Ἐρρίκος.

— Καὶ ἄλλη ἀμάξα ἔρχεται ἀπὸ τὸν ἀνατολικὸν δρόμον, πάτερ μου· εἶναι ἄρα γε καὶ αὕτὴ τοῦ Μαρκεσίου;

Ἐπὶ τέλους δὲ, ὅτε τὸ παιδίον κατῶρθωσε νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ σύραν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ φορέματος «ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ αἴφνης εἶδε τρομερὸν θέαμα.» Ἦτο βεβχιότατον ὅτι καὶ ἄλλη ἀμάξα, συρομένη μὲν ὑπὸ ἑξ ἵππων, ἀκολουθουμένη δὲ ὑπὸ τεσσάρων ὑπηρετῶν, κατήρχετο τοσοῦτον δρομαίως ἀπὸ τοῦ δυτικῶν λόφου, ὥστε ἦτο δύσκολον νὰ ἐννοήσῃ τις ποία τῶν ἀμαξῶν θὰ ἔφθανε πρώτη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ πύργου. Ἡ μὲν μία ἦτο πρασίνη, ἡ δὲ ἑτέρα γλαυκὴ· οὐδέποτε δὲ τὰ πράσινα καὶ γαλανὰ ἄρματα τῶν ἵπποδρομιῶν τῆς Ῥώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως συνεκίνησαν τοὺς πολίτας, ὅσον ἡ διπλῆ αὕτη ἐμφάνισις τῶν ἀμαξῶν κατετάραξε τὸ πνεῦμα τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος. Πάντες ἐνθυμούμεθα καλῶς τὴν τρομερὰν ἐπιφώνησιν τοῦ θνήσκοντος κακούργου, ὅστις, βλέπων πάντοτε ἐνώπιον αὐτοῦ φάντασμα, περιέγραφεν αὐτὸ εἰς τοὺς περὶ αὐτόν. Φίλος τις, ἐπιθυμῶν νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὸν ἀπὸ ὀπτασίαν τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζε προερχομένην ἐξ ὑποχονδρίας, ἔθεσεν ἐνώπιόν του ἀνθρωπῶν

μεταμφιεσμένον κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ φαντάσματος· «Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ ἐκπνέων ἀμαρτωλὸς, ὅστις φαίνεται ὅτι ἔβλεπε τότε καὶ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἰδανικὸν φάντασμα, τόρα βλέπω δύο!»

Ἡ ἀπορία τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος, ἰδόντος τὴν διπλασίαν ταύτην τῆς ἐπισκέψεως, δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον δυσάρεστος καὶ μάτην προσεπάθει νὰ ἐξηγήσῃ αὐτήν. Δὲν εἶχε γείτονα δυνάμενον νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν ἄνευ τῆς προειδοποιήσεως τῆς ὀρισμένης ὑπὸ τῆς ἐθιμοταξίας, κατὰ τὴν ἐποχὴν μάλιστα ἐκείνην, ὅτε αὕτη ἦτο τοσοῦτον σεβαστή. Βεβαίως εἶναι ἡ Λαίδη Ἄστον, ἔλεγεν εἰς αὐτὸν ἡ συνείδησίς του, δίδουσα συγχρόνως καὶ ὑποψίας τινὰς περὶ τῆς αἰτίας τῆς αἰφνιδίας καὶ μὴ ἀναγγεληθείσης ταύτης ἐπιστροφῆς. Ἐνόησεν ὅτι εἶχε συλληφθῆ ἐπ' αὐτοφώρῳ καὶ ὅτι οἱ σύντροφοι, μετὰ τῶν ὁποίων θὰ εὗρισκεν αὐτὸν, ἤθελον βεβαίως εἶσθαι πολλὰ δυσάρεστοι εἰς αὐτήν· μόνη δὲ ἐλπίς ὑπελείπετο αὐτῷ, ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε μεγίστην συναίσθησιν τῆς ἀξιοπροεπείας, καὶ ὅτι αὕτη ἤθελεν ἐμποδίσαι τὴν δημοσίαν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς τῆς. Τόσον δὲ ἦτο ἀπνησυχολημένος μὲ τοὺς φόβους καὶ τὰς εἰκασίας του, ὥστε ἐλησμόνησε καὶ τὰς περιποιήσεις τὰς ὁποίας εἶχε προσχεδιάσει διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Μαρκεσίου Α—.

Πλὴν τὰ αἰσθήματα ταῦτα τοῦ φόβου δὲν ἐγεννήθησαν εἰς μόνου τοῦ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον τὴν καρδίαν.

— Ἡ μήτηρ μου!., ἡ μήτηρ μου ἔρχεται! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία ὠχριάσασα, συνενώσασα τὰς χεῖρας καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ρέιβενσγούδ.

— Καὶ ἂν ἦναι ἡ Μιλαίδη Ἄστον, εἶπεν ὁ μνηστὴρ αὐτῆς ταπεινῇ τῇ φωνῇ, διατί φοβεῖσαι τόσον; . . Βεβαίως ἡ ἐπάνοδος μητρὸς εἰς τὴν οἰκογένειάν της μετὰ ἀπουσίαν τόσων ἡμερῶν διεγείρει συνήθως ἄλλα αἰσθήματα ἢ φόβον καὶ τρόμον.

— Δὲν γνωρίζεις τὴν μητέρα μου, εἶπεν ἡ Λουκία μὲ φωνὴν ἥτις μόλις ἤκούετο ἐκ τοῦ φόβου· τί θὰ εἶπῃ ὅταν θὰ σὲ ἰδῇ ἐδῶ!

— Ἄν ἡ παρουσίᾳ μου δυσαρεστήτῃ τόσον αὐτήν, ἀπεκρίθη ὁ Ρέιβενσγούδ ὑπερηφάνως, ὥστε νὰ φοβῆσαι, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἔμεινα πάρα πολὺ ἐδῶ. Ἀγαπητῇ μου Λουκία, προσέθηκε μετὰ γλυκύτητος καὶ προσπαθῶν νὰ ἐμψυχώσῃ αὐτήν, μὴ ἔχῃς τόσον παιδικούς φόβους· διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς μητρὸς σου· εἶναι γυνὴ ἀνή-

κουσα εἰς μεγάλην οἰκογένειαν . . . γυνὴ εὐγενῆς καὶ γνωρίζουσα καλῶς τὸν κόσμον καὶ τί ὀφείλει εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ εἰς τοὺς φιλοξενουμένους παρ' αὐτοῦ.

Ἡ Λουκία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ὡς ἂν ἡ μήτηρ αὐτῆς, καὶ ἀπὸ ἡμίσεος μιλίου ἀπόστασιν, ἠδύνατο νὰ ἴδῃ καὶ ἐξετάσῃ τὴν διαγωγὴν της, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τοῦ Ρεϊβενσγούδ καὶ, λαβοῦσα τὸν βραχίονα τοῦ Ἑρρίκου, διευθύνθη πρὸς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ δώματος καὶ ὁ Σφραγιδοφύλαξ δὲ κατέβη εἰς τὸν προφυλάκιον, μὴ προσκαλέσας τὸν Ἑδγάρ νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὸν, ὥστε ὁ νέος εὐγενῆς ἴστατο εἰς τὸ δῶμα μεμονωμένος ὡς ἐγκαταλειφθεὶς παρὰ πάντων τῶν κατοίκων τοῦ πύργου.

Τοῦτο δὲν ἤρεσκε βεβαίως εἰς ἄνθρωπον τοσοῦτον ὑπερήφανον ἅμα δὲ καὶ πτωχόν, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι θυσιάζει τὴν βαθεῖαν ἐρριζωμένην ὀργὴν του, καὶ ὅτι συγκατανεύων νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον προεξέειν ἀλλὰ δὲν ἐλάμβανε χάριν.

— Δύναμαι νὰ συγχωρήσω τὴν Λουκίαν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· εἶναι νέη, δειλή καὶ αἰσθάνεται ὅτι συνεδέθη ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς μητρὸς της καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ ἐνθυμηθῇ μὲ ποῖον συνεδέθη καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ ὑποπτεύσω ὅτι ἐντρέπεται διὰ τὴν ἐκλογὴν της. Ὅσον διὰ τὸν Λόρδον Σφραγιδοφύλακα, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου εἶδε τὴν ἄμαξαν τῆς Λαίδης Ἄστον, ἔχασε καὶ νοῦν καὶ πνεῦμα καὶ τρόπον καὶ συμπεριφορὰν. Πρέπει νὰ περατηρήσω καλὰ πῶς θὰ τελειώσουν ὅλα αὐτὰ καὶ, ἂν μὲ δώσουν αἰτίαν νὰ νομίσω ὅτι τοὺς εἶμαι δυσάρεστος, ἢ ἐπίσκεψίς μου θὰ τελειώσῃ εὐθύς.

Τοιαύτας ὑποψίας ἔχων κατὰ νοῦν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοῦ δώματος καὶ, ἐλθὼν εἰς τὰ ἵπποστάσια τοῦ πύργου, προσέταξεν ὅπως ἐτοιμασθῇ ὁ ἵππος αὐτοῦ ὥστε νὰ μὴ βραδύνῃ, ἂν ἠναγκάζετο, νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἐνταύτῳ οἱ ὀδηγοὶ καὶ τῶν δύο ἄμαξων, αἵτινες εἶχον τοσοῦτον κατατάρξει τοὺς κατοίκους τοῦ πύργου, παρετήρησαν ὅτι διευθύνοντο ἀμφότεραι διὰ διαφόρων ὁδῶν εἰς τὸ αὐτὸ κέντρον, εἰς τὴν εἴσοδον δηλαδὴ τοῦ πύργου τοῦ Ρεϊβενσγούδ. Εὐθύς δὲ οἱ ἄμαξηλάται τῆς Μιλαίδης Ἄστον ἔλαβον τὴν προσταγὴν νὰ ἐπιταχύνωσι τὸ βῆμα, εἰ δυνατόν, διότι ἡ κυρία αὐτῶν ἐπεθύμει νὰ προφθάσῃ νὰ λάβῃ συνέντευξιν μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς πρὶν φθάσωσιν οἱ ξένοι. Ἐξ ἄλλου μέρους, ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ Μαρκεσίου, ἐπιθυμῶν νὰ διατη

ρήση τὴν ἀξιοπρέπειαν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ κυρίου του, καὶ παρατηρῶν ὅτι ὁ ἀντίπαλος ἀμαξηλάτης ἐδιπλασίασε τὸ βῆμα, ἀπεφάσισεν, ὡς ἀληθῆς ἐν μάστιγι συνάδελφος, νὰ τηρήσῃ τὸ πρωτεῖόν του. Ὡστε καὶ τοῦτο συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ συγχίση ἔτι πλέον τὰς ἰδέας τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος ἰδόντος, ὅτι αἱ ἀπολειφθεῖσαι ὀλίγα στιγμή μαὶ ὅπως σκεφθῆ περι τοῦ πρακτέου ἠλαττώθησαν ἕνεκα τῆς ταχύτητος τῶν ἀγωνιζομένων ἀμαξηλατῶν, οὔτινες, ἀτενίζοντες ἀγρίως ἀλλήλους καὶ μαστιγοῦντες σφοδρῶς τοὺς ἵππους, κατέβαινον ὡς ἀστραπὴ ἀπὸ τοῦ λόφου, ἐνῶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἵππεῖς ἠναγκάστησαν καὶ οὗτοι νὰ ταχύνωσι τὸ βῆμα, ὅπως μὴ μείνωσιν ὀπίσω.

Ἡ μόνη ἐλπίς σωτηρίας, ἥτις ἔμεινεν εἰς τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ, ἦτο ἡ πιθανότης ὅτι θὰ ἀνεποδογυρίζετο μία τῶν ἀμαξῶν, καὶ ὅτι ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἢ ὁ μαρκέσιος θὰ συνέτριβον τὰ ὀστᾶ των.

Δὲν δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ἂν ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἐπρόφερε καθαρῶς τοιαύτην ἐπιθυμίαν, ἀλλὰ δὲν ἔχω καὶ λόγον νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ λύπη του εἰς τοιαύτην περίπτωσιν θὰ ἦτο ἀπαρηγόρητος. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ ἐλπίς ἐματαιώθη· διότι ἡ Μιλαίδη Ἄστον, ἂν καὶ δὲν ἐφοβεῖτο, ἤρχισεν ὅμως νὰ βλέπῃ πόσον γελοῖον ἦτο νὰ διαγωνίζηται πρὸς ξένον ὑψηλῆς περιωπῆς εἰς ἵπποδρόμιον τοῦ ὀποίου τὸ τέρμα ἦτο ἡ πύλη τοῦ πύργου αὐτῆς· διὸ διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην, ὅτε ἐπλησίασεν εἰς τὴν εἴσοδον, νὰ βραδύνῃ τὸ βῆμα καὶ νὰ ἀφήσῃ τὰ πρωτεῖα εἰς τὸ ὄχημα τοῦ ξένου· εἰς τὴν προσταγὴν ταύτην εὐχαρίστως ὑπήκουσεν ὁ ἀμαξηλάτης ὡς σώζουσιν ἐγκαίρως τὴν τιμὴν αὐτοῦ, διότι οἱ ἵπποι τοῦ ὀχήματος τοῦ μαρκεσίου ἦσαν, εἰμὴ καλλίτεροι, βεβαίως ὅμως ὀλιγώτερον κεκοπιακότες τῶν τῆς Λαίδης Ἄστον. Ἀναχαιτίσας λοιπὸν αὐτοὺς, ἀφῆκε νὰ εἰσέλθῃ πρώτη εἰς τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὸν πυλῶνα ἢ πρασίνη ἀμαξα μεθ' ὅλης τῆς συνοδίας αὐτῆς· αὕτη δὲ διῆλθε μὲ τὴν ταχύτητα ἀνέμου, διότι ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ Μαρκεσίου, μόλις εἶδεν ὅτι τῶ ἐχαρίζετο τὸ πρωτεῖον, καὶ περιφρονῶν τὴν χάριν, εὐθὺς ἐδιπλασίασε τὸ βῆμα καὶ διελθὼν μεταξὺ τῶν πυκνῶν πτελεῶν αἵτινες ἐσκίαζον τὸν δρόμον ἐφθασεν εἰς τὸν πύργον, ἐνῶ τὸ ὄχημα τῆς κυρίας Ἄστον ἦτο ἔτι μακρὰν καὶ ἐπροχώρει βραδέως.

Ἐνώπιον τοῦ πύργου καὶ ὑπὸ τὸν πυλῶνα διὰ τοῦ ὀποίου εἰσῆρχοντο οἱ ξένοι εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλήν, ἵστατο ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄ-

στον, τεταραγμένος, πλησίον δὲ αὐτοῦ ὁ νέος υἱὸς καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ καὶ ὅπισθεν πλῆθος ὑπηρετῶν διαφόρων τάξεων, τῶν μὲν φερόντων στολὰς τῶν δὲ ἀπλᾶς ἐνδυμασίας. Οἱ εὐγενεῖς τῆς Σκωτίας κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦσαν γνωστοὶ διὰ τὴν παράδοξον πληθὺν τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες ὅμως δὲν ἐπληρόνοντο ἀδρῶς, διότι εἰς τὸν τόπον ἐκείνον ὑπῆρχον πολλαὶ μὲν χεῖρες ὀλιγίστη δὲ ἐργασία.

Ἄνθρωπος ὡς ὁ Σὶρ Οὐέλλιαμ Ἄστον, ἔχων τοσαύτην πείραν τοῦ κόπμου, ἐκράτει ἀποχρώντως ἑαυτοῦ ὥστε νὰ μὴ μένη πολὺ ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ καὶ κατὰ τὰς δυσκολωτέρας περιστάσεις τοῦ βίου του. Ὄθεν ἐδέχθη τὸν Μαρκέσιον, καταβαίνοντα ἀπὸ τῆς ἀμάξης, μετὰ τῆς συνήθους φιλοφροσύνης, καὶ, ὀδηγήσας αὐτὸν εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν, ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ ταξείδιόν του ὑπῆρξεν εὐτυχές. Ὁ Μαρκέσιος ἦτο ὑψηλὸς, καλῶς κατεσκευασμένος, φυσιογνωμίαν ἔχων νουνεχῆ καὶ εὐφυᾶ καὶ ὄμμα εἰς τὸ ὁποῖον τὸ πῦρ τῆς φιλοδοξίας εἶχεν ἀντικαταστήσει πρὸ τινων ἐτῶν τὴν ζωηρότητα τῆς νεότητος· εἶχε δὲ τὸ ἦθος ὑπερήφανον καὶ τολμηρὸν συγκιωνόμενον ἐκ τῆς συνηθείας τῆς περισκέψεως, καὶ τῆς ἐπιθυμίας ἣν εἶχεν ἐξ ἀνάγκης ὡς ἀρχηγὸς μερίδος νὰ αὐξήσῃ τὴν δημοτικότητα αὐτοῦ. Ἀπεκρίθη εὐμενῶς εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐρωτήσεις τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος καὶ παρουσιάσθη ἐπισήμως εἰς τὴν Λουκίαν Ἄστον· κατὰ τὴν παρουσίαν δὲ ταύτην ἐφάνη τὸ πρῶτον σύμπτωμα τῆς ἰδέας ἣτις ἐτάραττε τὸν νοῦν τοῦ Σφραγιδοφύλακος, διότι παρουσίασε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰπὼν « ἡ σύζυγός μου ἡ Μιλαΐδη Ἄστον. »

Ἡ Λουκία ἐμειδίασεν, ὁ δὲ Μαρκέσιος ἐφάνη ἀπορῶν διὰ τὴν μεγίστην νεότητα τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, ἐννοήσας τὴν ἀπροσεξίαν του, προσεπάθησεν, εἰ καὶ μετὰ δυσκολίας, νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴν.

— Ἐπρεπε νὰ εἰπῶ, ἡ κόρη μου, μιλόρδε· ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι εἶδα τὸ ὄχημα τῆς Μιλαΐδης Ἄστον ἐρχόμενον εἰς τὸν πύργον ὀλίγον μετὰ τὸ ἐδικόν σας καὶ . . .

— Μὴ δικαιολογήσθε, μιλόρδε, ἀπεκρίθη ὁ εὐγενὴς ξένος· ἐπιτρέψατέ με νὰ σᾶς παρκαλέσω νὰ ὑπάγετε ὅπως ὑποδεχθῆτε τὴν σύζυγόν σας καὶ ἀφήσατέ με ἐδῶ νὰ κάμω τὴν γνωριμίαν τῆς θυγατρὸς σας. Κατεντρέπομαι διότι οἱ ὑπνρέται μου δὲν ἀφῆκαν νὰ διέλθῃ πρώτη ἡ κυρία τοῦ πύργου· ἀλλὰ γνωρίζετε, μιλόρδε,

ἔτι ἐνόμιζα ὅτι ἡ Μιλαίδη Ἄστον ἦτο ἀκόμη ἀπούσα. Σὰς παρακλώ, μιλόρδε, ἀφήσατε τὴν ἐθιμοταξίαν, καὶ ὑπάγετε νὰ ὑποδεχθῆτε τὴν σύζυγόν σας.

Τοῦτο ἐπεθύμει καὶ ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, καὶ εὐθὺς ὠφελήθη ἀπὸ τῆς εὐγενοῦς προτάσεως τοῦ μαρκεσίου. Ἢλπιζεν ὅτι, ἂν ἔβλεπε τὴν Λαίδη Ἄστον ἰδιαίτερος καὶ ὑπέφερε τὴν πρώτην ὁρμὴν τῆς ὀργῆς της, θὰ κατώρθου νὰ προδιαθέσῃ αὐτὴν οὕτως, ὥστε νὰ ὑποδεχθῆ τοὺς ξένους φιλοφρόνως καὶ εὐπρεπῶς. Ὅτε λοιπὸν ἐσταμάτησε τὸ ὄχημα, ὁ βραχίων τοῦ προσεκτικοῦ συζύγου ἦτο ἕτοιμος νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν ὅπως καταβῆ· ἀλλ' ἐκείνη, προσποιουμένη ὅτι δὲν ἔβλεπεν, ἀπόθησε τὸν βραχίονα αὐτοῦ καὶ ἐζήτησε τὸν τοῦ λοχχοῦ Κρεϊγγεγέλτ, ὅστις ἴστατο παρὰ τὴν ἄμαξαν, τὸν πῖλον ἔχων ἀνά χειρας καὶ ἐκπληρῶν χρέη *cavaliere servente* ἢ ἐπιπότου συνοδεύσαντος αὐτὴν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδίου· στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ σεβαστοῦ τούτου προσώπου, διέβη τὴν αὐλὴν, ἀποτείνουσα μὲν πρὸς τοὺς διαφόρους ὑπηρέτας λέξεις τινὰς καὶ δίδουσα ὀδηγίας, οὐδὲ βλέμμα ὁμῶς ῥίπτουσα πρὸς τὸν Σὶρ Οὐίλλιαμ, ὅστις μάτην προσεπάθει νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἀκολουθῶν μέχρι τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἔπου, εἰσελθόντες, εὗρον τὸν Μαρκέσιον συναλεγομένον μετὰ τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεϊθενσγούδ, διότι ἡ Λουκία εἶχεν ὑπεκφύγει ἄμα εὐρούσα τὴν εὐκκιρίαν. Πάντες ἐφαίνοντο ἀμνηχανοῦντες ἐκτὸς τοῦ Μαρκεσίου Α—· διότι καὶ αὐτὸς ὁ αὐθάδης Κρεϊγγεγέλτ ἠδυνάτει νὰ κρύψῃ τὸν φόβον τὸν ὁποῖον ἐπροξένει εἰς αὐτὸν ὁ Ἐδγάρ· οἱ δὲ λοιποὶ ἠσθάνοντο ἀμνηχανίαν διὰ τὴν ἀπροσδόκητον θέσιν εἰς ἣν εὕρισκοντο.

Ὁ Μαρκέσιος, μάτην περιμείνας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸν ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον εἰς τὴν σύζυγόν του, ἀπεφάσισε νὰ παρουσιασθῆ μόνος.

— Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, εἶπε προσαγορεύων τὴν Κυρίαν Ἄστον, μὲ παρουσίασε πρὸ ὀλίγου τὴν θυγατέρα του ἀντὶ τῆς συζύγου του . . . πολλὰ εὐκόλως δύναται τὸρα νὰ ἀπατηθῆ ἐπίσης καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὴν Μιλαίδη Ἄστον ὡς θυγατέρα του, τοσοῦτον μικρὰ εἶναι ἡ διαφορὰ μετὰξὺ ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἐνθυμοῦμαι πρὸ τινῶν χρόνων. . . Ὅθὰ μὲ ἐπιτρέψῃ ἄρά γε νὰ τῇ ἀνευθυμίσω ἀρχαίαν γνωριμίαν ἣτις ζητεῖ τὴν φιλοξενίαν της σήμερον;

Ἐχαιρέτισε δὲ τὴν Μιλαΐδην Ἄστον μετὰ τοσαύτης χάριτος, ὥστ' ἄν ἦτο φόβος ν' ἀποκρουσθῆ.

— Ἡ ἐπίσκεψίς μου, ἐξηκολούθησε, Μιλαΐδη Ἄστον, εἶναι ἐπίσκεψις εἰρήνης, καὶ διὰ τοῦτο ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἐξάδελφόν μου, τὸν νέον Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ, καὶ νὰ ζητήσω τὴν εὐνοίαν σας ὑπὲρ αὐτοῦ.

Καὶ ἡ μὲν Μιλαΐδη Ἄστον ἠναγκάσθη νὰ χαιρετίσῃ τὸν νέον· ἀλλ' ὁ χαιρετισμὸς αὐτῆς ἐγένετο μετ' ἠθους τοσοῦτον ὑπερηφάνου, ὥστε ὠμοιάζε μᾶλλον πρὸς καταφρόνησιν. Ὁ δὲ Ρεΐβενσγούδ ἠναγκάσθη νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ὁ τρόπος μεθ' οὗ ἐγένετο ἡ ὑπόκλισις ἦτο ἡ ἀνταπόδοσις, τῆς περιφρονήσεως διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ὑποδοχθῆ αὐτὸν ἡ οἰκοδέσποινα.

— Ἐπιτρέψατέ με, μιλόρδε, εἶπεν ἡ Λαΐδη Ἄστον, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν φίλον μου.

Ὁ Κρεΐγεγγέλτ ἐχαιρέτισε τὸν Μαρκέσιον, διὰ τοῦ αὐθάδους τρόπου τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι τῆς τάξεώς του θεωροῦσιν ὡς ἀταραξίαν· ἀλλ' εὗτος μόνις ἀντεχαιρέτισεν αὐτόν.

Μετὰ ταῦτα, στραφείσα πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς·

— Καὶ σεῖς καὶ ἐγὼ, Σιρ Οὐβίλλιαμ, εἶπε (καὶ οὗτοι ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι λόγοι τοὺς ὁποίους ἀπέτεινεν εἰς αὐτόν), ἐκάμαμεν νέας γνωριμίας ἀφ' ὅτου ἀπεχωρίσθημεν . . . ἐπιτρέψατέ με λοιπὸν νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν λοχαγὸν Κρεΐγεγγέλτ.

Ὁ λοχαγὸς ἔκλινε πάλιν τὴν κεφαλὴν, ἐκίνησε τὸν πῖλον αὐτοῦ καὶ ἀντεχαιρέτίσθη ὑπὸ τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος δι' ἀνησύχου προθυμίας, ἀπεδεικνυούσης ὅτι ἐπεθύμει εἰρήνην καὶ ἀμνηστίαν διὰ πάντα τὰ διαμαχόμενα μέρη καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς συμμάχους.

— Ἐπιτρέψατέ με νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ, εἶπεν εἰς τὸν λοχαγὸν ἀκολουθῶν τὸ φιλικὸν τοῦτο σύστημα.

Ἄλλ' ὁ Ἐδγάρ ἀνωρθώθη ὑπερηφάνως καὶ, οὐδὲ κ' ἂν βλέμμα ρίψας ἐπὶ τοῦ παρουσιαζομένου εἰς αὐτόν, εἶπε μὲ ὕφος περιφρονητικόν·

— Ὁ λοχαγὸς Κρεΐγεγγέλτ καὶ ἐγὼ γνωριζόμεθα κάλλιστα·

— Κάλλιστα . . . κάλλιστα . . . ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς γογγύζων, ὡς ἂν ἦτο ἡχώ. Ἐκίνησε δὲ τὸν πῖλον αὐτοῦ μὲ πολλὰ μικροτέραν

εὐκίνησιαν ἢ ὕσση ὅτε ἔχαιρέτισε τὸν Μαρκέσιον καὶ τὸν Σφραγιδοφύλακα.

Ἐν τοσούτῳ ὁ Λόκαρτ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τριῶν ὑπηρετῶν, εἰσῆλθε φέρων οἶνον καὶ ἄλλα δροσιστικά ποτά, τὰ ὁποῖα συνειθίζον νὰ προσφέρωσι, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, πρὸ τοῦ γεύματος ὡς ἐρεθιστικά τῆς ὀρέξεως· ὅτε δὲ ἐτέθησαν ἐνώπιον τῶν ξένων, ἡ Λαίδη Ἄστον ἐζήτησε τὴν ἄδειαν ν' ἀποσυρθῆ ὀλίγον μετὰ τοῦ συζύγου της, διότι εἶχον νὰ ὁμιλήσωσι περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως. Ὡς εὐκόλως ἐννοεῖται, ὁ Μαρκέσιος παρεκάλεσεν αὐτὴν νὰ μὴ ἐμποδισθῆ ἐξ αἰτίας αὐτῶν· ὁ δὲ Κρεϊγεγγέλτ, ἀφ' οὗ ἐρρόφησε μετὰ σπουδῆς καὶ δεύτερον ποτήριον οἴνου τῶν Καναρίων νήσων, ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ καὶ αὐτὸς, μὴ αἰσθανόμενος μεγίστην εὐχαρίστησιν νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τοῦ Μαρκεσίου Λ—καὶ τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεϊβενσγούδ· διότι τοῦ μὲν πρώτου ἡ παρουσία ἐστενοχῶρει, τοῦ δὲ δευτέρου κατετρόμαζεν αὐτόν. Εἶπε δὲ δικαιολογούμενος ὅτι ἀπεσύρετο ὡς ἔχων νὰ δώσῃ ὀδηγίαν διὰ τὸν ἵππον καὶ τὰ ἐνδύματά του, ἂν καὶ ἡ Μιλαίδη Ἄστον προσέταξε τὸν Λόκαρτ νὰ περιποιηθῆ ὅσον τὸ δυνατόν κάλλιον τὸν λοχαγὸν Κρεϊγεγγέλτ. Ὅθεν ὁ Μαρκέσιος καὶ ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ ἔμειναν μόνοι ἵνα διακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους τὰς παρατηρήσεις αὐτῶν περὶ τῆς ὑποδοχῆς ἣν ἔλαβον, ἐνῶ ἡ Λαίδη Ἄστον ἀνεχώρησεν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὁμοιάζοντος πρὸς κκοῦργον κατὰδικον καὶ ἦλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Μόλις δὲ εἰσῆλθον ἀμφοτέροι καὶ ἡ Μιλαίδη ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν δρόμον εἰς τὴν ἀγρίαν ὀργῆν, τὴν ὁποίαν ἔως τότε εἶχε καταστήλει μετὰ κόπου αἰδουμένη τοὺς ξένους. Ἐκλείσει τὴν θύραν ἅμα εἰσελθόντος τοῦ περιφόβου λόρδου Σφραγιδοφύλακος, ἀπέσυρε τὸ κλειδίον, καὶ ἔχουσα τὸ ἦθος, οὔτινος τὰ σπάνια θέληγτρα δὲν εἶχεν ἐλαττώσει ὁ χρόνος, προσέτι δὲ καὶ βλέμματα ἐκφράζοντα, ἀπόφασιν καὶ ὀργῆν, εἶπε ταῦτα πρὸς τὸν ἔντρομον σύζυγόν της:

— Μιλόρδε, δὲν ἀπορῶ πολὺ διὰ τὰς γνωριμίας τὰς ὁποίας εὐηρεστήθητε νὰ κάμετε κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, διότι εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνοι μὲ τὴν γέννησιν καὶ τὴν ἀνατροφὴν σας. Τώρα ἀναγνωρίζω ὅτι μεγάλως ἔσφαλα ἐλπίσασα ἐκ μέρους σας ἄλλην διαγωγὴν· εἶμαι ἄρα ἀξία τῆς ποινῆς τὴν ὁποίαν μὲ προετοιμάζετε.

— Ἀγαπητὴ μου Μιλαίδη Ἄστον, . . . ἀγαπητὴ μου Ἐλεονώρα,

εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, ἀκουσε ὀλίγον τὸν ἄρθρον λόγον καὶ θὰ σὲ πείσω ὅτι ἔπραξα πᾶν ὅ,τι ἀρμόζει εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς οικογενείας μας καὶ τὰ συμφέροντά της.

— Τὰ συμφέροντα τῆς ἰδικῆς σου οικογενείας σὲ θεωρῶ ἀξιώτατον νὰ υπερασπίσης, ἀπεκρίθη ἡ παρωργισμένη κυρία, καὶ δύνασαι νὰ φυλάξης τὴν ἀξιοπρέπειάν της, ἂν ἔχη τοιαύτην . . . Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ ἰδική μου ἀξιοπρέπεια εὐρίσκεται ἀδιαλύτως συνδεδεμένη μετ' αὐτῆς, θὰ μὲ ἐπιτρέψῃς νὰ προσέξω μῆπως τὴν προσβάλη τι.

— Πλὴν τί ἔχεις, τί θέλεις, Μιλαΐδῃ Ἄστον; ἠρώτησεν ὁ σύζυγος. Τί σὲ δυσαρεστεῖ; Διατί μετὰ ἀπουσίαν τόσον μακρὰν μὲ κατηγορεῖς τοιουτοτρόπως μόλις ἐφθασες;

— Ἐρώτησε τὴν συνειδησίην σου, Σὶρ Οὐίλλιαμ' ἐξέτασε καλὰ τί σὲ ἐβίασε νὰ ἀρνηθῆς τὴν πολιτικὴν μερίδα καὶ τὰς ἰδέας εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκεις· εἶπέ με, διότι τὸ ἀγνοῶ, τί σὲ ἔκαμε νὰ ἀποφασίσῃς σχεδὸν νὰ ὑπανδρεύσῃς τὴν μονογενῆ κόρην σου μὲ ἓνα χρεωκόπον ἰακωβίτην ἐπαίτην, τὸν ἀρχαῖον καὶ θανάσιμον ἐχθρὸν τῆς οικογενείας σου;

— Ἀλλὰ, ἐν ὀνόματι τῆς εὐγενείας καὶ τῆς φρονήσεως, τί ἔπρεπε νὰ κάμω, κυρία; ἀπεκρίθη ὁ σύζυγος αὐτῆς. Δὲν ἦτο αἰσχρὸν νὰ διώξω ἀπὸ τὸν οἶκόν μου νέον εὐγενῆ, ὅστις ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς μου καὶ τὴν ἰδικήν μου πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν;

— Ἐσωσε τὴν ζωὴν σου! ἤκουσα καὶ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, εἶπεν ἡ μιλαΐδῃ. Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἐφοβήθη μίαν ἀγελάδα καὶ ἐξέλαβε τὸν νέον τὸν φονεύσαντα αὐτὴν ἀντὶ τοῦ Γκὺ Οὐόρουϊκ (Guy Warwick) ὁ πρῶτος κρεωπώλης τοῦ Χάδιγκτον ἠμποροῦσε νὰ ἔχη τὰς αὐτὰς ἀξιώσεις εἰς τὴν φιλοξενίαν σου.

— Μιλαΐδῃ Ἄστον, ἐτραύλισεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, τοῦτο εἶναι ἀνυπόφορον . . . μάλιστα ἀφ' οὗ εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ εὐχαριστήσω κάμωνν πᾶσαν θυσίαν . . . εἶπέ με μόνον τί θέλεις, τί ἐπιθυμεῖς;

— Κατάβα, πήγαινε πρὸς τοὺς ξένους σου, εἶπεν ἡ ἀλαζῶν γυνή, ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν Ρεϊβενσγούδ, διότι ἡ ἀφιξίς τοῦ λοχαγοῦ Κρεϊγεγγέλτ καὶ ἄλλων τινῶν φίλων καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν διαμονὴν του εἰς τὸν πύργον ἔνεκεν ἐλλείψεως δωματίων . . . Περιμένω τὸν Κύριον Ἐϋστον Βακλώ.

— Θεέ μου, κυρία! ἀνέκραξεν ὁ σύζυγός της. Ὁ Ρεϊβενσγούδ νὰ

φύγη διὰ τὴν ἀφήση τὸπον εἰς τὸν Κρείγεγγέλτ, εἰς γνωστὸν χαρτοπαίκτην, ἀγύρτην καὶ συνωμότην . . . Μόλις ἠμπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ νὰ ἀφήσω αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν μου· σὲ βεβαιῶ δὲ ὅτι ἠπόρησα πολὺ ὅταν τὸν εἶδα συντροφεύοντα τὴν σύζυγόν μου.

— Ἀφ' οὗ τὸν εἶδες μαζὴ της, ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῆς, ἀπεκρίθη ἡ γλυκεῖα αὕτη σύντροφος, ὅτι εἶναι ἄξιος τῆς συναναστροφῆς της. Ὅσον δὲ δι' αὐτὸν τὸν Ρεϊβενσγούδ, θὰ πάθῃ ὅ,τι τὸν χρειάζεται καὶ θὰ τῷ ἀποδοθῇ ὅ,τι ἔκαμεν εἰς ἓνα πολύτιμον φίλον μου, ὅστις εἶχε τὴν δυστυχίαν νὰ φιλοξενηθῇ παρ' αὐτοῦ πρό τινος καιροῦ. Πλὴν ἀποφάσισε· διότι, ἂν ὁ Ρεϊβενσγούδ δὲν φύγῃ ἀπὸ τοῦτον τὸν πύργον, θὰ φύγω ἐγώ.

Ὁ Σίρ Οὐέλλιαμ. Ἄστον ἐβάδιζεν ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ δωματίου εἰς τὸ ἄλλο μετὰ μεγίστης ταραχῆς· ὁ φόβος, ἡ ἐντροπὴ καὶ ἡ ἔργη ἐπάλαιον πρὸς τὴν εὐλάβειαν τὴν ὁποίαν προσέφερε συνήθως εἰς τὴν μιλαίδην. Ἐπὶ τέλους δὲ ἡ πάλη ἐτελειώσεν, ὅπως συμβαίνει εἰς πάντας τοὺς δειλοὺς νόας εἰς παρομοίας περιστάσεις, ἀπεφάσισε δηλαδὴ νὰ πατήσῃ τὴν μέσσην ὁδόν.

— Σὲ λέγω εἰλικρινῶς, κυρία, ὅτι οὔτε δύναμαι, οὔτε θέλω νὰ κάμω τὴν προσβολὴν τὴν ὁποίαν με προτείνεις εἰς τὸν κύριον τοῦ Ρεϊβενσγούδ . . . δὲν εἶναι ἄξιος τοιαύτης διαγωγῆς ἐκ μέρους μου. Ἄν ἦσαι τόσον ἄφρων ὥστε νὰ θέλῃς νὰ ἐξυβρίσῃς ἄνθρωπον εὐγενῆ ὑπὸ τὴν στέγην σου, δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἐμποδίσω· ἀλλὰ ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ γίνω ὄργανον τοσοῦτον ἀτόπου διαγωγῆς.

— Δὲν θὰ γίνῃς; ἠρώτησεν ἡ μιλαίδη.

— Ὅχι, μὰ τὸν Θεόν, κυρία! δὲν θὰ γίνω! ἀπεκρίθη ὁ σύζυγός της· ζήτησέ με ὅ,τι θέλεις, τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι σύμφωνον μὲ τὸ πρέπον· νὰ ὀλιγοστεύσω μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰς εὐκαιρίας τοῦ νὰ τὸν βλέπω· ἀλλὰ, νὰ τὸν εἰπῶ νὰ φύγῃ, δὲν θὰ συγκατανεύσω εἰς τοῦτο ποτέ.

— Λοιπὸν τὸ χρέος τῆς ὑποστηρίξεως τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας μένει εἰς ἐμὲ, καθὼς πολλάκις συνέβη· εἶπε καὶ καθήσασα ἔγραψε ταχέως λέξεις τινάς.

Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, ἰδὼν αὐτὴν ἀνοίγουσαν τὴν θύραν ὅπως καλῆσῃ τὴν ὑπηρέτιδα, προσεπάθησε καὶ πάλιν νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ λάβῃ ἀπόφασιν τοσοῦτον κατεσπευσμένην.

— Σκέφθητι, εἶπε, καλὰ τί κάμνεις, Μιλαίδη Ἄστον . . . καὶ μνεις θανάσιμον ἐχθρόν σου νέον, ὃ ὁποῖος εἶναι πιθανόν ὅτι θὰ ἔχῃ τὸν τρόπον νὰ μᾶς βλάψῃ . . .

— Ἐγνώρισες ποτὲ μέλος τῆς οἰκογενείας τῶν Δούγλας τὸ ὁποῖον νὰ φοβῆται ἐχθρόν; ἀπεκρίθη ἡ μιλαίδη Ἄστον μετὰ καταφρονήσεως.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι τόσον υπερήφανος καὶ ἐκδικητικὸς ὅσον ἑκατὸν Δούγλας καὶ ἑκατὸν διάβολοι. Σκέφθητι τοῦλάχιστον μίαν νύκτα.

— Οὐδὲ στιγμὴν, ἀπεκρίθη ἡ μιλαίδη . . . ἔλα ἐδῶ, Κυρία Πάτουλλο, δὸς τὸ γράμμα τούτο εἰς τὸν νέον Ρεΐβενσγούδ.

— Εἰς τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ἡ Κυρία Πάτουλλο.

— Ναὶ εἰς τὸν Κύριον, ἀφ' οὗ οὕτω πως τὸν ὀνομάζεις.

— Ἐγὼ νίπτω μου τὰς χεῖρας, εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ, καὶ πηγαίνω κάτω εἰς τὸν κῆπον νὰ ἰδῶ ἂν ὁ κηπουρὸς ἐσύναξεν ὀπωρικά διὰ τὸ γεῦμα.

— Πήγαινε, εἶπεν ἡ μιλαίδη ῥίψασα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα περιφρονητικόν, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν διότι ἀφίνεις ὀπίσω σου γυναῖκα τόσον ἀξίαν νὰ προστατεύσῃ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας σου, ὅσον σὺ εἶσαι ἀξίος νὰ φροντίζῃς περὶ σταφυλῶν καὶ ἀπίων.

Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ ἔμεινεν εἰς τὸν κῆπον ἀρκετὸν χρόνον, ὅσον ἡ ἐκρηξις νὰ γίνῃ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του καὶ νὰ παρέλθῃ ἡ πρώτη ὄρμη τῆς ὀργῆς τοῦ Ρεΐβενσγούδ.

Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν εὗρε τὸν Μαρκέσιον Α—, δίδοντα διαταγὰς εἰς τινὰς τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ. Ἐφαίνετο δὲ εἰς ἄκρον δυσηρεστημένος καὶ διέκοψε τὸν λόγον τοῦ Σίρ Οὐίλλιαμ, ἀρχίσαντος νὰ δικαιολογῆται ὅτι ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον· εἶπε δὲ, δεῖξας ἐπιστολήν·

— Ἰποθέτω, Σίρ Οὐίλλιαμ, ὅτι δὲν ἀγνοεῖτε τὸ παράδοξον τοῦτο γράμμα, τὸ ὁποῖον ἡ μιλαίδη Ἄστον εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ γράψῃ εἰς τὸν ἐξάδελφόν μου Ρεΐβενσγούδ . . . καὶ βεβωχίως εἰσθε προετοιμασμένοι νὰ δεχθῆτε τοὺς ἀποχαιρετισμούς μου. . . Ὁ ἐξάδελφός μου ἀνεχώρησεν ἤδη, θεωρήσας περιττὸν νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσῃ, ἀφ' οὗ μάλιστα

λιστα ὄλαι αἱ προηγηθεῖσαι εὐγένειαι σας ἐξηλείφθησαν διὰ τῆς πᾶ^α ραδόξου ταύτης ὕβρεως.

— Σᾶς βεβαιῶ, μιλόρδε, εἶπεν ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ ἔχων ἀνά χεῖρας τὴν ἐπιστολὴν, ὅτι δὲν γνωρίζω τί ἐμπεριέχει. Ἡζεύρω ὅτι ἡ Μιλαϊδὴ Ἄστον εἶναι ὀξύθυμος καὶ ἔχει πολλὰς προλήψεις, καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶμαι καταλυπημένος διὰ πᾶσαν προσβολὴν τὴν ὁποῖαν σᾶς ἔκαμεν· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι ὁ μιλόρδος θὰ συλλογισθῇ ὅτι ἡ μιλαϊδὴ...

— Ἐπρεπε νὰ φερθῇ πρὸς ἀνθρώπους τάξεώς τινος μὲ ἀνατροφὴν ἀξίαν τοῦ γένους της, ὑπέλαβεν ὁ Μαρκέσιος ἀποτελειώσας τὴν φράσιν τὴν ὁποῖαν ἤρχισεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ.

— Ἐχετε δίκαιον, Μιλόρδε, εἶπεν ὁ ταλαίπωρος Σιρ Οὐίλλιαμ· πλὴν ἡ Μιλαϊδὴ Ἄστον εἶναι πάντοτε γυνή... .

— Καὶ ἐπειδὴ εἶναι γυνή, ὑπέλαβεν ὁ Μαρκέσιος, ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ τὰ χρέη τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ φύλλον της. Ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχεται καὶ θὰ μάθω ἀπὸ τὸ στόμα της τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου καὶ ἀπροσδοκῆτου ταύτης προσβολῆς πρὸς πλησιέστατον συγγενῆ μου, ἐνῶ καὶ αὐτὸς καὶ ἐγὼ ἐφιλοξενούμεθα παρὰ τῆς μιλαϊδῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Μιλαϊδὴ Ἄστον. Ἡ φιλονεικία της μετὰ τοῦ Σιρ Οὐίλλιαμ καὶ ἡ μετὰ ταῦτα συνέντευξις μετὰ τῆς θυγατρὸς της δὲν ἐμπόδισαν αὐτὴν νὰ περιποιηθῇ καὶ τὴν ἐνδυμασίαν της. Παρουσιάσθη λοιπὸν κατεστολισμένη καὶ μεθ' ὅλης τῆς λαμπρότητος τὴν ὁποῖαν συνείθιζον αἱ κυρίαι τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Ὁ Μαρκέσιος Α— ἔχαιρέτισεν αὐτὴν ὑπερηφάνως, ἀντεχαιρετίσθη δὲ μετὰ τῆς αὐτῆς ψυχρότητος καὶ ὑπερηφανείας. Λαβὼν δὲ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον τὸ γράμμα τὸ ὁποῖον τῷ εἶχε δώσει, ἐπλησίασεν αὐτὴν καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὸν λόγον ὅτε αὕτη, προλαβοῦσα, εἶπε·

— Βλέπω, μιλόρδε, ὅτι σκοπεύετε νὰ μὲ ὀμιλήσετε περὶ δυσἀρέστου ἀντικειμένου. Λυποῦμαι ὅτι συνέβη τοιαύτη δυσἀρεστος ὑπόθεσις σήμερον καὶ διετάραξεν ὀλίγον τὴν εὐσέβαστον ὑποδοχὴν τὴν ὁποῖαν χρεωστοῦμεν εἰς ὑμᾶς... . Ἀλλ' ὅ,τι ἔγινεν ἔγινεν. Ὁ Κ. Ἐδγὰρ Ρεϊβενσγούδ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψα τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποῖαν κρατεῖτε, καταχρασθεὶς τῆς φιλοξενίας τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῆς νλυκότητος τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, συνεδέθη μετὰ

νέας κόρης άνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν γονέων της, οἵτινες ποτέ βεβαίως δὲν θὰ δώσουν αὐτήν.

Τοῦτο ἀκούσαντες και οἱ δύο ἀνέκραξαν συγχρόνως, ὁ μὲν Μαρκέσιος·

— Ὁ ἐξάδελφός μου εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔκαμε τοιοῦτόν τι.

Ὁ δὲ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ·

— Εἶμαι βεβαίωτατος, ὅτι ἡ κόρη μου Λουκία εἶναι ἔτι πλέον ἀδύνατον νὰ ἔπραξέ τι τοιοῦτο.

Ἡ Μιλαίδη Ἄστον ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῆ και εἰς τοὺς δύο·

— Μαρκέσιε, ὁ ἐξάδελφός σας (ἂν τῶντι ὁ Κ. Ρεϊβενσγούδ ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἦναι συγγενής σας) προσεπάθησε κρυφίως νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγάπην τῆς νέας και ἀπειροῦ κόρης. Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, ἡ θυγάτηρ σας ὑπῆρξεν ἀρκετὰ ἀνόητος και ἐνεθάρρυνε περισσότερο ἀφ' ὅ,τι ἔπρεπε τόσον ἀκατάλληλον ἐραστήν.

— Καὶ ἐγὼ νομίζω, κυρία, εἶπεν ὁ Σφραγιδοφύλαξ ἀποβαλὼν τὴν συνήθη ὑπομονὴν αὐτοῦ, νομίζω ὅτι, ἀφ' οὗ δὲν εἶχετε τίποτε καλλίτερον νὰ μᾶς εἰπῆτε, θὰ ἐκάμνετε καλὰ νὰ κρατήσετε τὸ οἰκογενειακὸν αὐτὸ μυστικὸν διὰ σᾶς μόνον.

— Συγχωρήσατέ με νὰ σᾶς εἰπῶ, Σὶρ Οὐίλλιαμ, ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ μιλαίδη, ὅτι ὁ εὐγενής Μαρκέσιος ἔχει δικαίωμα νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τοῦ τρόπου διὰ τοῦ ὁποίου ἔκρινα καλὸν νὰ μεταχειρισθῶ ἄνθρωπον ὅστις λέγεται συγγενής του.

— Τὴν αἰτίαν ταύτην, ἐψιθύρισεν ὁ Λόρδος Σφραγιδοφύλαξ, ἀνεκάλυψεν ἀφ' οὗ συνέβησαν ὅλα αὐτά, διότι, ἂν τῶντι ὑπάρχη τι τοιοῦτον, εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ ἠγνῶει ὅταν ἔγραψε τὴν πρὸς τὸν Ρεϊβενσγούδ ἐπιστολήν.

— Πρώτην φορὰν ἀκούω τοῦτο, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος, ἀλλὰ, ἀφ' οὗ ἡ μιλαίδη ὠμίλησε περὶ ἀντικειμένου τόσον λεπτοῦ, συγχωρήσατέ με νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἡ γέννησις και αἱ σχέσεις τοῦ ἐξαδέλφου μου τὸν καθιστῶσιν ἄξιον ν' ἀπαιτήσῃ ὑπομονητικὴν ἀπόρασιν και τοῦλάχιστον εὐγενῆ ἄρνησιν, και ἂν εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἐγεῖρη τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον.

— Σᾶς παρκακῶ νὰ ἐνθυμηθῆτε, μιλόρδε, ἀπὸ ποῖον αἷμα κατάγεται ἡ Κυρία Λουκία Ἄστον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μητρὸς της, εἶπεν ἡ μιλαίδη.

— Ἐνθυμοῦμαι πόθεν κατάγεσθε . . . ἀπὸ νέου κλάδου τῆς οἰκογενείας τῶν Ἄγγος (Angus), ἀπεκρίθη ὁ Μαρκέσιος, καὶ ὑμεῖς, μιλαίδη, ἐπιτρέψατέ με νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονήσετε ὅτι οἱ Ρεΐβενσγούδ ἐσυγγένευσαν τρεῖς μὲ τὸν πρωτότοκον κλάδον. Κυρία, γνωρίζω κάλλιστα πῶς ἔχουν τὰ πράγματα . . . ἀρχαῖαι καὶ ριζωμένοι ἔχθραι δυσκόλως ἐξαλείφονται . . . ἤξεύρω ὅτι πρέπει νὰ συγχωρῇ τις αὐτὰς μέχρι τινός . . . Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφήσω καὶ δὲν θὰ ἄφηνά τὸν ἐξάδελφόν μου νὰ ἀναχωρήσῃ μόνος, διωγμένος οὕτως εἰπεῖν ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦτον, ἂν δὲν εἶχα τὴν ἐλπίδα νὰ γίνω συμβιβαστής. Ὁμολογῶ ὅτι καὶ τώρα ἀκόμη δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φύγω ὠργισμένος . . . καὶ δὲν θὰ ἀναχωρήσω πρὸ τῆς μεσημβρίας, διότι θὰ συναντήσω τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ εἰς τὸν δρόμον ὀλίγον μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἄς ὁμιλήσωμεν λοιπὸν περὶ τοῦ πράγματος ἀπαθῶς.

— Τοῦτο ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ, μιλόρδε, εἶπε μετὰ ζέσεως ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον· Λαίδη Ἄστον δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τὸν Μαρκέσιον νὰ ἀναχωρήσῃ δυσχερῆστῆς. Πρέπει νὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μείνῃ ὅπως γευθῇ εἰς τὸν πύργον.

— Ὁ πύργος, εἶπεν ἡ μιλαίδη, καὶ πᾶν ὅ,τι ἐμπεριέχει, εἶναι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Μαρκεσίου ἐν ὅσῳ θέλει νὰ τιμῆσῃ αὐτὸν διὰ τῆς παρουσίας του· ἀλλ' ὅσον περὶ τῆς περαιτέρω συζητήσεως τῆς δυσἀρέστου ἐκείνης ὑποθέσεως . . .

— Συγχωρήσατέ με, κυρία, ὑπέλαβεν ὁ Μαρκέσιος· δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ἀποφασίσετε μετὰ τοιαύτης ταχύτητος ὑπόθεσιν τόσο σπουδαίαν· βλέπω ὅτι ἔρχονται καὶ ἄλλοι· ἀφ' οὗ δὲ εἶχα τὴν τύχην νὰ ἀνανεώσω τὴν παλαιὰν γνωριμίαν μου μετὰ τῆς Λαίδης Ἄστον, ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ ἐπιτρέψῃ νὰ πασχίσω νὰ μὴ διακινδυνεύσω αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν τόσο ἐκτιμῶ, εἰς συζήτησιν ἀντικειμένου τόσο δυσχεροῦ . . . τοῦλάχιστον ἄς ὁμιλήσωμεν πρὸ τούτου περὶ πραγμάτων πλέον εὐχαρίστων.

Ἡ μιλαίδη ἐμειδίασεν, ἐχειρέτισε καὶ ἔδωκε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Μαρκέσιον, ὅστις, μεθ' ὅλης τῆς ἐπισήμου εὐγενείας τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ὅτε δὲν ἐπετρέπετο εἰς ξένον νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονα εἰς τὴν οἰκοδέσποιαν, καθ' ὃν τρόπον ἐν ὥρᾳ πανηγύρεως οἱ χωρικοὶ πρὸς τὰς ἐρωμένας των, ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸ ἐστιατώριον.

Ἐκεῖ δὲ εὔρον τὸν Βακλῶ, τὸν Κρεϊγεγγέλτ καὶ ἄλλους τινὰς

γείτονας, τοὺς ὁποίους ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ εἶχε προσκαλέσει ὕπως συναντηθῶσι μετὰ τοῦ Μαρκεσίου Α—. Ἡ δὲ ἀπουσία τῆς Λουκίας Ἰαστον, τῆς ὁποίας ἡ θέσις ἔμεινε κενή, ἠτιολογήθη διὰ μικρᾶς τινοῦ κακοδιαθεσίας. Τὸ συμπόσιον ὑπῆρξε μεγαλοπρεπέστατον καὶ διήρκεσεν ὥρας πολλάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Δὲν θὰ προσπαθῆσω νὰ περιγράψω τὸν ὄργην καὶ ἐνταῦτῳ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὁ Ρεῖβενσγούδ ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ πύργου, ὅστις ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τοὺς προγόνους αὐτοῦ. Τὸ ὕφος τῆς ἐπιστολῆς τῆς Μιλιάδης Ἰαστον καθίστα ἀδύνατον τὴν καὶ ἐπὶ στιγμὴν περαιτέρω διαμονὴν ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῆς, ἐκτὸς μόνον ἂν ἐστερεῖτο τῆς ὑπερηφανείας τὴν ὁποίαν ἴσως εἶχεν ὑπέμετρον. Ὁ Μαρκεσιος, ἂν καὶ μετέιχε καὶ οὗτος τῆς προσβολῆς, ἐπεθύμει ὅπως συμβιβάσῃ τὰ πράγματα. Διὰ τοῦτο ἀφῆκε τὸν συγγενῆ του νὰ ἀναχωρήσῃ μόνος, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔλαβε τὴν ὑπόσχεσίν του ὅτι θὰ περιέμενεν αὐτὸν εἰς τὸ μικρὸν ξενοδοχεῖον Ἡ Φωλεὰ τῆς Ἀλώπεκος, τὸ κείμενον, ὡς ἐνθυμεῖται ἴσως ὁ ἀναγνώστης, μετὰ τοῦ πύργου τοῦ Ρεῖβενσγούδ καὶ τοῦ πύργου τοῦ Γουλφκράχ, καὶ ἀπέχον πέντε σχεδὸν μίλια σκωτικὰ ἀφ' ἐκάστου αὐτῶν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐσκόπευεν ὁ Μαρκεσιος νὰ συναντήσῃ τὸν Κύριον τοῦ Ρεῖβενσγούδ, ἢ τὴν νύκτα ἢ τὴν προσεχῆ πρωΐαν. Ἄν ὑπῆκουε μόνον εἰς τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ, βεβαίως θὰ ἀνεχώρει εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πύργου· ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐγκαταλίπη, ἔνευ τοῦλάχιστον μικρᾶς τινοῦ προσπαθείας διὰ τὴν εὐδῶσιν αὐτῶν, τὰ πολιτικὰ σχέδια τὰ ὁποῖα εἶχε κατὰ νοῦν ὅτε ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος· καὶ αὐτὸς ὁ Ἐδγάρ, μετὰ τοῦ τῆς τύσης ὄργῆς του, δὲν ἐπεθύμει νὰ ἀποκλείσῃ πᾶσαν πιθανότητα συμφιλίωσης, ἥτις θὰ προήρχετο ἴσως ἐκ τῆς εὐνοίας τὴν ὁποίαν εἶχε δεῖξει πρὸς αὐτὸν ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ καὶ ἐκ τῆς παρεμβάσεως τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ ἐξαδέλφου. Ἀλλὰ δὲν περιέμεινεν οὐδὲ στιγμὴν περισσώτερον ἢ ὅσον ἀπῆται ἢ περὶ τούτου συνομιλία μετὰ τοῦ συγγενοῦς του καὶ ἀνεχώρησεν εὐθὺς.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκέντησε τὸν ἵππον καὶ ἔτρεχε μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὡς ἂν ἡ δρομαία αὕτη κίνησις ἠδύνατο νὰ καθησυχάσῃ τὴν σύγχυσιν τῶν αἰσθημάτων τὰ ὁποῖα ἐτάραττον αὐτόν. Ἀλλ' ἐν ὄσφ' ὁ μὲν δρόμος ἐγένετο τραχύτερος καὶ πλέον μεμακρυσμένος, τὰ δὲ δένδρα ἔκρυπτον ἐντελῶς τὸν πύργον, ἐβράδυνε βαθμηδὸν τὸ βῆμα καὶ παρεδόθη ἐλευθέρως εἰς ὀδυνηρὰς σκέψεις τὰς ὁποίας μάτην προσεπάθησε νὰ ἀποδιώξῃ. Τὸ μονοπάτιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβάδιζεν ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν Πηγὴν τῆς Σειρήνος καὶ εἰς τὴν καλύβην τῆς Ἀλῆς· ὥστε ἐπανῆλθον εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ ἡ ἐπὶ τῆς οἰκογενείας του ὀλεθρία ἐπιβρόχη, τὴν ὁποίαν ἡ πρόληψις ἀπέδιδεν εἰς τὴν τοποθεσίαν ταύτην, καὶ αἱ συμβουλαὶ τὰς ὁποίας μάτην ἔδωκεν αὐτῷ ἡ κάτοικος τῆς καλύβης.

— Αἱ ἀρχαῖαι παροιμίαι λέγουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἡ πηγὴ τῆς Σειρήνος ὑπῆρξεν ἀληθῶς μάρτυς τῆς τελευταίας ἀπονενοημένης πράξεως τοῦ διαδόχου τῶν Ρεΐβενσγούδ... Ἡ Ἀλῆς εἶχε δίκαιον, ἐξηκολούθησε, καὶ εὐρίσκομαι εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν μὲ προεῖπεν. . . ἡ μᾶλλον ἠτιμιάσθη ἔτι πλέον· δὲν ἔγινα ὀπαδὸς καὶ συγγενὴς τοῦ καταστροφέως τῆς οἰκογενείας τοῦ πατρὸς μου, ὅπως μὲ τὸ προεῖπεν ἡ γραῖα Σιδύλλα, ἀλλὰ ἐξητελλίσθη, ἐπεθύμησα νὰ ἀπολαύσω τὴν εὐτελῆ αὐτὴν θέσιν καὶ μὲ ἀπέρριψαν μετὰ καταφρονήσεως.

Εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ διηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν ὅπως ἠκούσαμεν αὐτὴν, ἂν δὲ παρατηρήσωμεν πόσος καιρὸς παρήλθεν ἀφ' ὅτου συνέβη καὶ πόσῃ προαίρεσιν εἶχον τὰ διάφορα στόματα, δι' ὧν διήλθεν ἡ διήγησις, νὰ καταστήσωσιν αὐτὴν ἐκπληκτικὴν, τὸ προληπτικὸν χροῶμα τὸ ὁποῖον ἔχει δὲν θὰ φανῆ παράδοξον· ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει Σκωτικὴ ἱστορία ἄνευ προλήψεων. Λέγεται λοιπὸν ὅτι, ὅτε ὁ Ρεΐβενσγούδ ἐπλησίασεν εἰς τὴν πηγὴν, συνέβη ἡ ἐξῆς παράδοξος σύμπτωσις· ὁ ἵππος αὐτοῦ, ὅστις προεχώρει βραδέως, διέκοψεν αἰφνης τὸ σταθερὸν καὶ ἤσυχον βῆμα, ἐφύσησεν, ἀνεχαίτισεν ἐπὶ τὴν ῥάχιν, καὶ, ἂν καὶ ὁ κύριός του ἐκέντει αὐτόν, δὲν συγκατετέθη νὰ προχωρήσῃ ὡς ἂν παρουσιάσθη αἰφνης ἐνώπιον αὐτοῦ τρομερὸν τι φόβητρον. Ὁ Ρεΐβενσγούδ, παρατηρήσας πανταχόθεν καὶ στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὴν κρήνην, διέκρινε γυναικεῖον φάσμα, λευκῶς ἐνδεδυμένον, καθήμενον εἰς τὴν αὐ-

τὴν θέσιν ὅπου καὶ ἡ Λουκία Ἄστον ὅτε ἤκουσε τὴν ὀλεθρίαν διήγησιν τῆς ἀγάπης αὐτοῦ. Ἡ πρώτη δὲ ἰδέα ἣτις ἐπήλθεν εἰς αὐτὸν ὑπῆρξεν ὅτι ἡ Λουκία, μαντεύσασα διὰ ποίας ὁδοῦ θὰ διήρχετο ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ πύργου, εἶχεν ὑπάγει εἰς τὴν καὶ εἰς ἀμφοτέρους γνωστὴν καὶ μεμονωμένην ταύτην θέσιν, ὅπως κλαύση μετ' αὐτοῦ πρὶν ἢ ἀποχωρισθῶσι. Τοῦτο πιστεύων, ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ, δέσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ εἰς δένδρον, ἔδραμε πρὸς τὴν πηγὴν προφέρων ἐνθέρμως τὰς λέξεις ταύτας·

— Κυρία Ἄστον ! . . . Λουκία !

Τὸ φάσμα ἐστράφη, ὅτε προσηγόρευσεν αὐτὸ, καὶ ἔδειξεν εἰς τοὺς ἀποροῦντας ὀφθαλμούς του τὰ χαρακτηριστικὰ, οὐχὶ τῆς Λουκίας Ἄστον, ἀλλὰ τῆς γραίας τυφλῆς Ἀλῆς. Τὸ παράδοξον τοῦ ἐνδύματος, ὁμοιάζον μᾶλλον πρὸς σάβανον ἢ φόρεμα ζωστικῆς γυναικὸς, τὸ ἀνάστημα, τὸ ὁποῖον ἦτο μεγαλύτερον τοῦ ἀληθοῦς, πρὸ πάντων δὲ ἡ παράδοξος σύμπτωσις ὅτι εὐρέθη γραία πάσχουσα καὶ τυφλὴ μόνη τόσον μακρὰν τῆς κατοικίας, ἐνέπνευσαν αὐτῷ ἀπορίαν καὶ σχεδὸν φόβον. Ὅτε δὲ ἐπλησίασε, τὸ φάσμα ἠγέρθη, ἐκίνησε τὴν μεμαρασμένην αὐτοῦ χεῖρα, ὡς ἂν ἤθελε ν' ἀπαγορεύσῃ αὐτῷ νὰ προχωρήσῃ, καὶ τὰ λευκὰ αὐτοῦ χεῖλη ἐκινήθησαν ταχέως, εἰ καὶ οὐδεὶς ἤχος ἐξῆλθεν.

Ὁ Ρεϊβενσγούδ ἐστάθη ἀλλὰ, ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον πάλιν προεχώρησε πρὸς αὐτήν, ἡ Ἀλῆς, ἡ τὸ φάντασμα αὐτῆς, ἐκινήθη καὶ ἀπεχώρησεν ὅπισθεν τῶν θάμνων, ἔχουσα πάντοτε τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς αὐτόν. Τὰ δένδρα ἔκρυψαν αὐτὴν ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἑδγάρ, ὅστις ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τῆς θέσεως ὅπου ἵστατο ὅτε εἶδε τελευταῖον τὸ φάσμα, νομίζων ἔντρομος ὅτι τὸ ὄν ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Ἐπὶ τέλους, ἀναλαβὼν τὴν γενναϊότητα αὐτοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐφαίνετο ὅτι ἐκάθητο τὸ φάσμα· ἀλλ' οὔτε τὰ χόρτα εἶχον συνθλιβῆ οὐδὲ ἄλλο τι ἔχνος ἔμεινεν ἀποδεικνύον ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδῆ δὲν ὑπῆρξεν ὀπτασία ἀλλὰ ἀλήθεια.

Πλήρης τῶν συγκεχυμένων καὶ παραδόξων τούτων σκέψεων καὶ φόβων, τοὺς ὁποίους διεγείρει πάντοτε εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ ἰδέα ὅτι εἶδεν ὑπερφυσικὴν τινὰ ὀπτασίαν, ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ ἐπα-

νήλθε πλησίον τοῦ ἵππου του, συχνὰ ὅμως βλέπων ὀπισθεν αὐτοῦ, οὐχὶ ἄνευ τινὸς φόβου, ὡς ἂν περιέμενεν ἐκ νέου τὸ φάντασμα.

Ἀλλὰ τοῦτο, καὶ ἀληθὲς ἂν ἦτο, ἢ καὶ πλάσμα τεταραγμένης καὶ ἐξημμένης φαντασίας, δὲν ἐπανήλθε πλέον· εὔρε δὲ τὸν ἵππον κἀκίδρων καὶ περίφοβον ὡς εἰ ἠσθάνετο τὴν ἀγωνίαν τοῦ φόβου, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι προξενεῖ εἰς τὰ ζῶα ἡ παρουσία ὑπερφυσικοῦ πλάσματος. Ὁ Ἐδγάρ, ἰπεύσας, πρὸςχώρει βραδέως καὶ ἐχάδευεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ζῶον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἔτρεπ-
μεν ἐνδομύχως μὴπως ἀπαντήσῃ καὶ αὖθις ὀπισθεν θάμνου ἢ δέν-
δρου νέον ἀντικείμενον φόβου. Μετὰ μικρὰν δὲ σκέψιν, ἀπεφάσισε νὰ ἐξιχνεύσῃ περισσότερον τὸ πρᾶγμα.

— Μήπως με ἠπάτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ με ἠπάτησαν τόσῃν ὥραν; .. ἢ μήπως ἡ γραία αὕτη προσποιεῖται ὅτι πάσχει ὅπως κινῆ τὴν συμπάθειαν τῶν ἄλ-
λων; .. Ἀλλὰ, καὶ τοῦτο ἐὰν ἦναι, τὸ βᾶδιμά της δὲν ὀμοιάζει κί-
νησιν ζῶντος καὶ ὑπάρχοντος πλάσματος. Πρέπει ἄρα γε νὰ παραδε-
χθῶ τὴν ιδέαν τοῦ ὄχλου καὶ νὰ πιστεύσω, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἔχει
σχέσεις μετὰ τὰ πνεύματα τοῦ σκότους; .. Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ
ἐξετάσω τὸ πρᾶγμα... δὲν θέλω νὰ με ἀπατήσουν οὐδὲ αὐτοὶ οἱ
ὀφθαλμοί μου.

Τοιαύτας ἀμφιβολίας ἔχων ἐφθασεν εἰς τὸν κῆπον τῆς Ἀλῆς· τὸ
μέρος ὅπου συνήθως αὕτη ἐκάθητο ὑπὸ τὴν ἰτέχν ἦτο κενὸν, ἂν καὶ
ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραία καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπεν. Πλησιάζας εἰς τὴν καλύβην,
ἤκουσε φωνὴν γυναικείαν κλαίουσαν καὶ ὀδυρομένην κρούσας δὲ τὴν
θύραν ἀλλὰ μηδεμίαν λαβὼν ἀπάντησιν, ἤνοιξε μετὰ μικρὸν αὐ-
τὴν καὶ εἰσῆλθεν. Εἶδε δὲ ἀληθῆ κατοικίαν δυστυχίας καὶ πένθους.
Τὸ πτώμα τῆς τελευταίας ὑπηρετίδος τῆς οἰκογενείας τῶν Ρεῖβενσ-
γούδ, ἥτις ἔζη ἀκόμη εἰς τὰ πατρικὰ αὐτῶν κτήματα, ἦτο ἐξηπλω-
μένον ἐπὶ πενιχρᾶς κλίνης... Ἡ ζωὴ εἶχε πρὸ ὀλίγου μόνον ἀπέλ-
θει ἀπ' αὐτῆς καὶ τὸ μικρὸν κοράσιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπηρετήσῃ
αὐτὴν κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς, ἐθρήνηε καὶ ὠδύρευτο ἐνώπιον
τοῦ σώματος τῆς κυρίας αὐτοῦ, τὸ μὲν ἐξ ἀληθοῦς λύπης, τὸ δὲ καὶ
ἐκ παιδικοῦ φόβου.

Ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ μετὰ δυσκολίας κατώρθωσε νὰ κατα-
πραύνη τὸν φόβον τοῦ ταλαιπώρου παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον, ἰδὼν αὐτὸν

τοσοῦτον ἀπροσδοκῆτως, μάλλον ἐφοβήθη ἢ παρηγορήθη· ὅτε δὲ ἐπράυνθη ὀπωποῦν, εἶπεν·

— Ἦλθετε πολὺ ἀργά!

Ἐρωτήσας δὲ ὁ Ἐδγάρ τί ἐνδοίε λέγουσα τοῦτο, ἔμαθεν ὅτι ἡ ἀποθανοῦσα γραῖα, ἅμα προσβληθεῖσα ὑπὸ τῆς θανατηφόρου ἀγωνίας, ἔστειλε χωρικὸν εἰς τὸν πύργον ὅπως παρακαλέσῃ τὸν Κύριον τοῦ Ρεῖβενσγούδ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτήν, διότι ἐπεθύμει νὰ συνδιαλεχθῆ μετ' αὐτοῦ, καὶ περιέμενε μετὰ μερίστης ἀνυπομονησίας τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἀποσταλέντος. Πλὴν οἱ ἀγγελιαφόροι τῶν πτωχῶν εἶναι ἀργοὶ καὶ ἀμελεῖς· ὁ χωρικὸς, ὅπως ἐγνώσθη μετὰ ταῦτα, ἔφθασεν εἰς τὸν πύργον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεῖβενσγούδ καὶ εὔρε τοσαύτην εὐθυμίαν μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν τῶν ξένων, ὥστε δὲν ἔσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν καλύβην τῆς τυφλῆς. Ἐν τωσοῦτῳ ἡ ἀνησυχία τῆς Ἄλις ἠΐξανεν ἐνόσω προῦχώρει ἡ σωματικὴ αὐτῆς ἀγωνία· καὶ, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἔκφρασιν τῆς Μαρίας, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ μόνη περιποιηθεῖσα αὐτήν, « παρακάλει ἐνθέρμως τὸν θεὸν νὰ κατορθώσῃ νὰ ἴδῃ μίαν μόνην φορὰν ἀκόμη τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου της καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν συμβουλὴν της. » Ἀπέθανε δὲ καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὄρολόγιον τοῦ μεμακρυσμένου χωρίου ἐσήμεναι μίαν ὥραν· καὶ ὁ Ρεῖβενσγούδ ἐνεθυμήθη φερίττων ὅτι, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἶδε τὸ φάντασμα τῆς τυφλῆς, ἤκουσε καὶ τὴν πρώτην ὥραν ἀντηχοῦσαν μεταξὺ τοῦ δάσους.

Σεβόμενος δὲ τὴν ἀποθανοῦσαν καὶ ἐκ φιλάνθρωπίας κινούμενος πρὸς τὴν τρέμουσαν ὑπηρετίδα, ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ μέτρα τινὰ ὅπως ἀνακουφίσῃ τὸ ταλαίπωρον κοράσιον. Μαθὼν ὅτι ἡ γραῖα εἶχεν ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ταφῆ εἰς τὸ μεμονωμένον νεκροταφεῖον πλησίον τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου τῆς Φωλεᾶς τῆς *Αλόπεκος*, ὅπου εἶχον ἐνταφιασθῆ πολλὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν Ρεῖβενσγούδ καὶ πλείστοι ἀκόλουθοι αὐτῶν, ὁ Ἐδγάρ ἐθεώρησε χρέος αὐτοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν τελευταίαν τῆς τυφλῆς ἐπιθυμίαν, ἥτις τόσον συχνὰ ἀπαντᾶται μεταξὺ τῶν χωρικῶν τῆς Σκωτίας, καὶ ἔστειλε τὴν Μαρίαν εἰς τὸ παρακείμενόν χωρίον ἵνα ἐπικαλεσθῆ τὴν βοήθειαν ἄλλων τινῶν γυναικῶν, βεβαιώσας αὐτήν ὅτι θὰ ἔμενε πλησίον τοῦ πτώματος, τὸ ὁποῖον, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Θεσσαλίαν, ἐθεωρεῖτο ὡς πολὺ ἀπρεπὲς νὰ μείνῃ μόνον ἄνευ φύλακός τινος. Οὕτω λοιπὸν, περὶ ἐν

τέταρτον ἢ καὶ περισσότερον τῆς ὥρας, ὁ Ἐδγάρ ἐκάθητο μόνος φύλαξ πλησίον τοῦ ἀψύχου σώματος ἐκείνης, τῆς ὁποίας τὸ ἀπελθὸν πνεῦμα, ἂν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ δὲν τὸν εἶχον ἀπατήσει, εἶχε πρὸ ὀλίγου παρουσιασθῆ ἐνώπιόν του. Εἰ δὲ καὶ εἶχεν ἀρκετὴν γεννηαιότητα, μεγάλως συνεταράχθη ἕνεκα τῶν παραδόξων τούτων συμπτώσεων.

— Ἀπέθανεν ἐκφράζουσα μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ μὲ ἴδῃ, ἐσκέπτετο ὁ νέος· εἶναι ἄρα γε δυνατὸν αἱ ἔνθερμοι καὶ μεγάλοι ἐπιθυμῖαι, τὰς ὁποίας ἐκφράζομεν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμῶν στιγμὰς, νὰ ἐπιζῶσιν εἰς τὴν καταστροφὴν, νὰ ὑπερβαίνωσι τὰ τρομερὰ ὅρια τοῦ πνευματικοῦ κόσμου καὶ νὰ παρουσιάζωνται ἐνώπιόν μας μὲ τὰ χρώματα καὶ τὴν μορφήν τῆς ζωῆς; — Καὶ διατί παρουσιάσθη ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ μὲ εἰπῇ ὅ,τι ἤθελεν; Διατί ἔγινεν ἡ παράβασις αὕτη τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ ἔμεινεν ἄγνωστος ὁ σκοπὸς αὐτῆς; Μάταιαι ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας μόνος ὁ θάνατος, ὅταν θὰ μὲ καταστήσῃ ὠχρὸν καὶ ξηρὸν ὡς τὸ πτώμα τοῦτο, δύναται νὰ λύσῃ.

Εἰπὼν δὲ ταῦτα, ἐκάλυψε διὰ σινδόνος τὸ ἄπνον πρόσωπον, διότι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ θεωρῇ αὐτὸ, καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ ἀρχαίου δρυῦ του θρανίου, ἐστολισμένου διὰ τῶν οἰκοσῆμων αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ Ἄλις κατώρθωσε νὰ λάβῃ πρὸς χρῆσίν τῆς κατὰ τὴν λεηλασίαν ἦτις διεπράχθη ὑπὸ τῶν δανειστῶν, τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων, καὶ τῶν ὑπηρετῶν, ὅτε ὁ πατήρ αὐτοῦ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπη τὸν Πύργον τοῦ Ρεϊβενσγούδ. Προσεπάθησε δὲ τότε ν' ἀποδιώξῃ, ὅσον ἦτο δυνατὸν, τὰ προληπτικὰ αἰσθητάτα τὰ ὁποῖα εἶχον φυσικῶς διεγείρει τὰ τελευταῖα συμβάντα. Οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἤδη θλιβεροὶ καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ προστεθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ ὑπερβολὴ τοῦ ὑπερφυσικοῦ φόβου, διότι, ἐνῶ ἦτο ὁ εὐτυχῆς μνηστῆρ τῆς Λουκίας Ἄστον καὶ ὁ ἀγχαπώμενος, τιμώμενος καὶ σεβόμενος φίλος τοῦ πατρὸς τῆς, εὐρέθη αἴφνης ὁ μόνος καὶ μελαγχολικὸς φύλαξ τοῦ ἐγκαταλελειμμένου καὶ ἐρήμου πτώματος τῆς ταλαιπώρου γραίας. Ἀπηλλάχθη ὁμως ἀπὸ τῆς θλιβερᾶς ταύτης ἐπιστασίας ταχύτερον ἢ ὅσον ἤλπιζε, διὰ τὴν ἀπόστασιν τοῦ χωρίου, καὶ πρὸ πάντων διὰ τὸ γῆρας τῶν τριῶν γυναικῶν, αἵτινες ἤλθον ἐκεῖθεν ὅπως ἀναλάβωσι τὴν φυλακὴν τοῦ σώματος τῆς θανούσης. Κατὰ πᾶσαν ἄλλην πε-

ρίστασιν ἢ ταχύτης τῶν σεβασμίων τούτων σιβυλλῶν θὰ ἦτο πολὺ μετριοτέρα· διότι ἡ μὲν πρώτη ἦτο ὀγδοηκοντοῦτις καὶ ἐπέκεινα, ἡ δὲ δευτέρα παραλυτικὴ καὶ ἡ τρίτη χωλὴ. Πλὴν τὰ νεκρικὰ χρέη εἶναι πρὸς πάντα χωρικὸν τῆς Σκωτίας, εἴτε ἄνδρα εἴτε γυναῖκα, ἔργον ἀγάπης. Ἄγνοῶ ἂν τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ λαοῦ, ὅστις εἶναι βεβαίως σοβαρὸς καὶ ἐνθουσιώδης, ἢ ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῶν ἀρχαίων καθολικῶν ἰδεῶν, ὅτε αἱ νεκρικαὶ τελεταὶ ἐθεωροῦντο ὑπὸ τῶν ζώντων ὡς ὧραι εὐθυμίας· τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ εὐθυμία, τὸ καλὸν φαγητὸν καὶ αὐτὴ ἡ μέθη ἦσαν καὶ εἶναι, ἡ συνήθης σπονδαία τῆς κατὰ τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα σκωτικῆς κηδείας. Ὅπως ἡ νεκρικὴ πομπὴ ἀνήκει εἰς τοὺς ἄνδρας, οὕτως ἡ θλιβερὰ προετοιμασία τῶν σαβάνων εἶναι ἔργον τῶν γυναικῶν. Ἡ ἐξάπλωσις τῶν συνεσταλμένων μελῶν ἐπὶ τραπέζης κατεσκευασμένης πρὸς τὴν πένθιμον ταύτην χρῆσιν, τὸ περιτύλιγμα τοῦ πτώματος μὲ καθαράς σινδόνας, καὶ ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ νεκροκραββάτου ἦσαν χρέη τῶν γραιῶν τοῦ χωρίου, αἵτινες εὗρισκον εἰς τὴν ἐξάσκησιν αὐτῶν παράδοξον καὶ μελαγχολικὴν εὐχαρίστησιν.

Αἱ τρεῖς γραιὶ ἐχαίρετισαν τὸν Κύριον τοῦ Ρεϊβενσγούδ ὑπομειδιάσασθαι περιλύπως, τὸ δὲ μειδίημα ἀνενοήτως εἰς αὐτὸν τὴν συνάντησιν τοῦ Μακβέτ μετὰ τῶν μαγισσῶν εἰς τοὺς ξηροὺς θάμνους τοῦ Φόρρες. Δοὺς δὲ εἰς αὐτὰς χρήματά τινα, τὰς παρεκάλεσε νὰ περιποιηθῶσι τὸ σῶμα τῆς συνομηλικῆς, αὐταὶ δὲ ἀνεδέχθησαν τὸ ἔργον προθύμως καὶ ὑπέδειξαν τῷ νέῳ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τῆς καλύβης ὅπως ἐπιχειρήσωσι τὸ πένθιμον αὐτῶν καθήκον. Ὁ Ἐδγάρ συγκατετέθη προθύμως νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀφ' οὗ πρῶτον ἠρώτησεν εἰς ποῖον μέρος ἠδύνατο νὰ εὔρη τὸν νεκροθάπτην ἢ τὸν νεωκόρον τὸν ἐπιστατοῦντα τὸ ἐγκταλελειμμένον νεκροταφεῖον τῶν προγόνων του, ὅπως διατάξῃ νὰ προετοιμασθῶσι τὰ πάντα πρὸς ὑποδοχὴν τῆς τυφλῆς Ἀλῆς εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεως τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξει μόνη.

— Δὲν θὰ κσπιάσετε νὰ εὔρετε τὸν Ἰωάννην Μορτσὲ (Johnie Mortsheugh) εἶπεν ἡ πρώτη σιβύλλα, καὶ αἱ ἰσχναὶ αὐτῆς παρειαὶ ἔφερον ἔτι τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο μειδίημα· κατοικεῖ πλησίον εἰς τὴν Φωλεὰν τῆς Ἀλώπεκος, ξενοδοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἔγειναν ἄπειρα εὐθυμα συμπόσια . . . διέτι ὁ θάνατος καὶ τὰ συμπόσια εἶναι στενοὶ γείτονες.

— Ναί! αὐτὸ εἶναι ἀληθέστατον, κουμπάρα μου, εἶπεν ἡ χολῆ, στηριζομένη ἐπὶ ξύλου τὸ ὅποιον ἀνεπλήρου τὸν ἀριστερὸν πόδα τῆς ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἰς ἐν συμπόσιον ὁ πατήρ τοῦ Κυρίου τοῦ Ρεῖβενσγούδ, ὁ ὁποῖος εἶναι τώρα ἐδῶ, ἐφόνευσε τὸν νέον Βλακῶλ (Blackhall) μὲ τὸ σπαθί του, διότι τὸν εἶπε μίαν ὕβριν ἐνῶ ἔπιναν κρασί ἢ ῥακί, ἐλησμόνησα. . . ὥστε ὁ δυστυχῆς νέος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει εὐθυμος ὡς περιστέρι, ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον μὲ τὰ πόδια ζαπλωμένα. Ἐγὼ τὸν ἐσαθάνωσα καὶ ὅταν ἔπλυνα τὸ αἶμα καὶ ἐκαθάρισα τὸ σῶμά του ἄξιζε τῶντι νὰ ἰδῆς πόσον ὠραῖον ἦτο.

Εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι ἡ παράκαιρος αὕτη διήγησις ἐπετάχυνε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ρεῖβενσγούδ, εἰς τὸν ὅποιον ἡ συντροφία αὕτη ἐφαίνετο ἀνυπόφορος καὶ ἀπαισία. Βαδίζων δὲ πρὸς τὸ δένδρον ὅπου εἶχε δέσει τὸν ἵππον του καὶ καταγινόμενος νὰ διορθώσῃ τοὺς χαλινοὺς, ἤκουσεν ἀκουσίως συνομιλίαν περὶ αὐτοῦ, μεταξὺ τῆς ὄγδοη-κοντούτιδος γραίας καὶ τῆς χολῆς σιβύλλης. Αἱ δύο αὗται συνάδελφαι εἶχον καταβῆεῖς τὸν κήπον ὑπὸς κόψωσι δενδρολίθιαν, πήγανον καὶ ἄλλα διάφορα φυτὰ, διασκορπίσωσί τινα ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τοῦ πτώματος τῆς τυφλῆς, διὰ δὲ τῶν λοιπῶν καπνίσωσι τὸ δωμάτιον ἢ παραλυτικῆ, κοπιάσασα ἕνεκα τοῦ ταξιδίου, ἔμεινε μόνη φυλάττουσα τὴν νεκράν, μήπως μάγισσαι ἢ διάβολοι ἐλθόντες λάθωσιν αὐτήν.

Τὸν ἐξῆς λοιπὸν χαμηλῇ τῇ φωνῇ γενόμενον διάλογον ἤκουσεν ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ.

— Ἴδου δροσερὰ καὶ ὠραία ρίζα κωνείου, Ἄννα Οὐίννη; . . πολλοὶ μάγισσαι δὲν θὰ ἐπεθύμουν καλλίτερον ἄλογον διὰ νὰ τρέξουν ἀπὸ βουνὸν εἰς δάσος, μὲ τὸ φεγγάρι, καὶ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ μνημα τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀδελφή! ἀλλὰ τώρα καὶ ὁ διάβολος εἶναι τόνον σκληρὸς ὅσον ὁ Σφραγιδοφύλαξ καὶ οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουν καρδίας ὡς πέτραι. Μᾶς κεντοῦν καὶ μᾶς καταστρέφουν καὶ μᾶς καταδικάζουν διὰ μαγίσσας· καὶ ὅμως, ἂν καὶ λέγω ἑκατὸν φορές τὴν προσευχὴν μου ἀνάποδα, ὁ διάβολος δὲν παρουσιάζεται νὰ μὲ βοηθήσῃ.

— Εἶδες ποτέ σου τὸν Μαῦρον Κλέπτῃν (1); ἠρώτησεν ἡ γείτων αὐτῆς.

(1) Ἐγνοεῖ τὸν Σατανᾶν.

— Όχι, απεκρίθη ἡ γραῖα, πλὴν σὲ βεβαίῳ ὅτι τὸν ὠνειρεύθην πολλάκις καὶ νομίζω ὅτι θὰ μὲ καύσουν ἀμμίαν ἡμέραν διὰ τοῦτο. Πλὴν μὴ ἀνησυχῆς, ἀδελφὴ μου! ἔχομεν τώρα τὸ τάλληρον τοῦ Ρεΐβενσγούδ, θὰ στείλωμεν νὰ ἀγοράσωμεν ψωμί, μπύραν, καὶ κᾶπνόν, ὄλιγον ρακὶ νὰ καύσωμεν μὲ ζάχαρην... καὶ ἂν ἔλθῃ ὁ διάβολος ἢ ὄχι, ἀδιάφορον, θὰ διασκεδάσωμεν ὠραῖα τὴν νύκτα αὐτήν.

Ταῦτα λεγούσης τὰ κάτισχνα χεῖλη αὐτῆς ἀφῆκαν νὰ ἐξέλθῃ ἀπαίσιος γέλως ὁμοιάζων πρὸς τὴν φωνὴν γλαυκός.

— Ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ εἶναι εὐγενὴς καὶ γενναῖος νέος, εἶπεν ἡ Ἄννα Οὐίννη, ὠραῖος ἄνθρωπος, μὲ πλατεῖς ὄμους καὶ μὲ στενὴν μέσην... Ὅχι ἦναι ὠραῖον πτώμα... Ὅχι μὲ ἀρετὴ πολὺ νὰ τὸν σαβανώσω ἐγώ.

— Εἶναι γραμμέρον εἰς τὸ μέτωπόν του, Ἄννα Οὐίννη, απεκρίθη ἡ ὀγδοηκοντοῦτις, ὅτι οὔτε γυναικὸς οὔτε ἀνδρὸς χεῖρ θὰ σαβανώσῃ αὐτόν... ποτὲ δὲν θὰ ἐμβῇ εἰς νεκροκράββατον... πιστευσέ με διότι τὸ ἤξεύρω ἀπὸ καλὴν πηγὴν.

— Εἶναι ἄρα γε τῆς τύχης του νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸν πόλεμον, Αἴλσου Γουρλαί; Ἢ ἀποθάνῃ ἀπὸ βόλι ἢ ἀπὸ σπαθὶ ὅπως ἀπέθαναν τόσοι πρόγονοί του;

— Μὴ μὲ κάμνης ἄλλας ἐρωτήσεις περὶ τούτου... σὲ λέγω ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ τόσον καλὴν τύχην, απεκρίθη ἡ γραῖα.

— Ἠξεύρω ὅτι εἶσαι σοφωτέρα ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας, Αἴλσου, πλὴν τίς σὲ εἶπεν αὐτό;

— Μὴ ἐρωτᾷς, Ἄννα Οὐίννη, απεκρίθη ἡ σιβύλλη, τὸ ἔμαθα ἀπὸ βεβαίαν πηγὴν.

— Πλὴν μὲ εἶπες ὅτι δὲν εἶδες ποτὲ τὸν διάβολον, ἐπανέλαβεν ἡ ἐρωτηματικὴ σύντροφος αὐτῆς.

— Τὸ ἤξεύρω ἀπὸ βεβαιοτάτην πηγὴν, εἶπεν ἡ Αἴλσου, ἡ μοῖρά του ἀπεφασίσθη πρὶν ἀκόμη βάλῃ τὸ πρῶτόν του ὑποκάμισον.

— Σιώπα! ἀκούω τὸ βῆμα τοῦ ἀλόγου του... εἶπεν ἡ ἐτέρα, δὲν ἀντηχεῖ καλοὺς οἰωνούς.

— Ἐλάτε γρήγορα, κυρίαί, ἀνέκραξεν ἡ παραλυτικὴ ἐκ τῆς κλύβης· ἐλάτε νὰ κάμωμεν καὶ νὰ εἰπῶμεν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον, διότι,

ἂν ἀργοπορήσωμεν περισσότερο, τὸ σῶμα θὰ σκληρυνθῆ καὶ αὐτὸ θὰ φέρῃ δυστυχίαν εἰς ἡμᾶς.

Ὁ Ρεῖβενσογούδ δὲν ἤκουε πλέον. Εἰς ἄκρον κατεφρόνει τὰς κοινὰς προλήψεις τῶν μαγείων, τῶν μαντειῶν καὶ τῶν οἰωνῶν, αἵτινες τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐπιστεύοντο ὑπὸ πάντων ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἂν ἐτόλμα νὰ δυσπιστήσῃ τις κατηγορεῖτο ὡς ἐγκληματίας, ὅμοιος πρὸς τὸν ἄπιστον Ἰουδαῖον ἢ Σαρακηνόν· ἐγνώριζε δὲ ὅτι ὁ φόβος τοῦ θανάτου καὶ τῶν βασάνων εἶχεν ἀναγκάσει πολλὰκις γραῖας πτωχὰς καὶ πασχούσας νὰ εἰπωσιν ὅτι ἦσαν μάγισσαι, καὶ ὅτι ἡ ὁμολογία αὕτη ὑποθετικοῦ ἐγκλήματος εἶχεν ἐπιφέρει τὰς σκληρὰς καὶ γελοίας ἐκείνας καταδικάς, αἵτινες ὑπῆρξαν τὸ αἶσχος τῶν Σκωτικῶν δικαστηρίων κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομον αἰῶνα. Πλὴν ἡ πρωϊνὴ ὄπτασις, εἴτε ἀληθῆς εἴτε ψευδῆς, εἶχεν ἐντυπώσει εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ προληπτικόν τι αἶσθημα, τὸ ὁποῖον μάλιστα προσεπάθει νὰ ἀποβάλῃ. Τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὅτε ἔρθησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀλώπεκος, δὲν συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ καθησυχάσῃ τὸ πνεῦμά του.

Ἦτο ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἴδῃ τὸν Μορτσέ, τὸν νεωκόρον τοῦ ἀρχαίου κοιμητηρίου τῶν προγόνων του, ὅπως διατάξῃ τὰ τῆς κηδείας τῆς Ἀλῆς· ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατόκει ἐκεῖ πλησίον, διευθύνθη μετὰ μικρὰν ἀναψυχὴν εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸ σῶμα τῆς Ἀλῆς ἔμελλε νὰ ἀποτεθῆ· ἐκεῖτο δὲ παρὰ βύακα, ὅστις διερχόμενος μεταξὺ δύο βουνῶν, κατεκύλει τὰ καθαρὰ του ὕδατα. Ἐντὸς δὲ παρακειμένου τινὸς βράχου ὑπῆρχε σπήλαιον, σταυροῦ σχῆμα ἔχον, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ ἐρημητήριον ὅπου κατεβίωσε τὸ πάλαι ἅγιός τις Σάξων, δοῦς καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Τὸ πλούσιον μοναστήριον τοῦ Κόλδιγγαμ εἶχεν ἀνεγείρει ἐκεῖ περίξ ναΐδιον, οὗτινος οὐδὲ ἔχνος ἐσώζετο· καὶ μόνον ἡ περιοχὴ αὐτοῦ ἐχρησίμευε μέχρι τῆς σήμερον εἰς ἐνταφιασμὸν τινῶν· ἐν ἡ δύο δένδρα ἐσώζοντο εἰς τὴν γῆν ἐκείνην, ἥτις ἄλλοτε ὑπῆρξεν ἱερά. Καὶ εἶχον μὲν ταφῇ πάλαι πολεμισταὶ καὶ βαρόνοι, τὰ ὀνόματα ὅμως αὐτῶν εἶχον λησμονηθῆ, εἶχον δὲ κατεδαφισθῆ καὶ τὰ μνήματα. Μόνα δὲ μνήματα ἐσώζοντο τραχεῖς τινες καὶ ἄξεστοι λίθοι, ἐξ ἐκείνων οἵτινες δεικνύουσι τοὺς τάφους ἀνθρώπων τῆς τελευταίας ἀξέως.

Τὸ κατάλυμα τοῦ νεωκόρου ἦτο καλύβη μεμονωμένη παρὰ τὸν

τοῖχον τοῦ κοιμητηρίου, τοσοῦτον ὅμως χαμηλή, ὥστε ἡ στέγη, ἣτις ἤγγιζε σχεδὸν τὴν γῆν καὶ ἦτο ἐσκεπασμένη διὰ πυκνῶν καὶ ξηρῶν χόρτων, ὁμοίαζε πρὸς τάφον. Ὁ Ρεϊβενσγούδ, ἐρωτήσας περὶ τοῦ νεωκόρου, ἔμαθεν ὅτι εἶχεν ὑπάγει εἰς γάμον, διότι οὐ μόνον νεκροθάπτης ἀλλὰ καὶ κιθαρωδὸς ἦτο. Ἀνεχώρησε λοιπὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰπὼν ὅτι ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπιούσαν ὅπως ἴδῃ ἐκεῖνον οὔτινος τὸ διπλοῦν ἐπάγγελμα ἦτο ὠφέλιμον πρὸς τε τοὺς ἀποθανόντας καὶ πρὸς τοὺς εὐθυμοῦντας.

Ἐν τοσοῦτῳ πεζῷ, σταλείς ὑπὸ τοῦ Μαρκεσίου, εἰδοποίησε τὸν Ρεϊβενσγούδ ὅτι ὁ κύριος αὐτοῦ ἔμελλε νὰ ἔλθῃ τὴν ἐπιούσαν ὅθεν, ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς Γουλφκράγ, ἔμεινεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπως συναντήσῃ τὸν εὐγενῆ αὐτοῦ ἐξάδελφον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ὁ ὕπνος τοῦ Ρεϊβενσγούδ διεκόπτετο ὑπὸ τρομερῶν ὀπτασιῶν, αἱ δὲ στιγμαὶ, κατὰ τὰς ὁποίας ἔμενεν ἔξυπνος, διαταράττοντο ὑπὸ μελαγχολικῶν σκέψεων περὶ τοῦ παρελθόντος καὶ τρομερῶν φόβων περὶ τοῦ μέλλοντος. Πιθανὸν ἦτι ὑπῆρξεν ὁ μόνος ὀδοιπόρος, ὅστις ἐκοιμήθη εἰς τὴν πενιχρὰν ἐκείνην φωλεὰν χωρὶς νὰ παραπονεθῆ διὰ τὸ κατάλυμα, ἢ χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ. Τὸ σῶμα εἶναι εὐαίσθητον ὅταν τὸ πνεῦμα ἦναι ἥσυχον. Ἡγέρθη δὲ πολλὰ ἔνωρις, ἐλπίζων ὅτι ἡ πρωϊνὴ δροσερὰ αὔρα ἤθελε καταπραῦνει ὀλίγον αὐτὸν, ἀφ' οὗ ἡ νύξ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ὠφελήσῃ ἔπορεύθη δὲ πρὸς τὸ μεμονωμένον νεκροταφεῖον, τὸ ὁποῖον ἔκειτο περὶ τὸ ἡμισυ μίλιον μακρὰν τοῦ ξενοδοχεῖου.

Ὁ ἀραιὸς καὶ μελανωπὸς καπνός, ὅστις εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς καλύβης τοῦ νεωκόρου διακρίνων τὴν κατοικίαν τῶν ζώντων ἀπὸ τῶν θανόντων, ἐδήλωσεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ κάτοικος αὐτῆς εἶχεν ἐπανέλθει καὶ εἶχεν ἤδη ἐγερεθῆ. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ μικρὸν νεκροταφεῖον, εἶδε τὸν γέροντα ἐργαζόμενον εἰς ἡμίσκαπτον τάφον.

— Ἡ τύχη μου, ἐσκέφθη ὁ Ρεϊβενσγούδ, φαίνεται ὅτι μὲ ὀδηγεῖ

πάντοτε εἰς σκηνὰς Ὀλιβεράς καὶ νεκρικός· πλὴν αὐτοὶ οἱ διαλογισμοὶ εἶναι παιδικοί, καὶ δὲν πρέπει ν' ἀφήσω πάλιν νὰ κυριεύσω τὴν φαντασίαν μου καὶ νὰ διαστρέψωσι τὸ πνεῦμά μου.

Ὁ γέρον, ἰδὼν τὸν Ἐδγάρ πλησιάζοντα, ἐσταμάτησε καὶ ἐσπηρίχθη ἐπὶ τῆς δικέλλης αὐτοῦ ὡς εἰ περιέμενε διαταγὰς· ἀλλὰ, ἐπειδὴ ὁ νέος δὲν ὠμίλησεν εὐθύς, ὁ νεκροθάπτης ἤρχισε τὴν ὁμιλίαν οὕτω·

— Στοιχηματίζω, κύριε, ὅτι ἔρχεσθε διὰ γάμον.

— Τί σὲ κάμνει νὰ ὑποθέσῃς τοῦτο, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ Ἐδγάρ.

— Διότι ζῶ ἀπὸ δύο ἐπαγγέλματα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ εὐθυμος γέρον, ἀπὸ τὸ βιολί καὶ ἀπὸ τὴν ἀξίνην· γεμίζω τὸν κόσμον καὶ τὸν ἀδειάζω· γνωρίζω δὲ εὐθύς ποίου εἶδους ὑπηρεσίαν ἔρχεται νὰ μὲ ζητήσῃ ὅστις μὲ πλησιάζῃ, διότι ἔχω τριάντα χρόνων πείραν.

— Καὶ ὅμως σήμερον ἠπατήθη, ἀπεκρίθη ὁ Ρεϊβενσγούδ.

— ἠπατήθην; εἶπεν ὁ γέρον παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς· εἶναι πολλὰ πιθανόν, διότι βλέπω εἰς τὸ μέτωπόν σου σημεῖον τὸ ὁποῖον πλησιάζει καὶ εἰς τὸν θάνατον καὶ εἰς τὴν ὑπανδρείαν. Καλὰ, καλὰ. Ἡ ἀξίνη καὶ τὸ πτυάρι εἶναι εἰς τὰς διαταγὰς σου ὡς καὶ τὸ δοξάρι καὶ τὸ βιολί.

— Ἐπιθυμῶ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, νὰ προστοιμάσῃς εὐπρεπῆ κηδείαν διὰ μίαν γραΐαν, διὰ τὴν Ἄλις Γρέϋ, ἡ ὁποία ἔζη εἰς τὸ Κρεϊγφούτ πλησίον τοῦ Ρεϊβενσγούδ.

— Ἡ Ἄλις Γρέϋ! ἡ τυφλὴ Ἄλις! ἀνεκράξεν ὁ νεωκόρος, ἀπέθανε τέλος πάντων! Αὐτὸ εἶναι καὶ ἄλλο κωδώνισμα διὰ νὰ μὲ προειδοποιήσῃ ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι ἕτοιμος. Ἐνθυμοῦμαι ὅταν ὁ Γρέϋ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν τόπον αὐτόν· ἦτον ὡραία κόρη τότε καὶ μᾶς ἔβλεπε μὲ ὑπερηφάνειαν, διότι ἤρχετο ἀπὸ τὰ μισημέρινα. Πιστεύω ὅτι ἡ ὑπερηφάνειά της ἐχάθη πλέον. Ἀπέθανε λοιπόν;

— Ἀπέθανε χθές, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐνταφιασθῇ ἐδῶ, πλησίον τοῦ συζύγου της· βεβαίως γνωρίζεις ποῦ κεῖται.

— Ἄν γνωρίζω ποῦ κεῖται; ἀπεκρίθη ὁ νεωκόρος, γνωρίζω ποῦ κεῖνται ὅλα τὰ σώματα τὰ ὁποῖα ἐνταφιάσθησαν ἐδῶ. Πλὴν μὲ εἶπες ὅτι πρέπει νὰ τὴν θάψω ἐδῶ; . . . Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ . . . κοινὸς λάκκος δὲν ἀρκεῖ δι' αὐτὴν, διότι ἡ Ἄλις, ὡς λέγουν, ἦτο παρὰδύζος εἰς τοὺς τελευταίους αὐτοῦς χρόνους . . . πρέπει νὰ σκά-

ψω τουλάχιστον ἐξ πόδας βάθος, διότι, ἂν ὄλα ὅτα λέγουν ἦναι ἀληθινὰ, αἱ συντρόφισσαί της, αἱ ἄλλαι μάγισσαι, θὰ ἔλθουν γρήγορα νὰ τὴν βγάλουν ἀπὸ τὸν τάφον καὶ νὰ τὴν πάρουν μαζὴ των . . . Ἀλλὰ, καὶ ἐξ καὶ τρεῖς πόδας ἂν σκάψω, ποῖος, σὲ παρακαλῶ, θὰ μὲ πληρώσῃ ;

— Ἐγὼ, φίλε μου, θὰ πληρώσω καὶ αὐτὸ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀναγκαῖον ἐξοδον γίνῃ.

— Ἀναγκαῖον ἐξοδον; εἶπεν ὁ νεωκόρος, ἀκούσατε· εἶναι τὸ σκάψιμον τοῦ λάκκου, τὸ κωδώνισμα (ἂν καὶ ὁ κώδων εἶναι χαλασμένος), τὸ νεκροκράββατον, καὶ τὸ ἡμερομίσθιον μου . . . ἔπειτα τὸ φακίον καὶ ὁ ζῦθος διὰ νὰ βρέξωμεν ὄλα αὐτὰ . . . Δὲν πιστεύω νὰ κατορθώσῃτε νὰ τὴν ἐνταφιάσῃτε εὐπρεπῶς ἂν δὲν ἐξοδεύσῃτε τοῦλάχιστον δεκαεξὶ σκωτικὰς λίρας.

— Ἴδου αἱ δεκαεξὶ λίραι, λάβε τας, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ρεΐβενσγούδ· εἶναι καὶ τι περισσότερον, πρόσεξε μόνον νὰ γίνουν ὄλα καλὰ καὶ νὰ εὕρῃς τὸν τάφον τοῦ ἀνδρός της.

— Βεβαίως εἶσαι συγγενῆς της ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, εἶπεν ὁ πολὺς νεκροθάπτης· ἤκουσα ὅτι εἶχεν ὑπανδρευθῆ με ἀνθρωπιν κατωτέρας τάξεως ἀπὸ τὴν ἐδικήν της. Ἄν αὐτὸ ἦναι ἀληθινόν, καλὰ ἔκαμες νὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ μασσᾷ τὸν χαλινόν της ἐνώσω ἔζη, καὶ ἔχεις μεγάλον δίκαιον νὰ τὴν ἐνταφιάζῃς εὐπρεπῶς ἀφ' οὗ ἀπέθανεν, διότι αὐτὸ τιμᾷ μᾶλλον σὲ παρά ἐκείνην. Οἱ ἄνθρωποι εἰμποροῦν νὰ ἀφήνουν τοὺς συγγενεῖς των νὰ κἀμουν ὅ,τι θέλουν ἐνώσω ζοῦν, καὶ ἐνώσω εἰμποροῦν νὰ ὑποφέρουν τὸ βάρος τῶν σφαλμάτων των· ἀλλὰ εἶναι ὄλως διόλου ἐναντίον τῆς φύσεως νὰ ἀφήνουν νὰ τοὺς ἐνταφιάζουσι ὡς σκύλλους· ὅλη ἡ ἀτιμία εἶναι τῆς οἰκογενείας· διότι τί αἰσθάνεται πλέον ὁ νεκρὸς ;

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ συμβουλευσῃς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐγκαταλείψουσι τοὺς συγγενεῖς των τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου των, εἶπεν ὁ Ρεΐβενσγούδ, τὸν ὁποῖον ἕτερον αἱ φιλοσοφικαὶ σκέψεις τοῦ νεκροθάπτου.

Ὁ γέρον ἐστρεψε τοὺς ὄζεις ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν Ἐδγάρ, ἐμειδίασε πονηρῶς, ὡς εἰ εἶχεν ἐννοήσῃ τὴν εἰρωνείαν, καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ τῆς αὐτῆς σοβαρότητος·

— Τοὺς γάμους . . . ποῖος θὰ συμβουλευσῇ νὰ ἐγκαταλείψουσι

τοὺς γάμους ; πῶς θὰ γεμίση ἡ γῆ ! Βεβαίως πρέπει νὰ γίνωνται μὲ εὐθυμίαν, μὲ συμπόσια, μὲ ὄργανα μουσικά, μὲ ἄρπαν, μὲ αὐλοὺς καὶ μὲ κιθάρας ἢ, ὅταν αὐτὰ τὰ ἀρχαῖα ὄργανα δὲν εὐρίσκωνται εὐκλῶς, μὲ βιολίον καὶ μὲ αὐλοὺς μόνον.

— Τὸ βιολί μόνον, νομίζω, ἀπεκρίθη ὁ Ρεΐβενσγούδ, εἶναι ἱκανὸν νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἔλλειψιν ὄλων τῶν ἄλλων ὀργάνων.

Ὁ νεωκόρος ἠτένισε καὶ πάλιν αὐτὸν πονηρῶς καὶ ἀπεκρίθη·

— Βεβαίως... βεβαίως... ἀντὸ παίζουσι καλὰ... πλὴν, προσέθετο ἐπιθυμῶν νὰ ἀλλάξῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας, ἐκεῖ κάτω εἶναι τὸ μνήμα τοῦ Γρέϋ, τὸ ὁποῖον ἐζήτησι πρὸ ὀλίγου· ἐκεῖ ὑποκάτω ἀπὸ τὴν ἕκτην πέτραν ἀριστερὰ, πλησίον ἐνὸς τάφου τῶν Ρεΐβενσγούδ, διότι πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀκολούθους τῶν εἶναι ἐνταφιασμένοι ἐδῶ, ἀν καὶ δὲν ἦναι αὐτὸ τὸ νεκροταφεῖόν των, ὁ διάβολος νὰ τοὺς πάρῃ !

— Φαίνεται ὅτι δὲν πολυαγαπᾷς αὐτοὺς τοὺς Ρεΐβενσγούδ, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, ὅστις δὲν εὐηρεστήθη ἀκούσας τὴν εὐχὴν τὴν ὁποίαν ἐν παρόδῳ ἔδωκεν ὁ νεκροθάπτης εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ ὄνομά του.

— Δὲν ἠξέρω ποῖος τοὺς πολυαγαπᾷ, εἶπεν ὁ νεωκόρος· ὅταν εἶχον κτήματα καὶ δύναμιν τὰ μετεχειρίσθησαν κακὰ καὶ τὰ δύο καὶ τὸρξ, ἀφοῦ ἔπεσαν, κἀνεὶς δὲν φροντίζει πῶς θὰ ἀναστηθοῦν.

— Ἀλήθεια ! εἶπεν ὁ Ρεΐβενσγούδ, ποτὲ δὲν ἤκουσα ὅτι ἡ δυστυχὴς αὐτῆ οἰκογένεια ἔκαμ' ἐτι τὸ ὁποῖον νὰ ἐνέπνευσε δυσαρέσκειαν εἰς τὸν τόπον τῆς. Ὁμολογῶ ὅτι ἦτο πτωχὴ... ἀν τοῦτο τὴν καθιστᾷ εὐκαταφρόνητον...

— Νομίζω ὅτι τοῦτο ἔχει πολλὴν ἐπιρροὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὑπέλαθεν ὁ νεωκόρος, εἰμπορεῖς νὰ μὲ πιστεύσης... Δὲν βλέπω τί ἔχω τὸ ὁποῖον νὰ μὲ καθιστᾷ εὐκαταφρόνητον, καὶ ὅμως δὲν μὲ σέβονται ὅπως θὰ μὲ ἐσέβοντο ἀν ἑκατοῖκουν εἰς οἰκίαν μὲ δύο πατώματα. Ἄλλ' ὡς πρὸς τοὺς Ρεΐβενσγούδ, εἶδα τρεῖς γενεάς των, καὶ, μὰ τὸν διάβολον, ἡ μία ἦτο χειροτέρα ἀπὸ τὴν ἄλλην.

— Ἐνόμιζα ὅτι ἀπελάμβανον ἀρίστην ὑπόληψιν εἰς τὸν τόπον, εἶπεν ὁ ἀπόγονος αὐτῶν.

— Ἰπόληψιν ! νὰ ἰδῆς, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ νεωκόρος· ὅσον ἀφορᾷ τὸν γέροντα λόρδον, ἔζησα εἰς τὰ κτήματά του ὅταν ἤμην ἀκόμη νέος καὶ ζωηρὸς καὶ ἐσάλπιζα τὴν σάλπιγγα μὲ μεγίστην δύναμιν, διότι

εἶχα τότε τὴν ἀναπνοὴν δυνατωτάτην. . . Καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἐκείνον τὸν σαλπιστὴν τὸν ὁποῖον ἤκουσα νὰ παίζει ἐνώπιον τῶν λόρδων τοῦ Διαδήματος δὲν τὸν ἐψήφησα περισσότερο ἀπὸ παιδιὰ τὰ ὁποῖα παίζουν καὶ σφυρίζουν . . . Τὸν προκλῶ νὰ παίζει ὅ,τι παίζω ἐγώ, ἀλλ' ἀδύνατον.

— Πλὴν τί ἔχουν νὰ κάμουν ὄλα αὐτὰ μετὰ τὸν γέροντα λόρδον τοῦ Ρεϊβενσγούδ, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ Ἐδγάρ, ὅστις, μετ' ἀνησυχίας οὐχὶ παραδόξου εἰς τὰς περιστάσεις εἰς ἃς εὕρισκετο, ἐπεθύμει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας τοῦ μουσικοῦ. Παῖα σχέσις ὑπάρχει μετὰ τῆς μνήμης τοῦ λόρδου καὶ τοῦ σαλπιστοῦ;

— Αὐτὴ μόνον, κύριε, ὅτι ἔχασα τὴν ἀναπνοὴν μου ὑπηρετῶν αὐτὸν, ἀπεκρίθη ὁ νεωκόρος. Καθὼς βλέπεις, ἤμην ὁ σαλπιστὴς τοῦ πύργου καὶ μετὰ ἐπλήρουν διὰ νὰ σαλπίζω εἰς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, εἰς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας περιστάσεις, ὅταν ἤρχοντο ξένοι καὶ ὅταν εὐηρεστεῖτο ὁ μιλόρδος. Ὅταν ὁμως ἠθέλησε νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς στρατιώτας του πρὸς τὴν γέφυραν τοῦ Βοθουέλ διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Οὐίγγους, οἱ ὁποῖοι κατέστρεφον τὰς γαίας μας, μετὰ δίσταξε, δικαίως ἢ ἀδίκως, νὰ ἱππεύσω καὶ ἐγὼ καὶ νὰ ἀκολουθήσω τοὺς ἄλλους.

— Καὶ εἶχε μέγαν δίκαιον, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, ἀφ' οὗ ἦσα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, λέγεις! ἀπεκρίθη ὁ νεωκόρος, καὶ ἤμην . . . ἀλλὰ τὸ ἔργον μου ἦτο νὰ ἀναγγέλλω ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ζεστὸν ἢ ὅτι ἤρχοντο ξένοι, καὶ ὅχι νὰ ἐρεθίζω τοὺς ἀνθρώπους εἰς αἰμοβόρους πράξεις καὶ νὰ τοὺς ὀδηγῶ εἰς μέρη ὅπου θὰ ἐτοίμαζον τροφήν διὰ τοὺς κόρακας. Πλὴν ἔχε ὑπομονήν! . . . θὰ μάθης τί συνέβη μετὰ ταῦτα καὶ θὰ ἰδῆς πόσον ὑποχρεωμένος εἶμαι νὰ ἐπαινῶ τοὺς Ρεϊβενσγούδ. Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν πρῶταν τινὰ τοῦ θέρους τὴν 24 Ἰουνίου τὸ 1679 ἔτος, τὸ ἐνθυμοῦμαι καλλίστα . . . τὰ τύμπανα ἐκρούοντο . . . τὰ πυροβόλα ἐθορύβουν . . . οἱ ἵπποι ζωηροὶ ἐβάδιζον. Ὁ Χάξτον Ράθιλετ ἐφύλαττε τὴν γέφυραν μετὰ τὸ πεζικὸν, τὸ ὁποῖον ἦτον ὀπλισμένον μετὰ τουφέκια, καρσβίνας, λόγχας, ξίφη καὶ δρέπανα, καθόσον γνωρίζω· καὶ ἱππεῖς διετάχθησαν νὰ περάσουσιν τὸν ποταμόν. Τὸ κατ' ἐμὲ ἐμίσησα πάντα τοὺς ποταμοὺς καὶ μάλιστα ὅταν ἦνχι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος χιλιάδες ὀπλισμένοι. Ὁ γέρον Ρεϊβεντ

σγοῦδ' ἐπορεύετο πρῶτος, σείων τὴν σπάθην τοῦ καὶ κράζων εἰς ἡμᾶς νὰ προχωρήσωμεν ὡς ἂν μᾶς ὠδήγει εἰς πανήγυριν. Ἦρχετο ὀπίσω ὁ Καλέβ Βάλδερστον, ὁ ὁποῖος ζῆ ἀκόμη, ζωηρὸς καὶ ἐμύων μὰ τὸν Γόγ καὶ Μαγὸγ, ὅτι θὰ ἐτρυπούσε πέρα πέρα μὲ τὸ ξίφος τοῦ ὁποῖον ἔβλεπε νὰ γυρίσῃ τὴν ράχιν του. Καὶ σιμὰ μου ὁ νέος Ἀλλάν, ὅστις ἦτο τότε Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγοῦδ, κρατῶν πιστόλιον, τὸ ὁποῖον χάρις τῷ Θεῷ δὲν ἐπῆρε φωτιάν, μὲ ἐφώναζεν, ἐνῶ μόνις μὲ ἔμενον ὀλίγη πνοὴ διὰ νὰ φουσήσω· « Σάλπιζε, ὀκνηρὲ, σάλπιζε, κατηραμένε, ἂν θέλῃς νὰ μὴν πετάξω τὰ μυαλά σου ». Καὶ ἐσάλπιξα βεβαίως, ἀλλὰ χειρότερα καὶ ἀπὸ τὴν ἄριθια ὕταν κακαρίζῃ.

— Καλὰ, πλὴν κόψε τὰς τόσας λεπτομερείας, εἶπεν ὁ κύριος τοῦ Ρεΐβενσγοῦδ.

— Νὰ τὰς κόψω! παρ' ὀλίγον νὰ μὲ κόψουν ἐμὲ ὅταν ἦμην εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, ὅπως λέγει ἡ Γραφή καὶ διὰ τοῦτο παραιοῦμαι. Τέλος πάντων ἐμβήκαμεν εἰς τὸν ποταμὸν ἕως εἰς τὸν λαιμὸν, τὸ ἐν ἄλογον ἔσυρε τὸ ἄλλο, ὅπως συνειθίζουσι τὰ ζῶα καὶ οἱ ἱππεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι ὀλίγον μυαλόν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀναπταν καὶ ἐκόραναν τὰ τουφεκία πᾶν Οὐγγῶν καὶ μόνις τὸ ἄλογόν μου ἐπάτησεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἕνας μαυροφορεμένος καὶ ὑψηλός. . . θὰ τὸν ἐνθυμαῖμαι καὶ ἑκατὸν χρόνους ἂν ζήσω ἀκόμη. . . μὲ μᾶτια ὡς ἀγρίου ἰέρακος, καὶ μὲ γενειάδα πλατειάν ὡς τὴν ἀζίνην μου, διεύθυνε τρία βήματα μακρὰν τὴν ἄκρην τοῦ μεγάλου μαύρου τουφεκίου του πρὸς τὸ στῆθός μου! . . Χάρις εἰς τὴν θεϊάν πρόνοιαν, τὸ ἄλογόν μου ἐσχωθήκεν εἰς τὰ δύο καὶ ἐγὼ ἔπεσα κατὰ γῆς ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐσφύριζε τὸ βόλι, καὶ ὁ γέρον λόρδος ἐνταῦθα ἔδωκεν εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Οὐγγῶ ἐκεῖνου μίαν σπαθιάν, ἡ ὁποία τὸ ἐχώρισεν εἰς δύο καὶ ἔπεσεν εὐθύς νεκρὸς ἐπάνω μου.

— Μὲ φαίνεται ὅτι χρεωστέεις μάλλον εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν γέροντα λόρδον δι' αὐτὸ, εἶπεν ὁ Ρεΐβενσγοῦδ.

— Νομίζεις; βέβαια! πρῶτον διότι μὲ ἔκαμε νὰ κινδυνεύσω θέλων καὶ μὴ θέλων. . . καὶ δεύτερον διότι ἔρριψε ἐπάνω μου τὸ σῶμα ἐνὸς ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ μὲ πνίξῃ ἀπὸ τὸ βάρος του; Ἀπὸ τότε ἔχασα τὸ φύσημά μου καὶ δὲν εἰμπαρῶ πλέον νὰ κάμω ἐκατὸν βήματα χωρὶς νὰ χάσω τὴν ἀναπνοήν μου ὅπως ἡ γρηῃ φοράδα τοῦ μυλωνᾶ.

— Καὶ ἔχασες τότε τὴν θέσιν σαλπιστοῦ τοῦ πύργου; ἠρώτησεν ὁ Ἐδγάρ.

— Τὴν ἔχασα; βέβαια τὴν ἔχασα, ἀπεκρίθη ὁ νεωκόρος, διότι δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ φουρήξω οὔτε τὴν φλογέραν... ἄλλα εἶχα μίαν παρηγορίαν ἀκόμη, μεῖ ἐδίδαν τὸν μισθὸν μου, τὴν κατοικίαν μου καὶ τὸ φαγητόν μου καὶ δὲν εἶχα ἄλλο νὰ κάμω παρὰ νὰ παίζω τὸ βιαλί μου· καὶ, ἂν δὲν ἤρχετο ἐκεῖνος ὁ Ἄλλαν, ὁ τελευταῖος λόρδος τοῦ Ρεΐβενσγούδ, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ χειρότερος ἀπὸ τὸν πατέρα του...

— Πῶς; εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, μήπως ὁ πατήρ μου... ἤθελα νὰ εἰπῶ, μήπως ὁ Ἄλλαν, ὁ τελευταῖος λόρδος τοῦ Ρεΐβενσγούδ, σὲ ἀφῆρσεν ὅ,τι ἡ καλωσύνη τοῦ πατρός του σὲ εἶχε δώσει;

— Ναί, βεβαίως μετὸ ἀφῆρσεν! ἀπεκρίθη ὁ γέρον, διότι ἐξῆριψεν εἰς τοὺς σκύλλους ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε, καὶ ἄφησε τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον νὰ καταλάβῃ τὰ κτήματά του. Αὐτὸς ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ μεῖ ἐδίωξεν ἀπὸ τὸν πύργον, δὲν μεῖ ἔδωκε τίποτε καὶ ἀπέβαλε καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους δυστυχεῖς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἐτρέφοντο καὶ ἔζων εἰς τὸν πύργον καὶ εἶχον μίαν τρύπαν διὰ νὰ κοιμηθοῦν ὅταν τὰ πράγματα ἐγίνοντο κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν.

— Ἀφοῦ ὁ λόρδος τοῦ Ρεΐβενσγούδ ὑπερασπίζετο τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἐνόσω εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ κάμῃ, νομίζω, φίλε μου, ὅτι αὐτοὶ ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ σέβωνται τὴν μνήμην του, ἀπεκρίθη ὁ Ρεΐβενσγούδ.

— Εἰμπορεῖς νὰ ἔχῃς τὴν ἰδέαν σου, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ νεωκόρος, ἄλλα δὲν εἰμπορεῖς νὰ με πείσης ὅτι ὁ λόρδος ἔκαμε τὸ χρέος του, οὔτε διὰ τὸν ἑαυτὸν του οὔτε δι' ἡμᾶς τοὺς ταλαιπώρους ὑπηρέτας του, διότι μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκόμεθα... Ἐπρεπε νὰ μᾶς δώσῃ δι' ὅλην τὴν ζωὴν μας μίαν μικρὰν καλύβην, μίαν ἄκραν γῆς... καὶ νὰ ζῶ τότε ἐγὼ, γέρον ἀνθρώπος, εἰς ἐκείνην τὴν ἀθλίαν φωλεάν ἣ ὁποία εἶναι καλλιτέρα διὰ τοὺς ἀποθαμμένους παρὰ διὰ τοὺς ζωντανούς, καὶ νὰ ὑποφέρω ἀπὸ ρευματισμούς καὶ ἀπὸ τὴν ψύχραν, ὅλα δὲ αὐτὰ διατί; διότι ὁ Ρεΐβενσγούδ διεύθυνε τὰς ὑποθέσεις του ὡς τρελλός!

— Εἶναι ἀληθινὸν δυστυχῶς, ἀνελογίσθη ὁ Ρεΐβενσγούδ αἰσθανθεὶς

τύψιν συνειδήσεως· ἡ ποινὴ τοῦ ἀσώτου δὲν περιορίζεται εἰς τὸ νὰ πάσχη αὐτὸς μόνος ἀλλὰ καὶ οἱ περὶ αὐτόν.

— Ὁ νέος ὅμως Ἐδγάρ, εἶπεν ὁ νεωκώρος, εἶναι πιθανώτατον ὅτι θὰ μὲ ἐκδικηθῇ δι' ὅσα κακὰ μὲ ἔκαμαν οἱ πρόγονοί του.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ Ρεΐβενσγούδ, πῶς συμπεραίνεις τοῦτο;

— Λέγουν ὅτι θὰ ὑπανδρευθῇ τὴν κόρην τῆς Λαίδης Ἄστον· ἀφυσέ τον νὰ βάλῃ μίαν φορὰν τὸ κεφάλι του ὑποκάτω ἀπὸ τὸ πτερὸν τῆς μιλαίδης καὶ νὰ ἰδῆς ἂν θὰ ἤμπορέσῃ πατὲρ νὰ ἀνασηκώσῃ τὸν λαιμόν του! Ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν του ποτὲ δὲν θὰ κατεδεχόμην νὰ δεχθῶ τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑπερήφανον γυναῖκα· εἶναι ἀξία νὰ ζεματίσῃ μὲ βραστὸν νερόν ὅ,τι τὴν πλησιάσῃ . . . ὥστε ἢ χειροτέρα εὐχὴ τὴν ὁποῖαν εἰμπορῶ νὰ δώσω εἰς τὸν νέον αὐτόν διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τιμὴν καὶ ὑπόληψιν, εἶναι νὰ συγγενεύσῃ μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ πατρός του, μὲ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἤρπασαν τὰ ὄρακά του κτήματα καὶ μὲ ἀπεδίωξαν ἀπὸ τὸν πύργον μαζὴ μὲ τοὺς νομίμους ἰδιοκτῆτας του.

Ὁ Σερβαντὲς εὐφυῶς παρατηρεῖ ὅτι ἡ κολακεία εὐχαριστεῖ καὶ ἐκ τοῦ στόματος παράφρονος, καὶ ὅτι συχνάκις ἔχουσιν ἐπιρροὴν ἐφ' ἡμῶν αἱ κατακρίσεις καὶ οἱ ἔπαινοι, ἂν καὶ καταφρονῶμεν τὰς ἰδέας καὶ τὰς αἰτίας ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται. Ὁ Ρεΐβενσγούδ, ἐπαναλαβὼν ἀποτόμως τὰς προσταγὰς του περὶ τῆς κηδεῖας τῆς Ἄλις, ἀνεχώρησεν ὑπὸ τὴν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν ὅτι οἱ μεγάλοι καὶ οἱ μικροί, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πτωχοί, εἶχον τὴν αὐτὴν ἰδέαν περὶ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Λουκίας, ἣν ὁ ἀμαθὴς καὶ ἐγωῖστῆς ἐκεῖνος χωρικός.

— Κατεβίβασα ἐμαυτὸν τοσοῦτον ὥστε νὰ κατηγορῶμαι ὑπὸ πάντων, καὶ ὅμως μὲ ἠρνήθησαν! Λουκία, πρέπει ἡ πίστις σου νὰ μείνῃ ἀληθὴς καὶ τελεία ὡς ὁ ἀδάμας, διὰ νὰ μὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὴν ἀτιμίαν, τὴν ὁποῖαν αἱ ἰδέαι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ διαγωγὴ τῆς μητρὸς σου προσάπτουν εἰς τὸν διάδοχον τῶν Ρεΐβενσγούδ.

Ἀναβλέψας δὲ εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὸν Μαρκέσιον Α—, ὅστις, φθάσας εἰς τὴν Φωλεὰρ τῆς Ἀλώπεκος, ἤρχετο εἰς προῦπάντησιν τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ τοὺς ἀμοιβαίους χαιρετισμοὺς, ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ διότι δὲν εἶχεν ἔλθει τὴν προτεραίαν τὸ ἑσπέρας.

— Ἐπεθύμουν πολὺ, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος, νὰ ἔλθω ταχύτερα, ἀλλ' ἔμαθά τινα πράγματα τὰ ὁποῖα με ἠνάγκασαν νὰ ἀργοπορήσω ὀλίγον. Ἀνεκάλυψα, προσέθηκεν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐρωτική τις ὑπόθεσις εἰς αὐτὰ, ἐξ' ἀδελφε' ἂν δὲ καὶ θὰ εἶχα δίκαιον νὰ σὲ κατακρίνω διότι δὲν με ἀνέφερες τίποτε περὶ τούτου ὡς ὄντα ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας σου. . . .

— Μὲ τὴν ἀδειάν σας, μιλῶρδε, ὑπέλαθην ὁ Ρεῖβενσγούδ, εἶμαι πολλὰ εὐγνώμων διότι τόσον ἐνδιαφέρεσθε δι' ἐμέ. . . ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς οἰκογενείας μου.

— Τὸ γνωρίζω. . . τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος· κατὰ τοὺς γενεαλογικοὺς κανόνας βεβαίως εἶσαι ἀρχηγός. . . Ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶπω μόνον ὅτι, ἐπειδὴ εἶσαι ἐν μέρει ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν μου. . .

— Πρέπει νὰ τολμήσω νὰ σᾶς εἰπῶ, μιλῶρδε, . . ἀπεκρίθη ὁ Ρεῖβενσγούδ, καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ὅτε διέκοψε τὸν Μαρκέσιον, δὲν προεμήνυε μεγάλην διάρκειαν τῆς φιλικῆς μετὰ τῶν δύο συγγενῶν. Τότε εἰσῆλθεν ὁ νεωκόρος καὶ ἀσμένως ἠρώτησε, διακόψας τὴν ὁμιλίαν αὐτῶν, ἂν ἐπεθύμουν νὰ παίξῃ βιολίον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ δι' αὐτοῦ τὴν ἔλλειψιν τῆς καλῆς τροφῆς.

— Δὲν θέλομεν μουσικὴν, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Ἐδγάρ.

— Δὲν γνωρίζετε, ἐντιμότητε, τί ἀρνεῖσθε, εἶπεν ὁ μουσικὸς μετὰ τῆς αὐθάδους ἐλευθερίας ἧτις χαρακτηρίζει τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο. Παίζω ὅλα τὰ σκωτικά τραγούδια καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον εἰς τὸν τόπον αὐτόν. Θὰ φέρω τὸ βιολί μου γρηγορώτερα ἀφ' ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ βάλω ἐν καρφί εἰς τὸ νεκροκράββατον.

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος.

— Καὶ, ἂν οἱ ἐντιμότετοι εἶναι ἀπὸ τὸ βόρειον μέρος τῆς Σκωτίας, εἶπεν ὁ ἐπίμονος μουσικὸς, ὅπως ἐννοῶ ἀπὸ τὴν προφορὰν των, εἰμπορῶ νὰ παίξω τὰ ἄσματα τῶν μερῶν ἐκείνων.

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, φίλε μου· διακόπτεις τὴν συνομιλίαν μας.

— Ἦ, ἂν οἱ ἐντιμότετοι ἦναι ἀπ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται τίμιοι, εἰμπορῶ νὰ παίξω (εἶπε δὲ χαμηλῆ τῆ φωνῆ καὶ ἐμπιστευτικῶς) τὸ Ζήτω ὁ νόμιμος βασιλεὺς μας ἢ Τὸ στέμμα εἶναι τῶν Στουάρδων. Καὶ ἡ ξενοδόχος εἶναι διακριτικὴ καὶ πιστὴ, οὕτε φροντίζει εἰς τίνας τὴν ὑγιάν γίνονται αἱ προπόσεις καὶ ποῖα ἄσματα παιζονται εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της. . . εἶναι κωφὴ δι' ὅλα τὰ ἄλλα, μόνον τὸν ἦχον τοῦ χρυσοῦ ἀκούει.

— Ο Μαρκέσιος, τὸν ὁποῖον ἐνόησε ὑπώπτευσαν ὅτι ἦτο ὀπαδὸς τοῦ Ἰακώβου, γελάσας, ἔρριψε τάλληρον εἰς τὸν μουσικὸν καὶ εἶπε νὰ ὑπάγῃ νὰ παίξῃ διὰ τοὺς ὑπηρέτας, ἃν εἶχε διαθέσειν, καὶ νὰ ἀφήσῃ αὐτοὺς ἡσύχους.

— Πολὺ καλὰ, κύριοι, εἶπεν ὁ νεωκόρος, σὰς εὐχομαι καλὴν ἡμέραν . . . ἐγὼ μὲν χαίρομαι διότι ἐκέρδησα ἐν τάλληρον, σεῖς δὲ θὰ μετανοήσετε διότι ἐχάσετε τὴν μουσικὴν μου, λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ σὰς τὸ εἰπῶ . . . Πλὴν παγαίνω νὰ τελειώσω τὸν τάφρον τὸν ὁποῖον σκάπτω καὶ ὕστερα θὰ ἀφήσω τὴν ἀξίνην μου. θὰ λάβω τὸ ἄλλο ἔργον μου καὶ θὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ ἂν οἱ ὑπηρέταί σας ἔχουν καλλιτέραν ἀκοὴν ἀπὸ τοὺς κυρίουσ των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

— Ἐπεθύμουν νὰ σὲ εἶπω, καλέ μου ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος, τὸρα ἀφ' οὗ ἀνεχώρησεν ἐκεῖνος ὁ αὐθάδης μουσικὸς, ἐπεθύμουν νὰ σὲ εἶπω ὅτι προσεπάθησα νὰ συζητήσω τὴν ἐρωτικὴν σου ταύτην ὑπόθεσιν μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Σὴρ Οὐίλλιαμ Ἄστον. Τὴν νέαν εἶδα ὀλίγας μόνον στιγμὰς σήμερον, ὥστε, μὴ γνωρίζων τὰ προσωπικά της προτερήματα, εἰμφορῶ νὰ εἰπῶ χωρὶς νὰ τὴν προσβάλω ὅτι ἠδύνασο νὰ κάμῃς καλλιτέραν ἐκλογὴν.

— Μιλῶρδε, σὰς εἶμαι πολλὰ ὑπόχρεως διότι ἐνδιαφέρεσθε τόσον εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ. Δὲν ἐσκόπευα νὰ σὰς ἀνησυχήσω μὲ τὰ ἀφορῶντα τὴν ὑπόθεσιν ταύτην τῆς Μὶς Ἄστον. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἐμάθετε ὅτι ἠρραβωνίσθη μὲ τὴν νέαν αὐτὴν, τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, ὅτι βεβαίως πρέπει νὰ ὑποθέσετε ὅτι ἐγνωρίζα κάλλιστα τὰς αἰτίας αἰτινας μὲ ἐμπόδιζον νὰ νυμφευθῶ μὲ μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ πατρὸς της καὶ ὅτι, ἀφ' οὗ ἐπροχώρησα τόσον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀναμφιβόλως εἶχον αἰτίας ἰσχυράς αἰ ὅποιαί μὲ ἔκαμαν νὰ τὸ ἀποφασίσω.

— Ἄν μὲ ἤκουες μέχρι τέλους, Ἐδγάρ, εἶπεν ὁ συγγενὴς αὐτοῦ, δὲν θὰ μὲ ἔκαμνες τὴν παρατήρησιν ταύτην διότι, ἂν καὶ δὲν σὲ ἠρώτησα ἂν εἶχες αἰτίας καταστροφούσας πᾶσαν ἄλλην ἔνστασιν,

προσεπάθησα διὰ παντός μέσου τὸ ὄποιον ἠδυνάμην νὰ μεταχειρισθῶ πρὸς τοὺς Ἄστον νὰ καταπέισω αὐτοὺς νὰ παραδεχθῶσι τὰ σχέδιά μας.

— Σὰς εὐγνωμονῶ, μιλῶρδε, διὰ τὴν αὐτοπροαίρετον μεσιτείαν σας, ἀπεκρίθη ὁ Ρεϊθενσγούδ, καθ' ὅσον μάλιστα εἶμαι βέβαιος ὅτι αἱ προσπάθειαι σας δὲν ὑπερέβησαν τὰ ὄρια τὰ ὅποια ἡ ἀξιοπρέπεια μου ἀπαιτεῖ.

— Περὶ τούτου, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος, πρέπει νὰ εἶσαι βέβαιος. Ἡ-σθανόμην ὁ ἴδιος ἀρκετὰ πόσον ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἦτο δυσχερὴς καὶ δὲν ἐπεθύμουν νὰ θέσω εὐγενῆ, πλησιέστατον συγγενῆ τῆς οἰκογενείας μου, εἰς θέσιν ἐξευτελιστικὴν ἢ ἀμφίβολον ἐνώπιον τῶν Ἄστον. Ἀπέδειξα μόνον ὅλα τὰ πλεονεκτήματα γάμου μεταξὺ τῆς θυγατρὸς των καὶ νέου ἀνήκοντος εἰς τόσον ἔντιμον οἰκογένειαν καὶ τόσον στενῶς συγγενεύοντα μετὰ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς Σκωτίας· ἐξηγήθησα ἀκριβῶς ποίαν συγγένειαν ἔχουν οἱ Ρεϊθενσγούδ μετ' ἡμᾶς· ἔκαμα δὲ καὶ τινὰς ὑπαινιγμοὺς ὡς πρὸς τὴν πιθανὴν ῥοπὴν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, καὶ ὑπέδειξα ποῖα χαρτῖα θὰ ἐκέρδιζον εἰς τὴν προσεχῆ βουλήν. Εἶπα ὅτι σὲ θεωρῶ ὡς υἱόν... ἢ ὡς ἀνεψιόν... καὶ ὄχι ὡς ἀπομεμακρυσμένον συγγενῆ μου· καὶ ὅτι θεωρῶ πᾶσαν ὑπόθεσίν σου ὡς ἐντελῶς ἰδικήν μου.

— Καὶ ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεώς σας, μιλῶρδε; ἠρώτησεν ὁ Ρεϊθενσγούδ ἀμφιβάλλων ὀλίγον ἂν ἔπρεπε νὰ δυσχεράνη ἢ νὰ ἐκφράσῃ εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν μεσολάβησιν ταύτην.

— Ὁ λόρδος Σφραγιδοφύλαξ θὰ ἐπέιθετο, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος· δὲν ἔχει τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν νὰ χάσῃ τὴν θέσιν του, ἥτις βεβαίως θὰ κενωθῆ ἅμα ἀλλάξῃ ἡ κυβέρνησις, καὶ, διὰ νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, ἐφαίνετο ὅτι ἔχει μεγάλην συμπάθειαν πρὸς σὲ καὶ ὅτι αἰσθάνεται τὰ γενικά πλεονεκτήματα τὰ ὅποια θ' ἀπελάμβανε διὰ τοιοῦτου συνοικεσίου. Ἀλλ' ἡ σύζυγός του, ἡ ὅποια τὸν κυβερνᾷ ἐντελῶς, ἔδγάρ...

— Τί εἶπεν ἡ Μιλαΐδη Ἄστον, μιλῶρδε; ἠρώτησεν ὁ Ρεϊθενσγούδ, ἐξακολουθήσατε, εἰπέτε με τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παραδόξου ταύτης συνεντεύξεως... εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ τὸ ἀκούσω, μὴ φοβῆσθε.

— Χαίρω πολὺ διὰ τοῦτο, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος, διότι

ἐντρέπομαι νὰ σὲ ἐπαναλάβω τὸ ἥμισυ κἄν ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶπε. Φθάνει μόνον τοῦτο νὰ μάθης... εἶναι ἀποφασισμένη ἐναντίον σου... καὶ ἡ διδασκάλισσα τοῦ καλλιτέρου σχολείου δὲν θὰ ἀπερρίπτε μὲ μεγαλητέραν καταφρόνησιν τὰς παρακλήσεις ἱρλανδοῦ διαθεσίμου ἀξιοματικοῦ, ζητοῦντος τὴν ἄδειαν νὰ προσφέρῃ τὴν λατρείαν του εἰς τὴν κληρονόμον ἀποίκου τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, ἀφ' ὅσῃν ἔδειξεν ἡ Μιλαΐδη Ἄστον εἰς πᾶσαν προσπάθειαν τὴν ὁποίαν ἔκρινα ἀξιοπρεπὲς νὰ κάμω ὑπὲρ σοῦ, καλέ μου ἐξάδελφε. Δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ τίνας σκοποὺς ἔχει. Βεβαίως δὲν εἴμπορεῖ νὰ εὕρῃ ἐντιμότερον συν-οικέσιον διὰ τὴν κόρην της. Ὅσον δὲ διὰ τὰ χρήματα καὶ τὰ κτήματα αὐτὰ εἶναι μᾶλλον φροντίς τοῦ συζύγου της· ὥστε ὑποθέτω ὅτι σὲ μισεῖ, διότι ἔχεις θέσιν κοινωνικὴν τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει ὁ σύζυγός της, ἢ καὶ διότι δὲν ἔχεις πλέον κτήματα, τὰ ὁποῖα ἔχει ἐκεῖνος. Ἀλλὰ ἄς παύσω διότι θὰ σὲ συγχίσω ἂν σὲ εἶπω τι περισσό-τερον... Ἴδου ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἐστάθη ὅτε ἐφθασε ἐνώπιον τῆς Φωλεᾶς τῆς Ἀλώπεκος, ἐκ τῶν πολυαριθμῶν ῥηγμάτων τῆς ὁποίας ἐξήρχετο καπνός, ὁ καπνός τῶν προσπαθειῶν τῶν μαγείρων τοῦ Μαρκεσίου ἅ-πως ἐτοιμάσωσι γεῦμα ἄξιον τοῦ κυρίου αὐτῶν καὶ ἄγνωστον εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο ξενοδοχεῖον.

— Μαρκέσις, ἐπανελάβεν ὁ Ρεΐβενσγούδ, σᾶς εἶπα ὅτι κατὰ τύ-χην ἐμάθετε μυστικὸν τὸ ὁποῖον θὰ ἠγνοεῖτε ἐπὶ τινα χρόνον ἀκόμη, ἂν καὶ ἦσθε συγγενῆς μου, ἂν τὰ πράγματα ἐγίνοντο κατὰ τὴν ἐπι-θυμίαν μου. Ἀλλὰ, ἀφοῦ τὸ μυστικὸν ἦτο πεπωμένον νὰ γίνῃ γνω-στὸν καὶ εἰς τρίτον πρόσωπον ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ τοῦ ἄλλου προσώπου τοῦ ἐνδιαφερομένου εἰς αὐτὸ, δὲν λυποῦμαι καθόλου ὅτι ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκοήν σας, διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εἴσθε εὐλικρινῆς φίλος καὶ συγγενῆς μου.

— Ἔσο βέβαιος ὅτι τὸ μυστικὸν σου εἶναι ἀσφαλές, Ἐδγάρ, ἀ-πεκρίθη ὁ Μαρκέσιος. Ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἀκούσω λέγοντα ὅτι ἐγκατέτελιπες πᾶσαν ἰδέαν περὶ συνοικεσίου, τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἴ-σως θὰ ἐκτελεσθῇ χωρὶς νὰ ταπεινωθῆς.

— Περὶ τούτου, μιλῶρδε, θὰ κρίνω ἐγὼ ἐλπίζω δὲ ὅτι ἡ κρίσις μου θὰ ᾖ ἀξιοπρεπῆς καὶ ὑπερήφανος ὅσον καὶ παντὸς ἄλλου φί-λου μου. Δὲν ἔχω κάμμιναν ὑποχρέωσιν πρὸς τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ ἢ τὴν

Μιλαιδὴν Ἄστον. Μὲ τὴν Μις Ἄστον μόνον ὠμίλησα καὶ ἡ διαγωγὴ μου θὰ εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν ἰδικήν της. Ἄν ἐξακολουθῆ νὰ μὲ προτιμᾷ, ἐν τῇ πτωχείᾳ μου, ἀπὸ τοὺς πλουσίους μνηστῆρας τοὺς ὁποίους συνιστῶσιν εἰς αὐτὴν οἱ συγγενεῖς της, πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ θυσιάσω τι εἰς τὴν εἰλικρινῆ αὐτῆς ἀγάπην . . . τότε δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ λησμονήσω, χάριν αὐτῆς, τὴν ὑπερφηάνειαν τῆς γεννήσεως καὶ τὰς ριζωμένους προλήψεις τοῦ οἰκογενειακοῦ μίσους. Ἄν ὁμως ἡ Κυρία Λουκία Ἄστον μεταβάλῃ τὰ αἰσθήματά της, ἐλπίζω ὅτι οἱ φίλοι μου θὰ σιωπήσωσι διὰ τὴν δυστυχίαν μου ταύτην, καὶ εἰς ἐμὲ μένει ἡ φροντίς νὰ ἀναγκάσω τοὺς ἐχθροὺς μου νὰ μὴ ὀμιλήσωσι περὶ αὐτῆς.

— Ὁμίλησες ὅπως ἀρμόζει εἰς εὐγενῆ νέον, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ σὲ ὁμολογῶ ὅτι, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ νὰ μὴ προχωρήσῃ περισσότερον ἢ ὑπόθεσις αὕτη. Αὐτὸς ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον τί ἤτο πρὸ εἴκοσι χρόνων; μικρὸς δικηγορίσκος ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸ ἔργον του, καὶ μὲν ἔχων ἱκανότητά τινα, γνωρίζων καλῶς τὴν νομοθεσίαν, καὶ κατέχων πρὸ πάντων τὴν τέχνην τοῦ νὰ κάμνῃ τὸ μαῦρον ἄσπρον κατὰ τὸ συμφέρον του, ἀνυψωθείς ὁμως διὰ ῥαδιουργιῶν καὶ πωλούμενος εἰς τὸν πλειοδότην. Ἄλλ' ἐφθασεν εἰς τὸ τέλος τοῦ σταδίου του καὶ, ἐπειδὴ ἔχει γυναῖκα ἀναποφάσιστον καὶ ἀλαζόνα, εἰς μάτην θὰ θελήσῃ νὰ πωληθῆ, ἔστω καὶ εὐθηνά· κάμμια κυθέρνησις δὲν θὰ θελήσῃ πλέον νὰ τὸν μεταχειρισθῆ, ἢ μάλλον τὴν γυναῖκά του. Δὲν λέγω τίποτε περὶ τῆς Μις Ἄστον, ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι συγγένεια μετὰ τοῦ πατρὸς της οὔτε θὰ σὲ ὠφελήσῃ οὔτε θὰ σὲ τιμήσῃ ἴσως σὲ ἀποδώσουν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα προικὸς, μικρὸν τι μέρος τῶν λαφύρων τοῦ πατρὸς σου. . . ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ ἀνακτήσῃς πολλὰ περισσότερα ἢν ἔχῃς τὴν ὑπομονὴν νὰ τὸν καταδιώξῃς ἐνώπιον τῆς Βουλῆς. Καὶ ἐγὼ, ἐξάδελφέ μου, θὰ τὸν καταδιώξω μαζὶ σου καὶ θὰ τὸν κάμω νὰ μετανοήσῃ διὰ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἠρνήθη τόσον ἐντιμον συμβιβασμὸν, τὸν ὁποῖον ἐπρότεινα ὑπὲρ συγγενοῦς μου.

Ἄλλ' εἰς πάντα ταῦτα ὑπῆρχέ τι τὸ ὁποῖον ὑπερέβαινε τὸν σκοπὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἐπεθύμει νὰ φθάσῃ ὁ Μαρκέσιος. Ὁ Ρέιβενσγούδ δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ συγγενὴς αὐτοῦ εἶχεν ἰσχυροτέρους λόγους ὅπως αἰσθάνηται ἑαυτὸν προσβεβλημένον διὰ τὸν τρόπον μεθ'.

οὐ ἐδέχθησαν τὰς ἰδίαις αὐτοῦ προτάσεις, ἥ διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ ἐξάδελφου του· ἀλλ' οὔτε παρεπονέθη, οὔτε ἠπώρησεν. Ἠρέσθη μόνον εἰς τὸ νὰ ἐπαναλάβῃ ὅτι ἡ ἀγάπη του περιορίζετα εἰς μόνην τὴν Λουκίαν, ὅτι δὲν ἐπεθύμει ν' ἀπολαύσῃ οὔτε πλοῦτον οὔτε μεγαλειον. ἐκ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς πολιτικῆς ἐπιρροῆς τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του, ἐκτὸς μόνον ἂν αὐτὴ ἡ νέα ἐξέφραζε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ διαλύσῃ αὐτάς. Παρεκάλει δὲ τὸν Μαρκέσιον νὰ μὴ γίνῃ πλέον πρὸς τὸ παρὸν λόγος μεταξὺ αὐτῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, βεβαιώσας αὐτὸν ὅτι θὰ τῷ ἐνεπιστεύετο τὴν ἐπιτυχίαν ἢ τὴν ἀποτυχίαν αὐτοῦ. Ὁ Μαρκέσιος εὔρε μετ' ὀλίγον πλέον εὐχάριστον καὶ ἐνδιαφέρουσαν ὑπόθεσιν ὁμιλίας. Πεζὸς τις, σταλεῖς ἐξ Ἐδιμβούργης εἰς τὸν Πύργον τοῦ Ρέιβενσγούδ καὶ μὴ προφθάσας αὐτὸν ἐκεῖ, τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν *Φωλεὰν* τῆς *Αἰλώπεκος*, κομίζων φάκελλον ἐμπεριέχοντα καλλίστας εἰδήσεις. Οἱ πολιτικοὶ ὑπολογισμοὶ τοῦ Μαρκεσίου ἠλήθευσαν, καὶ εἰς Λονδῖνον καὶ εἰς Ἐδιμβούργην, ὥστε ἐβλεπε σχεδὸν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἀνελάμβανε τὴν πολιτικὴν ὑπεροχὴν τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἐπεθύμει. Ἐν τοσοῦτῳ τὰ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ἐτοιμασθέντα φαγητὰ παρετέθησαν εἰς τὴν τράπεζαν· ἴσως δὲ τὸ γεῦμα ἤθελε προξενήσῃ διπλὴν εὐχαρίστησιν εἰς ἐπικουρείον ὡς ἐκ τῆς ἀντιθέσεώς του πρὸς τὴν πενιχρὰν καλύβην εἰς ἣν ἐγένετο. Ὁ Μαρκέσιος μετ' εὐχαριστήσεως ὠμίλει περὶ τῆς ἰσχύος, τὴν ὁποίαν αἱ ἐνδεχόμεναι μεταβολαὶ ἤθελον δώσει πιθανῶς εἰς αὐτὸν, καὶ περὶ τῆς χρήσεως τὴν ὁποίαν ἠλπίζε νὰ κάμῃ ὅπως φανῆ χρήσιμος πρὸς τὸν ἐξάδελφον αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ρέιβενσγούδ ἠναγκάζετο νὰ ἐκφράζῃ ἐπανειλημμένως τὴν εὐγνωμοσύνην τὴν ὁποίαν ἀληθῶς ἠσθάνετο, ἂν καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὁ Μαρκέσιος ἐπανήρξετο συχνάκις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ὁ οἶνος ἦτο ἀριστος, ἂν καὶ εἶχε μετακομισθῆ ἐκ τῆς Ἐδιμβούργης ἐντὸς ἀσκού· ὁ δὲ Μαρκέσιος, γινόμενος συνήθως δυσκίνητος ὁσάκις εὐρίσκετο εἰς εὐθυμίαν, ἀνέδραλε τὴν ἀναχώρησιν ἐπὶ δύο ὥρας πλέον τοῦ ὀρισμένου χρόνου· διὸ δὲν ἔμεινε καιρὸς ὅπως ὑπάγῃσι νὰ διανυκτερεύωσιν ὅπου ἐσκόπευον.

— Τί σημαίνει τούτο, καλέ μου φίλε; εἶπεν ὁ Μαρκέσιος· ὁ πύργος σου τοῦ Γουλφκράγ δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ φιλοξενήσῃ

τὸν ἐξάδελφόν σου Α — ὅπως ἐφιλοξένησες τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον.
— Ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον κατέλαβε τὸν πύργον ἐξ ἐφόδου, ἀπεκρίθη δὲ Ῥεΐβενσγούδ, καὶ, ὅπως πολλοὶ νικηταί, εὔρεν ὀλίγας αἰτίας νὰ συγκαρῆ ἐκυτὸν διὰ τὴν νίκην του.

— Καλὰ, καλὰ! εἶπεν ὁ λόρδος Α — ὅστις εἶχε λησμονήσει ὀλίγον τὴν ἀξιοπρέπειαν αὐτοῦ ὡς ἐκ τοῦ αἴνου τὸν ὁποῖον εἶχε πῖει, βλέπω ὅτι πρέπει νὰ σὲ δωροδοκήσω διὰ νὰ μὲ φιλοξενήσης . . . Ἔλα, προτείνω νὰ πῖωμεν εἰς τὴν υγιάν τῆς τελευταίας νέας κυρίας ἡ ὁποία ἐκοιμήθη εἰς τὸ Γουλφκράγ, καὶ ἡ ὁποία εὐχαριστήθη ἀπὸ τὸ κατάλυμά της. Τὰ κόκκαλά μου δὲν εἶναι τόσοσιν τρυφερά ὅσον τὰ ἐδικά της, καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ εἰμφορέσω νὰ κρίνω πόσον σκληρὰ εἶναι ἡ κλίνη τὴν ὁποίαν ὁ ἔριος καθιστᾷ μαλακὴν.

— Δύνασθε, μιλῶρδε, νὰ μὲ ἐπιβάλετε ὁποῖαν ποινὴν θέλετε, ἀπεκρίθη ὁ Ῥεΐβενσγούδ ἄλλὰ σὰς βεβαιῶ, ὅτι ὁ γέρον μου ὑπέρτης εἶναι ἱκανὸς νὰ κρεμασθῆ ἢ νὰ ριφθῆ κάτω ἀπὸ τὸν πύργον, ἂν τὸν ἐπισκεφθῆτε τόσοσιν ἀπροσδοκῆτως . . . Σὰς βεβαιῶ ὅτι εἴμεθα ἐντελῶς ἀνέτοιμοι . . . ὅτι δὲν ἔχομεν τίποτε διὰ νὰ σὰς ὑποδεχθῶμεν.

Ἄλλ' ὁ γέρον Μαρκέσιος, ὅπως ἀμετάπειστος, διεβεβαίωσε τὸν συγγενῆ του ὅτι ἠδίαφόρει διὰ τὰς προετοιμασίας, καὶ ὅτι ἦτο ἀποφασισμένος νὰ ἴδῃ τὸν πύργον τοῦ Γουλφκράγ.

— Εἰς τῶν προγόνων μου, εἶπε, κατέκρησεν ἐκεῖ ὅταν ὑπῆγε μετὰ τοῦ τότε λόρδου τοῦ Ῥεΐβενσγούδ εἰς τὴν μάχην τοῦ Φλόδδεν ὅπου ἐφρονεύθησαν καὶ αἱ δύο.

Στενοχωρηθεὶς οὕτως ὁ Ἐδγάρ ἐζήτησε νὰ προπορευθῆ τοῦ ἐξάδελφου αὐτοῦ ὅπως προετοιμάσῃ τὰ τῆς ὑποδοχῆς ὅσον ἐπέτρεπεν ὁ καιρὸς καὶ αἱ περιστάσεις· πλὴν ὁ Μαρκέσιος εἶπεν ὅτι εἶχεν ἀνάγκην τῆς συντροφίας αὐτοῦ· συγκατετέθη δὲ μόνον νὰ σταλῆ πρόδρομος ὅπως ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν ἐπιστάτην, τὸν Καλὲβ Βάλδερστον, τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην εἰδήσιν τῆς εἰσβολῆς.

Ὁ δὲ Κύριος τοῦ Ῥεΐβενσγούδ συνώδευσεν μετ' ὀλίγον τὸν Μαρκέσιον εἰς τὸ ὄχημα αὐτοῦ· ἐνόσφ δὲ ἐταξείδευον καὶ ἐγνώριζον κάλλιον ὁ εἰς τὸν ἕτερον, ὁ εὐγενὴς λόρδος ἐξέθετο πόσον γενναίους σκοποὺς εἶχεν ὑπὲρ τοῦ ἐξάδελφου αὐτοῦ ἂν ἐπετύγχανον τὰ πολιτικά του σχέδια. Συνίσταντο δὲ εἰς μυστικὴν καὶ σπουδαιότατην ἀ-

προστολήν πέραν τοῦ πορθμοῦ, ἀξίαν νὰ ἀνατεθῆ μόνον εἰς ἀνθρώ-
πον εὐγενῆ, ἐπιτήδειον καὶ μεγάλης ἐμπιστοσύνης, ἀποστολήν μέλ-
λουσαν νὰ φέρῃ καὶ τιμὰς καὶ ὠφελείας εἰς τὸν Ρεΐβενσγούδ.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν τὴν φύσιν καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῆς·
ἀρκεῖ μόνον εἰς τοὺς ἀναγνώστας νὰ μάθωσιν ὅτι ἐφάνη πολλὰ εὐ-
πρόσδεκτος εἰς τὸν Ρεΐβενσγούδ, ὅστις ἐδέχθη αὐτὴν προθύμως, ἔχων
τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνυψωθῆ ἀπὸ τῆς παρουσίας πιχιρὰς καὶ ἀέργου κα-
ταστάσεως εἰς ἀνεξάρτητον καὶ ἔντιμον θέσιν.

Ἐνόσω δὲ ἤκουε μετὰ προσοχῆς τὰ καθέκαστα τῆς ὑποθέσεως,
ὁ ἀγγελιαφόρος, ὅστις εἶχεν ἀπέλθει εἰς τὸν πύργον τοῦ Γουλφκράγ,
ἐπανῆλθε φέρων τὰ « σεβάσματα τοῦ Καλὲθ Βάλδερστον καὶ τὴν
διαβεβαίωσιν ὅτι τὰ πάντα θὰ ἦσαν ἐν τάξει ὅπως ὑποδεχθῆ τοὺς
μιλόρδους ἀξιοπρεπῶς, τοῦλάχιστον καθόσον τὸ ἐπέτρεπε τὸ σύντα-
μον τοῦ χρόνου. »

Τὸν Ρεΐβενσγούδ ὅμως, ὅστις ἐγνώριζεν ἀρκούντως τὸν τρόπον καὶ
τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἐπιστάτου αὐτοῦ, δὲν καθυσάχασεν ἢ θαρράλεα αὐ-
τῇ διαβεβαίωσις. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Καλὲθ ἠκολούθει τὴν ἀρχὴν τῶν
Ἰσπανῶν στρατηγῶν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ . . . , οἵτινες, εἰς τὰς
ἐκθέσεις αὐτῶν πρὸς τὸν πρίγκηπα τῆς Πορτογαλλίας, τὸν ἀρχιστρά-
τηγον, παρίστανόν τὸν στρατὸν πλήρη κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ ἔχοντα
πάντα τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὸν πόλεμον, μὴ θεωροῦντες ἀξιοπρεπεῖς εἰς
αὐτοὺς καὶ ἔντιμον εἰς τὴν Ἰσπανίαν νὰ ὁμολογήσωσι τὴν παραμι-
κρὰν ἔλλειψιν ἀνθρώπων ἢ πολεμοφοδίων, ἕως ὅτου, τὴν ἡμέραν τῆς
μάχης, ἀνεκαλύφθη ἡ ἔλλειψις καὶ τῶν δύο. Ἔνεκα τούτου ὁ Ρεΐ-
βενσγούδ ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ προειδοποιηθῆ τὸν Μαρκέσιον ὅτι,
μεθ' ὅλας τὰς διαβεβαίωσεις τοῦ Καλὲθ, δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένωσι
λαμπρὰν ὑποδοχὴν.

— Ἄδικεῖς τὸν ἐαυτόν σου, ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος, ἢ μάλ-
λον ἐπιθυμοῦμαι νὰ μὲ προετοιμάσῃς ἀπροσδόκητόν τι εὐχάριστον. Βλέ-
πω ἀπ' ἐδῶ μέγα φῶς κατὰ τὸ μέρος ὅπου, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλά,
κεῖται ὁ πύργος τοῦ Γουλφκράγ· καὶ, ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν λάμψιν ἣ-
τις φαίνεται περὶ τὸν ἀρχαῖον πύργον, αἱ προετοιμασίαι τῆς ὑποδο-
χῆς δὲν θὰ ἦναι μικροῦ λόγου ἄξιαι. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι καὶ ὁ πατήρ σου
μὲ ἠπάτησε τοιοῦτοτρόπως ὅταν ὑπήγαμεν δι' ὀλίγας ἡμέρας νὰ κυ-
νηγήσωμεν, πρὸ εἰκοσι περίπου χρόνων· καὶ ὅμως διεσκεδάσαμεν

εἰς τὸ Γουλφκράγ τόσον καλὰ ὅσον καὶ εἰς τὸν πύργον μου τοῦ Β—:

— Φοβοῦμαι πολὺ, μιλόρδε, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ μάθετε ἐκ πείρας πόσον ἠλαττώθησαν τὰ μέσα τοῦ παρόντος ἰδιοκτῆτου διὰ νὰ ὑποδέχεται τοὺς φίλους του, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ· ἡ ἐπιθυμία ὅμως, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ εἶπω, μένει πάντοτε ἡ αὐτὴ. Πλὴν καὶ ἐγὼ ἀγνοῶ, ὡς καὶ ὑμεῖς, πῶς τόσον λαμπρὸν καὶ μέγα φῶς φαίνεται ὑπεράνω τοῦ Γουλφκράγ. . . . Τὰ παράθυρα τοῦ πύργου εἶναι ὀλίγα καὶ στενὰ, τὰ δὲ τοῦ κάτω πατώματος δὲν φαίνονται, διότι κρύπτει αὐτὰ ὁ τοίχος τῆς αὐλῆς. Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς συνήθως φωτοχυσία ἔχει τόσῃ λάμψιν.

Ἀλλὰ τὸ μυστήριον μετ' ὀλίγον ἐξηγήθη· διότι, μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἐφάνη ὁ Καλὸς Βάλδερστον κράζων ἔξωθεν τῆς ἀμάξης μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ φόβου καὶ λύπης·

— Σταθῆτε, κύριοι . . . σταματήσατε, μιλόρδοι . . . στραφῆτε πρὸς τὰ δεξιὰ! . . . Τὸ Γουλφκράγ καίεται, καὶ τὸ δάσος καὶ ὁ πύργος . . . καὶ αἱ πλούσιαι καὶ ὠραῖαι εἰκόνες, καὶ ὅλα τὰ ὠραῖα ἐπιπλά, σκευή, παρκετάσματα καὶ οἱ λοιποὶ στολισμοὶ . . . ὅλα κκίονται ὡς ἄχυρα! Στραφῆτε πρὸς τὰ δεξιὰ, μιλόρδοι, σᾶς παρακαλῶ . . . ὑπάγετε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Σμαλτράς· ἐκεῖ θὰ εὑρετε κᾶτι διὰ νὰ περάσετε ἀπόψε . . . Ἀλόιμονον! τί δυστυχῆς νύκτα εἶναι αὐτή! καὶ ἐγὼ νὰ ζήσω διὰ νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ κακόν!

Ὁ Ρεῖβενσογούδ κατεπλήχθη κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ νέου καὶ αἰφνιδίου τούτου δυστυχήματος· ἀλλὰ, μετὰ μικρὰν σκέψιν, ἐξῆλθε τῆς ἀμάξης καὶ, ἀποχαιρετίσας ταχέως τὸν εὐγενῆ αὐτοῦ ἐξάδελφον, ἤτοι μάζετο νὰ ἀναβῆ τὸν λόφον ὅπως ὑπάγῃ εἰς τὸν πύργον, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου ἐφαίνοντο ἐξερχόμεναι φλόγες ἐρυθροῦ φωτὸς, αἵτινες ἐφθανον μέχρι τῆς ἀκτῆς καὶ ἐπιπτον ἐπὶ τῶν συντριβομένων κυμάτων τοῦ ὠκεανοῦ.

— Λάβε ἕνα ἵππον, Ἐδγάρ, ἀνέκραξεν ὁ Μαρκέσιος μεγάλως συγκινηθεὶς διὰ τὴν νέαν ταύτην δυστυχίαν, ἣτις ἐπῆλθε τοσοῦτον ἀπροσδοκῆτως εἰς τὸν ταλαίπωρον αὐτοῦ προστατεύμενον. Θὰ ἵππεύσω καὶ ἐγὼ καὶ θὰ ἔλθω μαζὴ σου . . . Ἐμπρὸς καὶ σεῖς, παιδιὰ, τρέξατε, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος εἰς τοὺς ὑπηρέτας του, πηγαίνετε νὰ ἰδῆτε ἂν ἠμπορῆτε νὰ σώσετε ἔπιπλά τινὰ, ἢ νὰ σβύσετε τὴν φω-

τιάν . . . Γρήγορα, τρέξατε, παιδιά, ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ζωῆς σας !

Ἄπαντες οἱ ὑπηρεταὶ ἔσπευσαν νὰ ἱππεύσωσι καὶ, ἀρχίσαντες νὰ κτυπῶσι καὶ νὰ κεντῶσι τοὺς ἵππους αὐτῶν, ἠρώτησαν τὸν Καλεῖβ πόθεν ἦτο ὁ δρόμος· ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ προσεκτικοῦ ἐπιστάτου ἠκούσθη κράζουσα μεταξύ τοῦ θορύβου·

— Σταθῆτε, κύριοι, σταθῆτε . . . γυρίσατε ὀπίσω, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ . . . μὴ προσθέσετε καὶ ἄλλα δυστυχήματα, καὶ νεκροὺς, εἰς ὅσα συνέβησαν σήμερον ! . . . Τριάντα βαρέλια πυρίτιδος, τὰ ὁποῖα εἶναι εἰς τὸν πύργον ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ γέροντος λόρδου, ὅστις τὰ ἔφερεν ἀπὸ τὸ Δογκέρκ, εὐρίσκονται πλησίον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἤρχισεν ἡ πυρκαϊά . . . Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ πλησιάζετε . . . στραφῆτε πρὸς τὰ δεξιὰ . . . ἅς βάλωμεν μεταξύ μας καὶ τοῦ κινδύνου τὸν λόφον αὐτόν . . . ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἰδῶμεν ὅλον τὸ Γουλφκράγ εἰς τὸν ἀέρα !

Εὐκόλως ἔννοεῖ τις ὅτι, ἀκούσαντες ταῦτα καὶ ὁ μαρκέσιος καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ, ἐστράφησαν πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν συνέβούλευσεν ὁ Καλεῖβ νὰ ἀκολουθήσωσι, σύροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν Ρεϊθενσγούδ, ὅστις μετ' ἀπορίας ἤκουσε τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ λεχθέντα καὶ ἠδυνάτει νὰ ἐννοήσῃ αὐτά.

— Βαρέλια μὲ πυρίτιδα ! ἀνέκραξε κρατήσας τὸν Καλεῖβ, ὅστις μάτην προσεπάθει νὰ φύγῃ· τί πυρίτις εἶναι αὐτή ; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ πυρίτις εἰς τὸ Γουλφκράγ καὶ ἐγὼ νὰ τὸ ἀγνοῶ ; Αὐτὸ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ ἐννοήσω.

— Πλὴν ἐγὼ τὸ ἐννοῶ, ἐπιθύρῃσεν ὁ μαρκέσιος. Ἐγὼ τὸ ἐννοῶ κάλλιστα . . . διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ τὸν κάμης περισσοτέρας ἐρωτήσεις πρὸς τὸ παρόν.

— Ἴδου λοιπὸν τόρα, εἶπεν ὁ Καλεῖβ ἀπαλλαχθεὶς ἀπὸ τοῦ κυρίου του καὶ διορθῶν τὸ φόρεμά του, θὰ πιστεύσετε ἐλπίζω τὴν μαρτυρίαν τοῦ μιλόρδου . . . Ὁ μιλόρδος ἐνθυμεῖται κάλλιστα ὅτι τὸν χρόνον ὅπου ἀπέθανεν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὠνόμαζον βασιλέα Οὐίλλιαμ . . .

— Σιωπὴ ! σιωπὴ, καλέ μου φίλε ! εἶπεν ὁ μαρκέσιος, ἐγὼ θὰ ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν κύριόν σου.

— Καὶ δὲν ἤλθε κανεὶς κάτοικος τοῦ Γουλφκρόπ, ἠρώτησεν ὁ Ρεϊθενσγούδ, νὰ σὲ βοηθήσῃ πρὶν ἀυξήσῃ τόσον ἡ πυρκαϊά ;

— Βέβαια, ἤλθαν πολλοὶ, ἄπειροί ! ἀπεκρίθη ὁ Καλέβ, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ τοὺς ἀφήσω νὰ ἐμβοῦν εἰς τὸν πύργον ὅπου ἔχομεν τόσα ἀσημικὰ καὶ τόσα πολῦτιμα πράγματα.

— Σιώπα, ἀναιδέστετα ψεύστη ! εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργὴν του, ἠξέυρεις ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανὲν πολῦτιμον . . .

— Ἐκτὸς τούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐπιστάτης ἀνυψῶν τὴν φωνὴν αὐτοῦ μετὰ μεγίστης ἀφοβίας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταπνίξῃ τὴν τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἡ φωτιὰ προώδευσε τόσον γρήγορα ὡς ἐκ τῶν παραπετασμάτων καὶ τῶν πλουσίων στολισμῶν τῆς αἰθούσης τῶν συμποσίων, καὶ οἱ ὑπηρέται ἔφυγαν ὡς ποντικοὶ ἅμα ἤκουσαν ὅτι εἶχομεν πυρίτιδα, ὥστε δὲν ἤμπορέσαμεν νὰ τὴν σβύσωμεν ὅπως τὸ ἤλιπιζα.

— Σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος εἰς τὸν Ρεϊβενσγούδ, μὴ τὸν κάμνης περισσοτέρας ἐρωτήσεις.

— Μόνον μίαν ἀκόμη, μιλόρδε . . . Τί ἔγινεν ἡ ταλαίπωρος Μυσία ;

— Ἡ Μυσία ; ἠρώτησεν ὁ Καλέβ, δὲν εἶχα καιρὸν νὰ φροντίσω διὰ τὴν Μυσίαν . . . πιστεύω ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸν πύργον καὶ περιμένει νὰ καῆ μαζὴ του.

— Μὰ τὸν Θεόν ! ἀνέκραξεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, δὲν ἐννοῶ τίποτε εἰς ὅλα αὐτά ! Ἡ ζωὴ πιστῆς γραΐας εἶναι εἰς κίνδυνον . . . Μιλόρδε, δὲν δύναμαι νὰ μείνω ἐδῶ περισσότερον . . . πρέπει τοῦλάχιστον νὰ τρέξω νὰ ἰδῶ ἂν ὁ κίνδυνος εἶναι τόσον μέγας ὅσον λέγει αὐτὸς ὁ ἐξαναμωραχμένος.

— Πῶς, πῶς ; μὰ τὸ ψωμί μου, εἶπεν ὁ Καλέβ, ἡ Μυσία εἶναι καλὰ καὶ ἀσφαλῆς. Τὴν εἶδα ἔξω ἀπὸ τὸν πύργον πρὶν ἀναχωρῆσαι ἐγώ. Πιστεύετε ὅτι ἤμποροῦσα νὰ λησμονήσω γραΐαν σύντροφόν μου ;

— Διατί λοιπὸν μὲ εἶπες τὸ ἐναντίον πρὸ ὀλίγου ; ἠρώτησεν ὁ Ἐδγάρ.

— Σὰς εἶπα τὸ ἐναντίον ; εἶπεν ὁ Καλέβ· τότε βεβραχίως ὠνειρευόμην, ἢ ἡ τρομερὰ αὐτὴ νύκτα μὲ ἔκαμε νὰ χάσω τὸν νοῦν μου . . . Πλὴν σὰς λέγω ὅτι εἶναι ἀσφαλῆς καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον ψυχὴ ζωσα εἰς τὸν πύργον· καὶ τόσον τὸ καλλίτερον . . . διότι ὅλοι θὰ ἐκχίνοντο.

Ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ, μετὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην διαβεβαίω-

σιν, ἂν καὶ μεγάλως ἐπεθύμει νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν τελευταίαν ἔκρη-
ξιν ἣτις ἔμελλε νὰ κατεδαφίσῃ τὴν κατοικίαν τῶν προγόνων αὐτοῦ,
συγκατετέθη νὰ υπάγῃ εἰς τὸ χωρίον τοῦ Γουλφχόπ, ὅπου, ὅχι μόνον
τὸ ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ καὶ ὁ γνωστὸς εἰς ἡμᾶς βαρελοποιοὺς ἦσαν προε-
τοιμασμένοι ὅπως ὑποδεχθῶσιν αὐτὸν καὶ τὸν συγγενῆ αὐτοῦ μετ' ἐ-
λευθεριότητος, τὴν ὁποίαν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσωμεν ὀλίγον.

Ἐλησμονήσαμεν νὰ ἀναφέρωμεν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι ὅτι ὁ Λόκαρτ
κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν ὡς πρὸς τὸν τρόπον διὰ τοῦ
ὁποίου ὁ Καλέβ εἶχε προμηθευθῆ τὰ τοῦ γεύματος καὶ ὅτι διηγήθη
αὐτὰ εἰς τὸν λόρδον Σφραγκιδοφύλακα, ὅστις ἐγέλασε πολὺ ἐπιθυμῶν
δὲ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ρέιβενσγουῦδ, συνέστησε τὸν βαρελο-
ποῖον τοῦ Γουλφχόπ εἰς τὴν κυβέρνησιν ὅπως δοθῆ εἰς αὐτὸν ἡ θέσις
τῆς ὁποίας ἡ ἐλπίς μόνον εἶχε παρηγορητεῖ αὐτὸν διὰ τὴν ἀπώλειαν
τῶν νησῶν του. Ἡ προτίμησις αὕτη τοῦ Κ. Γέρδαρ προϋξένησεν
εὐχάριστον ἐκπληξιν εἰς τὸν γέροντα Καλέβ· διότι, ὅτε, ἡμέρας τι-
νὰς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἠναγκάσθη νὰ υπάγῃ εἰς
τὸ ἀλιευτικὸν χωρίον τοῦ Γουλφχόπ, καὶ διήρχετο δρομαίως ὡς φάν-
τασμα πρὸ τῆς θύρας τοῦ βαρελοποιοῦ φοβούμενος μήπως κληθῆ ὅ-
πως ἐξετασθῆ περὶ τῆς προόδου τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ αἰτήσεώς του, ἢ,
πιθανώτερον, ὅπως ἐπιπληχθῆ διότι εἶχε δώσει εἰς αὐτὸν ψευδεῖς ἐλ-
πίδας, ἤκουσεν αἴφνης, οὐχὶ ἄνευ μικροῦ φόβου, τὸ ὄνομα αὐτοῦ
προφερόμενον ὑπὸ τριῶν ἐν ταυτῷ διαφόρων φωνῶν, τῶν τῆς Κυ-
ρίας Γέρδαρ, τῆς γραίας μητρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ βαρελοποιοῦ.

— Κ. Καλέβ, Κ. Καλέβ... Κ. Καλέβ Βάλδερστον! ἐλπίζω ὅτι
δὲν θὰ περάσετε ἀπὸ τὴν θύραν μας χωρὶς νὰ ἐμβῆτε νὰ πῖστε καίτι
τι, ἀφ' οὗ μάλιστα σὰς εἴμεθα τόσον εὐγνώμονες.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Καλέβ ὑπέλαβε ταῦτα ὡς εἰρωνεῖαν, δὲν ἀπήντησεν,
ἀλλὰ προεχώρει πεισματωδῶς, τὸν ἀρχαῖον πῖλον ἔχων καταβιβα-
σμένον ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστηριγμένους ἐπὶ τῆς
γῆς, ὡς ἂν ἐπεθύμει νὰ μετρήσῃ τοὺς λίθους διὰ τῶν ὁποίων ἦτο
ἐστρωμένη ἡ ἀθλία ὁδὸς ἣν ἐβάδιζεν· ἀλλ' αἴφνης εἶδεν ἑαυτὸν ἠ-
ναγκασμένον νὰ σταματήσῃ, ὡς πλοῖον ἐμπορικὸν εἰς τὸ στενὸν τοῦ
Γιβραλτάρ ἐμποδιζόμενον ὑπὸ τριῶν Ἀλγερινῶν τριήρων (ἐλπίζω
ὅτι αἱ κυρίαί θὰ μὲ συγχωρήσωσι μεταχειριζόμενον τὴν ναυτικὴν
ταύτην ἔκφρασιν).

— Μὴ τρέχετε τόσον, Κ. Βάλδερστον! ἔκραζεν ἡ κ. Γίρδαρ.

— Ποῖος θὰ τὸ ἐπίστευεν ἀπὸ ἀρχαῖον καὶ καλὸν φίλον! ἀνέκραζεν ἡ μήτηρ.

— Νὰ μὴ θέλετε νὰ σταθῆτε διὰ νὰ δεχθῆτε τὰς εὐχαριστήσεις μας, προσέθετο ὁ βαρελοποῖδς, καὶ πρὸ πάντων τὰς ἐδικὰς μου, τὰς ὁποίας τόσον σπανίως προσφέρω! Ἐλπίζω, εἶμαι βέβαιος, Κ. Βάλδερστον, ὅτι δὲν μᾶς ἔβαλαν ἀνακατώματα... Ὅστις καὶ ἂν σᾶς εἶπεν ὅτι δὲν εἶμαι εὐγνώμων διότι ἐνηργήσατε νὰ διορισθῶ βαρελοποῖδς τῆς βασιλίσσης, ἄς προυνισκῆ καὶ ἐγὼ τὸν διορθῶν.

— Καλοὶ μου φίλοι... φίλτατοι φίλοι, εἶπεν ὁ Καλῆβ ἀμφιβάλλων ἀκόμη πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους αὐτούς· διατὶ ὅλα αὐτά;.. ὅλοι οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦν νὰ ὑπηρετήσουν τοὺς φίλους των, καὶ ποτὲ μὲν ἐπιτυγχάνουν ποτὲ δὲ ἀποτυγχάνουν... διὰ τοῦτο ἐγὼ ποτὲ δὲν ἀπαιτῶ εὐχαριστήσεις δι' ὅτι κάμνω, οὔτε θέλω παράπονα δι' ὅτι δὲν κατῶρθωσα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, Κ. Βάλδερστον, βεβαίως δὲν θὰ σᾶς ἐβάρυνα μὲ τὰς εὐχαριστήσεις μου, εἶπεν ὁ βαρελοποῖδς, ἂν ἔπρεπε νὰ σᾶς εὐχαριστήσω μόνον διὰ τὴν καλὴν σας θέλησιν, διότι θὰ ἠρχόμην ἴσια ἴσια μὲ ταῖς ἀγριόπαπαις καὶ τὰ δύο βαρελάκια τὰ ὁποῖα σᾶς ἔστειλα. Ἡ καλὴ θέλησις, κύριε Καλῆβ, εἶναι ὡς τὸ παληοδάρελον τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ κρασί... ἀλλ' ἡ καλὴ πράξις εἶναι ὡς τὸ βαρέλι τοῦ ὁποίου τὰ στεφάνια εἶναι καλὰ σφιγμένα, καὶ διὰ τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ κρατήσῃ κρασί ἀξίον διὰ βασιλέα.

— Δὲν ἤκουσες τίποτε περὶ τοῦ γράμματος, ἠρώτησεν ἡ πενθερὰ τοῦ Γίρδαρ, εἰς τὸ ὁποῖον μᾶς ἀναγγέλλεται ὡς βέβαιον ὅτι ὁ Γίλβερτ ἔγινε βαρελοποῖδς τῆς Βασιλίσσης... ἂν καὶ ὅλοι οἱ βαρελοποιοὶ ἐζήτουν αὐτὴν τὴν θέσιν;

— Ἄν ἤκουσα!!! εἶπεν ὁ Καλῆβ, (ἀνακαλύψας τότε πόθεν ἔπνεεν ὁ ἄνεμος) καὶ, μὲ φωνὴν ἐκφράζουσιν καταφρόνησιν διὰ τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἀμφιβολίαν τῆς γραίας, μὲ ἐρωτᾶς, προσέθετο, ἂν ἤκουσα!!! Καὶ ταῦτα λέγων μετέβλεπε τὸ λοξοειδὲς καὶ πεφοβισμένον αὐτοῦ βῆμα εἰς ἀνδρικὸν καὶ ἀξιοπρεπές· διορθώσας δὲ τὸν πῖλον καὶ ἀποκαλύψας τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ὡς ὁ ἥλιος ὅτε, ὑπὸ νέφους καλυπτόμενος, ἀναφαίνεται μεγαλοπρεπῆς, ἔδειξε πρὸς τοὺς προστατευομένους αὐτοῦ ὅλην τὴν ἀριστοκρατικὴν του ὑπερφάνειαν.

— Βεβαίως, πῶς ἔμποροῦσε νὰ μὴ τὸ μάθῃ; Εἶπεν ἡ κυρία Γίρδαρ.

— Ναί, βέβαια ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τὸ μάθῃ, εἶπεν ὁ Καλῆς· διὰ τοῦτο πρῶτος ἐγὼ θὰ σᾶς φιλήσω, κυρίαί μου, καὶ θὰ σὲ συγχαρῶ, βαρελοποιέ μου, διότι σὲ ἐπροτίμησαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους· καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι γνωρίζετε ποῖοι εἶναι οἱ φίλοι σας καὶ ποῖος εἴμπορεῖ νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμος καὶ ποῖος σᾶς ἐβοήθησεν. Ἐνόμισα καλὸν νὰ προσποιηθῶ κατ' ἀρχὰς ὅτι δὲν σᾶς ἐνοοῦσα, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι καλὸν μέταλλον. . . πλὴν δὲν φοβεῖσαι τίποτε, παιδί μου, διότι δὲν εἶσαι κίβδηλον.

Λέγων δὲ ταῦτα ἐφίλησε μετ' ἡθους μεγαλοπρεπεστάτου τὰς δύο γυναῖκας καὶ ἔτεινε τὴν δεξιάν προστατευτικῶς εἰς τὴν ἐγκαρδίως προταθεῖσαν τραχεῖαν χεῖρα τοῦ Κ. Γίρδαρ. Μετὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην, ἣτις ὑπῆρξε τοσοῦτον εὐχάριστος πρὸς τὸν Καλῆς, εὐκόλως ἐννοεῖ τις ὅτι ὁ γέρον δὲν ἐδίστασε νὰ δεχθῆ πρόσκλησιν εἰς ἐπίσημον συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν προσκεκλημένοι οὐ μόνον οἱ πρόκριτοι τοῦ χωρίου ἀλλὰ καὶ ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ ἀνταγωνιστῆς, ὁ Κ. Δίγγαλλ. Εἰς τὸ γεῦμα ὁ Καλῆς ὑπῆρξε τὸ πρῶτον καὶ ἐντιμότερον πρόσωπον· τοσοῦτον δὲ ἔτερψε τοὺς συνδαιτημόνας αὐτοῦ διὰ διηγήσεων περὶ τοῦ τί ἡδύνατο νὰ κάμῃ μὲ τὸν κύριόν του, περὶ τῆς ἐπιβροῆς τοῦ κυρίου του ἐπὶ τοῦ Λόρδου Σφραγιδοφύλακος, περὶ τῆς τοῦ Λόρδου Σφραγιδοφύλακος ἐν τῷ Συμβουλίῳ, καὶ τοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τοῦ βασιλέως, ὥστε, πρὶν ἢ ἀναχωρήσωσιν οἱ προσκεκλημένοι (τὸ ὁποῖον συνέβη ἀρκετὰ ἀργὰ), πάντες οἱ πρόκριτοι τοῦ χωρίου ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ἀνέβαινον ἤδη εἰς ὑψηλὴν τινα θέσιν διὰ τῆς κλίμακος τὴν ὁποῖαν εἶχε παρουσιάσει εἰς τὴν φαντασίαν αὐτῶν ὁ Καλῆς Βάλδερστον. Ὁ δὲ πανοῦργος ἐπιστάτης ἀνέκτησε τὴν ὥραν ἐκαίην οὐ μόνον τὴν ἐπιβροῆν τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἄλλοτε ἐπὶ τῶν χωρικῶν, ὅτε ἡ βαρονικὴ οἰκογένεια τῶν Ρεϊβενσγούδ ἦτο περιφανεστάτη, ἀλλὰ ἀπέκτησε καὶ σημαντικότητα τὴν ὁποῖαν ποτὲ δὲν εἶχεν. Καὶ αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος (τοιαύτη εἶναι ἡ δίψα τῶν τιμῶν) ἤσθάνθη τὴν δύναμιν τῆς ἐλξεως ταύτης, καὶ, κατορθώσας νὰ σύρῃ τὸν Καλῆς εἰς τινα γωνίαν, ὠμίλησε μετὰ φιλικῆς λύπης περὶ τῆς ἀσθενοῦς ὑγείας τοῦ παρέδρου τῆς ἐπαρχίας.

— Εἶναι ἀξιόλογος ἄνθρωπος. . . πολῦτιμος ἄνθρωπος, Κ. Καλῆς,

πλὴν, τί γὰρ σὰς εἶπῶ! . . εἴμεθα ταλαίπωροι, ἀδύνατοι θνητοί . . :
ἐδὼ τὴν ἡμέραν καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν κόσμον τὸ πρῶτ', ὅταν κράζη ὁ πε-
τεινός. . . Καὶ, ἂν ἀποθάνῃ, πρέπει νὰ ἐμβῆ ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του. . .
καὶ, ἂν ἡμπορῆς νὰ μὲ βοηθήτῃς νὰ ἐμβῶ ἐγὼ, κύριε Καλέβ, εἰς τὴν
θέσιν αὐτὴν, θὰ σὲ εὐγνωμονῶ, . . . Ἐν ὥρατιον ζεῦγος χειρόκτια γυ-
μάτον μὲ χρυσὰ νομίσματα. . . Καὶ ἄκουσέ με, φίλε μου, κάτι τι
περισσότερον . . . θὰ ἀναγκάσωμεν αὐτοὺς τοὺς παλακηνθρώπους τοῦ
Γουλφχόπ νὰ φερθοῦν ὅπως πρέπει μὲ τὸν κύριον τοῦ Ρεῖβενσγουὺδ. . .
μὲ τὸν λόρδον τοῦ Ρεῖβενσγουὺδ ἤθελα νὰ εἶπῶ. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυ-
λάττῃ!

Μειδίαμα καὶ ἐγκαρδία θλίψις τῆς χειρὸς ὑπῆρξαν ἡ κατάλληλος
ἀπάντησις εἰς τὴν πρότασιν ταύτην. Ἐσπευσε δὲ νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ
Καλέβ ἀπὸ τὸ χαρμόσυνον τοῦτο συμπόσιον φοβούμενος μὴ ἐνοχο-
ποιηθῆ διδῶν ἰδιαιτέραν ὑπόσχεσιν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ! ἀνέκραξεν ὁ Καλέβ ὅτε, ἐξελθὼν εἰς
τὸν δρόμον, ἔμεινεν ἐλεύθερος νὰ σκεφθῆ ὅπως ἤθελε καὶ νὰ ἀπο-
λεύσῃ τὴν ἡδονὴν τῶν κολακειῶν αἰτινες ἐδαψιλεύθησαν πρὸς αὐτόν·
τί παράδοξοι ἄνθρωποι! Οἱ γλάροι καὶ αἱ ἀγρίοπαπιαὶ αἱ ὁποῖαι εἶ-
ναι ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν θάλασσαν ἔχουν περισσότερο μουλὸν ἀπ' αὐ-
τούς! . . Θεέ μου! καὶ ὁ μέγας Ἀρμωστής τῆς Σκωτικῆς Βουλῆς ἂν
ἤμην, δὲν θὰ μὲ ἐκολάκευαν περισσότερο. . . Πρέπει νὰ ὁμολογήσω
ὅμως ὅτι καὶ ἐγὼ τοὺς τὴν ἔπαιξα καλήν. Καὶ ὁ συμβολαιογράφος
χά! χά! χά! . . χά! χά! χά! Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βοηθήσῃ! δὲν ἐπίστευα
ὅτι θὰ ἔζω καὶ ὅτι θὰ ἔβλεπα εἰς τὰς τελευταίας μου ἡμέρας τὸν
συμβολαιογράφον εἰς τὴν παγίδα μου! . . Πάρεδρος!!! Πλὴν ἔχω
παλαιὸν λογαριασμὸν νὰ τακταποιήσω μὲ αὐτόν τὸν ἄθλιον καὶ, διὰ
νὰ μὲ πληρώσῃ τὰ παρελθόντα, θὰ δαπανήσῃ διὰ τὴν θέσιν αὐτὴν
τόσας ἐλπίδας καὶ τόσον καιρὸν, ὅσον θὰ ἐδαπάνῃ ἂν ὑπῆρχεν ἐλπίς
νὰ τὴν ἀποκτήσῃ ἀληθῶς, διὰ τὸ ὅποιον ὑπάρχει μικρὰ πιθανότης·
ἐκτὸς μόνον ἂν ὁ κύριός μου μάθῃ ὀλίγον περισσότερο τὰ τοῦ κό-
σμου τούτου, διὰ τὸ ὅποιον πολὺ ἀμφιβάλλω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Τὰ συμβάντα τὰ ὁποῖα διηγήθημεν εἰς τὸ τέλος τοῦ τελευταίου κεφαλαίου ἐξηγοῦσι τὴν καλὴν καὶ εὐχάριστον ὑποδοχὴν τοῦ μαρκεσίου Α— καὶ τοῦ κυρίου τοῦ Ρεΐβενσγούδ εἰς τὸ χωρίον τοῦ Γουλφχόπ.

Καὶ ἀληθῶς, μόλις ὁ Καλέβ ἀνήγγειλε τὴν πυρκαϊὰν τοῦ πύργου, καὶ ἅπαν τὸ χωρίον ἔδραμεν ὅπως σβέσῃ τὰς φλόγας. Ὅτε δὲ ὁ πιστὸς ἐπιστάτης ἀπέτρεψε τὸν ζῆλον αὐτοῦ εἰπὼν τὸ τρομερὸν περιεχόμενον τῶν ὑπογείων, ἡ προθυμία αὐτῶν ἐτράπη εἰς ἄλλην διεύθυνσιν. Οὐδέποτε ἔγινε τοιαύτη σφαγὴ καπονίων, παχέων χηνῶν, καὶ ἄλλων διαφόρων πτηνῶν, οὐδέποτε ἔβρασαν τόσα χοιρομήρια, οὐδέποτε κατεσκευάσθησαν τόσα γλυκύσματα μὲ ἀμύγδαλα, παξιμάδια, ζαχαρωτά, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἄγνωστα σχεδὸν εἰς τὴν παροῦσαν γενεάν· οὐδέποτε ἠνοίχθησαν εἰς τὸ χωρίον Γουλφχόπ τόσα βρέλια ζύθου ἢ ἀπεσφραγίσθησαν τόσαι φιάλαι παλαιοῦ οἴνου. Ὅλαι αἱ ταπειναὶ οἰκίαι ἦσαν ἀνοικταὶ ὅπως ὑποδεχθῶσι τινα τῶν ἀκολούθων τοῦ μαρκεσίου, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὑπὸ πάντων ὡς ὁ πρόδρομος τῶν εὐτυχιῶν, αἵτινες ἔμελλον ἀπὸ τότε νὰ ἐγκαταλίπωσι πάντα τὰ ἄλλα μέρη τῆς Σκωτίας, ὅπως συσσωρευθῶσιν εἰς τὸ χωρίον τοῦ Γουλφχόπ ὑπὸ τὸ Λαμερμούρ. Ὁ ἱερεὺς ἡξίου δικαιοματικῶς νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς εὐγενεῖς ξένους εἰς τὸ πρεσβυτέριον, ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν (ἐλεγόν τινες) γειτνιαζούσαν θέσιν τῆς ὁποίας ὁ κάτοχος ἦτο ἀσθενής· ἀλλ' ὁ Κ. Βάλδερστον προώρισε τὴν τιμὴν ταύτην εἰς τὸν βαρελοποιὸν, τὴν σύζυγον καὶ τὴν πενθερὰν αὐτοῦ, αἵτινες ἐσκίρτων ὑπὸ χαρᾶς διὰ τὴν προτίμησιν ταύτην.

Τὸν κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ καὶ τὸν μαρκεσίον ὑπεδέχθησαν ἅπαντες μετὰ σεβασμοῦ καὶ ὑποκλίσεων, ἐν λόγῳ μετὰ τῶν εὐγενεστερῶν τρόπων δι' ὧν ἦτο δυνατόν νὰ μεταχειρισθῶσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς τάξεως ἐκείνης ξένους ὑψηλῆς περιωπῆς· ἡ δὲ γραῖα, ἥτις εἶχε ζῆσει ἄλλοτε εἰς τὸν πύργον τοῦ Ρεΐβενσγούδ καὶ ἐγνώριζεν, ὡς ἔλεγε, τὰς συνηθείας τῶν εὐγενῶν, ἀνέλαθε τὴν εὐθύνην νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πάντα, ὅσον ἐπέτρεπεν ὁ καιρὸς, κατὰ τὴν ἐθιμοταξίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἡ οἰκία τοῦ βαρελοποιοῦ εἶχε τοσαῦτα δωμάτια ὥστε ἕκαστος

είχεν ιδιαίτερον θάλαμον, ὅπου ὠδηγήθησαν μετὰ τῆς προσηκούσης πομπῆς, ἐνόσω προητοιμάζετο τὸ πλοῦσιον δειπνον.

Μόλις ἔμεινε μόνος ὁ κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ, καὶ, ὠθούμενος ὑπὸ μυρίων αἰσθημάτων, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, τῆς οἰκίας καὶ τοῦ χωρίου καὶ δρομαίως κατηυθύνθη πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ὅστις ἔκειτο πρὸ τοῦ χωρίου καὶ διεχώριζεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ πύργου, ὅπως ἴδῃ τὴν τελευταίαν πτώσιν τοῦ οἴκου τῶν προγόνων αὐτοῦ. Παιδιά τινὰ τοῦ χωρίου παρευρεθέντα πρῶτον εἰς τὴν ἄφιξιν τῶν ἀμαξῶν καὶ τῆς συνοδίας, διευθύνθησαν πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ἐκ περιεργείας κινούμενα. Καθόσον δὲ διήρχοντο τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐνώπιον τοῦ Ἐδγάρ, φωνάζοντα πρὸς ἄλληλα « ἔλατε νὰ ἰδῆτε τὸν παλαιὸν πύργον νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν ἀέρα ὡς φλοῦδα καστάνου », μὴ δυναθεὶς νὰ κρατήσῃ αἰσθημα ὀργῆς εἶπε καθ' ἑαυτὸν:

— Καὶ ὅμως αὐτὰ εἶναι τὰ τέκνα τῶν ἀνθρώπων τοῦ πατρός μου! . . . ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους καὶ ὁ νόμος καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ὑπεχρέουν νὰ μᾶς ἀκολουθήσωσι καὶ εἰς τὰς μάχας καὶ εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὰς θαλάσσας· τώρα ὅμως ἡ καταστροφή τοῦ οἴκου τοῦ ἀρχηγοῦ των εἶναι θέαμα ἀπλῶς εὐχάριστον καὶ διασκεδαστικὸν εἰς αὐτά!

Τοὺς παρωργισμένους τούτους διαλογισμοὺς ἐξέφρασεν ἐν μέρει ἡ τραχύτης διὰ τῆς ὁποίας ἀνέκραξεν, ὅτε ἠσθάνθη ἑαυτὸν συρόμενον ἀπὸ τοῦ φορέματος:

— Τί θέλεις, σκύλλε;

— Εἶμαι τρόντι σκύλλος καὶ γέρων σκύλλος, ἀπεκρίθη ὁ Καλὸς, ὅστις ἦτο ὁ λαβὼν τὴν τόλμην ταύτην, καὶ εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ λάβω καὶ τὴν ἀνταμοιβὴν σκύλλου. . . Ἀλλὰ δὲν μὲ μένει περισσότερο ἀπὸ ἓν ῥόφημα τρυφάκου, διότι εἶμαι παραπολὺ γέρων σκύλλος, ὥστε νὰ μὴ μάθω πλέον νέξ παιγνίδια ἢ νὰ μὴ ἀκολουθήσω νέον κύριον.

Ἐνόσω δὲ ἔλεγε ταῦτα, ὁ Ρεϊβενσγούδ ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο τὸ Γουλφκράγ' αἱ φλόγες εἶχον ἔντελως καταπέσει, καὶ, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἀπορίᾳ, εἶδε μόνον ὑπερᾶνω τοῦ πύργου ζοφερὸν ἐρυθρὸν χρῶμα ἐπὶ τῶν νεφῶν, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἡ ἀντανάκλασις τῆς τέφρας τῆς σβεσθείσης πυρκαϊᾶς.

— Ο πύργος δὲν ἐπήδησεν εἰς τὸν ἀέρα, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, θὰ ἤκούμεν βεβαίως τὸν κρότον . . . ἂν μόνον τὸ ἐν τέταρτον τῆς πυρρίδος τὴν ὁποίαν μᾶς εἶπες ὑπῆρχεν ἐκεῖ, θὰ ἤκούετο ὁ κρότος καὶ εἴκοσι μίλια μακρὰν.

— Εἶναι πιθανώτατον ὅτι θὰ ἤκούετο, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ Βάλδερστον.

— Τότε φαίνεται ὅτι ἡ φωτιά δὲν ἔφθασεν ἐκεῖ ὅπου ἦτο ἡ πυρρίτις.

— Εἶναι πιθανώτατον ὅτι δὲν ἔφθασεν, ἀπεκρίθη ὁ Καλέβ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀταράχου ὕφους.

— Ἄκουσε, Καλέβ, εἶπεν ὁ κύριος αὐτοῦ, ἡ ὑπομονή μου ἐξηντλήθη πλέον, πρέπει νὰ ὑπάγω καὶ νὰ ἐξετάσω μόνος μου τί συνέβη εἰς τὸ Γουλφκράγ.

— Ὁ μιλόρδος βεβαίως δὲν θὰ ὑπάγη, ἀπεκρίθη ὁ Καλέβ ἐντόνως.

— Καὶ διατί! ἠρώτησεν αὐστηρῶς ὁ Ἐδγάρ· ποῖος ἢ τί θὰ με ἐμποδίσῃ νὰ ὑπάγω;

— Ἐγὼ! ἀπεκρίθη ὁ Καλέβ μετ' ἤθους ἀποφασιστικοῦ.

— Σὺ, Βάλδερστον! ἀπήντησεν ὁ Ἐδγάρ, νομίζω ὅτι λησμονεῖς ποῖος εἶσαι, Καλέβ. Θὰ ὑπάγω.

— Ἄλλ' ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν θὰ ὑπάγετε, εἶπεν ὁ Βάλδερστον, διότι εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ ὅλα τὰ περὶ τοῦ πύργου τόσον καλὰ, ὡς ἂν ἐπηγαίνετε ὁ ἴδιος. Μόνον μὴ θυμόνετε καὶ μὴ ἐκτίθεσθε ἔμπροσθεν εἰς αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἢ ἔμπροσθεν εἰς τὸν μαρκέσιον, ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε κάτω.

— Ὀμίλησε, ἕξαναμωραμένε! εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, καὶ ἐξήγησέ με γρήγορα ὅ,τι καλὸν ἢ κακὸν συνέβη.

— Λοιπὸν, τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν εἶναι ὅτι ὁ πύργος εὐρίσκειται ἀκέραιος καὶ ἀβλαβής, σῶος ἀλλὰ καὶ εὐκαιρος ὅσον ὅταν ἐφύγετε ἀπ' αὐτόν.

— Ἀληθινὰ! . . . καὶ ἡ πυρκαϊά; ἠρώτησεν ὁ Ρεϊβενσγούδ.

— Ἡ πυρκαϊά! ποῖα πυρκαϊά; τίποτε φρύγανα θὰ ἐκάησαν ἕως δὲ θὰ ἐπέταξαν καὶ σπύθες ἀπὸ τὴν πίπαν τῆς Μυσίας.

— Καὶ αἱ μεγάλαι ἐκεῖναι φλόγες αἵτινες ἐφαίνοντο δέκα μίλια μακρὰν, πόθεν προήρχοντο;

— Τί φλόγες; δὲν ἤξεύρετε τὴν παλαιὰν παροιμίαν; « Μικρὸν

φῶς φαίνεται μεγάλη φωτιά τὰ μεσάνυκτα.» Αἱ φλόγες προήρχοντο ἀπὸ τὸ ὀλίγον ἄχυρον τοῦ ἀλόγου σας, τὸ ὁποῖον ἤναψεν εἰς τὴν μέσσην τῆς αὐλῆς ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ πεζοδρόμος. Καί, νὰ σὰς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ὅταν φέρετε κανένα ξένον εἰς τὸν πύργον, παρακαλῶ νὰ ἦναι μόνος καὶ νὰ μὴν ἔχη μαζὴ του πιστὸν δούλον ὡς τὸν Λόκαρτ ἐκεῖνον, ὥστε νὰ ἐξετάζῃ ὕλα, νὰ μανθάνῃ καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τῆς οἰκογενείας, πρὸς βλάβην τῆς, καὶ νὰ μὲ βιάζῃ νὰ κολάζω τὴν ψυχὴν μου μὲ ψεύματα ὡσὰν τὰ μαλλιά μου. Προτιμῶ νὰ βάλω ἀληθινὰ φωτιάν εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ καῶ καὶ ἐγὼ μαζὴ μὲ αὐτὸν, παρὰ νὰ ὑποφέρω ν' ἀτιμάζεται ἡ οἰκογένεια κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Εὐχαριστῶ, Καλέβ, εἶπεν ὁ Ρεϊβενσγούδ, ἀπορῶν ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ ὀργισθῇ. Πλὴν, εἰπέ με, εὐρίσκονται τῶντι τοιαῦτα βαρέλια πυρίτιδος εἰς τὸν πύργον; Φαίνεται ὅτι ὁ μαρκέσιος τὸ ἤξεύρει.

— Πυρίτις! χά! χά! χά! ὁ μαρκέσιος! χά! χά! χά! Καὶ νὰ μ' ἐσκότοναν, πάλιν θὰ ἐξεκαρδιζόμεν ἀπὸ τὰ γέλοια. Πυρίτις εἰς τὸν πύργον! Ναι, μάλιστα, εἶχεν ἄλλοτε. Ὁ μαρκέσιος τὸ ἤξευρε, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερον μέρος τῆς ἱστορίας· διότι μόλις ἐχάραξα μίαν λέξιν, ἰδὼν ὅτι δὲν τὸ ἐπιστεύετε, ἔλαθεν εὐθὺς τὸν λόγον, καὶ σὰς ἔπεισε· χά! χά! χά!

— Δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησίν μου. Πῶς ἦλθεν ἡ πυρίτις εἰς τὸν πύργον; καὶ ποῦ εἶναι τώρα;

— Πῶς ἦλθεν; ἀπεκρίθη ὁ Καλέβ μυστηριωδῶς πως καὶ χαμηλώσας τὴν φωνήν. Εἴσθε ἀκόμη πολλὰ νέος ὅταν ἐσχεδιάσθη ἐπανάστασις ἀπὸ τὸν μαρκέσιον καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους μεγιστάνας τῆς ἀρκτικῆς Σκωτίας. Τότε ἔφεραν ἀπὸ τὸ Δογκέρκ πολλὰ τουφέκια καὶ ξίφη καὶ πυρίτιδα. Εἶδαμεν κ' ἐπάθκαμεν ὅσῳ νὰ τὰ ἐμβάσωμεν εἰς τὸν πύργον διὰ νυκτὸς· διότι, ὡς ἐννοεῖτε, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐμπιστευθῶμεν τὸ πρᾶγμα εἰς πολλοὺς. Πλὴν λησμονεῖτε, βλέπω, ὅτι ὁ Μαρκέσιος σὰς περιμένει εἰς τὸ δεῖπνον· ἂν θέλετε νὰ ἐπιστρέψωμεν σὰς διηγοῦμαι τὸ πρᾶγμα καθ' ὁδόν.

— Καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά, εἶπεν ὁ Ἰδγάρ, θέλεις νὰ περάσουν ἐδῶ τὴν νύκτα περιμένοντα τὴν ἔκρηξιν τοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος δὲν καίεται;

— Βεβαίως ὄχι, ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ ὑπάγουν εἰς τὰς οἰκίας των. Καὶ ὅμως δὲν θὰ ἦτο μεγάλη ἡ ζημία· θὰ ἐφώναζαν ὀλιγώτερον αὐ-

ριον τὸ πρῶτῃ, καὶ θὰ ἐκοιμοῦντο καλλίτερα τὸ βράδυ. Πλὴν ὅπως ἀγαπᾶτε.

Ἐλθὼν δὲ πρὸς τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἴσταντο εἰς τὰ ὑψώματα, εἶπε πρὸς αὐτὰ μὲ ἦθος σοβαρὸν ὅτι ὁ λόρδος Ρεΐθβενσγουὺδ καὶ ὁ μαρκέσιος Α— διέταξαν νὰ μὴ γίνῃ ἀπόψε ἡ ἐκρηξις, ἀλλὰ αὔριον περὶ μεσημβρίαν. Τὴν παρηγορητικὴν ταύτην διαβεβαίωσιν ἀκούσαντα ἐπανῆλθον εἰς τὸ χωρίον· δύο μόνον ἢ τρία ἔμεινον παρὰ τῷ Καλέβ ὅπως λάβωσι πλειοτέρας πληροφορίας, καὶ μάλιστα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχε στείλει ν' ἀγοράσῃ ταμβάκον ἐνῶ ἔστρεφε τὸν ὄβελόν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ βαρελοποιοῦ.

— Κ. Βάλδερστον! Κ. Βάλδερστον! ἔλεγε τοῦτο· ἡ φωτιά ἔσβυσεν ὡς ἡ πίπα γρηᾶς γυναικός.

— Βέβαια, παλληκάρι μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· νομίζεις ὅτι ὁ πύργος ἐνὸς μεγάλου μεγιστάνος ὁποῖος ὁ λόρδος Ρεΐθβενσγουὺδ, θὰ ἐτόλμα νὰ καῆ ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου του; — Καὶ, ἀπωθήσας τὸ ῥακένδυτον παιδίον, ἀναγκαῖον εἶναι, εἶπε πρὸς τὸν κύριόν του, νὰ μκνθάνουν τὰ παιδιὰ ὁποῖον σέβας χρεωστοῦν εἰς τοὺς ἀνωτέρους των.

— Ἐν τοσοῦτῳ δὲν μὲ εἶπες τί ἀπέγιναν τὰ ὄπλα καὶ ἡ πυρῆτις, ἠρώτησεν ὁ Ἐδγάρ.

— Ὅσον μὲν διὰ τὰ ὄπλα, ἀπεκρίθη ὁ Καλέβ, συνέβη ὅ,τι λέγει ἐν παλαιῶν τραγοῦδι· « τὸ ἓνα ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀνατολήν, τὸ ἄλλο εἰς τὴν δύσιν, καὶ τὸ τρίτον εἰς τὴν φωλαὴν τῆς κουρούνας. » Ὅσον δὲ διὰ τὴν πυρῆτιδα, τὴν ἔδωκα εἰς λαθρεμπόρους τῆς Δανίας καὶ εἰς πλοῖα γαλλικὰ καὶ ἔλαβα ἀντὶ αὐτῆς ῥακίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἔζησε τόσα χρόνια ὁ πύργος. Δὲν εἶναι προτιμότερον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον φαιδρύνει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὴν στέλλει εἰς τὸν ἄλλον κόσμον; Μένει ὅμως ἀκόμη ἀρκετὴ ποσότης καὶ ἀπὸ αὐτὴν σὰς δίδω ὅταν πηγαίνετε εἰς τὸ κυνήγι· διαφορετικὰ δὲν θὰ εἶχα πόθεν νὰ προμηθευθῶ. Τώρα ὅμως, ὅτε ἐπέρρασεν ὁ θυμὸς σας, σὰς ἐρωτῶ, δὲν τὰ διώρθωσα καλά; δὲν θὰ δεχθοῦν καλλίτερα τὸν μαρκέσιον εἰς τὸ Γουλφχόπ, παρὰ εἰς τὸν πύργον μας, ὅπου κατὰ δυστυχίαν ἔμειναν μόνοι οἱ τοῖχοι;

— Νομίζω ὅτι ἔχεις δίκαιον, Καλέβ· νομίζω ὅμως καὶ ὅτι πρῶτ

πάσης κατὰ τὸν τρόπον σου τὸν πύργον μου, ἔπρεπε νὰ μὲ προειδοποιήσης.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸ δώσῃ! ἀνέκραξεν ὁ Καλέβ. Φθάνει ὅτι ἐγὼ μόνος λέγω ψεύματα διὰ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας· θὰ ἦτον ἄτοπον νὰ εἰπῆτε καὶ σεις· πλὴν τούτου δὲν θὰ ἐσυγκατανεύετε ποτέ. Οἱ νέοι δὲν ἔχουν ἀρκετὴν κρίσιν· δὲν ἠξεύρουν νὰ πλέξουν ὅπως πρέπει μίαν ἱστορίαν. Αὐτὴ ὅμως ἡ πυρκαϊά, δὲν εἶναι ἀπλῆ πυρκαϊά, ἐὰν μάλιστα βάλω φωτιὰν εἰς τὸν παλαιὸν σταῦλον διὰ νὰ μὴ μείνῃ ἀμφιβολία· αὐτὴ λέγω ἡ πυρκαϊά θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμὴ νὰ ζητῶ ἀπὸ τὰ περίξ ὅ,τι ἔχομεν ἀνάγκην, χωρὶς νὰ καταφεύγω εἰς αἰώνια ψεῦδη χάριν τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας, καὶ τὸ καλλίτερον χωρὶς νὰ τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ μὴ μὲ πιστεῦουν.

— Τῶντι τὸ πρᾶγμα εἶναι δεινόν. Δὲν ἐννοῶ ὅμως, πῶς θὰ συντρέξῃ ἡ πυρκαϊά τὴν φιλαλήθειαν ἢ τὴν ὑπόληψίν σου;

— Δὲν σᾶς εἶπα καλὰ ὅτι οἱ νέοι δὲν ἔχουν ἀρκετὴν κρίσιν; Πῶς θὰ μὲ βοηθήσῃ ἡ πυρκαϊά; Ἐπαναλαμβάνω ὅτι, ἂν ἠξεύρη τις νὰ κάμῃ καλὴν χρῆσιν τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς, εἰς αἰῶνας ὀλοκλήρους ἡμπορεῖ νὰ σωθῇ ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας. Ὅσάκις ἐρωτήσῃ τις· ποῦ εἶναι αἱ εἰκόνες τῆς οἰκογενείας; ἡ μεγάλη πυρκαϊά τοῦ Γουλφκράγ τὰς ἔκαυσε, θὰ ἀποκριθῶ ἀμέσως· ὅταν πάλιν ἄλλος τις περιέργως ἐρωτήσῃ· ποῦ εἶναι τὰ ἀσημικά; ἀνάθεμα τὴν μεγάλην πυρκαϊάν, θ' ἀποκριθῶ· ποῖος ἐνθυμεῖται ἀσημικά, θὰ προσθέσω, ὅταν πρόκηται νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του. Καὶ οἱ τάπητες, τὰ τραπέζια, τὰ κρεβάτια, τὰ παραπετάσματα, τὰ πολύτιμα ἔπιπλα; Ὅλα τὰ κατέπιεν ἡ ἀναθεματισμένη πυρκαϊά· ἡ πυρκαϊά θὰ σᾶς χρησιμεύῃ ὡς λόγος ὅτι στερεῖσθε ὅλα ὅσα ἔπρεπε νὰ ἔχετε. Καὶ, νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐπειδὴ τὰ ἔπιπλα χαλοῦν μὲ τὸν καιρὸν, ἡ πυρκαϊά ἀξίζει περισσότερον· διότι, αὐτὴν προφασίζόμενοι πάντοτε, σώζομεν, ὁ Θεὸς ἠξεύρει διὰ πόσους χρόνους, τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας.

Ὁ Ρεῖξενσοῦδ, γνωρίζων καλῶς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ἐπιστάτου καὶ τὴν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἰδέαν, δὲν προεχώρησεν εἰς διεξοδικωτέραν συζήτησιν, ἀλλ' ἐγκαταλίπων αὐτὸν εἰς τὴν ἡδονὴν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ στρατηγῆματός του, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον, ὅπου εὔρε τὸν μαρκέσιον καὶ τὰς γυναῖκας τῆς οἰκίας ἀνησυχοῦντας. Καὶ ἐκεῖνος μὲν ἦτο ἀνήσυχος διότι ἠγνόει τὴν αἰτίαν τῆς ἀπουσίας τοῦ ἐξαδέλφου

του, αὐται δὲ διότι ἐφοβοῦντο μήπως ἀτιμασθῆ ἢ μαγειρικῇ αὐτῶν ἕνεκα τῆς ἀργοπορίας τοῦ δείπνου. Πάντα ὁμως ἐτακτοποιήθησαν, καὶ ὅλοι ἤκουσαν μετ' εὐχαριστήτεως ὅτι ἡ πυρκαϊὰ τοῦ πύργου εἶχε σβεσθῆ μόνη πρὶν φθάσῃ εἰς τὰ τείχη. Αὐτὸ μόνον ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ εἴπῃ ὁ Ρέιβενσγούδ ὅπως ἱκανοποιήτῃ συμπάθειαν τὴν ὁποῖαν εἶχε διεγείρει τὸ στρατήγημα τοῦ Καλέβ.

Καὶ τὸ μὲν δείπνον ἦτο ἄριστον· οὐδεμίᾳ ὁμως πρόσκλησις ἔσχυσε νὰ καταπέισῃ τὸν Κ. καὶ τὴν Κ. Γίρδαρ, ἂν καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν οἰκίᾳ, νὰ καθήτωσιν εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν μετὰ συνδαιτημόνων τοσούτῳ ὑψηλῆς περιωπῆς. Ἰσταντο μόνον εἰς τὸ δωμάτιον ὑπηρετουῦντες εὐσεβάστως καὶ μετὰ προσοχῆς τοὺς ξένους, διότι τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἦθη τῶν χρόνων ἐκείνων. Ἡ γραῖα ὁμως, ἣτις εἶχε περισσότερον θάρρος ἕνεκα τῆς ἡλικίας καὶ τῆς σχέσεώς της μετὰ τῆς οἰκογενεῖας τῶν Ρέιβενσγούδ, ἐφέρειτο μὲ ὀλιγωτέραν εὐλάβειαν. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆς ἦτο ἐν μέρει μὲν ξενοδόχου, ἐν μέρει δὲ οἰκοδεσποίνης ἰδιαιτέρας οἰκίας ξενιζούσης ἀνθρώπους ἀνωτέρας τάξεως· συνίστα τὰ καλλίτερα φαγητὰ, ἐβίαζεν αὐτοὺς νὰ φάγωσι, καὶ εὐκόλως κατεπίσθη νὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ μέρος τοῦ καλοῦ γεύματος, ὅπως διὰ τοῦ παραδείγματός της ἐνθαρρύνῃ τοὺς ξένους. Συχνάκις διέκοπτε τὴν ὀμιλίαν της ὅπως ἐκφράσῃ λύπην, διότι ὁ μιλόρδος δὲν ἔτρωγεν ἢ διότι ὁ Κύριος Ἐδγάρ κατεγίνετο μὲ γυμνὸν κόκκαλον, ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἄξιόν τι νὰ προσφέρωσιν εἰς τοὺς μιλόρδους, ἢ ὅπως εἴπῃ ὅτι ὁ μιλόρδος Ἄλλαν, ὁ Θεὸς συγχωρήσοι τὴν ψυχὴν του! ἠγάπα περισσότερο ἀπὸ πολλὰ ἄλλα φαγητὰ τὰς παστάς χήνας, λέγων ὅτι ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν, ὅτι τὸ ρακὶ ἤρχετο κατ' εὐθειαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν « διότι, προσέθετο, ἐναντίον ὅλων τῶν νόμων καὶ τῶν τελωνείων τῆς Ἀγγλίας, οἱ κάτοικοι τοῦ Γουλφχόπ δὲν ἐλησμόνησαν τὸν δρόμον τοῦ Δογκέρκ. » Ἐνταῦθα ὁ βαρελοποιὸς προέτρεψε τὴν πενθερὰν αὐτοῦ νὰ σιωπήσῃ ὠθήσας αὐτὴν διὰ τοῦ ἀγκῶνός του· ἡ παραινέσις ὁμως αὕτη προσκάλεσε τὴν ἐξῆς παρκτήρησιν μετὰξὺ τῆς ὀμιλίας της.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σπρώχνῃς μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, Γίλβερτ· κἀνεὶς δὲν εἶπεν ὅτι σὺ γνωρίζεις πόθεν ἔρχεται τὸ ρακί· οὔτε ἦτο πρέπον νὰ τὸ γνωρίζῃς ἀφ' οὗ εἶσαι βαρελοποιὸς τῆς βασιλείσης. Πλὴν τί ἐνδιαφέρει βασιλέα, βασιλίссαν ἢ αὐτοκράτορα, προσέθηκεν

ἀτενίζουσα τὸν Ρέιβενσγούδ, ποῦ γραῖα ὡς ἐγὼ ἀγοράζει τὸν ταμ-
βάκον καὶ τὸ ρακὶ διὰ νὰ εὐχαριστῇ τὴν καρδίαν της;

Ἐλευθερωθεῖσα τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τὴν ὑποτιθεμένην ἀνοησίαν
της ἡ γραῖα, ἐξηκολούθησε κατὰ τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς ἐσπέρας νὰ
χορηγῇ μετὰ μεγίστης ζωνρότητος καὶ μετὰ πολλὰ μικρὰς βοηθείας
παρὰ τῶν ξένων, τὰς ἀναγκαίας ἀφορμὰς πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δ-
μιλίας, ἕως ὅτου οἱ δύο εὐγενεῖς, ἀρνηθέντες πλέον νὰ πῶσι περισσό-
τερον καὶ ἐγερθέντες τῆς τραπέζης, ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ μετα-
βῶσιν εἰς τὰ ἰδιαιτέρα αὐτῶν δωμάτια.

Ὁ μαρκέσιος ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἐπίσημον δωμάτιον, τὸ ὁποῖον, εἰς
πᾶσαν οἰκίαν ἀνωτέρην τῆς καλύβης, ἐφυλάττετο ἱερὸν διὰ τοιαύτας
μεγάλας περιστάσεις. Ἡ μεταγενεστέρα τέχνη τοῦ νὰ ἀλείψωσι τοὺς
τοίχους μὲ στιλπνὸν ἐπίχρισμα ἦτο ἔτι ἄγνωστος, καὶ τὰ περιπε-
τάσματα τοῦ τοίχου ἦσαν ἐν χρήσει εἰς τὰς οἰκίας τῶν μεγιστάνων
μόνων καὶ τῶν εὐγενῶν. Ὅθεν ὁ βαρελοποιὸς, ὅστις εἶχε ματαιότη-
τά τινα καὶ τινα πλοῦτον, εἶχε μιμηθῆ τὴν συνήθειαν τῶν κατωτέ-
ρων κτηματιῶν καὶ τοῦ κλήρου, οἵτινες ἐστόλιζον τὰς ἐπισήμους αἰ-
θούσας μὲ εἶδος δέρματος κατειργασμένου, τὸ ὁποῖον κατεσκευάζετο
τότε εἰς τὰς Κάτω Χώρας, κοσμουμένου ὑπὸ δένδρων καὶ ζώων ἐκ
στιλπνοῦ χαλκοῦ καὶ φέροντος πολλὰ ἠθικὰ ἀξιώματα, ἅτινα ἂν καὶ
γεγραμμένα εἰς κακὴν φλαμανδικὴν γλῶσσαν, ἐπενήργουν ἴσως εἰς
τοὺς ἀναγινώσκοντας ὡς ἂν ἦσαν γεγραμμένα εἰς καλὴν Σκωτικὴν.

Ἀλλὰ τὸ ὅλον εἶχε τὴν ὄψιν μᾶλλον ζοφεράν. Πῦρ φλογερὸν ἐκ
παλαιῶν βαρελοξύλων ἔλαμπεν εἰς τὴν ἐστίαν, αἱ σινδόνες τῆς κλί-
νης, ἀμεταχείριστοι ἕως τότε, ἦσαν κατάλευκοι, ἂν δὲ δὲν ἐπήρ-
χετο ἡ μεγάλη αὕτη περίστασις, οὐδέποτε ἤθελον ἐξέλθει τοῦ κι-
βωτίου. Ἐπὶ τραπέζης ἐφαίνετο ἀρχαῖον κάτοπτρον ἀργυροτευ-
κτον, ἀνῆκον ἄλλοτε εἰς τὸν πλησίον πύργον, μεταβάν δὲ εἰς τὴν
κυριότητα τοῦ βαρελοποιοῦ ὅτε διεσπάρησαν πάντα τὰ ἐν αὐτῷ
ἐπιπλα. Πλησίον αὐτοῦ ἴστατο ὑψηλὴ φιάλη, περιέχουσα οἶνον
τῆς Φλωρεντίας, καὶ παρ' αὐτὴν ποτήριον τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν ὕψους,
ὁμοιάζον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ Τένιερς θέτει συνήθως εἰς τὰς χεῖρας
τῆς εἰκόνης του, ὅταν ζωγραφῇ τὸν ἑαυτὸν του μεταξὺ χωρικῆς
ἐορτῆς. Ὅπως δὲ ἀντισταθμίσωσι τοὺς δύο τούτους ξένους φρου-
ροὺς, ἴσταντο ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ κατόπτρου δύο εὐρωστοὶ φύ-

λακες Σκωτικῆς καταγωγῆς, ἦτοι ἀγγεῖον πῆλινον ἐμπεριέχον ζύθον, καὶ πίθος ἐξ ἐλεφαντίνου ἰστοῦ καὶ ἐβένου ἔχων στεφάνους ἀργυροῦς, ἔργον αὐτοῦ τούτου τοῦ Γίλβερτ Γίρδαρ, τὸ ὁποῖον ἐπεδείκνυε μετ' ὑπερφηφαναίας. Ἐκτὸς δὲ τῶν δύο τούτων προετοιμασιῶν ἐναντίον τῆς διψῆς, ὑπῆρχε καὶ πινάκιον περιέχον μέγα γλύκυσμα, ὥστε, μετὰ τοιούτων συμμάχων, τὸ δωμάτιον ἐφαίνετο ἐφωδιασμένον ἐναντίον πολιορκίας δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

Μένει μόνον νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ ὑπὸ κρητῆς τοῦ μαρκεσίου ἦτο ἤδη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἐξάπλων τὸ χρυσοῦν νυκτερινὸν ἔνδυμα καὶ τὸ λαμπρῶς κεντημένον νυκτερινὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐπὶ μεγάλου δερματίνου θρανίου, τοποθετημένου ἐνώπιον τῆς ἐστίας ὅπως ὁ ἐν αὐτῷ καθήμενος βλέπῃ τὸ ὄραϊον πῦρ τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἀνεφέραμεν. Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν τὸν εὐγενῆ μαρκέτιον νὰ ἀναπαυθῇ, ἐλπίζοντες ὅτι ὠφελήθη ἀπὸ τὰς μεγάλας προετοιμασίας αἵτινες ἐγένοντο πρὸς ἀνάπαυσίν του, προετοιμασίας τὰς ὁποίας περιεγράψαμεν τόσον λεπτομερῶς, διότι ἀπεικονίζουσι τὰ ἀρχαῖα Σκωτικὰ ἔθιμα.

Δὲν εἶναι ὅμως ἀνγκαῖον νὰ περιγράψωμεν ἐπίσης λεπτομερῶς καὶ τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου τοῦ Ρεΐδενσοῦδ, ὅστις συνήθως κατείχετο ὑπὸ τοῦ βραρελοποιῦ καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ. Οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι δι' ὑφάσματος κατεσκευασμένου ἐν Σκωτίᾳ, ὁμοιάζοντος πολὺ πρὸς τὸ καθ' ἡμᾶς λινόν. Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνήρτητο εἰκὼν αὐτοῦ τοῦ Γίλβερτ Γίρδαρ, ζωγραφηθεῖσα ὑπὸ Γάλλου ζωγράφου ὅστις ἦλθε πειναλέος, καὶ ὁ Θεὸς ἤξεύρει πῶς καὶ διατί, ἐκ τῆς Φλεσεῖγγ ἢ τῆς Δογκέρκ εἰς τὸ Γουλφχόπ ἐπὶ πλοίου λαθρεμπόρων. Οἱ χαρακτῆρες τῆς εἰκόνας ταύτης ὁμοιάζον τρόποντι πρὸς τοὺς τοῦ βαναύσου καὶ ἐπιμόνου εἰ καὶ νοήμονος χειρώνακτος· ἀλλ' ὁ ζωγράφος εἶχε προσπαθῆσαι νὰ δώσῃ εἰς τὸ σύνολον χάριν Γαλλικὴν, ἥτις παρίστα τοσοῦτον κωμικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀτάραχον σοβαρότητα τοῦ πρωτοτύπου, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις αὐτὴν καὶ νὰ μὴ γελάσῃ. Ἀλλ' ὁ Γίρδαρ καὶ ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἦσαν οὐκ ὀλίγον ὑπερήφανοι διὰ τὸ ἀριστούργημα ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις εἶχεν ἐκθέσει αὐτοὺς εἰς τὰς ἐπικρίσεις τῶν γειτόνων, οἵτινες ἔλεγον ὅτι ὁ βραρελοποιὸς, σταθεὶς ὅπως ζωγραφήσωσιν αὐτὸν καὶ κρεμάσας τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, ἂν καὶ ἦτο ὁ πλουσιώτερος τοῦ χωρίου, εἰς τὸν κοιτῶνά

του, εἶχεν ὁμως ὑπερβῆ τὰ ὄρια τῆς τάξεώς του, καὶ εἶχε σφετερισθῆ τὰ δικαιώματα τῆς ἀνωτέρας τάξεως· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο ἔνοχος πράξεως ἀλαζόνος, ματαίας καὶ ὑπερηφάνου.

Ὁ σεβασμὸς μου πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος φίλου μου Κ. Ριχάρδου Τίντο μὲ ἠνάγκασε νὰ ὀμιλήσω μετὰ τινος λεπτομερείας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· ἀλλὰ, φειδόμενος τῆς ὑπομονῆς τῶν ἀναγνωστῶν μου, παραλείπω τὰς ἐκτενεῖς εἰ καὶ περιέργους αὐτοῦ παρατηρήσεις περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Γαλλικῆς σχολῆς καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ζωγραφικῆς ἐν Σκωτία κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος.

Κατὰ τὰ ἄλλα, αἱ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Ἐδγάρ προετοιμασίαι ἦσαν ὅμοιαι πρὸς τὰς ἐν τῷ ἐπισήμῳ θαλάμῳ.

Τὴν ἐπαύριον πολλὰ ἐνωρὶς ὁ Μαρκέσιος Α— καὶ ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦ ἤτοιμασθησαν ὅπως ἐξακολουθήσωσι τὸ ταξίδιον αὐτῶν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ πρὶν φάγωσιν ἄφθονον πρόγευμα, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ψυχρὰ καὶ ζεστὰ κρέατα, τὰ γλυκύσματα, ὁ οἶνος, τὰ οἰνοπνεύματα καὶ τὰ γάλακτα, κατεσκευασμένα διαφοροτρόπως καὶ παντοειδῶς, ἐδείκνυον τὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν νὰ τιμῆσωσι τοὺς εὐγενεῖς ξένους, ὅσῃν εἶχον δεῖξει οἱ φιλόξενοι οἰκοδεσπότες τὴν προλαβοῦσαν ἐσπέραν. Ἄπαν τὸ χωρίον τοῦ Γουλφχόπ ἦτο εἰς κίνησιν ἕνεκα τῶν προετοιμασιῶν τῆς ἀναχωρήσεως· πληρωμαὶ λογαριασμῶν, χειραψίαι, παρασκευαὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀμαξῶν καὶ διανομαὶ κερασμάτων ἐγίνοντο πανταχόθεν. Ὁ Μαρκέσιος ἀφῆκεν ἀξιόλογον ποσὸν πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν ἀνθρώπων τοῦ Γίρδαρ, ὅστις εἶχεν ἐπὶ τινὰ χρόνον μεγάλην διάθεσιν νὰ τὸ κρατήσῃ δι' ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν, καθόσον καὶ ὁ Δίγγαλλ ὁ συμβολαιογράφος ἐβεβαίω αὐτὸν ὅτι εἶχε δίκαιον νὰ τὰ κρατήσῃ, διότι ἐκεῖνος εἶχε κάμει πάντα τὰ ἔξοδα τῆς ὑποδοχῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον ἀμοιβὴν οἱ ὑπηρέται αὐτοῦ. Πλὴν ὁ Γίρδαρ, ἐναντίον τῆς νομικῆς ταύτης γνώμης, δὲν ἠθέλησε νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν λαμπρότητα τῆς φιλοξενίας του λαμβάνων ὅ,τι δῆποτε ὁμοιάζεν ἀμοιβὴν. Διβεβαίωσε μόνον τοὺς ἐργάτας αὐτοῦ ὅτι θὰ τοὺς ἐθεώρει ὡς ἀγνώμονας ἂν ἠγόραζον ρακίον ἀπ' ἄλλον ἢ ἀπὸ αὐτόν· ἐπειδὴ δὲ τὰ διὰ κέρασμα δοθέντα χρήματα ἦτο πιθανὸν ὅτι θὰ ἐξωδεύοντο εἰς ὅ,τι εἶχον προωρισθῆ, παρηγορήθη σκεπτόμενος ὅτι φοιουτοτρόπως ἢ προσφορὰ τοῦ Μαρκεσίου θὰ ἤρχετο μὲν τελευ-

ταίον εἰς αὐτόν, δὲν θὰ ἐβλάπτετο ὁμῶς οὐδόλως ἢ τιμὴ καὶ ἡ γενεὴ καιότης αὐτοῦ.

Ἐνὸσφ ἐγίνοντο αἱ προετοιμασίαι τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ Ρεΐβενσγούδ ἐχαροποιεῖ τὸν γέροντα ἐπιστάτην, ἐμπιστευόμενος εἰς αὐτόν, ἂν καὶ μετὰ προσοχῆς (διότι ἐγνώριζε τὴν ζῶηρότητα τῆς φαντασίας τοῦ Καλέβ), τὴν εὐτυχῆ μεταβολὴν τὴν ὁποίαν ἦτο πιθανὸν ὅτι θὰ ἐλάμβανεν ἡ τύχη αὐτοῦ. Ἐδῶκε δὲ εἰς αὐτόν καὶ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς μικρᾶς χρηματικῆς του καταστάσεως βεβαιώσας αὐτὸν ἐπανειλημμένως ὅτι εἶχε δι' ἑαυτὸν ἀρκετὸν ποσόν.

Μετὰ ταῦτα δὲ προέτρεψε τὸν Καλέβ θερμῶς νὰ παύσῃ πλεόν τὰ στρατηγήματά του ἐναντίον τῶν κατοίκων τοῦ Γουλφχόπ, τῶν ἀποθηκῶν, τῶν πτηνῶν καὶ ἐν γένει πάντων τῶν τροφίμων αὐτῶν. Ὁ δὲ γέρον ὑπηρέτης ἐδέχθη τὴν νοθεσίαν ταύτην μετὰ μεγαλητέρας προθυμίας, ἢ ὅσην περιέμενε παρ' αὐτοῦ ὁ κύριός του.

— Βεβαίως, εἶπεν, εἶναι ἐντροπὴ, εἶναι ἀτιμία, ἀμάρτημα νὰ φορολογῶ αὐτοὺς τοὺς ταλαιπώρους ἀνθρώπους, ὅταν ἡ οἰκογένεια ᾔ-
ναι εἰς κατάστασιν νὰ ζῆ ἐντίμως μὲ ὅ,τι ἔχει πρὸς τούτοις, προσέ-
θηκεν, εἶναι φρόνιμον νὰ τοὺς δώσω καιρὸν νὰ ἀναπαυθοῦν ὀλίγον, διὰ
νὰ ᾔναι πρόθυμοι ἂν ποτὲ ὁ μιλόρδος λάβῃ πάλιν ἀνάγκην αὐτῶν.

Τακτοποιήσας πάντα ταῦτα καὶ ἀποχαιρετίσας φιλικῶς τὸν γέ-
ροντα ὀπαδόν του, ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ ὑπῆγε πρὸς τὸν συγ-
γενῆ του, ὅστις ἦτο ἕτοιμος νὰ ἀναβῆ εἰς τὸ ὄχημα. Αἱ δύο οἰκοδέσποιαι, ἡ γραικὴ ὡς καὶ ἡ νέα, δεχθεῖσαι τὸν ἀποχαιρετι-
στικὸν ἀσπασμὸν τῶν εὐγενῶν, ἴσταντο ὑπομειδιῶσαι παρὰ τὴν
θύραν τῆς οἰκίας, καὶ βλέπουσαι τὸ ἀπερχόμενον ὡς ἀστραπὴ ἐκ τοῦ
χωρίου μέγα ὄχημα, συρόμενον ὑπὸ ἑξ ἵππων καὶ ἀκολουθούμενον
ὑπὸ τῶν θορυβωδῶν ἱππέων. Καὶ ὁ Γίρδερ ἴστατο ἐπίσης ἐπὶ τοῦ
κατωφλίου τῆς θύρας, νῦν μὲν ἀτενίζων τὴν δεξιάν του ἥτις πρὸ μι-
κροῦ εἶχε τιμηθῆ διὰ τῆς χειρὸς μαρκεσίου καὶ μιλόρδου, νῦν δὲ βί-
πτων βλέμμα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ὅστις ἐδείκνυε πᾶ-
σαν τὴν ἀταξίαν τῆς προηγηθείσης εὐθυμίας, ὡς ἂν προσεπάθει νὰ
συγκρίνῃ τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπολαύσει μὲ τὰ ἔξοδα τῆς
ὑποδοχῆς.

Ἐπὶ τέλους, ἀνοίξας τὰ χρησμολογικὰ αὐτοῦ χεῖλη, εἶπεν·

— Ὅλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πρέπει νὰ ὑπάγετε εἰς τὸ ἔργον

σας, ὡς νὰ μὴ ὑπῆρξε ποτὲ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν μαρκέσιος, ἢ λόρδος, ἢ δούξ, ἢ κύριος. Τακτοποιήσετε γρήγορα τὴν οἰκίαν, βάλετε κατὰ μέρος τὰ ἀπομεινάρια τοῦ συμποσίου, καὶ ἂν ὑπάρχη τι τὸ ὀποῖον δὲ ἡμπορεῖ πλέον νὰ φαγῶθῃ δόσετε το εἰς τοὺς πτωχοὺς. Καὶ σὺ, πενθερά μου, καὶ σὺ, γυναῖκά μου, σὰς παρακαλῶ πολὺ, ποτὲ νὰ μὴ μὲ προφέρετε εἴτε καλὴν εἴτε κακὴν λέξιν περὶ ὄλων αὐτῶν τῶν ἀνοησιῶν κρατήσετε ὅλας σας τὰς πολυλογίας διὰ τὸν ἑαυτὸν σας καὶ διὰ τὰς γειτόνισσάς σας διότι τὸ κεφάλι μου ἀρκετὰ εἶναι ζαλισμένον μὲ ὅλα αὐτά.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ λόγοι τοῦ Γέρδαρ ἦσαν πάντοτε προσταγαὶ ἀπῆλθον ὅλοι εἰς τὰ συνήθη αὐτῶν χρέη, ἐγκαταλιπόντες αὐτὸν νὰ ὄνειροπολῇ ἂν εἶχε διαθέσειν περὶ τῆς πολιτικῆς εὐνοίας, ἣν ἀπέλαυσε, δαπανήσας ποσὰ τινα τροφίμων καὶ χρημάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Οἱ ὀδοιπόροι ἔφθασαν εἰς Ἐδιμβούργην ἄνευ τινὸς συμβεβηκότος, ὃ δὲ κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ κατέκρησε μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ, ὅπως εἶχεν ἀποφασισθῆ.

Ἐντὸσούτῳ ἡ πολιτικὴ κρίσις, ἣτις περιεμένετο, ἐγένετο, καὶ ἡ Τορικὴ μερίς ἀπέκτισεν οὕτως, ἐν Σκωτίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀγγλικῇ κυβερνήσει τῆς βασιλείσσης Ἄννης, ὀλιγοχρόνιον ὑπεροχὴν, τῆς ὁποίας τὰ αἵτια καὶ τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶναι ἔργον ἡμῶν νὰ περιγράψωμεν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἕκαστον πολιτικὸν κόμμα εἶδεν αὐτὴν μὲ τὰ ὄμματά τῆς φύσεως τῶν ἀρχῶν του. Ἐν Ἀγγλίᾳ, μέγα μέρος τῆς μερίδος τῶν Ἐπισκοπικῶν, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τὸν Ἄρλυ, τὸν μετὰ ταῦτα λόμητα τοῦ Ὄξφορντ, προσεποιήθησαν ὅτι διεχώρισαν τὰς ἀρχὰς αὐτῶν ἀπὸ τὰς τῶν Ἰακωβιτῶν, καὶ ἕνεκα τούτου ὠνομάσθησαν *Οὐδήσμικαι* (*Whimsicals* δηλαδή ἰδιότροποι). Ἐν Σκωτίᾳ ἀπ' ἐναντίας τὸ κόμμα τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησίας ἢ, ὅπως ὠνόμαζον αὐτοὶ ἑαυτοὺς, οἱ *Ἰππόται* (*Cavaliers*) ἦσαν συνεπέστεροι, ἂν ἔχι τόσον σῶφρονες, εἰς τὴν πολιτικὴν αὐτῶν, καὶ ἐθεώρουν πάσας τὰς τότε γενομένας μεταβολὰς ὡς προστοίμαζούσας τὸν θρόνον διὰ

τὸν ἀδελφὸν τῆς βασιλίσσης, τὸν ἱππότην τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς.

Οἱ παθόντες ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἱππότου τούτου ἔτρεφον τότε τὰς πλέον παραλόγους ἐλπίδας, ὅχι μόνον ἀποζημιώσεως ἀλλὰ καὶ ἐκδικήσεως κατὰ τῶν πολιτικῶν αὐτῶν ἐχθρῶν, ἐνῶ αἱ οἰκογένειαι αἱ ἀκολουθοῦσαι τὰ συμφέροντα τῶν Οὐγγίων προέβλεπον τὴν ἀνανέωσιν τῶν ταλαιπωριῶν, τὰς ὁποίας εἶχον ὑποφέρει ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ Β΄. καὶ τῆς τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀντεκδίκησιν τῶν δημεύσεων, αἵτινες ἐπεβλήθησαν ἐπὶ τῶν Ἰακωβιτῶν κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Γουλιέλμου.

Ἄλλ' οἱ μᾶλλον φοβηθέντες ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης ἦσαν ἢ συνετὴ ἐκείνη τάξις τῶν ἀνθρώπων, τινὲς τῶν ὁποίων εὐρίσκονται εἰς πάσας τὰς κυβερνήσεις, ἀλλ' οἵτινες ἐπλεόναζον εἰς ἐπαρχιακὴν κυβερνήσιν, ὁποία ἦτο ἡ τῆς Σκωτίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ οἵτινες ὠνομάζοντο ὑπὸ τοῦ Κρόμβελλ *Waiters upon Providence* ἦτοι Ἰππῆται τῆς Προνοίας, ἐν ἄλλοις λόγοις, οἱ πιστοὶ θιασῶται τοῦ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ κόμματος. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔσπευσαν νὰ ἀναγνώσωσι τὴν παλινοιδίαν των εἰς τὸν Μαρκέσιον Α—· ἐπειδὴ δὲ εὐκόλως εἶδον ὅτι ἐνδιέφερετο πολὺ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ, τοῦ κυρίου τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ὑπέβαλον πρῶτοι τρόπους δι' ὧν ν' ἀνακτήσῃ μέρος τοῦλάχιστον τῶν κτημάτων αὐτοῦ καὶ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἐναντίον τῆς εὐγενείας του προγραφήν.

Ὁ γέρον λόρδος Τόρντιπετ ὑπῆρξεν εἰς τῶν δεικνυόντων περισσοτέραν ἀνησυχίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν μέσων αὐτῶν.

— Διότι, ἔλεγε, λυποῦμαι ἐκ βάθους ψυχῆς βλέπων γενναῖον νέον τόσον ἀρχαίας καὶ ἀναμφισβητήτου εὐγενείας, καὶ, τὸ σπουδαιότερον, ἐξ αἵματος συγγενοῦς τοῦ Μαρκεσίου Α—, τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον (ἐνταῦθα δὲ ἐπρόφερον ὄρκον) μᾶλλον τιμῶ εἰς τὸν κόσμον, εὐρισκόμενον εἰς τόσον δυστυχῆ θέσιν.

« Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ δὲ τὸν ἑαυτὸν του, ὡς ἔλεγε, καὶ νὰ συντελέσῃ τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἀρχαίας αὐτῆς οἰκογενείας » ὁ λόρδος Τόρντιπετ ἔστειλε τρεῖς οἰκογενειακὰς εἰκόνας ἀνευ τῶν περιθωρίων καὶ ἐξ ὑψηλὰ θρανία μὲ προσκέφαλα Τουρκικῆς ἐργασίας, ἔχοντα ἐπ' αὐτῶν κεντητὰ τὰ οἰκόσημα τῶν Ρεϊβενσγούδ, καὶ δὲν ἐζήτησεν οὐδὲ λεπτὸν εἶτε διὰ τὸ ποσὸν εἶτε διὰ τὸν

τόκον τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐξοδεύσει ὅτε ἠγόρασεν αὐτὰ πρὸ δεκαεξέ εἰς τὴν δημοπρασίαν τῶν ἐπίπλων τοῦ λόρδου Ρείβενσγούδ εἰς Κανογγέιτ (Canongate).

Πρὸς μέγαν φόβον ἢ ἀπορίαν τοῦ λόρδου Τορντιπέτ (ἂν καὶ προσεποιεῖτο ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο αἶσθημα ἠσθάνετο μᾶλλον), ὁ Μαρκέσιος ἐδέχθη τὸ δῶρον αὐτοῦ ψυχρῶς καὶ παρετήρησεν ὅτι, ἂν ἐπεθύμει νὰ δεχθῆ ὁ κύριος τοῦ Ρείβενσγούδ τὴν προσφορὰν του, ἔπρεπε νὰ συμπεριλάβῃ εἰς αὐτὴν καὶ μεγάλην ἔπαυλιν τὴν ὁποίαν ὁ Τορντιπέτ εἶχεν ἀναλάβει ὡς ὑποθήκην ἀπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ Ἐδγάρ δι' εὐτελεστάτην ποσότητα χρημάτων, κατώρθωσεν ὅμως νὰ κρατήσῃ ὡς ἴδιον κτῆμα μεταξὺ τῆς διαταράξεως τῶν ὑποθέσεων τῆς οἰκογενείας ταύτης, διὰ μέσων ἅτινα ἐγνώριζον κάλλιστα οἱ δικηγόροι τοῦ καιροῦ ἐκείνου.

Ὁ γέρον δούλος πασῶν τῶν κυβερνήσεων μετὰ δυσαρρεσκείας ἤκουσε τὴν πρότασιν ταύτην, καὶ, λαμβάνων ὡς μάρτυρα τὸν Θεόν, ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔβλεπε τὴν αἰτίαν δι' ἣν ὁ Ρείβενσγούδ ἐζήτηι τὴν ἔπαυλιν ταύτην, ἀφ' οὗ ἀναμφιβόλως θὰ ἀνέκτα ἐντὸς ὀλίγου τὰ μεγάλα κτήματά του τὰ ὁποῖα κατεῖχεν ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον προσέθετε δὲ ὅτι ἦτο πιθανὸν νὰ συντελέσῃ διὰ παντὸς μέσου δυνατοῦ εἰς τὴν ἀνάκτησιν ταύτην, ἣτις ἦτο δικαία καὶ λογική. Καὶ ἐπὶ τέλους εἶπεν ὅτι ἦτο πρόθυμος μετὰ θάνατον νὰ ἀφήσῃ κληρονόμον τῆς ἐπαύλεως ταύτης τὸν νέον εὐγενῆ.

Πλὴν ἅπασαι αἱ προτάσεις αὐταὶ ὑπῆρξαν μάταιαι καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἀποδώσῃ τὸ κτῆμα λαβὼν πρῶτον τὸ ποσὸν ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ὑποθηκευθῆ. Μὴ ἔχων δὲ ἕτερον μέσον νὰ διαλλαχθῆ μετὰ τῆς ἀρχῆς ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ δυσηρησθημένος καὶ περίλυπος, παραπονούμενος εἰς τοὺς πιστοὺς αὐτοῦ καὶ λέγων ὅτι « ὅλαι αἱ μεταβολαὶ καὶ αἱ μεταρρυθμίσεις τῶν κυβερνήσεων εἶχον ὠφελῆσαι αὐτὸν κατὰ τι εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἀλλ' ὅτι ἡ παροῦσα εἶχεν ἀφαιρέσει τὸ καλλίτερον πτερόν τῆς πτέρυγός του. »

Παρόμοια μέσα μετεχειρίσθησαν καὶ ἐναντίον ἄλλων οἵτινες εἶχον ὠφελῆθῆ ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς οἰκογενείας τῶν Ρείβενσγούδ· τὸν δὲ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ἠπέιλησαν πρὸ πάντων ὅτι ἐμελλον νὰ ἐκκαλέσωσιν ἐνώπιον τῆς Βουλῆς τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐκέρδησε τὸν Πύργον καὶ τὴν Βαρονίαν τοῦ Ρείβενσγούδ. Πρὸς αὐ-

τὸν ὅμως ὁ Ἐδγάρ, καὶ χάριν τῆς Λουκίας καὶ χάριν τῆς φιλοξενίας τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει παρ' αὐτοῦ, ἐνόμισε χρέος του νὰ προβῇ μετὰ μεγίστης εὐλικρινείας. Ἐγραψε λοιπὸν πρὸς τὸν Λόρδον Σφραγιδοφύλκα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἤδη ἀφαιρεθῆ ἡ θέσις αὐτῆ, ἐιθέτων εὐλικρινῶς τὰς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Λουκίας ὑποσχέσεις, ζητῶν τὴν ἄδειαν ὅπως συζευθῶσι, καὶ διαβεβαιῶν ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ τακτοποιήσῃ τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς ὅπως θὰ ἔκρινε καλὸν ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ.

Ὁ αὐτὸς ἀγγελιαφόρος ἐκόμιζε καὶ ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Μιλαίδην Ἄστον, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ἐδγάρ ἐξαιτούμενος συγχώρησιν διὰ πᾶσαν αἰτίαν δυσταρεσκείας τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς αὐτὴν ἀκουσίως, καὶ ἑμιλῶν περὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὴν Μις Ἄστον, καὶ τῆς ἐλπίδος ὅτι ἡ ἀγάπη αὐτῆ ἦτο ἀμοιβαία, παρεκάλει τὴν μιλαίδην νὰ φανῇ ἀληθῆς Δούγλας, νὰ λησμονήσῃ γενναίως τὰς ἀρχαίας προκαταλήψεις καὶ διαφωνίας, καὶ νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ μὲν οἰκογένειά της θὰ ἀπέκτα ἀληθῆ φίλον, ἡ δὲ μιλαίδη πιστὸν καὶ πλήρη σεβασμοῦ θεράποντα εἰς τὸν ὑπογραφόμενον Ἐδγάρ, Κύριον τοῦ Ρεϊβενσγούδ.

Ὁ Ἐδγάρ ἔγραψε καὶ τρίτην ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Λουκίαν· ἀλλὰ ταύτην διετάχθη ὁ γραμματοκομιστὴς νὰ εὑρῇ κρύφιδόν τινα καὶ ἀσφαλῆ τρόπον ὅπως δώσῃ εἰς τὰς ἰδίαις της χειράς. Τὸ ἐμπεριεχόμενον δὲ ταύτης ἦσαν ἰσχυραὶ διαβεβαιώσεις σταθερᾶς ἀγάπης, καὶ εἰδήσεις ἐκτεταμέναι περὶ τῆς πλησιαζούσης μεταβολῆς τῆς τύχης του, μεταβολῆς τὴν ὁποίαν οὗτος ἐθεώρει ὡς ἀνεκτίμητον, διότι τοιουτοτρόπως δὲν θὰ ὑπῆρχον πλέον ἐμπόδια εἰς τὸν γάμον αὐτῶν. Διηγᾶτο τὰς ἐνεργείας του ὅπως καταβάλλῃ τὰς προλήψεις τῶν γονέων καὶ πρὸ πάντων τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπετύγχανεν ἐπὶ τέλος. Ἄν ὅμως οἱ γονεῖς της ἤρνούντο τὴν συγκατάθεσίν των, ἤλπιζεν ὅτι ἡ ἀπουσία αὐτοῦ ἐκ τῆς Σκωτίας διὰ σπουδαίαν καὶ ἔντιμον ἀποστολὴν, θὰ ἔδιδε καιρὸν εἰς τὰς προκαταλήψεις αὐτῶν νὰ λησμονηθῶσιν· εἶχε δὲ ἐνταυτῷ πεποίθησιν εἰς τὴν σταθερότητα τῆς Μις Ἄστον καὶ ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἀπέκρουε πᾶν μέσον, τὸ ὁποῖον ἤθελον ἐπιχειρήσῃ ὅπως λησμονήσῃ αὐτόν. Πολλὰ ἦσαν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ μεγάλως ἐνδιαφέροντα τοὺς δύο μνηστῆρας, εἶναι ἀδιάφορα καὶ περιττὰ πρὸς τὸν ἀναγνώστην μου. Εἰς ἐκάστην τῶν τριῶν τούτων

ἐπιστολῶν ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγοῦδ ἔλαβεν ἀπαντήσεις, ἀλλὰ διὰ διαφορῶν μέσων ἀποστολῆς καὶ γεγραμμένων διὰ πολλὰ διαφορετικοῦ ὕφους.

Ἡ Λαίδη Ἄστον ἀπεκρίθη διὰ τοῦ ἀγγελιαφόρου τοῦ Ἐδγάρ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπετράπη νὰ μείνῃ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Ρεΐβενσγοῦδ περισσότερο ἢ ὅσον ἐχρειάσθη ὕπως γράψῃ τὰς ἐξῆς γραμμάς·

« Πρὸς τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγοῦδ τοῦ Γουλφκράγ.

» Κύριε Ἄγνωστε,

» Ἐλαβον ἐπιστολὴν, φέρουσαν ὑπογραφὴν, Ἐδγάρ, Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγοῦδ, καὶ ἀγνοῶ ἀπὸ ποῖον ἐγράφη, διότι ἡ οἰκογένεια, ἣτις ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, ἔχασε πάντα τίτλον καὶ τιμὴν ἕνεκεν ἐσχάτης προδοσίας ὅτε ἔζη ὁ Ἀλλάν ὁ μακαρίτης λόρδος τοῦ Ρεΐβενσγοῦδ.

» Κύριε, ἂν σεῖς, κατὰ τύχην, εἴσθε ὁ λαβὼν τὸ ὄνομα τοῦτο, πρέπει νὰ μάθητε, ὅτι ἀπαιτῶ τὴν ἐντελῆ ἐξάσκησιν τῶν μητρικῶν μου δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς Κυρίας Λουκίας Ἄστον, καὶ ὅτι ἀμετακλήτως ὑπεσχέθην αὐτὴν εἰς ἄλλον ἀξιότιμον ἄνδρα. Ἀλλὰ, Κύριε, καὶ τοῦτο ἂν δὲν ἦτο, ποτὲ δὲν θὰ συγκατετιθέμην νὰ δεχθῶ πρότασιν ἐκ μέρους ὑμῶν ἢ ἄλλου τινὸς μέλους τῆς οἰκογενείας σας, διότι αἱ χεῖρες σας ἀδικόπως ἐπολέμουν ἐναντίον τῆς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ καὶ ἐναντίον τῶν προνομίων τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Κύριε, βεβαίως ἡ παροδικὴ πνοὴ τῆς εὐδαιμονίας δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν σταθερὰν πεποιθήσιν μου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, διότι εἶχον τὴν τύχην νὰ ἴδω καὶ ἄλλοτε, ὅπως καὶ ὁ ἅγιος Δαβὶδ, τοὺς κακοὺς ἀνυψουμένους εἰς τὴν ἰσχὺν καὶ ἀκμάζοντας ὡς θάλλουσαι δάφναι, καὶ ὁμως διῆλθον καὶ δὲν ὑπῆρχον πλέον εἰς τὰς θέσεις ἐκεῖνας. Ἐπιθυμῶ, κύριε, νὰ αἰσθανθῆτε καλῶς τὰς ἀληθείας ταύτας πρὸς ἰδικὴν σας ὠφέλειαν καὶ ὅσον σὰς ἀφορῶσι· παρακαλῶ δὲ νὰ μὴ ἀπαταθῆτε πλέον πρὸς ἐκείνην ἣτις ἐπιθυμεῖ νὰ μείνῃ πάντοτε ἄγνωστος δούλη σας.

« ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΔΟΥΓΛΑΣ ἢ ΑΣΤΟΝ »

Δύο ἡμέρας ἀφ' οὗ ἔλαβεν ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγοῦδ τὴν δυσάρεστον ταύτην ἐπιστολὴν καὶ ἐνῶ περιεπάτει εἰς τὸν μεγάλον δρόμον

τῆς Ἐδιμβούργης, εἶδε πλησιάζοντα πρὸς αὐτὸν ἄνθρωπὸν τινα, ὅστις, ἐκβαλὼν τὸν πῖλόν του, ἐφάνη ὅτι ἦτο ὁ Λόκαρτ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον. Οὗτος, χαιρετίσας μετὰ σεβασμοῦ τὸν Ἐδγάρ, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν μετὰ συστολῆς ἐπιστολὴν καὶ ἀπῆλθεν. Ἡ ἐπιστολὴ συνίστατο ἐκ τεσσάρων στενωῶς γεγραμμένων φύλλων, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐνίοτε εἰς τὰς συντάξεις τῶν μεγάλων δικηγόρων, πολλὰ ὀλίγα ἠδύνατό τις νὰ ἐξαγάγη, ἐκτὸς μόνον ὅτι ὁ γράφων εὐρίσκετο εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν πῶς νὰ γράψῃ αὐτήν. Ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ἐξέφραζε τὴν μεγάλην ὑπόληψιν καὶ τιμὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑπὲρ τοῦ νέου του φίλου, τοῦ Κυρίου τοῦ Ρέιβενσγούδ, καὶ ὠμίλει ἐν ἐκτάσει περὶ τῆς μεγίστης ὑπολήψεώς του ὑπὲρ τοῦ ἀρχαίου καὶ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ φίλου, τοῦ Μαρκεσίου Α— ἠλπίζεν ὅτι, ὅποια καὶ ἂν ἦσαν τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα θὰ ἐλάβανον ἐναντίον του εἰς ὅ,τι ἐνδιέφερον αὐτὸν, θὰ ἐσέβοντο πάντοτε δεόντως τὴν ἀγιότητα τῶν ἀποφάσεων καὶ κρίσεων αἵτινες, ἐγένοντο *in foro contentioso*. ὠρρίζετο δὲ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅτι, ἂν ὁ νόμος τῆς Σκωτίας, ὅπως ἠρμηνεύθη ὑπὸ τῶν ἀνωτάτων αὐτῆς δικαστηρίων, ἠκυροῦτο ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Βουλῆς, τὰ δεινὰ ὅσα ἤθελον προκύψει πρὸς τὸ δημόσιον, ἤθελον καταφέρει πολὺ μεγαλειτέραν πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν του ἢ ἐὰν ὑπέφερον ὁποιανδήποτε ζημίαν ἕνεκα τοιαύτης ἀτάκτου ἀποφάσεως· ὠμίλει ἐν πλάτει περὶ τῆς γενναιοψυχίας καὶ τῆς συγχωρήσεως τῶν ἀμοιβαίων ἀδικημάτων, ἔλεγε καὶ λέξεις τινὰς περὶ τῆς ἀστασίας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἀντικειμένου πάντοτε προσφιλεῶς εἰς τὸ ἀσθενέστερον κόμμα τῶν πολιτικῶν· ἐλυπεῖτο παθητικώτατα καὶ εὐγενῶς κατέκρινε τὴν ταχύτητα μετὰ τῆς ὁποίας ἀφηρέθη ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀξίωμα τοῦ λόρδου Σφραγιδοφύλακος, τὸ ὁποῖον εἶχε μεταχειρισθῆ ὡς ἐκ τῆς πείρας αὐτοῦ πρὸς ὄφελος τοῦ κοινοῦ, χωρὶς νὰ τῷ δοθῆ ἂν περιστάσις ὅπως ἐξηγήσῃ κατὰ πόσον διέφερον αἱ γενικαὶ πολιτικαὶ αὐτοῦ ἰδέαι ἀπὸ τῶν τότε κατεχόντων τὴν ἐξουσίαν. Ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ Μαρκεσίου Α— εἶχεν εἰλικρινεῖς σκοποὺς ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ὅπως καὶ αὐτὸς καὶ πᾶς ἄλλος, καὶ ἂν, μετὰ συνέντευξιν, κατῴρθουν νὰ συμφωνήσωσι περὶ τῶν μέτρων διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐγένετο τὸ καλὸν τοῦτο, ἡ πείρα καὶ αἱ γνώσεις του προθύμως θὰ ἤρχοντο πρὸς βοήθειαν τῶν κυβερνώντων.

Περὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Ρεϊβενσγούδ καὶ τῆς θυγατρὸς του σχέσεως ὠμίλει ξηρῶς καὶ συγκεχυμένως. Ἐλυπεῖτο διότι οἱ νέοι εἶχον συνδεθῆ τόσον προῶρως καὶ παρεκάλει θερμῶς τὸν κύριον τοῦ Ρεϊβενσγούδ νὰ ἐνθυμηθῆ ὅτι ποτὲ δὲν εἶχεν ἐνθαρρύνει κατ' οὐδὲν τὴν σχέσιν ταύτην· παρετῆρει δὲ ὅτι, διαπραγματεύσεις *inter minores*, ὑπόσχεσις δοθείσα ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του ἄνευ τῆς συναίνεσεως τῶν φυσικῶν κηδεμόνων αὐτῆς, θεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ νόμου ἄκυρος. Τὸ κατεσπευσμένον τοῦτο μέτρον, προσέθετεν, εἶχε προξενήσει εἰς τὴν Κ. Ἄστον κακίστην ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἦτο ἀδύνατον νὰ καταστρέψῃ τις πρὸς τὸ παρόν. Ὁ υἱὸς αὐτῆς, ὁ Συνταγματάρχης Δούγλας Ἄστον, ἠσπάζετο πληρέστατα τὰς προλήψεις αὐτῆς, ὥστε ἦτο ἀδύνατον ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον νὰ παραδεχθῆ ὑποσχέσεις δυσαρέστους εἰς αὐτούς, αἵτινες θὰ ἐπέφερον ὀλεθρίαν καὶ ἀδιάλλακτον ῥῆξιν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ· ὅθεν δὲν πρέπει πλέον νὰ σκέπτονται περὶ τούτου. Ἐτελείονε δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκφράζων τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ χρόνος, ὁ μέγας οὗτος ἰατρὸς, θὰ διώρθου τὰ πάντα.

Εἰς ὑστερόγραφον δὲ ἔλεγεν, ὀλίγον τι καθαρώτερον, ὅτι παρὰ νὰ προσβληθῶσιν οἱ νόμοι τῆς Σκωτίας ἀναιρουμένων ὑπὸ ξένης δικαιοδοσίας τῶν ἀποφάσεων τῶν ἀνωτάτων δικαστηρίων ἕνεκεν αὐτοῦ καὶ διὰ τὴν Βαρονίαν τοῦ Ρεϊβενσγούδ, συγκατετίθετο νὰ κάμῃ σημαντικὰς θυσίας.

Διὰ ἀγνώστου δὲ ἔλαβεν ὁ Ἐδγάρ ἐπιστολὴν τῆς Λουκίας Ἄστον λέγουσαν τὰ ἐξῆς·

« Ἐλαβὼ τὴν ἐπιστολὴν σου, ἀλλ' ὄχι ἄνευ μεγάλου κινδύνου μὴ προσπαθήσης νὰ μὲ γράψῃς πάλιν πρὶν φθάσῃ εὐτυχέστερος καιρός. Μὲ κκταστενοχωροῦν πανταχόθεν, πλὴν θὰ μείνω πιστὴ εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου ἐνόσω μὲ ἀφήνῃ ὁ Θεὸς τὸ λογικόν μου. Αἰσθάνομαι μικρὰν παρηγορίαν μκνθάνουσα ὅτι εἶται εὐτυχέστερος καὶ ὅτι ἐλπίζεις καλλιτέραν τύχην. Ἐχω μεγίστην ἀνάγκην τῆς παραμυθίας ταύτης. » Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔφερε τὴν ὑπογραφήν *A. A.*

Τὸ γράμμα τοῦτο κατετρόμαξε τὸν Ρεϊβενσγούδ, καὶ, ἐναντίον τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς Λουκίας Ἄστον, προσεπάθησε πολλάκις νὰ στείλῃ πρὸς αὐτὴν ἐπιστολάς, ἔτι δὲ καὶ νὰ ζητήσῃ συνέντευξιν· ἀλλὰ τὰ σχέδια αὐτοῦ ἀπέτυχον, καὶ ἔλαβε μόνον τὴν θλιβερὰν εἰδήσιν ὅτι αὐστηρὰ καὶ δραστήρια μέτρα εἶχον ληφθῆ, ὥπως ἐμποδισθῆ

πάν μέτρον ἀλληλογραφίας μεταξύ τῶν δύο νέων. Αἱ περιστάσεις αὐταὶ τοσοῦτον μᾶλλον ἐλύπουν τὸν Ἐδγάρ, ὅσον ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Σκωτίας διὰ τὴν σπουδαίαν ἀποστολὴν ἣτις τῷ εἶχεν ἀνατεθῆ. Πρὶν δὲ ἀναχωρήσῃ, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Μαρκέσιον Α— τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον· οὗτος δὲ, ἀναγνοὺς αὐτὴν καὶ μειδιάσας, παρετήρησεν ὅτι αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι τοῦ Σὶρ Οὐίλλιαμ εἶχον παρέλθει, καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ μᾶθῃ ἐντὸς ὀλίγου πόθεν ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος. Μετὰ μεγίστης δὲ δυσκολίας κατώρθωσεν ὁ Ρέιβενσγούδ νὰ λάβῃ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Μαρκεσίου ὅτι, ἂν ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον συγκατετίθετο εἰς τὸν γάμον τοῦ μετὰ τῆς Λουκίας, θὰ ἀνεκάλει τὴν ἐναντίον αὐτοῦ ἀγωγὴν ἐν τῇ Βουλῇ τῆς Ἀγγλίας.

— Δυσκόλως θὰ συγκατετιθέμην, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος, νὰ ἐγκαταλείψῃς τοιοῦτοτρόπως τὰ δικαιώματα τῆς γεννησέως σου, ἂν δὲν ἤμην ἐντελῶς πεπεισμένος ὅτι ἡ Λαίδη Ἄστον, ἡ Λαίδη Δούγλας ἢ ὅπως δὴποτε ὀνομάζει ἑαυτὴν, θὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν γνώμην τῆς καὶ ὅτι ὁ σύζυγός τῆς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ τὴν ἀντεῖπῃ.

— Πλὴν, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδγάρ, ἐλπίζω, Μιλόρδε, ὅτι δὲν θὰ λησμονήσετε ὅτι θεωρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου ὡς ἱεράν.

— Σὲ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, εἶπεν ὁ Μαρκέσιος, ὅτι εἶμαι φίλος σου πάντοτε καὶ ὅτι θὰ σὲ συνδράμω καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πρέλλας σου. Σὲ εἶπα πλέον ποία εἶναι ἡ γνώμη μου, θὰ προσπαθῆσω ὅμως νὰ σὲ φανῶ χρήσιμος εἰς ὅ,τι δυνηθῶ κατὰ τὴν ἰδικὴν σου διάθεσιν.

Ὁ Κύριος τοῦ Ρέιβενσγούδ εὐχαρίστησε τὸν γενναῖον ἐξάδελφον καὶ προστάτην αὐτοῦ, καὶ, ἀφείς αὐτὸν πληρεξούσιον ἐπὶ ὅλων τῶν υποθέσεων του, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς Σκωτίας διὰ τὴν ἀποστολὴν δι' ἣν ἐφαινετο ὅτι ἔμελλε νὰ διατρέψῃ μακρὰν τῶν νήσων ἐπὶ τινὰς μῆνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΟΓΔΩΟΝ.

Δώδεκα μῆνες εἶχον παρέλθει μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Κυρίου τοῦ Ρέιβενσγούδ· εἰ δὲ καὶ ὑπετίθετο ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀπὸν πολὺν

χρόνον ἀπὸ τῆς Σκωτίας, ὅμως αἱ ὑποθέσεις δι' αὐτὴν εἶχεν ἀποσταλῆ ἢ, κατὰ γενικὴν τινὰ φήμην, ἄλλαι προσωπικαὶ ὑποθέσεις, παρέτειναν τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ.

Ἐντοσοῦτῳ, ἐκ τῆς ἐξῆς ὀμιλίας μεταξὺ τοῦ Βακλῶ καὶ τοῦ ἐν οἴνῳ συντρόφου καὶ ὀπαδοῦ αὐτοῦ, τοῦ γνωστοῦ εἰς ἡμᾶς λοχαγοῦ Κρεῖγεγγέλτ, δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκοντο τὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον.

Ἀμφότεροι ἐκάθηντο ὁ εἰς ἐξ ἑνὸς καὶ ὁ ἄλλος ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μεγίστης καὶ βαθείας ἐστίας ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ πύργου τοῦ Γίρνινγκτον. Μέγα πῦρ ἐκ ξύλων ἔκαιε ζοηρῶς ἐντὸς αὐτῆς· στοργὴ γύλη δὲ δρυῖνη τράπεζα κειμένη μεταξὺ τῶν δύο, ἐβάσταζε φιάλης ἀρίστου Βορδιγαλλεῖου οἴνου καὶ δύο μεγάλα ποτήρια· καὶ ὅμως, ἂν καὶ ὅλα ταῦτα ἦσαν δείγματα εὐφροσύνης, τὸ πρόσωπον τοῦ κυρίου τοῦ πύργου ἐδείκνυεν ἀμηχανίαν, σκέψιν καὶ δυσἀρέσκειαν ἐνῶ ὁ ὀπαδὸς αὐτοῦ ἐθασάνιζε τὸν νοῦν του ὅπως ἐφεύρη τι ἱκανὸν νὰ προλάβῃ ὅ,τι ἐφοβεῖτο πολὺ καὶ ὠνόμαζε παροξυσμὸν τῆς ἀθυμίας τοῦ προστάτου αὐτοῦ. Μετὰ μακρὰν σιωπὴν, διακοπτομένην ὑπὸ τοῦ κρότου τὸν ὁποῖον ἔκαμνεν ὁ Βακλῶ κτυπῶν τὸ πάτωμα διὰ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ, ὁ Κρεῖγεγγέλτ προσεπάθησεν ἐπὶ τέλος ἀνανεώσῃ τὴν ὀμιλίαν.

— Νὰ μ' ἐπάρῃ ὁ διάβολος, εἶπεν, ἂν εἶδα ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου ἄνθρωπον ἔχοντα ὀλιγώτερον τὸ ὕψος γαμβροῦ ἀνάθεμά με ἂν δὲν ὁμοιάζης μᾶλλον ἄνθρωπον καταδικασμένον νὰ κρεμασθῇ!

— Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φιλοφροσύνην σου, ἀπεκρίθη ὁ Βακλῶ ὑποθέτω ὅτι σκέπτεσαι περὶ ἐκείνου τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ σὲ συμβῇ μίαν ἡμέραν... πλὴν, παρακαλῶ, λοχαγὲ Κρεῖγεγγέλτ, ἂν εὐαρεστῆται ἡ ὑμετέρα ἐξοχότης, εἰπέτε με διατί πρέπει νὰ φαίνομαι εὐθυμος ὅταν εἶμαι μελαγχολικὸς καὶ τόσον πολὺ μελαγχολικός;

— Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ὁποῖον μὲ πειράζει, εἶπεν ὁ Κρεῖγεγγέλτ. Τὸ καλλίτερον συνοικέσιον τοῦ τόπου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμεις τόσον πολὺ, πλησιάζει νὰ τελειώσῃ ὑπὲρ σοῦ, καὶ ὅμως εἶσαι τόσον σκυθρωπὸς ὅσον ἀρκουδα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπῆραν τὰ παιδιὰ της.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη στρυφνῶς ὁ Βακλῶ, ἂν θὰ ἐτελείωνα αὐτὸ τὸ συνοικέσιον ἢ ὄχι, ἂν δὲν εἶχα προχωρήσει τόσον ὥστε νὰ μὴ δύναμαι νὰ ὀπισθοδρομήσω πλέον.

— Νὰ ὀπισθοδρομήσης! ἀνέκραξεν ὁ Κρεϊγεγγέλτ κάλλιστα προς-
ποιούμενος ἀπορίαν. Νὰ ὀπισθοδρομήσης! Τί λέγεις; μήπως ἡ κα-
τάστασις τοῦ κορσίου . . .

— Τῆς νέας μιλαίδης, σὲ παρακαλῶ νὰ λέγης, ὑπέλαβεν ὁ Ἐῦστον
Βακλώ.

— Καλὰ, καλὰ, δὲν τὸ εἶπα διότι εἶχα σκοπὸν νὰ μὴ τὴν σε-
βασθῶ . . . Ἀλλὰ μήπως ἡ προῖκα τῆς Μις Ἄστον δὲν ἤμπορεῖ νὰ
παραβληθῇ μὲ ὄλας τὰς προῖκας τοῦ Λόβιαν;

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ· ἀλλὰ δὲν συλλογίζο-
μαι καθόλου τὴν προῖκά της . . . ἔχω ἀρκετὰ χρήματα, ἐγώ.

— Καὶ ἡ μήτηρ της, ἡ ὁποία σὲ ἀγαπᾷ ὡς παιδί της;

— Καὶ περισσότερον ἀπὸ τινὰ τῶν παιδιῶν της, νομίζω, εἶπεν
ὁ Βακλώ· ἄλλως τε δὲν πιστεύω νὰ ἐξοδεύῃ πολλὴν ποσότητα ἀ-
γάπης.

— Καὶ ὁ Συνταγματάρχης Σόλτος Δούγλας Ἄστον ὁ ὁποῖος πρὸ
παντὸς ἄλλου πράγματος ἐπιθυμεῖ τὸν γάμον τοῦτον;

— Διότι ἐλπίζει ὅτι δι' ἐμοῦ θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐκλεχθῇ εἰς τὴν
ἐπαρχίαν τοῦ —.

— Καὶ ὁ πατὴρ ὁ ὁποῖος ἔχει τόσην ἀνυπομονησίαν νὰ ἰδῇ τὸ
συνοικέσιον τοῦτο ἀποφασισμένον ὅσην ἔχω ἐγὼ ὅταν πλησιάζω νὰ
κερδήσω τὸ παιγνίδι μου;

— Ναι, εἶπεν ὁ Βακλώ διὰ τοῦ αὐτοῦ καταφρονητικοῦ τρόπου,
εἶναι σύμφωνον μὲ τὸ σύστημα τοῦ Σίρ Οὐίλλιαμ. νὰ προσπαθῆσῃ
νὰ ἀσφαλίσῃ τὸ πρῶτον καλὸν συνοικέσιον διὰ τὴν θυγατέρα του,
ἀφ' οὗ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν πωλήσῃ διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ κρατήσῃ
τὸ μέγα κτῆμα τοῦ Ρεϊβενσγούδ τὸ ὁποῖον ἡ Ἀγγλικὴ Βουλὴ κατα-
γίνεται νὰ ἀρπάσῃ ἀπὸ τοὺς ἄνυχάς του.

— Καὶ τί θὰ εἰπῆς διὰ τὴν νέαν μιλαίδην; ἠρώτησεν ὁ Κρεϊγεγ-
γέλτ· ἡ ὠραιότερα νέα ὄλης τῆς Σκωτίας, ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἠγά-
πας τόσον ὅταν δὲν σὲ ἤθελε, καὶ τώρα, ἀφ' οὗτου συγκατετέθη νὰ
σὲ νυμφεuthῇ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς ὑποσχέσεις της πρὸς τὸν Ρεϊ-
βενσγούδ, κάμνεις τὸν ἀκατάδεκτον! . . . Πρέπει νὰ σὲ τὸ εἰπῶ, ὁ διά-
βολος εἶναι μέσῃ σου ἀφ' οὗ δὲν γνωρίζεις οὔτε τί θέλεις οὔτε τί δὲν
θέλεις.

— Θὰ σὲ εἰπῶ μὲ μίαν λέξιν τί θέλω, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ ἔγερ-

Θεὸς καὶ περιπατῶν. Θέλω νὰ μάθω διὰ ποίαν αἰτίαν ἡ Μίς Ἄστον ἤλλαξε γνώμην τόσον αἰφνιδίως.

— Καὶ τί σὲ μέλει, ἠρώτησεν ὁ Κρεῖγεγγέλτ, ἀφ' οὗ ἡ μεταβολὴ εἶναι ὑπὲρ σοῦ;

— Θὰ σὲ εἰπῶ διατί, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ· ποτὲ δὲν ἐγνώρισα πολὺ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰς μεγάλας κυρίας καὶ πιστεύω ὅτι εἶναι πολὺ δυνατὸν νὰ ἦναι ὅσον εὐμετάβλητοι καὶ ὁ διάβολος· ἀλλὰ εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς Μίς Ἄστον ὑπάρχει τι τόσον αἰφνιδιον, τόσον σοβαρὸν, ὥστε δὲν ὑποθέτω νὰ ἦναι ἰδικῆ τῆς ἰδιοτροπία. Στοιχηματίζω ὅτι εἶναι ἔργον τῆς Μιλαίδης Ἄστον ἡ ὁποία γνωρίζει ὅλας τὰς μηχανὰς διὰ τῶν ὁποίων δύναται νὰ καταβάλη τὸν ἀνθρώπινον νοῦν καὶ τὰς μεταχειρίζεται ὅπως μεταχειρίζοντα· τοὺς χαλινοὺς καὶ τοὺς κημοὺς διὰ νὰ δαμάσουν νέον ἵππον.

— Καὶ ἂν δὲν ἔκαμναν τοῦτο, πῶς θὰ κατωρθώναμεν νὰ τὸν δαμάσωμεν καὶ νὰ τὸν διδάξωμεν νὰ μᾶς ὑπακούῃ; ἠρώτησεν ὁ Κρεῖγεγγέλτ.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Βακλώ διακόψας τὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ περίπατον αὐτοῦ, καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ θρανίου. Καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις πάλιν εὐρίσκεται ἔμπροσθέν μου ὁ Ρεῖθενσοῦδ· νομίζεις ὅτι αὐτὸς θὰ συγκατατεθῆ νὰ διαλύσῃ τὸν ἀρραβῶνά του μὲ τὴν Λουκίαν;

— Βεβαίως θὰ συγκατατεθῆ, ἀπεκρίθη ὁ Λοχαγὸς, εἰς τί ἐμπορεῖ νὰ τὸν ὠφελήσῃ ἀφ' οὗ αὐτὸς μὲν ἐπιθυμεῖ νὰ υπανδρευθῆ ἄλλην γυναῖκα, αὐτὴ δὲ ἄλλον ἄνδρα;

— Καὶ πιστεύεις σπουδαίως, ἠρώτησεν ὁ Βακλώ, ὅτι σκοπεύει νὰ νυμφευθῆ τὴν ξένην ἐκείνην περὶ τῆς ὁποίας ἠκούσαμεν;

— Ὁ ἴδιος ἤκουσες, ἀπεκρίθη ὁ Κρεῖγεγγέλτ, τί εἶπεν ὁ λοχαγὸς Οὐεστεγχὸ (Westenho) περὶ τούτου καὶ περὶ τῶν προετοιμασιῶν αἱ ὁποῖαι γίνονται διὰ τὸν εὐτυχεῖ γάμον των.

— Ὁ λοχαγὸς Οὐεστεγχὸ, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ, σὲ ὁμοιάζει παραπολὺ, Κρεῖγεγγέλτ, ὥστε δὲν ἦναι ἀξιώπιστος μάρτυς ὅπως θὰ ἐλεγεν ὁ Σὴρ Οὐίλλιαμ. Πίνει πολὺ, παίξει πολὺ, βλασφημεῖ ἀδιακόπως, καὶ ὑποπτεύομαι ὅτι εἶναι ἄξιος νὰ ψευσθῆ καὶ νὰ κλέψῃ ὄλιγον ὅταν τύχῃ ἀνάγκη. Αὐτὰ εἶναι προτερήματα πολὺ χρήσιμα, Κρεῖγεγγέλτ, ὅταν μένουσιν ἐντὸς τοῦ κύκλου των, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα

ἀνεθυμίζουσαν παραπολὺ τὸν πειρατὴν ὥστε νὰ ἦναι ἀρεστός εἰς ἀνακριτικὸν δικαστήριον.

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Κρεῖτεγγέλτ, δὲν θὰ πιστεύσης οὐδὲ αὐτὸν τὸν Συνταγματάρχην Δούγλας Ἄστον, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὸν Μαρκέσιον Δ— νὰ λέγῃ δημοσίᾳ, χωρὶς νὰ υποπτευῆται ὅτι αὐτὸς ἦτο παρὼν, ὅτι ὁ ἐξάδελφός του ἐφρόντισε νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις του καλλίτερα, ὥστε νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ θυσιάσῃ τὰ πατρικά του κτήματα διὰ τὴν ὠχρὰν κόρην γέροντος φανατικοῦ, καὶ ὅτι ὁ Βακλὼ ἦτο ἐλεύθερος νὰ φορέσῃ τὰ παλαιὰ ὑποδήματα τοῦ Ρεϊβενσγούδ;

— Ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ αὐτά! ἀνέκραξεν ὁ Βακλὼ παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ συνήθους αὐτοῦ θυμοῦ, ἀν τὸν ἤκουα, μὰ τὸν Θεόν, θὰ τοῦ ἔκοπτα τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἐνώπιον τῶν κολάκων, τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν φυλάκων του. Πῶς ὁ Ἄστον δὲν τὸν κατεκομμᾶτιασε;

— Νὰ μ' ἐπάρῃ ὁ διάβολος ἀν τὸ ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Λοχαγός. Βεβαίως ἐχρειάζετο νὰ τὴν πάθῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι γέρον, καὶ ὑπουργός τοῦ κράτους, ὑπῆρχε περισσότερος κίνδυνος ἢ τιμὴ νὰ συμπλακῇ τις μαζί του. . . Πρέπει μᾶλλον νὰ σκεφθῆς νὰ σώσης τὴν Κυρίαν Λουκίαν Ἄστον ἀπὸ τὴν δυσάρεστον θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ εὐρεθῇ, ἢ νὰ συμπλακῆς μὲ ἀνθρωπὸν τόσον γέροντα ὥστε δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ μονομαχήσῃ καὶ τόσον ὑψηλὰ καθήμενον ὥστε ἡ χεὶρ σου δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸν φθάσῃ.

— Θὰ τὸν φθάσω ὅμως μίαν ἡμέραν, εἶπεν ὁ Βακλὼ, καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἐξάδελφόν του τὸν Ρεϊβενσγούδ. Ἐν τοσοῦτῳ θὰ προσέξω μήπως πάθῃ τὴν παραμικροτέραν δυσφημίαν ἢ ὑπόληψιν τῆς Κυρίας Ἄστον ἕνεκα τῶν ὧσων αὐτοὶ λέγουσιν. Ὅπως δήποτε ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶναι δυσάρεστος καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἦτο τελειωμένη ἤδη· δὲν ἠξέυρω κἄν πῶς πρέπει νὰ τὴν ὀμιλήσω. . . πλὴν, γέμισε τὰ ποτήρια μας, Κρεῖτεγγέλτ, καὶ ἄς πῖωμεν εἰς τὴν υγείαν τῆς. Εἶναι ἀργὰ καὶ μία φιάλη καλοῦ οἴνου εἶναι καλλίτερα ὅλων τῶν εὐγενεστέρων ἀνδρῶν τῆς Εὐρώπης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Τὴν πρώτην τῆς ἐπαύριον ὁ Βακλὼ καὶ ὁ πιστὸς αὐτοῦ Ἀχάτης, ὁ λοχαγὸς Κρεῖνεγγέλτ, ὑπῆγον εἰς τὸν Πύργον τοῦ Φεῖβενσγούδ. Ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ, ἡ σύζυγος αὐτοῦ καὶ ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτῶν, ὁ Συνταγματάρχης Ἄστον, ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς περιποιητικώτατα. Ὁ Βακλὼ, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἠρυθρίασε καὶ ἐψέλλισε, (διότι, ἂν καὶ ταλμυρότατος κατὰ τὰ ἄλλα, εἶχε τὴν μωρὰν ἐκείνην δειλίαν ἣτις εἶναι κοινὴ εἰς τοὺς ζήσαντας ὀλίγον μεταξὺ σεβαστῆς κοινωνίας) κατάρθρωσεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του ὅπως συνδιαλεχθῇ μετὰ τῆς Κυρίας Λουκίας Ἄστον περὶ τοῦ μέλλοντος γάμου των. Ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ καὶ ὁ υἱὸς του ἠτένισαν τὴν Μιλαΐδην Ἄστον, ἣτις ἀπήντησε μετὰ μεγίστης ἀταραξίας ὅτι θὰ ἔστελλε τὴν Λουκίαν πάραυτα πρὸς τὸν Κ. Ἐϋστον.

— Ἐλπίζω, προσέθηκε μειδιάσασα, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ Λουκία εἶναι πολλὰ νέα ἔτι καὶ πρὸ μικροῦ ἠπατήθη καὶ ἔδωκεν ὑποσχέσεις διὰ τὰς ὁποίας τώρα ἐγκαρδίως ἐντρέπεται, ὁ φίλτατός μας Βακλὼ θὰ συγχωρήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν συνέντευξίν των.

— Σὰς ὁμολογῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀγαπητὴ μου κυρία, εἶπεν ὁ Βακλὼ, τοῦτο ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ πληρέστατα· διότι τόσον ὀλίγην ἔξιν ἔχω περὶ τὰ τοιαῦτα, ὥστε βεβαίως θὰ ὑποπέσω εἰς κἀνὲν ἀνόητον σφάλμα ἂν δὲν ἔχω τὴν βοήθειαν διερμηνέως ὡς ὑμῶν.

Τοιουτοτρόπως ὁ Βακλὼ, ἕνεκα τῆς ταραχῆς καὶ τῆς δειλίας αὐτοῦ εἰς τὴν κρίσιμον ταύτην περίστασιν, ἐλησμόνησε τοὺς δικαίους αὐτοῦ φόβους περὶ τῆς καταπιστικῆς ἐπιρροῆς τῆς Μιλαΐδης Ἄστον ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς θυγατρὸς της καὶ ἀπόλεσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ βεβαιωθῇ ὁ ἴδιος περὶ τῆς ἀληθοῦς καταστάσεως τῶν αἰσθημάτων τῆς Λουκίας.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἐξῆλθον τοῦ δωματίου, μετὰ μικρὸν δὲ ἐπηνῆλθεν ἡ Λαΐδη Ἄστον ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς θυγατρὸς της. Ἡ Λουκία ἐράνη εἰς τὸν Βακλὼ, ὅπως εἶχεν ἰδῆ αὐτὴν καὶ ἄλλοτε, μᾶλλον ἀτάραχος ἢ τεταραγμένη, ἀλλὰ κριτῆς καλλίτερος αὐτοῦ δυσκόλως θὰ ἀπεφάσιζεν ἂν ἡ ἀταραξία αὐτῆς προήρχετο ἐξ ἀπαλ-

πισίας ἢ ἐξ ἀδιαφορίας. Ὁ Βακλὼ ἄλλως τε ἦτο ~~τοσοῦτον~~ τεταραγμένος ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ αἰσθημάτων, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ ἐξετάσῃ ἀκριβῶς τὰ τῆς νέας. Ἐπέβλισεν ἀσυνάρτητόν τινα φράσιν συγχέων ἐνταυτῷ πάντα περὶ ὅσων εἶχε σκοπὸν νὰ ὀμιλήσῃ εἰς αὐτὴν καὶ ἐσταμάτησε χωρὶς νὰ ἐξαγάγῃ μηδὲν συμπέρασμα. Ἡ Μις Ἴστον ἤκουεν, ἢ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουεν, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν ἀπήντησε καὶ ἐξηκολούθει ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ κέντημά τι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου, εἴτε ἐξ ἐμφύτου ὀρμῆς εἴτε ἐκ συνηθείας, οἱ δάκτυλοι αὐτῆς εἰργάζοντο δραστηρίως. Ἡ Μιλαΐδη Ἴστον δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν ποσῶς, διότι ἐκάθητο μακρὰν αὐτῶν καὶ εἶχε θέσει τὸ θρανίον τῆς πλησίον παραθύρου. Ἐντεῦθεν δὲ ἐπιθύρισε, διὰ φωνῆς, ἦτις, ἂν καὶ γλυκεῖα καὶ τρυφερά, εἶχε τι παραινετικὸν ἂν ὄχι ἐπιτακτικόν·

— Λουκία μου, φιλιτάτη μου, ἐνθυμήσου . . . ἤκουσες τί σὲ εἶπεν ὁ Κ. Βακλῶ ;

Ἡ δυστυχὴς νέα, ἣτις ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσει τὴν παρουσίαν τῆς μητρὸς τῆς, ἀνεσκίρτησεν, ἀφῆκε τὴν βελόνην καὶ ἐπανέλαβε ταχέως καὶ μὴ ἀναπνεύσασα σχεδὸν τὰς ἀντιφατικὰς ταύτας ἀπαντήσεις·

— Ναί, κυρία . . . ὄχι μιλαΐδη, . . . σὰς ζητῶ συγγνώμην, δὲν ἤκουσα.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐρυθριᾷς, ἀγάπη μου, καὶ ἔτι ὀλιγώτερον εἶναι ἀνάγκη νὰ ὠχριᾷς καὶ νὰ φοβῆσαι, εἶπεν ἡ Μιλαΐδη ἐγερθεῖσα καὶ ἐλθοῦσα πρὸς αὐτὴν· γνωρίζομεν ὅτι αἱ νέαι δὲν πρέπει νὰ ἀκούουν προθύμως τὰς περιποιητικὰς φράσεις τῶν νέων· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνθυμηθῆς ὅτι ὁ Κ. Ἔϋστον σὲ ὀμιλεῖ περὶ ἀντικειμένου περὶ τοῦ ὁποίου πρὸ καιροῦ συγκατετέθης νὰ τὸν δώσης εὐνοϊκὴν ἀκρόασιν. Ἠξέυρεις καλὰ πόσον καὶ ὁ πατήρ σου καὶ ἐγὼ ἐπιθυμοῦμεν ἐγκαρδίως νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός.

Ἡ φωνὴ τῆς Μιλαΐδης Ἴστον, ὡς εἶπομεν, ἐφαίνετο ναὶ μὲν γλυκεῖα καὶ μητρικὴν στοργὴν ἐρμηνεύουσα, ἐκάλυπτεν ὅμως ἐπιτηδείως αὐστηρὰς ἀπειλάς. Πλὴν τούτου ἐπεθύμει νὰ ἀπατήσῃ τὸν Βακλῶ, τὸ ὁποῖον εὐκόλως κατώρθωσεν, αἱ λέξεις δὲ ἀπετείνοντο πρὸς τὴν πεφοβημένην Λουκίαν, ἣτις ἐγνώριζεν ἄριστὰ πῶς νὰ ἐρμηνεύσῃ

καὶ τὰ πρᾶμικρότερα αὐτῆς βλέμματα, ὅσον ἐπιτηδεύω καὶ ἂν ἐκρύπτετο ἡ ἀληθὴς αὐτῶν σημασία.

Ἡ Μίς Ἄστον ἀνηγέρθη, ἔρριψε περὶ ἑαυτὴν βλέμμα δεικνύον φόβον καὶ ἀγριωτέραν τιὰ ἔκφρασιν, καὶ ἔμεινεν ἔτι σιωπῶσα. Ὁ Βακλώ, ὅστις κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο περιεπάτει ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀναλαβὼν τὴν ἀταραξίαν αὐτοῦ, ἐπλησίασε καὶ εἶπε:

— Πιστεύω, κυρία Ἄστον, ὅτι ὑπῆρξα ἀληθὴς τρελλός· προσεπάθησα νὰ σᾶς ὀμιλήσω ὅπως μὲ εἶπαν ὅτι αἱ νέκι εὐχαριστοῦνται νὰ τὰς ὀμιλοῦν, καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν ἠμπορέσατε νὰ ἐννοήσετε τί σᾶς εἶπα· καὶ δὲν ἀπορῶ καθόλου, διότι, μὰ τὴν πίστιν μου, οὐδ' ἐγὼ τὸ ἐννοῶ! Ἀλλὰ μίαν φορὰν καὶ καλὴν σᾶς λέγω εἰς ἀπλὴν σκοτικὴν γλῶσσαν, ὅτι ὁ πατὴρ σας καὶ ἡ μήτηρ σας συγκατατίθενται νὰ σᾶς νυμφευθῶ καὶ ὅτι, ἂν σεῖς θέλετε νὰ λάβετε ὡς σύζυγον εἰλικρινῆ καὶ ἀπλοῦν νέον, ὅστις ποτὲ δὲν θὰ ἐναντιωθῆ εἰς κάμμιν ἐπιθυμίαν σας, θὰ σᾶς κάμω κυρίαν τοῦ καλλιτέρου κτήματος τοῦ Λόθιαν. Θὰ ἔχετε τὴν οἰκίαν τῆς Λαίδης Γίρινγκτον εἰς τὸ Καννογγέιτ τῆς Ἐδιμβούργης, θὰ ἦθε ἐλευθερά νὰ πηγαίνετε ὅπου θέλετε, νὰ κάμνετε ὅ,τι θέλετε καὶ νὰ βλέπετε ὅ,τι σᾶς ἀρέσκει. Ἐγὼ μόνον ἐπιθυμῶ νὰ κρατήσω μίαν ἄκρην τῆς τραπέζης μας δι' ἕνα ἀνάξιον ἀρχαῖον σύντροφόν μου, τῆς συντροφίας τοῦ ὁποίου δὲν θὰ εἶχα ἀνάγκην, ἂν δὲν κατῴρθονεν ὁ πονηρὸς νὰ μὲ πείσῃ ὅτι μὲ εἶναι ἀπαραίτητος· ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ ἀποδιώξετε τὸν Κρεῖγεγγέλτ, ἂν καὶ εἶναι εὐκολώτατον νὰ εὔρη τις καλλίτερον σύντροφον.

— Δὲν ἐντρέπεσαι, Βακλώ! ἀνέκραξεν ἡ μιλαίδη Ἄστον καὶ πάλιν ἐπεμβαίνουσα εἰς τὴν ὀμιλίαν· πῶς ἠμπορεῖς νὰ υποθέσης ὅτι ἡ Λουκία θὰ δυσχερεστῆται νὰ βλέπῃ τὸν ἀγαθόν, τίμιον καὶ ἀπλοῦν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, τὸν λοχαγὸν Κρεῖγεγγέλτ!

— Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κυρία, ὅσον διὰ τὴν εἰλικρίνειαν, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἀγαθότητα, νομίζω ὅτι τὰς ἔχει ὅλας ἐξ ἴσου . . . ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου . . . ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γνωρίζει τὰς ἰδιοτροπίας μου, μὲ εἶναι χρήσιμος καὶ, ὅπως σᾶς τὸ εἶπα πρὸ ὀλίγου, δυσκόλως θὰ ζήσω ἄνευ αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ πάλιν λέγω, δὲν πρόκειται περὶ τούτου, διότι, ἀφ' οὗ εἶχα τὴν γενναϊότητα νὰ κάμω εἰλικρινῆ πρότασιν, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ ἀκούσω ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Κυρίας Λουκίας εἰλικρινῆ ἀπάντησιν.

— Ἀγαπητέ μου Βακλῶ, υπέλαβεν ἡ Μιλαΐδη Ἄστον, ἐπίτρε-
ψόν με νὰ ἔλθω εἰς βοήθειαν τῆς αἰδοῦς τῆς Λουκίας. Σὲ λέγω ἐνώ-
πιόν της, ὅτι συγκατετέθη ἤδη νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γνώμην τοῦ πα-
τρός της καὶ ἐμοῦ. Λουκία, ἀγαπητή μου κόρη, προσέθηκε διὰ τῆς
αὐτῆς μειλιχειοῦ φωνῆς τὴν ὁποῖαν περιεγράψαμεν καὶ τοῦ αὐτοῦ αὐ-
στηροῦ βλέμματος, Λουκία, ἀγάπη μου! ὁμίλησε καὶ σὺ, δὲν λέγω
τὴν ἀλήθειαν;

Τὸ θῦμα αὐτῆς ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς τρεμούσης καὶ μόλις ἀκου-
μένης:

— Ὑπεσχέθην νὰ σᾶς ὑπακούσω, . . . πλὴν μὲ μίαν ἐπιφύλαξιν.

— Ἐννοεῖ, εἶπεν ἡ Λαΐδη Ἄστον στραφείσα πρὸς τὸν Βακλῶ, ὅτι
περιμένει ἀπάντησιν εἰς τὴν αἴτησιν τὴν ὁποῖαν ἔκαμεν ἀπ' ἐκείνων
τὸν ἄνθρωπον ὅστις εὐρίσκεται εἰς τὴν Βιέννην ἢ εἰς Ράτιςβόννην ἢ
εἰς Παρισίους, ἢ ὅπου δῆποτε ἄλλου, . . . αἴτησιν περὶ διαλύσεως
τῶν ὑποσχέσεων εἰς τὰς ὁποίας εἶχε τὴν ἐπιτηδεϊότητα νὰ τὴν πα-
ρασύρῃ. Εἶμαι βεβαία, ἀγαπητέ μου φίλε, ὅτι δὲν θὰ τὴν κατακρί-
νῃς διότι δεικνύει τόσον λεπτὰ αἰσθήματα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου
τούτου· καὶ σὺ καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ τὰ συμμερισθῶμεν.

— Νομίζω ὅτι ἔχει μεγάλον δίκαιον, . . . ὅτι φέρεται κάλλιστα,
ἀπεκρίθη ὁ Βακλῶ, καὶ ἔψαλε χαμηλῆ τῆ φωνῆ τὸ τέλος ἀρχαίου
ἄσματος:

« Καλλίτερον εἶναι νὰ λησμονήσῃ τις τὴν ἀρχαίαν ἀγάπην του,
πρὶν ἀρχίσῃ τὴν νέαν. »

— Πλὴν ἐνόμιζα, εἶπε σταματήσας, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἔχετε ὅχι
μίαν ἀλλὰ καὶ ἕξ ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸν Ρεΐβενσγούδ. Ὁ διάβολος νὰ
μ' ἐπάρῃ ἂν δὲν εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑπάγω νὰ τοῦ τὴν ζητήσω μό-
νος μου, φθάνει μόνον νὰ μὲ ἐπιφορτίσῃ μὲ τὴν παραγγελίαν αὐ-
τὴν ἢ Κυρία Λουκία.

— Ποτὲ δὲν θὰ συγκατατεθῶμεν εἰς τοῦτο, εἶπεν ἡ Μιλαΐδη Ἄ-
στον· μετὰ μεγίστης δυσκολίας κατωρθώσαμεν νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν
Δούγλας (τοῦ ὁποίου ἦτο μᾶλλον χρέος) νὰ κάμῃ τόσον παράφορον
βῆμα, καὶ νομίζεις ὅτι θὰ ἐπιτρέψωμεν ποτὲ εἰς σὲ, καλέ μου φίλε,
σὲ τὸν ὁποῖον ἀγαπῶμεν σχεδὸν ὅσον καὶ τὸν υἱόν μας, νὰ ὑπάγῃς
πρὸς ἀπελπισμένον ἄνθρωπον μὲ αἴτησιν τοιαύτην; Ὅλοι οἱ φίλοι
τῆς οἰκογενείας εἶναι τῆς ιδέας, καὶ ἡ ἀγαπητή μου Λουκία πρέ-

και να τὸ εκεφθῆ, ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ἐλευεῖνός αὐτὸς δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς, ἡ σιωπὴ του πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὡς συγκατάθεσις καὶ αἱ ὑποσχέσεις διαλελυμέναι, ἀφ' οὗ ὁ ἐνδιαφερόμενος δὲν ἐπιμένει πλέον εἰς αὐτάς. Ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰ τοιαῦτα κάλλιον ἡμῶν, εἶναι αὐτῆς τῆς ιδέας ὡς πρὸς τοῦτο ὥστε, φιλιτάτη μου Λουκία . . .

— Κυρία, εἶπεν ἡ Λουκία μὲ ἐνεργητικότητα ἀσυνήθη εἰς αὐτὴν, μὴ με βιάζετε περισσότερον . . . Ἄν αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ ὑποσχέσεις δικλυθοῦν, σὰς εἶπα ἤδη ὅτι ἡμπορεῖτε νὰ μὲ διαθέσετε ὅπως ἐπιθυμεῖτε . . . ἕως τότε ὅμως θὰ ἀμαρτήσω καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἂν συγκατατεθῶ εἰς ὅ,τι μὲ ζητεῖτε.

— Πλὴν, ἀγαπητῆ μου, ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθῆ νὰ σιωπᾷ πεισματωδῶς . . .

— Δὲν θὰ σιωπήσῃ, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία· πρὸ ἑξ ἑβδομάδων τὸν ἔστειλα ἀντίγραφον τῆς πρώτης μου ἐπιστολῆς διὰ βεβχίου κομιστοῦ.

— Δὲν ἔστειλες . . . δὲν ἦτο δυνατόν . . . δὲν θὰ ἐτόλμας νὰ τὸ στείλῃς! ἀνέκραξεν ἡ Μιλαιδὴ Ἄστον μετὰ παραφορᾶς ἀναρμόστου πρὸς τὸ ὕφος τὸ ὁποῖον προσεποιεῖτο· ἀλλὰ, ἐννοήσαχ εὐθύς τὸ σφάλμα τῆς, εἶπε μετὰ γλυκυτάτης φωνῆς· φιλιτάτη μου Λουκία, πῶς σε ἤλοε τοιαύτη ιδέα;

— Τί σημαίνει αὐτό; εἶπεν ὁ Βακλώ· σέβομαι τὴν Κυρίαν Λουκίαν δι' αὐτὰ τὰ αἰσθήματά τῆς καὶ λυποῦμαι μόνον διότι δὲν εἶμι ἐγὼ ὁ ἀγγελιαφόρος τῆς.

— Καὶ σὰς παρακαλῶ, Κυρία Ἄστον, ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ἡ μητὴρ αὐτῆς, πόσον κχιρὸν θὰ περιμείνωμεν διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ μαγκιὸς αὐτὸς γρχματοκομιστῆς σας . . . ἀφ' οὗ οἱ τραπεῖνοι ἐξ αἵματος καὶ δέρματος ἀγγελιαφόροι δὲν ἐκρίθησαν ἄξιοι νὰ τοὺς ἐμπιστευθῆτε τὴν ἐπιστολὴν σας;

— Ἐμέτρησα τὰς ἑβδομάδας, τὰς ἡμέρας, τὰς ὥρας καὶ τὰς στιγμάς, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία Ἄστον· ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος θὰ ἔχω ἀπάντησιν, ἐκτὸς μόνον ἂν ἀπέθανεν. Ἔως τότε, κύριε, προσέθηκεν ἀποτεῖνομένη πρὸς τὸν Βακλώ, θὰ σὰς εἶμαι ἀληθῶς εὐγνώμων ἂν παρακαλέσετε τὴν μητέρα μου νὰ σὰς ὑποσχῆθῃ νὰ μὴ με βιάσῃ περισσότερον.

— Αὐτὴ θὰ ἦναι ἡ κυριωτέρα μου παράκλησις πρὸς τὴν Μιλαι-

δην Ἄστον, εἶπεν ὁ Βακλώ. Εἰς τὴν τιμὴν μου, κυρία, σέβομαι τὰ αἰσθημάτά σας· ἂν δὲ καὶ τὸ τέλος τῆς ὑποθέσεως ταύτης μὲ εἶναι ὑπὲρ ποτε ἐπιθυμητὸν καὶ περισπούδαστον, σὰς ὁμνῶ ὡς εὐγενῆς, ὅτι θὰ προτιμήσω νὰ παραιτηθῶ παρὰ νὰ σὰς λυπήσω ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν.

— Ὁ Κ. Ἐὔστον, νομίζω, δὲν πρέπει νὰ φοβηθῆ τι τοιοῦτον, εἶπεν ἡ Μιλαΐδη Ἄστον ὠχρὰ ἐξ ὀργῆς, ὅταν ἡ εὐτυχία τῆς θυγατρὸς κείται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς. Ἐπιτρέψατέ με, Κυρία Ἄστον, νὰ σὰς ἐρωτήσω τί περιείχε τὸ τελευταῖόν σας γράμμα;

— Ἦτο ἀπαράλλακτον, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία, μὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ ὑπαγορεύσατε ἡ ἰδίᾳ πρὶν τούτου.

— Μετὰ τὴν παρέλευσιν λοιπὸν τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν, εἶπεν ἡ μήτηρ ἀναλαβοῦσα τὸ τρυφερὸν αὐτῆς ὕψος, ἐλπίζομεν, φιλτάτη μου κόρη, ὅτι θὰ δώσης τέλος εἰς τὴν ἀβεβαιότητά μας ταύτην.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Βακλώ, ὅστις ἂν καὶ ἀπλοῦς καὶ ἀσυνεπὴς ἦτο ὅμως εὐαίσθητος, δὲν πρέπει νὰ βιάσεται τὴν Κυρίαν Λουκίαν· οἱ ἀγγελιαφόροι δύνανται νὰ ἐμποδισθοῦν ἢ νὰ ἀργοπορήσουν καθ' ὁδόν. Μίαν φορὰν τὸ ἄλογόν μου ἐξεπεταλώθη καὶ ἠργοπόρησα τὸ ταξείδιόν μου μίαν ἡμέραν. Σταθῆτε, νὰ ἰδῶ τὸ ἡμερολόγιόν μου . . . μετὰ εἴκοσιν ἡμέρας εἶναι τοῦ ἀγίου Ἰούδα· ἔχω πληθὺς ὑποθέσεων ἕως τότε καὶ τὴν παραμονὴν πρέπει νὰ εἴμιαι εἰς τὸ Caverton Edge, διὰ νὰ ἰδῶ τὸ ἵπποδρόμιον μεταξὺ τῆς μαύρης φοράδος τοῦ λόρδου Κίτλγιφτ καὶ τοῦ ψαροῦ ἀλόγου τοῦ Ἰόνστων τοῦ ἀλευροπώλου . . . πλὴν ἠμπορῶ νὰ τρέξω ὅλην τὴν νύκτα ἢ νὰ στείλω τὸν Κρεῖγεγγέλτ νὰ μὲ φέρῃ εἰδήσεις πῶς πηγαίνει τὸ ἵπποδρόμιον, ὥστε νὰ εἴμαι ἐδῶ τότε. Ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι, ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν θὰ στενοχωρῶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὴν κυρίαν Λουκίαν, οὕτω καὶ ὑμεῖς, μιλαΐδη, καὶ ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ καὶ ὁ Συνταγματάρχης Δούγλας, θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ τὴν ἀφήσετε ἤτυχον καὶ ἐλευθέρην νὰ σκεφθῆ καὶ ἀποφασίσῃ.

— Εἴσθε γενναῖος, κύριε, εἶπεν ἡ Λουκία.

— Ὅσον δι' αὐτὸ, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Βακλώ, τοῦτο μόνον ἐπιθυμῶ, νὰ φέρωμαι ὡς εἰλικρινῆς καὶ εὐγενῆς νέος, ὅπως σὰς τὸ εἶπα καὶ πρὶν, καὶ ὡς ἄνθρωπος πρόθυμος νὰ σὰς καταστήσῃ εὐ-

τυχῆ, ἂν τοῦ τὸ συγχωρήσετε καὶ τὸν ὑποδεῖξετε διὰ πρῶτου μέσου ἡμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ.

Εἰπὼν ταῦτα, ἔχαιρέτισεν αὐτὴν μετὰ πλειοτέρας συγκινήσεως ἢ ὅσην ἠδύνατό τις νὰ περιμείνῃ ἀπὸ τὰ συνήθη αὐτοῦ αἰσθηματα καὶ ἀνεχώρησεν· ἡ δὲ Μιλαΐδῃ Ἄστον, συνοδεύσασα αὐτὸν ἔξω τοῦ δωματίου, τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἐνδοὶ κάλλιστα τὴν εἰλικρίνειαν τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ. πρὶν ἀναχωρήσῃ.

— Διότι, εἶπε ῥίψασα ὀξὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς Λουκίας, πρέπει νὰ εἴμεθα ὅλοι ἔτοιμοι τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Ἰούδα διὰ νὰ υπογράψωμεν καὶ σφραγίσωμεν.

— Νὰ υπογράψωμεν καὶ σφραγίσωμεν! ἐγόγγυσεν ἡ Λουκία με φωνὴν περιλυπον ὅτε ἐκλείσθη ἡ θύρα. Νὰ υπογράψωμεν καὶ σφραγίσωμεν . . . νὰ υπογράψω καὶ νὰ ἀποθάνω! Καὶ, ἐνώσασα τὰς ὑπὸ τῆς λύπης ἐξασθενηθείσας χεῖρας αὐτῆς, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ θρανίου εἰς κατάστασιν πλησίστου πολὺ τὴν ἀναισθησίαν.

Μετ' ὀλίγον ὁμοῦς ἀνένηψεν ἕνεκα τῆς ταραχῶδους εἰσόδου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἑβρίκου, ὅστις θορυβωδῶς τῇ ἀνενόμισεν ὅτι τῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ δύο πήχεις ἐρυθρᾶς ταινίας διὰ νὰ δέσῃ τὰς περικνημίδας του. Ἡ Λουκία ἠγέρθη μετὰ μεγίστης ὑπομονῆς καὶ, ἀνοιξασα μικρὸν κιβώτιον ἐξ ἐλεφαντοκοκκάλλου, ἀνεζήτησε τὴν ταινίαν τὴν ὁποίαν ἤθελε τὸ παιδίον, ἐμέτρησεν αὐτὴν ἀκριβῶς, τὴν ἔκοψεν εἰς δύο ἴσα μέρη, καὶ τὴν ἔδεσεν ὅπως ἡ παιδικὴ του φαντασίᾳ ἐπεθύμει.

— Μὴ κλείῃς ἀκόμη τὸ κιβώτιόν σου, εἶπεν ὁ Ἑβρίκος, διότι πρέπει νὰ μὲ δώσῃς καὶ ὀλίγον σύρμα διὰ νὰ δέσω κώδωνας εἰς τὰ πόδια τοῦ ἱερακὸς μου . . . ἂν καὶ δὲν τὸ ἀξίζει διότι, φαντάσου, ὕστερα ἀπὸ ὅλον τὸν κόπον τὸν ὁποῖον ἔκαμῃ διὰ νὰ τὸν ἐπάρω ἀπὸ τὴν φωλεάν του καὶ νὰ τὸν ἀναθρέψω, πολὺ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ γίνῃ τίποτε καὶ θὰ ἦναι πάντοτε ἄρπαξ . . . αἴφνης χώνει τοὺς ὀνυχὰς του εἰς πέρδικα καὶ τὴν ἀφήνει εὐθὺς νὰ πετάξῃ· καὶ πῶς ἡμπορεῖ τὸ καυμένον τὸ πτηνὸν νὰ πετάξῃ ἀφ' οὗ τὸ ἐπλήγωσε; Τοῦτο μόνον ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ μαρυνθῇ καὶ νὰ ἀποθάνῃ ὑποκάτω ἀπὸ τὸ πρῶτον θάμνον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ κατορθώσῃ νὰ συρθῇ. Ἀληθινά;

— Ἐχεις δίκαιον, Ἐρρίκε, . . . δίκαιον, μεγάλον δίκαιον, εἶπεν ἡ Λουκία περίλυπος καὶ σφίγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου ἀφ' οὗ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὸ σύρμα τὸ ὁποῖον ἐζήτησεν· ἀλλ' ὑπάρχουν χειρότεροι ἄρπαγες εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν ἰέρακά σου, καὶ περισσότερα πληγωμένα πτινά, τὰ ὁποῖα ζητοῦν μόνον νὰ ἀποθάνουν ἥσυχα καὶ ὁμως δὲν εὐρίσκουν οὔτε θάμνον οὔτε ἀκάνθας διὰ νὰ κρύψουν τὴν κεφαλὴν των.

— Ἄ! αὐτὸ θὰ εἶναι κάμμια φράσις τῶν μυθιστορημάτων σου, εἶπε τὸ παιδίον, καὶ ὁ Σόλτος λέγει ὅτι αὐτὰ σὲ ἐγύρισαν τὸ κεφάλι. Πλὴν ἀκούω τὸν Νόρμαν, σφυρίζει τὸν ἰέρακά μου, πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ δέσω τὰ πόδιά του.

Καὶ ἀνεχώρησε μὲ τὴν ἀπερίσκεπτον εὐθυμίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀφαις τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ εἰς τὰς πικρὰς αὐτῆς σκέψεις.

— Εἶναι πεπρωμένον, εἶπεν αὐτὴ, πᾶν ζῶν πλάσμα, καὶ αὐτὰ τὰ ὁποῖα μὲ χρεωστοῦν περισσοτέραν ἀγάπην, νὰ μὲ ἀποφεύγουν καὶ νὰ μὲ ἐγκαταλείπουν εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μὲ καταστρέφουν! Εἶναι δίκαιον νὰ γίνῃ τοῦτο. Μόνη καὶ ἄνευ τῆς συμβουλῆς τῶν ἄλλων ἐρρίφθην εἰς τοὺς κινδύνους αὐτούς. . . μόνη καὶ ἄνευ συμβουλῆς πρέπει νὰ ἐξέλθω ἀπ' αὐτούς ἢ νὰ ἀποθάνω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ.

Ἴνα δικαιολογήσωμεν τὴν εὐκολίαν διὰ τῆς ὁποίας ὁ Βικλῶ (ὅστις ἄλλως τε ἦτο, ὅπως καὶ αὐτὸς ἔλεγε, πολὺ κελὸς νέος) παρέδωκε τὴν κρίσιν αὐτοῦ εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς μιλαΐδης Ἄστον ἐνῶ περιποιεῖτο τὴν θυγατέρα της, πρέπει νὰ ἀνευθυμίσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν αὐστηρὰν οἰκιακὴν πειθαρχίαν, ἣτις, τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπεκράτει ἐπὶ τῶν γυναικῶν σκωτικῆς οἰκογενείας.

Τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου τούτου, καὶ κατὰ τοῦτο καὶ κατὰ πολλὰ ἄλλα, ὁμοιάζον πολὺ πρὸς τὰ τῆς Γαλλίας πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως. Αἱ νέαι γυναῖκες τῆς ὑψηλοτέρας περικωπῆς σπανίως ἀνεμιγνύοντο εἰς τὰς συναναστροφὰς πρὶν ἢ ὑπανδρευθῶσι, καὶ ἦσαν καὶ κατὰ νόμον καὶ πράγματι ὑποκείμεναι εἰς τὴν αὐστη-

ρὴν κηδεμονίαν τῶν ἰδίων γονέων, οἵτινες συνήθως ἐβίβζον αὐτὰς νὰ παραδεχθῶσι τὰς περὶ ἀποκαταστάσεώς των ἀποφάσεις, οὐδὲ κὰν ἐξετάζοντες τὰς διαθέσεις τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερομένων μελῶν. Εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις ὁ μνηστήρ δὲν ἀπῆτει περισσώτερόν τι ἀπὸ τὴν μνηστὴν αὐτοῦ εἰμὴ σιωπηλὴν συγκατάθεσιν εἰς τὴν θέλησιν τῶν γονέων· ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχον ὀλίγα ἀφορμὰ γνωριμίας, ἔτι δὲ ὀλιγώτεραι οἰκειότητος, ἐξέλεγε τὴν σύζυγον αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἀποβλέπων μορφήν, ὅπως οἱ ἐρωμένοι ἐν τῷ *Ἐμπόρῳ τῆς Βερετίας* ἐκλέγουσι τὸ κιβώτιον, καὶ ἤρκειτο ἐλπίζων εἰς τὴν τύχην περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ εἶδους τούτου τοῦ λαχείου.

Δὲν ἦτο λοιπὸν παράδοξον, τοιοῦτων ὄντων τῶν ἐθίμων ἐν γένει τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Κ. Ἐϋστον Βακλῶ, ὅστις ἕνεκα τῶν διεσθαρμένων ἡθῶν εἶχεν ἐν μέρει ἀποσπασθῆ ἀπὸ τῆς καλλιτέρας κοινωνίας, νὰ μὴ προσέξῃ ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς συζύγου αὐτοῦ εἰς ἐκείνα τὰ αἰσθήματα πρὸς τὰ ὅποια πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ πλέον εὐαίσθητοι, καὶ περισσοτέρων πείραν καὶ σκέψιν ἔχοντες, εἶναι πιθανώτατον ὅτι θὰ ἦσαν ἐπίσης ἀδιάφοροι. Ἐγνώριζε τὸ ὑπὸ πάντων θεωρούμενον ὡς πρώτιστον, δηλαδὴ, ὅτι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῆς νέας εἶχον κηρυχθῆ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὅτι ἡ προτίμησις αὐτῶν ἐστηρίζετο ἐπὶ ἰσχυροτάτων αἰτιῶν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ διαγωγή τοῦ Μαρκεσίου Α—, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ὑπῆρξε τοιαύτη ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ σχεδὸν πᾶσαν πιθανότητα γάμου μετὰ τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ καὶ τῆς Λουκίας Ἄστον. Ὁ Μαρκέσιος ἦτο εἰλικρινὴς μὲν ἀλλὰ ἄκριτος φίλος τοῦ Ρεϊβενσγούδ ἢ μᾶλλον, ὅπως πολλοὶ φίλοι καὶ προστάται, ἐβουλεύετο ὅ,τι ἐθεώρει ἀληθῶς συμφέρον εἰς τὸν ἐξάδελφον αὐτοῦ, ἂν καὶ ἐγνώριζε κάλλιστα ὅτι, πράττων τοῦτο, εἰργάζετο ἐναντίον τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ.

Ὁ Μαρκέσιος λοιπὸν, μεταχειριζόμενος πᾶσαν τὴν ὑπουργικὴν δύναμιν αὐτοῦ, ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐνώπιον τῆς Βρετανικῆς βουλῆς ἐναντίον τῶν δικαστικῶν ἐκείνων ἀποφάσεων διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ἐγένετο κύριος τῶν προπατορικῶν κτημάτων τοῦ Ρεϊβενσγούδ. Τὸ μέτρον τοῦτο, ὑποστηριζόμενον ὑπὸ πάσης τῆς δυνάμεως τῆς ἐξουσίας, ἦτο ἄγνωστον εἰς τὰ Σκωτικὰ δικαστικὰ χρογικὰ, ἂν καὶ τόρᾳ συχνάκις κητταφεύγουσιν εἰς τοῦτο, ὥστε ἄπαντες οἱ τῆς ἐναντίας

πολιτικῆς μερίδος δικηγόροι ἐξανέστησαν ἐναντίον αὐτοῦ καὶ παρέστησαν αὐτὸ εἰς ἀνάμιξιν νέαν, αὐθαίρετον καὶ τυραννικὴν εἰς τὴν πολιτικὴν δικαιοσύνην. Ἀφοῦ δὲ τοῦτο τοσοῦτον συνεκίνησεν αὐτοὺς τοὺς ξένους τοὺς ἔχοντας σχέσεις μετὰ τῶν Ἄστον μόνον ὡς ἐκ τοῦ πολιτικοῦ τῶν κόμματος, εὐκόλως ἐννοεῖ τις τί αὐτὴ ἡ οἰκογένεια τῶν Ἄστον ἔλεγε καὶ ἐσκέπτετο διὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἀπόλειαν. Ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ, ὅστις εἶχε περισσοτέρην φιλοκέρδειαν ἢ δειλίαν, ἀπηλίπισθη διὰ τὴν καταστροφὴν ἣτις ἐπέκειτο. Τὸ δὲ ἀλαζονικὸν πνεῦμα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἐξηγηροῦτο καὶ ἐμάχινετο σκοπτόμενον μόνον ὅτι ἤθελε στερηθῆ τὴν μέλλουσαν κληρονομίαν αὐτοῦ. Ἀλλ' εἰς τὸν ἔτι ἐκδικητικώτερον χαρακτῆρα τῆς Μιλαίδης Ἄστον ἡ διαγωγὴ τοῦ Ραϊβενσγούδ, ἢ μᾶλλον ἡ τοῦ προστάτου αὐτοῦ, ἐφαίνετο προσβολὴ προκαλοῦσα τρομερὰν καὶ αἰώνιαν ἐκδικησιν. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἡσυχος καὶ εὐπιστος Λουκία, κλονηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἰδεῶν τῶν ἐκφραζομένων ὑπὸ πάντων τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὴν, ἠναγκάσθη νὰ θεωρήσῃ τὴν διαγωγὴν τοῦ Ραϊβενσγούδ ὡς ἀπερίσκεπτον καὶ δύστροπον.

— Ὁ πατὴρ μου, ἐπνεελάμβανεν ἀναστενάζουσα, ὁ πατὴρ μου ἐδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἐνεθάρρυνεν ἡ τοῦλάχιστον ἐπέτρεψε τὴν μεταξὺ μας οἰκειότητα. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐνθυμηθῆ τοῦτο καὶ νὰ δείξῃ περισσοτέραν μετριότητα καὶ ὀλιγωτέραν ταχύτητα εἰς τὴν υπεράσπισιν τῶν νομίμων, ὡς λέγει, δικαιωμάτων του; Ἐγὼ θὰ ἐγκατέλειπον χάριν αὐτοῦ καὶ τὴν διπλάσιαν ἀξίαν τῶν κτημάτων αὐτῶν τὰ ὁποῖα ἀναζητεῖ μὲ ζῆλον ὅστις δεικνύει ὅτι ἐλησμόνησε πόσον ἐνδιαφέρομαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ἡ Λουκία ὅμως ἀνελογίζετο ταῦτα μόνον καθ' ἑαυτὴν, μὴ θέλουσα νὰ αὐξήσῃ τὴν ἐναντίαν τοῦ μνηστήρος αὐτῆς προκατάληψιν πάντων τῶν περὶ αὐτὴν, οἵτινες ὠνομάζον τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ γινόμενα ἄνομα, καταθλιπτικὰ, τυραννικὰ ἔλεγον δὲ ὅτι ἀνευθύνιζον τὰ χειρότερα μέτρα τῆς χειροτέρας ἐποχῆς τῶν χειροτέρων Στουάρδων, ὅτι ἡ Σκωτία ἐξηυτελιζέτο οὕτω διότι αἱ ἀποφάσεις τῶν πεπαιδευμένων αὐτῆς δικαστῶν ὑπεβάλλοντο εἰς τὴν ἀναθεώρησιν δικαστηρίου συγκειμένου ἐξ ἀνδρῶν, καὶ μὲν τῆς ἀνωτάτης τάξεως, ἀλλ' οἵτινες οὐδὲν εἶδος νόμου εἶχον σπουδάσει καὶ παρεῖχον ὑποψίας ὅτι κατεφρόνουσαν ἰδιαίτερος τοὺς τῆς Σκωτίας. Φυσικὴ δὲ συνέπεια τῆς μελε-

τωμένης ταύτης ἀδικίας ἐναντίον τοῦ πατρός της ὑπῆρξαν πάντα τὰ μέσα τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθησαν καὶ πάντα τὰ ἐπιχειρήματα διὰ τῶν ὁποίων προσέτρεπον καὶ προσεπάθουν νὰ καταπέισωσι τὴν Λουκίαν νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν εἰς τὸν Ρεΐβενσγούδ δοθεισάν ὑπόσχεσίν της ὡς σκανδαλώδη, ἄτιμον, ἀμαρτωλὴν, διότι ἐγένετο πρὸς τὸν θανάσιμον ἐχθρὸν τῆς οἰκογενείας της, καὶ προσθέτουςαν πικρίαν εἰς τὰ δυστυχήματα τοῦ πατρός της.

Ἡ Λουκία ὅμως ἦτο ὑπερήφανος καὶ ἀποφασιστικὴ· εἰ δὲ καὶ μόνη καὶ ἄνευ βοηθείας, ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ πολλὰ· ἤθελεν ὑποφέρει τὰς μεμφιμοιρίας τοῦ πατρός της, τοὺς γογγυσμοὺς αὐτοῦ ἐναντίον τῆς τυραννικῆς, ὡς ἔλεγε, διαγωγῆς τοῦ κυβερνῶντος κόμματος, τὰς ἀδιακόπους κατηγορίας ἀγνωμοσύνης ἐναντίον τοῦ Ρεΐβενσγούδ, τὰς ἀτελευτήτους διδασχὰς περὶ τῶν διαφορῶν μέσων διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀρραβῶνες διαλύονται καὶ ἀθετοῦνται, τὰ ῥητὰ τοῦ πολιτικοῦ, τοῦ δημοτικοῦ καὶ τοῦ κανονικοῦ νόμου, καὶ τὰς ὀμιλίαις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς patria potestas ⁽¹⁾. ἤθελεν ὑποφέρει ἐπίσης μεθ' ὑπομονῆς ἢ ἀντικρούσει μετὰ καταφρονήσεως τοὺς πικροὺς σαρκασμοὺς καὶ τὰς ὕβρεις τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, τοῦ Συνταγματάρχου Δούγλας Ἄστον, καὶ τὴν αὐθάδη καὶ ἄκαίρον ἀνάμιξιν ἄλλων συγγενῶν καὶ φίλων. Ἀλλ' ἦτο ἀνώτερον τῆς δυνάμεως αὐτῆς νὰ ἀντισταθῇ ἢ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπίμονον καὶ διαρκῆ καταφορὰν τῆς Λαίδης Ἄστον, ἥτις, ἀφείσα κατὰ μέρος πᾶσαν ἄλλην ἐπιθυμίαν, συνεκέντρωσεν ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῆς νοῦς ὅπως διαλύσῃ τὸν μεταξὺ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ Ἐδγὰρ ἀρραβῶνα καὶ θέσῃ αἰώνιον ἐμπόδιον μεταξὺ τῶν δύο ἐραστῶν τὸν γάμον τῆς Λουκίας μετὰ τοῦ Βακλώ. Εἰσδύουσα πολὺ βαθύτερον τοῦ συζύγου αὐτῆς εἰς τὰ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἐγνώριζεν ἄριστα ὅτι διὰ τοῦ μέσου τούτου ἤθελεν ἐκτελέσει τρομερὰν καὶ ἀποφασιστικὴν ἐκδίκησιν κατ' ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς θανάσιμον ἐχθρὸν· οὐδὲ κἂν ἐδίστασε νὰ ἐγείρῃ τὸν βραχίονα αὐτῆς πρὸς τοῦτο, ἂν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι τὸ βέλος θὰ διήρχετο πρῶτον διὰ τοῦ στήθους τῆς θυγατρὸς της. Τὴν σκληρὰν καὶ σταθερὰν ταύτην ἀπόφασιν ἔχουσα, ἐξήτασε κατὰ βάθος τὴν ψυχὴν τῆς νέας, μετεχειρίσθη πάντας τοὺς διαφοροὺς τρόπους ὅτινες ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὸν σκοπὸν

(1) Πατρικῆς ἐξουσίας.

της καὶ προητοίμασεν ἡσυχῶς πᾶν εἶδος ἀπανθρώπων μηχανευμάτων διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δύναται νὰ ἀποσραφῆ ἀπὸ τῆς σταθεραῦς αὐτοῦ ἀποφάσεως. Τινὰ ἐξ αὐτῶν ἦσαν κοινὰ δολιότητες καὶ ἀπαιτεῖται μόνον νὰ ἀναφέρωμεν αὐτὰς συντόμως· τὰ ἄλλα ὁμῶς χαρακτηρίζουσι τοὺς χρόνους ἐκείνους, τὸν τόπον καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὸ παράδοξον τοῦτο δρᾶμα.

Ἦτο σπουδαιότατον νὰ ἐμποδισθῆ πᾶτα ἀνταπόκρισις μεταξὺ τῶν δύο μνηστήρων, ἡ δὲ Μιλαΐδη Ἰαστον, διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ χρυσοῦ καὶ διὰ τῆς ἐξουσίας αὐτῆς ἐπὶ πάντων τῶν περιστοιχιζόντων τὴν θυγατέρα, κατώρθωσε τοῦτο τοσοῦτον ἐπιτηδείως, ὥστε οὐδέποτε πολιορκούμενον φρούριον ἀπεκλείσθη κάλλιον, ἐνῶ, ἐν ταυτῶ, κατὰ πάντα τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, ἡ Λουκία Ἰαστον οὐδένα ἔπασχε περιορισμόν. Τὰ κτήματα τοῦ πατρὸς της ἦσαν, ὡς πρὸς αὐτὴν, ὅμοια πρὸς μαγικὸν πύργον, περικυκλωμένον πανταχόθεν διὰ ἀοράτου καὶ ὑπερφυσικῆς γραμμῆς, ἐντὸς τῆς ὁποίας οὐδὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ ἄνευ ἀδείας ἢ νὰ ἐξέλθῃ ἄνευ τῆς θελήσεως τῆς οἰκοδεσποίνης. Τοιοῦτοτρόπως πᾶσα ἐπιστολὴ, ἐν ἣ ὁ Ρεΐβενσγούδ ἔλεγεν εἰς τὴν Λουκίαν διὰ ποίας ἀναγκάίας αἰτίας ἠναγκάζετο νὰ διαμείνῃ εἰσέτι εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ πολλὰ ἄλλα τὰς ὁποίας ἡ ταλαίπωρος νέα διεύθυνε πρὸς αὐτὸν δι' ἀσφαλοῦς, ὡς ἐνόμιζε, μέσου, περιήρχοντο εἰς τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἦτο ἀδύνατον, εἰς τὰς ἐπιστολάς ταύτας, ἰδίως μάλιστα εἰς τὰς τοῦ Ρεΐβενσγούδ, νὰ μὴ ὑπάρχῃ τι τὸ ἐρεθίζον τὴν ὀργὴν καὶ ἐνισχύον τὴν ἐπιμονὴν ἐκείνης εἰς τῆς ὁποίας τὰς χεῖρας περιήρχοντο· πλὴν τὰ πάθη τῆς Μιλαΐδης Ἰαστον ἦσαν τοσοῦτον ἐρριζωμένα ἐντὸς αὐτῆς, ὥστε δὲν εἶχον ἀνάγκην τῆς νέας ταύτης τροφῆς. Ἐκκεῖ τὰς ἐπιστολάς τακτικώτατα ἄμα ὡς ἐλάμβανε καὶ ἀνεγίνωσκεν αὐτάς, ἐνόσω δὲ διελύοντο εἰς καπνὸν καὶ στάκτην, ἐθεώρει αὐτάς, ἔχουσα μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ μὲ βλέμμα θριαμβικῆς χαρᾶς· ταῦτα δὲ ἐδείκνυον πόσῃν πεποιθήσιν εἶχεν ὅτι καὶ αἱ ἐλπίδες τῶν γραφόντων Ὀὰ ἐξηφανίζοντο διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου.

Συνήθως συμβαίνει ἡ τύχη νὰ βοηθῆ τὰ τεχνάσματα ἐκείνων, οἵτινες εἶναι πρόθυμοι νὰ ὠφελῶνται ἀπὸ πάσης παρουσιαζομένης περιστάσεως. Φήμη διεδόθη, ἥτις, ὅπως τοῦτο εἶναι σὺνηθες, ἐφαίνετο μὲν στηριζομένη ἐπὶ πολὺ πιθανῶν περιστάσεων, οὐδεμίαν ὁμῶς εἶχεν

ἀληθῆ βάσιν, λέγουσα ὅτι ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῆ εἰς τὴν ἡπειρον μετὰ ξένης νέας· μεγάλην περιουσίαν ἐχούσης καὶ καταγομένης ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας. Τὴν εἶδησιν ταύτην ἀσμένως ἤρπασαν ἀμφοτέρω τὰ πολιτικὰ κόμματα τὰ ὁποῖα ἐμάχοντο ἐνταυτῷ ὑπὲρ τῆς ἐξουσίας καὶ ὑπὲρ τῆς εὐνοίας τοῦ λαοῦ καὶ ἄτινα, κατὰ τὴν γενικὴν συνήθειαν, ἠσπάζοντο καὶ τὰς πλείους ἰδιωτικὰς περιστάσεις τῶν βίων τῶν ἀντιπάλων ὅπως μετατρέψωσι ταύτας εἰς ἀντικείμενα πολιτικῶν συζητήσεων.

Ὁ Μαρκέσιος Α— ἐξέφρασε τὴν περὶ τούτου ἰδέαν του μεγαλοφώνως καὶ δημοσίᾳ, οὐχὶ διὰ τοῦ βραβάρου τρόπου τὸν ὁποῖον τῷ ἀπέδιδεν ὁ Κρεϊγγεγγέλτ, ἀλλὰ διὰ λόγων ἀρκούντως ὑβριστικῶν πρὸς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἰαστον.

« Ἐθεώρει, ἔλεγε, τὴν φήμην πολλὰ πιθανὴν καὶ ἐγκαρδίως ἤθελε νὰ ἀληθεύσῃ. Τοιοῦτον συνοικέσιον ἦτο πολὺ καταλληλότερον καὶ ἐντιμότερον εἰς νέον πλήρη προτερημάτων, ἢ γάμος μετὰ τῆς θυγατρὸς γέροντος οὐτέγγου δικηγόρου, ὅστις διὰ τῆς στρεψοδικίας του εἶχε σχεδὸν καταστρέψῃ τὸν πατέρα αὐτοῦ. »

Τὸ ἕτερον κόμμα, ἀπ' ἐναντίας, λησμονοῦν τὴν ἄρνησιν τὴν ὅτι ποίαν ἔλαβεν ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ παρὰ τῆς οἰκογενείας τῆς Μις Ἰαστον, ἐκραύγαζεν ἐναντίον του διὰ τὴν ἀστασίαν καὶ προδοσίαν, κατηγοροῦν αὐτὸν ὅτι, ἐνῶ εἶχε παρασύρει τὴν νέαν νὰ συνδεθῆ μετ' αὐτοῦ, τὴν ἐγκατέλιπεν ἐκ προμελέτης καὶ ἄνευ αἰτίας δι' ἄλλην σύζυγον.

Ἐλήφθησαν δὲ τὰ ἀρμόδια μέτρα ὅπως ἡ φήμη αὕτη φθάσῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ Ρεΐβενσγούδ διὰ διαφόρων ὁδῶν, διότι ἡ Λαΐδη Ἰαστον ἐγνωρίζεν ἄριστα ὅτι ἡ ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς εἰδήσεως ὑπὸ τοσαύτων διαφόρων προσώπων ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ λάβῃ πιθανότητα ἀληθείας. Καί τινες μὲν ἔλεγον αὐτὴν ὡς κοινὸν νέον, τινὲς δὲ ἐνεπιστεύοντο ὡς σπουδαίαν εἶδησιν· καὶ νῦν μὲν ἐψιθυρίζετο εἰς τὰ ὄτα τῆς Λουκίας Ἰαστον μὲ ὕφος πονηροῦ ἀστεϊσμοῦ, ἄλλοτε δὲ διεκοινοῦτο ὡς ἀντικείμενον σπουδαίας καὶ σοβαρᾶς νοουθεσίας δι' αὐτήν.

Καὶ αὐτὸ τὸ πικιδίον, ὁ Ἑρρίκος, ἐγένετο ὄργανον τῆς τυραννίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ. Πρωτῶν τινὰ ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιον κρατοῦν κλάδον ἰτέας, ὅστις, εἶπεν, εἶχε φθάσει ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν ἐκ τῆς

ἠπειρου ὅπως δοθῆ εἰς αὐτήν (1). Ἡ Λουκία, ὡς εἶδομεν ἤδη, ἠγάπα περιπαθῶς τὸν νεώτερον αὐτῆς ἀδελφόν, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν ἢ προπετῆς καὶ ἀσυλλόγιστος ἀστεϊότης τοῦ τὴν ἐλύπησε πολὺ περισσότερον ἢ αἱ προμεμελετημένοι πρόσβολαι τοῦ πρωτοτόκου. Ἀλλὰ, μηδεμίαν ἀποδείξασα μνησιδικίαν καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὸ παιδίον, εἶπε μετ' ἀδυνατοῦ φωνῆς·

— Ταλαίπωρε Ἑρρίκει! ἐπαναλαμβάνεις ὅ,τι σὲ ἐδίδαξαν νὰ λέγῃς!

Ἐνταυτῷ δὲ ἔχυσε χειμαρρὸν δακρύων. Τὸ παιδίον, συγκινηθὲν, ἂν καὶ ἦτο ἀπερίσκεπτον ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, εἶπεν·

— Ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ, Λουκία, ἂν ποτε σὲ φέρω πλέον κἀμμίαν ἄλλην παρομοίαν ἀγγελίαν· διότι σὲ ἀγαπῶ περισσότερον, προσέθηκε προσπαθῶν νὰ σφογγίσῃ τὰ δάκρυά της διὰ τῶν φιλημάτων του, ἀπὸ ὕλους αὐτοῦς μαζῆ. Καὶ ἂν θέλῃς; θὰ σὲ δώσω τὸ ἀλογάμι μου νὰ ἰππεύσῃς καὶ νὰ ἐξέλθῃς καὶ ἀπὸ τὸ χωρίον, ἂν ἔχῃς διάθεσιν, χωρὶς νὰ σὲ ἐμποδίσουν, διότι τρέχει θαυμάσια.

— Καὶ ποῖος σὲ εἶπεν, ἠρώτησεν ἡ Λουκία, ὅτι δὲν ἔχω τὴν ἀδειαν νὰ ὑπάγω ὕπου καὶ ἂν θέλω;

— Αὐτὸ εἶναι μυστικόν, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον· ἀλλὰ θὰ ἰδῆς ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσῃς νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ χωρίον, διότι ἢ τὸ πέταλον τοῦ ἀλόγου σου θὰ ἔβγῃ ἢ θὰ χωλαθῇ ἢ ὁ κώδων τοῦ πύργου θὰ κτυπήσῃ ἢ ἄλλο τι θὰ συμβῇ διὰ νὰ σὲ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν πύργον. . . . Πλὴν, ἂν σὲ εἰπῶ περισσότερα περὶ τούτου, ὁ Σόλτος θὰ τὸ μάθῃ καὶ δὲν θὰ μὲ φέρῃ τὰς ὠραίας σημαίας τὰς ὁποίας μὲ ὑπεσχέθη, ὥστε σὲ ἀποχαιρετῶ.

Ὁ διάλογος οὗτος ἀπήλπισεν ἔτι πλέον τὴν Λουκίαν, διότι συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ εἰς αὐτὴν σαφῶς ὅ,τι πρό τινος χρόνου ὑπώπτειεν, ὅτι δηλαδὴ ἦτο σχεδὸν φυλακισμένη εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς της. Περιεγράψαμεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἱστορίας ὡς ἔχουσιν ρομαντικὸν χαρακτῆρα, ἀγαπῶσαν μύθους ἔρωτος καὶ θαυμάτων καὶ εὐκόλως θέτουσαν ἑαυτὴν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἡρωίδων τῶν μυθι-

(1) Φέρω κλάδον ἰτέας εἶναι παροιμιακὴ φράσις ἐν Ἀγγλίᾳ, ἥτις λέγεται κυρίως διὰ τὰς κόρας, αἵτινες δὲν ἠδυνάθησαν νὰ εὕρωσι σύζυγον καὶ διὰ τοῦς νέους τῶν ὁποίων ὁ ἔρως ἠπατήθη.

στοριῶν, τῶν ὁποίων αἱ συμφοραὶ ἐνετυποῦντο εἰς τὴν μνήμην αὐτῆς δι' ἔλλειψιν κλλιτέρας ἀναγνώσεως. Ἡ μαγικὴ ράβδος, διὰ τῆς ὁποίας ἄλλοτε ἐν τῇ μοναξίᾳ αὐτῆς μεθ' ἡδονῆς ἀνήγειρε δράματα γοητευτικά, ἐγένετο τότε ἡ μαστιγὴ μάγου, ἡ ὑποτελῆς δούλη κακοῦ δαίμονος, χρησιμεύουσα μόνον εἰς τὴν ἐπίκλησιν φαντασμάτων ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἔτρεμεν ὁ ἐξορκιστής. Ἐθεώρει ἑαυτὴν ἀντικείμενον ὑποψίας, περιφρονήσεως ἢ τοῦλάχιστον ἀποστροφῆς, ἀν' ὅχι μίσους διὰ τὴν οἰκογένειάν της· καὶ τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἐγκατελείφθη καὶ ὑπ' ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐξετέθη εἰς τὴν ἔχθραν πάντων τῶν περὶ αὐτήν. Καὶ ἀληθῶς αἱ ἀποδείξεις τῆς ἀπιστίας τοῦ Ρεϊβενσγούδ ἐλάμβανον ἡμέρα τῇ ἡμέρα χαρακτῆρα δριστικώτερον.

Ἄξιωματικός τις τυχοδιώκτης, ὀνομαζόμενος Οὐσετεγχὸ, ἀρχαῖος συναδελφος τοῦ Κρεϊγεγγέλτ, ἔφθασε κατὰ τύχην τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐκ τῆς ἠπείρου. Ὁ ἀξιότιμος λοχαγὸς Κρεϊγεγγέλτ, εἰ καὶ οὐδεμίαν εἶχε λάβει ἀκριβῆ συνδιάλεξιν μετὰ τῆς Λαίδης Ἰαστον, εἰργάζετο ὅμως πάντοτε τακτικώτατα καὶ ἐπιμελεστάτα ὑπὲρ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν σχεδίων αὐτῆς· εὐκόλως δὲ ἔπεισε τὸν φίλον αὐτοῦ νὰ διηγηθῇ ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει περὶ τοῦ λεγομένου γάμου τοῦ Ρεϊβενσγούδ, προσθέτων ὑπερβολὰς καὶ ἐφευρισκῶν ψεῦδη.

Πολιορκουμένη τοιοῦτοτρόπως πανταχόθεν, καὶ σχεδὸν ἀπελπισθεῖσα, ἡ Λουκία δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ἀντισταθῇ καὶ ἐνέδωκεν εἰς τὴν πίεσιν τῆς διαρκοῦς θλίψεως καὶ καταφορᾶς. Ἐγένετο κατηρῆς καὶ ἀλλόνης, καὶ, ἐναντίον τῆς φυσικῆς καὶ συνήθους καταστάσεως τοῦ πνεύματός της, ἀπεκρίνετο ἐνίοτε ὑπερφάνως καὶ σχεδὸν ἀγρίως πρὸς ἐκείνους ὑπὸ τῶν ὁποίων συνεχῶς καὶ μακρῶς ἐβασανίζετο. Αὐτὴ ἡ ὑγεία της ἤρχησε νὰ κλονῆται καὶ αἱ ἐκτικαὶ παρειαὶ της καὶ τὸ περιπλανώμενον βλέμμα της ἐδείκνυον συμπτώματα τοῦ ὀνομαζομένου νευρικοῦ πυρετοῦ.

Καὶ πολλῶν μὲν μητέρων τὴν συμπάθειαν θὰ ἐκίνουν ταῦτα· ἀλλ' ἡ Μιλκίδη Ἰαστον, ἀκλόνητος εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς, δὲν ἔβλεπε τὸν κυματισμὸν αὐτὸν τῆς υγείας καὶ τοῦ νοδὸς μὲ περισσοτέραν συμπάθειαν ἢ ὅσην αἰσθάνεται ἐχθρὸς μηχανικὸς βλέπων τὰ φρούρια πολιορκουμένης πόλεως κατακρημνιζόμενα ὑπὸ τῶν βολῶν τοῦ πυροβολικοῦ του· ἢ μᾶλλον ἐθεώρει τὴν ταρχῆν καὶ τὰς ἀνωμαλίας ταύτας τοῦ

χαρακτήρος τῆς θυγατρὸς τῆς ὡς συμπτώματα τῆς ἐκπνεούσης σταθερότητος αὐτῆς, ὅπως ὁ ἄλιεύς, διὰ τῆς ἀγωνίας καὶ τῶν σπασμωδῶν σπαραγμῶν τοῦ ἰχθύος τὸν ὁποῖον ἤγρευσεν ἔννοεῖ ὅτι μετὰ μικρὸν θὰ ἦναι καιρὸς νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὴν ξηράν. Ὅπως δὲ ἐπιταχύνῃ τὴν καταστροφὴν ἡ Λαίδη Ἴστον προσέτρεξεν εἰς στρατήγημα, συμφωνότατον μὲν πρὸς τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν εὐπιστίαν τῶν χρόνων ἐκείνων, τὸ ὁποῖον ὅμως πιθανῶς θὰ κηρύξῃ ὁ ἀναγνώστης ἀληθῶς ἀποτρόπαιον καὶ διαβολικόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Μετὰ μικρὸν ἡ υἱεὶα τῆς Λουκίας Ἴστον ἔλαβεν ἀνάγκην τῆς βοήθειας γυναικὸς νοσοκόμου ἐμπειροτέρας τῶν συνήθων ὑπηρετιδῶν τῆς οἰκογενείας.

Ἡ Αἴλσυ Γουρλαί, ἐνίοτε ἐπικαλουμένη *Σοφὴ Γυνὴ* τοῦ Βάουδεν, ὑπῆρξεν ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἡ Μιλαιδὴ Ἴστον, διὰ λόγους ἰσχυροῦς, κατ' αὐτὴν, ἐξέλεξεν ὡς ἀκόλουθον τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχεν ἀποκτήσει σημαντικὴν φήμην μεταξὺ τῶν ἀμαθῶν, δι' ὑποτιθεμένης τινὰς θεραπείας τὰς ὁποίας εἶχε κάμει πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν oncomes, ὡς οἱ Σκῶτοι λέγουσι, δηλαδὴ ἐπὶ τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων ἀσθενειῶν, αἵτινες συγχύζουσι τοὺς τακτικοὺς ἰατρούς. Τὰ φάρμακα αὐτῆς συνίσταντο ἐν μέρει μὲν ἐκ χόρτων συναζομένων διὰ νυκτὸς ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν διαφόρων πλανητῶν, ἐν μέρει δὲ ἐκ λόγων, σημείων, μαγείων, τὰ ὁποία ἴσως, ἐνίοτε ἐπέφερον καλλιτέρευσίν τινα εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀσθενῶν τῆς. Τοιοῦτον ἦτο τὸ ὁμολογούμενον ἐπάγγελμα τῆς Αἴλσυ Γουρλαί τὸ ὁποῖον, ὡς εὐκόλως ἔννοεῖ τις, ἐθεωρεῖτο μετὰ βλέμματος ὑπόπτου, οὐχὶ μόνον ὑπὸ τῶν γειτόνων αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κλήρου τῆς ἐπαρχίας. Ἰδιαιτέρως ὅμως, ἐπραγματεύετο στενωῶς μετὰ τῶν μυστηριωδῶν ἐπιστημῶν διότι, ἂν καὶ ἐπεβάλλοντο τρομεραὶ ποιναὶ ἐπὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ὑπετίθεντο ὅτι εἶχον πράξει ἔγκλημα μαγείας, δὲν ἔλλειπον ὅμως ἄνθρωποι οἵτινες, σκληρυνόμενοι ὑπὸ τῆς πενίης καὶ τῆς πικρίας, ἦσαν πρόθυμοι νὰ περᾶσθωσι τὸν

μισητόν καὶ ἐπικίνδυνον αὐτὸν χαρακτῆρα χάριν τῆς ἐπιρροῆς τὴν ὁποίαν ἀπέκτων εἰς τὰ περιχώρα διὰ τοῦ φόβου τὸν ὁποῖον ἐνέπνευον καὶ χάριν τοῦ ἀθλίου κέρδους τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον ἐξασκοῦντες τὴν ὑποτιθεμένην ἐπιστήμην αὐτῶν.

Ἡ Αἴλσυ Γουρλαὶ δὲν ἦτο τοσοῦτον ἀνόητος ὥστε νὰ δμολογήσῃ ὅτι ἐσυνθηκολόγησε μετὰ τοῦ κακοῦ δαίμονος, διότι τοῦτο θὰ τὴν ἔφερε διὰ ταχέως καὶ εὐκόλου ὁδοῦ εἰς τὴν ἀγχόνην καὶ εἰς τὴν πίσσαν. Ἡ μαγεία της, ἔλεγεν, ἦτο ἀβλαβῆς μαγεία ὡς ἡ τοῦ Κάλιβαν (1). Προέλεγεν ὅμως τὴν τύχην, ἐξήγει ὄνειρα, κατεσκεύαζε φίλτρα, ἀνεκάλυπτε κλοπάς, καὶ ἔκαμνεν ἢ διέλυε συνοικέσια τόσον ἐπιτυχῶς, ὡς ἂν, κατὰ τὴν πεποιθήσιν ὄλων τῶν περιχώρων, ἐβοηθεῖτο εἰς ταῦτα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Βεελζεβούλ. Τὸ χειρότερον τῶν μετερχομένων τὴν ὑποτιθεμένην ταύτην ἐπιστήμην ἦτο, ὅτι ἦσαν ἐν γένει ἄνθρωποι οἵτινες, αἰσθανόμενοι ὅτι ἐμισοῦντο ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος, οὐδόλως ἐφρόντιζον ἂν αἱ πράξεις αὐτῶν συνέτεινον εἰς τὸ νὰ ἐπισύρῳσι τὴν κοινὴν ἀπέχθειαν. Συχνὰ διεπράχθησαν ἀλλοθὴ ἐγκλήματα ὑπὸ τὸ πρόσχημα μαγικῆς ἀπάτης· ὥστε αἰσθανόμεθα ἀνακούφισιν τινα διὰ τὴν ἀηδίαν τὴν ὁποίαν προῦξένησεν εἰς ἡμᾶς ἡ ἀνάγνωσις τῶν καταδικῶν, αἵτινες ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Σκωτικῶν δικαστηρίων ἐναντίον τῶν βδελυρῶν τούτων γυναικῶν βλέποντες ὅτι αἱ πλεῖσταί ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀξιαί, ὡς δηλητηριασταί, ἀπατεῶνες καὶ διάβολικοὶ πράκτορες εἰς μυστηριώδη οἰκιακὰ ἐγκλήματα, τρομερωτέρας ἔτι τύχης ἐκείνης εἰς ἣν καταδικάζοντο διὰ τὸ φαντασιῶδες ἐγκλημα τῆς μαγείας.

Τοιαύτη ἦτο ἡ Αἴλσυ Γουρλαὶ τὴν ὁποίαν ἡ Μιλαΐδη Ἴστον ἔκρινε καλὸν νὰ θέσῃ πλησίον τῆς θυγατρὸς της, ὅπως κατορθώσῃ νὰ καθυποτάξῃ ἐντελῶς τὸ πνεῦμα αὐτῆς. Γυνὴ κατωτέρας τάξεως τῆς Μιλαΐδης Ἴστον δὲν θὰ ἐτόλμα βεβαίως νὰ πράξῃ τοῦτο· ἀλλ' ἡ ὑψηλὴ αὐτῆς κοινωνικὴ θέσις καὶ ἡ δύναμις τοῦ χαρακτῆρός της τὴν ἔθετον ὑπεράνω τῶν ἐπικρίσεων τοῦ κόσμου· ἐλέγετο μάλιστα ὑπὸ πολλῶν ὅτι εἶχεν ἐκλέξει ὅπως περιποιηθῇ τὴν θυγατέρα αὐτῆς τὴν καλλιτέραν καὶ ἐμπειροτέραν νοσοκόμον καὶ « ἰάτραιναν » τῶν περιχώρων, ἐνῶ ἂν ἄλλη τις κατωτέρας τάξεως ἔπραττε τὸ αὐ-

(1) Ἐν τῇ Τρικυμίᾳ τοῦ Σακεσπήρου.

τὸ, θὰ κατηγορεῖτο ὅτι ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τῆς συντρόφου καὶ συμμάχου τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἡ μάγισσα εὐκόλως ἐνόησε τί ἔμελλε νὰ πράξῃ καὶ δὲν ἔθεσε τὴν Μιλαίδην Ἄστον εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ τῇ δώσῃ καθαρὰν ἐξήγησιν. Ἡ φύσις τὴν εἶχε προικίσει μὲ πολλὰ προσόντα ἀναγκαιούντα εἰς τὸ ἔργον τὸ ὅποιον εἶχεν ἀναδεχθῆ νὰ μετέλθῃ, καὶ τὸ ὅποιον ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀποτελεσματικῶς μὴ ἔχουσα γνώσεις τινὰς περὶ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν.

Ἡ Κυρία Γουρλαὶ παρετήρησεν εὐθὺς ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆς μορφή, τὴν ὁποίαν περιεγράψαμεν ἤδη ὅτε συνηντήσαμεν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θανάτου τῆς τυφλῆς Ἄλις, προὔξενει εἰς τὴν Λουκίαν φρίκην· καὶ ἐνῶ ἐνδομύχως ἐμίσει τὸ ταλαίπωρον κοράσιον διὰ τὴν ἀκουσίαν ταύτην ἀποστροφήν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ὁσάκις τὴν ἔβλεπεν, ἤρχησε τὴν ἐπιχείρησίν της προσπαθοῦσα πρῶτον νὰ ἐξαλείψῃ ἢ καταβάλλῃ τὴν ἐναντίον της ἀντιπάθειαν τῆς νέας, διὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της, δυσανασχέτει, ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ θανασίμου προσβολῆς. Τοῦτο δὲ κατώρθωσεν εὐκόλως, διότι ἡ ἐξωτερικὴ ἀσχημία τῆς ἐριννύος μετὰ μικρὸν ἐλησμονήθη ὑπὸ τῆς Λουκίας ἕνεκα τῶν δειγμάτων καλλοσύνης καὶ περιποιήσεων τὰ ὅποια πρό τιος ἦσαν ὅλως εἰς αὐτὴν ἄγνωστα. Αἱ ἄγρυπνοι περιποιήσεις καὶ ἡ ἀληθὴς ἰκανότης αὐτῆς εἴλκυον τὴν ἀκρόασιν, εἰμὴ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς ἀσθενοῦς· προφασίζομένη δὲ, ὅτι ἐπεθύμει νὰ διασκεδάσῃ αὐτὴν κατὰ τὰς μοναχικὰς ὥρας τῆς ἀσθενείας της, δὲν ἠργοπόρησε πολὺ νὰ καταθέλξῃ τὸν νοῦν τῆς Λουκίας διὰ μύθων, τοὺς ὁποίους αὐτὴ μὲν διηγεῖτο μετὰ μεγίστης ἐπιτηδεότητος ἡ δὲ νέα ἕνεκα τῶν συνήθων ἀναγνώσεων καὶ σκέψεών της ἤκουε προσηκτικώτατα.

Ἡ Κυρία Γουρλαὶ διηγῆθη πρῶτον μὲν μύθους εὐαρέστους καὶ τρυφεροὺς, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον, αἱ ἱστορικὲ αὐταὶ ἔλαβον χαρακτῆρα μελαγχολικώτερον καὶ μυστηριωδέστερον καὶ ἐγένοντο τοιαῦται ὥστε, λεγόμεναι μεταξὺ τῆς ἀμυδρᾶς λάμπειος τοῦ λύχνου καὶ προφερόμεναι ὑπὸ τῆς διακεκομμένης φωνῆς καὶ τῶν ὠχρῶν καὶ τρεμόντων χειλέων τῆς γράϊας, ἐχούσης ἀνυψωμένον τὸν κάτισχνον λιχανόν, σειούσης τὴν κεφαλὴν καὶ ἐλισσούσης τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς, θὰ κατετρόμαζον καὶ φαντασίαν πολὺ ὀλιγώτερον εὐπιστον

καὶ ζῶσαν εἰς ἐποχὴν οὐχὶ τοσοῦτον προληπτικὴν. Ἡ γραῖα σιβύλλη εἶδε τὴν ὑπεροχὴν τῆς καὶ βαθμηδὸν ἐσμύριονε τὸν μαγικὸν αὐτῆς κύκλον περὶ τὸ παραδοθὲν εἰς αὐτὴν θῦμα, ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ὁποῖου ἐξήσκει τὰ τεχνάσματά της. ἤρχισε νὰ τῇ διηγῆται τὰς τύχας τῆς οἰκογενείας τῶν Ρεΐβενσγούδ, τῶν ὁποίων τὸ ἀρχαῖον μεγαλείον καὶ τὴν ἀπειρον ἰσχὺν ἢ εὐπιστία διεκόσμη δι' ἀναριθμήτων προλήψεων καὶ μύθων. Δὲν ἐλησμόνησε δὲ νὰ ἐξιστορήσῃ ἐκτεταμένως τὴν παράδοσιν τῆς ὀπτασίας τῆς πηγῆς, προσθέτουσα εἰς αὐτὴν διαφόρους ἐφευρέσεις τῆς φαντασίας της· ἡ ποσοφτεία, τὴν ὁποῖαν ἀνέφερον ὁ Καλέθ, ἡ ἀφορώσα τὴν νεκρὰν σύζυγον τὴν ὁποῖαν θὰ ἐλάβανεν ὁ τελευταῖος τῶν Ρεΐβενσγούδ, ἐσχολιάσθη καὶ αὕτη μυστηριωδῶς καὶ ἡ παράδοξος δὲ σύμπτωσις τῆς ὀπτασίας, ἣν εἶδεν ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἐντὸς τοῦ δάσους καὶ τὴν ὁποῖαν ἡ γραῖα ἐν μέρει εἶχεν ἐννοήσῃ ἐκ τῶν διαφώρων ἐρωτήσεων τοῦ νέου εἰς τὴν καλύβην τῆς. Ἄλλις, ὑπῆρξε θέμα ἀπειρῶν ὑπερβολῶν.

Ἡ Λουκία θὰ κατεφρόνει τὰς διηγῆσεις ταύτας ἂν ἀπέβλεπον ἄλλην οἰκογένειαν, ἢ ἂν ἡ ἴδια αὐτῆς κατάστασις ἦτο ὀλιγώτερον ἀπελπιστικὴ· ἀλλὰ, εἰς τὴν θέσιν εἰς ἣν εὐρίσκατο, ἡ ἰδέα ὅτι κακὴ τύχη ἠπείλει τὴν ἀγάπην της ἐπεκράτησε παντὸς ἄλλου αἰσθήματος, καὶ ἡ μελαγχολία τῆς προλήψεως ἐσχότισε νοῦν ἀρκοῦντως ἐξασθενισθέντα ὑπὸ τῆς λύπης, τῆς δυστυχίας, τῆς ἀβεβχιότητος καὶ τῆς τυραννικῆς μονώσεως καὶ ἐγκαταλείψεως εἰς ἣν ἔβλεπεν ἑαυτὴν. Τέλος δὲ πολλὰ ἐξ αὐτῶν τῶν διηγῆσεων τοσαύτην ὁμοιότητα εἶχον πρὸς τὰς περιστάσεις τοῦ βίου αὐτῆς, ὥστε μικρὸν κατὰ μικρὸν ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μετὰ τῆς μαγίσσης περὶ τοιούτων τραγικῶν καὶ μυστηριωδῶν ἀντικειμένων, καὶ νὰ τῇ ἀναθέτῃ ἐμπιστοσύνην τινὰ, ἂν καὶ ἔβλεπεν αὐτὴν πάντοτε μετ' ἀκουσίου τρόμου. Ἡ Αἰλσυ Γουρλαί, γνωρίζουσα πῶς νὰ ὠφελῆθῃ ἀπὸ τῆς ἀτελοῦς ταύτης ἐμπιστοσύνης, κατώρθωσε νὰ διευθύνῃ τὸ πνεῦμα τῆς Λουκίας εἰς τὸ νὰ ἐξετάξῃ τὸ μέλλον, μέσον βεβαιώτερον πάντων ἴσως, ὅπως κλονήσῃ τὴν κρίσιν καὶ καταστρέψῃ τὸν νοῦν. Οἰωνοὶ ἐρμηνεύοντο, ὄνειρα ἐξηγοῦντο· ἐνὶ λόγῳ ἡ γραῖα σιβύλλη μετεχειρίζετο ὅλας ἐκείνας τὰς ἀγυρτείας, διὰ τῶν ὁποίων οἱ λεγόμενοι μύσται τῶν χρόνων ἐκείνων ἠπάτων καὶ ἐσαγήνευον τὴν φαντασίαν τῶν πλανωμένων ὀπαδῶν αὐτῶν. Μανθάνομεν δὲ μετὰ τινος παρηγορίας ὅτι ἡ γραῖα ἐρινυὸς ἐδι-

κάσθη, κατεδικάσθη καὶ ἐκάη εἰς North Berwick, κατ'ἀπόφασιν ἐπιτροπῆς τοῦ ἰδιαιτέρου Συμβουλίου. Μεταξὺ δὲ τῶν δικόφωνων ἄρθρων τῶν κατ'αὐτῆς κατηγοριῶν εὐρίσκομεν, ὅτι κατηγορήθη καὶ ὡς δεῖξασα ἐντὸς κατόπτρου εἰς νέαν εὐγενοῦς οἰκογενείας, διὰ τῆς βοθησίας καὶ τοῦ δόλου τοῦ Διαδόλου, τὸν ἀπόντα αὐτῆς μνηστῆρα νυμφεύμενον ἄλλην νέαν ἐντὸς ναοῦ. Ἀλλὰ τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλα τινὰ μέρη τῆς δίκης, φαίνονται ὅτι ἐπίτηδες ἀφέθησαν ἀτελεῖ, μὴ ἐμπεριέχοντα ὀνόματα καὶ χρονολογίας, τῶν δικαστῶν χαρισθέντων εἰς τὴν τιμὴν τῶν ἐνδιαφερομένων οἰκογενειῶν. Ἄν τῶντι ἡ Κυρία Γουρλαί ἔπραξε τὴν θαυματοποιίαν ταύτην, εἶναι φανερόν ὅτι δὲν ἐβοηθεῖτο εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀγυρτείας τῆς μόνον ὑπὸ τῶν μέσων, τὰ ὅποια τῇ παρεῖχεν ἢ ἐπιτηδειότης ἢ καὶ ἄλλοι αὐτῆς τρόποι. Ὅπως δὴποτε ἡ μυστηριώδης αὕτη ἐνέργεια ἐπήνεγκε τὸ σύνηθες ἀποτέλεσμα καὶ κατετάραξε τὸ πνεῦμα τῆς Λουκίας. Ὁ χαρακτήρ αὐτῆς ἐγένετο ἀνώμαλος, ἡ ὑγεία ἐφθείρετο καθημερινῶς, οἱ τρόποι τῆς κατέστησαν μελαγχολικοὶ καὶ ἀβέβαιοι. Ὁ πατήρ, μαντεύσας ἐν μέρει τὴν αἰτίαν τῆς μεταβολῆς ταύτης, ἐξήσκησεν ἀσυνήθη ἐξουσίαν καὶ ἀπήτησε νὰ ἐξορισθῇ ἀπὸ τοῦ πύργου ἡ Κυρία Γουρλαί· πλὴν τὸ βέλος εἶχε τοξευθῆ καὶ εἰσχωρήσει βαθύτατα εἰς τὴν καρδίαν τῆς πληγωθείσης ἐλάφου.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς γυναικὸς ταύτης ἡ Λουκία, στενοχωρουμένη πάντοτε ὑπὸ τῶν γονέων τῆς, ἀνήγγειλεν εἰς αὐτοὺς μετὰ ζηροτότητος ἦτις τοὺς ἐξέπληξεν ὅτι, «ἀν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ κόλασις ἠναντιοῦντο εἰς τὸν γάμον τῆς μετὰ τοῦ Ρεῖβενσγούδ, ἐθεώρει ὅμως πάντοτε τὴν ὑπόσχασίν τῆς ὡς ὑπόσχεσιν ἱερὰν, καὶ ποτὲ δὲν θὰ συγκατετίθετο νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως καὶ τοῦ Ρεῖβενσγούδ.»

— Ἄς βεβαιωθῶ πρῶτον, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὅτι αὐτὸς μὲ ἀπολύει τῶν ὑποσχέσεών μου, καὶ τότε ἠμπορεῖτε νὰ μὲ διαθέσετε ὅπως ἐπιθυμεῖτε· θὰ μὲ ἦναι ἀδιάφορον. Ὅταν οἱ ἀδάμαντες χαθοῦν, τί χρησιμεύει πλέον τὸ κιβώτιον τὸ ὁποῖον τοὺς ἐμπεριεῖχεν ;

Ὁ πεισματώδης τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου προέφερε ταῦτα, οἱ παρὰ φύσιν λάμποντες ὀφθαλμοὶ καὶ αἱ ἰσχυρῶς συνεσταλμέναι χεῖρες αὐτῆς ἐμπόδιζον πᾶσαν συζήτησιν. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ ἀπολαύσῃ ἡ Μιλαΐδη ἄστον διὰ τῆς τέχνης αὐτῆς ἦτο τὸ δικαίω-

μα τοῦ νὰ ὑπαγορεύσῃ τὴν ἐπιστολὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Λουκία ἐζήτησε νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ Ρεΐβενσγούδ ἂν ἐσκόπευε νὰ τηρήσῃ ἢ νὰ λύσῃ ὅ,τι ὠνόμαζε « τὸν δυστυχήν δεσμόν των. » Τοσοῦτον δὲ ἐπιτηδεύεις μετεχειρίσθη τὸ πλεονέκτημα τοῦτο ὥστε, ἀναγινώσκων τις τὴν ἐπιστολὴν, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Λουκία ἐζήτησε παρὰ τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς τὴν διάλυσιν ὑποσχέσεων, ἐναντιουμένων εἰς τὰ συμφέροντα καὶ εἰς τὰς διαθέσεις ἀμφοτέρων. Ἀλλὰ, μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ἀπάτης, ἡ Μιλαΐδῃ Ἰαστον, μετὰ τινος σκέψιν, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ μὴ στείλῃ τὸ γράμμα διόλου, ἐλπίζουσα ὅτι ἡ ἀνυπομονήσῃα τῆς Λουκίας θὰ ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ καταδικάσῃ τὸν Ρεΐβενσγούδ μὴ ἀκούσασα αὐτὸν καὶ ἀπόντα. Πλὴν κατὰ τοῦτο ἐματαιώθησαν αἱ ἐλπίδες αὐτῆς. Τῶντι ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς ὅπως λάθῃ ἀπάντησιν ἀπὸ τῆς ἡπείρου εἶχε πρὸ πολλοῦ παρέλθει καὶ οὐδεμία ἔφθασεν εἰς τὴν Λουκίαν. Ἡ ἀμυδρὰ ἀκτὶς τῆς ἐλπίδος ἥτις ἔλαμπεν ἔτι εἰς τὴν καρδίαν τῆς νέας ἐσβέσθη σχεδὸν ἐντελῶς· ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἐπιστολή της δὲν εἶχεν ἴσως φθάσει ἐγκαίρως δὲν ἐγκατέλιπε ποτὲ αὐτὴν. Νέον τέχνασμα τῆς μητρὸς της συνέτεινεν ἀπροσδοκῆτως ὅπως χορηγήσῃ εἰς αὐτὴν τὰ μέσα, ἵνα βεβαιωθῇ περὶ ἐκείνου τὸ ὅποιον τοσοῦτον ἐπεθύμει νὰ μάθῃ.

Ὅτε ὁ γυναικεῖος ὑπάλληλος τῆς κολάσεως ἐδιώχθη ἀπὸ τοῦ πύργου, ἡ Μιλαΐδῃ Ἰαστον, ἥτις μετεχειρίζετο πάντα τὰ δυνατὰ μέσα ὅπως καταβάλλῃ τὴν καρδίαν τῆς Λουκίας, ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ της ἄνθρωπον, πολὺ διάφορον χαρακτῆρα φέροντα ἀπὸ τὸν τῆς γραΐας Αἴλσου, τὸν σεβάσμιον Κ. Βιδβέντ, Πρεσβυτεριανὸν ἱερέα, τὸν ὅποιον ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω, ἄνδρα αὐστηρότατον καὶ σεβασμιώτατον, ἐπὶ τῆς βοθηθείας τοῦ ὁποίου ἐσθῆριζε τὰς ἐλπίδας της, λέγουσα καὶ αὕτη μετὰ τοῦ τυράννου τῆς τραγωδίας·

« Θὰ φέρω ἱερέα ὅστις θὰ τὴν διδάξῃ διὰ τῆς πίστεως ὅτι εἶναι ἁμάρτημα νὰ ἐπιμένῃ εἰς ὄρκον τὸν ὅποιον ἐγὼ θέλω νὰ διαλύσω. »

Πλὴν ἡ Μιλαΐδῃ Ἰαστον ἐλανθάσθη ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἁγίου της. Ναι μὲν αἱ προλήψεις του εὐκόλως ἔπεισαν αὐτὸν νὰ ἀσπασθῇ τὴν μερίδα αὐτῆς, οὔτε κατεβλήθησαν μεγάλοι κόποι ὅπως θεωρήσῃ μετ' ἀποστροφῆς συνοικέσιον μετὰ τῆς θυγατρὸς

ἀνθρώπου φοβουμένου τὸν θεόν, ἀνηκούσης εἰς Πρεσβυτεριανὴν διακεκριμένην οἰκογένειαν, μετὰ τοῦ διαδόχου αἰμοβόρου καὶ καταδιώκτου Ἐπισκοπικοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι ἔβαψαν τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τοῦ Κυρίου. Τοῦτο ὠμοιάζει, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἱερέως, πρὸς γάμον μεταξὺ τοῦ ξένου Μωαβίτου καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς Σιών. Ἄλλ' εἰ καὶ πρεσβέων πάσας τὰς αὐστηρὰς προλήψεις καὶ τὰς φανατικὰς ἀρχὰς τοῦ δόγματός του, ὁ Κ. Βιδβέντ εἶχεν ὀρθὴν τὴν κρίσιν καὶ ἐδιδάχθη τὴν συμπάθειαν εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον τῆς κατάδρομῆς, εἰς τὸ ὅποιον ἡ καρδιά συχνὰ σκληρύνεται. Λαβὼν ἰδιαιτέραν συνέντευξιν μετὰ τῆς Μις Ἄστον, θαθέως συνεκινήθη ὑπὸ τῆς θλίψεως αὐτῆς καὶ ἐθεώρησε δικαιοτάτην τὴν αἴτησίν της νὰ ἐπιτραπῇ εἰς αὐτὴν κατ' εὐθεΐαν συνεννόησις μετὰ τοῦ Ρεΐβενσγούδ περὶ τοῦ ἱεροῦ ὄρκου αὐτῶν. Ὅτε δ' ἐξέφρασεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀβεβαιότητα εἰς ἣν εὗρίσκετο ἂν εἶχε ποτὲ φθάσει ἢ ἐπιστολὴ αὐτῆς, ὁ γέρον ἐβάδισε μετὰ ταραχῆς ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἐστηρίχθη ἐπανειλημμένως ἐπὶ τῆς βακτηρίας του καὶ, μετὰ μέγαν δισταγμὸν, ὠμολόγησεν ὅτι ἐθεώρει τὰς ἀμφιβολίας τῆς δικαίας, καὶ ὅτι ἦτο πρόθυμος νὰ τὴν συνδράμῃ ὅπως διαλύσῃ αὐτάς.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀρνηθῶ, Κυρία Λουκία, εἶπεν ὁ γέρον, ὅτι ἡ ἀξιοσέβαστος μήτηρ σου δεικνύει εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ζῆλον ὅστις προέρχεται βεβαίως ἐκ τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆς διὰ τὴν παροῦσαν καὶ μέλλουσαν εὐδαιμονίαν σου . . . διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατάγεται ἀπὸ αἷμα καταδιωκτῶν καὶ εἶναι ὁ ἴδιος καταδιώκτης, ἐκ τοῦ κόμματος τῶν ἵπποτῶν, τῶν κατοβούλων καὶ τῶν ἐμπαικτῶν, καὶ δὲν θὰ ἔχη κληρονομίαν εἰς Ἰεσσαί. Ὅμως ἐφείλομεν δικαιοσύνην καὶ πρέπει νὰ ἐκτελῶμεν τὰς ὑποσχέσεις καὶ τοὺς ὄρκους μας, καὶ ὅταν πρόκειται περὶ ξένου καὶ ὅταν πρόκειται περὶ ἀδελφοῦ ἐν πίστει. Διὰ τοῦτο ἐγὼ, ἐγὼ ὁ ἴδιος, θὰ σὲ βοηθήσω νὰ στείλῃς τὴν ἐπιστολὴν σου εἰς τὸν Ἐδγάρ Ρεΐβενσγούδ, ἐλπίζων ὅτι ἡ συνέπεια αὐτῆς θὰ σὲ ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ τὰ δίκτυα εἰς τὰ ὁποῖα ἀμαρτάνων σὲ παρέσυρε. Καὶ, διὰ νὰ μὴ κάμω εἰς τοῦτό τι περισσότερον ἀπὸ ἐκείνο τὸ ὅσον σὲ ἐπέτρεψαν οἱ ἔντιμοι γονεῖς σου, σὲ παρακαλῶ νὰ ἀντιγράψῃς, ἂνευ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, τὸ γράμμα τὸ ὅποιον ἔστειλες καὶ ἄλλοτε καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς ἐντιμοτάτης μη-

πρός σου. Θὰ τὸ στείλω δὲ διὰ τοιούτου ἀσφαλοῦς μέσου, ὥστε, ἂν δὲν λάβῃς ἀπάντησιν, θὰ ἀναγκασθῆς νὰ πεισθῆς ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος σκοπὸν ἔχει νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐν σιωπῇ τὰς ἀνοήτους ὑποσχέσεις τας, ἀπὸ τὰς ὁποίας εἶναι πιθανὸν ὅτι ἔχει ἰδιαιτέρους λόγους διὰ νὰ μὴ θέλῃ νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἐγγράφως.

Ἡ Λουκία ἀσμένως ἠσπίασθη τὴν πρότασιν τοῦ ἀξιοτίμου ἱερέως. Νέα ἐπιστολή, ἀπαράλλακτος πρὸς τὴν πρώτην, ἐγγράφη, καὶ ἐνεπιστεύθη ὑπὸ τοῦ Κ. Βιδβέντ εἰς τὴν φροντίδα τοῦ Σάουνδερς Μουνσάιν, ἐνθέρμου ὑπερμάχου τῆς πρεσβυτεριανῆς ἐκκλησίας ὅτε εὐρίσκατο εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ τολμηροῦ λαθρεμπόρου ὅτε ἔπλεεν ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου αὐτοῦ. Οὗτος, ὑπακούων εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἱερέως, προθύμως ἀνεδέχθη τὴν ἀσφαλῆ ἀποστολὴν τῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Κύριον τοῦ Ρεϊβενσγούδ εἰς τὴν αὐλὴν εἰς ἣν διέτριβε τότε.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἦτο ἀναγκαία ὅπως ἐννοήσωμεν τὴν μεταξὺ τῆς Μίς Ἄστον, τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ Βακλῶ διαφωνίαν, τὴν ὁποίαν διηγῆθημεν εἰς προηγούμενον κεφάλαιον.

Ἡ Λουκία ὁμοιάζε τότε ναύτην, ὅστις, κυματιζόμενος μεταξὺ τρικυμιώδους ὠκεανοῦ, προσκολλᾶται ὅπως σωθῆ εἰς ἀπλὴν σανίδα, αἰσθάνεται ὅτι αἱ δυνάμεις ἐγκαταλείπουσιν αὐτὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ εὐρίσκαται μεταξὺ βαθυτάτου σκότους διακοπτομένου μόνον ὑπὸ τῆς λάμπειας τῶν ἀστραπῶν, αἵτινες, συρίζουσαι, δεικνύουσιν εἰς αὐτὸν τὰς λευκὰς κορυφὰς τῶν κυμάτων ὑπὸ τὰ ὁποῖα μετὰ μικρὸν μέλλει νὰ βυθισθῇ.

Αἱ ἐβδομάδες καὶ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο· ἡ ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Ἰούδα, ἡ τελευταία προθεσμία τὴν ὁποίαν ἡ Λουκία εἶχεν ὀρίσει δι' ἐαυτήν, ἔφθασε, καὶ οὐδεμία ἐπιστολή ἢ εἶδησις ἐλήφθη ἀπὸ τὸν Ρεϊβενσγούδ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἡ ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Ἰουδα, ἡ προθεσμία τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἡ Λουκία προσδιώρισεν ὡς τὸν τελευταῖον ὅρον τῶν ἐλπίδων της, ἔφθασε, καὶ ὅμως, ὡς εἶπομεν, οὔτε ἐπιστολὴν ἔλαβεν οὐδὲ ἤκουσέ τι περὶ

τοῦ Ρεΐβενσγούδ. Πλὴν εἰδήσεις τοῦ Βακλῶ καὶ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ συντρόφου Κρεϊγεγγέλτ ἐλήφθησαν ἐγκαίρως· ἀμφότεροι ἔφθασαν τὴν πρῶταν ὅπως ἀποτελειώσωσι τὸ προταθὲν συνοικέσιον καὶ ὑπογράψωσι τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸν γάμον συμβολαίαι.

Ταῦτα εἶχον προετοιμάσθῃ μετὰ προσοχῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, διότι ἀπεφασίσθη ὅτι, ἕνεκα τῆς καταστάσεως τῆς υγείας τῆς Μις Ἄστον, ὅπως ἐλέγετο, οὐδεὶς ἄλλος θὰ ἦτο παρὼν, ἐκτὸς τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν καὶ τῶν μαρτύρων. Ἀπεφασίσθη πρὸς τούτοις ὅτι ὁ γάμος ἔμελλε νὰ τελεσθῇ τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ συμβολαίου, κατὰ πρότασιν τῆς Μιλαΐδης Ἄστον, θελούσης νὰ δοθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερος καιρὸς εἰς τὴν Λουκίαν ὅπως σκεφθῇ, μετανοήσῃ ἢ ἐπανεέλθῃ εἰς νέαν ἰσχυρογνωμοσύνην. Δὲν ὑπῆρχεν ὅμως οὐδὲν φαινόμενον τοιοῦτου κινδύνου. Ἡ Λουκία ἤκουσε πάσας τὰς προταθείσας διατάξεις μετὰ τῆς ἡσύχου ἀδιαφορίας τῆς ἀπελπισίας ἢ μᾶλλον μετ' ἀπαθείας προερχομένης ὑπὸ τῆς καταπιεζομένης καὶ ἡλιθίου καταστάσεως τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς. Καὶ εἰς τὸ ὀλίγον παρατηρητικὸν ὄμμα τοῦ Βακλῶ ἡ διαγωγὴ καὶ τὸ ἦθος αὐτῆς ἐδείκνυον ὅπως οὐδὲν περισσώτερον ἀποστροφὴν ἢ τὴν ἀρμόζουσαν εἰς πᾶσαν συνεσταλμένην νέαν· δὲν ἐδύνατο ὅμως καὶ νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ Λουκία συγκατετίθετο μᾶλλον εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν γονέων αὐτῆς καὶ ὅτι οὐδεμίαν εἶχε προσωπικὴν προτίμησιν ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἀφ' οὗ ὁ γυμφίος προσέφερε τὰς πρῶινὰς προσρήσεις, ἡ Μις Ἄστον ἔμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον μόνη· ἡ δὲ μήτηρ παρετήρησεν εἰς αὐτὴν ὅτι τὰ ἔγγραφα ἔπρεπε νὰ ὑπογραφῶσι πρὸ μεσημβρίας ὅπως ἀποβῇ ὁ γάμος εὐτυχῆς.

Ἡ Λουκία ἀφῆκε τὰς ὑπηρετίδας αὐτῆς νὰ τὴν ἐνδύσωσι κατὰ τὴν διάθεσίν των· αὐταὶ δὲ τὴν ἐστόλισαν λαμπρῶς. Τὸ φόρεμα αὐτῆς ἀνίστατο ἐκ λευκοῦ μεταξωτοῦ ὑφάσματος καὶ πολυτελῶν κοσμημάτων, ἡ δὲ κόμη της ἐκαλύφθη ὑπὸ ἀφθονίας ἀδαμάντων, τῶν ὁποίων ἡ λάμψις εὕρισκετο εἰς παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν νεκρικὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου καὶ τὴν ταραχὴν, ἣτις ἀπεικονίζετο εἰς τὸν πλανώμενον ὀφθαλμὸν της.

Μόλις ἐτελείωσεν ὁ στολισμὸς καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἐρρίκος ὅπως ὀδη-

γῆση τὴν παθητικὴν νύμφην εἰς τὴν ἐπίσημον αἴθουσαν, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ὑπογραφὴν τοῦ συμβολαίου.

— Ἠξέυρεις, ἀδελφὴ μου, εἶπε τὸ παιδίον, ὅτι χαίρομεν διότι ὑπανδρεύεσαι τὸν Βακλὼ τέλος πάντων ἀντὶ τοῦ Ρεϊβενσγοῦδ, ὁ ὁποῖος ὠμοιάζειν Ἰσπανὸν μεγιστάνα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤρχετο νὰ μᾶς κόψη τοὺς λαιμοὺς καὶ νὰ καταπατήσῃ τὰ σώματά μας. Καὶ χαίρομαι ὅτι ἡ μεγάλη θάλασσα μᾶς διαχωρίζει σήμερον, διότι ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω πόσον ἐφοβήθην ἔταξ τὸν ἐξέλαβα διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Σὶρ Μάλις, ἡ ὁποία κατέβη καὶ ἐπεριπάτει. Βίπέ με τὴν ἀλήθειαν δὲν χαίρεσαι καὶ σὺ ἀφ' οὗ τὸν ἐξεφορτώθης;

— Μὴ μὲ κάμνης ἐρωτήσεις, φίλτατε Ἑρρίκε, ἀπεκρίθη ἡ δυστυχὴς ἀδελφὴ του· ὀλίγα πράγματα δύνανται πλέον νὰ συμβοῦν εἰς τὸν κόσμον τοῦταν, τὰ ὁποῖα νὰ μὲ χαροποιήσουν ἢ νὰ μὲ λυπήσουν.

— Αὐτὰ λέγουν ἔλαι αἱ νέαι νύμφαι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· ὥστε μὴ καταβάλλεσαι, Λουκία, διότι μετὰ δώδεκα μῆνας πολὺ διαφορετικὰ θὰ μὲ ὀμιλῆς. . . Καὶ ἡξέυρεις ὅτι ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ παρὰ νυμφος καὶ θὰ περιπατῶ ἔμπροσθέν σου καὶ θὰ προπορεύωμαι ἀπὸ ἔλους τοὺς συγγενεῖς, τοὺς φίλους καὶ συμμάχους ἡμῶν καὶ τοῦ Βακλῶ, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔρχονται ἔφιπποι καὶ κατὰ τάξιν· καὶ θὰ φορῶ κόκκινον ἔνδυμα, πῖλον μὲ πτερὸν, ζώνην σπαθίου κεντημένην μὲ χρυσὸν καὶ *point d'Espagne* καὶ μάχαιραν ἀντὶ ξίφους· ἐγὼ προτιμῶ ξίφος ἀλλ' ὁ πατήρ μου δὲν θέλει κἄν νὰ τὸ ἀκούσῃ. Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἑκατὸν ἄλλα ἀκόμη θὰ φθάσουν ἀπόψε ἀπὸ τὴν Ἐδιμβούργην μὲ τὸν γέροντα Γίλβερτ καὶ μὲ τὰς ἡμιόνους. . . καὶ θὰ τὰ φέρω εὐθύς νὰ σὲ τὰ δεῖξω.

Τὴν πολυλογίαν τοῦ παιδιοῦ διέκοψεν ἡ εἴσοδος τῆς Μιλαΐδης Ἄστον, ἥτις, ἀνησυχοῦσα διότι ἡ Λουκία ἠργοπόρησεν ὀλίγον, ἤρχετο νὰ ἴδῃ τί συνέβαινε. Μειδιάσασα δὲ γλυκύτατα, ἔλαβε τὸν βραχιόνα τῆς Λουκίας καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου περιεμένετο ἀνυπομόνως.

Παρόντες μόνον ἦσαν ἐκεῖ ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, ὁ Συνταγματάρχης Δούγλας Ἄστον, ἐν μεγάλῃ στρατιωτικῇ στολῇ, ὁ Βακλῶ, μὲ ἔνδυμα γάμου, ὁ Κρεϊγγεγγέλτ, νεωστὶ ἐνδεδυμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν δι' ἐξόδων τοῦ προστάτου αὐτοῦ, καὶ καταφορτισμένος ὑπὸ πολυτελεῶν κοσμημάτων, καὶ ὁ Σεβ. Κ. Βιδβέντ, τῆς πα-

ρουσίας ἱερέως οὔσης ἀπαρχιτήτου εἰς τὰς αὐστηρὰς Πρεσβυτεριανὰς οἰκογενείας κατὰ πάσας τὰς ἐξαιρέτως ἐπισήμους περιστάσεις.

Οἶνος καὶ ἄλλα ποτὰ ἦσαν παρατεθειμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο καὶ τὰ ἐγγράφα ἔτοιμα πρὸς ὑπογραφήν. Ἀλλὰ, πρὶν ἀρχίσωσι τὴν ἐργασίαν ἢ πῖωσι δροισιστικόν τι, ὁ Κ. Βιδβέντ, ὑπακούων εἰς νεῦμα τοῦ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, προσεκάλεσε τοὺς παρρηρυσκομένους νὰ ἐνώσωσι τὰς εὐχὰς των εἰς προσευχὴν αὐτοσχέδιον, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου ἐπὶ τὸν μέλλοντα δεσμὸν μεταξὺ τῶν ἐντίμων προσώπων. Μετὰ τῆς ἀπλότητος τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἥτις ἐπέτρεπεν ἰσχυροὺς προσωπικοὺς αἰνιγμοὺς, ὁ ἱερεὺς προσηυχῆθη ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῆς πληγωμένης καρδίας ἐνὸς τῶν εὐγενῶν μερῶν, εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς συναινεσεως αὐτοῦ εἰς τὰς συμβουλάς τῶν ἐντίμων γονέων του καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεόν, ἐπειδὴ ἡ νέα ἐδείχθη εὐπειθὴς θυγάτηρ ἀκολουθήσασθαι τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ καὶ τιμῆσασθαι τοὺς γονεῖς της, νὰ χαρίσῃ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν τὴν ἐπαγγελθεῖσαν εὐλογίαν, μακροβιότητα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἀγαθὴν μερίδα εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν. Παρεκάλεσε πρὸς τούτοις αὐτὸν νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν νυμφίον ἀπὸ τῶν μωριῶν ἐκείνων, αἵτινες παρασύρουσι τοὺς νέους ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς γνώσεως, νὰ φωτίσῃ αὐτὸν ὅπως παύσῃ εὐχαριστοῦμενος εἰς συναναστροφὴν ματαίαν καὶ ἀνωφελῆ, τὴν τῶν ἐμπαικτῶν καὶ ἀσώτων καὶ τῶν ἐνδιατριβόντων εἰς ἀσελεγεῖς οἰνοποσίας (ἐνταῦθα ὁ Βακλῶ ἔνευσε πρὸς τὸν Κρεῖγεγγέλτ) καὶ διακόψῃ πᾶσαν σχέσιν μετὰ τῶν ἀμαρτωλῶν αὐτῶν. Ἀρμοδίᾳ εὐχὴ ὑπὲρ τοῦ Σὶρ Οὐίλλιαμ, τῆς Μιλαΐδης Ἄστον καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, ἐτελείωσε τὴν θρησκευτικὴν ταύτην παράκλησιν, ἥτις συμπεριελάμβανε τοιοῦτοτρόπως πάντα τὰ παρόντα πρόσωπα, ἐκτὸς τοῦ Κρεῖγεγγέλτ, τὸν ὁποῖον εἶναι πιθανὸν ὅτι ὁ ἐνάρετος ἱερεὺς θεώρησεν ἀπολέσαντα πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας.

Μετὰ ταῦτα ἤρχισαν τὸ ἔργον διὰ τὸ ὁποῖον εἶχον συνέλθει· ὁ Σὶρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον μετὰ νομικῆς ἐπισημότητος καὶ ἀκριθείας, ὁ υἱὸς αὐτοῦ μετὰ στρατιωτικῆς ἀφελείας, καὶ ὁ Βακλῶ, ὑπογράψας τὰ φύλλα ὅσον ταχύτερον ἠδυνήθη νὰ στρέψῃ αὐτὰ ὁ Κρεῖγεγγέλτ, ἐτελείωσε σφραγίσας τὸ κονδύλιον αὐτοῦ εἰς τοῦ ἀξιολογίου λοχαγοῦ τὸ νέον λαιμοδέτιον.

Ἐφθασε δὲ καὶ ἡ σειρά τῆς Μις Ἰαστον ἡ ἄγρυπνος αὐτῆς μήτηρ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὴν τράπεζαν. Προσπαθήσασα πρῶτον νὰ υπογράψῃ ἤρχισε νὰ γράφῃ μετὰ ξηροῦ κονδυλίου· ὅτε δὲ τῇ ἐγένετο ἡ παρατήρησις, προσεπάθησεν ἐπανειλημμένως, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ, νὰ βυθίσῃ αὐτὸ εἰς τὸ μέγα ἀργυροῦν μελανοδοχεῖον τὸ ὅποιον ἴστατο ἐνώπιόν της. Ἡ ἄγρυπνος ὁμῶς Μιλαΐδῃ Ἰαστον καὶ πάλιν ἔσπευσε νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν ταύτην. Εἶδον ἐγὼ αὐτὸς τὸ ἀπαίσιον συμβόλαιον καὶ παρετήρησα ὅτι εἰς τοὺς καθαρὸς χαρακτῆρας τοῦ ὀνόματος τῆς Λουκίας Ἰαστον, υπογεγραμμένου ἀνὰ πᾶσαν σελίδα, φαίνεται τρέμουσά τις ἀνωμαλία τῆς χειρὸς, δεικνύουσα τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας της κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἀλλ' ἡ τελευταία ὑπογραφή εἶναι ἀτελής, ἐσθραμένη καὶ κηλιδωμένη· διότι, ἐνῶ ἡ χεὶρ της κατεγίνετο νὰ χαράξῃ αὐτὴν, ἠκούσθη ὁ δρομαῖος ποδοβολητὸς ἵππου σταθέντος ἐνώπιον τῆς πύλης, τὸν ὅποιον διεδέχθησαν βήματα ἀνθρώπου εἰς τὴν εἴσοδον καὶ φωνὴ ἀποκινομένη ἐπιτακτικῶς εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἐμποδίσωσι τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης ὑπηρέτας. Τὸ κονδύλιον ἔπεσεν ἀπὸ τῶν δακτύλων τῆς Λουκίας, ἦτις, ἀφείσα ἀσθενῆ φωνὴν, ἀνέκραξεν·

— Ἦλθεν!... Ἐφθασεν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Μέλις ἡ Μις Ἰαστον ἀφῆκε τὸ κονδύλιον, καὶ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη καὶ ὁ Κύριος τοῦ Ρείβενσγουὺδ εἰσῆλθεν.

Ὁ Δόκαρτ καὶ ἄλλοις τισ ὑπηρέτης, οἵτινες μάτην προσεπάθησαν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν εἴσοδόν του, ἐστάθησαν ἀποροῦντες καὶ ἀκίνητοι εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας· ἡ δὲ ἀπορία αὐτῶν ἐν ἀκαρεῖ διεδόθη εἰς ἅπαντας τοὺς ἐν τῇ ἐπισήμῳ αἰθούσῃ εὕρισκομένους. Ἡ τοῦ Συνταγματάρχου Δούγλας Ἰαστον ἦτο μεμιγμένη μετὰ ἀγανακτήσεως, ἡ τοῦ Βακλῶ ἐξεφράζετο ὑπὸ προσπεποιημένης καὶ ὑπερηφάνου ἀδιαφορίας, οἱ δὲ λοιποὶ, καὶ αὐτὴ ἡ Μιλαΐδῃ, ἴσταντο ἀκίνητοι δεικνύοντες φόβον, ἐνῶ ἡ Λουκία ἐφαίνετο ἀπολιθωθεῖσα ὑπὸ τῆς αἰωνιδίας ταύτης ἐμφανίσεως. Καὶ ἀληθῶς ἡ ἐμφάνισις αὕτη ὁμοία-

ζεν ὀπτασίαν, διότι ἡ Ρεϊβενσγούδ ἐφαίνετο μᾶλλον νεκρὸν ἢ ζῶν πλάσμα.

— Σταθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἀπέναντι τῆς τραπέζης, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἡ Λουκία ἐκάθητο, ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῆς, ὡς ἂν ἦτο μόνη εἰς τὴν αἴθουσαν, βλέμματα βαθεῖαν λύπην καὶ μεγίστην ὀργὴν ἐκφράζοντα. Ὁ βαθύχρους ἐπενδύτης του, μετατεθεὶς ἐκ τοῦ ἐνὸς ὤμου, ἐκρέματο ἐξ ἐνὸς μέρους μόνον, παρουσιάζων εὐρείας πτυχᾶς ἰσπανικοῦ μανδύου. Τὸ λοιπὸν μέρος τῆς πολυτελοῦς ἐνδυμασίας του ἦτο καταβεβορβορωμένον καὶ ἠφανισμένον ἕνεκα τοῦ ταξιδίου καὶ τῆς ἐσπευσμένης ἰσπασίας· ἔφερε δὲ ξίφος καὶ πιστόλια. Ὁ καλύπτων τὸ μέτωπόν του πῖλος, τὸν ὁποῖον εἰσελθὼν δὲν ἀπέβαλε, συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ φαίνωνται ἔτι μελαγχολικώτερα τὰ κατηφῆ αὐτοῦ χαρακτηριστικά, ἅτινα, ἐξασθετισθέντα ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἀλλοιωθέντα ὑπὸ μακρᾶς ἀσθενείας, προσέθετον εἰς φυσιογνωμίαν φύσει ὀπωσοῦν αὐστηρὰν καὶ υπερήφανον, ἀγρίαν καὶ σχεδὸν θηριώδη ἔκφρασιν. Ἡ λυτὴ κόμη του, μέρος τῆς ὁποίας ἐφαίνετο ὑπὸ τὸν πῖλον, καὶ τὸ ἀκίνητον καὶ ἀπλανὲς βλέμμα του ἔδιδον εἰς τὴν κεφαλήν του μορφὴν μᾶλλον μαρμαρίνου ἀγάλματος ἢ ζῶντος ἀνθρώπου. Δὲν προσέφερε δὲ οὐδὲ λέξιν καὶ σιωπῇ ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπὶ πλείονα τῶν δύο λεπτῶν.

Ἀλλ' ἡ Μιλαιδῆ Ἄστον, ἥτις κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἶχε κατορθώσει νὰ ἀναλάβῃ τὴν φυσικὴν αὐτῆς τόλμην, διέκοψε τὴν σιωπὴν, εἰπούσα ὅτι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ποία ἦτο ἡ αἰτία τῆς βιαίας ταύτης εἰσόδου.

— Αὕτη εἶναι ἡ ἐρώτησις, κυρία, εἶπεν ὁ Σόλτος, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἔχω μᾶλλον τὸ δικαίωμα νὰ κάμω. ... Καὶ πρέπει νὰ παρακαλέσω τὸν Κύριον τοῦ Ρεϊβενσγούδ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ἐκεῖ ὅπου θὰ δυνήθῃ νὰ μὲ ἀπαντήσῃ ἐν ἀνέσει.

Ὁ δὲ Βακλῶ ὑπέλαβεν εἰπὼν·

— Οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον δύναται νὰ μὲ διαφιλονεικήσῃ τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω ἐξήγησιν ἀπὸ τὸν Κύριον τοῦ Ρεϊβενσγούδ περὶ τῆς διαγωγῆς του. Κρείτεγγέλτ, προσέθετο ταπεινῇ τῇ φωνῇ, τί διάβολον ἔχεις καὶ στέμσαι ἀκίνητος ὡς ἂν ἔβλεπες φάντασμα; Φέρε με τὸ ξίφος μου.

— Δὲν θὰ πραιτηθῶ εἰς κανένα, εἶπεν ὁ Συνταγματάρχης Σόλτ.

τος Ἄστον, τὸ δικαίωμά μου νὰ ζητήσω ἱκανοποίησιν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, διὰ τὴν μοναδικὴν ταύτην προσβολὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὴν οἰκογένειάν μου.

— Ἐχετε ὑπομονὴν, κύριοι, ἀπεκρίθη ὁ Φείβενσγούδ στραφεὶς αὐστηρῶς πρὸς αὐτούς καὶ σείων τὴν χεῖρά του ὡς ἂν ἤθελε νὰ ἐπιβάλη σιωπὴν εἰς τὴν ἑριδᾶ των. Ἄν καὶ σεῖς ἐβαρύνθητε τὴν ζωὴν σας ὅσον καὶ ἐγώ, θὰ εὔρω καὶ καιρὸν καὶ τόπον διὰ νὰ ἐκθέσω τὴν ἐδικὴν μου μὲ τὸν ἓνα ἐξ ὑμῶν ἢ καὶ μὲ τοὺς δύο. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως δὲν ἔχω καιρὸν διὰ τὰς φιλονεικίας φλυάρων.

— Φλυάρων! ἀνέκραξεν ὁ Συνταγματάρχης Ἄστον σύρων τὸ ξίφος του, ἐνῶ ὁ Βακλώ ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς ἐκείνου τὸ ὁποῖον ὁ Κρεῖγγεלט τῷ ἔφερεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, φοβηθεὶς διὰ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἔδραμε μεταξὺ τοῦ νέου καὶ τοῦ Φείβενσγούδ λέγων·

— Γιέ μου, σὲ προστάζω... Βακλώ, σὲ παρακαλῶ... ἡσυχάσετε· ἀπαιτῶ εἰρήνην ἐν ὀνόματι τῆς Βασιλείσης καὶ τοῦ νόμου!

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ὁ Κ. Βιδθὲντ προχωρήσας ἐπίσης καὶ τὰς χεῖρας ἔχων ἀνεγειρομένους μεταξὺ τοῦ Βακλώ, τοῦ Συνταγματάρχου καὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ὀργῆς αὐτῶν. Ἐν ὀνόματι ἐκείνου ὅστις ἔφερε τὴν εἰρήνην εἰς τὸν κόσμον, καὶ τὴν ἀγάπην εἰς τοὺς ἀνθρώπους, σὰς παρακαλῶ... σὰς καθικετεύω... ἵνα σὰς προστάττω νὰ παύσετε πᾶσαν βίαν ὃ εἰς ἐναντίον τοῦ ἄλλου! Ὁ Θεὸς μισεῖ τὸν αἰμοβόρον ἄνθρωπον... ὅστις μάχαιραν δώσει, μάχαιραν θὰ λάβῃ.

— Μήπως μὲ ἐκλαμβάνετε διὰ σκύλλον, κύριε, εἶπεν ὁ Σόλτος στραφεὶς ἀγρίως πρὸς αὐτὸν, ἢ διὰ κτῆνος χειρότερον αὐτοῦ, καὶ νομίζετε ὅτι θὰ ὑποφέρω τὴν ὕβριν ταύτην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου;... Ἄφες με νὰ ὑπάγω, Βακλώ! Ὅθι μὲ δώσει λόγον, ἢ, μὰ τὸν οὐρανὸν, θὰ τὸν φονεύσω ἐκεῖ ὅπου στέκεται!

— Οὔτε θὰ τὸν ἐγγίσης ἐδῶ, εἶπεν ὁ Βακλώ· ἄλλοτε ἔσωσε τὴν ζωὴν μου, καὶ αὐτὸς ὁ διάβολος ἂν ἤρχετο νὰ πάρῃ καὶ σὲ, καὶ τὴν οἰκογένειαν, καὶ τὸν πύργον, κανεὶς δὲν θὰ τὸν προσβάλλῃ αἰφνιδίως.

Τὰ πάθη τῶν νέων ἀντιτασσόμενα τοιοῦτοτρόπως ἔδωκαν καιρὸν εἰς τὸν Φείβενσγούδ νὰ ἀνακράξῃ μὲ φωνὴν αὐστηρὰν καὶ σταθερὰν·

— Σιωπὴ! Ὅστις ἀληθῶς ζητεῖ τὸν κίνδυνον, ἄς ἔχῃ ὑπομονὴν

καὶ θὰ εὕρῃ αὐτὸν εἰς τὸν ἀρμόζοντα καιρὸν· τὸ ἔργον μου ἐδῶ θὰ τελειώσῃ ἐντὸς ὀλίγου. . . Τοῦτο εἶναι τὸ γράψιμόν σας, κυρία; προσέθηκε μετὰ γλυκυτέρας φωνῆς καὶ παρουσιάζων εἰς τὴν Κ. Λουκίαν Ἄστον τὴν τελευταίαν τῆς ἐπιστολὴν.

Τρέμων « ναι » ἤκούσθη ὑπεκφυγὸν μᾶλλον τὰ χεῖλη τῆς ἢ προσφερθὲν οἰκειοθελῶς ὡς ἀπάντησις.

— Καὶ τοῦτο εἶναι ἐπίσης γράψιμόν σας; ἥρώτησε πάλιν ὁ Ἐδγὰρ δείξας εἰς αὐτὴν τὸν ἀμοιβαῖον ἀρραβῶνά των.

Ἡ Λουκία ἐσιώπα. Φρίκη καὶ ἄλλο τι αἰσθημα ἔτι ἰσχυρότερον καὶ πλεόν συγκεχυμένον τοσοῦτον ἐτάραττε τὸν νοῦν αὐτῆς, ὥστε εἶναι πιθανώτατον ὅτι σχεδὸν δὲν ἐνόησε τὴν ἐρώτησιν ἥτις τῇ ἐγινεν.

— Ἄν σκοπεύετε, κύριε, εἶπεν ὁ Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον νὰ στηρίξετε νομιμὸν τινα ἀπαίτησιν ἐπὶ τοῦ χάριτος τούτου, μὴ περιμένετε νὰ λάβετε μηδεμίαν ἀπάντησιν εἰς ζήτημα ἐξώδικον.

— Σίρ Οὐίλλιαμ Ἄστον, εἶπεν ὁ Ρέιβενσγούδ, σᾶς παρακαλῶ καὶ σᾶς καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντάς με νὰ μὴ ἐκλάβετε ἄλλως πῶς τὸν σκοπὸν μου. Ἄν ἡ Μίς Ἄστον οἰκειοθελῶς ἐπιθυμῇ τὴν ἀκύρωσιν τῶν ὑποσχέσεών μας, ὅπως τὸ γράμμα τῆς φαίνεται ὑποδεικνύον, . . . δὲν ὑπάρχει μαραμένον φύλλον, συρόμενον ἀπὸ τὸν φθινοπωρινὸν ἀέρα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον νὰ ἔχη ὀλιγωτέραν ἀξίαν δι' ἐμέ. Πλὴν πρέπει νὰ ἀκούσω, καὶ θὰ ἀκούσω, τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. ἄνευ αὐτῆς τῆς ἱκανοποιήσεως δὲν θὰ ἀναχωρήσω ἀπ' ἐδῶ. Δύνασθε νὰ μὲ φρονεύσετε, διότι εἶσθε πολλοί· πλὴν εἶμαι ὠπλισμένος. . . ἀπληπισμένος, καὶ δὲν θὰ ἀποθάνω πρὶν ἐκδικηθῶ ἀρκούντως. Αὕτη εἶναι ἡ ἀπόφασίς μου, ἐκλάβετε αὐτὴν ὅπως ἐπιθυμεῖτε. Θὰ ἀκούσω τὴν ἀπόφασίν σας ἀπὸ αὐτὰ τὰ χεῖλη σας, ἀπ' αὐτὴν μόνην, καὶ ἄνευ μαρτύρων θὰ τὴν ἀκούσω! Τώρα, ἐκλέξατε. Εἶπε καὶ ἀνέσυρε διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς τὸ ξίφος αὐτοῦ, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἔλαβε πιστόλιον, ἀνεβίβασε τὸν λύκον καὶ ἔστρεψεν ἀμφότερα πρὸς τὸ ἔδαφος. Ἐκλέξατε ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ ἰδῆτε τὴν αἴθουσαν ταύτην πλημμυροῦσαν αἵματα, ἢ ἂν μὲ ἐπιτρέπετε νὰ λάβω μὲ τὴν μνηστὴν μου τὴν ἀποφασιστικὴν ταύτην συνέντευξιν τὴν ὁποίαν καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς πατρίδος οἱ νόμοι μὲ δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσω.

Ἄπαντες ἐταράχθησαν ἀκούσαντες τὸν ἦχον τῆς φωνῆς αὐτοῦ

καὶ ἰδόντες τὴν ἀποφασιστικὴν πράξιν ἣτις συνώδευσεν αὐτὴν διότι ἡ κραυγὴ τῆς ἀληθοῦς ἀπελπισίας σπανίως δὲν ἐπιβάλλει σιωπὴν εἰς τὰ ὀλιγώτερον ἐνεργητικὰ πάθη, τὰ ὁποῖα καταπολεμοῦσιν αὐτὴν. Ὁ ἱερεὺς πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον εἰπών·

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ δέχθητε πρότασιν εἰρήνης γινομένην ὑπὸ τοῦ ταπεινοτέρου τῶν δούλων του. Ὁ ἔντιμος κύριος ζητεῖ πράγμα τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ ἐπιβάλλῃ αὐτὸ διὰ βίας, δὲν εἶναι ἐντελῶς ἄδικον. Ἐπιτρέψατε εἰς αὐτὸν νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς Κυρίας Λουκίας ὅτι ἐθεώρησε χρέος της νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν θέλησιν τῶν γονέων της, καὶ μετενόησε διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόσχεσίν της· ἀφ' οὗ δὲ βεβαιωθῆ περὶ τούτου θὰ ἀναχωρήσῃ ἐν εἰρήνῃ, θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκόν του καὶ δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλῇ πλέον. Ἀλλοίμονον! τὰ ἁμαρτήματα τοῦ ἀρχαίου Ἄδαμ ἀναφαίνονται ἰσχυρῶς εἰς τοὺς ἀπογόνους του. . . Βεβαίως πρέπει ἔτι μᾶλλον νὰ συγχωρῶμεν αὐτὰ εἰς ἐκείνους, οἵτινες, ὄντες εἰσέτι ἐρεθισμένοι ὑπὸ τῆς πικρίας καὶ τῆς ἀδικίας, σύρονται ὑπὸ τοῦ ἀκαταβλήτου χειμάρρου τῶν ἐγκοσμίων παθῶν! Ἐπιτρέψατε λοιπὸν εἰς τὸν Κύριον τοῦ Ρεῖβενσγούδ νὰ λάβῃ τὴν συνέντευξιν διὰ τὴν ὁποῖαν ἐπιμένει. Τοῦτο θὰ λυτήσῃ μόνον ὀλίγον τὴν εὐγενῆ νέαν· ἀλλὰ τί σημαίνει ἀφ' οὗ ἡ πίστις ἐδόθη πλέον ἀμετάτρεπτος εἰς τὸν ὑπὸ τῶν γονέων της ἐκλεχθέντα; Ἐπιτρέψατε νὰ γίνῃ τοῦτο· εἶναι καθήκον μου νὰ σᾶς προτρέψω νὰ συγκατατεθῆτε, ἐντιμότετοι, εἰς τὴν εἰρηνικὴν μου ταύτην πρότασιν.

— Ποτέ! ἀπεκρίθη ἡ Μιλαιδὴ Ἰστον, τῆς ὁποίας ἡ ἀργὴ ὑπερηνίκησε τὴν πρῶτην ἔκπληξιν καὶ τὸν φόβον· ποτὲ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲ θὰ ὀμιλήσῃ ἰδιαιτέρως μὲ τὴν θυγατέρα μου, μὲ τὴν μηστήν ἄλλου! Ὅστις θέλει ἄς ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου τούτου· ἐγὼ ὅμως θὰ μείνω ἐδῶ! Δὲν φοβοῦμαι οὔτε τὴν βίαν οὔτε τὰ ὄπλα του, ἂν καὶ τινες φέροντες τὸ ὄνομά μου, προσέθετο ρίψασα βλέμμα ἐπὶ τοῦ Συνταγματάρχου Ἰστον, φαίνονται ὅτι ταράττονται ὑπὸ τῆς θέας αὐτῶν.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς, μὴ προσθέτετε ἔνχυσμα εἰς τοὺς δαυλοὺς. Ὁ Κύριος τοῦ Ρεῖβενσγούδ δὲν δύναται, εἶμαι βέβαιος, νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν παρουσίαν σας ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας τῆς Κυρίας Λουκίας καὶ

τὰ μητρικά σας χρέη. Καὶ ἐγὼ θὰ μείνω, ἴσως τὰ λευκὰ μαλλία μου συντελέσουν εἰς τὴν εἰρήνην.

— Εἴσθε ἐλεύθερος νὰ μείνετε, κύριε, εἶπεν ὁ Ρεΐβενσγούδ καὶ εὐχαρίστως συγκατατίθεμαι νὰ μείνη καὶ ἡ Μιλαιΐδη Ἐστον ἂν τὸ θεωρῆ πρέπον· ἀλλὰ πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἀναχωρήσουν.

— Ρεΐβενσγούδ, εἶπεν ὁ Συνταγματάρχης Ἐστον, πλησιάσας αὐτὸν ἐξερχόμενος, ἐντὸς ὀλίγου θὰ μὲ δώσῃς λόγον περὶ τούτου.

— Ὅταν θέλῃς, ἀπεκρίθη ὁ Ρεΐβενσγούδ.

— Πλὴν ἐγὼ, εἶπεν ὁ Βακλὼ ὑπομεδιάσας, ἔχω ἀρχαιότεραν αἴτησιν, αἴτησιν ἣτις δὲν εἶναι μόνον σημερινή.

— Τακτοποιήσετε τὰ πάντα ὅπως θέλετε, εἶπεν ὁ Ρεΐβενσγούδ· ἀφήσατέ με μόνον αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐν εἰρήνῃ, καὶ αὔριον δὲν θὰ ἔχω εὐχαριστοτέραν ἐργασίαν εἰς τὸν κόσμον ἢ νὰ σᾶς δώσω τὴν ἰκανοποίησιν τὴν ὁποίαν ζητεῖτε.

Οἱ ἄλλοι πάντες ἐξῆλθον· μόνος ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ. ἐβράδυνεν ἔτι.

— Κύριε τοῦ Ρεΐβενσγούδ, εἶπε μὲ φωνὴν διαλλακτικὴν, νομίζω ὅτι δὲν σᾶς ἔδωκα αἰτίαν νὰ φερθῆτε τόσο σκανδαλωδῶς καὶ ὑβριστικῶς πρὸς τὴν οἰκογένειάν μου. Ἄν θέλετε νὰ βάλετε τὸ ξίφος σας εἰς τὴν θήκην του καὶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε εἰς τὸ δωμάτιόν μου, θὰ σᾶς ἀποδείξω διὰ τῶν πλέον καταπειστικῶν ἐπιχειρημάτων, πόσον ἀνωφελῆς εἶναι ἡ παρούσα ἀνώμαλος διαγωγή σας . . .

— Αὔριον, κύριε, αὔριον, θὰ σᾶς ἀκούσω ὅσον θέλετε· ἡ σημερινὴ ἡμῶς ἡμέρα εἶναι ἀφιερωμένη εἰς ἱερὰν ὑπόθεσιν, ὑπέλαβεν ὁ Ρεΐβενσγούδ, δεικνύων τὴν θύραν. — Καὶ ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ. ἐξῆλθε πάραυτα.

Ὁ Ἐδγάρ, κρύψας τὸ ξίφος, καταβιβάσας τὸν λύκον τοῦ πιστολίου καὶ θέσας αὐτὸ εἰς τὴν θήκην του, ἐπορεύθη ἀταράχως πρὸς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐκλείδωσεν αὐτὴν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του, ἐξέβαλε τὸν πῖλόν του καὶ, ἀτενίζων τὴν Λουκιάν μετὰ βλεμμάτων τῶν ὁποίων ἢ πρὸ μικροῦ θρασύτης κατεβλήθη ὑπὸ ἐκφράσεως θλίψεως, ἀπέσυρεν ἀπὸ τοῦ προσώπου αὐτοῦ τὴν ἀτακτον κόμην του καὶ εἶπε·

— Μὲ γνωρίζετε, Κυρία Ἐστον ; . . . εἶμαι ἀκόμη ὁ Ἐδγάρ Ρεΐβενσγούδ.

Ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἐσιώπα ὁ νέος ἐξηκολούθησε μετ' αὐξανούσης ἁρμῆς·

— Ναι, ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη ὁ Ἐδγάρ Ρεΐβενσγούδ, ἐκείνος ὁ ὁποῖος,

διὰ τὴν ἀγάπην σου, ἐλήσμωνησε τοὺς ὄρκους οἵτινες τὸν ἠνάγκαζον νὰ ζητήσῃ ἐκδίκησιν διὰ τὴν προσβεβλημένην τιμὴν του. Εἶμαι ἐκεῖνος ὁ Ρείβενσγούδ ὅστις χάριν σου ἐσυγχώρησεν, ὄχι, ἐσφιγξέ φιλικῶς τὴν χεῖρα τοῦ καταπιεστοῦ καὶ λαφυραγωγοῦ τῆς οἰκογενείας του . . . τοῦ ὑβριστοῦ καὶ δολοφόνου τοῦ πατρὸς του!

— Ἡ κόρη μου, ὑπέλαβεν ἡ Μιλαΐδην Ἰστον, δὲν ἀμφισβητεῖ τὴν ταυτότητα τοῦ προσώπου σας· τὸ δηλητήριον τῆς παρουσίας ὁμιλίας σας εἶναι ἀρκετὸν νὰ τῇ ἀνεθυμίσῃ ὅτι ὁμιλεῖ μετὰ τοῦ θανασίμου ἐχθροῦ τοῦ πατρὸς της.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ ἔχετε ὑπομονὴν, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Ρείβενσγούδ, τὴν ἀπάντησίν μου πρέπει νὰ λάβω ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς κυρίας. . . . Καὶ πάλιν σὰς λέγω, Κυρία Λουκία Ἰστον, εἶμαι ἐκεῖνος ὁ Ρείβενσγούδ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόσατε τὴν ἱεράν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποῖαν τόρα ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀποσύρετε καὶ νὰ ἀκυρώσετε.

Τὰ κάτωγρα χεῖλη τῆς Λουκίας μόλις ἠδυνήθησαν νὰ τραυλίσωσι τὰς λέξεις·

— Ἡ μήτηρ μου μέ. . . .

— Λέγει τὴν ἀλήθειαν, Κύριε, ὑπέλαβεν ἡ Μιλαΐδην Ἰστον· ἐγὼ ἤμην ἐκεῖνη ἥτις, ἐγκρινομένη καὶ ὑπὸ τῶν θείων καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων νόμων, συνεβούλευσα καὶ συνέτρεξα αὐτὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ δυστυχητὴ καὶ παράφορον ὑπόσχεσιν, καὶ νὰ ἀκυρώσῃ αὐτὴν διὰ τῆς ἐγκρίσεως αὐτῆς τῆς Βίβλου.

— Τῆς Βίβλου! ἀνέκραξε περιφρονητικῶς ὁ Ρείβενσγούδ.

— Ἀναγνώσατε εἰς αὐτὸν τὸ κείμενον, εἶπεν ἡ Μιλαΐδην Ἰστον ἐπικαλουμένη τὸν ἱερέα, διὰ τοῦ ὁποίου σεῖς ὁ ἴδιος, μετὰ σπουδαίαν σκέψιν, ἐκηρύξατε ἄκυρον τὸν δεσμὸν αὐτὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ βίαιος οὗτος ἄνθρωπος τοσοῦτον ἐπιμένει.

Καὶ ὁ ἱερεὺς ἐκβλῶν ἐκ τοῦ κόλπου τὴν Βίβλον ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς·

« Ἐὰν δὲ γυνὴ εὐξῆται εὐχὴν Κυρίῳ, ἢ ὀρίσῃται ὀρισμὸν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἐν τῇ νεότητι αὐτῆς, καὶ ἀκούσῃ ὁ πατήρ αὐτῆς τὰς εὐχὰς αὐτῆς, καὶ τοὺς ὀρισμοὺς αὐτῆς οὐδ' ὠρίσατο κατὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς, καὶ παρασιωπήσῃ αὐτῇ αὐτῆς ὁ πατήρ, καὶ στήσονται πᾶσαι αἱ εὐχαὶ αὐτῆς, καὶ πάντες οἱ ὀρισμοὶ οὐδ' ὠρίσατο κατὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς, μένουσιν αὐτῇ. »

— Λοιπὸν μήπως δὲν συνέβη τοῦτο καὶ εἰς ἡμᾶς ; ὑπέλαβεν ὁ Ρεΐβενσγούδ.

— Ἔχετε ὑπομονήν, νέε, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς καὶ ἀκούσατε τὴν συνέχειαν τοῦ ἱεροῦ κειμένου.

« Ἐὰν γὰρ ἐλθῶν ἀναρεύσῃ ὁ πατήρ αὐτῆς αὐτῇ, ἢ ἂν ἡμεῖρα ἀκούσῃ πάσας τὰς εὐχὰς αὐτῆς καὶ τοὺς ὀρισμοὺς αὐτῆς οὐδ' ὠρίσατο κατὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς, οὐ στήσονται καὶ Κύριος καθαριεῖ αὐτήν, ὅτι ἀνέρευσε ὁ πατήρ αὐτῆς αὐτῇ. »

— Λοιπὸν, ἀνέκραξεν ἀγρίως καὶ θριαμβεύουσα ἡ Μιλαΐδη Ἄστον, μήπως δὲν συνέβη καὶ εἰς ἡμᾶς τοῦτο ; Δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν θέσιν περὶ τῆς ὁποίας ὀμιλεῖ ἡ ἱερὰ Βίβλος ; Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οἱ γονεῖς τῆς Λουκίας ἔμαθον τὴν ὑπόσχεσιν ἢ τὸν ὄρκον διὰ τοῦ ὁποίου συνέδεε τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ἀπεδοκίμασαν αὐτὴν ῥητῶς, καὶ εἰδοποίησαν αὐτὸν ἐγγράφως περὶ τῆς ἀποφάσεώς των ἐναντίον του ;

— Οὕτω θὰ τελειώσουν τὰ πάντα ; εἶπεν ὁ Ρεΐβενσγούδ ἀτενίζων τὴν Λουκίαν. Ἐπιθυμοῦμε νὰ ἀρνηθῆς τὴν πίστιν τὴν ὁποίαν με ὠρίσθης, τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἰδίας θελήσεώς σου, τὰ αἰσθήματα τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης, δι' ἕνα ἄθλιον καὶ ὑποκριτικὸν σοφισμὸν ;

— Ἀκούσατέ τον ! ἀνέκραξεν ἡ Μιλαΐδη Ἄστον στραφείσα πρὸς τὸν ἱερέα, ἀκούσατε πῶς βλασφημεῖ !

— Ὁ Θεὸς συγχωρήσοι αὐτὸν, εἶπεν ὁ Κ. Βιδθόντ, καὶ φωτίσοι τὴν ἀμάθειαν αὐτοῦ !

— Ἄκουσε τί ἐθυσιάσα διὰ σέ, εἶπεν ὁ Ρεΐβενσγούδ ἀποτεινόμενος πάντοτε πρὸς τὴν Λουκίαν, πρὶν ἢ ἐπικυρώσῃς ὅ,τι ἐπράχθη ἐν ὀνόματί σου. Ματαιίως μετεχειρίσθησαν τὴν τιμὴν ἀρχαίας οἰκογενείας, τὰς προτροπικὰς συμβουλὰς τῶν καλλιτέρων φίλων μου ὅπως μεταβάλλωσι τὴν ἀπόφασίν μου· οὔτε τὰ ἐπιχειρήματα τῆς φρονήσεως, οὔτε οἱ ἀπαίσιοι οἰωνοὶ τῶν προλήψεων κατώρθωσαν νὰ κλονήσωσι τὴν πίστιν μου. Αὐτοὶ οἱ νεκροὶ ἠγέρθησαν ὅπως με προτρέψωσι νὰ σὲ λησμονήσω, ἀλλ' αἱ προτροπαὶ των κατεφρονήθησαν. Εἶσαι λοιπὸν ἐτοίμη νὰ καταπληγώσῃς τὴν καρδίαν μου διότι ἐφάνη πιστὴ, μεταχειριζομένη κακὰ τὰ ὄπλα τὰ ὅποια ἡ ἄφρων ἐμπιστοσύνη μου ἀνέθεσεν εἰς τὰς χεῖράς σου ;

— Κύριε τοῦ Ρεΐβενσγούδ, εἶπεν ἡ Μιλαΐδη Ἄστον, ἐκάμετα

Και ἡ Κυρία Λουκία Ἄστον, ἡ ὁποία ἦτο τόσον ὑπερήφανος καὶ δυση-
ρεστεῖτο ὅταν τιμια γυναικα τὴν ἐπλησίαζε! . . . τώρα καὶ βαθρακὸς
νὰ καθήσῃ εἰς τὸ νεκροκράββατόν της δὲν θὰ ἤμπορῇ νὰ παραπονεθῇ
ἂν φωνάζῃ. Καὶ ἡ Μιλαΐδη Ἄστον ἔχει τώρα ἀναμμένην φωτιὰν τῆς
κολάσεως εἰς τὸ στήθος της. Καὶ τὸν Σίρ Οὐίλλιαμ μετὴν κρεμάλαν,
τὴν πίσσαν καὶ τὰς ἀλυσίδας, μετὰς ὁποίας ἐφόβιζε τὰς μαγίσσας,
πῶς θὰ τὸν φανοῦν τώρα τὰ μάγια τῆς οἰκογενείας του;

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθινόν, ἐτραύλισεν ἡ παραλυτικὴ σιβύλλη, ὅτι
ἡ νύμφη ἐσύρθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ὅτι τὴν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν
γωνιὰν τὰ δαιμόνια, καὶ ὅτι αὐτὰ κατέσχισαν τὸ πρόσωπον τοῦ
γαμβροῦ μετὰ τὰ νύχιά των;

— Τί σὲ μέλει ἂν ἦναι ἀληθινόν, εἶπεν ἡ Αἴλσυ Γουρλαί· τοῦτο
μόνον ἠξέυρω, ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν ἦτο φυσικὸν παιγνίδι, καὶ αὐτὸ
τὸ γνωρίζουν καλὰ σήμερον οἱ λόρδοι καὶ αἱ μιλαΐδαι.

— Ἀλλὰ σὺ, ἡ ὁποία ἠξέυρεις ὅλα τόσον καλά, εἰπέ με, ἠρώτησεν
ἡ Ἄννα Οὐίννη, εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ Σίρ Μαλὶς Ρεΐθενσγούδ
κατέβη μόνη εἰς τὴν αἵθουσαν καὶ τοὺς κατετρόμαξεν ὅλους;

— Ὄχι, ὄχι· ἀπεκρίθη ἡ Αἴλσυ· δὲν κατέβη μόνη της, ἀλλ' ἦτον
εἰς τὴν αἵθουσαν καὶ ἠξέυρω καλὰ ποῖος τὴν ἔβαλεν ἐκεῖ διὰ νὰ τοὺς
προειδοποιήσῃ ὅτι ἡ ὑπερηφάνειά των θὰ ἐτιμωρεῖτο. Ἀλλ' ἀκόμη
δὲν ἐτελείωσαν ὅλα, συντρόφισσαί μου, θὰ ἰδοῦν καὶ ἄλλα . . . ἴδετε
δώδεκα πενθηφόρους, μετὰ μαύρην σκέπην καὶ ἐπανωφόριον, οἱ ὁποῖοι
εἶναι τώρα ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας ὑποῦ ἐμβῆκαν δύο δύο;

— Τί με ἔμελε νὰ τοὺς μετρήσω; εἶπεν ἡ μία τῶν γραιῶν.

— Ἐγὼ ὅμως τοὺς ἐμέτρησα, ὑπέλαβεν ἡ ἄλλη, μετὸν ζήλον ἀν-
θρώπου διὰ τὸν ὁποῖον τὸ θέαμα ἐκεῖνο ἦτο τοσοῦτον σπουδαῖον,
ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀδιαφορήσῃ καὶ εἰς τὸ παραμικρόν.

— Ἀλλὰ δὲν εἴδετε, εἶπεν ἡ Αἴλσυ θριαμβεύουσα διὰ τὴν ὑπερο-
χήν της, ἀλλὰ δὲν παρετηρήσατε ὅτι εἶναι μεταξὺ των καὶ ἓνας δέ-
κατος τρίτος τὸν ὁποῖον αὐτοὶ δὲν γνωρίζουν, καὶ, ἂν αἱ ἀρχαῖαι πα-
ροιμίαι ἦναι ἀληθιναι, ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ὅλους δὲν θὰ μείνῃ πολὺν και-
ρὸν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἀλλὰ ἄς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, φίλαι μου, διὰ
νὰ μὴ μᾶς κατηγορήσουν ὅτι ἡμεῖς ἐφέραμεν τὸ κακόν· διότι πολλὰ
κακὰ θὰ πάθουν ἀκόμη καὶ κἀνὲν καλόν.

— Τοιοῦτοτρόπως, κρίζουσαι ὡς κόρακες προβλέποντες λοιπὸν, αἱ
τρεῖς ἀπαίσιαι σιβύλλαι ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ νεκροταφείου.

Καὶ ἀληθῶς, οἱ πενθοῦντες ἀνεκάλυψαν, ὅτε ἐτελείωσεν ἡ νεκρική τελετὴ, ὅτι εὗρίσκετο μεταξὺ αὐτῶν εἰς πλεόντων προσκληθέντων καὶ διεκοίωσαν πρὸς ἀλλήλους τὴν παρατήρησιν ταύτην. Πάντες ὑπώπτευσαν ἄνθρωπὸν τινα ὅστις, περιβεβλημένος ὡς καὶ οἱ ἄλλοι πένθιμον ἐπενδύτην, ἐστηρίζετο, σχεδὸν ἀνάισθητος, ἐπὶ στήλης τινὸς τοῦ νεκρικοῦ νάρθηκος. Οἱ συγγενεῖς ψιθυρίζοντες ἐξέφραζον ἀπορίαν καὶ δυσκρέσειαν διότι ἔβλεπον ἄγνωστον μεταξὺ των, ὅτε ὁ Συνταγματάρχης Ἄστον, ὅστις, ἀπόντος τοῦ πατρὸς, ἦτο τὸ κύριον πρόσωπον τῆς κηδείας, ὑπολαβὼν εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Γνωρίζω ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ μαυροφόρος ἄνθρωπος, μετ' ὀλίγον θὰ μαυροφορήσῃ καὶ αὐτὸς ὡς καὶ ἡμεῖς. Ἀφήσατέ με νὰ ὀμιλήσω μὲ αὐτὸν καὶ μὴ ταράττετε εἰς μάτην τὴν νεκρικήν τελετὴν.

Ἀποχωρισθεὶς δὲ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ καὶ πλησιάζας τὸν ἄγνωστον, ἔσυρεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μανδύου καὶ εἶπεν ὄλωσ' τεταραγμένος·

— Ἀκολούθησέ με!

Ὁ ξένος, ὡς ἂν ἀνένηψεν αἴφνης ἀπὸ βαθέως ὄνειρου ὅτε ἤκουσε τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, ὑπήκουσε μηχανικῶς καὶ ἀμόφτεροι ἀνέβησαν τὴν ἔρημον κλίμακα ἧτις ἔφερεν ἀπὸ τοῦ τάφου εἰς τὸν περίβολον τῆς ἐκκλησίας. Οἱ δὲ λοιποὶ ἠκολούθησαν μὲν αὐτούς, ἀλλ' ἐστάθησαν πλησίον τῆς θύρας, παρατηροῦντες μετ' ἀνησυχίας τὰς κινήσεις τοῦ Συνταγματάρχου Ἄστον καὶ τοῦ ἀγνώστου, οἵτινες ἐφαίνοντο ζωηρῶς συνομιλοῦντες ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου εἰς τὴν πλεόν μεμακρυσμένην ἄκραν τοῦ νεκροταφείου. Ὁ Συνταγματάρχης Ἄστον, ὀδηγήσας τὸν ξένον εἰς τὴν παράμερον ταύτην θέσιν, ἐστράφη αἴφνης πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς ψυχρᾶς καὶ ἀταράχου·

— Δὲν πρέπει βεβαίως νὰ ἀμφιβάλλω ὅτι ὀμιλῶ πρὸς τὸν Κύριον τοῦ Ρεΐβενσγούδ.

Ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἐδόθη.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἐπανελάβε τρέμων ἐξ ὄργης, ὅτι ὀμιλῶ πρὸς τὸν δολοφόνον τῆς ἀδελφῆς μου.

— Καλῶς μὲ ὠνόμασες, εἶπεν ὁ Ρεΐβενσγούδ μετὰ φωνῆς ὑποκόφου καὶ τρεμούσης.

— Ἄν μετανοῆς δι' ὅ,τι ἔκαμες, εἶπεν ὁ Συνταγματάρχης, εὐχομαι ἢ μετάνοιά σου νὰ σὲ ὠφελήσῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! ἐνώπιον ὅμως ἐμοῦ δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ. Ἴδου, προσέθηκεν ἐγγχειρίζων εἰς αὐτὸν χάρτην, αὐτὸ εἶναι τὸ μέτρον τοῦ ξίφους μου καὶ σημειώσεις τοῦ μέρους

καὶ τῆς ὥρας τῆς συναντήσεώς μας. Μὴ λησμονήσης ὅτι σὲ περιμένω αὐριον πολλὰ πρῶτ', εἰς τὸ παραθαλάσσιον, εἰς τὴν ἄμμον, πρὸς δυσμὰς τοῦ Γουλφχόπ.

Ὁ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ, λαβὼν τὸ χαρτίον, ἐφαίνετο διστάζων· ἐπὶ τέλους δὲ εἶπε·

— Μὴ φέρης εἰς μεγαλειτέραν ἀπελπισίαν ἄνθρωπον δυστυχή, ὅστις εἶναι ἤδη ἀπληπισμένος· ἔχε τὴν ζωὴν σου ἐνόσω δύνασαι καὶ ἄφες με νὰ εὕρω ἄλλοῦ τὸν θάνατον τὸν ὁποῖον ζητῶ.

— Ποτὲ, ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Δούγλας Ἄστον· ἢ θ' ἀποθάνης διὰ τῆς χειρὸς μου ἢ θὰ ἀποτελειώσης τὴν καταστροφὴν τῆς οἰκογενείας μου φονεύων με. Ἄν ἀρνηθῆς τὴν εἰλικρινῆ μου ταύτην πρόκλησιν, δὲν ὑπάρχει προσβολή, ὕβρις, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ μεταχειρισθῶ ἐναντίον σου ἕως ἔτου τὸ ὄνομα τῶν Ρεϊβενσγούδ νὰ γίνῃ τὸ σύμβολον πάσης ἀτιμίας, ὅπως εἶναι σήμερον τὸ σύμβολον τῆς κακοηθείας.

— Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο, ἀπεκρίθη ἀγρίως ὁ Ρεϊβενσγούδ· καὶ ὁ τελευταῖος ἂν εἶμαι ὅστις φέρω τὸ ὄνομα τῶν προγόνων μου, χρεωστῶ εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ ἀφήσω νὰ σβεσθῆ αἰσχροῦς. Δέχομαι τὴν πρόσκλησιν σου, καὶ τὴν ὥραν καὶ τὸν τόπον τῆς μονομαχίας. Ὑποθέτω ὅτι θὰ συναντηθῶμεν μόνοι.

— Μόνοι, ἀπεκρίθη ὁ Συνταγματάρχης Ἄστον, καὶ μόνος ὅστις ἐπιζήση θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς συναντήσεώς μας.

— Τότε ὁ Θεὸς ἅς εὐσπαγχνισθῆ τὴν ψυχὴν ἐκείνου ὁ ὁποῖος θὰ ἀποθάνῃ!

— Ἔστω! εἶπεν ὁ Συνταγματάρχης Ἄστον· δὲν δυσκολεύομαι, φιλανθρώπως φερόμενος, νὰ εὐχηθῶ τοῦτο εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον μισῶ θανασίμως ἔνεκα πολλῶν αἰτιῶν. Τώρα ἅς παύσωμεν, διότι θὰ ἔλθουν νὰ μᾶς διακόψουν. Εἰς τὴν ἄμμον, εἰς τὸ παραθαλάσσιον, πρὸς δυσμὰς τοῦ Γουλφχόπ, . . . εἰς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου . . . τὰ ξίφη μας θὰ ἦναι τὰ μόνα ὄπλα.

— Καλὰ, ἀρκεῖ τοῦτο, εἶπεν ὁ Ἐδγάρ, δὲν θὰ λείψω.

Καί, ἀποχωρισθέντες, ὁ μὲν Συνταγματάρχης Ἄστον ἐπανῆλθε πρὸς τοὺς συνοδεύοντας τὴν κηδείαν, ὁ δὲ Κύριος τοῦ Ρεϊβενσγούδ, ἀναβὰς τὸν ἵππον του, τὸν ὁποῖον εἶχε δέσει ὀπισθεν τῆς ἐκκλησίας εἰς δένδρον, ἀνεχώρησεν. Ὁ Συνταγματάρχης Ἄστον, ἐπανελθὼν εἰς τὸν πύργον μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν του, εὗρε πρόφασιν τινα ὅπως ἀφήσῃ αὐτοὺς τὴν ἐσπέραν, ἀποβαλὼν δὲ τὰ πένθιμα καὶ ἐνδυθεὶς

ὡς ἱππότης, ὑπῆγεν εὐθύς εἰς τὸ χωρίον τοῦ Γουλφχόπ, ὅπου διενυκτέρευσε ἐντὸς τοῦ μικροῦ ξενοδοχείου, ὅπως ἦναι ἔτοιμος διὰ τὴν πρωϊνὴν συνέντευξιν.

Ἄγνωστον εἶναι πῶς διήλθε τὸ ἐπίλοιπον τῆς δυστυχοῦς ἐκεῖνης ἡμέρας ὁ Κύριος τοῦ Ρεΐβενσγούδ. Πολὺ ἀργὰ ὅμως, τὴν νύκτα, ἔφθασεν εἰς Γουλφκράγ καὶ ἐξύπνισε τὸν γέροντα ὑπνρέτην του, τὸν Καλῆ Βάλδερστον, ὅστις εἶχε παύσει πλέον νὰ περιμένῃ αὐτόν. Συγκεχυμένα καὶ οὐχὶ πολλὰ ἀληθεῖς φῆμαι, περὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῆς Μίς Ἄστον καὶ τῆς μυστηριώδους αὐτοῦ αἰτίας, εἶχον ἤδη φθάσει μέχρι τοῦ πιστοῦ ὑπνρέτου, ὅστις ἦτο ὅλως ἀνήσυχος ἕνεκα τῆς ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν τὰ συμβάντα ταῦτα θὰ ἐνεποιούουν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Ἡ διαγωγὴ τοῦ Ρεΐβενσγούδ δὲν ἠλάττωσε τοὺς φόβους του, διότι, ὅτε τρέμων παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ πῆ δροσιστικόν τι, κατ' ἀρχὰς μὲν οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν, μετὰ ταῦτα ὅμως εἶδεν αὐτὸν στραφέντα ἀποτόμως καὶ ἀγρίως ζητοῦντα οἶνον. Ἐπιε δὲ οὐκ ἐλίγον παρὰ τὴν συνήθειάν του.

Ἰδὼν ὁ Καλῆ ὅτι ὁ κύριός του δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ, τὸν παρεκάλεσε μετὰ στοργῆς νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸν κοιτώνα του. Καὶ μόνον ἀφοῦ ἐπανελάβε τρεῖς ἢ τετράκις τὴν παράκλησίν του, ὁ Ρεΐβενσγούδ ἔνευσε ὅτι συγκατετίθετο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· ἀλλ' ὅτε ἤλθεν εἰς τὸν κοιτώνα τὸν ὁποῖον εἶχε προστοιμάσει ὁ Βάλδερστον καὶ ὅπου συνήθως ἐκοιμάτο, ὁ Ἐδγάρ ἐστάθη πρὸ τῆς θύρας καὶ εἶπεν ἐντόνως·

— Ὅχι, ἐδῶ φέξε με νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου· εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκοιμήθη *ἐκείνη* τὴν νύκτα τὴν ὁποίαν ἐπέρασεν εἰς τὸν πύργον.

— Ποία, κύριε; ἠρώτησεν ὁ Καλῆ, ὅστις, γενόμενος ἔντρομος, ἀπώλεσε πᾶσαν ἔτοιμότητα πνεύματος.

— *Ἐκείνη* . . . ἡ Λουκία Ἄστον! . . . θέλεις νὰ με σκοτώσῃς, γέρον, καὶ με βιάζεις νὰ προφέρω τὸ ὄνομά της;

Ὁ Καλῆ ἐπεθῆμει πολὺ νὰ εἶπῃ τι περὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τοῦ θαλάμου· ἀλλ' ἡ ἀνυπομονησία, ἣν ἐξέφραζεν ἡ φυσιογνωμία τοῦ κυρίου του, ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς αὐτόν· τρέμων δὲ καὶ μὴδὲ λέξιν εἰπὼν, ὠδήγησεν αὐτόν, ἔθεσε τὸν λύχνον ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ἐρήμου δωματίου καὶ ἠτοιμάζετο νὰ διορθώσῃ ὀπωσοῦν τὴν κλίνην,

ὅτε ὁ κύριος αὐτοῦ, μετ' ἤθους οὐδεμίαν ἐπιτρέποντος ἀργοπορίαν, διέταξεν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ γέρον ἀπῆλθεν οὐχὶ ὕπως ἀναπυθῆ ἀλλ' ὅπως προσεχυθῆ· ἐνίστε δὲ ἤρχετο, πατῶν ἀκροποδιῆ, εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ὅπως κατορθώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ἂν ὁ Ἐδγὰρ ἐξηπλώθῃ τέλος πάντων ἐπὶ τῆς κλίνης του· ἀλλ' ἤκουε τὸν κρότον τῶν βραδέων βημάτων του διακόπτοντα μόνον τοὺς βαθεῖς στεναγμούς του· ἐνίστε δὲ ἠκούετο καὶ κτύπημα ὀργίλον τοῦ ποδὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ταῦτα ἐδείκνυον σαφῶς εἰς τὸν ταλαίπωρον Καλεῖβ ὅτι ὁ κάτοικος τοῦ κοιτῶνος ἐκυριεύετο ὑπὸ σφοδρτάτου παροξυσμοῦ θλίψεως. Ὁ δυστυχῆς γέρον ἐνόμιζεν ὅτι ἡ αὐγῆ, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἀνυπομόνως περιέμενεν, ποτὲ δὲν θὰ ἔφθανεν· ἀλλ' ὁ χρόνος, οὔτινος ἢ πορεία διατρέχει πάντοτε τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἂν καὶ ἐνίστε φαίνεται ποτὲ μὲν τάχως ποτὲ δὲ βραδύς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀνησυχίαν, ἔφερε τέλος πάντων τὴν αὐγὴν ἣτις διέχυσεν ἐρυθρὸν φῶς ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἄκρας τοῦ λάμποντος ὠκεανοῦ. Ἄν' καὶ ἦσαν ἀρχαὶ Νοεμβρίου, ὁ καιρὸς ἦτο γαλήνιος· ἐπειδὴ ὅμως δυτικὸς ἄνεμος εἶχεν ἐπικρατήσῃ τὴν νύκτα, τὸ προχωροῦν κύμα ἤρχετο πλησιέστερον τοῦ συνήθους εἰς τοὺς πόδας τοῦ βράχου ἐφ' οὗ ἔκειτο ὁ πύργος.

Ἄμα φανείσῃ τῆς ἡμέρας ὁ Καλεῖβ ἔδραμε καὶ πάλιν εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος τοῦ Ρεϊβενσγουῦδ, καὶ διὰ χαραγῆς εἶδεν αὐτὸν μετροῦντα δύο ἢ τρία ξίφη. Ἐκλέξας δὲ ἐν ἐξ αὐτῶν, εἶπε καθ' ἑαυτόν·

— Εἶναι τὸ μικρότερον . . . ἃς ἔχῃ καὶ αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα ἀφ' οὗ ἔχει καὶ ὅλα τὰ ἄλλα.

Ὁ Καλεῖβ ἐνόησεν ἄριστα ἐξ ὧν εἶδε τί εἶχε κατὰ νοῦν ὁ κύριός του καὶ πόσον ματαία θ' ἀπέβαινε πᾶσα παράκλησις σκοπὸν ἔχουσα νὰ ἐμποδίσῃ αὐτόν. Μόλις δὲ ἐπρόφθασε νὰ ἀποσυρθῆ καὶ ἐξελθὼν αἴφνης ὁ Ἐδγὰρ κατέβη εἰς τὸ ἵπποστάσιον. Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἠκολούθησεν αὐτὸν μετ' ὀλίγον. Ἡ ἡμελημένη κόμη καὶ τὸ κάτωχρον πρόσωπον τοῦ κυρίου του ἔπεισαν ἔτι μᾶλλον τὸν Καλεῖβ ὅτι εἶχε διανύσει τὴν νύκτα ὅλην ἄνευ ὕπνου ἢ ἀναπαύσεως. Ὅτε δὲ κατέβη εὗρεν αὐτὸν σάπτοντα τὸν ἵππον του· μετὰ φωνῆς δὲ τεταραγμένης καὶ χειρῶν τρεμουσῶν ἐζήτησεν ὁ ταλαίπωρος Καλεῖβ νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην. Ἀλλ' ὁ Ἐδγὰρ ἠρνήθη διὰ νεύματος, καὶ, ὀδηγήσας τὸν ἵππον εἰς τὴν αὐλήν, ἠτοιμάζετο νὰ ἱπεύσῃ, ὅτε ὁ γέρον ἐπιστάτης, καταβαλὼν τὸν φόβον τὸν ὁποῖον εἶχε μὴ δυσχερστήσῃ τὸν κύριόν του, καὶ ὑπακούων εἰς μόνην τὴν φω-

νήν ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν νέον ὅστις ἦτο ὁ μόνος δεσμός του μετὰ τῆς ζωῆς ταύτης, ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ, ἐναγκαλισθεὶς τὰ γόνατά του, ἀνέκραξεν·

— ὦ κύριε! ὦ κύριέ μου! ὦ κύριε Ἐδγάρ! φονεύσατέ με ἂν θέλετε, ἀλλὰ μὴ ὑπάγετε ἐκεῖ ὅπου ἔχετε σκοπὸν! ὦ φίλτατέ μου κύριε, περιμείνατε μόνον σήμερον. . . ὁ Μαρκεσίος Α— ἔρχεται αὔριον καὶ ὄλα θὰ διορθωθοῦν.

— Δὲν ἔχεις πλέον κύριον, Καλεῖβ, εἶπεν ὁ Ρεῖβενσγούδ προσπαθῶν νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ γέροντος. Δὲν βλέπεις ὅτι προσκολλᾶσσι εἰς καταρρέοντα πύργον;

— Ὅχι, ἔχω κύριον, ἐφώναξεν ὁ Καλεῖβ κρατῶν αὐτὸν πάντοτε, ἐνόσω ἀναπνέει ὁ διάδοχος τῶν Ρεῖβενσγούδ. Εἶμαι μόνον ὑπηρέτης, ἀλλὰ ἐγεννήθην ὑπηρέτης τοῦ πατρός σας, τοῦ πάππου σας, ἐγεννήθην διὰ τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν, ἔζησα δι' αὐτὴν, καὶ θ' ἀποθάνω δι' αὐτὴν. Μὴ ἐξέλθετε σήμερον, κύριε, καὶ ὄλα θὰ γίνουιν καλὰ!

— Καλὰ, ταλαίπωρε! Καλὰ! ἀνεφώνησεν ὁ Ρεῖβενσγούδ. Μάταιε ἄνθρωπε, τίποτε πλέον εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν δὲν θὰ ἦναι καλὸν δι' ἐμὲ, καὶ ἡ εὐτυχαστέρα ὥρα θὰ ἦν' ἐκείνη ἢ ὁποῖα θὰ τὴν τελειώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα.

Καὶ, ταῦτα εἰπὼν, ἀπέσπασεν ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ γέροντος, ἵππευσεν εὐθὺς καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν· ἀλλ' ἐπανελθὼν ἀμέσως ἔρριψεν εἰς τὸν Καλεῖβ, ὅστις ἔδραμε πρὸς αὐτὸν, θηλάκιον πλήρες χρυσοῦ.

— Καλεῖβ! εἶπε μειδιάσας ἀπαισίως, σὲ κάμνω ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης μου! Καὶ, στραφεὶς ἐκ νέου, ἐξηκολούθησε καταβαίνων τὸν βράχον.

Ὁ χρυσὸς ἔπεσε κατὰ γῆς ἀπρατήρητος, διότι ὁ γέροντος ἔδραμε νὰ ἴδῃ πρὸς ποῖον μέρος διευθύνετο ὁ κύριός του. Οὗτος, στραφεὶς πρὸς ἀριστερὰ, ἐβάδιζεν ἐντὸς στενωποῦ διακοπτομένης ἐνίοτε, ἥτις ἔφθανεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον, διερχομένη ὑπὸ χάσμα τοῦ βράχου, καὶ ἔφερεν εἰς εἶδος λιμενίσκου ὄπου, ἄλλοτε, ἠγκυροβόλου τὰ πλοία-ρια τοῦ πύργου. Ἰδὼν ὁ Καλεῖβ ὅτι ἐλάμβανε τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἀνέβη εἰς τὴν δυτικὴν ἐπαλξιν τοῦ πύργου, ὅθεν ἐφαίνετο πᾶσα ἡ πεδιάς τῆς ἄμμου μέχρι σχεδὸν τοῦ χωρίου Γουλφρχόπ. Εὐκόλως δ' ἔβλεπεν ἐντεῦθεν τὸν κύριόν του, διευθυνομένον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον ἠδύνατο γὰ τρέξῃ ὁ ἵππος αὐτοῦ.

Τάτε ἐνεθυμήθη τὴν προφητείαν ὅτι ὁ τελευταῖος τῶν Ρεΐβενσγούδ ξεμελλε νὰ ἀποθάνῃ ἐντὸς τοῦ ρεύματος τοῦ Κελπῆ τὸ ὁποῖον ἔκειτο μεταξὺ τοῦ πύργου καὶ τῆς ἄμμου, πρὸς βορρᾶν τοῦ Γουλφχόπ.

Ὁ Βάλδερστον εἶδεν αὐτὸν φθάσαντα εἰς τὸ ὀλέθριον τοῦτο μέρος καὶ γενόμενον ἄφαντον.

Ὁ Συνταγματάρχης Ἄστον, πνέων ἐκδίκησιν, εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς τὸ ὄρισθὲν πεδίον τῆς μονομαχίας, καὶ, βαδίζων τεταραγμένος ἐπὶ τῆς χλόης, ἔρριπτε βλέμματα ἀνυπομονησίας πρὸς τὸν πύργον ὅθεν περιέμενε τὸν ἀνταγωνιστὴν του· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλει καὶ ἐδείκνυε τὸν μέγαν αὐτοῦ δίσκον ἄνωθεν τῆς δυτικῆς θαλάσσης, εὐκόλως διέκρινεν ὁ Συνταγματάρχης καὶ μακρόθεν τὸν ἵππεά ὅστις ἤρχετο πρὸς αὐτὸν μετὰ ταχύτητος ἀναγγελούσης ἀνυπομονησίαν. Διὰ μιᾶς ὄμως καὶ ἵππος καὶ ἵππεὺς ἐγένοντο ἄφαντοι ὡς ἂν ἐπνίγησαν ἐντὸς τοῦ ἀνέμου. Τρίψας τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ἂν εἶχεν ἰδεῖ ὀπτασίαν, ἔδραμε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, πλησίον τοῦ ὁποῖου συνήντησε καὶ τὸν Καλέβ ἐρχόμενον ἐκ τῆς ἀντιθέτου ὁδοῦ. Οὐδὲ ἔχνος τοῦ ἵππου ἢ τοῦ ἵππέως κατώρθωσαν νὰ διακρίνωσιν· φαίνεται ὅτι ὁ ἄνεμος καὶ ἡ δυνατὴ παλίρροια τῆς προτεραίας εἶχον ἐκτείνει τὰ συνήθη ὄρια τῆς ἄμμου καὶ ὅτι ὁ δυστυχῆς Ἐδγάρ, ὡς ἐδείκνυον τὰ φαινόμενα ἔχνη τῶν βημάτων τοῦ ἵππου του, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ὀρμῇ, δὲν ἐπάτησε τὴν ἀσφαλῆ ὁδὸν τὴν κειμένην εἰς τοὺς πόδας τοῦ βράχου, ἀλλὰ τὴν συντομωτέραν καὶ κινδυνωδεστάτην.

Ἐν μόνον σημεῖον τῆς τύχης αὐτοῦ εὐρέθη, τὸ μέγα μέλαν πτερόν, ἀποσπασθὲν ἀπὸ τοῦ πύργου καὶ ῥιφθὲν ὑπὸ τοῦ κύματος τῆς παλίρροίας εἰς τοὺς πόδας τοῦ Καλέβ. Ὁ γέρον ἔλαβεν αὐτὸ, τὸ ἐσφόγγισε καὶ τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Γουλφχόπ, μαθόντες τὸ συμβεβηκὸς, ἔδραμον ἄπαντες πρὸς τὸ μέρος τοῦ δυστυχήματος, ἄλλοι μὲν διὰ ξηρᾶς, ἄλλοι δὲ ἐπὶ πλοιαρίων, αἱ ἔρευνοι ὄμως αὐτῶν ἀπέβησαν ὅλως μάταιαι. Τὰ φειδωλά βᾶθη τῆς ἄμμου, ὅπως τοῦτο συμβαίνει συνήθως εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐκράτησαν τὴν λείαν αὐτῶν.

Ἡ ἱστορία πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος αὐτῆς. Ὁ Μαρκέσιος Α—, μαθὼν τὰ φημιζόμενα, ἀνησυχῶν διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμῶν νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην του, ἔφθασεν εἰς τὸν πύργον τὴν ἐπαύριον τοῦ δυστυχήματος ὅπως κλαύσῃ τὸν θάνατον τοῦ συγγενοῦς. Ἀνανεώσας δὲ, εἰ καὶ εἰς μάτην, τὰς ἐρεῦνας, ἀ-

πῆλθεν εἰς Ἐδιμβούργην ὅπως λησμονήσῃ, μεταξὺ τῆς πολιτικῆς τύψεως καὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους, τὸ συμβάν δυστύχημα.

Δὲν συνέβη ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν Καλῆ Βάλδερστον. Ἄν κοσμικόν τι κέρδος ἠδύνατο νὰ παρηγορήσῃ τὸν ταλαίπωρον γέροντα, χάρις εἰς τὴν ἐλευθεριότητα τοῦ κυρίου αὐτοῦ, εὐρέθη εἰς τὸ γῆρας πλουσιώτερος ἢ εἰς τὴν νεότητά του· ἀλλ' ἡ ζωὴ εἶχεν ἀπολέσει δι' αὐτὸν πᾶν θέλητρον καὶ πάντα δεσμόν. Ἄπασαι αἱ ἰδέαι, πάντα τὰ αἰσθημάτα του φόβου ἢ ὑπερηφανείας, χαρᾶς ἢ λύπης, συνεδέοντο ἀναποσπάστως μετὰ τῆς σθεσθείσης οἰκογενείας. Δὲν ἠδυνήθη ἔκτοτε νὰ ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἐγκατέλιπε τὰς συνήεις διασκεδάσεις καὶ ἐργασίας του, καὶ ἐφάνετο εὐχαριστούμενος μόνον ὅτε περιεπλανᾶτο ἐντὸς τῶν δωματίων ἐκείνων τοῦ ἀρχαίου πύργου εἰς τὰ ὁποῖα κατώκησεν ἐσχάτως ὁ Κύριος τοῦ Ρείβενσγούδ. Ἐτρωγε μὲν ἀλλὰ δὲν ἐτρέφετο, ἐκοιμάτο ἀλλὰ δὲν ἀνεπαύετο· καὶ μὲ πίστιν, τὴν ὁποῖαν ἀπαντῶμεν ἐνίοτε εἰς τὸ γένος τῶν κυνῶν, σπανίως ὅμως εἰς τὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐμαράνθη καὶ ἀπέθανε πρὶν παρέλθῃ ἔτος ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τὴν ὁποῖαν διηγήθημεν. Ἡ οἰκογένεια τῶν Ἄστον δὲν ἐπέζησε πολὺ εἰς τὴν τῶν Ρείβενσγούδ. Ὁ Σιρ Οὐίλλιαμ Ἄστον ἐθρήνησε τὸν υἱὸν αὐτοῦ, τὸν Συνταγματάρχην, πεσόντα ἐν μονομαχίᾳ εἰς Φλανδρίαν· ὁ δὲ Ἐρρίκος, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν, ἀπέθανεν ἄγαμος. Ἡ Μιλαϊδὴ Ἄστον ἐζῆσε μέχρι τοῦ ἐσχάτου γήρατος, ἐπιζήσασα μόνη εἰς τὸ πλῆθος τῶν δυστυχῶν ἐκείνων τῶν ὁποίων αἱ συμφοραὶ προήρχοντο ἐκ τοῦ ὀλεθρίου αὐτῆς χαρακτῆρος. Δὲν θέλομεν, οὐδὲ τολμῶμεν, νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι πιθανῶς ἠσθάνετο ἐνδόμυχον τύψιν συνειδήσεως καὶ προσεπάθει νὰ συνδιαλλαχθῇ μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε τοσοῦτον παροργίσει· ἀλλ' εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν οὐδέποτε ἔδειξε τὸ πραμικρότερον σύμπτωμα μετανοίας ἢ τύψεως συνειδότος. Καθ' ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, ἔφερε πάντοτε τὸν αὐτὸν ὑπερήφανον, ἀγέρωχον καὶ ἀδυσώπητον χαρακτῆρα. Μεγαλοπρεπὲς μαρμαρίνον μνημεῖον ἀναμνησκει τὸ ὄνομα, τοὺς τίτλους, καὶ τὰς ἀρετὰς αὐτῆς, ἐνῶ τὰ θύματά της κείνται ἀδιακρίτως ἄνευ μνήματος ἢ ἐπιταφίου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τ Ε Λ Ο Σ

007000014575

λον ὑπάρχει λάθος περὶ τὴν ἀρίθμησην τῶν σελί-
καθεξῆς, μέχρι τῆς τελευταίας, ἧτις ἀριθμηθεῖται
διπλᾶ σελίδες ἐσημειώθησαν δι' ἀστερίσκων.